CE

concursuri și examene

Mădălina Dinu
Teona Elena Rădulescu
Tudor-Vlad Rădulescu

Culegere de teste-grilă

pentru admiterea în magistratură și avocatură

cu explicații ale variantelor de răspuns

1 DREPT CIVIL • DREPT PROCESUAL CIVIL

• Admitere INM • Admitere în magistratură • Primire în profesie – avocat stagiar • Primire în profesie – avocat definitiv

Ediția a 4-a, revizuită și adăugită

Editura Hamangiu
2023

CUPRINS

I. DREPT CIVIL

II. DREPT PROCESUAL CIVIL

A. TESTE-GRILĂ

CAPITOLUL I. PARTEA GENERALĂ. PERSOANA FIZICĂ ŞI PERSOANA JURIDICĂ

§1. Aplicarea legii civile în timp, în spaţiu şi asupra persoanelor

1. Cu excepţia cazurilor în care prin lege se dispune altfel, Codul civil din 2009 se aplică şi:

A. uzucapiunilor începute şi neîmplinite la data intrării sale în vigoare;

B. efectelor actelor juridice încheiate înainte de intrarea sa în vigoare, însă numai dacă aceste efecte se vor produce după intrarea sa în vigoare;

C. efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării sale în vigoare, derivate din raporturile de vecinătate, dacă aceste situaţii juridice subzistă după intrarea sa în vigoare.

(admitere INM şi în magistratură, 2012)

2. Potrivit prevederilor cuprinse în Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, modificarea în anul 2012 (adică după intrarea în vigoare a noului Cod civil) a unui contract valabil încheiat în anul 2010 (adică înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil) se realizează:

A. cu respectarea tuturor condiţiilor prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sale;

B. cu respectarea tuturor condiţiilor prevăzute de legea în vigoare la data modificării sale;

C. în privinţa elementelor contractului care nu fac obiectul modificării, contractul este supus dispoziţiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce priveşte încheierea, interpretarea, efectele, executarea şi încetarea sa.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)

3. Prin contractul încheiat la 01.02.2019, X i-a vândut lui Y autoturismul său vechi de 5 ani. Prin ordonanţă a Guvernului intrată în vigoare la 15.03.2019, în scopul descurajării vânzării autoturismelor poluante, s-a prevăzut imperativ că vânzătorii de autoturisme mai vechi de 4 ani nu răspund pentru vicii ascunse. În aceste condiţii, dacă la 01.04.2019 Y îl notifică pe X că bunul a devenit nefolosibil (fiind încă în perioada pentru care, potrivit contractului, s-ar datora garanţie pentru vicii ascunse) din cauza unui viciu ascuns:

A. X va răspunde pentru vicii ascunse, chiar dacă viciul ascuns s-a manifestat după intrarea în vigoare a ordonanţei Guvernului;

B. X nu răspunde pentru vicii ascunse, întrucât ordonanţa Guvernului este de imediată aplicare viciilor ascunse comunicate după intrarea ei în vigoare;

C. X va răspunde pentru viciul comunicat la data de 01.04.2019, dacă acest viciu s-a ivit la data de 01.03.2019, chiar dacă ordonanţa Guvernului conţine o dispoziţie tranzitorie potrivit căreia prevederea privind răspunderea pentru viciile ascunse se aplică şi contractelor în curs.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

4. Dispoziţiile Codului civil (Legea nr. 287/2009 privind Codul civil) se aplică:

A. efectelor viitoare ale actelor juridice încheiate anterior intrării sale în vigoare;

B. efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia, născute, printre altele, din raporturile de vecinătate, dacă aceste situaţii juridice subzistă după intrarea în vigoare a Codului civil;

C. actelor juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate prevăzute de Codul civil de la 1864, dacă pot fi considerate valabile sau eficace potrivit Codului civil din 2009.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

5. În cazul aplicării în timp a legii civile:

A. actul juridic afectat de o cauză de ineficacitate sub imperiul legii vechi, alta decât

una care atrage nulitatea, este considerat eficace dacă legea nouă înlătură cauza de ineficacitate;

B. dispozițiile legii noi sunt aplicabile efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din obligația legală a moștenitorului persoanei care a fost obligată la întreținerea unui minor de a continua întreținerea pe perioada cât cel întreținut este minor, dacă părinții acestuia au murit, în limita valorii bunurilor moștenite, dacă această situație juridică subzistă după intrarea în vigoare a legii noi;

C. prescripția începută sub imperiul legii vechi, neîmplinită la momentul intrării în vigoare a legii noi, este supusă dispozițiilor legale ale legii noi, dacă acestea permit împlinirea prescripției în condiții mai favorabile.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

6. Dacă legea nouă, intrată în vigoare la data de 01.04.2015, restrânge capacitatea de folosință a persoanei juridice:

A. ea nu se va putea aplica niciodată persoanelor juridice deja înființate;

B. se va aplica pentru viitor și persoanelor juridice deja înființate, dar numai dacă legea are prevederi tranzitorii/de drept intertemporal în acest sens;

C. se va aplica pentru viitor și persoanelor juridice deja înființate, chiar dacă legea nu are prevederi tranzitorii/de drept intertemporal în acest sens.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

7. Acțiunea revocatorie:

A. va fi guvernată de dispozițiile Codului civil din 2009, chiar și în ipoteza în care creanța creditorului reclamant s-a născut dintr-un act încheiat înainte de data de 01.10.2011, însă scadența acesteia se situează după această dată;

B. va fi guvernată de dispozițiile Codului civil din 2009, chiar și în ipoteza în care creanța creditorului reclamant devenise scadentă anterior datei de 01.10.2011, însă acesta a dobândit-o prin cesiune de creanță încheiată ulterior intrării în vigoare a Codului civil din 2009;

C. în ipoteza în care ar fi admisă, va avea ca efect declararea actului atacat ca inopozabil exclusiv față de creditorul reclamant.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

8. Obligația de a repara prejudiciul cauzat prin vătămarea corporală gravă a unei persoane:

A. este o obligație legală supusă legii în vigoare la data săvârșirii faptei ilicite (delictului civil);

B. este o obligație legală supusă legii în vigoare la data cauzării prejudiciului;

C. nu se stinge chiar dacă, până la data producerii prejudiciului, fapta săvârșită este dezincriminată, nemaiavând nicio relevanță penală sau contravențională.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

§2. Raportul juridic civil

9. Minorul de 14 ani:

A. nu poate dispune prin testament;

B. nu poate dispune prin testament decât de jumătate din bunurile de care ar fi putut dispune dacă ar fi fost major;

C. poate dispune prin testament numai în favoarea părinților săi.

(admitere INM și în magistratură, 2012)

10. Minorul:

A. păstrează capacitatea deplină de exercițiu dobândită prin căsătorie, în toate cazurile în care căsătoria este anulată;

B. poate invoca singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din minoritate;

C. care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde pentru prejudiciul produs prin fapta sa ilicită delictuală, chiar dacă se dovedește că avea discernământ la data faptei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

11. Dacă Ionel are 13 ani, Ionuț are 17 ani și Ion are 19 ani, atunci:

A. doar Ion și Ionuț pot invoca și singuri, pe cale de apărare, nulitatea relativă, pentru incapacitate de exercițiu, a unui act încheiat în urmă cu 2 ani;

B. fiecare dintre cei trei poate dispune singur de veniturile obținute din executarea actelor juridice privind îndeletnicirile sale artistice, valabil încheiate;

C. actul prin care Ionuț, doar cu încuviințarea părinților săi, confirmă anulabilitatea actului de înstrăinare a unui apartament este, la rândul lui, anulabil.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

12. La data de 15.08.2014, A dobândește prin cumpărare de la minorul B, în vârstă de 17 ani, un ceas valoros, achitând prețul său de catalog. La data de 13.02.2016, A îl notifică pe B, somându-l să confirme actul anulabil sau să introducă acțiunea în anulare. Prin cererea de chemare în judecată, introdusă la data de 14.08.2017, B solicită anularea contractului și restituirea bunului vândut, cu daune-interese, arătând că refuză să confirme vânzarea. În apărare, A invocă prescripția dreptului la acțiune și, în subsidiar, decăderea din dreptul de a cere anularea vânzării. Instanța:

A. va admite acțiunea în anularea vânzării;

B. va respinge acțiunea în anularea vânzării, considerând împlinită prescripția extinctivă;

C. va constata că reclamantul B este decăzut din dreptul de a cere anularea vânzării și va respinge acțiunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

13. Reprezentantul legal al minorului:

A. are dreptul de a solicita anularea contractului de locațiune a unui imobil, încheiat pe o durată de 1 an, pe care minorul l-a încheiat, în calitate de locator, singur, chiar fără a fi ținut să dovedească un prejudiciu;

B. poate încheia valabil, în numele minorului, acte de conservare, chiar dacă acesta din urmă le poate încheia singur, având capacitatea necesară;

C. nu poate confirma niciun act juridic al minorului, pentru că actul confirmativ este un act de renunțare la un drept patrimonial, deci un act de dispoziție, pentru care este necesară și încuviințarea autorității tutelare.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

14. X, în vârstă de 17 ani, pretinzând că este major, a încheiat un contract cu Y prin care i-a vândut acestuia din urmă un telefon mobil cu prețul de 1.200 de lei. Din acest preț, X și-a achitat o datorie în valoare de 200 de lei, și-a cumpărat cu 600 de lei un alt telefon și a organizat o petrecere pentru prietenii săi, pentru care a cheltuit suma de 300 de lei, rămânând cu 100 de lei. Ulterior, X a solicitat anularea contractului pentru lipsa capacității depline de exercițiu și restituirea telefonului, iar Y a solicitat restituirea prețului. Instanța:

A. va respinge cererea în anularea contractului, reținând săvârșirea de către X a unui delict civil prin declarația că este capabil să contracteze și considerând că menținerea contractului ca valabil este cea mai potrivită formă de reparare a prejudiciului ce ar fi fost cauzat lui Y;

B. va dispune anularea contractului, obligându-l pe Y să restituie telefonul, iar pe X să îi restituie lui Y suma de 900 de lei;

C. va dispune anularea contractului, obligându-l pe Y să restituie telefonul, iar pe X să îi plătească lui Y suma de 1.200 de lei, dacă va stabili că X, cu intenția de a face restituirea imposibilă, a risipit o parte din prețul obținut.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

15. La data de 01.05.2016, A, minor în vârstă de 17 ani, confecționându-și un act de identitate fals, îi vinde lui B, personal și singur, o piesă de mobilier veche, la un preț foarte bun, piesă pe care o moștenise de la bunicul său, dar pe care nu o folosea și nu o dorea. Aflând că B a întregit cu bunul achiziționat un ansamblu decorativ rar pe care, din acest motiv, l-a închiriat avantajos pe o perioadă de 7 ani, la data de 02.05.2017, A solicită anularea contractului de vânzare, invocând exclusiv minoritatea sa la data încheierii contractului. B solicită respingerea acțiunii și formulează o cerere reconvențională, solicitând angajarea răspunderii delictuale a lui A, care l-a indus în eroare în legătură cu vârsta sa. A se apără arătând că nu avea, la data încheierii actului, vârsta necesară pentru a răspunde delictual. În aceste condiții de fapt:

A. instanța va trebui să țină cont de faptul că minorul de 17 ani răspunde delictual, întrucât nu s-a făcut dovada că a acționat fără discernământ;

B. instanța este obligată să anuleze contractul atacat și să repună părțile în situația anterioară, întrucât absența capacității de exercițiu depline a minorului este stare de drept, fiind irelevant dacă minorul a acționat sau nu cu discernământ, acesta din urmă fiind doar o stare de fapt;

C. instanța va putea să mențină contractul de vânzare, cu titlu de sancțiune pentru A,

chiar dacă A nu avea capacitatea necesară de a-l încheia singur.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

16. X și Y împrumută de la Z suma de 800 de lei, fără dobândă și cu termen de restituire la data de 17.11.2014, fiecare dintre cei doi primind câte 400 de lei. X achită suma de 800 de lei către Z, la data de 25.11.2014, în urma notificării prin care creditorul îi solicită plata întregii sume. Prin raportare la această situație de fapt:

A. Z este îndreptățit să solicite suma de 400 de lei de la Y;

B. X este îndreptățit să solicite de la Z restituirea sumei de 400 de lei;

C. Z este îndreptățit să refuze restituirea către X a sumei de 400 de lei, motivat de faptul că plata nu a fost obținută prin dol sau violență.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

17. În cazul bunurilor fungibile:

A. prin act juridic, un bun fungibil prin natura sa poate fi considerat ca nefungibil;

B. compensația operează de plin drept de îndată ce există două datorii certe, lichide și exigibile, oricare ar fi izvorul lor, și care au ca obiect o anumită cantitate de bunuri fungibile de natură diferită;

C. dacă vânzarea are ca obiect bunuri fungibile supuse unui preț curent, stabilit prin lege, cotație la bursă sau practicat la un târg, iar contractul nu a fost executat din culpa cumpărătorului, cumpărătorul are dreptul de a cumpăra bunuri de același gen pe cheltuiala vânzătorului, prin intermediul unei persoane autorizate.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

§3. Actul juridic civil

3.1. Noțiune și clasificări. Condiții de fond și de formă

18. Este adevărată următoarea afirmație privind condițiile de validitate ale actului juridic civil:

A. incapacitatea unui judecător de a cumpăra un drept litigios de competența instanței în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea este o incapacitate de exercițiu, cu urmarea că, deși nu poate încheia contractul de vânzare personal, judecătorul poate cumpăra dreptul litigios printr-un reprezentant;

B. lipsa discernământului presupune lipsa consimțământului, atrăgând, în consecință, nulitatea absolută a actului juridic;

C. rezerva mintală pe care o persoană a avut-o atunci când și-a exprimat consimțământul pentru încheierea unui act juridic, dacă nu a fost exteriorizată în niciun mod și nici cunoscută de cealaltă parte, nu afectează validitatea actului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

19. În materia actului juridic civil:

A. dacă prin lege nu se prevede altfel, bunurile unui terț pot face obiectul unei prestații;

B. obiectul trebuie să fie determinat și licit, sub sancțiunea nulității relative;

C. spre deosebire de terțul autor al unui dol, terțul autor al unei violențe, independent de anularea contractului pentru viciul de consimțământ respectiv, răspunde pentru prejudiciile ce ar rezulta.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

20. În materia viciilor de consimțământ, eroarea:

A. poate conduce la anularea unui contract de tranzacție, chiar atunci când este nescuzabilă;

B. nu poate conduce la declararea nulității relative a unui contract de comodat, dacă poartă asupra unui fapt care, după împrejurări, putea fi cunoscut cu diligențe rezonabile;

C. poate fi invocată cu privire la interpretarea dispozițiilor legale, chiar dacă acestea sunt accesibile și previzibile.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

21. Spre deosebire de eroare, ca viciu de consimțământ, dolul:

A. poate angaja răspunderea autorului său, pentru prejudiciile cauzate;

B. este aplicabil și actelor juridice unilaterale;

C. nu se presupune.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

22. Contractul nu poate fi anulat pentru eroare atunci când:

A. faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi cunoscut, după împrejurări, cu diligențe rezonabile;

B. eroarea poartă asupra unei împrejurări considerate de părți esențială la data încheierii

actului, în absența căreia contractul nu s-ar fi încheiat;

C. eroarea poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

23. Eroarea:

A. de drept nu poate fi considerată viciu de consimțământ, chiar dacă privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului;

B. provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părți viciază consimțământul, chiar dacă nu a fost esențială;

C. care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare trebuia să fie asumat de cel care o invocă nu atrage anularea contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

24. În ipoteza actelor juridice bilaterale, dolul:

A. constituie viciu de consimțământ și atunci când provine de la reprezentantul celeilalte părți;

B. nu conduce la anularea actului decât dacă eroarea în care s-a aflat cel al cărui consimțământ a fost viciat a fost esențială;

C. conferă celui al cărui consimțământ a fost viciat de către cealaltă parte dreptul de a pretinde, în afară de anularea actului juridic, și daune-interese.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

25. Constituie dol:

A. afirmația voit mincinoasă a uneia dintre părți, realizată la momentul încheierii contractului, dacă ea privește o împrejurare importantă pentru exprimarea consimțământului imposibil de verificat de către cealaltă parte;

B. inducerea în eroare a celeilalte părți printr-o acțiune realizată din culpă gravă, pentru că aceasta se asimilează intenției;

C. fapta de inducere în eroare realizată de către un terț, dar numai dacă aceasta era cunoscută în mod efectiv de către cocontractantul victimei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

26. În cazul unui contract, încheiat ca urmare a dolului exercitat de către un terț străin de contract:

A. nulitatea care ar rezulta de aici poate fi confirmată, partea afectată păstrând dreptul de a cere daune-interese de la terț;

B. părțile contractului, fără acordul terțului, pot declara amiabil nulitatea contractului;

C. contractul este întotdeauna anulabil.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

27. A pretinde că a încheiat un contract cu B sub imperiul unei temeri justificate insuflate, fără drept, de B, prin amenințarea cu exercițiul unui drept, cu scopul de a obține avantaje injuste. Care credeți că sunt opțiunile juridice pe care le are A?

A. anularea contractului pentru viciul de consimțământ al leziunii și repunerea părților în situația anterioară prin restituirea prestațiilor reciproce;

B. menținerea contractului anulabil pentru vicierea consimțământului prin violență și reducerea prestației lui A cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit;

C. anularea contractului pentru vicierea consimțământului prin violență și daune-interese.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

28. În cazul violenței ca viciu de consimțământ:

A. cel al cărui consimțământ a fost viciat poate solicita reducerea prestației sale rezultate din contract cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit;

B. se poate cere anularea contractului de către partea care a contractat sub imperiul unei temeri justificate induse, cu drept, de cealaltă parte sau de un terț;

C. terțul, autor al violenței, răspunde pentru prejudiciile cauzate de fapta sa, numai dacă partea contractantă în favoarea căreia a exercitat violența nu a avut cunoștință și nici nu putea avea cunoștință de violența terțului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

29. În caz de violență, cel al cărui consimțământ este viciat are dreptul:

A. de a pretinde anularea contractului și daune-interese;

B. de a solicita reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese care i se cuvin;

C. de a cere adaptarea contractului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

30. Leziunea:

A. în cazul majorului, este aplicabilă numai actelor juridice bilaterale de dispoziţie;

B. presupune, în toate cazurile, o disproporţie evidentă de valoare între prestaţii;

C. nu este aplicabilă în cazul tranzacţiei.

(admitere în magistratură, august 2013)

31. În ceea ce priveşte leziunea:

A. poate fi invocată ca viciu de consimţământ doar în cazul actelor juridice încheiate de minorii între 14 şi 18 ani, fără încuviinţarea ocrotitorului legal;

B. partea unui contract aleatoriu, al cărei consimţământ a fost viciat prin leziune, poate cere anularea contractului într-un termen de prescripţie de 3 ani de la încheierea contractului;

C. dreptul la acţiunea în anularea contractului sau reducerea obligaţiilor pentru leziune se prescrie în termen de un an de la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

32. Leziunea:

A. există numai dacă depăşeşte jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestaţia executată de minorul care a fost victima leziunii;

B. conferă victimei leziunii dreptul de a obţine anularea actului, cu excepţia cazului în care cealaltă parte oferă diferenţa dintre prestaţia pe care a executat-o şi aceea pe care a primit-o de la victimă;

C. nu poate exista în privinţa contractului de întreţinere încheiat pe durată nedeterminată.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

33. Reclamantul l-a chemat în judecată pe pârât pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunţa, să se dispună anularea contractului de vânzare a unui apartament şi repunerea părţilor în situaţia anterioară. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat că, având nevoie de bani pentru suportarea costului unei intervenţii chirurgicale pentru salvarea vieţii fiului său, aspect cunoscut de pârât, a vândut un apartament cu preţul de 25.000 de euro, deşi valoarea de piaţă era, la momentul vânzării, de peste 40.000 de euro. În apărare, pârâtul a arătat că, în prezent, preţul apartamentelor a scăzut, fiind, pentru unul similar, de aproximativ 30.000 de euro şi că ar fi dispus, dacă instanţa consideră, să plătească încă 5.000 de euro. În raport de această situaţie, instanţa:

A. va dispune anularea contractului şi repunerea părţilor în situaţia anterioară;

B. va respinge acţiunea;

C. va menţine contractul şi-l va obliga pe R să plătească suma de 5.000 de euro către M.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

34. Acţiunea în anulare pentru leziune a unui act juridic încheiat de un minor:

A. poate fi admisă şi atunci când prin actul juridic atacat minorul şi-a asumat o obligaţie excesivă prin raportare la starea sa patrimonială;

B. se va respinge dacă disproporţia de valoare dintre prestaţii nu mai există la data introducerii cererii de chemare în judecată;

C. se va respinge în cazul în care, prin intermediul ei, se atacă un act juridic aleatoriu.

(admitere INM şi în magistratură, 2012)

35. Profitând de vârsta înaintată şi starea de nevoie în care se afla Q, cumpărătorul W l-a determinat pe primul să îi vândă, la data de 25.07.2016, cu un preţ de aproximativ 40% din valoarea reală de piaţă a bunului, un teren pe care vânzătorul îl recuperase de la stat în procesul de restituire. La data de 10.03.2018, cumpărătorul a fost chemat în judecată de Q pentru anularea contractului de vânzare pentru leziune. Pârâtul W a formulat o singură apărare, arătând că, între timp, preţul de piaţă al terenului a scăzut, la data introducerii acţiunii fiind chiar mai mic decât cel plătit vânzătorului în anul 2016. Instanţa:

A. va respinge acţiunea ca neîntemeiată;

B. va admite acţiunea;

C. va respinge acţiunea ca fiind prescris dreptul material la acţiune.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

36. Potrivit noului Cod civil (Legea nr. 287/2009):

A. dreptul la acţiunea în anulare sau în reducerea obligaţiilor pentru leziune se prescrie în termen de 3 ani de la data încheierii contractului;

B. simpla temere izvorâtă din respect, fără să fi fost violenţă, nu atrage anularea contractului;

C. partea al cărei consimţământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esenţială.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)

37. La data de 01.02.2014, A l-a notificat pe B fie să confirme contractul anulabil pentru vicierea consimţământului prin dol, fie să exercite acţiunea în anulare, în termen de 6 luni de la notificare. B nu a confirmat expres contractul, dar şi-a executat voluntar obligaţia în termenul menţionat. Ulterior, la data de 01.09.2014, B a introdus o acţiune prin care solicită anularea contractului şi obligarea lui A la plata unor daune-interese suferite ca urmare a vicierii consimţământului său la data încheierii contractului. Care credeţi că vor fi soluţia instanţei şi motivarea acesteia?

A. cererea de anulare va fi respinsă, întrucât B a confirmat tacit contractul;

B. cererea de despăgubiri va fi admisă, întrucât confirmarea tacită a contractului anulabil pentru vicierea consimţământului prin dol nu implică, prin ea însăşi, renunţarea la dreptul de a cere daune-interese;

C. acţiunea va fi admisă în întregime, întrucât, chiar dacă B a executat obligaţia, confirmarea contractului nu a fost expresă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

38. Actul confirmativ al unui act juridic anulabil pentru vicierea consimţământului prin violenţă:

A. pentru a fi valabil sub aspectul cuprinsului său legal, trebuie să conţină, printre altele, obiectul, cauza şi natura obligaţiei;

B. implică, prin el însuşi, renunţarea la dreptul de a cere daune-interese;

C. poate fi încheiat, cu respectarea celorlalte condiţii de validitate, de cel al cărui consimţământ a fost viciat, numai după încetarea violenţei.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

39. Confirmarea actului anulabil:

A. produce întotdeauna efecte *erga omnes* de la data încheierii actului;

B. de vânzare a unui apartament, încheiat de un minor de 17 ani în calitate de vânzător, se poate realiza valabil de către persoana care este ocrotitorul său legal la data realizării actului confirmativ;

C. presupune în mod necesar cunoaşterea cauzei de nulitate, iar, în caz de violenţă, încetarea violenţei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

40. T a cumpărat de la F un automobil de epocă, sperând să fie admis într-o competiţie automobilistică de profil, aspect pe care i l-a adus la cunoştinţă lui F. Deşi F cunoştea faptul că automobilul nu se încadra în condiţiile de participare la competiţia respectivă din cauza anului de fabricaţie, profitând de faptul că T credea contrariul şi că acesta mai avea la dispoziţie două zile pentru înscriere, i-a vândut automobilul cu un preţ cu 20% mai mare decât valoarea sa de piaţă. În această situaţie, T:

A. poate obţine anularea contractului invocând leziunea, deoarece F a profitat de eroarea în care s-a aflat cu privire la condiţiile de participare la competiţie;

B. poate să opteze pentru menţinerea contractului şi reducerea preţului cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptăţit;

C. poate obţine anularea contractului invocând eroarea esenţială.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

41. Eroarea asupra motivului care a determinat o parte să încheie un act juridic:

A. atrage sancţiunea nulităţii absolute;

B. nu influenţează valabilitatea actului juridic, decât dacă eroarea este comună ambelor părţi ori cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască;

C. atrage sancţiunea nulităţii, dacă sunt îndeplinite condiţiile privitoare la eroarea esenţială.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

42. Cauza actului juridic civil este ilicită:

A. când este prohibită de lege şi contravine ordinii publice ori bunelor moravuri;

B. şi atunci când actul juridic este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative;

C. numai atunci când este contrară ordinii publice, iar cealaltă parte a cunoscut sau trebuia să cunoască această împrejurare.

(admitere INM şi în magistratură, 2012)

43. În ipoteza unui contract cu executare succesivă, în care una dintre părți a urmărit obținerea unei cauze ilicite:

A. contractul este nul absolut, dar partea care a dat ceva urmărind un rezultat ilicit nu poate cere restituirea prestației deja efectuate;

B. contractul este nul absolut, dar, urmare a nulității actului, efectele nulității se produc pentru viitor, lăsând neafectate prestațiile succesive anterioare;

C. caracterul ilicit al cauzei se poate proba prin orice mijloc de probă, indiferent de valoarea actului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

44. Cauza:

A. este ilicită și atunci când contractul este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative;

B. ilicită sau imorală atrage nulitatea absolută a contractului dacă este comună sau, în caz contrar, dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască;

C. lipsă într-un contract atrage nulitatea absolută a acestuia.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

45. Prin excepție, tăcerea valorează consimțământ:

A. în toate cazurile în care nu este necesară, *ad validitatem* sau *ad probationem*, forma scrisă a actului juridic;

B. în cazul tacitei relocațiuni;

C. dacă, prin voința expresă a părților, se atribuie tăcerii o atare semnificație juridică.

(admitere INM, 2013)

46. Nerespectarea formei cerute de lege *ad validitatem* pentru încheierea actului juridic:

A. trebuie invocată de instanță din oficiu;

B. poate fi invocată de instanță din oficiu;

C. nu poate fi invocată de instanță din oficiu în nicio situație în care partea interesată a invocat un alt motiv de nulitate.

(admitere INM și în magistratură, 2012)

3.2. Modalitățile actului juridic civil

47. Cererea pentru stabilirea, pe cale judiciară, a termenului, ca modalitate a actului juridic:

A. se soluționează potrivit regulilor aplicabile ordonanței președințiale;

B. este imprescriptibilă extinctiv;

C. va fi respinsă în cazul în care cererea vizează stabilirea unui termen suspensiv.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

48. Spre deosebire de termenul suspensiv, în cazul termenului extinctiv:

A. prescripția începe să curgă de la împlinirea termenului sau, după caz, de la data renunțării la beneficiul termenului stabilit exclusiv în favoarea creditorului unei obligații de a face;

B. evenimentul viitor pe care părțile îl consideră ca fiind termen poate avea o dată de împlinire necunoscută la momentul încheierii actului juridic;

C. la împlinirea acestuia, obligația se stinge.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

49. Termenul de garanție pentru vicii ascunse ale lucrului vândut este:

A. o modalitate a obligației;

B. un termen de decădere;

C. un termen de prescripție extinctivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

50. Decăderea din beneficiul termenului:

A. face ca obligația să devină de îndată exigibilă;

B. a unui debitor solidar este opozabilă și celorlalți codebitori;

C. poate fi cerută și atunci când debitorul ajunge în situația de a nu mai satisface o condiție considerată, în mod tacit, esențială de creditor la data încheierii contractului, chiar dacă nu este stipulată expres posibilitatea sancțiunii decăderii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

51. În ipoteza solidarității pasive, dacă unul dintre debitori se află în stare de insolvență, declarată în condițiile legii:

A. toți debitorii sunt decăzuți din beneficiul termenului;

B. insolvența nu constituie un motiv de decădere a debitorului insolvent din beneficiul termenului;

C. decăderea din beneficiul termenului a unui debitor chiar obligat solidar nu este opozabilă celorlalți codebitori solidari.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

52. Spre deosebire de sarcină, condiția:

A. poate afecta și un act juridic cu titlu oneros;

B. rezolutorie, chiar dacă ar fi potestativă din partea gratificatului, nu creează nicio obligație pentru acesta;

C. afectează numai eficacitatea actului juridic.

(admitere INM, 2013)

53. Obligația asumată sub condiția îndeplinirii unui eveniment viitor și nesigur ca realizare:

A. este o obligație sub condiție suspensivă dacă de îndeplinirea evenimentului depinde eficacitatea obligației;

B. este o obligație sub condiție suspensivă dacă îndeplinirea evenimentului determină nașterea obligației;

C. este o obligație sub condiție rezolutorie, prezumată relativ, dacă scadența obligației intervine anterior momentului/evenimentului la care condiția s-ar putea îndeplini.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

54. Dacă obligația este contractată:

A. sub condiția producerii unui eveniment, condiția se consideră neîndeplinită numai atunci când este sigur că evenimentul nu se va produce;

B. sub condiție suspensivă, îndeplinirea condiției nu produce întotdeauna efecte retroactive;

C. sub condiția producerii unui eveniment într-un anumit termen, condiția este socotită îndeplinită dacă termenul s-a împlinit fără ca evenimentul să se producă.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

55. Condiția:

A. imposibilă, contrară legii sau bunelor moravuri, dacă este însăși cauza contractului, atrage nulitatea relativă a acestuia;

B. până la proba contrară, se prezumă a fi rezolutorie, ori de câte ori scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar împlini;

C. este socotită îndeplinită, dacă obligația este contractată sub condiția producerii unui eveniment într-un anumit termen, iar termenul s-a împlinit fără ca evenimentul să se producă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

56. Până la îndeplinirea condiției suspensive:

A. dacă debitorul plătește, el este îndreptățit să solicite restituirea plății ca fiind nedatorată;

B. obligația se poate stinge prin compensație;

C. nu se produce efectul translativ în cazul actelor juridice translative de drepturi reale.

(admitere INM, 2013)

57. Până la îndeplinirea condiției suspensive:

A. dacă debitorul plătește, el nu este îndreptățit să solicite restituirea plății;

B. obligația nu se poate stinge prin compensație;

C. se produce efectul translativ în cazul actelor juridice translative de drepturi reale.

(admitere în magistratură, august 2013)

58. Ulterior realizării condiției suspensive:

A. transmisiunile de drepturi consimțite anterior realizării condiției de către titularul dreptului condițional sunt desființate;

B. o plată efectuată anterior realizării condiției, deși nedatorată, nu mai poate fi restituită;

C. o garanție constituită de vânzător în favoarea unui terț asupra imobilului vândut sub condiție suspensivă se consolidează.

(admitere în magistratură, mai 2018)

59. Îndeplinirea condiției rezolutorii:

A. în lipsa unei stipulații contrare, nu are efecte asupra prestațiilor executate în baza unui contract cu executare succesivă;

B. nu are efecte asupra posibilității de a renunța la condiție;

C. produce efecte retroactiv, din momentul încheierii contractului, dacă din voința părților, natura contractului ori dispozițiile legale nu rezultă contrariul.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

60. În cazul condiției suspensive:

A. atunci când aceasta produce efecte retroactive, actele încheiate de proprietarul sub condiție suspensivă sunt valabile și, în cazul îndeplinirii condiției, produc efecte de la data îndeplinirii acesteia;

B. partea în al cărei interes exclusiv a fost stipulată condiția poate renunța unilateral la aceasta, anterior îndeplinirii ei;

C. preluarea datoriei care este afectată de condiție și care a fost convenită cu debitorul își va produce efectele numai în cazul în care creditorul își dă acordul.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

61. În cazul condiției suspensive a cărei realizare depinde de voința creditorului:

A. dacă debitorul plătește înainte de împlinirea condiției, nu va putea cere restituirea plății;

B. obligația asumată este valabilă, chiar dacă realizarea condiției nu depinde și de un element exterior voinței creditorului;

C. prescripția extinctivă va începe să curgă de la momentul încheierii actului juridic.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

62. În cazul condiției suspensive a cărei realizare depinde de voința creditorului:

A. condiția se consideră îndeplinită dacă debitorul împiedică realizarea ei;

B. obligația asumată este valabilă, chiar dacă realizarea condiției nu depinde și de un element exterior voinței creditorului;

C. prescripția extinctivă va începe să curgă de la momentul încheierii actului juridic.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

63. Obligația contractată sub condiție:

A. nu poate fi preluată;

B. ilicită sau imorală atrage nulitatea contractului, dacă este însăși cauza acestuia;

C. rezolutorie, într-un act translativ de proprietate, permite dobânditorului să culeagă fructele, orice stipulație contrară fiind considerată nescrisă.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

64. La data de 01.07.2016, A, în calitate de vânzător, încheie cu B un contract de vânzare a apartamentului său, situat în Sinaia, str. Silva nr. 1, „sub condiția rezolutorie ca vânzătoarea să se angajeze în București până la data de 01.07.2017". Părțile convin că prețul de 50.000 de euro trebuie plătit până la data de 15.07.2016, iar cumpărătorul și-a executat conform această obligație la data de 14.07.2016. A nu se angajează în București decât la data de 01.07.2020. În aceste circumstanțe de fapt:

A. fructele civile ale apartamentului pe intervalul 01.07.2016-01.07.2017 se cuvin lui B;

B. obligația de predare a apartamentului nu este scadentă imediat, chiar dacă părțile nu au prevăzut un termen pentru executarea ei;

C. condiția stabilită de părți trebuie calificată drept pur potestativă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

65. AA, unchiul lui FF, îi donează acestuia din urmă, la data de 01.05.2016, un apartament, „sub condiția ca FF să se căsătorească, până la data de 01.05.2017, cu logodnica lui, IC", clauză inserată în contractul dintre cei doi, dreptul donatarului împreună cu această condiție fiind inscrise în cartea funciară. FF rupe logodna și se căsătorește, la data de 01.05.2017, cu MP. La data de 01.02.2017, FF a vândut apartamentul către ZR. Dezamăgit, AA consultă trei avocați, care exprimă trei păreri. Care dintre ele este corectă:

A. donația este valabilă, iar FF poate fi tras la răspundere de donator pentru neexecutarea obligației de a se căsători cu IC;

B. donația nu produce niciun efect, iar donatarul nu poate fi tras la răspundere de către donator;

C. dacă la data de 01.08.2017 FF solicită lui ZR restituirea apartamentului, cererea ar trebui admisă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

66. În cazul obligației afectate de o condiție suspensivă:

A. dacă debitorul execută obligația înainte de îndeplinirea condiției, acesta este îndreptățit, chiar și după îndeplinirea condiției, să ceară restituirea plății ca fiind nedatorată;

B. creditorul nu poate cere executarea obligației înainte de îndeplinirea condiției;

C. eficacitatea obligației depinde de un eveniment viitor și sigur ca realizare.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

3.3. Nulitatea actului juridic civil

67. În materia nulității:

A. nulitatea contractului poate fi constatată sau declarată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel;

B. de regulă, nulitatea relativă a contractului poate fi opusă oricând, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiune în anulare, de către partea căreia i se cere executarea contractului;

C. în cazul refacerii unui contract nul, efectele contractului refăcut se produc retroactiv.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

68. În materia nulității absolute:

A. instanța este obligată să o invoce din oficiu;

B. actul juridic lovit de nulitate absolută este susceptibil de confirmare în cazurile anume prevăzute de lege;

C. prin acordul părților, pot fi instituite cauze de nulitate absolută.

(admitere în magistratură, august 2013)

69. Nulitatea absolută:

A. poate fi constatată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel;

B. este obligatoriu să fie invocată din oficiu de instanța de judecată;

C. poate fi invocată de orice persoană interesată, însă numai pe cale de acțiune, iar nu și pe cale de excepție.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

70. Este lovit de nulitate absolută:

A. legatul prin care o persoană cu capacitate deplină de exercițiu dispune cu titlu gratuit de toate bunurile sale în favoarea unei persoane care urmează să fie determinată după anumite criterii care vor fi stabilite ulterior datei decesului dispunătorului;

B. actul sub semnătură privată prin care au fost enumerate și evaluate bunurile mobile ce fac obiectul unui contract de donație;

C. contractul de împrumut de consumație încheiat printr-un înscris sub semnătură privată.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

71. Potrivit noului Cod civil (Legea nr. 287/2009):

A. prin acordul părților pot fi instituite sau suprimate cauze de nulitate;

B. dacă prin lege nu se prevede altfel, nulitatea contractului poate fi constatată sau declarată prin acordul părților;

C. în cazurile în care natura nulității (absolută sau relativă) nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este lovit de nulitate absolută.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)

72. Nulitatea relativă:

A. poate fi invocată, în principiu, de către instanță din oficiu;

B. poate fi acoperită prin confirmare expresă sau tacită;

C. este prescriptibilă extinctiv și în cazul în care se invocă pe cale de excepție, atunci când are drept cauză leziunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

73. Nulitatea:

A. poate fi constatată sau declarată numai pe cale judiciară;

B. absolută produce efecte diferite de cea relativă;

C. a cărei natură nu este determinată sau nu reiese în chip neîndoielnic din lege este prezumată a fi relativă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

74. Nulitatea relativă:

A. de regulă, poate fi invocată pe cale de excepție oricând;

B. spre deosebire de nulitatea absolută, poate fi declarată prin acordul părților;

C. înlătură posibilitatea confirmării contractului în caz de violență.

(admitere INM, 2013)

75. Nu este nul:

A. contractul de tranzacție încheiat pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută în cazul în care părțile tranzacționează expres asupra nulității;

B. contractul de donație afectat de o condiție a cărei realizare depinde exclusiv de voința donatarului;

C. contractul de donație prin care donatorul și-a rezervat dreptul de a dispune de toate bunurile donate.

(admitere în magistratură, mai 2018)

76. Contractul lovit de nulitate:

A. este desființat pentru viitor dacă este cu executare succesivă sau continuă;

B. relativă, ca regulă, permite părții căreia i se cere executarea contractului să opună oricând nulitatea relativă a contractului, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare;

C. refăcut cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii, produce efecte și pentru trecut de la data încheierii acestuia.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

77. Contractul:

A. este lovit de nulitate absolută atunci când lipsește cauza;

B. încheiat prin reprezentant nu va fi anulat pentru motivul vicierii consimțământului reprezentantului, dacă viciul de consimțământ privește elemente stabilite de către reprezentat;

C. secret, în caz de simulație, produce întotdeauna efecte între succesorii universali ai părților.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

78. La data de 15.10.2013, părțile au încheiat, prin *înscris sub semnătură privată*, un contract de vânzare cu privire la un teren situat în intravilanul comunei pe care cumpărătorul intenționa să își construiască o casă de locuit. La data semnării actului, vânzătorul a predat posesia terenului către cumpărător, iar acesta din urmă a plătit prețul convenit. După o perioadă de timp, când cumpărătorul a încercat să facă demersuri pentru obținerea autorizației de construire, a aflat că nu a devenit proprietarul terenului, întrucât actul trebuia încheiat în formă autentică la notar. Care dintre sfaturile juridice de mai jos credeți că este/sunt corect/e din punct de vedere legal?

A. contractul nul poate fi refăcut cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii lui, respectiv forma autentică cerută pentru vânzarea terenurilor;

B. contractul refăcut în formă autentică produce efecte de la data încheierii între părți a actului sub semnătură privată;

C. contractul, nul ca vânzare, poate produce – prin conversiune – efectele unei promisiuni bilaterale de vânzare, dacă sunt îndeplinite condițiile de fond și de formă prevăzute de lege pentru aceasta.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

79. Renunțarea la dreptul de a invoca nulitatea relativă a unui contract, pentru violență:

A. poate fi făcută numai prin înscris autentic sau sub semnătură privată;

B. presupune ca, la momentul renunțării, violența să fi încetat;

C. își produce efectele din momentul încheierii contractului.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

80. X vinde către Y, la data de 02.05.2012, un autoturism de epocă în schimbul sumei de 100.000 de euro. Chemat în judecată pentru a fi obligat la plata prețului, Y formulează, la data de 08.09.2013, întâmpinare prin care invocă excepția nulității contractului pentru leziune, arătând că la data vânzării valoarea autoturismului era de 55.000 de euro, iar la momentul formulării întâmpinării valoarea acestuia este de 47.000 de euro. Instanța:

A. invocă din oficiu prescripția extinctivă a excepției de nulitate a contractului pentru leziune și admite cererea de chemare în judecată;

B. respinge excepția nulității contractului și admite cererea de chemare în judecată;

C. admite excepția nulității contractului pentru leziune și respinge cererea de chemare în judecată.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

81. Conversiunea actului juridic:

A. înlătură efectele nulității;

B. nu implică un nou acord de voință al părților actului juridic lovit de nulitate;

C. presupune validarea actului juridic prin confirmare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

82. Reprezintă o aplicație a conversiunii actului juridic civil:

A. cazul manifestării de voință care este nulă ca vânzare, dar valorează antecontract de vânzare;

B. refacerea actului juridic nul;

C. novația.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

83. Spre deosebire de reziliere, nulitatea:

A. produce efecte și pentru trecut chiar și în cazul actelor juridice cu executare succesivă;

B. presupune o cauză ulterioară momentului încheierii actului juridic;

C. se aplică și contractelor sinalagmatice cu executare *uno ictu*.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

84. Este anulabil actul juridic încheiat:

A. ca urmare a violenței exercitate de un terț asupra uneia dintre părți, chiar dacă cealaltă parte nu cunoștea și nici nu ar fi trebuit să cunoască violența săvârșită de terț;

B. ca urmare a temerii insuflate de amenințarea cu exercițiul unui drept, făcută cu scopul de a obține avantaje injuste;

C. de minor fără încuviințarea ocrotitorului legal, atunci când încuviințarea era cerută de lege și suficientă pentru încheierea valabilă a actului, chiar dacă ulterior acesta din urmă a confirmat actul.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

85. Operează nulitatea absolută a:

A. clauzei prin care se stabilește un termen de decădere ce face excesiv de dificilă săvârșirea actului de către partea interesată;

B. actului de administrare cu privire la bunurile din moștenire, încheiat de un nedemn cu un terț, chiar dacă profită moștenitorilor;

C. recunoașterii copilului, făcută din eroare.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

86. Contractul va fi lovit de nulitate absolută dacă:

A. obiectul obligației nu este determinat;

B. cauza urmărită de către una dintre părți este ilicită, chiar fără ca cealaltă parte să fi cunoscut sau să fi putut cunoaște acest fapt;

C. obiectul contractului nu este determinat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

87. Operează nulitatea absolută a:

A. contractului încheiat cu nerespectarea formei *ad validitatem*, chiar dacă părțile s-au aflat în imposibilitatea respectării acestei forme;

B. actului de administrare cu privire la bunurile din moștenire, încheiat de un nedemn cu un terț, chiar dacă profită moștenitorilor;

C. contractului întemeiat pe cauză ilicită atunci când este comună tuturor părților contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

88. Spre deosebire de nulitatea relativă, nulitatea absolută:

A. desființează toate efectele contractului;

B. nu intervine în cazul contractului plurilateral;

C. nu poate fi acoperită prin confirmare decât în cazurile prevăzute de lege.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

89. Sub sancțiunea nulității absolute:

A. cesiunea de creanță cu titlu gratuit trebuie să fie încheiată în formă autentică;

B. acceptarea expresă a moștenirii se face numai printr-un înscris autentic;

C. bunurile mobile care constituie obiectul donației trebuie enumerate și evaluate într-un înscris, chiar sub semnătură privată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

90. Este sancționată cu nulitatea absolută nerespectarea formei autentice la încheierea:

A. promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic;

B. convențiilor care strămută sau constituie drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară, afară de cazurile expres prevăzute de lege;

C. contractului de comodat care include aprobarea prealabilă a comodantului ca bunul să poată fi folosit și de un terț.

(admitere INM, noiembrie 2019)

91. Este sancționată cu nulitatea absolută:

A. clauza contractuală care prevede că „vânzătorul nu datorează garanție pentru evicțiunea provenită de la un terț și necunoscută de el (vânzătorul) la data încheierii contractului";

B. clauza contractuală ce recunoaște fiecărei părți dreptul de denunțare unilaterală a unui contract de închiriere încheiat pe o durată determinată;

C. clauza contractuală care înlătură garanția pentru vicii, în privința viciilor pe care vânzătorul le-a cunoscut ori trebuia să le cunoască la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

92. În materia nulității:

A. nulitatea a cărei natură nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege este prezumată ca fiind relativă;

B. contractul lovit de nulitate absolută nu este susceptibil de confirmare decât în cazurile prevăzute de lege;

C. nulitatea relativă poate fi invocată din oficiu de instanța de judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

93. În cazul desființării contractului, ca urmare a constatării nulității sale absolute, debitorul obligației de restituire a bunului înstrăinat către un terț, anterior constatării nulității contractului, va fi ținut:

A. să plătească valoarea bunului calculată la momentul primirii sale;

B. să plătească valoarea bunului calculată la momentul primirii sale ori la momentul înstrăinării, în funcție de cea mai mică dintre aceste valori, dacă a fost de bună-credință;

C. să plătească valoarea bunului calculată la momentul primirii sale ori la momentul înstrăinării, în funcție de cea mai mare dintre aceste valori, dacă a fost de rea-credință.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

94. În materia nulității contractului:

A. în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este anulabil;

B. în cazul în care contractul este menținut în parte, clauzele nule sunt înlocuite de drept cu dispozițiile legale aplicabile;

C. confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență implică prin ea însăși renunțarea la dreptul de a cere daune-interese.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

95. Incapacitățile persoanei fizice de a încheia acte juridice, atunci când acestea se sancționează cu nulitatea, atrag:

A. întotdeauna numai nulitatea relativă;

B. întotdeauna numai nulitatea absolută;

C. nulitatea relativă sau nulitatea absolută, după caz.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

3.4. Efectele actului juridic civil

96. Constituie excepție de la principiul forței obligatorii în materia efectelor contractului:

A. încetarea contractului de întreținere încheiat pe durată determinată din cauza morții creditorului întreținerii, dacă aceasta a survenit înainte de expirarea duratei contractului;

B. tacita relocațiune;

C. cazul în care părțile au convenit, la încheierea contractului, posibilitatea prelungirii efectelor acestuia sau a reînnoirii sale.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

97. În cazul impreviziunii, instanța poate dispune adaptarea sau, după caz, încetarea contractului dacă, printre altele:

A. debitorul și-a asumat riscul schimbării împrejurărilor;

B. creditorul a încercat, într-un termen optim și previzibil, dar nu mai târziu de începerea executării contractului, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului;

C. schimbarea împrejurărilor a intervenit după încheierea contractului.

(admitere INM și în magistratură, 2012)

98. În cazul impreviziunii, instanța poate dispune adaptarea sau, după caz, încetarea contractului dacă, între altele:

A. schimbarea împrejurărilor nu a fost și nici nu putea fi avută în vedere de către creditor, în mod rezonabil, în momentul încheierii contractului;

B. schimbarea împrejurărilor a intervenit în cel mult un an de la data încheierii contractului;

C. debitorul a încercat, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului.

(admitere INM, 2013)

99. În materia impreviziunii:

A. nu este necesară încercarea debitorului de negociere a adaptării rezonabile și echitabile a contractului, fiind suficient faptul că executarea obligațiilor a devenit mai oneroasă, fie datorită creșterii costurilor executării propriei obligații, fie datorită scăderii valorii contraprestației;

B. se poate invoca schimbarea unor împrejurări, intervenită anterior încheierii contractului, dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă;

C. instanța poate să dispună încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

100. Societatea H. SRL a încheiat, la data de 15.08.2013, un contract cu societatea M. SRL, prin care s-a obligat ca, în schimbul unui preț, să furnizeze studiile clinice necesare pentru acreditarea unor medicamente.

Ca urmare a creșterii costurilor pentru realizarea studiilor clinice, executarea obligațiilor sale a devenit excesiv de oneroasă, motiv pentru care H. SRL se află în situația de a nu furniza prestația asumată. H. SRL nu s-a așteptat la schimbarea dramatică a împrejurărilor și crede că beneficiarul M. SRL nu ar renunța la executarea întocmai a contractului. Ce sfat îi dați, dacă vă consultă în calitate de avocat?

A. să încerce negocierea, cu bună-credință, a adaptării rezonabile și echitabile a contractului cu societatea M. SRL;

B. să ceară direct instanței adaptarea contractului pentru impreviziune;

C. să se libereze de obligațiile față de M. SRL, plătind creditoarei despăgubirile prevăzute prin clauza penală.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

101. Efectele contractului între părți:

A. adaptarea contractului pentru impreviziune se poate cere și atunci când schimbarea împrejurărilor, care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligației, a intervenit înainte de încheierea contractului;

B. într-un contract translativ de proprietate, dacă părțile nu au convenit altfel, riscul contractului rămâne în sarcina debitorului obligației de predare, chiar dacă proprietatea a fost transferată dobânditorului;

C. contractul încheiat pe durată nedeterminată poate fi denunțat unilateral de către oricare dintre părți, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

102. În materia efectelor actelor juridice civile:

A. contractele cu executare succesivă încheiate pentru un termen determinat pot, ca regulă, să fie denunțate de către oricare dintre părți, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz;

B. chiar și în absența unei norme speciale în acest sens, succesorul cu titlu particular al unei părți a actului preia atât drepturile, cât și obligațiile strâns legate de bunul dobândit și izvorâte din actele încheiate anterior de către autor cu privire la acel bun;

C. adaptarea contractului de către instanța de judecată, pentru impreviziune, este aplicabilă numai dacă debitorul a încercat, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

103. La data de 15.06.2012, Q a încheiat cu M un contract de locațiune pe durată nedeterminată în care s-a stipulat că locatarul M poate să denunțe unilateral contractul cu un termen de preaviz de 60 de zile și cu plata unei sume reprezentând echivalentul a 5 chirii lunare. La data de 01.07.2017, M a trimis o notificare de denunțare unilaterală a contractului, iar, la expirarea termenului de preaviz, a eliberat spațiul închiriat. Q l-a chemat în judecată pe M pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, instanța să dispună obligarea pârâtului la executarea contractului și la plata chiriilor restante sau, în subsidiar, obligarea pârâtului la plata sumei de 5 chirii lunare pentru a considera contractul încetat prin denunțare. În raport de situația descrisă, instanța:

A. va admite acțiunea și va obliga pârâtul la executarea contractului;

B. va admite acțiunea, va obliga pârâtul la plata sumei reprezentând 5 chirii lunare și va constata contractul încetat;

C. va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

104. Obligația:

A. prin care vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a prețului este valabilă, numai dacă bunul a fost predat;

B. prin care locatarul se obligă să plătească despăgubiri pentru denunțarea contractului de locațiune, încheiat pe durată nedeterminată, se consideră nescrisă;

C. de a executa prin echivalent o obligație indivizibilă este divizibilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

105. Clauzele considerate de lege nescrise:

A. conduc, de regulă, la nulitatea totală a contractului;

B. sunt înlocuite de drept cu dispozițiile legale aplicabile;

C. pot fi declarate inopozabile numai de către terții de bună-credință.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

106. Este considerată nescrisă:

A. clauza prin care părţile ar suprima o cauză de nulitate prevăzută de lege;

B. clauza prin care s-ar modifica termenul de prescripţie stabilit de lege;

C. stipulaţia conform căreia subrogaţia ar opera numai cu consimţământul debitorului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

107. X şi Y au încheiat un contract cu executare succesivă pe durată nedeterminată. Părţile s-au obligat să nu denunţe unilateral contractul sau, în cazul în care una dintre ele îl denunţă unilateral, să plătească despăgubiri în sumă de xxx lei. Care dintre următoarele reguli corespunde legii?

A. dacă s-a stipulat o prestaţie în schimbul denunţării contractului cu executare succesivă pe durată nedeterminată, denunţarea produce efecte numai atunci când prestaţia este executată;

B. contractul cu executare succesivă pe durată nedeterminată poate fi denunţat unilateral de oricare dintre părţi, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz;

C. clauza prin care părţile se obligă să nu denunţe unilateral contractul cu executare succesivă pe durată nedeterminată sau să plătească despăgubiri în schimbul denunţării este considerată nescrisă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

108. Clauza contractuală prin care se stipulează o prestaţie în schimbul denunţării unilaterale a contractului:

A. este valabilă atât în contractele încheiate pe durată determinată, cât şi în cele încheiate pe durată nedeterminată;

B. este valabilă numai în contractele încheiate pe durată nedeterminată cu executare succesivă;

C. este considerată nescrisă dacă a fost inserată în cuprinsul unui contract încheiat pe durată nedeterminată.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

109. Nu constituie excepţie de la opozabilitatea faţă de terţi a efectelor contractului:

A. simulaţia;

B. stipulaţia pentru altul;

C. promisiunea faptei altuia.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

110. În materia simulaţiei:

A. creditorii chirografari ai părţilor au calitatea de terţi;

B. spre a ne afla în prezenţa unei simulaţii, este necesar ca actul secret să se fi încheiat concomitent sau anterior încheierii actului aparent;

C. sancţiunea specifică a simulaţiei este, ca regulă, nulitatea contractului secret.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)

111. În materia simulaţiei:

A. actul secret poate fi invocat de succesorii cu titlu particular ai părţilor faţă de terţii de bună-credinţă care au dobândit drepturi de la achizitorul aparent;

B. actul secret nu produce efecte între părţi dacă el nu îndeplineşte condiţiile de fond cerute de lege pentru încheierea sa valabilă;

C. creditorii înstrăinătorului aparent sunt preferaţi creditorilor dobânditorului aparent, dacă creanţa primilor este anterioară actului secret.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

112. Simulaţia:

A. nu permite succesorilor cu titlu universal ai părţilor să invoce contractul secret împotriva terţilor care, întemeindu-se cu bună-credinţă pe contractul public, au dobândit drepturi de la achizitorul aparent;

B. se aplică atât actelor juridice patrimoniale, cât şi celor nepatrimoniale;

C. poate fi dovedită de părţi cu orice mijloc de probă, atunci când pretind că aceasta are caracter ilicit.

(admitere INM şi în magistratură, 2022)

113. Dacă un terţ beneficiar al unei stipulaţii pentru altul:

A. nu acceptă stipulaţia, dreptul său se consideră că nu a existat niciodată;

B. acceptă stipulaţia după decesul promitentului, acceptarea rămâne fără efect;

C. nu primeşte de la promitent prestaţia promisă, el poate solicita rezoluţiunea contractului pentru neexecutarea obligaţiei de către promitent.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

114. Care dintre enunţurile de mai jos este corect din punct de vedere legal:

A. stipulaţia pentru altul poate fi acceptată de către terţul beneficiar şi după decesul stipulantului sau al promitentului;

B. contractul secret nu poate fi opus de părţi creditorilor dobânditorului aparent care, cu bună-credinţă, au obţinut sechestru asupra bunurilor care au făcut obiectul simulaţiei;

C. stipulantul poate revoca oricând stipulaţia, fără acordul promitentului.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

§4. Prescripţia extinctivă şi decăderea

115. Prescripţia extinctivă:

A. poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, şi fără a fi ţinut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună-credinţă;

B. curge contra moştenitorilor defunctului, de la data acceptării moştenirii, în privinţa creanţelor pe care aceştia le au asupra moştenirii;

C. curge contra creditorilor defunctului în privinţa creanţelor pe care le au asupra moştenirii, de la data cunoaşterii de către creditori a identităţii succesibililor, chiar dacă aceştia din urmă încă nu au acceptat moştenirea.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

116. Prescripţia extinctivă a dreptului la acţiunea în anularea actului juridic începe să curgă:

A. în caz de violenţă, din ziua încetării acesteia, dar nu mai târziu de împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului juridic;

B. în caz de eroare, cel mai târziu la împlinirea a 18 luni din ziua descoperirii acesteia;

C. în cazul în care nulitatea relativă poate fi invocată de un terţ, de la data la care terţul a cunoscut cauza de nulitate, dacă prin lege nu se dispune altfel.

(admitere INM, 2013)

117. Urmare a unor manopere dolosive săvârşite de A, B cumpără un tablou la data de 08.12.2017. Presupunând că viciul de consimţământ al dolului a fost descoperit la data de 08.12.2019 şi că nu au existat cauze de suspendare/întrerupere a prescripţiei, termenul de prescripţie a acţiunii în anularea contractului, pentru dol, s-a împlinit la data de:

A. 08.12.2022;

B. 08.06.2021;

C. 08.12.2020.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

118. Prescripţia extinctivă:

A. nu împiedică stingerea prin compensaţie a creanţelor reciproce, chiar dacă dreptul la acţiune era prescris în momentul în care s-ar fi putut opune compensaţia;

B. nu operează de plin drept;

C. a dreptului la acţiune privind creanţa principală nu atrage şi stingerea dreptului la acţiunea ipotecară.

(admitere INM, 2013)

119. Prescripţia:

A. dreptului la acţiune cu privire la prestaţiile succesive la care s-a obligat debitorul operează pentru fiecare prestaţie în parte, chiar dacă prestaţiile alcătuiesc prin finalitatea lor, potrivit convenţiei părţilor, un tot unitar;

B. dreptului la acţiune privind creanţa principală nu atrage şi stingerea dreptului la acţiunea ipotecară, care poate fi valorificată în limitele legii;

C. operează de plin drept, putând fi aplicată din oficiu de organul de jurisdicţie competent.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

120. La data de 15.01.2021, printr-un contract de vânzare încheiat în formă autentică, X (persoană fizică) îi vinde lui Y (persoană fizică) un imobil apartament situat în Bucureşti, la preţul de 300.000 de lei. În contractul de vânzare se prevede că preţul se va plăti în trei rate egale, prima rată urmând a fi achitată la data încheierii contractului de vânzare, a doua rată la data de 15.02.2021, iar rata finală la data de 15.03.2021. S-a stipulat şi clauza conform căreia, „în ipoteza în care cumpărătorul nu îşi execută obligaţiile (obligaţia de plată a preţului), contractul se rezoluţionează de plin drept, cumpărătorul fiind de drept în întârziere prin simplul fapt al neexecutării". La data de 20.02.2021, cumpărătorul Y plăteşte a doua rată din preţ, iar la data de 26.02.2021, vânzătorul X îi transmite cumpărătorului Y o notificare de rezoluţiune a contractului de vânzare, notificare recepţionată de cumpărătorul

Y la aceeaşi dată. Din punct de vedere al dreptului substanţial civil:

A. contractul de vânzare nu este rezoluţionat de plin drept ca urmare a declaraţiei de rezoluţiune a vânzătorului;

B. contractul de vânzare este rezoluţionat de plin drept, iar instanţa de judecată va constata că rezoluţiunea s-a produs de plin drept la data expirării termenului pentru plata celei de-a doua rate din preţ, la cererea oricăreia dintre părţile actului;

C. termenul de prescripţie pentru plata celei de-a doua rate de preţ începe să curgă la data de 15.03.2021.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

121. În cazul prescripţiei:

A. dreptului la acţiune în restituirea prestaţiilor făcute în temeiul unui act desfiinţat pentru rezoluţiune, termenul de prescripţie curge, în toate situaţiile, de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a desfiinţat actul;

B. dreptului la acţiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită, termenul de prescripţie începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât şi pe cel care răspunde de ea;

C. începute şi neîmplinite, dacă partea îndreptăţită, având capacitatea de a înstrăina sau de a se obliga, renunţă la beneficiul termenului scurs, sunt aplicabile dispoziţiile privitoare la întreruperea prescripţiei prin recunoaşterea dreptului.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

122. În materia prescripţiei extinctive:

A. renunţarea la beneficiul prescripţiei, făcută de unul dintre debitori, produce efecte şi în privinţa codebitorilor, în cazul obligaţiilor solidare;

B. părţile care au capacitatea deplină de exerciţiu pot, prin acord expres, să convină asupra unei clauze contractuale prin care declară drept imprescriptibilă acţiunea în anularea actului juridic în caz de violenţă;

C. când este vorba despre prestaţii succesive, prescripţia dreptului la acţiune începe să curgă de la data la care fiecare prestaţie devine exigibilă, iar dacă prestaţiile alcătuiesc un tot unitar, de la data la care ultima prestaţie devine exigibilă.

(admitere INM şi în magistratură, 2022)

123. Clauza contractuală sau convenţia prin care părţile stipulează că acţiunea în plata preţului dintr-un contract de vânzare este imprescriptibilă extinctiv:

A. este interzisă, considerându-se o clauză nescrisă;

B. este interzisă, fiind lovită de nulitate absolută;

C. este valabilă, însă termenul de prescripţie se reduce la 10 ani.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

124. La data de 12.09.2011, X îi acorda lui Y un împrumut fără dobândă, în suma de 100.000 de lei, stabilindu-se că acesta va restitui întreaga sumă la data de 12.09.2012. La data de 03.08.2012, părţile încheie un act adiţional la contractul de împrumut prin care convin plata unei dobânzi şi, totodată, stabilesc că termenul de prescripţie aplicabil va fi de 6 luni. Faţă de cererea de chemare în judecată introdusă de către X, la data de 12.09.2015, Y se apără invocând prescripţia extinctivă. Pronunţându-se asupra excepţiei prescripţiei, instanţa:

A. o va admite, considerând că s-a împlinit prescripţia conform convenţiei părţilor;

B. o va respinge, considerând că este aplicabilă reglementarea în vigoare la momentul încheierii contractului de împrumut, potrivit căreia termenul de prescripţie nu putea fi modificat de părţi;

C. o va respinge, invocând din oficiu nulitatea clauzei actului adiţional prin care părţile stabileau termenul de prescripţie.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

125. Este prescriptibil extinctiv dreptul la acţiunea având ca obiect:

A. repararea prejudiciului adus mediului înconjurător;

B. constatarea inexistenţei dreptului de creanţă al pârâtului locatar vizând contravaloarea îmbunătăţirilor pretins aduse imobilului reclamantului locator;

C. partajul folosinţei unui bun comun.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

126. Dreptul la acţiune este imprescriptibil:

A. ori de câte ori, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exerciţiul său nu poate fi limitat în timp;

B. în cazul acţiunii în constatarea nulităţii absolute a certificatului de moştenitor, numai dacă obiectul acestuia îl constituie partajul succesoral;

C. atunci când părţile convin astfel.

(admitere INM şi în magistratură, 2017)

127. La data de 07.12.2014, O l-a chemat în judecată pe T, solicitând obligarea acestuia la restituirea împrumutului în sumă de 10.000 de lei, contractat la data de 15.10.2011 pentru un termen de două luni. Cererea de chemare în judecată este anulată prin hotărâre rămasă definitivă la data de 07.03.2015. Faţă de o nouă cerere introdusă de O la data de 08.08.2015:

A. dacă, prin întâmpinare, T va invoca excepţia prescripţiei extinctive, aceasta va fi admisă;

B. nu va putea fi considerat împlinit termenul de prescripţie extinctivă;

C. instanţa va putea invoca din oficiu excepţia prescripţiei extinctive.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

128. Prin contractul încheiat la 01.04.2016, *Primus* i-a vândut lui *Secundus* un autoturism, predarea bunului vândut şi plata preţului făcându-se la data încheierii contractului. Contractul a fost anulat, pentru eroare, prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă la 01.06.2017. *Primus* a formulat la 01.09.2017 o acţiune în revendicare, solicitând obligarea lui *Secundus* la restituirea autoturismului. Prin cerere reconvenţională *Secundus* solicită restituirea preţului. În aceste circumstanţe de fapt:

A. dacă autoturismul a pierit fortuit într-un incendiu la data de 15.06.2017, incendiu care a afectat doar garajul lui *Secundus*, atunci acesta poate fi obligat la restituirea contravalorii autoturismului;

B. prescripţia dreptului lui *Secundus* la acţiunea în restituirea preţului plătit începe să curgă la data de 01.06.2017;

C. prescripţia dreptului lui *Secundus* la acţiunea în restituirea preţului plătit începe să curgă la data de 01.09.2017.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

129. Sunt prescriptibile extinctiv:

A. acţiunea confesorie de abitaţie, acţiunea în repararea patrimonială a unui prejudiciu moral cauzat unei persoane prin tortură şi acţiunea în anularea recunoaşterii de filiaţie pentru eroare;

B. acţiunea de partaj, acţiunea în tăgada paternităţii introdusă de cel ce se pretinde tată biologic şi acţiunea în simulaţie;

C. acţiunea confesorie de superficie, acţiunea în constatarea dreptului de uzufruct şi acţiunea în nulitatea relativă a unui act juridic nepatrimonial.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

130. Sunt prescriptibile extinctiv:

A. acţiunea confesorie de uzufruct;

B. acţiunea în constatarea existenţei unui drept şi acţiunea în anularea unui act juridic patrimonial;

C. acţiunea confesorie de superficie şi acţiunea în anularea a unui act juridic nepatrimonial.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

131. La data de 14.03.2020 AB încheie un contract cu arhitectul CD prin care acesta din urmă se angajează să îi proiecteze o vilă în municipiul M., contra sumei de 30.000 de lei. La 25.08.2021 AB încheie un nou contract cu CD având ca obiect proiectarea unei case de vacanţă în staţiunea Vatra Dornei, pentru un onorariu de 15.700 de lei. Ambele onorarii urmau să fie achitate la finalizarea fiecărei lucrări în parte. CD termină proiectarea primei construcţii şi predă planurile aferente lui AB la data de 13.06.2021 (acesta acceptându-le fără obiecţii), odată cu factura aferentă de 30.000 de lei; planurile finale ale casei de vacanţă sunt predate lui AB (şi acceptate fără obiecţii de către acesta) la data de 01.07.2022, odată cu factura aferentă de 15.700 de lei. Cu toate acestea, ulterior, AB se arată nemulţumit de întârzierile arhitectului CD şi refuză plata ambelor onorarii, arătând că din cauza întârzierilor a pierdut o finanţare cu fonduri europene. La data de 01.09.2022, arhitectul CD introduce o acţiune în obligarea lui AB la plata sumelor restante izvorâte din ambele contracte de proiectare. Prin întâmpinare, pârâtul AB invocă prescripţia extinctivă a dreptului la acţiune faţă de ambele capete de cerere, raportat la data încheierii contractelor de

proiectare, și invocă excepția de neexecutare a contractelor, având în vedere executarea lor cu întârziere. În aceste condiții:

A. excepția de neexecutare este neîntemeiată;

B. capătul de cerere privind plata sumei de 30.000 de lei este prescris extinctiv;

C. ambele capete ale cererii de chemare în judecată sunt prescrise extinctiv.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

132. În materia prescripției:

A. părțile pot conveni ca termenul de prescripție a dreptului la acțiunea confesorie de superficie să fie de 20 de ani;

B. clauza prin care părțile declară prescriptibil în termen de 10 ani dreptul la acțiunea confesorie de servitute este lovită de nulitate absolută;

C. debitorul care a făcut plata de bunăvoie, fără să știe că termenul de prescripție a dreptului la acțiune era împlinit, poate cere restituirea prestației de la creditor.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

133. Părțile pot, prin acordul lor expres, să stabilească faptul că:

A. dreptul la acțiune izvorât din contractul de asigurare se prescrie într-un termen de 1 an;

B. acțiunea confesorie de superficie este prescriptibilă în termen de 3 ani de la săvârșirea primului act de împiedicare a dreptului;

C. termenul de prescripție a dreptului la acțiune privind restituirea împrumutului bănesc începe să curgă după trecerea unui an de la scadență.

(admitere INM, noiembrie 2019)

134. Cu privire la prescripția extinctivă:

A. dreptul la acțiunea în constatarea nulității absolute a unui act juridic se prescrie în termen de 3 ani de la data încheierii actului;

B. poate fi opusă, personal sau prin reprezentant, numai de cel în folosul căruia curge;

C. dreptul la acțiune în anularea unui act juridic pentru violență începe să curgă din ziua când violența a fost descoperită, dar nu mai târziu de 18 luni de la încheierea actului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

135. Persoana juridică X, unitate deținătoare în sensul Legii nr. 10/2001, vinde, la data de 01.04.2016, către persoana fizică Y, un teren situat în București, str. Speranței, parter. Cumpărătorul verifică rolul fiscal al vânzătorului și cuprinsul cărții funciare care indică drept proprietar pe X și absența oricărei sarcini. La data de 01.05.2019, Z introduce o acțiune în constatarea nulității absolute a vânzării, probând că a notificat în termen legal unitatea deținătoare X cu o cerere de restituire în natură a terenului, întemeiată pe Legea nr. 10/2001, și că această notificare nu a fost soluționată. Potrivit art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001: „Sub sancțiunea nulității absolute, până la soluționarea procedurilor administrative și, după caz, judiciare, generate de prezenta lege, este interzisă înstrăinarea imobilelor notificate". Instanța de judecată ar trebui să:

A. admită acțiunea numai dacă reclamantul va face dovada că Y a fost de rea-credință, cauza actului fiind una ilicită;

B. admită acțiunea indiferent de buna sau reaua-credință a lui Y;

C. respingă o eventuală excepție a prescripției extinctive, ca neîntemeiată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

136. La data de 12.06.2012, L, amenințată de către F cu dezvăluirea relației dintre ei, îi predă acestuia un tablou al unui pictor celebru, evaluat la suma de 400.000 de lei, primind dovezile pe care F își întemeia amenințarea. La data de 04.03.2016, L vă solicită o consultație pentru a identifica modalitatea în care poate obține recuperarea tabloului, precizându-vă că acesta era bunul său propriu, că nu a fost întocmit niciun înscris la data predării către F, că i-a mărturisit soțului său toată întâmplarea imediat după externarea din spital, unde a fost internată în perioada 02.02.2015-28.06.2015. Veți recomanda formularea unei cereri:

A. în declararea nulității relative a transferului, însoțită de o cerere de repunere în termenul de prescripție, întemeiată pe spitalizarea lui L în perioada 02.02.2015-28.06.2015;

B. în declararea nulității relative a actului juridic, considerând că termenul de prescripție a început să curgă la data la care L i-a mărturisit soțului său transferul tabloului și motivul acestuia;

C. în constatarea nulității absolute a transferului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

137. Cursul prescripției extinctive este suspendat:

A. în cazul persoanei a cărei integritate corporală a fost vătămată printr-o faptă ilicită, până la stabilirea pensiei de invaliditate în cadrul sistemului de asigurări sociale;

B. între soții divorțați, dar care continuă să locuiască împreună;

C. pe durata negocierilor purtate în vederea soluționării pe cale amiabilă a litigiului, în ultimele 6 luni înainte de expirarea termenului de prescripție, chiar dacă acestea au fost inițiate anterior.

(admitere în magistratură, mai 2018)

138. Cursul prescripției extinctive se suspendă:

A. prin orice act prin care cel în folosul căruia curge prescripția este pus în întârziere;

B. cât timp debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia;

C. între soți, cât timp durează căsătoria, chiar dacă soții sunt separați în fapt.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

139. Soții X și Y erau separați în fapt, la data de 15.05.2015, când X a încheiat contractul de vânzare a unui bun comun, un apartament. Soțul nu a avut consimțământul expres al soției la încheierea acestui act juridic. La sfârșitul anului 2018, la o lună de la data la care Y a aflat că bunul a fost înstrăinat, cei doi au divorțat. În acest caz, dacă sunteți consultat de Y în legătură cu posibilitatea desființării contractului de vânzare și, admițând prin ipoteză că, potrivit legii, vânzarea menționată este anulabilă, opinia dumneavoastră va fi în sensul că:

A. între soții X și Y, prescripția dreptului la acțiune începe să curgă cât timp durează căsătoria;

B. în cazul în care nulitatea relativă poate fi invocată de o terță persoană (Y), prescripția începe să curgă, dacă prin lege nu se dispune altfel, de la data când terțul a cunoscut cauza de nulitate;

C. în niciun caz prescripția dreptului la acțiune nu curge între soți pe durata căsătoriei.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

140. În materia prescripției extinctive:

A. prescripția împotriva moștenitorilor se întrerupe cât timp aceștia nu au acceptat moștenirea;

B. aceasta se suspendă cât timp, în mod deliberat, debitorul ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia;

C. aceasta se suspendă cât timp cel împotriva căruia curge prescripția este împiedicat de un caz de forță majoră temporară să facă acte de întrerupere, cât timp nu a încetat această împiedicare, oricând ar surveni cazul de forță majoră în cursul termenului de prescripție.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

141. Efectul special al suspendării cursului prescripției extinctive:

A. se produce în toate cazurile în care intervine o cauză de suspendare;

B. determină amânarea împlinirii termenului de prescripție extinctivă în ipoteza în care, după încetarea cauzei de suspendare, a rămas mai puțin de o lună până la împlinirea termenului de prescripție;

C. se aplică atunci când au rămas mai puțin de 6 luni până la împlinirea termenului de prescripție, dacă acesta este de 6 luni.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

142. Prin contractul încheiat la 01.04.2017, domnul X i-a vândut doamnei Y un autoturism cu plata prețului (60.000 de lei) în 3 rate anuale egale, plătibile pe 1 aprilie ale fiecărui an începând cu data încheierii contractului. Părțile prevăd că vânzarea se va desființa dacă, până la 01.05.2019, domnul X se va angaja ca salariat la un angajator cu sediul în afara orașului în care locuiește (ceea ce până la urmă nu s-a întâmplat). În aceste condiții:

A. prescripția dreptului domnului X la acțiunea în plata prețului s-a împlinit, pentru cele trei rate, la 01.04.2020, 01.04.2021, respectiv 01.04.2022;

B. domnul X a fost, după încheierea contractului, proprietar sub condiție suspensivă;

C. prescripția domnului X la acțiunea în plata prețului s-a împlinit la 01.04.2022.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

143. Repunerea în termenul de prescripţie extinctivă:

A. poate fi dispusă, din oficiu, chiar de către un organ de jurisdicţie necompetent;

B. intervine numai în cazurile expres prevăzute de lege;

C. constituie o instituţie juridică al cărei regim se aplică şi termenului de opţiune succesorală.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

144. Prescripţia dreptului la acţiune:

A. curge între soţi dacă sunt separaţi în fapt;

B. în răspundere pentru viciile ascunse ale unei lucrări executate, alta decât o construcţie, curge de la împlinirea unui an de la data recepţiei finale a lucrării, chiar dacă viciul a fost descoperit mai înainte;

C. nu poate fi aplicată de organul de jurisdicţie, chiar dacă ar fi în interesul statului sau al unităţilor sale administrativ-teritoriale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

145. Prescripţia extinctivă este întreruptă prin punerea în întârziere a debitorului, dacă aceasta este urmată de chemarea lui în judecată în termen de:

A. un an de la data împlinirii termenului de prescripţie;

B. un an de la data punerii în întârziere;

C. 6 luni de la data punerii în întârziere.

(admitere în magistratură, august 2013)

146. Întreruperea prescripţiei prin recunoaşterea dreptului:

A. nu poate fi opusă decât autorului recunoaşterii;

B. operează numai atunci când recunoaşterea este expresă;

C. unuia dintre creditorii solidari nu profită decât acestuia.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

147. La data 22.12.2017 devenea exigibilă obligaţia lui Y faţă de X constând în plata sumei de 150.000 de lei reprezentând preţul unui autoturism vândut de X către Y la data de 01.08.2017. Y nu şi-a executat obligaţia de plată a preţului, iar la data de 21.12.2020, X formulează o cerere de chemare în judecată prin care solicită instanţei obligarea lui Y la plata sumei de 150.000 de lei reprezentând preţul autoturismului vândut. Ca urmare a neconformării lui X de a plăti taxa judiciară de timbru, instanţa a anulat cererea de chemare în judecată, hotărârea rămânând definitivă la data de 10.03.2021. La data de 09.09.2021, X formulează o nouă cerere de chemare în judecată împotriva lui Y, solicitând instanţei obligarea acestuia la plata sumei de 150.000 de lei reprezentând preţul autoturismului vândut. În acest context:

A. prescripţia este considerată întreruptă prin prima cerere de chemare în judecată, dacă a doua cerere de chemare în judecată este admisă;

B. prescripţia este considerată întreruptă prin a doua cerere de chemare în judecată, cu condiţia ca această nouă cerere să fie admisă;

C. trebuie considerată prescrisă o a treia cerere de chemare în judecată, introdusă într-un termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a anulat şi cea de-a doua cerere de chemare în judecată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

148. Printr-un contract de locaţiune, părţile pot conveni în legătură cu dreptul asupra chiriei:

A. ca termenul de prescripţie extinctivă să înceapă să curgă pentru toate ratele de chirie de la data scadenţei ultimei rate;

B. ca termenul de prescripţie extinctivă să aibă o durată de 15 ani;

C. că locatarul renunţă la prescripţia extinctivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

149. Termenul de prescripţie a acţiunii în restituirea prestaţiilor:

A. dacă actul juridic a fost desfiinţat ca urmare a rezoluţiunii unilaterale, începe să curgă, în toate situaţiile, de la data comunicării către debitor a declaraţiei de rezoluţiune;

B. este de 3 ani, cu excepţia cazului în care restituirea prestaţiilor s-a întemeiat pe un act juridic lovit de nulitate absolută;

C. dacă actul juridic a fost desfiinţat ca urmare a rezoluţiunii judiciare, nu începe să curgă de la data efectuării prestaţiilor.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

150. În materia prescripţiei extinctive:

A. întreruperea prescripţiei împotriva debitorului principal sau contra fideiusorului produce efecte împotriva amândurora;

B. prescripţia se întrerupe, printre altele, prin depunerea cererii de intervenţie în cadrul urmăririi silite pornite de alţi creditori;

C. în cazul în care nulitatea relativă poate fi invocată de o terţă persoană, prescripţia începe să curgă în cel mult 18 luni de la data când terţul a cunoscut, putea sau trebuia să cunoască existenţa cauzei de nulitate.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

151. Cursul prescripţiei extinctive:

A. atunci când obiectul acţiunii constă în repararea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrităţii corporale, se suspendă până la stabilirea pensiei ce s-ar cuveni, în cadrul asigurărilor sociale, celui îndreptăţit la reparaţie;

B. începe, atât în caz de eroare, cât şi în caz de dol, la data la care a fost cunoscută cauza de nulitate relativă, dar nu mai târziu de 18 luni de la data încheierii actului juridic;

C. în cazul acţiunii privind stabilirea judiciară a termenului pentru restituirea împrumutului de consumaţie, începe la data încheierii contractului.

(admitere INM şi în magistratură, 2017)

152. Cursul prescripţiei extinctive:

A. se întrerupe prin invocarea, pe cale de excepţie, a dreptului a cărui acţiune se prescrie;

B. nu se întrerupe prin începerea urmăririi penale, dacă nu a avut loc constituirea ca parte civilă, chiar dacă despăgubirile se acordă, potrivit legii, din oficiu;

C. se reia după încetarea cauzei de suspendare, dar nu se va împlini mai înainte de expirarea unui termen de o lună de la data când suspendarea a încetat pentru prescripţiile de 6 luni sau mai scurte.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

153. Renunţarea la prescripţia extinctivă:

A. poate fi expresă sau tacită;

B. produce efecte numai în privinţa celui care a făcut-o;

C. nu poate fi făcută cât timp prescripţia nu s-a împlinit.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

154. Renunţarea la prescripţia extinctivă:

A. produce efecte numai în privinţa celui care a făcut-o;

B. poate fi făcută cât timp prescripţia nu a început să curgă;

C. poate fi făcută atât cu privire la prescripţia împlinită, cât şi cu privire la beneficiul termenului scurs pentru prescripţia începută şi neîmplinită.

(admitere în magistratură, august 2013)

155. În baza promisiunii bilaterale de vânzare a unui imobil, încheiată la data de 15.03.2012, promitentul-cumpărător G a achitat integral preţul vânzării către promitentul-vânzător H şi a intrat în posesia imobilului, părţile obligându-se să încheie contractul de vânzare în formă autentică până la data de 15.03.2013. Prin cererea de chemare în judecată, introdusă la data de 10.02.2016, G solicită instanţei să pronunţe o hotărâre care să ţină loc de contract de vânzare, deoarece H a refuzat în mod nejustificat să se prezinte la notarul public pentru perfectarea vânzării. În apărare, H a invocat excepţia prescripţiei dreptului material la acţiune. Instanţa:

A. va admite excepţia invocată, constatând că este împlinit termenul de prescripţie extinctivă, şi va respinge acţiunea;

B. va respinge excepţia invocată, în considerarea faptului că imobilul se află în posesia reclamantului, şi va admite acţiunea;

C. va respinge excepţia invocată, reţinând că termenul de prescripţie a dreptului la acţiune s-ar fi împlinit pe 15.03.2016, şi va admite acţiunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

156. La data de 01.05.2010, L şi F au încheiat un contract de locaţiune prin care L a închiriat lui F un apartament pentru o perioadă de 2 ani, convenind o chirie lunară de 800 de lei, ce trebuia plătită la data de 15 a fiecărei luni pentru luna în curs. Întrucât F nu şi-a îndeplinit obligaţia de plată a chiriei pentru lunile ianuarie 2011-aprilie 2012, la data de 22.05.2015, acesta a fost chemat în judecată de L pentru a fi obligat de către instanţă la plata chiriei aferente intervalului menţionat. În raport de această situaţie:

A. instanţa invocă din oficiu excepţia de prescripţie a dreptului material la acţiune cu privire la întreaga creanţă şi respinge în tot acţiunea;

B. dacă pârâtul invocă prin întâmpinare excepţia de prescripţie a dreptului material la acţiune, instanţa respinge excepţia invocată şi admite acţiunea aşa cum a fost formulată;

C. instanța poate admite în parte acțiunea, dacă pârâtul nu invocă excepția prescripției dreptului material la acțiune.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

157. La data de 10.02.2018, T l-a notificat pe F, iar ulterior, la data de 15.06.2018, l-a chemat în judecată pentru predarea unui utilaj sau plata contravalorii acestuia, conform contractului de vânzare încheiat între părți la data de 01.03.2015. Prin întâmpinare, F a invocat prescripția dreptului la acțiune și, în subsidiar, caracterul neîntemeiat al acțiunii reclamantului, arătând că utilajul a fost distrus integral în urma unui incendiu produs la data de 25.03.2015, ulterior notificării sale prin care l-a pus în întârziere pe T pentru ridicarea bunului. În raport de situația descrisă, instanța:

A. va admite excepția de prescripție a dreptului material la acțiune și va respinge acțiunea;

B. va respinge excepția de prescripție, va admite acțiunea și îl va obliga pe F la plata contravalorii utilajului către T;

C. va respinge excepția de prescripție, precum și acțiunea ca neîntemeiată.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

158. În materia decăderii:

A. părțile nu pot modifica termenele de decădere de ordine publică, micșorându-le sau mărindu-le, după caz;

B. organul de jurisdicție este obligat, în toate cazurile, să invoce și să aplice din oficiu termenele de decădere;

C. este lovită de nulitate relativă clauza prin care se stabilește un termen de decădere ce ar face excesiv de dificilă exercitarea dreptului de către partea interesată.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

159. În materia decăderii de drept substanțial:

A. termenul de decădere nu se socotește împlinit decât după o lună de la data când suspendarea cauzată de forța majoră a încetat;

B. atunci când realizarea dreptului presupune exercitarea unei acțiuni în justiție, termenul de decădere este întrerupt pe data introducerii cererii de chemare în judecată, dispozițiile privitoare la întreruperea prescripției fiind aplicabile în mod corespunzător;

C. neexercitarea dreptului subiectiv înăuntrul termenului de decădere atrage pierderea lui, iar în cazul actelor unilaterale, împiedicarea, în condițiile legii, a săvârșirii lor.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

§5. Persoana fizică și persoana juridică

160. În cazul divizării totale a unei persoane juridice:

A. aceasta presupune, în mod necesar, înființarea uneia sau mai multor persoane juridice;

B. patrimoniul persoanei juridice divizate se împarte întotdeauna în mod egal între persoanele juridice dobânditoare;

C. contractele încheiate în considerarea calității persoanei juridice divizate nu își încetează efectele, cu excepția cazului în care părțile au stipulat expres contrariul sau menținerea ori repartizarea contractului este condiționată de acordul părții interesate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

161. În cazul fuziunii prin absorbție, contractele încheiate în considerarea calităților personale ale persoanei juridice absorbite, fără ca părțile să fi stabilit soarta acestor contracte în caz de reorganizare, ca regulă:

A. încetează de plin drept, pentru că persoana juridică absorbită își încetează existența;

B. nu încetează, pentru că persoana juridică absorbită nu își încetează existența;

C. nu încetează de plin drept, chiar dacă persoana juridică absorbită își încetează existența.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

162. La înființarea societății R. SRL, au semnat actul constitutiv al societății, în calitate de asociați, după cum urmează: E, administratorul lui B. SRL, societate în curs de constituire, C, minor, însoțit de soacra sa, și D, persoană fizică, unic asociat al lui B. Aportul fiecăruia dintre cei trei asociați a fost în bani, în sumă egală, iar obiectul de activitate al societății este închirierea de utilaje agricole. R. vă solicită asistența juridică pentru a identifica eventuale probleme privind înființarea sa, arătând că actul constitutiv nu a fost încheiat în formă autentică și nu a fost îndeplinită nicio altă formalitate. În consultația pe care i-o prezentați arătați că în speță neregulile privesc:

A. condițiile de formă ale actului de înființare;

B. capacitatea asociaților la încheierea actului de înființare;

C. condițiile privind înregistrarea persoanei juridice.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

163. Nulitatea absolută a persoanei juridice:

A. se acoperă, dacă nu este invocată în termen de un an de la data înregistrării sau înființării persoanei juridice;

B. intervine dacă nu s-a respectat numărul minim de fondatori sau asociați prevăzut de lege;

C. constatată prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă determină intrarea în lichidare a persoanei juridice.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

164. Ca urmare a publicării unor articole defăimătoare de către J, jurnalist la ziarul online „Sub lupă", deținut de Societatea XX SRL, prin care T era numit „tiran" sau „maimuțoi fioros", T nu s-a mai înscris la concurs și a pierdut șansa de a fi desemnat director al Teatrului de balet din oraș, deși ar fi avut cele mai mari șanse față de experiența administrativă și managerială a contracandidaților săi. Mai mult, J a continuat campania de denigrare a lui T și după desemnarea noului director, prin publicarea săptămânală a unui articol defăimător, cu scopul vădit de a-l supune pe T la umilințe și a-l determina să își dea demisia din teatru, având în vedere că soția lui J era subalterna lui T. În raport de situația descrisă, T poate obține pe cale judecătorească:

A. luarea unor măsuri pentru a asigura conservarea probelor, potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială, până la introducerea acțiunii de fond împotriva lui J, în solidar cu Societatea XX SRL, în termenul fixat de instanță;

B. obligarea Teatrului de balet la numirea sa în postul de director, pentru acoperirea prejudiciului privind pierderea șansei de a obține un avantaj;

C. interzicerea în întregime a publicației „Sub lupă", potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială, până la introducerea acțiunii de fond împotriva lui J, în solidar cu Societatea XX SRL, în termenul fixat de instanță.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

165. Pot fi considerate atingeri aduse vieții private:

A. difuzarea de imagini care prezintă interiorul unui spațiu privat, dacă cel care îl ocupă, chiar fără drept, nu și-a dat acordul;

B. utilizarea, cu rea-credință, a imaginii unei persoane;

C. utilizarea interceptării unei convorbiri private, cunoscând că a fost făcută fără drept.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

CAPITOLUL AL II-LEA. DREPTURILE REALE PRINCIPALE

§1. Dreptul de proprietate

1. Dreptul de proprietate privată:

A. are caracter relativ, spre deosebire de dreptul de proprietate publică;

B. are caracter absolut, spre deosebire de dreptul de proprietate publică;

C. în condițiile legii, este susceptibil de modalități și dezmembrăminte, după caz.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

2. Clauza de inalienabilitate a unui bun:

A. poate fi instituită pentru o durată de cel mult 49 de ani de la data dobândirii bunului;

B. prevăzută într-un contract cu titlu gratuit este opozabilă și creditorilor anteriori ai dobânditorului;

C. trebuie stipulată în mod expres în contractele ce dau naștere obligației de a transmite în viitor proprietatea asupra bunului către o persoană determinată sau determinabilă.

(admitere INM, 2013)

3. Nerespectarea clauzei de inalienabilitate stipulate într-o donație având ca obiect un bun imobil:

A. atrage rezilierea contractului subsecvent prin care donatarul a înstrăinat imobilul;

B. nu permite donatorului să obțină decât daune-interese atunci când clauza a fost supusă formalităților de publicitate prevăzute de lege;

C. permite donatorului să solicite revocarea donației, inclusiv atunci când clauza a fost stipulată în favoarea unui terț.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

4. Clauza de inalienabilitate stipulată într-un contract de vânzare:

A. nu poate opri transmiterea bunului către moștenitorii legali ai cumpărătorului;

B. pentru a fi opozabilă, nu trebuie, în niciun caz, să fie supusă formalităților de publicitate;

C. își produce efectele juridice conform legii în vigoare la momentul încălcării clauzei de către cumpărător.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

5. În ceea ce privește clauza de inalienabilitate:

A. caracterul său determinant la încheierea contractului cu titlu gratuit este prezumat, până la proba contrară;

B. în cazul încălcării ei de către dobânditor, înstrăinătorul este îndreptățit să ceară anularea contractului în care s-a prevăzut clauza de inalienabilitate;

C. dobânditorul poate fi autorizat de către instanță să dispună de bun dacă interesul care a justificat clauza de inalienabilitate a bunului a dispărut sau dacă un interes superior o impune.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

6. Dreptul de trecere al proprietarului fondului care nu are acces la calea publică:

A. poate fi dobândit și printr-o folosință continuă timp de 5 ani;

B. este imprescriptibil extinctiv;

C. poate fi stabilit numai cu consimțământul proprietarului fondului aservit atunci când lipsa accesului la calea publică îi este imputabilă proprietarului fondului dominant.

(admitere în magistratură, august 2013)

7. Limitele legale de interes privat în exercitarea dreptului de proprietate privată:

A. pot fi desființate temporar prin acordul părților;

B. nu pot fi modificate prin manifestarea unilaterală de voință a proprietarului;

C. includ toate limitele determinate de raporturile de vecinătate.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

8. Bunurile proprietate publică:

A. nu pot fi dobândite de terți prin uzucapiune, însă, dacă sunt mobile, pot fi dobândite prin posesie de bună-credință;

B. pot fi donate în interes public;

C. pot fi dobândite prin legat, acceptat în condițiile legii, dacă, prin natura lor sau prin voința dispunătorului, devin de uz ori de interes public.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

9. Dreptul de proprietate publică asupra unui bun se stinge:

A. dacă bunul este dat în folosință cu titlu gratuit;

B. dacă bunul a fost trecut în domeniul privat, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege;

C. dacă asupra bunului se constituie un drept de administrare, prin hotărâre a Guvernului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

10. Dreptul de concesiune corespunzător dreptului de proprietate publică:

A. permite concesionarului să înstrăineze bunurile rezultate din realizarea concesiunii pentru a asigura exploatarea bunului;

B. permite concesionarului să păstreze fructele bunului concesionat;

C. este apărat, de către concedent, pe calea acțiunii confesorii.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

11. DR locuiește în străinătate de câțiva ani și a moștenit un imobil, situat în orașul P., de la tatăl său. Întrucât nu a fost în măsură să se ocupe de această proprietate, la sfatul unui avocat, a dat o declarație în formă autentică prin care a renunțat la dreptul de proprietate, iar declarația a fost înregistrată în cartea funciară, la data de 10.08.2015. Din câte știe, consiliul local al orașului P. a luat act de renunțarea lui printr-o hotărâre. Recent, DR a găsit un posibil cumpărător al imobilului și s-a răzgândit cu privire la renunțare. Întrucât în cartea funciară este înregistrată doar declarația lui și nu figurează un alt proprietar, vă întreabă dacă poate reveni asupra declarației de renunțare pentru a vinde imobilul. Selectați răspunsul/rile pe care îl/le considerați corect/e dintre cele de mai jos:

A. imobilul la care DR a renunțat a intrat în domeniul privat al orașului P. prin hotărârea consiliului local;

B. imobilul la care DR a renunțat nu poate fi dobândit de orașul P. fără înscriere în cartea funciară;

C. dreptul de proprietate al lui DR s-a stins prin înscrierea în cartea funciară, în condițiile legii, a declarației de renunțare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

§2. Modalitățile juridice ale dreptului de proprietate

12. În cazul coproprietății obișnuite:

A. denunțarea contractului de locațiune având ca obiect bunul comun se poate face ori de câte ori există acordul majorității coproprietarilor;

B. nu este necesar acordul tuturor coproprietarilor pentru încheierea unui contract de locațiune cu termen de 3 ani, având ca obiect bunul comun;

C. este obligatoriu acordul tuturor coproprietarilor pentru a se încheia un contract de donație având ca obiect bunul comun, chiar dacă donația este afectată de o condiție suspensivă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

13. Consiliul local al orașului V. a constituit un drept de administrare Regiei autonome de apă asupra unui teren extravilan aflat în domeniul public al orașului, în scopul construirii unei stații de epurare ape uzate. T, proprietarul vecin, a chemat în judecată Regia într-o acțiune în revendicare, contestând și dreptul de administrare al pârâtei, motivând acțiunea în sensul că există o suprapunere reală între terenul proprietatea sa și terenul deținut în administrare de către pârâtă. Având în vedere natura juridică a acțiunii, pârâta:

A. este obligată să introducă în proces pe titularul dreptului de proprietate publică, în condițiile prevăzute în Codul de procedură civilă;

B. are în exclusivitate obligația apărării în justiție a dreptului de proprietate publică;

C. are obligația de a apăra în justiție dreptul de administrare în calitate de titular al dreptului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

14. Atribuirea în folosință exclusivă a părților comune din clădirile cu mai multe apartamente se poate hotărî:

A. cu o majoritate de două treimi din numărul coproprietarilor;

B. cu acordul tuturor coproprietarilor;

C. cu o majoritate de două treimi din numărul coproprietarilor și al cotelor-părți.

(admitere INM, 2013)

15. X a dobândit în proprietate comună cu Y și Z o clădire de birouri. Întrucât

coproprietarii nu se înțeleg cu privire la înfrumusețarea clădirii și alte operațiuni legate de încheierea și denunțarea unor contracte de locațiune, precum și la reprezentarea în instanță, care dintre regulile de mai jos este/sunt corectă/e?

A. fiecare dintre coproprietari poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, cu excepția acțiunii în revendicare unde trebuie să stea toți, potrivit principiului unanimității;

B. actele privind încheierea sau denunțarea unor contracte de locațiune cu privire la bunul comun pot fi făcute numai cu acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți;

C. actele care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului pot fi încheiate numai prin acordul tuturor coproprietarilor.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

16. Fiecare coproprietar:

A. poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare;

B. poate dispune liber de cota sa parte din dreptul de proprietate, în lipsă de stipulație contrară;

C. poate să facă acte de conservare cu privire la bunul comun numai cu acordul celorlalți coproprietari.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

17. În cazul coproprietății pe cote-părți:

A. fiecare coproprietar poate sta singur în justiție în orice acțiune privitoare la coproprietate;

B. actele de administrare cu privire la bunul comun nu pot fi efectuate fără acordul coproprietarului căruia i s-ar impune, prin respectivele acte, o sarcină excesivă prin raportare la cota sa parte;

C. fructele bunului comun se cuvin coproprietarului care a suportat singur cheltuielile producerii sau culegerii fructelor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

18. În ipoteza unei acțiuni în revendicare a unui bun aflat în coproprietate obișnuită, aceasta:

A. poate fi introdusă de mai mulți coproprietari doar dacă aceștia au fost în imposibilitate de a obține consimțământul tuturor celorlalți coproprietari;

B. poate fi introdusă, în toate cazurile, doar de unul dintre coproprietari;

C. poate fi introdusă numai cu acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

19. Este necesar acordul tuturor coproprietarilor:

A. pentru încheierea unui contract de comodat cu privire la bunul comun;

B. pentru încheierea unui contract de locațiune a bunului comun mobil pe o durată de 2 ani;

C. pentru încheierea unui contract de întreținere, dacă proprietatea asupra bunului comun este transmisă în schimbul întreținerii, însă numai în ipoteza în care în contract s-a stabilit că întreținerea se datorează pentru toată durata vieții creditorului întreținerii.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

20. În materia coproprietății:

A. în cazul coproprietății obișnuite, cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară, care se poate face întotdeauna prin orice mijloc de probă;

B. în cazul coproprietății obișnuite, actul care urmărește exclusiv înfrumusețarea bunului comun nu se poate încheia decât cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți;

C. potrivit regimului juridic general aplicabil coproprietății forțate, când bunul comun are caracter accesoriu, în absența unei convenții contrare, cota-parte din drept a fiecărui coproprietar se stabilește în funcție de întinderea bunului principal.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

21. În materia coproprietății obișnuite, în absența unui contract de administrare a proprietății comune:

A. locațiunea încheiată pe o durată de 4 ani necesită acordul tuturor coproprietarilor;

B. pentru încheierea unui contract de comodat, cu termen de 2 ani, este suficient acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți;

C. actele prin care urmărește exclusiv înfrumusețarea bunului se încheie cu acordul majorității coproprietarilor și a cotelor-părți, sub sancțiunea nulității.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

22. Un coproprietar:

A. are dreptul să culeagă fructele produse de bunul aflat în coproprietate obișnuită, proporțional cu cota lui parte din drept, sau toate fructele produse de respectivul bun, în baza unui contract de administrare a bunului încheiat cu ceilalți coproprietari;

B. poate denunța un contract de locațiune a bunului aflat în coproprietate obișnuită, fără acordul celorlalți coproprietari, dacă deține majoritatea cotelor-părți;

C. poate ipoteca bunul proprietate periodică, în privința intervalului de timp ce îi revine.

(admitere în magistratură, mai 2018)

23. L, B și C sunt coproprietari asupra unei case din București pe care nu o locuiesc. L, căruia îi revine 75% din imobil, dorește să permită nepoatei sale, care a fost admisă la o facultate din același oraș, să locuiască timp de 2 ani și 9 luni (cât durează studiile) în respectiva casă, însă coproprietarii săi nu sunt de acord. L poate să:

A. încheie singur un contract de închiriere cu nepoata pe toată durata studiilor acesteia;

B. încheie singur un contract de comodat cu nepoata, având ca obiect imobilul, pe toată durata studiilor acesteia;

C. solicite instanței partajul de folosință asupra imobilului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

24. A, B și C au moștenit, în cote egale, un imobil – construcție, în suprafață utilă de 250 mp. Întrucât imobilul este adecvat desfășurării activității unui cabinet dentar, A și B au încheiat un contract de locațiune, pe termen de 5 (cinci) ani, cu clinica dentară Beauty Smile, la data de 01.09.2014. C nu a fost de acord cu actul încheiat de frații săi A și B și vă întreabă ce ar trebui să știe din punct de vedere legal pentru a-și proteja drepturile. Selectați dintre cele de mai jos:

A. să exercite, înainte de partaj, o acțiune possessorie împotriva terțului care a intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului, pentru restituirea posesiei în folosul tuturor coproprietarilor;

B. având în vedere că nu a consimțit expres sau tacit la încheierea contractului de locațiune, acesta nu îi este opozabil;

C. contractul de locațiune a imobilului reprezintă un act de administrare cu privire la bunul comun care poate fi făcut cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

25. Fructele bunului comun însușite de un coproprietar:

A. pot fi supuse partajului oricând, dacă sunt naturale sau industriale, pot fi identificate și continuă să existe în patrimoniul coproprietarului;

B. dacă sunt fructe civile, ceilalți coproprietari pot reclama restituirea lor proporțional cu cotele lor părți, în termenul general de prescripție;

C. indiferent de natura lor, se cuvin acestuia, întrucât a suportat singur cheltuielile producerii sau culegerii lor.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

26. Convenția de partaj:

A. trebuie încheiată în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute, dacă are ca obiect cel puțin un imobil, indiferent de valoarea acestuia;

B. este lovită de nulitate absolută, dacă un coproprietar, deși avea capacitate de exercițiu deplină, nu a participat la încheierea acesteia;

C. nu se poate încheia niciodată în ipoteza coproprietății forțate.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

27. În ceea ce privește executarea silită privitoare la bunul comun:

A. creditorii unui coproprietar pot urmări silit cota lui parte din dreptul asupra bunului comun;

B. creditorii unui coproprietar pot cere instanței împărțeala bunului comun, caz în care urmărirea se va face asupra părții de bun sau, după caz, asupra sumei de bani cuvenite debitorului;

C. creditorii care au un drept de garanție asupra bunului comun au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi, numai după partaj.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

28. X și Y sunt coproprietari asupra unui teren, deținând cote-părți egale din dreptul de proprietate. Y a vândut întregul teren către T, fără a avea acordul lui X. În urma vânzării, T a intrat în posesia terenului. În această situație, X este îndreptățit să formuleze:

A. acțiune în declararea nulității contractului dintre Y și T;

B. acțiune posesorie împotriva lui T;

C. acțiune prin care să pretindă despăgubiri de la Y pentru prejudiciul cauzat prin încheierea vânzării.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

§3. Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată

29. În materia servituților convenționale:

A. în lipsă de prevedere contrară, proprietarul fondului aservit este ținut să ia toate măsurile și să suporte toate cheltuielile pentru conservarea servituții;

B. proprietarul fondului aservit nu va putea strămuta exercitarea servituții într-un alt loc, fără un motiv legitim și serios ori cu agravarea exercitării dreptului pentru proprietarul fondului dominant;

C. în cazul în care cheltuielile pentru întreținerea și conservarea servituții revin proprietarului fondului aservit, acesta se va putea exonera de plata lor, renunțând la dreptul de proprietate asupra părții din fondul aservit necesare exercitării servituții în favoarea proprietarului fondului dominant.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

30. Proprietarul fondului aservit:

A. poate renunța unilateral la servitute;

B. poate strămuta servitutea de trecere fără acordul proprietarului fondului dominant doar dacă există un interes serios și legitim, chiar dacă exercitarea servituții de către proprietarul fondului dominant nu va mai fi la fel de comodă;

C. poate renunța unilateral la dreptul de proprietate asupra fondului aservit în întregime.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

31. Conform noului Cod civil, dreptul de superficie:

A. este dreptul de a edifica și de a avea perpetuu o construcție pe terenul altcuiva;

B. este dreptul de a avea sau de a edifica o construcție deasupra terenului altcuiva, dar nu și în subsolul acelui teren;

C. se poate referi nu doar la construcții, ci și la plantații.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

32. Dreptul de superficie:

A. este perpetuu, dacă părțile nu au prevăzut un termen extinctiv în convenția de constituire a superficiei;

B. se stinge prin pieirea construcției, deoarece, fiind un accesoriu al dreptului de proprietate asupra construcției, nu îi poate supraviețui acesteia;

C. poate fi înstrăinat de titular înainte de edificarea construcției în vederea căreia a fost constituit.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

33. Dreptul de superficie:

A. este un drept temporar, ce poate fi constituit pe o durată de cel mult 99 de ani, fără posibilitatea reînnoirii, la împlinirea termenului;

B. nu poate înceta pe calea partajului între superficiar și proprietarul terenului;

C. este un drept imprescriptibil extinctiv, acțiunea confesorie întemeiată pe dreptul de superficie putând fi intentată împotriva oricărei persoane care împiedică exercitarea dreptului, mai puțin împotriva proprietarului terenului.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

34. Superficiarul, proprietar exclusiv al unei construcții edificate pe un teren, nu poate exercita:

A. acțiunea confesorie de superficie împotriva proprietarului terenului;

B. acțiunea de partaj având ca obiect terenul, promovată în contradictoriu cu proprietarul acestuia;

C. acțiunea posesorie.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

35. În situația în care s-a construit pe terenul altuia:

A. superficia se poate înscrie pe baza renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului;

B. superficia se poate înscrie în favoarea unui terț pe baza cesiunii dreptului de a invoca accesiunea;

C. dreptul de superficie nu poate fi reînnoit, la împlinirea termenului.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

36. Reclamantul a construit pe terenul său, dar depășind suprafața acestuia și, prin urmare, încălcând terenul proprietatea pârâtului, un hotel cu 4 etaje. Reclamantul a solicitat să i se recunoască un drept de superficie asupra suprafeței de teren proprietatea pârâtului, întrucât a construit cu bună-credință hotelul, neștiind că o parte din teren aparține pârâtului. A acceptat chiar ca instanța să stabilească suma datorată pârâtului sub forma unor rate lunare egale cu chiria stabilită pe piața liberă, pentru folosința acestei suprafețe de teren. Pârâtul s-a apărat cu aceea că reclamantul a construit hotelul fără a avea nicio convenție cu el și, prin urmare, a solicitat prin cerere reconvențională ca reclamantul să fie obligat să desființeze construcția ridicată. În subsidiar a cerut ca reclamantul să fie obligat să cumpere suprafața sa de teren ocupată de hotelul reclamantului, la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă hotelul nu s-ar fi ridicat. În acest caz, instanța:

A. va recunoaște dreptul de superficie al reclamantului, care a construit cu bună-credință hotelul, obligându-l să îi achite pârâtului sub formă de rate lunare o sumă egală cu chiria stabilită pe piața liberă, așa cum reglementează Codul civil cazul neînțelegerii dintre părți privind suma datorată de superficiar;

B. va respinge acțiunea reclamantului, precum și cererea pârâtului ca reclamantul să desființeze construcția ridicată de el, pentru că o asemenea soluție nu este prevăzută în cazul construcției ridicate cu bună-credință;

C. va respinge acțiunea reclamantului și va admite numai cererea subsidiară formulată de pârât prin acțiunea reconvențională, obligând reclamantul să cumpere suprafața sa de teren ocupată de hotelul reclamantului la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă hotelul nu s-ar fi ridicat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

37. În anul 2018, X a construit cu bună-credință o casă de locuit pe terenul proprietatea lui Y, iar acesta din urmă a cesionat dreptul de a invoca accesiunea către Z. În raport de această situație, dreptul de superficie se va înscrie în favoarea lui:

A. X;

B. Y;

C. Z.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

38. În legătură cu vederea asupra proprietății vecinului:

A. nu este permis, în niciun caz, să se facă fereastră în zidul comun;

B. este interzis balconul neparalel cu linia de hotar spre fondul învecinat la o distanță mai mică de 2 metri de linia de hotar;

C. proprietarul are dreptul de a-și deschide, fără limită de distanță, ferestre de lumină dacă sunt astfel construite încât să împiedice vederea spre fondul învecinat.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

39. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate:

A. dreptul de superficie se poate constitui pe durată nelimitată;

B. uzufructul în favoarea unei persoane fizice este cel mult viager;

C. în materia uzufructului, cheltuielile și sarcinile proprietății cad în sarcina uzufructuarului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

40. Care dintre enunțurile de mai jos nu este corect din punct de vedere legal:

A. în caz de neînțelegere între părți la răscumpărarea servituții de trecere, instanța poate suplini consimțământul proprietarului fondului aservit;

B. dreptul de superficie constituit pe o durată de 99 de ani poate fi reînnoit la împlinirea acestui termen;

C. uzufructuarul are dreptul de a arenda bunul primit în uzufruct.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

41. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate:

A. în cazul în care dreptul de superficie s-a stins prin consolidare, în absența unei stipulații contrare, dreptul de uz consimțit de superficiar se menține pe durata pentru care a

fost constituit, dar nu mai târziu de împlinirea termenului inițial al superficiei;

B. în cazul în care dreptul de superficie s-a stins prin expirarea termenului pentru care a fost constituit, în absența unei înțelegeri contrare încheiate cu proprietarul terenului, uzufructul consimțit de superficiar se stinge în momentul încetării dreptului de superficie;

C. titularul dreptului de abitație are dreptul de a locui împreună cu soțul și copiii săi în locuința nudului proprietar, numai dacă a fost căsătorit și a avut copii la data la care s-a constituit abitația.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

42. În cazul încetării superficiei prin expirarea termenului:

A. ipotecile constituite cu privire la teren pe perioada superficiei nu se extind asupra construcției, dacă proprietarul terenului dobândește dreptul de proprietate asupra clădirii prin accesiune;

B. ipotecile constituite cu privire la construcție nu se extind asupra terenului, dacă proprietarul construcției dobândește terenul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă nu se edifica construcția;

C. dezmembrămintele constituite de superficiar se strămută de drept asupra sumei primite de la proprietarul terenului, dacă acesta înțelege să invoce accesiunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

43. În cazul încetării superficiei prin consolidare, dacă legea nu prevede altfel:

A. dezmembrămintele, consimțite de către superficiar, pentru care au fost realizate formalitățile de publicitate imobiliară, se sting, dacă nudul proprietar este cel care a dobândit superficia;

B. dezmembrămintele, pentru care au fost realizate formalitățile de publicitate imobiliară, consimțite de către superficiar, se mențin pe durata pentru care au fost constituite, dar nu mai târziu de termenul inițial al superficiei;

C. orice dezmembrăminte consimțite de superficiar se sting, pentru că nu mai există suportul lor necesar – dreptul de superficie.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

44. În cazul stingerii dreptului de superficie:

A. având drept cauză expirarea termenului, în lipsă de stipulație contrară, proprietarul terenului dobândește dreptul de proprietate asupra construcției edificate de superficiar, cu obligația de a plăti valoarea de circulație a acesteia de la data expirării termenului;

B. prin pieirea construcției, drepturile reale care grevează dreptul de superficie se sting, dacă legea nu prevede altfel;

C. dreptul de uzufruct consimțit de către superficiar continuă până la încetarea sa.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

45. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate:

A. dreptul de uzufruct se stinge prin decesul uzufructuarului, chiar dacă termenul nu s-a împlinit;

B. dreptul de servitute se stinge prin neuz timp de 10 ani;

C. dreptul de superficie este cel mult viager.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

46. Dreptul de superficie:

A. poate lua naștere prin înscrierea cesiunii către un terț a dreptului proprietarului terenului de a invoca accesiunea față de constructorul de bună-credință;

B. poate înceta, la cererea proprietarului terenului, formulată în termen de trei ani de la data la care superficiarul modifică structura construcției;

C. se poate constitui pe o durată de cel mult 30 de ani.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

47. Dreptul de uzufruct:

A. poate fi cedat fără acordul nudului proprietar, chiar dacă această posibilitate nu a fost prevăzută în convenția prin care s-a constituit uzufructul;

B. nu poate avea ca obiect bunuri consumptibile;

C. se stinge în cazul pieirii fortuite a bunului ce face obiectul său, chiar și atunci când aceasta este parțială.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

48. Uzufructuarul:

A. nu poate să exercite acțiunea confesorie și împotriva nudului proprietar;

B. poate ceda dreptul său unei alte persoane, fără acordul nudului proprietar;

C. suportă toate sarcinile și cheltuielile ocazionate de litigiile privind folosința bunului, culegerea fructelor ori încasarea veniturilor.

(admitere INM, 2013)

49. Uzufructuarul:

A. poate pretinde, la încetarea uzufructului, despăgubiri pentru îmbunătățirile aduse unui bun mobil, numai atunci când prin acestea a sporit valoarea bunului;

B. nu are obligația de a întocmi inventarul bunurilor mobile atunci când uzufructul asupra acestora este dobândit prin uzucapiune;

C. este ținut, în orice caz, să respecte destinația dată bunurilor de nudul proprietar.

(admitere INM, noiembrie 2019)

50. A a constituit în favoarea lui B un drept de uzufruct asupra unui imobil construcție pentru o durată de șapte ani. După un an de la constituirea uzufructului, B a cedat dreptul său lui C fără acordul lui A, iar C a închiriat imediat imobilul către D pentru o perioadă egală cu cea rămasă până la împlinirea termenului uzufructului. După trecerea a trei ani de la data constituirii uzufructului, B a decedat. În raport de această situație:

A. dacă cesiunea uzufructului a fost înscrisă în cartea funciară și notificată lui A anterior decesului lui B, dreptul de uzufruct va continua până la împlinirea termenului pentru care fusese constituit;

B. D va putea cere respectarea contractului de locațiune până la împlinirea termenului pentru care fusese încheiat, dacă locațiunea a fost înscrisă în cartea funciară;

C. C nu va putea pretinde lui A despăgubiri pentru îmbunătățirile aduse imobilului, chiar dacă acestea au determinat sporirea valorii construcției.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

51. Uzufructuarul:

A. unei turme care a pierit în întregime din cauze neimputabile acestuia va restitui numai pieile ori valoarea acestora;

B. va suporta reparațiile mari atunci când acestea sunt determinate de neefectuarea operațiilor de întreținere;

C. poate ceda dreptul său unui terț numai prin act juridic cu titlu oneros.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

52. Uzufructuarul:

A. spre deosebire de titularul dreptului de uz, poate culege și fructele civile;

B. asupra unei păduri poate lua din aceasta araci pentru vie, numai dacă via se află în proprietatea uzufructuarului și este situată la cel mult un kilometru de marginea pădurii;

C. la alegerea sa, are obligația de a restitui bunuri de aceeași cantitate, calitate și valoare sau contravaloarea lor la data stingerii uzufructului care are ca obiect numai bunuri consumptibile.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

53. Uzufructuarul unui teren agricol:

A. dobândește recolta culeasă după constituirea uzufructului doar dacă lucrările de însămânțare au fost efectuate de el însuși;

B. va putea exercita servitutea de trecere constituită de nudul proprietar în favoarea terenului asupra fondului vecinului, chiar ulterior constituirii uzufructului;

C. este obligat la respectarea limitelor legale privind distanța plantațiilor impuse proprietarului asupra terenului obiect al uzufructului.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

54. NP este proprietarul unei turme de 100 de oi pentru care a încheiat un contract de uzufruct cu UZ, la data de 15.03.2015. Acesta din urmă a plecat cu turma la munte unde are o stână și câțiva ciobani angajați care asigură paza oilor. Într-una dintre nopți, în timpul unei furtuni cu tunete și trăsnete, animalele s-au speriat și au scăpat din adăpost, iar ciobanilor le-a fost imposibil să le mai adune. Peste 60 de oi au căzut într-o prăpastie și au murit. Nudul proprietar a fost înștiințat de către uzufructuar despre nenorocire. Acesta din urmă vă cere sfatul cu privire la posibilitățile pe care le are din punct de vedere legal pentru a-și recupera turma de oi de la uzufructuar. În acest caz:

A. uzufructuarul este obligat să restituie numai pieile animalelor pierite sau valoarea acestora;

B. nudul proprietar se poate îndrepta împotriva ciobanilor, în temeiul răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale;

C. dacă turma nu a pierit în întregime, uzufructuarul este obligat să înlocuiască animalele pierite cu cele de prăsilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

55. Uzufructul:

A. se poate constitui și în favoarea unei persoane care va exista în viitor;

B. constituit până la data la care o persoană va ajunge la o anumită vârstă se stinge prin moartea acelei persoane înainte de împlinirea vârstei stabilite;

C. constituit în favoarea unei persoane juridice se prezumă că este constituit pe o durată de 30 de ani, dacă în convenția din care a luat naștere nu s-a prevăzut durata uzufructului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

56. Între F și M, proprietarii a două terenuri învecinate, se încheie o convenție prin care F constituie în favoarea lui M un drept de uzufruct asupra terenului său. M realizează o construcție-locuință parțial pe terenul său și parțial pe terenul lui F. La încetarea dreptului de uzufruct, F poate pretinde:

A. ridicarea construcției de pe terenul său;

B. înscrierea în cartea funciară a unui drept de coproprietate al vecinilor asupra imobilului rezultat, cotele-părți fiind stabilite ținându-se seama de valoarea terenului său și de jumătate din valoarea contribuției lui M;

C. înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al construcției realizate de M, urmând a-i plăti acestuia jumătate din valoarea materialelor și a manoperei.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

57. Uzufructul:

A. presupune, în toate cazurile, existența obligației uzufructuarului de a depune o garanție pentru îndeplinirea obligațiilor sale;

B. nu se stinge în toate cazurile prin moartea uzufructuarului;

C. se stinge prin neuz.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

58. În materia uzufructului:

A. uzufructuarul poate ceda dreptul său unei alte persoane fără acordul nudului proprietar, orice prevedere contractuală contrară fiind considerată nescrisă;

B. până la notificarea cesiunii, uzufructuarul și cesionarul răspund solidar față de nudul proprietar pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor născute după data cesiunii;

C. uzufructuarul rămâne debitor al nudului proprietar atât pentru obligațiile născute înainte de cesiune, cât și pentru cele născute ulterior cesiunii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

59. Dacă X, proprietarul care a constituit valabil dreptul de uzufruct asupra unui imobil în favoarea lui Y, a decedat, iar dreptul de uzufruct nu a fost intabulat în cartea funciară până la deschiderea succesiunii, atunci:

A. odată intabulat în cartea funciară, succesorul universal al defunctului X dobândește imobilul liber de sarcina uzufructului, iar Y nu va mai putea intabula dreptul de uzufruct în contra proprietarului tabular menționat;

B. cererea de intabulare a uzufructului formulată de către Y în contra proprietarului tabular Z, cumpărător al imobilului de la succesorul universal al lui X, trebuie respinsă;

C. uzufructul lui Y se va putea înscrie în cartea funciară în contra succesorului universal al defunctului X, proprietar tabular.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

60. A constituie la data de 01.03.2014 în favoarea lui B dreptul de uzufruct asupra unui apartament până la data la care C va împlini vârsta de 70 de ani. B a încheiat la data de 01.03.2016 cu D un contract de închiriere a apartamentului pe o durată de 10 ani, notat în cartea funciară. C a decedat la data de 01.02.2020 (la data de 01.03.2020 ar fi împlinit 70 de ani), iar B a decedat la data de 05.03.2020. În aceste condiții, A îl notifică pe D solicitându-i predarea apartamentului și, întrucât acesta refuză, se adresează instanței de judecată. Instanța:

A. va trebui să constate că uzufructul s-a stins la data de 01.03.2020;

B. trebuie să constate că închirierea va continua și după încetarea uzufructului, dar nu mai mult de 1 an;

C. va trebui să constate că închirierea a încetat odată cu stingerea uzufructului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

61. Uzufructul asupra unui bun imobil, exercitat neîntrerupt mai mult de un an de către titularul său:

A. conferă uzufructuarului posibilitatea exercitării acțiunilor posesorii împotriva terților uzurpatori;

B. conferă uzufructuarului posibilitatea exercitării acțiunilor posesorii împotriva terților, dar niciodată împotriva nudului proprietar;

C. uzufructuarul nu are posibilitatea exercitării acțiunilor posesorii, ci doar a acțiunii confesorii de uzufruct.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

62. În materia dezmembrămintelor dreptului de proprietate:

A. dreptul de superficie se poate constitui pe o durată de cel mult 49 de ani;

B. servitutea de a nu construi peste o anumită înălțime este neaparentă;

C. dacă în cazul unui uzufruct viager uzufructuarul locator a decedat la data de 01.07.2016, locațiunea unui imobil, înscrisă în cartea funciară, încheiată de defunct la data de 10.05.2015 pe termen de 7 ani, este opozabilă proprietarului numai până la data de 01.07.2019.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

63. Care dintre următoarele enunțuri nu este corect din punct de vedere legal:

A. servitutea nu se poate constitui în vederea unei utilități viitoare a fondului dominant;

B. uzufructuarul rentei viagere are obligația de a restitui veniturile rentei viagere încasate cu anticipație;

C. dreptul de superficie se stinge prin consolidare.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

64. Servituțile:

A. sunt sarcini care grevează un imobil pentru uzul și utilitatea imobilului aparținând altei persoane;

B. sunt sarcini care grevează un bun, mobil sau imobil, pentru uzul sau utilitatea unui imobil aparținând altei persoane;

C. sunt continue numai atunci când sunt exercitate fără întrerupere, în mod continuu prin fapte ale titularului servituții.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

65. Servituțile:

A. se sting prin neuz timp de 10 ani, termenul începând să curgă de la data ultimului act contrar în cazul servituților continue;

B. de trecere se pot stinge prin răscumpărare, atunci când există o disproporție vădită între utilitatea [pe] care o procură fondului dominant și inconvenientele sau deprecierea provocată fondului aservit;

C. de a nu construi peste o anumită înălțime sunt servituți aparente.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

§4. Posesia

66. Posesia:

A. proprietarului asupra unui bun imobil încetează prin înscrierea în cartea funciară a declarației de renunțare la dreptul său de proprietate asupra imobilului respectiv;

B. nu este utilă atât timp cât posesorul o exercită cu intermitențe anormale în raport cu natura bunului;

C. de rea-credință presupune lipsa elementului intențional.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

67. Posesia:

A. ca regulă, poate fi reținută că există în temeiul stăpânirii materiale a lucrului, stăpânire exercitată de către comodatar;

B. presupune exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate asupra bunului, fie în mod nemijlocit, prin putere proprie, fie prin intermediul unei alte persoane;

C. generează o prezumție de proprietate în favoarea posesorului unui imobil înscris în cartea funciară, chiar dacă proprietatea este intabulată în favoarea unei alte persoane.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

68. În materia posesiei:

A. detentorul precar nu poate exercita acțiunile posesorii;

B. dacă detentorul precar înstrăinează bunul prin act translativ de proprietate cu titlu particular unui dobânditor de bună-credință, acesta din urmă devine posesor;

C. detentorul precar devine posesor dacă încheie cu bună-credință un act translativ de proprietate cu titlu particular cu o altă persoană decât proprietarul bunului.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

69. Nu constituie posesie stăpânirea unui bun de către:

A. locatar, cu toate că acesta poate exercita, în condițiile legii, acțiunile posesorii;

B. titularul dreptului de uzufruct față de nuda proprietate;

C. coproprietar, în proporție cu propria sa cotă-parte.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

70. Posesia exercitată asupra unui bun imobil prin intermediul unei alte persoane:

A. duce, în toate cazurile, la dobândirea fructelor de către posesor;

B. poate duce la dobândirea dreptului de proprietate de către posesor;

C. poate fi apărată prin acțiunea posesorie în complângere, chiar dacă este viciată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

71. Uzucapiunea mobiliară:

A. este un efect al posesiei și operează în favoarea unui posesor de bună-credință, dar și în favoarea unuia de rea-credință;

B. presupune un termen egal ca durată cu cel al uzucapiunii imobiliare extratabulare;

C. îi este recunoscută întotdeauna și unui detentor precar.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

72. Intervertirea detenției precare în posesie are loc atunci când detentorul precar:

A. înstrăinează bunul printr-un act translativ de proprietate cu titlu particular, doar dacă dobânditorul este de bună-credință;

B. notifică posesorului refuzul de a-i restitui bunul până la îndeplinirea de către acesta din urmă a obligațiilor ce îi revin în temeiul contractului încheiat cu detentorul precar;

C. încheie, cu bună-credință, un act translativ de proprietate cu titlu particular cu o altă persoană decât proprietarul bunului.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

73. Acțiunile posesorii:

A. nu pot fi, în nicio situație, exercitate de locatar;

B. nu pot fi introduse, în nicio situație, împotriva proprietarului;

C. nu pot fi introduse împotriva persoanei față de care există obligația de restituire a bunului.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

74. Acțiunile posesorii:

A. nu pot fi introduse împotriva proprietarului;

B. pot fi introduse de către cel care exercită o posesie viciată, dacă tulburarea sau deposedarea este violentă, indiferent de durata posesiei sale;

C. pot fi introduse de către cel care exercită o posesie viciată dacă tulburarea sau deposedarea este violentă, cu condiția ca durata posesiei să fi fost de minimum un an.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

75. Acțiunea posesorie:

A. nu poate fi introdusă în termenul legal de prescripție de un an de la deposedare de cel care exercită o posesie viciată, chiar dacă deposedarea sa a fost violentă;

B. nu poate fi introdusă împotriva unui terț de titularul unui drept de uzufruct viager asupra unei locuințe, întrucât acesta are la dispoziție acțiunea confesorie;

C. poate fi introdusă dacă există motive temeinice să se considere că bunul posedat poate fi distrus ori deteriorat ca urmare a unor lucrări, precum efectuarea unor săpături pe fondul învecinat.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

76. Posesia tulburată sau clandestină poate fi invocată de către:

A. orice persoană interesată;

B. orice persoană, chiar neinteresată;

C. numai de către persoana față de care posesia este viciată.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

77. Posesia încetează în cazul:

A. înstrăinării bunului, cu excepția cazului în care bunul rămâne în detenția înstrăinătorului;

B. pieirii bunului;

C. deposedării, dacă posesorul rămâne lipsit de posesia bunului timp de 6 luni.

(admitere în magistratură, august 2013)

78. Posesia încetează în cazul:

A. înstrăinării bunului, cu excepția cazului în care bunul rămâne în detenția înstrăinătorului;

B. trecerii bunului în proprietate publică;

C. deposedării, dacă posesorul rămâne lipsit de posesia bunului mai mult de un an.

(admitere INM, 2013)

79. În caz de tulburare ori deposedare pașnică, acțiunea posesorie poate fi:

A. exercitată și de către detentorul precar;

B. introdusă de către cel ce exercită o posesie viciată, indiferent de durata posesiei sale;

C. introdusă și împotriva proprietarului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

80. Violența, ca viciu al posesiei:

A. are caracter permanent și absolut;

B. poate să privească dobândirea posesiei sau conservarea acesteia;

C. poate fi invocată numai în privința posesiei bunurilor imobile.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

§5. Modurile de dobândire a drepturilor reale principale

81. Autorul de rea-credință al unei lucrări autonome cu caracter durabil, realizată pe terenul altuia:

A. nu este îndreptățit să aleagă modalitatea de stabilire a despăgubirilor pe care i le va plăti proprietarul terenului;

B. poate fi obligat la ridicarea construcției pe propria cheltuială;

C. nu poate fi obligat să cumpere terenul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi realizat.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

82. În materia accesiunii imobiliare artificiale:

A. prescripția dreptului la acțiune al autorului lucrării privind plata indemnizației nu curge cât timp el este lăsat de proprietar să dețină imobilul;

B. lucrările autonome pot fi necesare, utile sau voluptuare;

C. autorul de rea-credință al lucrării nu poate să opună proprietarului terenului pasivitatea acestuia din urmă pe durata realizării lucrării.

(admitere INM, 2013)

83. În materia lucrărilor adăugate voluptuare cu caracter durabil asupra imobilului altuia, proprietarul imobilului:

A. când valoarea lucrării este considerabilă, are dreptul să ceară obligarea autorului să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;

B. are dreptul să ceară obligarea autorului de rea-credință la desființarea lucrării, cu readucerea imobilului în situația anterioară și plata de daune-interese;

C. are dreptul să devină proprietarul lucrării, numai prin înscriere în cartea funciară, fără nicio obligație către autorul lucrării.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

84. Proprietarul terenului pe care s-a edificat, fără acordul său, o lucrare autonomă cu caracter durabil are dreptul:

A. de a pretinde autorului lucrării să cumpere întregul imobil în schimbul unui preț reprezentând dublul valorii de circulație, cu excepția cazului în care autorul lucrării a fost de bună-credință;

B. de a pretinde autorului lucrării desființarea acesteia, dacă edificarea s-a făcut în lipsa autorizațiilor cerute de lege;

C. de a pretinde autorului de rea-credință al lucrării desființarea acesteia, chiar dacă proprietarul terenului a stat în pasivitate pe toată durata edificării construcției.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

85. În cazul în care se realizează o lucrare autonomă cu caracter durabil asupra imobilului altuia de către o persoană:

A. proprietarul imobilului are dreptul să ceară, indiferent de buna sau reaua sa credință, obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;

B. dacă respectiva persoană a construit având autorizațiile cerute de lege, proprietarul imobilului, indiferent de buna sau reaua sa credință, are dreptul să ceară instanței să dispună înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al lucrării, plătind autorului lucrării jumătate din valoarea materialelor și a manoperei;

C. proprietarul imobilului are dreptul să solicite de la constructorul de rea-credință desființarea construcției și daune-interese pentru lipsa de folosință, numai dacă dovedește că nu a fost în pasivitate pe durata realizării construcției.

(admitere în magistratură, mai 2018)

86. În anul 2014, X a început construirea unei locuințe pe terenul dobândit prin cumpărare de la un terț. Printr-o notificare expediată la două luni de la începerea

lucrărilor, vecinul său Z l-a somat să înceteze construirea, deoarece o suprafaţă de teren de 23 mp, aflată sub viitoarea construcţie, i-ar aparţine. X a continuat lucrările şi a finalizat clădirea. Z a invocat accesiunea, dovedind dreptul de proprietate asupra terenului menţionat mai sus, precum şi faptul că X a construit fără autorizaţiile cerute de lege. În raport de situaţia descrisă, Z va putea solicita:

A. înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar unic al lucrării edificate pe terenul său, cu plata a jumătate din valoarea materialelor şi a manoperei;

B. ridicarea lucrării de pe terenul său, cu plata de daune-interese;

C. înscrierea în cartea funciară a unui drept de coproprietate, cu luarea în calcul a valorii terenului şi a jumătate din valoarea contribuţiei lui X.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

87. În cazul în care A a solicitat Biroului de cadastru şi publicitate imobiliară Craiova deschiderea cărţii funciare şi intabularea dreptului de proprietate asupra apartamentului cumpărat de la B la data de 01.02.2021, printr-un înscris sub semnătură privată, anexat la cererea de înscriere împreună cu documentaţia cadastrală întocmită în acest scop, registratorul de carte funciară:

A. va respinge cererea de înscriere, reţinând sancţiunea nulităţii absolute ce intervine urmare a neîncheierii contractului în formă autentică;

B. va admite cererea de înscriere, dispunând intabularea dreptului de proprietate în folosul lui A;

C. va respinge cererea de înscriere, arătând că actul de vânzare valabil încheiat nu are dată certă.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

88. În materie de carte funciară:

A. înscrierea provizorie are ca obiect alte drepturi decât cele tabulare;

B. orice persoană care justifică un interes poate cerceta orice carte funciară;

C. titularul unui drept asupra unui imobil dobândit prin moştenire va putea dispune de acesta numai după înscrierea în cartea funciară.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

89. Sunt supuse înscrierii provizorii:

A. dreptul promitentului-cumpărător, în temeiul unei promisiuni de vânzare încheiate în formă autentică, asupra imobilului ce urmează a-i fi vândut, justificarea înscrierii urmând să se realizeze prin vânzarea proiectată de către părţi;

B. dreptul real ce grevează bunul altuia;

C. dreptul reclamantului în favoarea căruia s-a pronunţat o hotărâre nedefinitivă de condamnare a pârâtului la constituirea unui drept tabular.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

90. În materia cărţii funciare:

A. termenul în care poate fi promovată acţiunea în rectificare de carte funciară împotriva terţilor de bună-credinţă care au dobândit un drept real prin acte cu titlu gratuit este de 5 ani de la data înregistrării cererii de înscriere a dreptului lor la biroul teritorial de cadastru şi publicitate imobiliară;

B. acţiunea în rectificare de carte funciară poate fi introdusă separat de acţiunea de fond, chiar şi atunci când acţiunea de fond a fost respinsă;

C. dreptul la acţiunea în rectificarea notării în cartea funciară este imprescriptibil.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

91. Rectificarea intabulării în cartea funciară:

A. se poate face pe cale amiabilă, prin declaraţia titularului dreptului ce urmează a fi radiat sau modificat, constatată prin înscris sub semnătură privată;

B. se poate cere şi atunci când dreptul înscris a fost greşit calificat;

C. se poate face pe cale amiabilă, numai atunci când au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

§6. Apărarea drepturilor reale principale

92. În materia acţiunii în revendicare a unui bun proprietate privată:

A. dreptul la acţiune este imprescriptibil în toate cazurile;

B. hotărârea judecătorească prin care aceasta a fost admisă este opozabilă şi poate

fi executată şi împotriva terţului dobânditor, în condiţiile Codului de procedură civilă;

C. pârât poate fi numai un posesor.

(admitere INM şi în magistratură, septembrie 2018)

93. În anul 2014, F a introdus o acţiune în revendicare mobiliară împotriva lui B, având ca obiect un utilaj agricol, acţiune care, în anul 2015, a fost admisă de instanţa de judecată prin hotărâre definitivă. Potrivit hotărârii judecătoreşti, B a fost obligat să restituie bunul lui F. Profitând de faptul că F nu a pus de îndată în executare hotărârea judecătorească, în anul 2016, B a înstrăinat lui C bunul care a făcut obiectul litigiului. C a intrat în posesia bunului, având cunoştinţă de existenţa hotărârii judecătoreşti. Alegeţi varianta optimă care asigură protecţia eficientă şi rapidă a dreptului de proprietate privată a lui F:

A. să formuleze o nouă acţiune în revendicare împotriva lui C;

B. să formuleze o acţiune în nulitate absolută a contractului de vânzare, încheiat între B şi C, invocând cauza ilicită;

C. să pună în executare împotriva lui C hotărârea judecătorească prin care s-a admis acţiunea sa în revendicare formulată împotriva lui B.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

94. A introduce o acţiune împotriva lui B prin care îi solicită acestuia din urmă să îi lase în deplină proprietate şi posesie terenul agricol situat în comuna F. A se prevalează de un extras de carte funciară al respectivului teren din care rezultă că este proprietar, cu titlu de cumpărare. Care este opinia dumneavoastră în acest caz:

A. acţiunea se va respinge, dacă B dovedeşte că titlul lui A este lovit de nulitate absolută;

B. dacă B nu poate proba că are la rândul său un titlu opozabil, acţiunea lui A se va admite;

C. dacă este posesor de bună-credinţă, B va câştiga procesul.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

95. Termenul de 3 ani înăuntrul căruia bunul mobil furat poate fi revendicat de către proprietar de la posesorul de bună-credinţă care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar este:

A. un termen de prescripţie extinctivă;

B. un termen de decădere;

C. un termen suspensiv, ca modalitate a actului juridic încheiat de posesor cu neproprietarul.

(admitere în magistratură, august 2013)

96. Acţiunea în revendicare:

A. poate fi introdusă de către un singur coproprietar, situaţie în care pârâtul poate cere instanţei introducerea în cauză a celorlalţi coproprietari în calitate de reclamanţi;

B. dacă va fi admisă, va avea ca efect obligarea pârâtului la plata de despăgubiri dacă bunul a pierit din culpa sa, acestea fiind evaluate în raport cu momentul restituirii;

C. este imprescriptibilă în toate cazurile.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

97. Acţiunea în revendicare imobiliară:

A. poate fi admisă în cazul în care este introdusă de comodatar, chiar şi împotriva proprietarului;

B. a unui bun comun poate fi formulată de către un singur coproprietar, chiar dacă ceilalţi coproprietari se opun;

C. nu poate fi introdusă împotriva posesorului de bună-credinţă.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

98. Prin cererea de chemare în judecată din data de 29.03.2016, *Primus* solicită instanţei obligarea lui *Secundus* să îi lase în deplină proprietate şi liniştită posesie o suprafaţă de 1.000 mp ce face parte din terenurile înscrise în titlul de proprietate eliberat în anul 1999, pe numele mamei sale, în intravilanul oraşului Z., arătând, în susţinerea cererii, că are calitatea de moştenitor acceptant al acesteia din urmă, conform certificatului de moştenitor emis de BNP „X.", în data de 15.02.2016. Prin întâmpinare, *Secundus* solicită respingerea acţiunii, motivând că terenul în litigiu este proprietatea sa, conform sentinţei nr. Y. din 26.02.2013, rămasă definitivă, dosar în care, în acţiunea în revendicare, părţi au fost el, în calitate de reclamant, şi *Tertius*, fratele reclamantului din procesul pendinte, în

calitate de pârât. Care dintre următoarele afirmaţii este adevărată:

A. instanţa va respinge acţiunea, reţinând puterea de lucru judecat a sentinţei nr. Y. din 26.02.2013;

B. raportat la dispoziţiile Codului civil, hotărârile judecătoreşti potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalţi coproprietari;

C. instanţa va respinge acţiunea, reţinând că sentinţa nr. Y. din 26.02.2013 este opozabilă lui *Primus*, în calitate de terţă persoană, atât timp cât aceasta din urmă nu a făcut, în condiţiile legii, dovada contrară.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

99. Reclamantului i s-a admis acţiunea în revendicare a unui imobil construcţie împotriva pârâtului care, în calitate de posesor de bună-credinţă, a făcut cheltuieli utile la imobil şi l-a închiriat printr-un contract pe durată nedeterminată. Pârâtul a cerut, pe cale reconvenţională, plata cheltuielilor utile făcute la imobil şi a cheltuielilor făcute pentru culegerea fructelor şi recunoaşterea unui drept de retenţie până la restituirea acestora. Pe lângă obligarea pârâtului la restituirea bunului, instanţa a mai dispus, la cererea părţilor:

A. obligarea pârâtului la restituirea fructelor produse de bun, cu începere de la data la care a cunoscut cauza de ineficacitate a titlului său, până la restituirea bunului către proprietar;

B. admiterea cererii reconvenţionale şi obligarea reclamantului la restituirea cheltuielilor utile făcute de pârât, chiar dacă acestea nu au adus un spor de valoare imobilului;

C. respingerea cererii pârâtului de recunoaştere a dreptului de retenţie asupra imobilului până la achitarea cheltuielilor făcute pentru culegerea fructelor, întrucât dreptul de retenţie nu poate fi exercitat asupra unui bun frugifer.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

100. Pentru a se respinge acţiunea în revendicare mobiliară, buna-credinţă a terţului care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar trebuie să existe:

A. la momentul luării bunului mobil în posesie efectivă;

B. timp de 3 ani de la data încheierii actului juridic;

C. la momentul încheierii actului juridic, chiar dacă intrarea în posesie are loc ulterior.

(admitere INM, 2013)

101. În cazul admiterii acţiunii în revendicare imobiliară:

A. pârâtul va fi obligat, la alegerea sa, să restituie bunul sau să plătească despăgubiri către proprietar;

B. pârâtul are dreptul la restituirea cheltuielilor necesare, chiar dacă a fost de rea-credinţă;

C. toate fructele culese până la pronunţarea hotărârii de admitere se cuvin pârâtului, dacă acesta a fost de bună-credinţă la data intrării în posesia imobilului.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

102. Ca efect al admiterii acţiunii în revendicare:

A. proprietarul poate fi obligat, la cerere, la restituirea cheltuielilor necesare pe care posesorul neproprietar le-a efectuat;

B. la cererea posesorului, cheltuielile utile se vor restitui în limita sporului de valoare, dacă prin lege nu se prevede altfel;

C. hotărârea judecătorească definitivă corespunzătoare va putea fi opusă exclusiv pârâtului, în contra căruia a fost pronunţată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

103. În cazul admiterii acţiunii în revendicare, conform noului Cod civil:

A. pârâtul are un drept de retenţie asupra bunului frugifer până la restituirea cheltuielilor necesare pentru producerea şi culegerea fructelor;

B. posesorul are dreptul de a-şi însuşi lucrările efectuate cu cheltuieli voluptuare, care nu se concretizează într-o lucrare nouă, numai dacă prin aceasta bunul nu se deteriorează;

C. hotărârea judecătorească este opozabilă şi poate fi executată şi împotriva terţului dobânditor, în condiţiile Codului de procedură civilă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

104. Hotărârea judecătorească prin care s-a admis:

A. acţiunea în revendicare este opozabilă numai pârâtului posesor neproprietar;

B. acţiunea oblică profită tuturor creditorilor, fără vreo preferinţă în favoarea creditorului-reclamant;

C. acţiunea revocatorie indisponibilizează bunul până la încetarea executării silite a creanţei pe care s-a întemeiat acţiunea.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

105. La data de 10.06.2015, M l-a chemat în judecată pe N într-o acţiune în revendicare a unui teren intravilan. La data de 15.12.2015, în cursul procesului de fond, profitând de faptul că litigiul nu era notat în cartea funciară, N a vândut terenul lui S. Acţiunea în revendicare a fost admisă şi hotărârea a rămas definitivă la data de 20.09.2016. În raport de situaţia descrisă:

A. M are dreptul să pună în executare hotărârea numai împotriva lui N;

B. M are dreptul să pună în executare hotărârea împotriva lui S;

C. în cazul în care este evins, S este îndreptăţit să ceară angajarea răspunderii pentru evicţiune a lui N.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

106. Dacă M este posesorul unui tablou cumpărat la licitaţia organizată de o cunoscută casă de artă, iar B revendică bunul, pretinzând că i-a fost furat în urmă cu X ani, ce sfat juridic îi daţi lui M, în raport de situaţia invederată:

A. tabloul poate fi revendicat de la M, chiar dacă este posesor de bună-credinţă, în termen de 3 ani de la deposedarea pretinsului proprietar;

B. M poate reţine bunul până la restituirea integrală a preţului de către vânzător, dacă acţiunea este introdusă în 3 ani de la deposedarea pretinsului proprietar;

C. M poate invoca prescripţia dreptului la acţiune, dacă acţiunea este introdusă peste termenul de 3 ani de la pierderea stăpânirii materiale a bunului de către pretinsul proprietar.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

CAPITOLUL AL III-LEA. TEORIA GENERALĂ A OBLIGAȚIILOR

§1. Obligația civilă

1. Obligația civilă:

A. de a nu face, odată încălcată, ca regulă, îl pune pe debitor de plin drept în întârziere;

B. dacă are ca obiect efectuarea, de către proprietarul fondului aservit, a lucrărilor necesare pentru exercitarea unei servituți, nu se transmite și terților dobânditori ai acestui fond, chiar dacă obligația a fost notată în cartea funciară;

C. trebuie calificată automat drept una de rezultat, ori de câte ori debitorul contractual promite obținerea acelui rezultat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

2. În cazul solidarității pasive izvorâte dintr-o faptă ilicită:

A. solidaritatea operează exclusiv în raporturile dintre codebitori și victima prejudiciată;

B. solidaritatea operează în raporturile dintre codebitorii solidari;

C. pierderea ocazionată de insolvabilitatea unuia sau unora dintre codebitorii solidari se suportă de către ceilalți codebitori, proporțional cu partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

3. Obligația de a preda un bun individual determinat:

A. îl va libera pe debitor doar dacă bunul este predat în starea în care se găsește la data la care obligația era exigibilă;

B. implică și obligația de conservare a bunului până la predare, chiar dacă nu a fost convenit expres acest lucru;

C. decurge din obligația de a strămuta proprietatea, chiar dacă părțile nu au convenit expres acest lucru.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

4. Dacă obligația are ca obiect bunuri de gen:

A. debitorul are dreptul să aleagă bunurile ce vor fi predate;

B. debitorul nu este liberat decât prin predarea unor bunuri de calitate cel puțin medie;

C. debitorul poate invoca imposibilitatea fortuită de executare.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

5. Dacă prejudiciul a fost cauzat prin acțiunea simultană a mai multor persoane, fără să se poată stabili că a fost cauzat sau, după caz, că nu putea fi cauzat prin fapta ilicită a vreuneia dintre ele, toate aceste persoane:

A. răspund solidar față de victimă;

B. nu vor răspunde, în niciun caz, într-un proces civil vizând plata despăgubirilor pentru prejudiciul produs prin fapta respectivă, dacă au fost achitate printr-o hotărâre penală definitivă pentru motivul că fapta nu a fost săvârșită cu vinovăție;

C. nu răspund delictual, dacă există și culpa comună a victimei.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

6. În cazul în care obiectul obligației nu este, prin natura sa, susceptibil de divizare materială sau intelectuală:

A. punerea în întârziere a unuia dintre debitori produce efecte și împotriva celorlalți debitori;

B. suspendarea prescripției față de unul dintre debitori produce efecte și față de ceilalți;

C. creditorul poate să ceară ca toți debitorii să efectueze plata în același timp.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

7. Decăderea unui debitor din beneficiul termenului care afectează obligația:

A. face ca obligația să devină de îndată exigibilă;

B. este opozabilă celorlalți codebitori, dacă răspunderea lor este solidară;

C. poate fi cerută atunci când debitorul nu satisface o condiție considerată esențială de creditor la data încheierii contractului, chiar dacă nu s-a stipulat expres în contract despre caracterul esențial al condiției.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

8. În materia obligațiilor solidare:

A. obligația unui debitor solidar se împarte de drept între moștenitorii acestuia, afară de cazul în care obligația este indivizibilă;

B. între creditori, solidaritatea se prezumă;

C. hotărârea judecătorească pronunțată în favoarea debitorului comun poate fi invocată și împotriva creditorilor care nu au fost parte în proces.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

9. Este indivizibilă:

A. obligația persoanelor care răspund împreună pentru comiterea unei fapte prejudiciabile în temeiul răspunderii civile delictuale;

B. obligația de a executa prin echivalent o obligație indivizibilă;

C. obligația de garanție contra evicțiunii între debitori.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

10. X îi împrumută pe A, B și C cu suma de 15.000 de euro, împrumutații obligându-se solidar față de împrumutător să restituie suma în termen de 2 ani de la data încheierii contractului. La solicitarea insistentă a lui X, C îi restituie lui X întreaga sumă de 15.000 de euro înainte cu 1 an de data exigibilității obligației de restituire. Ulterior, C solicită restituirea sumei de 10.000 de euro de la A și B. În acest context:

A. A și B nu pot fi obligați să restituie suma pretinsă de C înainte de expirarea termenului de 2 ani, deoarece au beneficiul termenului;

B. A și B sunt obligați să restituie suma pretinsă de C, deoarece s-au obligat solidar;

C. în ceea ce privește cuantumul, C nu va putea cere lui A și, respectiv, lui B decât partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

11. Dacă, la data executării obligației de a preda un bun individual determinat, debitorul nu este titularul dreptului ce trebuia transmis ori cedat:

A. obligația se se stinge;

B. debitorul rămâne obligat să procure și să transmită creditorului dreptul de proprietate asupra bunului;

C. debitorul nu răspunde pentru prejudiciile cauzate creditorului, obligația asumată nefiind una de rezultat.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

12. Restituirea:

A. împrumutului, atunci când contractul de împrumut poartă asupra unei sume de bani, presupune înapoierea sumei nominale primite, oricare ar fi variația valorii acesteia, dacă părțile nu au convenit altfel;

B. arvunei are loc atunci când contractul încetează din cauze ce nu atrag răspunderea vreuneia dintre părți;

C. bunurilor mobile închiriate se face, de regulă, în locul în care acestea se găsesc la încetarea locațiunii.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

§2. Particularități ale contractului

13. Obiectul contractului îl reprezintă:

A. prestația la care se angajează debitorul;

B. serviciul cuvenit creditorului;

C. operațiunea juridică convenită de părți.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

14. În legătură cu încheierea contractului:

A. clauzele negociate prevalează asupra clauzelor standard;

B. solicitarea de a formula oferte, adresată uneia sau mai multor persoane determinate, constituie, prin ea însăși, ofertă de a contracta;

C. dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, contractul este lovit de nulitate absolută dacă forma nu a fost respectată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

15. În materia încheierii contractului, oferta:

A. în formă autentică de a încheia o promisiune de vânzare a unui imobil poate fi acceptată, în mod valabil, numai printr-un înscris în aceeași formă;

B. devine caducă dacă destinatarul său o refuză;

C. poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar cel mai târziu concomitent cu oferta.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

16. Oferta de a contracta:

A. este irevocabilă și în situația în care autorul ei se obligă expres să o mențină un anumit termen;

B. irevocabilă devine întotdeauna caducă în caz de deces sau incapacitate a ofertantului;

C. poate fi retrasă, dacă retragerea ajunge la destinatar anterior sau concomitent cu oferta.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

17. În materia negocierilor precontractuale:

A. inițierea negocierilor reprezintă promisiune de a contracta;

B. părțile au libertatea ruperii negocierilor și nu pot fi ținute răspunzătoare pentru eșecul acestora;

C. partea care rupe negocierile poate folosi orice informație confidențială comunicată în cursul negocierilor în interes propriu, dar nu o poate divulga.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

18. Partea care rupe negocierile:

A. contrar exigențelor bunei-credințe este ținută să îi plătească celeilalte părți despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, la stabilirea cărora se va ține seama doar de beneficiul pe care cealaltă parte l-ar fi dobândit în urma executării conforme a contractului pentru a cărui încheiere se purtau negocierile;

B. cu bună-credință este ținută să o despăgubească pe cealaltă parte exclusiv pentru prejudiciul constând în cheltuielile avansate de către aceasta în vederea purtării negocierilor;

C. contrar exigențelor bunei-credințe este ținută să îi plătească celeilalte părți despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, la stabilirea cărora se va ține seama și de cheltuielile angajate în vederea negocierilor.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

19. În materia ofertei de a contracta afectate de termen (irevocabile):

A. ca regulă, tăcerea destinatarului înăuntrul termenului echivalează cu neîncheierea contractului;

B. tăcerea destinatarului are semnificația dată de voința exprimată în ofertă și va antrena considerarea contractului încheiat;

C. acceptarea destinatarului, chiar după expirarea termenului, este valabilă, dacă oferta era avantajoasă și emisă în interesul său exclusiv.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

20. Prin anunțul postat pe un site de vânzări imobiliare în data de 22.06.2021, A oferă spre vânzare un apartament cu trei camere în municipiul Ploiești pentru prețul de 250.000 de lei. La 23.06.2021, C îi trimite un mesaj electronic lui A prin care declară că acceptă oferta și acordă pentru apartament suma de 250.000 de lei, solicitând să fie contactat pentru a proceda la încheierea de urgență a contractului de vânzare. La 30.06.2021, A se întâlnește cu B și, în urma negocierilor, convin să încheie în cel mai scurt timp un contract de vânzare pentru suma din anunț. Având în vedere calitatea dumneavoastră de avocat, C vă solicită o consultanță juridică, susținând că vânzarea ar trebui să se încheie cu dânsul. În opinia dumneavoastră juridică, veți arăta, *inter alia*, că:

A. contractul se încheie în momentul și în locul în care acceptarea ajunge la ofertant, prin urmare, contractul se va încheia cu C;

B. propunerea adresată unor persoane nedeterminate, chiar dacă este precisă, nu valorează ofertă, ci solicitare de ofertă sau, după caz, intenție de negociere;

C. fiind o solicitare de ofertă sau intenție de negociere, A poate încheia legal contractul cu B, indiferent de existența altor manifestări de voință în sensul acceptării ofertei postate pe site.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

21. Societatea A. începe negocieri cu producătorul B. pentru achiziționarea unor produse de patiserie congelate și revânzarea lor în orașul O., fără a se încheia un acord de principiu. În cursul negocierilor, aflând costurile secrete de producție ale lui B., A. renunță la încheierea contractului și îl ajută pe producătorul C. să lanseze propriile produse de patiserie pe care A. le comercializează la un preț inferior prețului de vânzare al lui B. În calitate de avocat, îl veți consilia pe B. să introducă o cerere de chemare în judecată întemeiată pe:

A. răspunderea civilă delictuală a lui A. pentru încălcarea obligației de confidențialitate;

B. răspunderea civilă contractuală a lui A. pentru ruperea negocierilor contrar bunei-credințe;

C. răspunderea civilă delictuală a lui A. pentru ruperea negocierilor contrar bunei-credințe.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

22. Părțile contractante:

A. au obligația de a nu divulga terților niciuna dintre informațiile pe care și le-au comunicat în cursul negocierilor;

B. pot conveni efectuarea unor prestații al căror obiect îl reprezintă bunuri viitoare;

C. pot conveni ca un element al contractului să fie determinat de un terț.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

23. V și M au încheiat o promisiune bilaterală de vânzare având ca obiect o motocicletă, stabilind că vor perfecta contractul de vânzare în formă autentică până la data de 22.11.2014. M, promitentul-cumpărător, a achitat o parte din prețul convenit chiar la momentul încheierii promisiunii, menționându-se în cuprinsul acesteia că suma a fost plătită cu titlu de arvună. Față de această situație:

A. contractul de vânzare încheiat între părți la data de 24.11.2014, constatat printr-un înscris sub semnătură privată, nu este valabil;

B. V are dreptul să denunțe promisiunea, restituind dublul sumei primite cu titlu de arvună, indiferent dacă acest drept a fost sau nu stipulat în contract;

C. dacă M refuză încheierea contractului de vânzare, V va putea cere pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

24. Prin promisiunea de vânzare încheiată prin înscris sub semnătură privată, la data de 01.02.2019, *Primus* se angajează către *Secundus* că va vinde acestuia din urmă, până cel târziu la data de 31.07.2019, bunul imobil, constând din construcție și teren în suprafață de 1.000 mp, situat în București, str. Institutului nr. 1, bun asupra căruia are un drept de coproprietate, în cotă de 1/2, alături de fratele său *Tertius*. Având în vedere neexecutarea obligației de către *Primus*, la data de 01.08.2019, *Secundus* introduce o acțiune prin care solicită pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare cu privire la întregul bun. În acest caz, instanța:

A. nu va putea respinge acțiunea motivat de faptul că promisiunea de vânzare nu a fost încheiată în formă autentică;

B. va admite în parte acțiunea, în limita cotei de coproprietate a proprietarului promitent;

C. va respinge acțiunea, motivat de faptul că promisiunea de vânzare nu poate fi executată în natură sub forma pronunțării unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare pentru întregul bun, în lipsa acordului tuturor coproprietarilor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

25. Între A, în calitate de promitent-vânzător, și B, în calitate de promitent-cumpărător, s-a încheiat, la data de 15.01.2018, un antecontract bilateral de vânzare a unui imobil care face obiectul unui drept de proprietate intabulat în cartea funciară, pentru un preț determinat, părțile stipulând că vor încheia contractul de vânzare în formă autentică notarială după un an. La data încheierii antecontractului constatat printr-un înscris sub semnătură privată, prețul a fost achitat în întregime, însă imobilul a fost predat lui B abia la data de 01.03.2019. La împlinirea termenului fixat în acest sens – 15.01.2019 –, A nu se prezentase la notar pentru autentificarea vânzării, fără a invoca sau a dovedi vreo cauză justificativă privind neexecutarea antecontractului. În această situație:

A. B nu are împotriva lui A o acțiune prin care să obțină o hotărâre care să țină loc de contract, întrucât antecontractul de vânzare-cumpărare nu a fost încheiat în formă autentică notarială;

B. la 01.09.2019, B poate introduce împotriva lui A o acțiune prin care să solicite pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract;

C. la 01.09.2019, B poate declara rezoluțiunea unilaterală a antecontractului bilateral de vânzare și este îndreptățit la obligarea lui A la restituirea prețului primit.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

26. La data de 01.05.2018, A încheie cu B, prin act autentic notarial, un „antecontract de vânzare" privind un imobil teren situat în București, părțile obligându-se reciproc să

încheie contractul de vânzare la prețul de 200.000 de lei. B, promitent-cumpărător, a plătit lui A, conform contractului, „cu titlu de preț al dezicerii", suma de 20.000 de lei. În acest context de fapt:

A. antecontractul este nul, întrucât părțile nu au convenit elementul esențial constând în termenul în care trebuie încheiat contractul de vânzare;

B. dacă B se răzgândește, nevrând să mai cumpere, el are dreptul să denunțe unilateral antecontractul, pierzând suma de 20.000 de lei;

C. obligația de a încheia contractul nu este exigibilă imediat, chiar dacă părțile nu au prevăzut un termen pentru executarea ei, iar în caz de dezacord privitor la termenul de executare, oricare dintre părți se poate adresa instanței pentru stabilirea termenului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

27. Ca regulă generală, dacă la momentul încheierii unui contract debitorul este în imposibilitate de a-și executa obligația, contractul este:

A. nul absolut;

B. valabil;

C. lovit de nulitate relativă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

28. Riscul pieirii fortuite a bunului aparține:

A. proprietarului bunului, numai dacă acesta nu a fost asumat de o altă persoană;

B. creditorului obligației de preluare a bunului, pus în întârziere;

C. cumpărătorului, de la momentul plății ultimei rate, în cazul unei vânzări cu plata prețului în rate, chiar dacă predarea bunului s-a făcut anterior.

(admitere în magistratură, mai 2018)

29. Clauza:

A. prin care părțile instituie sau înlătură cauze de nulitate este valabilă;

B. prin care creditorul are dreptul la rezoluțiune atunci când neexecutarea este de mică însemnătate este considerată nescrisă;

C. prin care locatorul este îndreptățit să diminueze, fără contraprestație echivalentă, prestațiile la care s-a obligat prin contract este considerată nescrisă.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

30. Care dintre enunțurile de mai jos este corect din punct de vedere legal:

A. donația lovită de nulitate absolută pentru vicii de formă poate fi confirmată de către moștenitorii universali ori cu titlu universal ai donatorului;

B. în ipoteza în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, operează prezumția de nulitate relativă;

C. contractul în care nu este prevăzută cauza este lovit de nulitate absolută.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

31. În ceea ce privește dreptul de a denunța unilateral contractul:

A. în lipsă de convenție contrară, partea căreia îi este recunoscut acest drept nu îl poate exercita după începerea executării contractului cu executare succesivă sau continuă;

B. în cazul contractului încheiat pe durată nedeterminată, părțile pot conveni în mod valabil o prestație în schimbul dreptului de a denunța unilateral contractul;

C. acesta poate fi exercitat de oricare dintre părți în cazul contractului încheiat pe durată nedeterminată, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

32. Care dintre enunțurile de mai jos nu este corect din punct de vedere legal:

A. dacă un contract este menținut în parte, ca efect al nulității parțiale, clauzele nule sunt înlocuite de drept cu dispozițiile legale aplicabile;

B. dreptul de a denunța unilateral un contract încheiat pe durată nedeterminată poate fi exercitat de oricare dintre părți, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz;

C. în cazul nulității unui act juridic cu executare succesivă, partea care a primit o prestație în temeiul acestui act nu este obligată la restituire.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

§3. Faptele juridice licite

33. În materia faptelor juridice licite:

A. cererea de restituire în temeiul îmbogățirii fără justă cauză nu poate fi admisă, dacă cel prejudiciat are dreptul la o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat;

B. gerantul poate să abandoneze oricând gestiunea de afaceri, chiar dacă există riscul unor pierderi pentru gerat;

C. nu este supus restituirii pentru plată nedatorată ceea ce s-a plătit cu titlu de liberalitate sau gestiune de afaceri.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

34. Care dintre enunțurile de mai jos este corect din punct de vedere legal?

A. gestiunea de afaceri dă dreptul numai la restituirea cheltuielilor necesare, dacă este continuată de gerantul care cunoaște împotrivirea titularului afacerii;

B. îmbogățirea fără justă cauză poate rezulta dintr-un act îndeplinit de cel păgubit cu intenția de a gratifica;

C. restituirea plății nedatorate nu poate fi dispusă dacă acela care a primit-o cu bună-credință a renunțat la garanțiile creanței.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

35. Există gestiune de afaceri:

A. atunci când, fără să fie obligată, o persoană gestionează în mod voluntar și oportun afacerile altei persoane, care, cunoscând existența gestiunii, nu este în măsură să își desemneze un mandatar;

B. atunci când o persoană efectuează reparații la un bun, iar ulterior află că nu este al său;

C. atunci când o persoană încheie unul sau mai multe acte juridice pe seama altei persoane, cu acordul acesteia din urmă.

(admitere în magistratură, mai 2018)

36. Regulile gestiunii de afaceri:

A. îl obligă pe gerant să continue și după decesul geratului gestiunea începută, până când moștenitorii acestuia din urmă sunt în măsură să o preia;

B. îl obligă pe gerat să execute obligațiile născute din actele necesare și utile încheiate pe seama sa de gerant;

C. îl obligă pe gerat să ramburseze gerantului cheltuielile utile, chiar dacă rezultatul gestiunii de afaceri nu a fost atins.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

37. În materia gestiunii de afaceri:

A. moștenitorii gerantului care cunosc gestiunea sunt ținuți să continue afacerile începute de acesta din urmă, în aceleași condiții ca și gerantul;

B. atunci când gerantul acționează în nume propriu, terții cu care a contractat nu se pot regresa în niciun caz împotriva geratului;

C. atunci când acționează în numele geratului, gerantul nu este ținut față de terții cu care a contractat decât dacă geratul este obligat față de aceștia.

(admitere INM, 2013)

38. În materia gestiunii de afaceri:

A. geratul trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu la momentul gestionării în mod voluntar și oportun a afacerilor sale de către gerant;

B. obiectul acesteia poate privi numai încheierea actelor juridice;

C. geratul trebuie să restituie gerantului cheltuielile care, fără a fi necesare ori utile, au fost efectuate pe perioada gestiunii, numai în măsura în care i-au procurat geratului vreun avantaj.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

39. În materia gestiunii de afaceri:

A. moștenitorii gerantului sunt ținuți să continue gestiunea de afaceri începută de gerant, chiar dacă nu aveau cunoștință de aceasta;

B. moștenitorii gerantului nu sunt ținuți să continue afacerile începute de gerant, chiar dacă aveau cunoștință de aceasta, însă dovedesc că autorul lor a acționat cu intenția de a gratifica geratul;

C. geratul trebuie să ramburseze gerantului și dobânzile aferente cheltuielilor necesare și utile pe care gerantul le-a efectuat, din ziua în care l-a înștiințat pe gerat despre gestiunea începută.

(admitere INM, noiembrie 2019)

40. În urma unui incendiu produs accidental la casa lui A, aflat în vacanță în străinătate, vecinul B a întreprins activități de localizare și stingere a focului, iar ulterior lucrări de reparații la acoperiș și structura de rezistență afectate de incendiu. După câteva zile, în urma unui cutremur, imobilul lui A a suferit din nou avarii serioase. B i-a solicitat lui A cheltuielile necesare și utile efectuate cu reparațiile, cu dobânzile aferente, însă A a refuzat, motivând că

imobilul a fost avariat serios la cutremur. Ce sfat juridic îi dați lui B?

A. B nu mai poate cere despăgubiri, întrucât imobilul a fost avariat în urma unui eveniment de forță majoră;

B. B, în calitate de gerant, poate cere cheltuielile necesare, precum și, în limita sporului de valoare, pe cele utile, împreună cu dobânzile din ziua în care au fost efectuate;

C. caracterul necesar sau util al cheltuielilor se apreciază la momentul la care gerantul B le-a făcut.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

41. În materia gestiunii de afaceri:

A. în privința actelor juridice, gestiunea ratificată produce, de la data ratificării, efectele unui mandat;

B. decesul geratului atrage încetarea de drept a gestiunii, de la data decesului acestuia;

C. cel care ignoră împotrivirea titularului afacerii este răspunzător pentru prejudiciile cauzate chiar și din cea mai ușoară culpă.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

42. Dacă, pentru a împiedica inundarea iminentă a casei sale, X, aflat în stare de necesitate, dărâmă gardul vecinului Y, acesta din urmă:

A. poate cere repararea prejudiciului suferit, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză;

B. poate cere repararea prejudiciului suferit, potrivit regulilor aplicabile răspunderii civile delictuale;

C. poate cere repararea prejudiciului suferit, potrivit regulilor aplicabile gestiunii de afaceri.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

43. În materia gestiunii de afaceri:

A. când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă, gerantul nu răspunde decât pentru prejudiciile cauzate geratului cu intenție;

B. gerantul trebuie să îl înștiințeze pe gerat despre gestiunea începută în cel mult 15 zile de la data la care a început să gestioneze afacerile geratului;

C. actele și cheltuielile care, fără a fi necesare sau utile, au fost efectuate pe perioada gestiunii îl obligă pe gerat la restituire numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

44. Dacă beneficiarul gestiunii de afaceri se opune:

A. cel care continuă o gestiune trebuind să cunoască împotrivirea titularului afacerii poate cere numai restituirea cheltuielilor necesare;

B. cel care continuă o gestiune cunoscând împotrivirea titularului afacerii este răspunzător pentru prejudiciile cauzate chiar și din cea mai ușoară culpă;

C. cel care continuă o gestiune trebuind să cunoască împotrivirea titularului afacerii poate cere restituirea cheltuielilor necesare, precum și cheltuielile utile în limita sporului de valoare.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

45. D a angajat o firmă de construcții pentru a interveni rapid și a repara distrugerea cauzată de o furtună violentă acoperișului casei vecinului său care lipsea din țară. Firma de construcții a cerut suma de 20.000 de lei, din care D a plătit 10.000 de lei. În timpul lucrărilor, bucăți din pereții exteriori ai casei s-au prăbușit, ca urmare a infiltrațiilor de apă din timpul furtunii. E, proprietarul casei, l-a chemat în judecată pe D pentru obligarea la despăgubiri în sumă de 50.000 de lei, reprezentând scăderea valorii imobilului ca urmare a degradărilor suferite. Pe cale reconvențională, D a cerut obligarea lui E la plata sumei de 20.000 de lei. Care credeți că va fi hotărârea instanței de judecată?

A. va admite integral cererea principală și integral cererea reconvențională, va compensa datoriile reciproce și îl va obliga pe D la plata sumei de 30.000 de lei către E;

B. va respinge cererea principală și va admite integral cererea reconvențională;

C. va respinge cererea principală și va admite în parte cererea reconvențională în sensul obligării lui E la plata sumei de 10.000 de lei către D.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

46. În urma unui incendiu spontan izbucnit la locuința sa, X a chemat pompierii, care, pentru a izola focarul de incendiu, au distrus în proporție de 25% locuința vecinului Y. Acesta din urmă l-a chemat în judecată pe X, pentru a fi obligat la despăgubiri în sumă de 70.000 de lei, reprezentând paguba suferită, care este de două ori mai mare

decât valoarea protejată prin stingerea incendiului pentru locuința pârâtului, având în vedere calitatea materialelor integrate în locuința parțial distrusă a reclamantului. Pârâtul s-a apărat și a cerut respingerea acțiunii, pretinzând că a acționat în stare de necesitate. Instanța:

A. va admite acțiunea așa cum a fost formulată;

B. va respinge acțiunea;

C. va admite în parte acțiunea numai în limita îmbogățirii pârâtului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

47. Dacă o persoană, fără să știe, lucrează în interesul altuia:

A. este ținută de obligațiile prevăzute de lege pentru gerant;

B. este îndreptățită la restituirea cheltuielilor efectuate potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză;

C. trebuie să continue lucrarea începută, până când o poate abandona fără riscul vreunei pierderi pentru persoana în interesul căreia lucrează.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

48. În materia plății nedatorate:

A. este supus restituirii și ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri;

B. este supusă restituirii plata făcută prin dol sau violență înaintea împlinirii termenului suspensiv;

C. este supusă restituirii plata făcută înainte de împlinirea condiției suspensive.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

49. În materia plății nedatorate:

A. nu este supus restituirii ceea ce s-a plătit cu titlu de liberalitate;

B. este supus restituirii ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri;

C. este supusă restituirii plata făcută înainte de împlinirea termenului suspensiv numai dacă plata s-a făcut prin dol sau violență.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

50. În materia plății nedatorate:

A. este supus restituirii ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri;

B. se poate restitui ceea ce debitorul a plătit înainte de împlinirea termenului suspensiv, atunci când plata s-a făcut prin dol;

C. restituirea nu poate fi dispusă atunci când în urma plății cel care a primit-o cu bună-credință a lăsat să se împlinească termenul de prescripție.

(admitere în magistratură, august 2013)

51. X achită către Y suma de 50.000 de lei crezând că o datora acestuia. Ulterior, descoperind că suma era datorată, de fapt, de către Z, fostul său soț, solicită instanței obligarea lui Y la restituirea plății efectuate. În această situație:

A. X nu va putea obține restituirea, decât dacă va înlătura prezumția efectuării plății cu intenția de a-l gratifica pe Z;

B. X nu va putea obține restituirea, dacă la momentul plății era deja împlinit termenul de prescripție extinctivă a dreptului lui Y față de Z;

C. cererea sa va fi respinsă dacă, în urma plății, Y a renunțat la ipoteca pe care Z o constituise în vederea garantării achitării sumei datorate lui Y.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

52. În materia îmbogățirii fără justă cauză:

A. cererea de restituire are caracter subsidiar și nu poate fi admisă dacă cel prejudiciat are dreptul la o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat;

B. restituirea este datorată de cel care s-a îmbogățit fără justă cauză, în mod imputabil, în măsura pierderii patrimoniale suferite de cealaltă persoană;

C. restituirea nu este datorată decât dacă îmbogățirea subzistă la data sesizării instanței.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

53. Nu există un drept la restituire, întemeiat pe îmbogățirea fără justă cauză, atunci când îmbogățirea:

A. nu mai subzistă la data sesizării instanței;

B. rezultă din executarea unei obligații valabile;

C. rezultă dintr-o conduită ilicită.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

54. Domnul G, medic, plecând în vara anului 2019, la Paris, în voiaj de nuntă, a lăsat pacienții săi în grija unui coleg de breaslă, domnul A, convenind în scris ca toate onorariile ce vor fi încasate, pentru serviciile prestate de către domnul A, să

fie împărțite în mod egal. Întors de la Paris, domnul A nu a mai vrut să îi dea nimic, iar domnul G l-a acționat în judecată, solicitând plata a 1/2 din onorariile încasate, potrivit înțelegerii. În condițiile date:

A. convenția dintre părți are obiect valabil, chiar dacă la data încheierii convenției nu se cunoaște câți pacienți ai domnului G vor apela la serviciile medicale, în perioada cât acesta va fi în voiaj de nuntă;

B. domnul A a gerat interesele domnului G;

C. domnul G nu s-ar îmbogăți fără justă cauză, dacă ar primi partea din onorarii convenită.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

§4. Faptele ilicite și celelalte fapte juridice extracontractuale cauzatoare de prejudiciu

55. În materia răspunderii civile delictuale:

A. cel care, în temeiul unui contract, este obligat să supravegheze o persoană pusă sub interdicție (în prezent, a se citi „care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială" – n.n.) răspunde pentru prejudiciul cauzat de aceasta, numai dacă se dovedește că interzisul a acționat cu discernământ la data săvârșirii faptei;

B. cel care, în orice fel, a întârziat chemarea în judecată a autorului faptei ilicite răspunde solidar împreună cu acesta din urmă;

C. dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor inerente personalității oricărui subiect de drept va putea fi cedat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

56. Un minor, în vârstă de 17 ani, a agresat un consumator în restaurantul în care lucra cu contract de muncă temporară și i-a produs leziuni care au necesitat câteva zile de îngrijiri medicale. Victima ar dori să obțină despăgubiri și vă întreabă împotriva cui să se îndrepte, având în vedere că autorul faptei ilicite este minor?

A. pentru fapta prejudiciabilă săvârșită de minorul care are, la data faptei, calitate de prepus, răspunde, de regulă, comitentul;

B. răspunderea părinților poate fi angajată numai dacă au și calitate de comitent al fiului minor, iar victima optează pentru angajarea răspunderii lor;

C. răspund în solidar comitentul și părinții minorului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

57. În cazul săvârșirii unei fapte ilicite de către un minor în vârstă de 16 ani care avea calitatea de prepus, iar fapta avea legătură cu atribuțiile încredințate lui în această calitate:

A. minorul va răspunde de prejudiciul cauzat, dacă nu dovedește că a fost lipsit de discernământ la data săvârșirii faptei;

B. răspunderea comitentului va fi angajată numai în ipoteza în care minorul avea discernământ la momentul săvârșirii faptei;

C. dacă părintele minorului este comitentul minorului, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

58. În materia răspunderii civile delictuale:

A. în cazul în care comitentul este părintele minorului care a săvârșit fapta ilicită, în calitate de prepus, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii pentru fapta altuia;

B. cel care a îndemnat pe altul la cauzarea unui prejudiciu răspunde solidar cu autorul faptei ilicite pentru prejudiciul cauzat victimei;

C. în aprecierea vinovăției autorului faptei ilicite, nu se va ține seama de faptul că prejudiciul a fost cauzat de acesta în calitate de profesionist în exploatarea unei întreprinderi.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

59. În materia răspunderii civile delictuale:

A. chiar dacă victima faptei ilicite a contribuit la mărirea prejudiciului, cel chemat să răspundă va fi obligat la acoperirea integrală a prejudiciului;

B. proprietarul unui animal sau cel care se servește de el răspunde, independent de orice culpă, de prejudiciul cauzat de animal, chiar dacă acesta a scăpat de sub paza sa;

C. nu este răspunzător cel care a cauzat un prejudiciu dacă, în momentul în care a săvârșit fapta păgubitoare, s-a aflat într-o stare de tulburare a minții, care l-a pus în neputință

de a-și da seama de urmările faptei sale, iar această stare a fost provocată de el însuși, prin beția produsă de alcool.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

60. În materia răspunderii civile delictuale, despăgubirea acordată trebuie să cuprindă:

A. numai pierderea suferită de cel prejudiciat;

B. pierderea suferită de cel prejudiciat, câștigul pe care în condiții obișnuite el ar fi putut să îl realizeze și de care a fost lipsit, precum și cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului;

C. numai pierderea suferită de cel prejudiciat, precum și câștigul pe care în condiții obișnuite el ar fi putut să îl realizeze și de care a fost lipsit.

(admitere în magistratură, august 2013)

61. În materia răspunderii civile delictuale:

A. nu pot fi pretinse, în niciun caz, despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin exercitarea unui drept;

B. în cazul prejudiciilor cauzate prin ruina edificiului, dacă aceasta este urmarea lipsei de întreținere sau a unui viciu de construcție, victima îl poate chema în judecată numai pe paznicul juridic al edificiului;

C. dacă fapta ilicită a determinat pierderea șansei de a obține un avantaj, reparația va fi proporțională cu probabilitatea obținerii avantajului, ținând cont de împrejurări și de situația concretă a victimei.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

62. În domeniul răspunderii civile delictuale:

A. lipsa discernământului nu îl scutește pe autorul prejudiciului de plata unei indemnizații către victimă ori de câte ori nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea;

B. în cazul a două persoane care ocupă un imobil, dintre care una îl ocupa fără titlu, iar cealaltă cu titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea din imobil a unui lucru doar persoana care îl ocupă în temeiul unui titlu;

C. proprietarul unui lucru are paza acestuia, numai dacă se servește de lucru în interes propriu.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

63. În materia răspunderii civile delictuale:

A. sunt valabile clauzele care exclud răspunderea pentru prejudiciile cauzate, printr-o simplă imprudență sau neglijență, bunurilor victimei;

B. declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu constituie, prin ea însăși, renunțarea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor;

C. instanța civilă este legată de hotărârea definitivă de achitare în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

64. În ceea ce privește repararea prejudiciului în cazul răspunderii civile delictuale:

A. dacă fapta ilicită a fost săvârșită de prepușii unor comitenți diferiți, comitentul care a plătit integral despăgubirile are drept de regres numai împotriva celorlalți comitenți și a prepușilor lor, proporțional cu partea ce corespunde contribuției fiecărui prepus la cauzarea prejudiciului;

B. comitentul care a plătit despăgubirile se poate regresa împotriva părinților prepusului său minor, autor al faptei ilicite, dacă probează că aceasta constituie o exercitare necorespunzătoare a atribuțiilor prepusului din cauza modului în care părinții și-au îndeplinit îndatoririle părintești;

C. notarul public care a autentificat un contract anulat prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru o cauză de nulitate a cărei existență rezultă din însuși textul acestuia, răspunde numai în limita prejudiciului nereparat prin anularea actului.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

65. X și Y, aflați într-o stare avansată de beție provocată de alcoolul consumat la barul din cartier, s-au împiedicat și au căzut peste autoturismul lui Z. Enervați de întreaga situație, X și Y s-au înarmat cu câte un levier și au aplicat lovituri repetate, distrugând autoturismul lui Z în proporție de 60%. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

A. X și Y nu vor fi răspunzători pentru prejudiciul produs lui Z, dacă vor dovedi că beția voluntară le generase o stare vremelnică de

tulburare a minții care i-a pus în neputință de a-și da seama de urmările faptei lor;

B. în raporturile dintre debitorii care răspund solidar, sarcina reparației prejudiciului se împarte întotdeauna în mod egal;

C. X și Y vor răspunde solidar față de victima prejudiciului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

66. Starea de necesitate:

A. reprezintă o cauză de nulitate absolută a unui contract, dacă partea aflată sub imperiul său a consimțit la încheierea acestuia în condiții vădit dezavantajoase pentru ea;

B. poate fi invocată drept cauză de nulitate relativă a unui contract încheiat de o parte aflată sub imperiul său dacă dovedește că partea cealaltă a profitat de această împrejurare;

C. determină nașterea obligației celui care, sub imperiul ei, a distrus bunurile altuia pentru a le apăra pe ale sale, de a repara prejudiciul cauzat, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

67. Dacă fapta prin care au fost distruse sau deteriorate bunurile altuia a fost săvârșită în interesul unei terțe persoane, în condițiile stării de necesitate, cel prejudiciat:

A. se poate îndrepta împotriva terțului, în temeiul îmbogățirii fără justă cauză;

B. se poate îndrepta împotriva terțului, în temeiul răspunderii civile delictuale;

C. nu poate recupera prejudiciul.

(admitere INM, noiembrie 2019)

68. În materia răspunderii civile delictuale, cel care:

A. fiind în legitimă apărare, a cauzat prin fapta proprie un prejudiciu agresorului, de regulă, nu datorează despăgubire;

B. suferă un prejudiciu cu caracter de continuitate este îndreptățit la despăgubiri sub forma unor prestații periodice;

C. răspunde pentru fapta altuia se poate întoarce întotdeauna împotriva aceluia care a cauzat prejudiciul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

69. X îi solicită vecinului său Y să îi facă o injecție, cunoscând faptul că acesta își administra singur un tratament injectabil. Y îi face injecția fără a pretinde nicio contraprestație. Injecția îi cauzează lui X probleme medicale suplimentare. X este îndreptățit să solicite despăgubiri de la Y:

A. în temeiul răspunderii contractuale;

B. în temeiul răspunderii delictuale, indiferent de forma culpei lui Y;

C. în temeiul răspunderii delictuale, numai dacă este dovedită intenția sau culpa gravă a lui Y.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

70. Dacă A a suferit o infirmitate permanentă într-o încăierare spontană cu B, C, D, victima A:

A. poate cere repararea prejudiciului suferit de la oricare dintre autorii faptei ilicite, potrivit regulilor răspunderii solidare, dacă nu se poate stabili că prejudiciul a fost cauzat sau, după caz, că nu putea fi cauzat prin fapta vreunuia dintre ei;

B. poate cere repararea prejudiciului suferit, potrivit regulilor aplicabile răspunderii civile delictuale, de la B, C, D, care vor suporta repararea în mod egal, indiferent de gravitatea culpei fiecăruia;

C. poate cere repararea prejudiciului suferit, potrivit regulilor aplicabile răspunderii civile delictuale, numai pentru partea de prejudiciu pe care B, C, D au pricinuit-o, dacă victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

71. Proprietarul unui câine răspunde pentru prejudiciul cauzat de acesta, în temeiul răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale:

A. independent de orice culpă;

B. independent de orice culpă, însă numai în cazul în care câinele a scăpat de sub paza sa;

C. doar dacă a influențat în mod direct comportamentul agresiv al câinelui.

(admitere în magistratură, mai 2018)

72. Cel care ocupă un imobil răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea din acesta a unui lucru:

A. chiar și atunci când ocupă imobilul fără niciun titlu;

B. chiar dacă aceasta este urmarea unui eveniment pe care nu îl putea prevedea și nici împiedica;

C. chiar dacă poate dovedi că aceasta se datorează unui caz de forță majoră.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

73. În cazul în care prejudiciul este cauzat prin căderea unui lucru dintr-un imobil, victima, pe acest temei, poate pretinde despăgubiri:

A. fie de la cel care ocupă imobilul, însă numai dacă o face în baza unui titlu, fie de la proprietarul imobilului;

B. de la cel care ocupă imobilul, chiar fără niciun titlu, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite și condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri;

C. fără a fi ținută să facă dovada culpei celui care ocupă imobilul.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

74. În cazul coliziunii pe calea publică a trei autovehicule conduse de A, B și, respectiv, C, răspunderea civilă este:

A. de natură obiectivă, fiind o răspundere pentru prejudiciul cauzat de lucruri;

B. exclusiv de natură subiectivă, potrivit legii, întrucât trebuie întotdeauna dovedită și vinovăția celor implicați în accident;

C. numai în sarcina acelui participant la trafic a cărui faptă culpabilă întrunește, față de ceilalți, condițiile forței majore.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

75. Răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin desprinderea unei părți dintr-o construcție:

A. revine proprietarului construcției, chiar dacă evenimentul s-a produs ca urmare a unui viciu de construcție pe care nu îl cunoștea;

B. poate fi înlăturată în totalitate în ipoteza în care pericolul producerii evenimentului era semnalat printr-un anunț afișat la loc vizibil, pe fațada construcției;

C. este înlăturată dacă evenimentul s-a produs ca urmare a unui caz fortuit.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

76. Prejudiciul:

A. cauzat prin pierderea unei șanse de a obține un avantaj se acoperă numai în cazul răspunderii civile delictuale, nu și al celei contractuale;

B. pe care creditorul l-ar fi putut evita cu o minimă diligență nu dă dreptul la despăgubiri;

C. se stabilește și prin includerea cheltuielilor pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

77. În materia răspunderii pentru fapta minorului:

A. victima prejudiciului poate pretinde despăgubiri de la minor, dacă, printre altele, dovedește că acesta avea discernământ la data săvârșirii faptei ilicite;

B. persoana care a plătit despăgubirea nu se poate regresa împotriva minorului, decât după ce acesta din urmă a devenit major;

C. minorul nu răspunde dacă a săvârșit fapta împreună cu un major.

(admitere INM, 2013)

78. Un copil în vârstă de 12 ani a decedat în urma unui accident rutier. Întrucât victima a fost crescută de actualul soț al mamei, ca și cum ar fi fost copilul său, stabilindu-se relații afective strânse între ei, acesta din urmă solicită instanței obligarea autorului accidentului la despăgubiri pentru prejudiciul nepatrimonial suferit prin durerea încercată pentru moartea victimei, precum și daune materiale pentru contribuția pe care victima ar fi putut-o avea în viitor la întreținerea reclamantului, dacă ar fi fost în stare de nevoie. Instanța va dispune:

A. respingerea acțiunii ca neîntemeiată;

B. admiterea în parte a acțiunii și obligarea pârâtului la repararea prejudiciului nepatrimonial;

C. admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

79. Minorul R, în vârstă de 15 ani, era pus sub interdicție judecătorească (în prezent, a se citi „beneficia de tutelă specială" – n.n.) și locuia în casa părintească cu tutorele său T, singura rudă rămasă după decesul părinților. La data de 05.07.2019, într-o criză de furie, R l-a atacat pe T și i-a produs leziuni grave în zona capului, acesta din urmă fiind transportat de urgență la spital. Imediat după aceea, R a luat autoturismul proprietatea lui T și, în timp ce conducea pe strada principală, a intrat în coliziune pe contrasens cu un alt autoturism condus de V, producând

avarierea autoturismelor în proporție de aproximativ 35% și vătămarea gravă a integrității corporale a lui V. În raport de situația descrisă:

A. R nu va răspunde pentru faptele sale ilicite, chiar dacă s-ar dovedi că a acționat cu discernământ;

B. R poate fi obligat la o indemnizație către victimele faptelor sale, într-un cuantum echitabil, ținându-se seama de starea patrimonială a părților, dar numai dacă se dovedește că a avut discernământ;

C. T ar putea fi exonerat de răspundere pentru fapta lui R față de victima V, dacă dovedește că fapta lui R se datorează altor cauze decât modului în care T și-a îndeplinit îndatoririle decurgând din exercițiul autorității părintești.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

80. În materia răspunderii civile delictuale:

A. repararea prejudiciului se face prin plata unei despăgubiri numai dacă victima nu este interesată de repararea în natură;

B. despăgubirea este stabilită, ca regulă, prin raportare la data producerii prejudiciului;

C. despăgubirea trebuie să cuprindă și cheltuielile pe care victima le-a făcut pentru limitarea prejudiciului.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

81. În cazul răspunderii delictuale, ca și în cazul celei contractuale, ca regulă:

A. autorul răspunde numai pentru prejudiciile pe care le-a prevăzut;

B. prejudiciul se repară integral;

C. moștenitorii victimei pot cere, după moartea acesteia, repararea prejudiciului nepatrimonial constând în restrângerea posibilităților de viață socială suferit de victimă prin fapta ilicită.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

82. La data de 15.06.2018, X i-a împrumutat lui Y căruța și calul său, pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să își transporte recolta de cereale. În aceeași zi, adolescenții W, K, în vârstă de 17 ani, văzând căruța plină cu cereale la marginea tarlalei, au hotărât să „se distreze" și au început să întepe calul cu diverse obiecte și să îl lovească. În încercarea de a scăpa de agresorii săi, animalul a răsturnat căruța peste cei doi și i-a târât câteva zeci de metri. Din cauza leziunilor suferite, W a rămas cu o infirmitate permanentă, iar K, deși a suferit leziuni minore, a decedat la sfârșitul anului 2018, cauza exclusivă a decesului fiind o infecție dobândită în spital, așa cum rezultă din expertiza medico-legală. De asemenea, căruța a fost distrusă în proporție de 60%, iar calul a suferit traumatisme grave care au necesitat multe luni de tratament. În raport de situația descrisă, răspunderea pentru prejudiciile suferite:

A. de X pentru distrugerea căruței și tratamentul animalului incumbă lui Y, în temeiul răspunderii contractuale;

B. de W prin afectarea integrității fizice cu caracter permanent incumbă lui X pentru fapta animalului;

C. de părinții lui K pentru decesul acestuia din urmă incumbă unității sanitare unde a dobândit infecția ucigașă.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

83. În ceea ce privește repararea prejudiciului în cazul răspunderii civile delictuale:

A. la stabilirea despăgubirii se va avea în vedere data producerii prejudiciului, dacă prin lege nu se prevede altfel;

B. dreptul la reparație se naște din ziua cauzării prejudiciului, chiar dacă acest drept nu poate fi valorificat imediat;

C. în cazul prejudiciului viitor, despăgubirea acordată sub forma unor prestații periodice nu poate fi sporită sau redusă în raport cu evoluția ulterioară a prejudiciului.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

84. Răspunderea civilă:

A. contractuală este înlăturată întotdeauna atunci când prejudiciul este cauzat de un eveniment de forță majoră sau caz fortuit, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă;

B. delictuală pentru fapta animalului nu este înlăturată de cazul fortuit;

C. este înlăturată prin declarația victimei de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

85. Prejudiciul, în materia răspunderii civile delictuale:

A. se repară integral, numai prin echivalent, dacă fapta ilicită a fost săvârșită cu intenție directă;

B. poate fi reparat prin plata unei despăgubiri stabilite printr-o convenție încheiată între victimă și autorul prejudiciului, doar dacă aceasta îmbracă forma autentică;

C. în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi reparat prin acordarea și a unei despăgubiri victimei pentru restrângerea posibilităților sale de viață familială și socială.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

86. Despăgubirile pentru repararea prejudiciului rezultat dintr-o faptă ilicită:

A. nu se acordă pentru acoperirea prejudiciului viitor, chiar dacă producerea lui, ca urmare a faptei ilicite, este neîndoielnică;

B. pot fi acordate, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, și pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială;

C. includ și cheltuielile pe care victima le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

87. Nu va putea obține acoperirea integrală a prejudiciului:

A. cel care a folosit cu titlu gratuit motocicleta vecinului său și a suferit un accident din cauza deficiențelor pe care le avea bunul, chiar dacă proprietarul cunoștea deficiențele și nu i le-a adus la cunoștință;

B. cel care declară că acceptă riscul producerii unui prejudiciu integrității sale fizice;

C. cel care, ignorând anunțul, a pătruns într-un imobil aflat în proces de demolare și a suferit leziuni prin căderea în gol de pe o scară șubredă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

88. A, B și C sunt oameni ai străzii și se adăpostesc într-un imobil, proprietatea lui P, încă din toamna anului 2013. Întrucât cei trei au depozitat multe lucruri în balconul șubred al imobilului, într-una dintre zile o parte a balconului s-a prăbușit și din balcon a căzut un borcan cu murături care, în cădere, l-a lovit pe V, aflat în trecere pe trotuar. V a suferit un traumatism cranio-cerebral care a necesitat spitalizare și câteva intervenții chirurgicale. Victima a rămas cu o infirmitate permanentă, întrucât nu își mai poate utiliza brațul drept, ceea ce a condus la diminuarea capacității sale de muncă. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

A. V poate cere despăgubiri numai de la proprietarul imobilului, întrucât acesta se face vinovat de lipsa de întreținere;

B. V nu poate cere despăgubiri de la A, B, C, întrucât aceștia nu au niciun fel de venituri;

C. V are un drept de opțiune între a-i acționa pe A, B, C sau pe proprietarul imobilului, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

89. Cei care:

A. răspund pentru fapta altuia au întotdeauna drept de regres împotriva celui care a cauzat prejudiciul;

B. răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație;

C. moștenesc victima unei fapte ilicite delictuale pot introduce acțiune pentru repararea prejudiciului nepatrimonial produs autorului lor.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

90. Este îndreptățită la repararea prejudiciului nepatrimonial, în condițiile răspunderii civile delictuale:

A. mama, pentru durerea încercată prin vătămarea integrității corporale a fiului său;

B. persoana care a suferit o vătămare a integrității corporale, ce a condus la restrângerea posibilităților sale de viață socială;

C. sora persoanei decedate, pentru durerea încercată prin moartea victimei.

(admitere în magistratură, mai 2018)

91. Prejudiciul nepatrimonial:

A. poate fi acoperit, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, prin acordarea și a unei despăgubiri pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială;

B. poate fi cerut și de moștenitorii celui care a suferit vătămarea integrității corporale, dar nu a pornit acțiunea până la deces;

C. nu se acordă pentru durerea suferită de o persoană prin moartea victimei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

92. L era logodnica lui V și urmau să se căsătorească în câteva luni. Cei doi

locuiau împreună, iar L, care era studentă, se afla în întreținerea logodnicului său care lucra într-o companie multinațională. Într-o dimineață, în timp ce se îndrepta spre locul de muncă, V a fost acroșat de un autoturism care circula haotic și în viteză și aruncat câțiva metri de la locul impactului. V a suferit traumatisme grave și a decedat în salvare, în drum spre spital. S-a dovedit că autorul accidentului era în stare de ebrietate. L a urmărit îngrozită întreaga scenă și a suferit o traumă emoțională serioasă care necesită consiliere psihologică pe termen lung. L vă întreabă dacă ar putea obține despăgubiri de la autorul accidentului, potrivit legii:

A. L poate obține despăgubiri pentru restrângerea posibilităților sale de viață familială și socială;

B. L nu ar putea obține despăgubiri materiale de la autorul accidentului, întrucât, chiar dacă V îi presta întreținere în mod curent, nefiind căsătorită cu victima, nu era îndreptățită prin lege la întreținere din partea acesteia;

C. L ar putea obține despăgubiri de la autorul faptei ilicite pentru durerea încercată prin moartea victimei, dacă poate face dovada existenței unui astfel de prejudiciu.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

93. În urma accidentului auto cauzat de către AB, victima, CD, care traversa strada în mod regulamentar, a decedat. Soția supraviețuitoare a victimei este mamă a trei copii minori cu vârste cuprinse între 10 și 12 ani, care nu sunt copiii biologici ai defunctului și nici nu fuseseră adoptați de către acesta, dar care conviețuiau cu soțul mamei de la vârste foarte mici, acesta comportându-se precum un părinte față de copii. Soția supraviețuitoare (în nume propriu și ca reprezentant legal al celor trei copii) l-a chemat în judecată pe făptuitor, solicitând obligarea sa la plata de despăgubiri pentru prejudiciile patrimoniale și nepatrimoniale suferite atât de către ea, cât și de către copiii săi minori. Instanța de judecată:

A. va respinge cererea soției privind obligarea lui AB la plata de despăgubiri pentru prejudiciile patrimoniale suferite de către soția supraviețuitoare, constând în cheltuielile de înmormântare;

B. va admite cererea soției privind obligarea lui AB la plata de despăgubiri pentru prejudiciile nepatrimoniale suferite de către soția supraviețuitoare, constând în durerea psihică provocată de moartea soțului;

C. va admite cererile copiilor privind obligarea lui AB la plata de despăgubiri pentru prejudiciile patrimoniale suferite de către aceștia, constând în lipsirea lor de întreținerea pe care victima le-o presta în fapt fără a avea această obligație legală, până la împlinirea, de către fiecare dintre ei, a vârstei până la care obligația legală de întreținere trebuie executată, precum și pentru prejudiciile nepatrimoniale suferite de către aceștia, constând în durerea psihică provocată de moartea soțului mamei lor.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

94. În materia reparării prejudiciului în cazul răspunderii civile delictuale:

A. în toate cazurile, instanța va putea acorda celui care și-a pierdut parțial mobilitatea o despăgubire provizorie pentru acoperirea nevoilor urgente;

B. dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor inerente personalității oricărui subiect de drept, dedus judecății, poate face obiectul unui contract de cesiune de creanță în cursul judecății privind stabilirea respectivului drept;

C. instanța, în caz de deces al victimei, ținând cont de împrejurări, poate acorda despăgubiri pentru repararea prejudiciului nepatrimonial și celui căruia victima îi presta întreținere în mod curent, fără a avea o obligație legală în acest sens, numai dacă dovedește existența unui asemenea prejudiciu.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

§5. Executarea obligațiilor

95. Plata:

A. poate să fie făcută de orice persoană, chiar dacă este un terț în raport cu acea obligație;

B. făcută cu bună-credință unui creditor aparent nu este valabilă;

C. presupune o datorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

96. Potrivit dispozițiilor Codului civil din materia plății, pentru a stabili dacă o

obligație este de mijloace sau de rezultat, se va ține seama, între altele, îndeosebi de:

A. influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației;

B. buna-credință a debitorului obligației, existentă la momentul asumării acesteia;

C. numărul persoanelor care și-au asumat obligația.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

97. Plata:

A. datorată făcută de un incapabil nu dă dreptul la restituire;

B. parțială poate fi refuzată de creditor, chiar dacă prestația ar fi divizibilă;

C. anticipată nu poate fi refuzată de creditor, decât dacă l-a înculnoștințat pe debitor asupra refuzului în termen de 10 zile de la data plății.

(admitere INM, 2013)

98. În materia plății:

A. chitanța care consemnează primirea prestației principale nu face să se prezume și executarea prestațiilor accesorii;

B. dacă părțile nu au prevăzut expres altfel, debitorul este întotdeauna liber să execute obligația, chiar înaintea scadenței;

C. executarea făcută în favoarea unui creditor incapabil să o primească nu liberează pe debitor decât în măsura în care profită creditorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

99. În materia plății:

A. chitanța care consemnează primirea prestației principale nu face să se prezume și executarea prestațiilor accesorii;

B. dacă părțile nu au prevăzut expres altfel, debitorul este întotdeauna liber să execute obligația, chiar înaintea scadenței;

C. executarea făcută cu bună-credință chiar și unui creditor aparent liberează pe debitor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

100. Plata făcută unui creditor aparent:

A. este valabilă, dacă a fost făcută de un *solvens* de bună-credință;

B. obligă, ca regulă, pe *accipiens* la restituire către *solvens*, iar nu către adevăratul creditor;

C. nu îl obligă pe *accipiens* să restituie adevăratului creditor plata primită.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

101. Dacă plata se face prin virament bancar:

A. ordinul de plată semnat de debitor și vizat de instituția de credit plătitoare naște prezumția absolută de efectuare a plății;

B. data plății este aceea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani care a făcut obiectul plății;

C. debitorul poate face dovada plății cu confirmarea scrisă din partea instituției de credit care a efectuat viramentul.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

102. Plata unei sume de bani poate fi efectuată de către debitor:

A. anterior scadenței, dacă nu rezultă contrariul din natura contractului, din înțelegerea părților sau din împrejurările în care a fost încheiat ori dacă creditorul nu are un interes legitim să refuze plata anticipată;

B. la domiciliul creditorului, cheltuielile plății fiind suportate de creditor, în lipsă de stipulație contrară;

C. prin virament bancar, situație în care data plății este aceea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma care a făcut obiectul plății.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

103. Punerea în întârziere:

A. a debitorului prin cererea de chemare în judecată formulată de creditor permite debitorului să își execute obligația într-un termen rezonabil după primirea cererii, situație în care cheltuielile de judecată rămân în sarcina reclamantului;

B. a creditorului de către debitor determină preluarea de către creditor a riscului imposibilității de executare a obligației, iar debitorul este ținut să restituie fructele culese după punerea în întârziere;

C. a debitorului, în folosul căruia curge prescripția, conduce la întreruperea cursului prescripției extinctive numai dacă aceasta este urmată de chemarea lui în judecată în termen de 6 luni de la data punerii în întârziere.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

104. Este de drept în întârziere:

A. debitorul care neglijează în mod repetat să își execute obligația cu executare succesivă;

B. orice debitor care nu și-a executat obligația de a plăti o sumă de bani;

C. cumpărătorul care la scadență nici nu a plătit prețul și nici nu a preluat bunul mobil.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

105. D a împrumutat de la F suma de 150.000 de lei cu dobândă legală pe termen de un an. D a transferat suma împrumutată cu dobânda legală în contul lui T, persoana indicată de creditor. D se confruntă, în prezent, cu cererea moștenitorilor lui F, decedat recent, de a face plata sumei de 150.000 de lei către aceștia. În calitate de avocat, îl sfătuiți:

A. plata este valabil făcută către terțul indicat de creditor și a stins obligația lui D;

B. plata făcută lui T este nedatorată și poate cere restituirea ei;

C. D trebuie să facă plata către moștenitorii defunctului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

106. Plata:

A. făcută unui creditor incapabil liberează debitorul numai dacă profită creditorului;

B. făcută unui terț nu este valabilă nici dacă cel care a primit plata devine ulterior titularul creanței;

C. unei sume de bani se poate face prin orice mijloc folosit în mod obișnuit în locul unde aceasta trebuie efectuată.

(admitere în magistratură, mai 2018)

107. În cazul imputației plății făcute de creditor:

A. acesta nu poate imputa plata asupra unei datorii litigioase;

B. atunci când acesta remite debitorului o chitanță liberatorie, este dator să facă imputația prin acea chitanță;

C. acesta este obligat să facă imputația cu prioritate asupra datoriilor negarantate sau pentru care are cele mai puține garanții.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

108. În materia imputației plății făcute de debitor, acesta are dreptul să impute plata asupra unei datorii care nu este exigibilă, cu preferință față de o datorie scadentă:

A. fără acordul creditorului;

B. la propria alegere, dacă datoria s-a născut anterior celei scadente;

C. atunci când s-a prevăzut că poate plăti anticipat.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

109. În executarea obligației de acoperire a unui prejudiciu produs prin distrugerea accidentală a unei anexe gospodărești a vecinului său, debitorul s-a obligat față de creditor să îi transfere proprietatea unui teren intravilan care avea o valoare de piață mai mare decât prejudiciul efectiv suferit de creditor. După transferul bunului, creditorul a fost chemat în judecată de către un terț care revendică terenul. Prin raportare la situația de mai sus:

A. dacă este evins, creditorul nu mai poate cere prestația inițială;

B. creditorul poate să îi cheme în cauză pe debitor, care are obligația de răspundere pentru evicțiune;

C. creditorul poate păstra bunul plătind terțului evingător o sumă de bani pe care poate să o ceară debitorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

110. În materia dării în plată:

A. este necesar consimțământul creditorului, însă, dacă valoarea lucrului oferit este cel puțin egală cu aceea a obiectului obligației, instanța, la cererea debitorului, va pronunța o hotărâre care să țină loc de liberare a debitorului prin dare în plată;

B. debitorul nu poate oferi, în locul prestației inițiale, decât o prestație constând într-un bun individual determinat aflat în proprietatea sa;

C. dacă se activează răspunderea debitorului pentru evicțiune, garanțiile oferite de terți nu renasc în cazul în care creditorul preferă să ceară prestația inițială.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

111. X îl împrumută pe Y cu suma de 6.000 de euro, însă, apropiindu-se data scadenței obligației de restituire și neavând bani lichizi, X îi propune lui Y să îi cesioneze o creanță în sumă de 6.000 de euro pe care X o are asupra lui Z și în acest fel să stingă obligația de restituire a împrumutului. În acest context, atunci când în locul prestației inițiale este cedată o creanță:

A. ca regulă, obligația se stinge în momentul satisfacerii creanței cedate;

B. obligația se stinge încă de la data cesiunii, însă numai dacă părțile au convenit expres în acest sens;

C. obligația se stinge la momentul la care debitorul cedat Z își dă acordul asupra cesiunii de creanță, după ce a fost notificat.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

112. Atunci când debitorul plătește o sumă care nu este suficientă pentru a stinge cele două obligații bănești pe care le are față de același creditor:

A. se va stinge mai întâi acea obligație care devenise scadentă, însă numai dacă imputația plății o face debitorul, deoarece creditorul nu poate pretinde plata anticipată;

B. debitorul poate indica obligația pe care preferă să o stingă cu prioritate, însă numai dacă imputația plății nu a fost deja făcută de creditor;

C. obligația mai puțin oneroasă nu se va stinge, împotriva voinței debitorului, cu prioritate față de obligația mai oneroasă.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

113. În executarea obligațiilor civile:

A. notificarea prin care unul dintre creditorii solidari pune în întârziere pe unul dintre codebitorii solidari produce efecte și în privința celorlalți debitori și creditori;

B. debitorul care îl pune în întârziere pe creditorul său, ce a refuzat, în mod nejustificat, plata oferită în mod corespunzător, nu este ținut să restituie fructele culese după punerea în întârziere;

C. atunci când în convenția dintre creditor și debitor s-a stipulat expres că, prin simpla împlinire a termenului stabilit pentru executare, debitorul se află de drept în întârziere, moștenitorii debitorului se vor afla de drept în întârziere, dacă obligația devine scadentă după decesul debitorului.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

114. Excepția de neexecutare a contractului:

A. presupune ca obligația să fie exigibilă și să se nască dintr-un contract sinalagmatic;

B. poate fi opusă creditorului de către cel împotriva căruia se exercită acțiunea oblică;

C. poate fi invocată în caz de forță majoră, dacă imposibilitatea de executare este definitivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

115. Excepția de neexecutare:

A. poate fi invocată și atunci când neexecutarea este cauzată de forță majoră;

B. poate fi invocată în cazul obligațiilor afectate de un termen suspensiv numai dacă ambele obligații sunt afectate de același termen;

C. poate fi opusă numai dacă debitorul a fost pus în întârziere.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

116. Excepția de neexecutare a contractului:

A. ca regulă, poate fi invocată atât în contractele sinalagmatice, cât și în contractele unilaterale, care nasc obligații reciproce;

B. poate fi invocată chiar dacă obligațiile reciproce și exigibile ale părților sunt născute din contracte sinalagmatice diferite și fără legătură între ele;

C. nu poate fi invocată împotriva celui care ar putea opune beneficiul exclusiv al termenului suspensiv.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

117. La data de 05.04.2019, a fost încheiat un contract între societățile C. SRL și D. SRL pentru livrarea unor materiale de construcție la patru termene precis stabilite, a căror respectare era de esența contractului. În contract s-a stipulat un pact comisoriu în sensul că, pentru neîndeplinirea obligației de livrare a primei cantități de materiale, în valoare totală de 500.000 de lei, la data de 15.05.2019, contractul se reziliază de drept, D. SRL fiind considerată de drept în întârziere. În fapt, D. SRL nu a livrat materialele la termenul convenit. Deși, la data de 20.05.2019, C. SRL a notificat debitoarea cu privire la desființarea de drept a contractului la termenul încălcat, D. SRL a livrat totuși cantitatea de materiale la data de 25.05.2019. Totodată, a trimis și factura către C. SRL pentru plata prețului materialelor în termen de 3 zile, sub sancțiunea plății unor penalități de 0,5% din suma datorată pe zi de întârziere. Întrucât intenționează să livreze o altă cantitate de materiale, dar C. SRL se află în întârziere cu plata facturii mai bine de 2 luni de la data scadenței, D. SRL poate:

A. să invoce excepția de neexecutare a contractului;

B. să obțină obligarea C. SRL la plata prețului materialelor și a penalităților de întârziere;

C. să obțină restituirea materialelor livrate de la C. SRL.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

118. Potrivit contractului de locațiune încheiat, A are obligația ca, la data de 01.05.2016, să restituie necondiționat către B imobilul dat în locațiune. La data de 01.05.2017 s-a admis definitiv acțiunea prin care A a fost obligat la restituirea bunului către B, ca urmare a obligației mai sus menționate, nejustificat neexecutată de către debitor. Prin acțiunea intentată la data de 01.07.2018, B cere obligarea lui A la plata contravalorii lipsei de folosință a imobilului, pe perioada 02.05.2016-30.04.2017, în cuantum de 100.000 de lei, ca urmare a neexecutării obligațiilor asumate, sub acest aspect hotărârea pronunțată la data de 01.05.2017 având putere de lucru judecat între părți. În raport de situația de fapt expusă:

A. sunt incidente dispozițiile privind răspunderea civilă delictuală, întrucât contractul de locațiune era încetat pe toată perioada pentru care sunt pretinse despăgubirile;

B. sunt incidente dispozițiile privind răspunderea civilă contractuală;

C. vinovăția pârâtului este prezumată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

119. Imposibilitatea de executare a obiectului obligației:

A. constând în predarea unor bunuri de gen, din cauza unui eveniment asimilat cazului fortuit, poate fi invocată numai pe calea notificării transmise creditorului într-un termen rezonabil;

B. dacă este totală și definitivă și privește o obligație contractuală importantă, contractul este desființat de plin drept și fără vreo notificare, chiar din momentul producerii evenimentului fortuit;

C. dacă este materială sau juridică, dar temporară și relativă, la data încheierii contractului, nu afectează valabilitatea acestuia, afară de cazul când legea prevede altfel.

(admitere INM, noiembrie 2019)

120. Creditorul poate fi pus în întârziere de către debitor atunci când refuză plata:

A. în cazul în care, deși obligația, potrivit naturii sale, nu putea fi executată decât de către debitor, prestația este oferită, cu titlu de plată, de către o altă persoană;

B. sumei împrumutate fără dobândă, chiar dacă obligația de restituire nu a ajuns încă la scadență;

C. în cazul în care, în lipsa unei prevederi contractuale, debitorul oferă predarea bunului la domiciliul său motivând că acolo se afla bunul la momentul încheierii contractului, chiar dacă practicile statornicite între părți relevă că predarea unor bunuri de același fel se făcea, întotdeauna, la domiciliul creditorului.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

121. Debitorul se află de drept în întârziere:

A. când nu a fost executată obligația de a preda un bun, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi;

B. când a încălcat o obligație de a nu face;

C. când obligația se naște din săvârșirea unei fapte ilicite extracontractuale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

122. La data de 15.11.2014, societatea X., în calitate de vânzătoare, încheie cu societatea Y., în calitate de cumpărătoare, un contract de vânzare a unui utilaj de asfaltare drumuri. În contract s-a prevăzut că societatea Y. trebuie să plătească societății X. prețul vânzării cel mai târziu la data de 15.12.2014, fără a se stipula că simpla împlinire a termenului are ca efect punerea în întârziere. Față de neplata prețului la termenul stabilit, societatea X. formulează acțiune în justiție împotriva societății Y., solicitând obligarea acesteia din urmă la plata prețului, precum și a dobânzii legale, începând cu data scadenței și până la data plății efective. Instanța de judecată:

A. admite în totalitate acțiunea;

B. respinge acțiunea;

C. admite în parte acțiunea și obligă societatea Y. la plata prețului, precum și a dobânzii legale, începând cu data introducerii acțiunii și până la data plății efective.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

123. Debitorul este de drept în întârziere atunci când:

A. încalcă o obligație de a nu face;

B. neglijează în mod repetat executarea unei obligații cu executare succesivă;

C. nu execută o obligație de plată a unei sume de bani, asumată de către un profesionist în afara exercițiului activității întreprinderii sale.

(admitere în magistratură, mai 2018)

124. Punerea în întârziere:

A. prin notificarea de către creditor a unuia dintre codebitorii solidari produce efecte și în privința celorlalți;

B. prin notificarea debitorului făcută de unul dintre creditorii solidari nu produce efecte în privința celorlalți creditori;

C. poate fi făcută prin notificare scrisă, care se comunică debitorului numai prin executor judecătoresc.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

125. Se află de drept în întârziere:

A. vânzătorul care a distrus în mod intenționat bunul individual determinat pe care trebuia să îl predea cumpărătorului;

B. moștenitorii debitorului unei obligații contractuale de întreținere devenite scadentă ulterior decesului acestuia;

C. locatorul care nu predă la termen bunul ce formează obiectul locațiunii, închiriat în vederea prezentării la o expoziție al cărei termen a expirat.

(admitere INM, noiembrie 2019)

126. Debitorul unei obligații contractuale:

A. este întotdeauna de drept în întârziere când a încălcat o obligație de a face;

B. poate răspunde și pentru prejudiciile imprevizibile;

C. răspunde pentru prejudiciile cauzate din culpa persoanei de care se folosește pentru executarea obligațiilor contractuale, numai dacă părțile au convenit astfel.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

127. Care dintre enunțurile de mai jos nu este corect din punct de vedere legal:

A. debitorul răspunde, de la data punerii în întârziere, pentru orice pierdere cauzată de un caz fortuit, chiar și în situația în care cazul fortuit îl liberează pe debitor de executarea obligației;

B. stipulația prin care creditorul este exonerat de a face dovada cazurilor în care debitorul se află de drept în întârziere este considerată nescrisă;

C. notificarea de punere în întârziere a unui codebitor solidar produce efecte și față de ceilalți.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

128. Instanța nu poate reduce penalitatea:

A. atunci când obligația principală a fost executată în parte și această executare a profitat creditorului;

B. atunci când obligația principală a fost executată în parte și această executare nu a profitat creditorului;

C. atunci când penalitatea este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

129. X, în calitate de promitent-vânzător, a încheiat cu Y, în calitate de promitent-cumpărător, o promisiune bilaterală de vânzare a unui imobil prin care părțile și-au asumat obligația perfectării în formă autentică a contractului de vânzare în termen de 6 luni de la data încheierii promisiunii. Părțile au prevăzut și daune moratorii egale cu dobânda legală calculată la prețul de vânzare, în cazul executării cu întârziere a obligației. X, în calitate de promitent-vânzător, s-a prezentat la notariat pentru autentificarea contratului de vânzare abia după 3 luni de la expirarea termenului. Selectați regula corectă din punct de vedere legal pe care ar trebui să o cunoască Y:

A. promitentul-cumpărător poate cere executarea penalității, chiar dacă a acceptat executarea în natură, fără rezerve, a obligației principale;

B. executarea cu întârziere a obligației de a face principale dă întotdeauna dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației;

C. Y poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata penalității, dacă a fost stipulată pentru neexecutarea obligației la timp.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

130. La data de 01.11.2019, A încheie cu B un „antecontract de vânzare" privind un imobil teren situat în București, părțile

obligându-se reciproc să încheie contractul de vânzare la prețul de 200.000 de lei, fără a prevedea un termen. A a plătit cu ocazia semnării suma de 20.000 de lei. În contract este stipulată următoarea clauză: „În cazul în care promitentul-vânzător nu își execută obligația de a încheia contractul de vânzare, el va putea fi obligat să restituie dublul sumei primite; în cazul în care promitentul-cumpărător nu își execută obligația de a încheia contractul de vânzare, promitentul-vânzător va putea păstra suma de 20.000 de lei, primită". Dacă la scadență promitentul-vânzător refuză să încheie contractul de vânzare:

A. el are dreptul să se libereze de obligația de a vinde oferind dublul sumei primite;

B. promitentul-cumpărător are dreptul să pretindă rezoluțiunea antecontractului și restituirea dublului avansului;

C. promitentul-cumpărător are dreptul să obțină o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare, chiar dacă antecontractul de vânzare nu este încheiat în formă autentică.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

131. Prestația stabilită prin clauza penală:

A. poate fi redusă de către instanță, dacă este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului, însă numai cu condiția de a rămâne superioară obligației principale;

B. poate fi cerută și în cazul în care executarea obligației principale a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului;

C. nu poate fi cerută de către creditor decât dacă face dovada prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligației principale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

132. Prestația prevăzută în cuprinsul clauzei penale:

A. poate fi redusă de către instanță, chiar dacă prin convenția părților această posibilitate a fost exclusă;

B. privește o obligație divizibilă în toate cazurile;

C. poate fi cerută de către creditor fără a fi ținut să dovedească vreun prejudiciu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

133. În cazul în care într-un contract a fost inserată o clauză penală:

A. debitorul se poate libera oferind prestația stabilită în clauza penală;

B. creditorul nu poate cere atât executarea obligației principale, cât și a penalității stabilite pentru întârziere dacă acceptă, fără rezerve, executarea obligației;

C. instanța poate reduce penalitatea numai în cazul în care este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

134. Dacă s-a stipulat o clauză penală:

A. penalitatea nu poate fi cerută atunci când executarea obligației a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului;

B. instanța poate reduce cuantumul penalității până la valoarea obligației principale atunci când penalitatea este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de către părți la încheierea contractului;

C. nu este posibil în nicio situație cumulul penalității cu executarea în natură a obligației principale.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

135. Clauza penală:

A. se poate cumula cu executarea în natură atunci când a fost stipulată pentru neexecutarea obligației la timp sau la locul stabilit;

B. nu înlătură dreptul creditorului de a opta pentru executarea în natură atunci când a fost stipulată pentru neexecutarea fără justificare a obligației principale;

C. sancționată cu nulitatea absolută atrage automat și nulitatea obligației principale.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

136. Rezoluțiunea:

A. operează de plin drept, ori de câte ori s-a convenit că rezultă din simplul fapt al neexecutării;

B. produce efecte și asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor;

C. unilaterală poate fi declarată de partea interesată și atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea con-

tractului de întreținere în condiții conforme bunelor moravuri.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

137. Rezoluțiunea:

A. unilaterală poate avea loc prin notificarea scrisă a debitorului, când acesta nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere, chiar dacă părțile nu au prevăzut acest lucru în contract;

B. nu poate fi declarată unilateral de către creditorul întreținerii pentru neexecutarea fără justificare a obligației de către debitor în contractul de întreținere;

C. poate fi cerută și atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

138. Rezoluțiunea:

A. poate opera de plin drept în cazul în care părțile au convenit astfel;

B. nu produce efecte asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor;

C. poate interveni, în lipsa vreunui pact comisoriu, și în cazul unei neexecutări de mică însemnătate.

(admitere în magistratură, mai 2018)

139. Rezoluțiunea:

A. judiciară a contractului nu se poate obține de către creditorul dintr-un contract cu executare dintr-o dată, dacă neexecutarea este de mică însemnătate;

B. în temeiul unui pact comisoriu își produce efectele, în toate cazurile, fără punerea în întârziere a debitorului;

C. unilaterală presupune ca declarația de rezoluțiune să fie realizată în termenul de prescripție prevăzut de lege pentru acțiunea în rezoluțiune corespunzătoare, sub sancțiunea decăderii.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

140. Declarația de rezoluțiune unilaterală este irevocabilă:

A. de la data comunicării sale către debitor, în cazul în care acesta nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere;

B. de la data comunicării sale către debitor sau, după caz, de la data expirării termenului fixat prin punerea în întârziere până la care debitorul trebuia să își execute obligația;

C. de la data înscrierii sale în cartea funciară sau, după caz, în alte registre publice.

(admitere INM, 2013)

141. Rezoluțiunea contractului:

A. poate fi declarată unilateral, în orice contract, prin notificare trimisă de partea îndreptățită;

B. nu poate opera de drept;

C. poate avea loc și numai pentru o parte a contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

142. În materia rezoluțiunii contractului:

A. instanța, odată cu dispunerea rezoluțiunii, nu poate obliga debitorul și la plata de daune-interese, cu excepția cazului în care părțile au prevăzut o clauză penală;

B. în cazul rezoluțiunii unilaterale, declarația de rezoluțiune trebuie făcută în termenul de prescripție prevăzut de lege pentru acțiunea corespunzătoare acesteia;

C. în cazul contractului plurilateral, neîndeplinirea de către una dintre părți a obligației nu atrage rezoluțiunea contractului față de celelalte părți, cu excepția cazului în care prestația neexecutată trebuia, după circumstanțe, să fie considerată esențială.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

143. La data de 29.10.2020, între X în calitate de vânzător și Y în calitate de cumpărător a fost încheiat contractul de vânzare având ca obiect un autoturism; în cuprinsul contractului părțile au prevăzut că atât predarea autoturismului, cât și plata prețului de 8.000 de euro vor avea loc la data încheierii contractului. X susține că, deși în ceea ce îl privește și-a îndeplinit obligația de predare a autoturismului, Y nu a plătit prețul vânzării. În raport de această situație, potrivit regulilor de drept civil substanțial, vânzătorul X, după punerea în întârziere a cumpărătorului, este îndreptățit, la alegerea sa, să solicite:

A. executarea silită a obligației;

B. rezoluțiunea vânzării;

C. nulitatea vânzării.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

144. Rezilierea poate interveni:

A. prin declarație unilaterală a celeilalte părți, atunci când debitorul nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere;

B. atunci când neexecutarea are caracter repetat, cu excepția situației în care părțile au convenit contrariul;

C. fără a mai fi necesară punerea în întârziere a debitorului, când acesta din urmă a încălcat o obligație de a nu face.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

145. Rezoluțiunea judiciară:

A. operează retroactiv de la data introducerii cererii de chemare în judecată;

B. se dispune numai dacă debitorul este de drept în întârziere;

C. se poate dispune pentru o parte a contractului, numai atunci când executarea sa este divizibilă.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

146. Acțiunea în rezoluțiune:

A. va putea fi admisă, chiar dacă debitorul nu a fost pus în întârziere anterior introducerii acțiunii, dacă debitorul nu execută obligația într-un termen rezonabil, calculat de la data când cererea de chemare în judecată i-a fost comunicată;

B. este prescriptibilă și în cazul în care obligația neexecutată s-a născut dintr-un contract translativ de proprietate, iar scopul urmărit de creditor este redobândirea dreptului de proprietate asupra bunului transmis;

C. are un caracter subsidiar, în sensul că poate fi promovată numai dacă părțile sau legea au interzis rezoluțiunea unilaterală.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

147. Rezilierea contractului:

A. produce efecte de la data încheierii contractului;

B. pactul comisoriu de reziliere produce efecte fără punerea în întârziere, prin simpla neexecutare a obligațiilor, chiar dacă părțile nu au menționat expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea;

C. în cazul contractelor cu executare succesivă, creditorul are dreptul la reziliere, chiar dacă neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

148. Pactul comisoriu:

A. produce, de drept, rezoluțiunea sau rezilierea contractului, chiar dacă debitorul nu a fost pus în întârziere și nici nu s-a convenit că va rezulta din simplul fapt al neexecutării;

B. produce efecte dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea sau neexecutarea contractului;

C. produce efecte chiar dacă punerea în întârziere realizată de către creditor nu indică în mod expres condițiile în care pactul comisoriu operează.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

149. X, în calitate de vânzător într-un contract de vânzare încheiat între profesioniști, care acționează în exercițiul activității unei întreprinderi, se prezintă la avocat pentru ca acesta să insereze în cuprinsul contractului o clauză care să îi permită să obțină rezoluțiunea de plin drept a vânzării ca urmare a neexecutării obligației de plată a prețului, chiar începând cu ziua următoare datei exigibilității, fără intervenția instanțelor de judecată. În această situație, care dintre clauzele formulate de avocat sunt apte să producă efectele juridice solicitate de X?

A. în cazul în care cumpărătorul nu își execută obligațiile ce îi incumbă, contractul de vânzare se rezoluționează de plin drept, fără intervenția instanțelor judecătorești;

B. în cazul în care cumpărătorul nu își execută obligația de plată a prețului la termenul prevăzut la art. „n", contractul de vânzare se rezoluționează de plin drept, fără intervenția instanțelor judecătorești;

C. în cazul în care cumpărătorul nu își execută obligația de plată a prețului la termenul prevăzut la art. „n", contractul de vânzare se rezoluționează de plin drept, fără a fi necesară punerea în întârziere și fără intervenția instanțelor judecătorești.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

150. Dacă o sumă de bani nu este plătită la scadență:

A. creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până la momentul plății, în cuantumul convenit de părți, fără a trebui să dovedească un prejudiciu;

B. debitorul poate să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor, ca urmare a întârzierii la plată, este mai mic decât dobânda legală, în lipsa unui cuantum al daunelor moratorii convenit de părți;

C. creditorul are dreptul, în afara dobânzii legale, la daune-interese pentru repararea integrală a prejudiciului suferit, atunci când dobânzile moratorii datorate nu sunt mai mari decât dobânda legală.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

151. Daunele-interese moratorii:

A. se datorează întotdeauna de la data punerii în întârziere a debitorului prin notificare comunicată acestuia prin intermediul executorului judecătoresc;

B. în cazul obligațiilor bănești sunt datorate de la scadență până în momentul plății, în cuantum convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să se dovedească un prejudiciu;

C. în cazul altor obligații decât cele având ca obiect plata unei sume de bani, sunt egale cu dobânda legală, chiar dacă creditorul dovedește un prejudiciu mai mare cauzat de întârzierea în executarea obligației.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

152. Reclamanta A l-a chemat în judecată pe B și a cerut obligarea acestuia la montarea unui aparat de aer condiționat pe care pârâtul trebuia să îl predea și să îl monteze, reparat și modernizat, la atelierul reclamantei, până la o dată stabilită convențional. Totodată, reclamanta a solicitat obligarea lui B la plata sumei de 1.000 de lei, cu titlu de penalități contractuale, pentru neexecutarea obligației la timp și în locul stabilit. B s-a apărat arătând că, în timpul procesului, a notificat-o pe reclamantă să preia aparatul de la locul reparației, însă aceasta a refuzat. Mai mult, B susține că penalitatea stabilită prin clauză penală nu poate fi cumulată cu executarea în natură, or, el a finalizat reparațiile și modernizarea aparatului de aer condiționat, însă reclamanta-intimată nu a ridicat aparatul. Instanța:

A. va admite în parte acțiunea numai cu privire la obligația principală, întrucât creditorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata penalităților;

B. va respinge acțiunea, întrucât, prin refuzul de a prelua aparatul, reclamanta este în culpă și nu se impune aplicarea clauzei penale;

C. va admite acțiunea, întrucât penalitatea poate fi cumulată cu executarea în natură, dacă obligația nu a fost executată la timp și în locul stabilit.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

153. Creditorul:

A. poate să declare unilateral rezoluțiunea sau rezilierea contractului, dacă părțile au convenit astfel, iar debitorul se află de drept în întârziere sau nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere;

B. unei obligații născute dintr-un contract poate întotdeauna înlătura aplicarea regulilor răspunderii contractuale, dacă optează pentru regulile unei alte forme de răspundere care i-ar fi mai favorabilă;

C. are dreptul la reducerea proporțională a prestației sale, dacă neexecutarea este de mică însemnătate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

154. Un creditor a cărui creanță s-a născut în baza unui contract încheiat la data de 01.09.2011:

A. poate exercita acțiunea oblică în temeiul Codului civil din 2009, dacă obligația de plată aferentă dreptului de creanță a devenit scadentă după data de 01.10.2011;

B. poate exercita acțiunea oblică în temeiul Codului civil din 2009, dacă obligația de plată aferentă dreptului de creanță este afectată de o condiție suspensivă, care s-a îndeplinit după data de 01.10.2011;

C. nu poate exercita acțiunea oblică în temeiul Codului civil din 2009, deoarece contractele sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data la când au fost încheiate în ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea.

(admitere în magistratură, mai 2018)

155. Instanța nu va admite acțiunea oblică în ipoteza în care:

A. pe această cale se formulează o acțiune în revocarea donației pentru ingratitudine;

B. nu a fost formulată de către toți creditorii debitorului a cărui pasivitate justifică introducerea acțiunii oblice;

C. debitorul a cărui pasivitate justifică introducerea acțiunii oblice este insolvabil.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

156. În materia acțiunii oblice:

A. creditorul nu poate exercita drepturile și acțiunile care sunt strâns legate de persoana debitorului;

B. creditorul a cărui creanță este certă și exigibilă poate să exercite drepturile și acțiunile debitorului numai atunci când acesta refuză să le exercite;

C. în toate cazurile, ca efect al admiterii acțiunii, actul atacat va fi declarat inopozabil față de creditorul care a introdus acțiunea.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

157. Spre deosebire de cazul acțiunii revocatorii, în ipoteza acțiunii oblice:

A. hotărârea judecătorească de admitere a acțiunii profită tuturor creditorilor, chiar dacă nu au intervenit în cauză, fără nicio preferință în favoarea creditorului care a exercitat acțiunea;

B. creanța invocată de creditor trebuie să fie certă;

C. dispozițiile în materie ale Codului civil din 2009 se aplică și creditorilor ale căror creanțe s-au născut înainte de data intrării sale în vigoare, dacă scadența se situează după această dată.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

158. Acțiunea revocatorie:

A. presupune, printre altele, ca la data introducerii ei creanța să fie certă;

B. este imprescriptibilă extinctiv, dacă prin lege nu se prevede altfel;

C. în caz de admitere, are drept consecință, printre altele, declararea inopozabilității actului atacat față de toți creditorii debitorului, chiar dacă nu au intervenit în cauză.

(admitere în magistratură, august 2013)

159. Creditorul poate introduce o acțiune revocatorie:

A. dacă debitorul renunță la repararea pecuniară a unui prejudiciu moral;

B. în termen de 1 an de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul ce rezultă din actul atacat;

C. numai dacă creanța este certă și exigibilă la data introducerii acțiunii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

160. Spre deosebire de acțiunea oblică, acțiunea revocatorie:

A. trebuie introdusă în termenul de prescripție de un an de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul ce rezultă din actul atacat;

B. permite creditorului să își exercite un drept propriu;

C. admisă prin hotărâre judecătorească profită tuturor creditorilor, chiar dacă nu au intervenit în cauză.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

§6. Transmisiunea și transformarea obligațiilor

161. Există obligația de garanție:

A. în sarcina cedentului, față de cesionar, pentru solvabilitatea debitorului cedat, chiar dacă nu s-a obligat expres;

B. în baza principiilor subrogației cu titlu particular, în cazul preluării de datorie, chiar dacă fideiusorul care a constituit garanția nu și-a dat acordul la preluare;

C. în sarcina cedentului, față de cesionar, pentru existența creanței la data cesiunii, dacă aceasta este cu titlu oneros.

(admitere în magistratură, mai 2018)

162. Cesiunea:

A. unei universalități de creanțe este opozabilă debitorilor din momentul comunicării ei;

B. nu poate avea ca obiect creanțe viitoare;

C. de creanță transferă, printre altele, accesoriile creanței cedate.

(admitere INM, 2013)

163. Cesiunea de creanță:

A. devenită opozabilă debitorului prin acceptare nu îl împiedică pe acesta să opună cesionarului compensația pe care o putea invoca în raporturile cu cedentul;

B. privitoare la o sumă de bani poate fi cedată în parte;

C. produce transferul creanței de la cedent la cesionar numai după notificarea debitorului cedat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

164. Poate forma obiect al cesiunii:

A. creanța viitoare, caz în care actul trebuie să cuprindă elementele care permit identificarea creanței cedate;

B. dreptul creditorului de a primi prestațiile necesare întreținerii și îngrijirii sale stabilite într-un contract de întreținere pe durată determinată;

C. dreptul de abitație al soțului supraviețuitor.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

165. Ca regulă, cesiunea de creanță având ca obiect o sumă de bani produce efecte între cedent și cesionar:

A. din momentul realizării cesiunii, chiar dacă debitorul cedat nu a acceptat cesiunea sau aceasta nu i-a fost comunicată;

B. din momentul în care cesiunea a fost făcută opozabilă debitorului cedat printr-o comunicare scrisă;

C. din momentul în care debitorul cedat și-a dat acordul pentru cesiune.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

166. Care dintre enunțurile de mai jos este corect din punct de vedere legal?

A. novația prin înlocuirea debitorului inițial poate opera fără consimțământul acestuia;

B. preluarea datoriei convenită cu debitorul își produce efectele numai dacă creditorul își dă acordul;

C. subrogația consimțită de creditor operează numai cu consimțământul debitorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

167. Cesiunea de creanță:

A. este opozabilă și fideiusorului, dacă formalitățile prevăzute pentru opozabilitatea cesiunii au fost îndeplinite față de debitor;

B. unei universalități de creanțe este opozabilă debitorilor din momentul înscrierii cesiunii în arhivă, chiar dacă nu le-a fost comunicată;

C. care are ca obiect o altă prestație decât o sumă de bani poate fi cedată în parte numai dacă obligația este divizibilă, iar cesiunea nu face ca aceasta să devină, în mod substanțial, mai oneroasă pentru debitor.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

168. X a cesionat către Y creanța rezultată din împrumutul acordat lui Z, pentru care Y a plătit un preț reprezentând 80% din valoarea împrumutului. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

A. cesiunea nu va produce efecte în privința lui Z, dacă era interzisă prin contractul de împrumut, chiar dacă Z nu a cunoscut și nu trebuia să cunoască existența interdicției la momentul cesiunii;

B. dobânzile și orice alte venituri aferente creanței, devenite scadente anterior cesiunii, dar neîncasate de către X, se cuvin cesionarului Y de la data scadenței, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă;

C. X răspunde pentru solvabilitatea lui Z în limita prețului cesiunii, la care se adaugă cheltuielile suportate de cesionar în legătură cu cesiunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

169. X cesionează lui Y creanța sa față de Z, reprezentând prețul vânzării către acesta din urmă a unui bun individual determinat. Cesiunea este comunicată lui Z, odată cu acțiunea prin care se solicită obligarea sa la plata prețului către Y. Prin raportare la situația de fapt:

A. Z nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, dacă efectuează plata până la primul termen de judecată, cu excepția situației în care a fost pus în întârziere anterior comunicării cesiunii;

B. Z nu va putea invoca față de Y faptul că bunul pierise în întregime înainte de încheierea vânzării;

C. Z va putea opune lui Y compensația pe care o putea invoca față de X.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

170. La data de 14.04.2018, prin cesiunea de creanță încheiată între X și Y a fost transferată creanța în sumă de 500.000 de lei pe care debitorul D o avea față de X, cu prețul de 350.000 de lei. Y a comunicat cesiunea către D la data de 25.04.2018. La data de 30.04.2018, X a cesionat aceeași creanță prin act autentic cu titlu gratuit către Z, care și-a înregistrat creanța la Arhiva Electronică de Garanții Mobiliare la data de 15.05.2019. Părțile nu au stipulat nimic în legătură cu obligația de garanție a cedentului față de cesionarii succesivi. În raport de această situație, X are, de drept, obligație de garanție:

A. față de Z, în ceea ce privește existența creanței la data cesiunii;

B. față de Y, în ceea ce privește solvabilitatea lui D la data cesiunii;

C. față de Y, în ceea ce privește existența creanței la data cesiunii.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

171. Cesiunea unei universalități de creanțe:

A. poate avea ca obiect numai creanțe exigibile la momentul cesiunii;

B. permite cesionarului să efectueze acte de conservare cu privire la drepturile cedate;

C. nu poate fi făcută cu titlu gratuit.

(admitere INM, 2014)

172. Cedentul unei creanțe:

A. răspunde pentru evicțiunea decurgând din fapta sa proprie, dacă cesionarul nu poate să facă creanța opozabilă terților;

B. răspunde pentru evicțiunea decurgând din fapta sa proprie, dacă cesionarul nu dobândește creanța în patrimoniul său;

C. nu garantează nici măcar existența creanței la data cesiunii, dacă cesiunea este cu titlu gratuit, fără posibilitatea părților de a stipula contrariul.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

173. În materia cesiunii de creanță:

A. cesiunea este opozabilă fideiusorului de la data îndeplinirii formalităților de opozabilitate a acesteia față de debitor;

B. dacă este cu titlu oneros, cedentul are, de drept, obligație de garanție față de cesionar;

C. creanțele încorporate în titluri la purtător se transmit prin simplul acord de voință al părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

174. În materia cesiunii de creanță:

A. creanța privitoare la o sumă de bani nu poate fi cedată în parte;

B. creanța se consideră transferată din momentul încheierii în formă autentică a cesiunii de creanță cu titlu gratuit;

C. în raporturile dintre cesionarii succesivi ai aceleiași creanțe este preferat cel care a comunicat-o primul către debitor.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

175. Spre deosebire de cesiunea de creanță cu titlu gratuit, în cazul cesiunii cu titlu oneros:

A. contractul nu trebuie să îmbrace forma scrisă, *ad validitatem*;

B. cesionarul devine creditorul debitorului cedat pentru valoarea nominală a creanței cedate;

C. cesionarul dobândește toate accesoriile creanței cedate.

(admitere INM, noiembrie 2019)

176. La data de 01.05.2018, *Primus* îi cesionează lui *Secundus*, „gratis", prin înscris sub semnătură privată, creanța sa de 10.000 de lei în contra prietenului său, *Tertius*, creanță rezultată dintr-un contract de împrumut. Odată cu semnarea cesiunii, cedentul a remis material cesionarului și înscrisul constatator al creanței. Datoria este scadentă la data de 01.06.2015. Niciuna dintre părți nu notifică debitorului cesiunea creanței. La data de 01.09.2018, *Secundus* îl cheamă în judecată pe *Tertius*, solicitând obligarea lui la plata celor 10.000 de lei. În aceste condiții de fapt:

A. dacă *Tertius* invocă prescripția, acțiunea ar trebui respinsă ca prescrisă;

B. dacă *Tertius* invocă prescripția, excepția ar trebui respinsă, întrucât dreptul material la acțiune al lui *Secundus* nu s-a născut decât odată cu cesiunea, până la acest moment el neputând acționa;

C. cesiunea este nulă absolut, chiar dacă *Primus* a remis material lui *Secundus* înscrisul constatator al împrumutului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

177. Subrogația:

A. se produce de drept în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o ipotecă asupra bunului respectiv;

B. ca regulă, dacă este parțială, permite creditorului inițial, titular al unei garanții, să își exercite drepturile sale pentru partea neplătită din creanță cu preferință față de noul creditor;

C. convențională presupune, în toate cazurile, acordul creditorului inițial.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

178. Atât în materia subrogației în drepturile creditorului prin plata creanței, cât și în materia cesiunii de creanță, transmiterea calității de creditor:

A. nu poate depinde de consimțământul debitorului;

B. nu se poate produce de drept, în temeiul legii;

C. atrage și transmiterea accesoriilor creanței.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

179. Subrogația:

A. poate fi consimțită de către debitor fără consimțământul creditorului inițial, în lipsă de stipulație contrară;

B. nu produce efecte și împotriva celor care au garantat obligația;

C. se produce de drept în favoarea celui care a efectuat din eroare o plată și nu poate obține restituirea acesteia de la creditorul plătit.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

180. Subrogația:

A. se produce de drept în folosul celui care, fiind obligat împreună cu alții sau pentru alții, are interes să stingă datoria;

B. convențională poate fi consimțită, expres sau tacit, de debitor sau de creditor;

C. consimțită de creditor operează cu consimțământul debitorului, dacă părțile nu dispun altfel.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

181. Subrogația:

A. convențională, pentru a fi opusă terților, trebuie constatată prin înscris;

B. deși operează în beneficiul codebitorului solidar care a executat obligația, acesta nu poate cere codebitorilor săi decât partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei;

C. atunci când este parțială, creditorul inițial, titular al unei garanții, exercită, în toate situațiile, drepturile sale pentru partea neplătită din creanță cu preferință față de noul creditor.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

182. În afară de alte cazuri prevăzute de lege, subrogația se produce de drept:

A. în toate cazurile în care este constatată printr-un înscris;

B. în folosul creditorului, chiar chirografar, care plătește unui creditor care are un drept de preferință, potrivit legii;

C. în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra bunului respectiv.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

183. X a împrumutat de la Y suma de 100.000 de lei și a garantat plata debitului prin constituirea unui drept de ipotecă asupra unui imobil al său, în contractul de ipotecă fiind menționată expres posibilitatea transmisiunii dreptului de creanță numai cu acordul lui X. Z a plătit suma de 50.000 de lei către Y, în virtutea unei subrogații convenționale încheiate cu acesta cu privire la creanța sa față de X, prin convenția de subrogație Y obligându-se să garanteze suma pentru care a operat subrogația. În această situație:

A. Z devine creditor al lui X pentru suma de 50.000 de lei și va beneficia de ipoteca ce însoțea împrumutul cu preferință față de Y;

B. Z devine creditor al lui X pentru suma de 100.000 de lei, dar X îi va putea opune mijloacele de apărare pe care le avea față de Y;

C. Z nu devine creditor al lui X, întrucât lipsește acordul acestuia din urmă asupra subrogației.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

184. În materia preluării datoriei prin contract încheiat între creditor și noul debitor:

A. noul debitor nu poate opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre noul debitor și debitorul inițial decât dacă acest raport a fost motivul determinant al preluării;

B. când contractul de preluare este desființat, obligația debitorului inițial renaște cu toate accesoriile sale, sub rezerva drepturilor dobândite de terții de bună-credință, doar dacă aceste drepturi rezultă din înscrisuri autentice;

C. obligația fideiusorului se va stinge dacă acesta nu și-a dat acordul la preluare.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

185. În materia preluării datoriei:

A. obligația transmisă este supusă regimului stabilit de normele în vigoare la data încheierii contractului de preluare a datoriei;

B. dacă creditorul a refuzat preluarea, cel care a încheiat contractul cu debitorul este obligat să îl libereze pe acesta;

C. contractul încheiat cu debitorul este considerat acceptat de creditor, dacă acesta nu răspunde, în termenul rezonabil de la comunicarea contractului, stabilit în acest sens.
(admitere INM, noiembrie 2019)

186. Noul debitor:
A. care preia o datorie poate opune creditorului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut opune debitorul inițial, inclusiv compensația;
B. care preia o datorie nu poate opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre noul debitor și debitorul inițial;
C. în cadrul novației, îl înlocuiește pe cel inițial numai cu consimțământul acestuia din urmă, care este liberat de creditor, stingându-se astfel obligația inițială.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

187. Preluarea datoriei prin convenție încheiată între creditor și noul debitor, respectiv novația prin schimbare de debitor se aseamănă prin faptul că:
A. produc efect extinctiv asupra garanțiilor strâns legate de debitorul inițial;
B. nu este necesar acordul debitorului inițial;
C. presupun nașterea unui raport obligațional nou.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

188. Preluarea de datorie:
A. convenită cu debitorul poate produce efecte și fără acordul creditorului;
B. nu liberează pe debitorul inițial dacă noul debitor era insolvabil la data când a preluat datoria, iar creditorul a consimțit la preluare, fără a cunoaște insolvabilitatea noului debitor;
C. nu are niciun efect asupra existenței garanțiilor creanței constituite de terți, chiar dacă aceștia nu și-au dat acordul la preluare.
(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

189. Novația:
A. prin schimbarea debitorului permite noului debitor să opună creditorului mijloacele de apărare pe care le avea împotriva debitorului inițial;
B. care operează între creditor și unul dintre debitorii solidari, de regulă, nu îi liberează pe ceilalți codebitori solidari cu privire la creditor;
C. nu se prezumă.
(admitere în magistratură, august 2013)

190. Constituie novație:
A. modificarea termenului de executare a obligației sau schimbarea cuantumului datoriei inițiale;
B. convenția prin care debitorul contractează față de creditor o obligație nouă, care înlocuiește și stinge obligația inițială;
C. refacerea unui contract nul absolut.
(admitere INM, noiembrie 2019)

191. Prin încheierea unei novații, G devine creditorul lui U, înlocuindu-l în această calitate pe N, care deținea față de U o creanță provenită dintr-un contract de împrumut în care obligația de restituire fusese garantată prin constituirea unei ipoteci asupra unui bun al debitorului U. Prin raportare la această situație:
A. novația nu poate produce efecte în lipsa consimțământului debitorului U;
B. novația valabil încheiată determină stingerea obligației lui U față de N;
C. lipsa consimțământului debitorului U nu influențează eficacitatea novației, însă face să nu subziste ipoteca ce însoțea creanța inițială.
(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

192. Atunci când novația are loc prin schimbarea debitorului:
A. noul debitor nu poate opune creditorului mijloacele de apărare pe care le avea împotriva debitorului inițial;
B. debitorul inițial rămâne obligat în calitate de fideiusor, dacă noul debitor era insolvabil la data novației;
C. noul debitor poate opune creditorului mijloacele de apărare pe care le avea față de acesta din urmă debitorul inițial.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

193. Prin contractul de novație încheiat între creditorul W și noul debitor K, acesta din urmă se obligă să execute obligația de plată a sumei de 100.000 de lei, asumată de debitorul inițial Z, garantată cu ipotecă pe imobilul proprietatea lui Z. În raport de situația descrisă:
A. novația prin schimbarea debitorului Z produce efecte fără acordul acestuia;
B. ipoteca pe imobilul lui Z, ce garanta creanța inițială, va însoți noua creanță;

C. ipoteca se strămută de drept asupra bunurilor lui K.
(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

194. Novația:
A. prin schimbare de debitor operează numai cu consimțământul debitorului inițial, sens în care noul debitor este obligat să îl notifice pe debitorul inițial cu privire la intenția părților de a nova;
B. consimțită de un creditor solidar nu este opozabilă celorlalți creditori decât pentru partea din creanță ce revine acelui creditor;
C. nu trebuie dovedită.
(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

195. Este valabilă următoarea afirmație:
A. înlocuirea cu ocazia plății, efectuată după scadență, cu acordul creditorului, a bunului datorat cu un alt bun, de natură diferită, nu are semnificația unei novații;
B. garanțiile obligației novate se transmit de drept, ca accesorii obligației rezultate în urma novației, chiar dacă părțile nu au prevăzut expres producerea acestui efect;
C. modificarea de către părți a termenului inițial de executare a obligației nu presupune prin ea însăși că părțile au înțeles să noveze raportul obligațional.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

§7. Stingerea obligațiilor

196. Plata:
A. efectuată de o altă persoană decât debitorul poate fi refuzată de creditor în cazul în care s-a stipulat expres că obligația poate fi executată numai de către debitor;
B. efectuată de un minor în temeiul unui contract anulat ulterior, în mod definitiv, pentru leziune este supusă restituirii;
C. făcută cu bună-credință unui moștenitor aparent, în temeiul unui certificat de moștenitor anulat ulterior, în mod definitiv, nu îl exonerează pe debitor de obligația pe care o are față de adevăratul creditor.
(admitere INM, noiembrie 2019)

197. Stingerea unei obligații se poate face:
A. prin compensație între două datorii reciproce, chiar dacă pentru una dintre ele s-a acordat termen de grație;
B. atunci când, în cadrul aceluiași raport obligațional, calitățile de creditor și debitor se întrunesc în aceeași persoană, chiar dacă datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite;
C. în cazul imposibilității fortuite de executare, chiar dacă notificarea debitorului cu privire la aceasta nu ajunge la creditor într-un termen rezonabil din momentul în care debitorul a cunoscut sau trebuia să cunoască imposibilitatea de executare.
(admitere în magistratură, mai 2018)

198. În materia compensației:
A. termenul de grație acordat pentru plata unei datorii nu împiedică realizarea compensației;
B. compensația nu are loc atunci când are ca obiect un bun insesizabil;
C. părțile nu pot renunța tacit la compensație.
(admitere INM și în magistratură, 2015)

199. Compensația nu poate fi legală, ci doar convențională în cazul datoriilor:
A. care au ca obiect un bun insesizabil;
B. pentru plata cărora s-a acordat un termen de grație în instanță;
C. care nu sunt încă exigibile.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

200. Compensația:
A. nu poate fi opusă creditorului popritor de către debitorul care, fiind terț poprit, dobândește o creanță asupra creditorului;
B. operează și când datoria are ca obiect restituirea bunului dat cu titlu de comodat;
C. pe care debitorul putea să o invoce împotriva creditorului inițial poate fi opusă cesionarului după ce debitorul acceptă pur și simplu cesiunea.
(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

201. Compensația:
A. nu poate fi opusă împotriva creditorului popritor (*Primus*) de către debitorul (*Secundus*) care, fiind terț poprit, dobândește o creanță asupra creditorului popritor (*Primus*);
B. nu operează dacă una dintre cele două datorii compensabile este afectată de un termen de grație neîmplinit încă;
C. care operează între creditor și unul dintre debitorii ținuți de o obligație indivizibilă stinge

obligația și îi liberează pe ceilalți codebitori, aceștia rămânând însă ținuți să plătească celui dintâi echivalentul părților lor din obligație.
(admitere INM și în magistratură, 2022)

202. Compensația:
A. se deosebește de darea în plată, întrucât nu poate viza decât obligații bănești;
B. invocată de către unul dintre debitori profită celorlalți codebitorii solidari pentru partea acestuia din datorie;
C. reprezintă situația în care obligația se stinge, întrucât calitățile de creditor și debitor se întrunesc de către aceeași persoană în cadrul unui raport obligațional.
(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

203. Confuziunea:
A. ce operează prin reunirea calităților de creditor și debitor nu profită fideiusorilor;
B. ce operează prin reunirea calităților de fideiusor și creditor ori de fideiusor și debitor principal stinge obligația principală;
C. ce operează prin reunirea calităților de creditor ipotecar și de proprietar al bunului ipotecat stinge ipoteca, care însă va renaște dacă creditorul este evins din orice cauză independentă de el.
(admitere INM și în magistratură, 2016)

204. În materie de confuziune:
A. aceasta nu operează dacă datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite;
B. dispariția cauzei care a determinat-o face să renască obligația de la data dispariției cauzei;
C. confuziunea nu aduce atingere drepturilor dobândite anterior de terți, în legătură cu creanța stinsă pe această cale, cu condiția ca drepturile terților să fi fost dobândite de aceștia prin acte cu titlu gratuit și cu bună-credință.
(admitere INM și în magistratură, 2014)

205. Confuziunea:
A. nu operează dacă datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite;
B. când operează între creditor și fideiusor, nu profită debitorului principal, ci doar celorlalți fideiusori;
C. este definitivă, în sensul că nu încetează odată cu dispariția cauzei care a determinat-o.
(admitere INM, noiembrie 2019)

206. Remiterea de datorie:
A. este totală, dacă nu se stipulează contrariul;
B. poate fi și tacită;
C. nu poate fi cu titlu gratuit.
(admitere în magistratură, august 2013)

207. Remiterea de datorie:
A. făcută debitorului principal îi liberează numai pe fideiusor, iar nu și pe alte persoane ținute pentru el;
B. nu este prezumată în privința creanței garantate dacă creditorul renunță expres la un privilegiu sau la o ipotecă;
C. dacă este convenită cu unul dintre fideiusori, ceilalți rămân obligați să garanteze pentru tot, cu includerea părții garantate de acesta, numai dacă au consimțit expres la exonerarea lui.
(admitere INM și în magistratură, 2015)

208. X avea o datorie de 20.000 de lei către Y, garantată de fideiusorul Z. Ulterior, Y a dobândit o datorie de 15.000 de lei către Z și o datorie de 10.000 de lei către X. Față de această situație:
A. Z îi poate poate opune lui Y compensația în limita sumei de 10.000 de lei, datorie pe care Y o are față de X;
B. X îi poate opune lui Y compensația în limita sumei de 15.000 de lei, datorie pe care Y o are față de Z;
C. X îi poate opune lui Y compensația în limita sumei de 10.000 de lei.
(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

209. Remiterea de datorie:
A. poate fi realizată printr-o donație;
B. nu poate fi tacită;
C. este totală, dacă nu se stipulează contrariul.
(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

210. Imposibilitatea fortuită de executare:
A. nu poate fi invocată de debitor, dacă obligația are ca obiect bunuri de gen;
B. când este temporară, determină suspendarea executării obligației pentru cel mult un an de la data producerii evenimentului care a provocat imposibilitatea de executare;
C. îl exonerează de răspundere pe debitor, chiar dacă acesta nu a notificat creditorului existența evenimentului care a provocat imposibilitatea de executare.
(admitere INM, 2013)

211. Imposibilitatea fortuită de executare a obligației:
A. trebuie dovedită de creditor, în cazul în care evenimentul s-a produs anterior punerii debitorului în întârziere;
B. dacă este temporară, conduce la suspendarea executării obligației pentru un termen rezonabil, apreciat în funcție de durata și urmările evenimentului care a provocat imposibilitatea de executare;
C. presupune ca obligația asumată de debitor să nu aibă ca obiect bunuri de gen.
(admitere în magistratură, aprilie 2017)

§8. Garanțiile obligațiilor

212. Fideiusiunea:
A. se poate constitui pentru a garanta obligația unui alt fideiusor;
B. va putea fi încheiată valabil împotriva voinței debitorului principal;
C. nu poate fi constituită pentru o datorie viitoare.
(admitere în magistratură, aprilie 2017)

213. Care dintre enunțurile de mai jos este corect din punct de vedere legal?
A. contractul prin care se constituie o ipotecă mobiliară se încheie numai în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;
B. cel care a dat cu împrumut o sumă de bani pentru dobândirea unui imobil beneficiază de o ipotecă legală asupra imobilului respectiv pentru garantarea restituirii împrumutului;
C. actele de dispoziție asupra imobilului ipotecat nu sunt valabile dacă există clauză de inalienabilitate în contractul de ipotecă.
(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

214. În materia garantării obligațiilor:
A. la stingerea dezmembrămintelor asupra unui bun, ipoteca nudei proprietăți nu se extinde asupra proprietății depline a bunului;
B. fideiusiunea este valabilă chiar dacă este încheiată împotriva voinței debitorului principal;
C. gajul se stinge atunci când creditorul a remis bunul unui alt creditor al debitorului său în cadrul unei proceduri de urmărire silită.
(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

215. Ipoteca:
A. asupra unei construcții viitoare nu poate fi intabulată, ci numai înscrisă provizoriu în cartea funciară, în condițiile legii;
B. poate avea ca obiect dreptul de superficie;
C. nu poate garanta îndeplinirea unei obligații viitoare.
(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

CAPITOLUL AL IV-LEA. CONTRACTE SPECIALE

§1. Contractul de vânzare

1. Proprietatea se strămută cumpărătorului din momentul:

A. încheierii contractului de vânzare cu privire la un imobil, cu condiția plății prețului;

B. încheierii contractului de vânzare în bloc a unor bunuri de gen pentru un preț unic și global;

C. dobândirii bunului de către vânzător, în cazul vânzării bunului altuia.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

2. În materia contractului de vânzare:

A. când prețul vânzării este stabilit fără intenția de a fi plătit, vânzarea este lovită de nulitate absolută;

B. părțile pot conveni să extindă sau să restrângă obligația de garanție contra evicțiunii;

C. garanția contra viciilor ascunse nu este datorată în vânzările silite.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

3. Contractul de vânzare:

A. este nul absolut dacă prețul este fictiv;

B. când are ca obiect o moștenire poate conține o clauză prin care este înlăturată obligația vânzătorului de a garanta calitatea sa de moștenitor;

C. care conține stipulația prin care obligația de garanție contra evicțiunii a vânzătorului este înlăturată presupune ca, totuși, în cazul în care cumpărătorul a fost evins de întregul bun sau de o parte îndeajuns de însemnată, acesta să poată obține de la vânzător restituirea prețului, chiar dacă cumpărătorul și-a asumat riscul producerii evicțiunii.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

4. Vânzarea făcută pentru un preț derizoriu, stabilit prin contract:

A. atrage nulitatea relativă a contractului;

B. atrage nulitatea absolută a contractului;

C. atrage aplicarea prețului obișnuit practicat de vânzător, când acesta vinde în mod obișnuit acel tip de bunuri.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

5. La 15.01.2015, între AB și CD s-a încheiat un contract prin care primul i-a vândut celui de-al doilea un imobil situat în intravilanul localității în care ambii își aveau domiciliul, contract constatat printr-o „Chitanță" semnată de către ambele părți contractante, în dublu exemplar original, la aceeași dată, care atesta plata unei jumătăți din prețul imobilului vândut, identificat prin număr de carte funciară și număr cadastral, fără însă a se stipula nimic cu privire la scadența obligației de plată a celeilalte jumătăți din preț. La 22.02.2022, AB l-a chemat în judecată pe CD solicitând obligarea acestuia la plata diferenței de preț. Prin cererea reconvențională formulată în cauză, CD a solicitat instanței de judecată să constate nulitatea absolută a contractului încheiat între părțile litigante, respectiv să îl oblige pe AB la restituirea avansului primit la data încheierii contractului, CD declarându-se gata să îi lase în deplină și efectivă posesie lui AB imobilul care i-a fost predat la 15.01.2015. Instanța de judecată:

A. va respinge cererea de chemare în judecată, va admite în parte cererea reconvențională, va constata nulitatea absolută a contractului încheiat între părți la data de 15.01.2015 și va admite excepția prescripției extinctive ridicată de către AB privind obligarea sa la restituirea avansului primit;

B. va respinge cererea de chemare în judecată și va respinge excepția prescripției extinctive ridicată de către AB privind obligarea sa la restituirea avansului primit;

C. va admite cererea reconvențională, constatând nulitatea absolută a contractului încheiat între părțile litigante și obligându-l pe AB la restituirea avansului primit.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

6. În cazul contractului de vânzare:

A. cumpărătorul care află de existența unei cauze de evicțiune este îndreptățit să suspende plata prețului până la încetarea tulburării sau până când vânzătorul oferă o

garanție corespunzătoare, afară dacă a cunoscut pericolul evicțiunii în momentul încheierii contractului sau dacă în contract s-a prevăzut că plata se va face chiar în caz de tulburare;

B. sub sancțiunea nulității absolute, vânzarea unei moșteniri se încheie în formă autentică numai dacă succesiunea conține drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară;

C. cu opțiune de răscumpărare, opțiunea nu poate fi stipulată pentru un termen mai mare de 5 ani.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

7. Contractul de vânzare a unei moșteniri:

A. se încheie în formă autentică sub sancțiunea nulității absolute, indiferent de natura drepturilor incluse în moștenire;

B. se încheie în formă scrisă sub sancțiunea nulității absolute, numai dacă din moștenire fac parte și bunuri imobile;

C. se încheie în formă scrisă, prescrisă de către lege exclusiv *ad probationem*.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

8. Sub sancțiunea nulității absolute, sunt incapabili de a cumpăra, direct sau prin persoane interpuse:

A. părinții, tutorele, curatorul, administratorul provizoriu, pentru bunurile persoanelor pe care le reprezintă;

B. funcționarii publici, judecătorii-sindici, practicienii în insolvență, executorii, precum și alte asemenea persoane, care ar putea influența condițiile vânzării făcute prin intermediul lor;

C. judecătorii, procurorii, grefierii, executorii, avocații, notarii publici, consilierii juridici și practicienii în insolvență, pentru un drept litigios în vederea îndestulării unei creanțe care s-a născut înainte ca dreptul să devină litigios.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

9. La data de 15.06.2017, A, care are calitatea de executor judecătoresc în circumscripția Curții de Apel Timișoara, a încheiat o înțelegere cu un prieten, prin care au stabilit ca acesta din urmă să participe la o licitație organizată în cadrul biroului executorului judecătoresc în discuție, în scopul de a adjudeca imobilul ce făcea obiectul licitației pe contul și cu suma de bani furnizată de executorul judecătoresc. La data de 15.06.2021, debitorul al cărui imobil a fost adjudecat la licitație a solicitat instanței judecătorești competente desființarea vânzării silite, invocând incapacitatea executorului judecătoresc de a dobândi bunul respectiv, prin persoane interpuse. În aceste condiții, instanța de fond:

A. va respinge cererea de chemare în judecată, ținând seama că executorul nu a făcut parte dintre participanții la licitație;

B. va respinge cererea de chemare în judecată, apreciind că în speță este incidentă nulitatea relativă, iar dreptul la acțiune s-a prescris, așa cum a invocat în termen legal pârâtul;

C. va admite cererea, reținând că în speță vânzarea silită este lovită de nulitatea absolută.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

10. X, avocat înscris în Baroul București, a cumpărat de la Y și Z cotele lor părți din dreptul de proprietate asupra unui bun care făcea obiectul unei acțiuni în revendicare, aflată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, la data vânzării. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

A. vânzarea este valabilă dacă X a cumpărat dreptul litigios printr-o persoană interpusă;

B. vânzarea este lovită de nulitate absolută;

C. vânzarea este valabilă dacă X avea calitatea de coproprietar al bunului, alături de Y și Z.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

**11. Prin acțiunea introdusă la data de 10.06.2018 pe rolul Judecătoriei Timișoara, reclamantul R l-a chemat în judecată pe pârâtul P pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea pârâtului la restituirea în deplină proprietate și posesie a terenului în suprafață de 2.000 mp situat în Timișoara. La data de 30.08.2018, prin contractul de vânzare încheiat între P și J, a fost transferat dreptul litigios asupra terenului cu un preț avantajos către J, acesta din urmă fiind judecător la Judecătoria Timișoara și promitent-cumpărător în promisiunea bilaterală de vânzare încheiată la

data de 10.02.2018 cu P. În raport de această situaţie, contractul de vânzare este:

A. lovit de nulitate absolută pentru incapacitatea lui J de a dobândi dreptul litigios;

B. valabil încheiat;

C. anulabil pentru leziune.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

12. A îi împrumută lui B suma de 450.000 de lei şi, în vederea garantării împrumutului, aceştia încheie în formă autentică şi un contract de ipotecă asupra apartamentului în care locuieşte B, dreptul ipotecar al lui A fiind înscris în cartea funciară, împreună cu interdicţia de a înstrăina apartamentul până la rambursarea integrală a împrumutului. După 5 luni de la încheierea contractului de ipotecă, B încheie o promisiune bilaterală de vânzare a apartamentului. Prin raportare la această situaţie de fapt:

A. contractul de vânzare nu poate fi încheiat valabil în lipsa radierii interdicţiei de înstrăinare;

B. contractul de vânzare se poate încheia cu ignorarea interdicţiei de înstrăinare;

C. contractul de vânzare se poate încheia, chiar dacă promisiunea de vânzare nu a fost perfectată în formă autentică.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

13. Între X şi Y se încheie o convenţie sub semnătură privată prin care X se obligă faţă de Y ca, într-un termen de 3 luni de la data semnării convenţiei, Y să aibă posibilitatea, în funcţie de voinţa exclusivă a lui Y, să cumpere de la X autoturismul acestuia din urmă la preţul de 10.000 de euro. Convenţia sub semnătură privată are natura juridică:

A. a unei promisiuni unilaterale de vânzare;

B. a unui pact de opţiune privind contractul de vânzare;

C. a unui pact de opţiune afectat de un termen extinctiv.

(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, septembrie 2022)

14. La data de 25.04.2018, P a dat o declaraţie în formă autentică prin care s-a obligat irevocabil să îi vândă lui B un teren în suprafaţă de 1.500 mp, situat în Sinaia, intabulat în cartea funciară nr. 123, ţinută de Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară Prahova, nr. cadastral 123, cu preţul de două milioane de lei, dacă B va accepta oferta sa. Părţile nu au stabilit un termen de acceptare. Întrucât au trecut câteva luni de la data ofertei, văzând că B nu şi-a manifestat opţiunea, P ar fi interesat să îi vândă terenul lui T, care ar putea oferi un preţ mai mare. În raport de această situaţie:

A. P este liber să vândă terenul lui T, dacă poate obţine un preţ mai mare;

B. P poate cere instanţei să pronunţe o hotărâre care să ţină loc de contract;

C. P poate cere instanţei să stabilească prin ordonanţă preşedinţială, cu citarea părţilor, un termen de manifestare a opţiunii de către B.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

15. Potrivit Codului civil, în materia contractului de vânzare:

A. dreptul convenţional de preempţiune se stinge prin moartea preemptorului, cu excepţia situaţiei în care a fost constituit pe un anumit termen;

B. dreptul de preempţiune este indivizibil;

C. dreptul de preempţiune se poate ceda prin înscris autentic.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

16. În cazul în care mai mulţi titulari şi-au exercitat preempţiunea asupra aceluiaşi bun, vânzarea se va considera încheiată cu:

A. titularul dreptului legal de preempţiune ales de vânzător, dacă se află în concurs mai mulţi titulari ai unor drepturi legale de preempţiune;

B. titularul dreptului legal de preempţiune, dacă se află în concurs cu titularul unui drept convenţional de preempţiune şi numai dacă în convenţia în care îşi avea izvorul dreptul acestuia din urmă nu s-a prevăzut contrariul;

C. titularul dreptului convenţional de preempţiune înscris mai întâi în cartea funciară, dacă bunul este imobil şi indiferent de natura drepturilor de preempţiune ale celor care vin în concurs.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

17. X, bijutier, încheie o convenţie cu un colecţionar, Y, prin care îi acordă acestuia un drept de preempţiune cu privire la un diamant. Ulterior, X încorporează diamantul

respectiv într-o diademă, alături de alte pietre preţioase, şi vinde diadema unui terţ. Prin raportare la această situaţie de fapt:

A. Y va putea exercita dreptul de preempţiune, consemnând o parte proporţională din preţul stabilit pentru diademă, prin raportare la valoarea diamantului;

B. dreptul de preempţiune va putea fi exercitat în termen de 30 de zile de la notificarea lui Y cu privire la cuprinsul contractului de vânzare încheiat cu terţul;

C. Y nu se va putea prevala de termenele de plată a preţului stabilite în contractul de vânzare încheiat cu terţul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

18. La data de 10.08.2012, X şi Y încheie un contract prin care primul îi vinde celui de-al doilea o ambarcaţiune, stabilindu-se că preţul va fi achitat în 12 rate lunare, scadente în prima zi a fiecărei luni, începând cu data de 01.09.2012. La data de 03.06.2016, X îl notifică pe Y, solicitându-i plata întregului preţ, iar, ulterior, la data de 12.12.2016, îl cheamă în judecată pe cumpărător pentru ca acesta să fie obligat să achite preţul. Y se apără invocând pieirea fortuită a bunului produsă la data de 29.08.2012, după cinci zile de la predarea către el a ambarcaţiunii, precum şi prescripţia extinctivă. Prin raportare la situaţia de fapt:

A. instanţa va respinge cererea de chemare în judecată, întrucât riscul pieirii bunului este suportat de către X, din moment ce se convenise transferul dreptului de proprietate la data achitării ultimei rate din preţ;

B. instanţa va respinge cererea de chemare în judecată, apreciind că s-a împlinit prescripţia extinctivă;

C. instanţa va admite în parte cererea de chemare în judecată, apreciind că prescripţia a intervenit în ceea ce priveşte ratele scadente înainte de data de 03.06.2013.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

19. În cazul vânzării cu plata preţului în rate şi cu rezerva proprietăţii:

A. riscul bunului este transferat cumpărătorului la momentul predării acestuia;

B. în cazul rezoluţiunii contractului, vânzătorul poate reţine, dacă s-a convenit astfel, toate sumele încasate cu titlu de rate, instanţa neputând reduce aceste sume percepute cu titlu de clauză penală;

C. neplata unei singure rate de o cincime din preţ dă dreptul la rezoluţiunea contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

20. În cazul vânzării cu rezerva proprietăţii:

A. neplata ratelor de preţ poate atrage după sine rezilierea vânzării de către vânzător;

B. dacă bunul este predat cumpărătorului înainte de transferul proprietăţii, riscul bunului este transferat cumpărătorului la data achitării ultimei rate din preţ;

C. în cazul rezoluţiunii contractului pentru neplata preţului, vânzătorul este obligat să restituie toate sumele primite, dar este îndreptăţit să reţină, pe lângă alte daune-interese, o compensaţie echitabilă pentru folosirea bunului de către cumpărător.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

21. G l-a chemat în judecată pe N pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunţa, să se dispună obligarea acestuia la plata preţului unui cal pe care i l-a vândut cu plata preţului în trei rate şi rezerva proprietăţii. Pârâtul s-a apărat arătând că, deşi animalul i-a fost predat la data încheierii contractului, după plata primei rate de preţ, calul a fost ucis de un copac care s-a prăbuşit peste el în timpul unei furtuni violente. Pe calea unei cereri reconvenţionale, N a cerut restituirea primei rate de preţ. Instanţa:

A. va admite acţiunea aşa cum a fost formulată, întrucât riscul contractului îl suportă cumpărătorul, şi va respinge cererea reconvenţională;

B. va respinge acţiunea şi va admite cererea reconvenţională, întrucât reclamantul a rămas proprietarul animalului;

C. va respinge ambele cereri ca neîntemeiate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

22. X i-a vândut lui Y un ceas unicat cu preţul de 250.000 de lei care urma să fie plătit în 10 rate lunare egale. Predarea bunului către cumpărător a avut loc la data încheierii contractului, stabilindu-se că X îşi rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a preţului. Y nu a achitat ultima

rată a prețului. În această situație, X poate pretinde:

A. executarea obligației de plată a ratei neachitate și dobânda prevăzută în contract, chiar dacă bunul pierise fortuit anterior scadenței ultimei rate a prețului;

B. rezoluțiunea contractului și obligarea lui Y la restituirea ceasului și la plata unei sume cu titlu de daune-interese, inclusiv o compensație echitabilă pentru folosirea ceasului de către Y;

C. rezoluțiunea contractului și păstrarea de către X a sumelor încasate cu titlu de rate ale prețului, cu excepția ipotezei în care s-a convenit altfel în contract.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

23. X îi vinde lui Y o operă de artă (un tablou) la prețul de 50.000 de euro, plătibil în 10 rate egale valoric, în contractul de vânzare stipulându-se că „tabloul se predă cumpărătorului la data încheierii contractului de vânzare" și că „dreptul de proprietate se dobândește de cumpărător la data achitării ultimei rate din preț". După plata celei de-a doua rate din preț, casa în care cumpărătorul a expus tabloul a fost inundată de o viitură, iar tabloul a fost distrus în totalitate. În acest context:

A. X suportă riscul bunului, în calitate de proprietar și debitor al obligației de a transmite lui Y proprietatea la data achitării ultimei rate din preț;

B. Y suportă riscul bunului, deoarece tabloul i-a fost predat la data încheierii contractului de vânzare;

C. Y este obligat să plătească ratele scadente din prețul convenit până la achitarea integrală a prețului.

(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, aprilie 2022)

24. Dacă, la data încheierii unui contract de vânzare a unui bun individual determinat, vânzătorul este coproprietar al bunului în cotă egală cu altă persoană și nu își îndeplinește obligația de a asigura transmiterea proprietății întregului bun către cumpărător, care sunt opțiunile juridice ale cumpărătorului?

A. poate cere reducerea prețului proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate pe care nu a dobândit-o și daune-interese;

B. poate cere reducerea prețului proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate pe care nu a dobândit-o, dar nu și daune-interese, întrucât cumpărătorul a cunoscut că bunul nu aparține în întregime vânzătorului;

C. poate cere rezoluțiunea contractului, în cazul în care cumpărătorul nu ar fi cumpărat dacă ar fi știut că nu va dobândi proprietatea întregului bun, și daune-interese.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

25. În materia vânzării:

A. în cazul unui imobil determinat cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, dacă însă suprafața reală se dovedește a fi mai mare decât cea stipulată, iar excedentul nu depășește a douăzecea parte din suprafața convenită, cumpărătorul este dator să plătească prețul acestui excedent;

B. dacă nu s-a convenit altfel, măsurarea și cântărirea bunului sunt în sarcina cumpărătorului;

C. dacă nu s-a convenit altfel, în cazul vânzării după mostră sau model, cumpărătorul nu are dreptul la fructele produse de bun în intervalul de timp cuprins între momentul încheierii contractului și cel al predării bunului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

26. În materia vânzării:

A. în lipsa unei convenții contrare, fructele bunului vândut se cuvin cumpărătorului din ziua dobândirii proprietății, iar nu din ziua predării;

B. deși dreptul de preempțiune se exercită, de regulă, *a posteriori*, vânzătorul poate oferi contractul preemptorului înaintea încheierii convenției cu terțul ales de către vânzător;

C. în cazul promisiunii sinalagmatice de vânzare, promitentul-vânzător are un drept de creanță împotriva celeilalte părți, drept afectat de condiția pur potestativă din partea promitentului-cumpărător care constă în manifestarea dorinței acestuia de a cumpăra.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

27. În materia vânzării:

A. în cazul vânzării bunurilor de gen, transferul dreptului de proprietate nu poate avea loc decât odată cu predarea lor cumpărătorului;

B. dacă doar bunul principal este afectat de vicii, rezoluțiunea contractului în ceea ce privește bunul principal atrage rezoluțiunea lui și în privința bunului accesoriu;

C. dacă părțile nu au prevăzut altfel, cheltuielile predării bunului vândut sunt în sarcina cumpărătorului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

28. X îi vinde lui Y un milion de sticle de bere la prețul de 150.000 de lei. În contractul de vânzare s-a stipulat că locul executării obligației de predare este la sediul cumpărătorului. După ce vânzătorul X predă marfa la sediul cumpărătorului, acesta trimite către Y o factură prin care pretinde prețul vânzării, precum și cheltuielile de transport în cuantum de 10.000 de lei. Y plătește prețul vânzării în sumă de 150.000 de lei și trimite către X un refuz scris al facturii cu privire la cheltuielile de transport. X se prezintă la un avocat căruia îi solicită o consultație juridică în privința cheltuielilor de transport. În calitate de avocat al lui X apreciați că:

A. X ar fi avut dreptul la plata cheltuielilor de transport, dacă în contractul de vânzare ar fi fost stipulat că Y suportă cheltuielile de transport;

B. X nu are dreptul la plata cheltuielilor de transport;

C. X are dreptul la plata cheltuielilor de transport.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

29. În materia vânzării:

A. dacă în momentul vânzării unui bun individual determinat acesta pierise în întregime, cumpărătorul are dreptul la restituirea prețului, numai dacă nu cunoștea acest fapt;

B. sub sancțiunea nulității relative, tutorele nu poate cumpăra bunurile persoanei pe care o reprezintă, cu excepția cazului în care acestea au fost vândute prin licitație publică;

C. dacă mai multe bunuri sunt vândute în bloc și pentru un preț unic și global, proprietatea se strămută cumpărătorului îndată ce contractul s-a încheiat, chiar dacă bunurile nu au fost individualizate.

(admitere INM, noiembrie 2019)

30. În cazul în care vânzătorul a cunoscut cauza evicțiunii la data încheierii contractului de vânzare și nu a comunicat-o cumpărătorului, iar acesta din urmă, după efectuarea unor lucrări voluptuare, a fost evins de bunul a cărui valoare crescuse între timp:

A. vânzătorul este obligat să plătească cumpărătorului cheltuielile de judecată efectuate în procesul cu cel ce l-a evins, precum și în procesul de chemare a sa (vânzătorului) în garanție;

B. vânzătorul nu este dator să ramburseze cumpărătorului cheltuielile făcute pentru efectuarea sau ridicarea lucrărilor voluptuare;

C. vânzătorul este dator să plătească cumpărătorului, pe lângă prețul vânzării, și sporul de valoare acumulat de bun până la data evicțiunii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

31. Vânzătorul:

A. garantează pe cumpărător, întotdeauna, pentru evicțiune;

B. nu mai este ținut de obligația de garanție pentru evicțiune în toate cazurile în care cumpărătorul, în lipsa unei hotărâri judecătorești, a recunoscut dreptul terțului evingător;

C. este obligat să garanteze contra evicțiunii pe dobânditorul subsecvent cu titlu gratuit al bunului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

32. La data de 15.08.2016, proprietarul R a încheiat o promisiune unilaterală de cumpărare cu promitentul S cu privire la un imobil, prilej cu care S i-a plătit lui R suma de 20.000 de lei. Având nevoie să obțină un împrumut pentru lansarea unei afaceri, R a constituit o ipotecă pe imobil la data de 10.04.2017. La 10.05.2017, R i-a trimis o notificare lui S prin care l-a invitat la notarul public pentru perfectarea vânzării. Întrucât R nu s-a prezentat la data stabilită, S poate:

A. să ceară instanței pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare;

B. să ceară restituirea sumei de 20.000 de lei de la R;

C. să ceară rezoluțiunea promisiunii unilaterale pentru refuzul nejustificat al lui R de a vinde imobilul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

33. În materia vânzării:

A. vânzătorul este obligat să predea titlurile și documentele privitoare la proprietatea sau folosința bunului;

B. nu se datorează garanție contra viciilor ascunse, în vânzările silite;

C. vânzătorul nu este obligat să garanteze contra evicțiunii pe dobânditorul subsecvent al bunului.

(admitere în magistratură, august 2013)

34. În materia vânzării:

A. la vânzarea după mostră sau model, proprietatea se strămută la momentul încheierii contractului, indiferent când a avut loc predarea bunului;

B. obligația de garanție contra evicțiunii este indivizibilă între debitori;

C. vânzătorul este obligat să garanteze contra evicțiunii pe cumpărătorul subsecvent al bunului.

(admitere INM, 2013)

35. Obligația legală a vânzătorului de garanție contra evicțiunii:

A. există în sarcina sa pentru o perioadă maximă de 3 ani de la data la care s-a transferat dreptul de proprietate către cumpărător;

B. înlăturată de părți printr-o clauză contractuală valabilă nu îl exonerează de regulă pe vânzător de obligația de a restitui prețul încasat de la cumpărător;

C. permite cumpărătorului să solicite rezoluțiunea totală a contractului în ipoteza în care cumpărătorul este evins chiar și de o parte neînsemnată din bun.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

36. În cazul promisiunii:

A. unilaterale de cumpărare a unui bun individual determinat, dacă creditorul său înstrăinează bunul înaintea executării promisiunii, obligația promitentului se consideră stinsă;

B. bilaterale de vânzare, dacă una dintre părți refuză, nejustificat, să încheie contractul promis, cealaltă parte poate cere pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract în termenul de prescripție de 6 luni de la încheierea promisiunii;

C. sumele plătite în temeiul unei promisiuni de vânzare reprezintă avans din prețul vânzării, în lipsă de stipulație contrară.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

37. În materia contractului de vânzare:

A. stipulația prin care vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la momentul plății integrale a prețului este valabilă, chiar dacă bunul a fost predat;

B. vânzătorul nu poate fi obligat la plata de daune-interese în cazul evicțiunii cauzate ulterior vânzării prin faptul său personal, dacă s-a menționat expres în contract că nu va datora nicio garanție;

C. vânzătorul este obligat să garanteze împotriva viciilor bunului vândut, numai dacă le-a cunoscut la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

38. În materia contractului de vânzare:

A. prețul vânzării este suficient determinat dacă poate fi stabilit potrivit împrejurărilor;

B. sub sancțiunea nulității relative, printre alții, practicienii în insolvență nu pot cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în circumscripția căreia își desfășoară activitatea;

C. stipulația prin care vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a prețului este valabilă chiar dacă bunul a fost predat.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

39. La data de 20.06.2016, M a vândut lui V un teren intravilan în suprafață de 1.000 mp, cu un preț de 70 de euro pe metru pătrat. Ulterior, V s-a lăudat că suprafața reală a terenului este de 1.378 mp, mai mare decât cea indicată în contractul de vânzare, aspect despre care a aflat și M la data de 15.08.2017. În raport de situația descrisă, M:

A. poate obține obligarea cumpărătorului la plata suplimentului de preț corespunzător excedentului de teren;

B. poate obține rezoluțiunea judiciară a vânzării;

C. este decăzut din dreptul de a cere obligarea cumpărătorului la plata suplimentului de preț corespunzător excedentului de teren.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

40. La data de 14.03.2016, V i-a vândut lui T un tablou al unui pictor celebru, sub condiția rezolutorie ca acesta să nu fie expus într-o expoziție de artă ce urma să aibă loc la data de 15.09.2016. Totodată, în contract era stabilit un drept de preempțiune în favoarea lui V, pentru ipoteza vânzării de către T a tabloului. La data de 03.06.2016, deși nu îi plătise prețul tabloului lui V, T i-a făcut acestuia o ofertă de vânzare și, după trecerea a 25 de zile fără ca V să fi acceptat oferta, a vândut tabloul în condițiile ofertei către H. Cunoscându-l pe organizatorul expoziției, V a intervenit și a obținut refuzul acestuia de a expune tabloul la data de 15.09.2016. În această situație, V va fi îndreptățit:

A. să își exercite dreptul de preempțiune;

B. să considere condiția rezolutorie îndeplinită și să ceară restituirea către el a tabloului;

C. să ceară rezoluțiunea contractului încheiat cu T pentru neplata prețului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

41. Atunci când bunul vândut nu corespunde calităților convenite prin contractul de vânzare, iar această împrejurare nu putea fi descoperită, la data predării, fără asistență de specialitate, de către un cumpărător prudent și diligent, acesta:

A. nu va putea obține, pe acest temei, rezoluțiunea vânzării dacă vânzătorul îi oferă un alt bun ale cărui calități corespund celor stipulate în contractul de vânzare;

B. poate invoca, pentru acest motiv, dispozițiile privitoare la garanția vânzătorului contra viciilor ascunse;

C. are dreptul să angajeze răspunderea vânzătorului chiar în cazul pieirii bunului, cu excepția situației în care se probează că pieirea a avut o altă cauză decât necorespunderea bunului față de calitățile convenite prin contractul de vânzare.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

42. În materia obligației vânzătorului de garanție contra viciilor ascunse ale bunului vândut:

A. cumpărătorul poate obține numai reducerea corespunzătoare a prețului sau rezoluțiunea vânzării;

B. părțile pot conveni în mod valabil înlăturarea sau limitarea răspunderii vânzătorului atunci când acesta nu a cunoscut existența viciilor la data încheierii contractului;

C. una dintre condițiile legale ale angajării răspunderii este aceea ca viciul sau cauza lui să existe la data predării bunului.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

43. Garanția contra viciilor ascunse în materia contractului de vânzare:

A. este datorată numai dacă viciul sau cauza lui exista la data încheierii contractului de vânzare;

B. nu este datorată în cazul vânzării silite;

C. se datorează, în condițiile legii, și dacă bunul afectat de viciile ascunse este deteriorat prin forță majoră.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

44. Stipulația prin care:

A. vânzătorul nu răspunde de evicțiunea cauzată ulterior vânzării prin faptul său personal este considerată nescrisă;

B. obligația de garanție a vânzătorului este înlăturată nu îl exonerează pe acesta de obligația de a restitui prețul, chiar dacă cumpărătorul și-a asumat riscul producerii evicțiunii;

C. vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a prețului este valabilă, chiar dacă bunul a fost predat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

45. În materia contractului de vânzare:

A. cumpărătorul este ținut să plătească dobânzi asupra prețului din ziua dobândirii proprietății, dacă bunul produce fructe civile sau naturale, chiar dacă s-a convenit altfel;

B. vânzătorul rămâne răspunzător pentru datoriile moștenirii vândute;

C. în lipsa unei înțelegeri contrare, neplata unei singure rate, care nu este mai mare de o optime din preț, nu dă dreptul la rezoluțiunea contractului de vânzare cu plata prețului în rate și rezerva proprietății.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

46. X a cumpărat un imobil, care se afla în proprietatea unui terț, de la Y, acesta din urmă obligându-se să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la titularul său către X în termen de 3 luni de la încheierea contractului. X a aflat recent că Y a dobândit proprietatea asupra imobilului, dar, deși mai sunt câteva zile până la expirarea termenului de 3 luni, nu l-a înștiințat despre aceasta. Ce consultanță juridică îi acordați lui X:

A. dacă Y nu încheie un nou contract de vânzare pentru transmiterea proprietății către X, acesta din urmă poate cere rezoluțiunea

contractului, restituirea prețului și daune-interese, dacă este cazul;

B. proprietatea se strămută de drept cumpărătorului din momentul dobândirii bunului de către vânzător, așa încât obligația vânzătorului de transmitere a dreptului de proprietate se consideră executată;

C. X poate cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

47. În baza unui contract de locațiune, încheiat la data de 01.07.2016, X deține un imobil proprietatea lui Y pe termen de 3 ani. La data de 10.03.2018, X încheie cu Z un contract de vânzare, cumpărătorul fiind de bună-credință și în deplină cunoștință de cauză cu privire la situația juridică a imobilului. În raport de această situație, care dintre următoarele enunțuri este corect din punct de vedere legal:

A. întrucât deține imobilul, X este prezumat proprietar al acestuia;

B. X este obligat să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la Y către Z;

C. contractul de vânzare este lovit de nulitate absolută, întrucât X este detentor precar.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

48. În cazul vânzării bunului altuia, dacă vânzătorul nu asigură transmiterea dreptului de proprietate, cumpărătorul:

A. poate obține rezoluțiunea contractului, restituirea prețului și daune-interese;

B. poate obține rezilierea contractului, restituirea prețului și daune-interese;

C. poate cere constatarea nulității absolute a contractului, restituirea prețului și daune-interese.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

49. A încheie cu B un contract de vânzare având ca obiect un teren intravilan aflat în proprietatea lui C. Plecând de la această stare de fapt:

A. obligația vânzătorului se consideră ca fiind executată dacă, prin orice mijloc, direct ori indirect, acesta procură cumpărătorului proprietatea asupra bunului;

B. dacă din lege sau din voința părților nu rezultă contrariul și vânzarea este ratificată de C, proprietatea terenului se transmite retroactiv către B din momentul încheierii contractului de vânzare;

C. dacă A nu asigură transmiterea dreptului de proprietate către B, acesta poate cere rezoluțiunea contractului, restituirea prețului, precum și, dacă este cazul, daune-interese.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

50. La data de 07.07.2018, X a încheiat un contract de vânzare cu Y cu privire la o motocicletă pe care s-a obligat să o predea până la data de 01.08.2018, întrucât era închiriată unui terț, Z. La data de 15.07.2018, profitând de faptul că Z i-a oferit un preț mai mare pentru a renunța la contractul cu Y și motocicleta se afla în detenția acestuia, X a încheiat un alt contract de vânzare a motocicletei cu Z, motocicleta rămânând în posesia acestuia. Ulterior, la data de 15.08.2018, X a încheiat un contract de vânzare cu W, care nu cunoștea despre vânzările anterioare. Care dintre cei trei cumpărători ai motocicletei va fi considerat proprietar, dacă cel care a sesizat instanța de judecată pentru obligarea lui X la predarea motocicletei este W?

A. Y;

B. Z;

C. W.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

51. În materia contractului de vânzare:

A. dacă obiectul vânzării îl constituie un bun viitor sau un bun dintr-un gen limitat care nu există la data încheierii contractului, cumpărătorul rămâne obligat la plata prețului atunci când și-a asumat riscul nerealizării bunului sau genului limitat, după caz;

B. contractul este lovit de nulitate absolută atunci când prețul este stabilit fără intenția de a fi plătit;

C. când prețul se determină în funcție de greutatea lucrului vândut, la stabilirea cuantumului său nu se ține seama de greutatea ambalajului.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

52. Vânzarea unui bun viitor:

A. nu dă naștere niciodată la obligația de a transfera proprietatea, ci doar la obligații de a face;

B. este un contract cu executare succesivă, ori de câte ori bunul viitor se confecționează prin acte materiale succesive;

C. este, prin natura sa, un contract comutativ.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

53. În ipoteza în care vânzătorul A încheie cu cumpărătorul B un contract de vânzare asupra unui bun viitor:

A. iar B și-a asumat riscul nerealizării lui, el nu va mai fi ținut la plata prețului;

B. contractul de vânzare se va considera încheiat din chiar momentul acordului de voințe, iar nu doar din momentul realizării bunului;

C. B poate cere anularea vânzării dacă bunul nu se va realiza.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

54. Insolvabilitatea cumpărătorului, dacă intervine între momentul încheierii contractului și scadența obligației de plată a prețului, nu conferă vânzătorului dreptul:

A. de a opta între rezoluțiunea vânzării și suspendarea obligației de predare a bunului;

B. de a suspenda executarea obligației de predare a bunului, decât dacă i se oferă garanții îndestulătoare în privința plății prețului;

C. de a denunța unilateral vânzarea.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

55. E, F și G sunt coproprietari în cote egale ai unui teren intravilan. Fără să aibă acordul lui F și G, la data de 30.06.2018, coproprietarul E a încheiat o promisiune bilaterală de vânzare a terenului în întregul său cu promitentul-cumpărător K pentru prețul de 500.000 de euro, din care a primit, cu titlu de arvună, suma de 20.000 de euro. Potrivit promisiunii, contractul de vânzare urma să fie perfectat în termen de 3 luni de la data încheierii promisiunii. Deși K l-a notificat să se prezinte la notariat în termenul stabilit, E a refuzat, întrucât nu a obținut acordul lui F și G privind înstrăinarea imobilului. Între timp, prețul unui teren asemănător s-a dublat. În raport de această situație:

A. K poate obține o hotărâre care să țină loc de contract în contradictoriu cu E;

B. K poate declara rezoluțiunea promisiunii și cere dublul arvunei de la F și G, care s-au opus vânzării;

C. K poate cere rezoluțiunea promisiunii și daune-interese pentru prejudiciul suferit prin neexecutare în contradictoriu cu E.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

§2. Contractul de donație

56. Oferta de donație:

A. poate fi acceptată de moștenitorii destinatarului;

B. poate fi revocată cât timp ofertantul nu a luat cunoștință de acceptarea destinatarului;

C. devine caducă în caz de incapacitate a destinatarului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

57. BE a primit o ofertă de donație, în formă autentică, de la OD, cu privire la o casă de vacanță în Bușteni. După ce a acceptat donația în formă autentică, BE s-a îmbolnăvit și a neglijat să i-o comunice ofertantului. Între timp, BE a decedat, iar moștenitorii săi au găsit și comunicat acceptarea ofertei către OD. Din păcate, aceștia au aflat că și ofertantul decedase între timp, înainte de comunicarea acceptării. Moștenitorii lui BE vă întreabă în ce măsură oferta și acceptarea manifestate separat au produs efecte în sensul încheierii donației?

A. decesul ofertantului atrage caducitatea ofertei de donație;

B. moștenitorii destinatarului ofertei pot să accepte oferta de donație după decesul destinatarului ei;

C. moștenitorii destinatarului defunct pot să comunice acceptarea făcută de acesta, dar, ca urmare a decesului ofertantului, acceptarea este caducă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

58. De ziua sa, Y primește cadou de la X un tablou în valoare de 50.000 de lei. După 6 luni de la predarea bunului, X, îndemnat de soția sa, îi solicită lui Y restituirea tabloului,

motivat de faptul că soția sa era atașată de acel tablou. În acest context:

A. ne aflăm în prezența unei donații lovite de nulitate absolută, deoarece nu a fost încheiată prin înscris autentic;

B. ne aflăm în prezența unui dar manual care se încheie valabil prin acordul de voințe al părților, însoțit de tradițiunea bunului;

C. ne aflăm în prezența unei donații a unui bun mobil care trebuia enumerat și evaluat într-un înscris, chiar sub semnătură privată, sub sancțiunea nulității absolute a donației.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

59. P, în calitate de promitent, a încheiat cu B, în calitate de beneficiar, o promisiune de donație în formă autentică cu privire la o casă de vacanță situată în orașul Câmpina. B intenționează să transforme casa de vacanță într-o pensiune de lux și, în acest scop, a încheiat un contract cu o firmă de proiectare în vederea elaborării unui proiect tehnic. Pentru serviciile de proiectare, B a plătit suma de 35.000 de lei cu TVA. Între timp însă promitentul s-a răzgândit și nu mai dorește să îi transfere cu titlu gratuit proprietatea lui B. Selectați ce ar putea cere B, conform legii:

A. întrucât promisiunea a fost încheiată în formă autentică, B poate cere instanței să constate că sunt îndeplinite condițiile de fond și de formă pentru a considera conversiunea actului încheiat în donație;

B. B poate cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de donație;

C. B poate să îi ceară lui P daune-interese echivalente cu cheltuielile pe care le-a făcut în considerarea promisiunii de donație.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

60. La sărbătorirea majoratului lui F, fiul vecinului său, D i-a făcut o promisiune de donație în formă autentică cu privire la un apartament situat în Cluj, întrucât era atașat de acesta și ar fi dorit să îl stimuleze să urmeze cursurile unei facultăți în acel oraș. F a acceptat în formă autentică promisiunea și ulterior a realizat lucrări de amenajare a apartamentului în valoare de aproximativ 10.000 de lei. După câteva luni de la terminarea liceului, F a plecat în Franța, unde și-a găsit un loc de muncă. D este nemulțumit de întreaga situație, cu atât **mai mult cu cât nu se aștepta ca F să** nu își **continue studiile în Cluj. Pentru acest motiv, D este tentat să vândă apartamentului unui terț. În raport de situația descrisă:**

A. promisiunea de donație se revocă de drept, ca urmare a neexecutării sarcinii de către F;

B. dacă D vinde apartamentul, F poate cere rezoluțiunea contractului de vânzare pentru încălcarea clauzei de inalienabilitate;

C. dacă D nu execută promisiunea, F poate pretinde de la acesta daune-interese reprezentând cheltuielile făcute cu amenajarea apartamentului.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

61. Părinții lui V i-au făcut o donație lui **T cu condiția de a o lua de soție** pe fiica **lor. Căsătoria nu s-a încheiat, ca** urmare **a faptului că T a refuzat să o ia de** soție **pe infidela V. Prin raportare la situația** de **fapt, donația:**

A. este nulă pentru cauză imorală;

B. este caducă;

C. este revocabilă pentru neîndeplinirea sarcinii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

62. În materia donației:

A. nu sunt supuse condiției de validitate a formei înscrisului autentic donațiile deghizate;

B. revocarea pentru ingratitudine operează de drept;

C. promisiunea de donație este supusă formei autentice, sub sancțiunea nulității relative, deoarece se ocrotește un interes privat.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

63. În materia contractului de donație:

A. donatorul răspunde numai pentru dol și culpă gravă în executarea contractului;

B. în cazul donației cu sarcini, numai dacă valoarea acestora depășește valoarea bunului donat, donatorul răspunde pentru evicțiune;

C. desfacerea căsătoriei prin divorț atrage nulitatea absolută a donației făcute între soți.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

64. Dacă donatarul nu îndeplinește sarcina la care s-a obligat:

A. numai donatorul poate cere revocarea donației, aceasta fiind o acțiune *intuitu personae*;

B. acțiunea în revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii poate fi introdusă de succesorii în drepturi ai donatorului defunct în termen de trei ani de la deschiderea succesiunii;

C. în cazul în care sarcina a fost stipulată în favoarea unui terț, acesta poate cere executarea sarcinii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

65. În materia donației:

A. nulitatea căsătoriei atrage caducitatea donației făcute soțului de bună sau de rea-credință;

B. oferta de donație nu mai poate fi acceptată după decesul destinatarului ei;

C. dreptul la acțiunea prin care se solicită executarea sarcinii se prescrie în termen de un an de la data la care sarcina trebuie executată.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

66. M, minor în vârstă de 17 ani, s-a căsătorit cu D. În timpul căsătoriei, M i-a donat lui D un imobil, bunul său propriu. Ulterior, căsătoria dintre cei doi a fost declarată nulă, ca urmare a faptului că D era căsătorită la încheierea acesteia, fapt pe care i-l ascunsese lui M. În raport de această situație:

A. donația este lovită de nulitate absolută;

B. M poate revoca donația prin voința sa unilaterală și după rămânerea definitivă a hotărârii de declarare a nulității căsătoriei dintre el și D;

C. donația va rămâne valabilă dacă M o confirmă după aflarea cauzei de nulitate a căsătoriei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

67. La 10.08.2017, D a fost diagnosticat cu o boală gravă și supus unei îngrijiri medicale efectuate chiar de vărul său primar medic N. După un an, D a transmis lui N cu intenție liberală un imobil. La 3 ani de la diagnosticare, perioadă în care a beneficiat de îngrijiri medicale constante, D a decedat, pierzând lupta cu boala. Cu ocazia deschiderii succesiunii, F, fiica lui D și unica moștenitoare, află de existența contractului și, la 20.11.2021, cheamă în judecată pe N, solicitând anularea contractului, întrucât N era incapabil să primească donații în timpul îngrijirilor medicale. Prin întâmpinare, N a invocat excepția prescripției dreptului la acțiunea în anulare, iar pe fondul cauzei a arătat că legea permite încheierea acestui contract, din moment ce medicul este rudă cu defunctul. În aceste circumstanțe de fapt:

A. instanța admite excepția prescripției dreptului la acțiune și respinge acțiunea în anulare, întrucât termenul de prescripție de un an a început să curgă de la deschiderea succesiunii;

B. instanța respinge excepția prescripției dreptului la acțiune, întrucât termenul de 3 ani a început să curgă de la data când D a luat cunoștință de existența contractului;

C. pe fondul cauzei, instanța admite acțiunea în anulare, constatând incapacitatea lui N la încheierea contractului cu D.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

68. În materia donației:

A. revocarea pentru neîndeplinirea sarcinilor nu operează de drept;

B. este lovită de nulitate orice simulație în care donația reprezintă contractul secret în scopul de a eluda revocabilitatea donațiilor între soți;

C. sub sancțiunea nulității absolute, donația indirectă se încheie prin înscris autentic dacă bunul ce constituie obiectul acesteia are o valoare mai mare de 100.000 de lei.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

69. În materia contractului de donație:

A. revocarea operează de drept dacă donatarul nu execută, fără justificare, sarcinile la care s-a obligat;

B. revocarea promisiunii de donație operează de drept când, anterior executării sale, promitentul a devenit insolvabil;

C. se încalcă principiul irevocabilității donațiilor atunci când contractul conține o clauză care prevede întoarcerea bunului donat în cazul când donatarul ar predeceda donatorului.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

70. Donatorul:

A. nu răspunde, în niciun caz, pentru viciile ascunse ale bunului donat;

B. în toate cazurile, răspunde pentru evicțiune ca și vânzătorul;

C. poate cere fie executarea sarcinii, fie revocarea donației, atunci când donatarul nu îndeplinește sarcina la care s-a obligat.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

71. Defunctul a lăsat o donaţie lui H pentru suma de 100.000 de lei aflată într-un cont deschis la Banca Y., printr-un înscris sub semnătură privată, cu sarcina de a-şi continua studiile. După deschiderea succesiunii, moştenitorii legali ai defunctului, în deplină cunoştinţă de cauză, au transferat suma donată către donatar. Înainte de finalizarea studiilor de către H, acesta a fost chemat în judecată de unul dintre moştenitori care s-a răzgândit, întrucât rezerva sa succesorală a fost încălcată. Acesta invocă nulitatea absolută a donaţiei şi pretinde restituirea sumei de către H sau, în subsidiar, reducţiunea liberalităţii excesive în limita cotei sale de rezervă succesorală. Instanţa:

A. va admite cererea de constatare a nulităţii absolute a donaţiei şi îl va obliga pe H la restituirea sumei de 100.000 de lei;

B. va respinge acţiunea în totalitate;

C. va respinge cererea de constatare a nulităţii donaţiei şi va admite cererea de reducţiune a donaţiei în limita cotei de rezervă succesorală a reclamantului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

72. Cu excepţia cazurilor prevăzute de lege, darurile manuale pot avea ca obiect bunuri mobile corporale cu o valoare de până la:

A. 100.000 de lei;

B. 50.000 de lei;

C. 25.000 de lei.

(admitere INM, 2014)

73. Darul manual:

A. poate avea ca obiect orice bun mobil corporal cu valoare mai mică de 25.000 de lei;

B. este supus condiţiilor de fond ale donaţiei;

C. se încheie valabil prin acordul de voinţă al părţilor, dacă bunul mobil se află deja în posesia donatarului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

74. Contractul prin care X transmite către Y proprietatea asupra unei colecţii de bijuterii în valoare de 500.000 de euro, cu obligaţia acestuia din urmă de a plăti lui Z anual suma de 10.000 de lei, timp de patru ani:

A. trebuie încheiat în formă autentică sub sancţiunea nulităţii;

B. dă dreptul lui Z la desfiinţarea contractului, în ipoteza în care Y nu îşi execută obligaţia asumată;

C. ar fi lovit de nulitate absolută, dacă ar permite lui X să dispună în viitor de colecţia de bijuterii, în cazul în care Y ar muri fără să fi dispus de aceasta.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

75. În materia donaţiei:

A. nu se poate prevedea în niciun caz întoarcerea bunurilor dăruite, deoarece aceasta contravine principiului irevocabilităţii donaţiei;

B. este lovită de nulitate absolută donaţia care conferă donatorului dreptul de a denunţa unilateral contractul;

C. în cazul în care donatarul nu îndeplineşte sarcina la care s-a obligat, dacă sarcina a fost stipulată în favoarea unui terţ, acesta din urmă nu poate cere revocarea donaţiei.

(admitere în magistratură, august 2013)

76. Este lovită de nulitate absolută:

A donaţia indirectă care nu se încheie prin înscris autentic;

B. donaţia care impune donatarului plata datoriilor pe care donatorul le-ar contracta în viitor, dacă valoarea maximă a acestora nu este determinată în contractul de donaţie;

C. donaţia care permite donatorului să dispună în viitor de bunul donat, chiar dacă donatorul moare fără să fi dispus de acel bun.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

77. Constituie caz de revocare a donaţiei:

A. naşterea unui copil al donatorului, ulterior intrării în vigoare a Codului civil din 2009;

B. dacă donatarul ştia că fratele său intenţionează să atenteze la viaţa unei persoane apropiate donatorului şi nu l-a înştiinţat pe acesta din urmă;

C. neexecutarea fără justificare a sarcinilor la care s-a obligat donatarul.

(admitere INM, noiembrie 2019)

78. În cazul revocării donaţiei pentru ingratitudine:

A. donatarul va fi obligat să restituie fructele pe care le-a perceput începând cu data faptului de ingratitudine;

B. donatarul va fi obligat să restituie fructele pe care le-a perceput începând cu data introducerii cererii de revocare a donaţiei;

C. în ceea ce priveşte bunurile care nu sunt supuse unor formalităţi de publicitate, nu sunt afectate drepturile reale asupra bunului donat dobândite de la donatar, cu titlu oneros, de către terţi de bună-credinţă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

79. X a dăruit lui Y o sumă de bani cu obligaţia acestuia din urmă de a-şi plăti studiile la o facultate privată. Y nu s-a înscris la facultate şi a investit banii într-un autoturism. X consideră că Y s-a îmbogăţit fără justă cauză şi ar dori să i se restituie suma. Ce consultanţă juridică îi daţi lui X?

A. cererea de restituire pentru îmbogăţire fără justă cauză nu poate fi admisă;

B. X are dreptul să ceară rezoluţiunea darului manual pentru neîndeplinirea obligaţiei de către Y;

C. dacă Y nu şi-a îndeplinit sarcina la care s-a obligat, X are dreptul să ceară fie executarea sarcinii, fie revocarea darului manual.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

80. La data de 01.08.2018, X a donat lui Y un apartament cu sarcina de a-l pune la dispoziţia nepotului său Z, cu titlu gratuit, pe durata studiilor superioare ale acestuia din urmă. Z era student la Facultatea de Drept din Bucureşti în anul II. Văzând că Z locuieşte cu prietena sa, la data de 01.10.2018, Y a închiriat apartamentul lui B pe termen nelimitat. La data de 10.05.2019, X a decedat, singurul său moştenitor fiind Z, prin reprezentarea fiului predecedat al defunctului. În raport de această situaţie, Z ar putea cere:

A. numai executarea sarcinii de către Y;

B. revocarea donaţiei;

C. chiria obţinută de Y din închirierea apartamentului de la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

81. În urma încheierii contractului de donaţie asupra unui apartament, la data de 15.09.2017, donatarul V l-a agresat verbal şi fizic pe donatorul său B, la data de 20.12.2017, pretinzând că acesta din urmă a lăsat liberalităţi mai valoroase unui alt beneficiar. La 30.01.2018, B a murit într-un accident de circulaţie, iar la 15.11.2018, V a decedat din cauze necunoscute. Faţă de această situaţie, cererea de revocare a donaţiei:

A. putea fi introdusă de moştenitorii lui B împotriva lui V, dacă B a decedat fără să îl fi iertat pe donatar;

B. putea fi introdusă de moştenitorii lui B împotriva moştenitorilor lui V;

C. putea fi continuată de moştenitorii lui B, dacă ar fi fost introdusă de acesta din urmă.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

82. Întrucât R avea o datorie personală la C, în sumă de 25.000 de lei, pe care nu ar fi putut să o restituie la data scadenţei, 10.07.2015, P, proaspătul soţ al acesteia, a achitat datoria către creditor, pentru a-şi dovedi sentimentele faţă de R şi având acordul acesteia. C a primit plata cu bună-credinţă, mai ales că P menţionase că achitarea datoriei ar fi un cadou pentru soţia lui. La data de 01.10.2018, P şi R s-au separat în fapt din cauze imputabile exclusiv lui R. În raport de această situaţie, P poate obţine restituirea sumei:

A. de la C, în temeiul plăţii nedatorate;

B. de la R, în temeiul îmbogăţirii fără justă cauză;

C. de la R, prin revocarea donaţiei.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

§3. Contractul de locaţiune

83. Locaţiunea unui bun imobil este nulă sau anulabilă, după caz, dacă:

A. este încheiată de către un locator minor de 12 ani, singur, pe o durată de 2 ani, iar chiria convenită este cea practicată pe piaţă pentru imobile similare;

B. locaţiunea priveşte un spaţiu determinat dintr-un centru comercial, în curs de construire;

C. locatarul urmăreşte să desfăşoare o activitate ilicită în imobil, chiar dacă locatorul nu cunoştea efectiv acest scop, însă, după împrejurări, ar fi trebuit să îl cunoască.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

84. A şi B încheie un contract de locaţiune, pentru o perioadă determinată cuprinsă între 01.01.2021-01.01.2027. Contractul încheiat între A şi B este:

A. un act juridic de dispoziţie;

B. un act juridic de administrare;

C. un contract sinalagmatic, netranslativ de proprietate.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

85. Locatorul:

A. este obligat să îl garanteze pe locatar de tulburarea cauzată prin fapta unui terț care nu pretinde un drept asupra bunului, dar care îl împiedică pe locatar să preia bunul;

B. răspunde și pentru viciile aparente la data încheierii contractului, chiar dacă locatarul nu le-a reclamat fără întârziere;

C. poate fi obligat la despăgubiri pentru prejudiciile pe care viciile aparente le cauzează vieții, sănătății sau integrității corporale a locatarului, chiar dacă locatarul nu le-a reclamat la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

86. În lipsă de stipulație contrară și dacă nu există uzanțe, chiria se plătește:

A. în cazul unei locațiuni cu o durată de 5 ani, în prima zi lucrătoare a fiecărui trimestru;

B. în avans pentru toată perioada contractului, dacă aceasta nu depășește o lună;

C. în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni, dacă durata locațiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de un an.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

87. Ca și în cazul vânzării, în cazul locațiunii:

A. prețul poate consta într-o sumă de bani sau altă prestație;

B. funcționarii publici, judecătorii-sindici și practicienii în insolvență sunt incapabili de a lua în locațiune bunurile pe care le administrează ori a căror administrare o supraveghează, sub sancțiunea nulității absolute;

C. locatorul nu răspunde pentru viciile care erau aparente la data încheierii contractului pe care locatarul nu le-a reclamat fără întârziere.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

88. În cazul contractului de locațiune:

A. dacă acesta este încheiat prin înscris sub semnătură privată care a fost înregistrat la organele fiscale sau dacă a fost încheiat în formă autentică, constituie titlu executoriu pentru toate obligațiile părților, care decurg din acesta;

B. dacă obiectul acestuia îl constituie o locuință și este încheiat fără determinarea duratei, în lipsa unei convenții contrare, chiriașul poate denunța contractul prin notificare, cu respectarea unui termen de preaviz care nu poate fi mai mic decât sfertul intervalului de timp pentru care s-a stabilit plata chiriei;

C. dacă obiectul acestuia îl constituie o locuință, este considerată nescrisă orice clauză în temeiul căreia chiriașul se obligă să recunoască sau să plătească în avans, cu titlu de reparații locative, sume stabilite pe baza estimărilor făcute exclusiv de locator.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

89. Doamna T a dat în locațiune un imobil cu destinație spațiu de depozitare unui cuplu – domnului P și doamnei G. Ulterior, aflând din întâmplare că femeia pe care domnul P o prezentase drept soția sa era în realitate concubină, soția adevărată locuind în altă localitate și neavând cunoștință de contractul de locațiune, doamna T solicită anularea, respectiv constatarea nulității contractului, după caz. În aceste condiții de fapt, instanța sesizată:

A. va anula contractul, pentru *error in persona*;

B. va respinge constatarea nulității contractului, pentru cauză imorală;

C. nu va anula contractul pentru *error in persona*.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

90. La data de 22.02.2021, printr-un înscris autentic, X (persoană fizică), în calitate de locator, încheie cu Y (persoană fizică), în calitate de locatar, un contract de închiriere a unui fotoliu electric de masaj pe o durată de 1 an și pentru o chirie în cuantum de 500 de lei/lună, în contract stipulându-se că bunul urmează a fi predat locatarului la data de 01.03.2021 printr-un proces-verbal. La data de 24.02.2021, asupra aceluiași fotoliu electric de masaj, același locator X încheie cu Z (persoană fizică), în calitate de locatar, printr-un înscris sub semnătură privată, un contract de locațiune pe o durată de 1 an și pentru o chirie de 800 de lei/lună. În cuprinsul contractului de locațiune din data de 24.02.2021 se stipulează că, la data încheierii prezentului contract, locatorul (X) predă locatarului (Z)

bunul închiriat împreună cu codurile de utilizare, iar locatarul (Z) a plătit în avans contravaloarea chiriei pentru 3 luni. Din punct de vedere al dreptului material civil, în conflictul dintre cei doi locatari (Y și Z) va avea câștig de cauză:

A. locatarul Y, deoarece a încheiat primul contractul de închiriere, astfel că dreptul de folosință i-a fost transmis prioritar la data de 22.02.2021 de către locatorul X, acesta din urmă nemaiavând în patrimoniu, la data de 24.02.2021, dreptul de folosință asupra bunului;

B. locatarul Z, deoarece a intrat primul în folosința bunului, dacă la data intrării în folosință a fost de bună-credință;

C. locatarul Y, dacă va proba că Z a cunoscut sau putea să cunoască faptul încheierii contractului de locațiune din data de 22.02.2021.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

91. În materia contractului de locațiune:

A. locatorul nu este ținut să îl garanteze pe locatar de tulburarea cauzată prin fapta unui terț care pretinde un drept asupra bunului dat în locațiune;

B. locațiunea încetează de drept prin moartea locatorului sau a locatarului;

C. contractul de locațiune încheiat prin înscris sub semnătură privată și înregistrat la organele fiscale, precum și cel încheiat în formă autentică constituie titlu executoriu pentru plata chiriei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

92. A, persoană fizică, în calitate de locator, și B, persoană juridică, în calitate de locatar, au încheiat sub semnătură privată un contract de locațiune pentru un imobil, la data de 01.10.2018, pe o durată de 3 ani, fără ca vreo parte să poată denunța unilateral contractul pe durata lui. A, locatorul, a înregistrat contractul de locațiune la organul fiscal competent imediat după semnarea lui. Contractul expiră la 30.09.2021, dar A nu mai dorește prelungirea lui, pentru că B are 2 luni întârziere la chirie și a găsit un alt locatar. După expirarea contractului, B neavând chiria plătită la zi și refuzând să elibereze imobilul, A a decis să pună în executare silită contractul pentru plata chiriei și pentru restituirea imobilului. Consultat de către A în calitate de avocat, ar trebui să arătați că, în condițiile date:

A. contractul de locațiune este titlu executoriu în privința obligației de plată a chiriei;

B. potrivit dispozițiilor Codului civil, contractul de locațiune este titlu executoriu în privința obligației de restituire a imobilului la expirarea termenului, în condițiile legii;

C. contractul de locațiune încheiat sub semnătură privată înregistrat la organul fiscal competent este titlu executoriu doar în privința obligației de plată a chiriei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

93. În cazul locațiunii:

A. dacă bunul este distrus în întregime, contractul încetează de (plin) drept, indiferent dacă imposibilitatea de folosire a bunului este fortuită sau este cauzată de culpa locatorului;

B. locatorul, în principiu, răspunde și pentru viciile care sunt aparente la data predării, chiar dacă locatarul nu le-a reclamat fără întârziere, pentru că el este obligat să asigure folosința utilă a lucrului pe toată durata locațiunii, atât în raport de viciile care existau înaintea locațiunii, cât și de cele care au survenit în cursul acesteia;

C. în cazul în care locatarul nu execută, fără justificare, obligația de a nu schimba destinația bunului aflat în locațiune, locatorul nu poate obține, de regulă, rezilierea contractului prin declarație unilaterală.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

94. Dacă X a continuat să locuiască într-un imobil mai mult de un an de la expirarea contractului de închiriere, executându-și obligațiile în tot acest interval de timp, iar Y, proprietarul imobilului, i-a interzis recent accesul prin schimbarea încuietorilor, ce opțiuni legale credeți că are X?

A. să introducă o acțiune posesorie în reintegrare împotriva lui Y;

B. să introducă o acțiune personală, bazată pe contractul de închiriere;

C. să ceară rezilierea contractului cu daune-interese.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

95. Locațiunea încheiată pentru o durată de 50 de ani:

A. este lovită de nulitate relativă;

B. nu poate fi încheiată valabil decât cu respectarea condițiilor cerute de lege pentru actele de dispoziție;

C. va produce efecte prin aplicarea unei reguli derogatorii de la principiul forței obligatorii a actului juridic.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

96. Locatarul:

A. la încetarea locațiunii, trebuie să restituie bunul luat în locațiune în starea în care l-a primit, în afară de ceea ce a pierit sau s-a deteriorat din cauza vechimii;

B. poate să încheie o sublocațiune ori chiar să cedeze locațiunea bunului imobil care face obiectul contractului, doar dacă această facultate a fost stipulată în mod expres prin contract;

C. are obligația de a suporta reparațiile de întreținere curentă, în lipsă de stipulație contrară.

(admitere INM, noiembrie 2019)

97. În ceea ce privește contractul de locațiune:

A. desființarea dreptului care permitea locatorului să asigure folosința bunului închiriat atrage după sine automat încetarea oricăror efecte ale locațiunii, indiferent dacă locatorul a fost de bună sau de rea-credință;

B. întrucât locatarul este un simplu detentor precar al bunului închiriat, acesta nu are la dispoziție nicio acțiune posesorie care să vizeze bunul respectiv;

C. în principiu, rezilierea consecutivă neexecutării obligației locatarului de a nu schimba destinația bunului închiriat este doar una judiciară.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

98. La data de 20.11.2015, între părți s-a încheiat un contract de locațiune a unui imobil pe o durată de 3 ani. Ulterior, în vara anului 2016, locatarul a efectuat lucrări de îmbunătățire a imobilului închiriat, cheltuind suma de 8.000 de lei. În urma rămânerii definitive a hotărârii de admitere a acțiunii în revendicare, la data de 12.09.2017, locatorul a pierdut proprietatea imobilului. Prin raportare la situația de fapt:

A. locatarul poate invoca un drept de retenție pentru obținerea contravalorii îmbunătățirilor aduse imobilului, chiar dacă nu a avut acordul prealabil al locatorului pentru efectuarea acestor îmbunătățiri;

B. dacă locatarul a fost de bună-credință la momentul încheierii contractului, locațiunea va produce efecte până la data de 12.09.2018;

C. locațiunea este opozabilă proprietarului până la expirarea termenului contractual, dacă a fost notată în cartea funciară a imobilului.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

99. Contractul prin care X, în vârstă de 16 ani, închiriază lui Y un bun mobil pentru o perioadă de un an și două luni:

A. este lovit de nulitate relativă, datorită neîndeplinirii cerințelor legale privind capacitatea de exercițiu a locatorului;

B. este anulabil, numai dacă sunt îndeplinite condițiile pentru invocarea leziunii;

C. dă dreptul locatarului să încheie o sublocațiune, dacă această facultate nu i-a fost interzisă în mod expres.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

100. X închiriază lui Y un cal pentru o perioadă de un an în vederea participării la concursuri de echitație. După trei luni de la încheierea locațiunii, rezultatele obținute de Y la câteva concursuri îl determină pe X să vândă calul către Z. Calul îl mușcă pe unul dintre jocheii concurenți, cu ocazia participării lui Y la un concurs desfășurat ulterior vânzării. Prin raportare la situația de fapt:

A. locațiunea nu îi este opozabilă lui Z, în ipoteza în care nu i-a fost făcută cunoscută de către X la încheierea vânzării;

B. Z va răspunde pentru prejudiciul cauzat jocheului;

C. la expirarea termenului locațiunii, va fi considerată încheiată o nouă locațiune, în condițiile celei vechi, însă pe durată nedeterminată, dacă Y continuă să dețină calul și să își execute obligațiile, fără nicio împotrivire din partea lui Z.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

101. În materia locațiunii:

A. interdicția de a ceda locațiunea nu o include și pe aceea de a încheia o sublocațiune;

B. interdicția de a încheia o sublocațiune nu o include și pe aceea de a ceda locațiunea;

C. în cazul în care se încheie de o persoană care nu poate face decât acte de administrare, locațiunea nu poate depăși 3 ani.

(admitere în magistratură, august 2013)

102. În materia locațiunii:

A. interdicția de a ceda locațiunea o include și pe aceea de a încheia o sublocațiune;

B. interdicția de a încheia o sublocațiune o include și pe aceea de a ceda locațiunea;

C. dacă părțile convin astfel, locațiunea încetează în cazul înstrăinării bunului dat în locațiune.

(admitere INM, 2013)

103. X, în calitate de chiriaș al unui imobil cu destinație de locuință, cesionează contractul de închiriere către Z, fără a-l înștiința în prealabil pe locatorul Y. Din această cauză locatorul Y i-a transmis chiriașului X o notificare de reziliere a contractului de locațiune. Primind notificarea, X se adresează avocatului său pentru o consultație juridică. În calitate de avocat al lui X apreciați că:

A. X nu avea dreptul să cesioneze către Z contractul de închiriere decât cu acordul scris al locatorului Y;

B. X avea dreptul să cesioneze către Z contractul de închiriere fără acordul locatorului Y;

C. dacă locatorul Y își dă acordul scris pentru cesiunea contractului de închiriere, în lipsa unei stipulații contrare, cesionarul/sublocatarul Z răspunde solidar cu chiriașul X pentru obligațiile asumate față de locator prin contract.

(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, septembrie 2022)

104. În cazul sublocațiunii:

A. dacă bunul este mobil, aceasta nu este permisă decât cu acordul scris a locatorului;

B. interdicția de a o încheia nu include și interdicția de a ceda locațiunea;

C. aceasta nu poate avea ca obiect, în niciun caz, o parte din bunul dat în locațiune.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

105. X închiriază lui Y un imobil cu destinația de spațiu comercial. Y încheie un contract de sublocațiune cu Z, având ca obiect o parte din imobilul respectiv. Ulterior, X vinde imobilul către T. Prin raportare la situația descrisă:

A. T este obligat să respecte locațiunea, dacă aceasta nu prevedea încetarea în cazul înstrăinării imobilului și avea dată certă anterioară înstrăinării, în condițiile în care imobilul nu era înscris în cartea funciară;

B. în contul chiriilor restante, datorate de Y la data înstrăinării imobilului, T va putea cere lui Z chiria pe care acesta o datorează lui Y;

C. Y nu va putea opune lui T plata anticipată a chiriei, chiar dacă aceasta fusese menționată în actul prin care T a dobândit imobilul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

106. Dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat de către locator:

A. dobânditorul devine răspunzător și pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării, dacă locațiunea îi este opozabilă;

B. locațiunea încetează de drept la data înstrăinării, în cazul în care are ca obiect un bun mobil și durata locațiunii este de cel mult un an;

C. dreptul locatarului este opozabil dobânditorului în cazul imobilelor neînscrise în cartea funciară, dacă data certă a locațiunii este anterioară datei certe a înstrăinării.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

107. În ipoteza înstrăinării bunului imobil dat în locațiune, când contractul de locațiune a fost notat în cartea funciară:

A. dobânditorul bunului nu preia răspunderea locatorului pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării;

B. dobânditorul bunului se subrogă în drepturile izvorând din garanțiile oferite de locatar locatorului inițial, în condițiile legii;

C. locatarul are dreptul să rezilieze contractul de locațiune pe motivul schimbării locatorului, fără acordul său.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

108. Într-un contract de locațiune constatat printr-un înscris autentic pe termen de 5 ani, locatarul se plânge de faptul că spațiul închiriat prezintă vicii care afectează folosința conform scopului locațiunii, iar un terț, care se pretinde proprietar, i-a trimis o notificare prin care locatarul este somat să plătească chiria într-un cont bancar indicat de pretinsul proprietar. Față de această situație, locatorul vrea să știe care sunt obligațiile sale față de locatar și ce drepturi are în cazul în care, la expirarea

termenului contractual, locatarul refuză să elibereze spaţiul?

A. locatorul garantează contra tuturor viciilor lucrului care împiedică sau micşorează folosirea lui, dar numai dacă acestea existau la data încheierii contractului, iar locatorul le-a cunoscut sau trebuia să le cunoască;

B. locatorul este dator să îl apere pe locatar dacă un terţ pretinde un drept asupra bunului dat în locaţiune, chiar şi în lipsa unei tulburări de fapt;

C. la expirarea termenului, locatorul poate pune în executare silită contractul de locaţiune încheiat pe durată determinată şi constatat prin înscris autentic, în privinţa obligaţiei de restituire a bunului dat în locaţiune.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

109. Contractul de închiriere pe durată determinată a unei locuinţe:

A. nu poate fi denunţat unilateral în nicio situaţie;

B. poate fi denunţat unilateral de către locatar cu respectarea unui termen de preaviz de cel puţin 60 de zile, chiar dacă dreptul de denunţare unilaterală nu este expres prevăzut în contract;

C. poate fi denunţat unilateral de către locator în vederea satisfacerii nevoilor locative proprii sau ale familiei sale numai dacă dreptul de denunţare unilaterală este expres prevăzut în contract.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

110. W. SRL a încheiat un contract de locaţiune cu K. SRL pe termen de 5 ani, cu posibilitatea pentru locatar de a denunţa unilateral contractul după 3 ani de la încheierea sa, cu plata unei sume reprezentând chiriile cumulate pentru 6 luni. După un an şi două luni de la încheierea contractului, K. SRL a notificat denunţarea unilaterală a contractului şi a eliberat spaţiul închiriat, cerând locatorului să îi restituie garanţia, reprezentând contravaloarea a 3 chirii lunare. În raport de această situaţie:

A. locatorul este îndreptăţit să refuze restituirea sumei reprezentând garanţia;

B. locatarul a încălcat contractul de locaţiune şi poate fi angajată răspunderea sa contractuală;

C. contractul este considerat încetat prin denunţarea unilaterală şi locatarul nu mai are nicio obligaţie.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

111. La data de 15.03.2013, P, în calitate de locator, a încheiat un contract de locaţiune pe durată nedeterminată cu C, în calitate de locatar, cu privire la un imobil situat în zona de nord a Capitalei. Părţile au prevăzut dreptul fiecăreia de a denunţa unilateral contractul, cu un termen de preaviz de 60 de zile, precum şi încetarea contractului de locaţiune în caz de înstrăinare a imobilului. Contractul a fost notat în cartea funciară. După doi ani, P a încheiat un contract de vânzare a apartamentului cu D, care nu doreşte continuarea locaţiunii. D vrea să ştie în ce măsură contractul de locaţiune îi este opozabil şi când ar putea obţine restituirea bunului de la locatar:

A. D poate denunţa unilateral contractul cu respectarea unui termen de preaviz de 60 de zile;

B. locaţiunea rămâne opozabilă lui D pentru un termen de două ori mai mare decât cel prevăzut pentru notificarea denunţării contractului, respectiv 120 de zile de la data notificării înstrăinării către locatar;

C. locaţiunea va continua să producă efecte şi după notificarea înstrăinării către locatar, dar nu mai mult de un an de la data înstrăinării dreptului de către locator.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

112. Între părţile L şi C, la data de 12.06.2014, prin înscris sub semnătură privată, s-a încheiat contractul de închiriere privind un imobil cu destinaţia de locuinţă, pentru o perioadă de un an, însă efectele locaţiunii au continuat şi după expirarea termenului stabilit prin contract. S-a stipulat plata lunară a chiriei, până la data de 10 a fiecărei luni. Prin notificarea comunicată chiriaşului la data de 01.07.2019, L a inveterat că înţelege să denunţe contractul şi a solicitat lui C ca, în termen de 60 de zile de la primirea notificării, să procedeze la eliberarea şi predarea imobilului. La data de 04.09.2019, L a solicitat, în contradictoriu cu C, evacuarea din imobil, precum şi obligarea la plata cheltuielilor de judecată. În acest caz:

A. instanţa va admite acţiunea, constatând încetat contractul ca urmare a denunţării unilaterale;

B. instanţa va respinge acţiunea, deoarece contractul încheiat pe durată determinată nu poate fi denunţat unilateral;

C. obligaţia de restituire a imobilului a devenit exigibilă la expirarea termenului de 60 de zile, calculat de la data de 01.07.2019.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

113. În urma admiterii unei acţiuni în revendicare, locatorul a pierdut dreptul de proprietate asupra unui imobil care făcea obiectul unui contract de locaţiune încheiat pe termen de 5 ani. La momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, mai erau 3 ani şi 5 luni din termenul locaţiunii. La data încheierii contractului, locatarul s-a asigurat că locatorul are dreptul de a închiria bunul, acesta fiind înregistrat în cartea funciară ca titular exclusiv al dreptului de proprietate. În plus, la acel moment, nu exista niciun litigiu pe rol împotriva locatorului. Selectaţi sfatul juridic corect din punct de vedere legal pentru locatar:

A. desfiinţarea dreptului locatorului determină încetarea de drept a contractului de locaţiune, chiar dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea locaţiunii, aşa încât acesta trebuie să restituie imediat spaţiul închiriat către adevăratul proprietar;

B. locaţiunea va continua să producă efecte până la expirarea duratei termenului contractual de 5 ani;

C. locaţiunea va continua să producă efecte, dar nu mai mult de un an de la data desfiinţării titlului locatorului, dacă locatarul a fost de bună-credinţă la încheierea contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

114. La data de 01.02.2012, X închiriază lui Y un imobil pentru o perioadă de 10 ani, stabilindu-se desfiinţarea contractului în ipoteza în care imobilul va fi expropriat. În urma declanşării unei proceduri de expropriere, Y a părăsit imobilul la data de 01.01.2013. La data de 04.03.2013, posesia imobilului este preluată de către expropriator. În această situaţie:

A. Y va putea obţine, în considerarea condiţiei rezolutorii inserate de părţi în contract, obligarea lui X la restituirea chiriei încasate anterior exproprierii;

B. contractul de locaţiune va fi considerat încetat chiar şi în ipoteza în care, ulterior exproprierii, X a obţinut în instanţă retrocedarea imobilului ca urmare a neutilizării acestuia în scopul pentru care fusese expropriat;

C. X va putea pretinde expropriatorului, cu titlu de despăgubire, inclusiv chiria aferentă lunilor ianuarie şi februarie 2013, pe care Y a refuzat să o achite.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

115. La data de 15.07.2015, M, în calitate de locatar, a încheiat cu bună-credinţă un contract de locaţiune a unui imobil cu R, în calitate de locator, pe o durată de 5 ani. Contractul a fost notat în cartea funciară a imobilului. La data de 01.02.2016, locatarul a aflat că R a fost chemat în judecată de un terţ într-o acţiune în revendicarea imobilului închiriat. La data de 20.11.2017, hotărârea prin care a fost admisă acţiunea în revendicare a rămas definitivă. În raport de situaţia de fapt descrisă, contractul de locaţiune:

A. va produce efecte până la data de 20.11.2018;

B. a încetat de drept la data de 20.11.2017;

C. va produce efecte până la data de 15.07.2020.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

116. La data de 01.04.2017, arhitectul W a încheiat un contract de locaţiune cu L pentru un spaţiu locativ situat la parterul unui imobil, cu scopul desfăşurării activităţii profesionale a unui cabinet de arhitectură pentru care W era înregistrat ca persoană fizică autorizată. Conform voinţei exprese a părţilor, contractul a fost încheiat pe durată nedeterminată şi înregistrat la Administraţia financiară. Întrucât afacerea nu a mers foarte bine, la data de 01.04.2018, W a încetat să mai plătească chiria şi a eliberat spaţiul închiriat. În raport de această situaţie:

A. locaţiunea se consideră încheiată la expirarea termenului de un an de la data încheierii contractului;

B. L poate să pună în executare silită contractul pentru plata chiriei;

C. W putea oricând să înceteze executarea contractului, întrucât era încheiat pe durată nedeterminată.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

117. La data de 12.09.2011, F a închiriat lui G un imobil, teren și construcție, pentru o durată de zece ani, în contract fiind menționat faptul că imobilul va fi folosit pentru activități de tip creșă. Fără a cere acordul locatorului, în cursul lunilor februarie și martie 2012, F a efectuat lucrări de amenajare necesare pentru specificul activității creșei. În această situație, locatorul:

A. va fi obligat să păstreze lucrările și să plătească locatarului sporul de valoare adus imobilului;

B. are dreptul de a păstra lucrările efectuate asupra bunului său, fără a putea fi obligat la despăgubiri;

C. nu poate cere locatarului aducerea bunului în starea inițială.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

§4. Contractul de societate

118. La înființarea societății M. SRL, asociatul K a aportat suma de 1.000 de lei, iar asociatul Q a aportat în natură un imobil teren pe care urma să fie edificată o construcție, actul constitutiv fiind încheiat sub semnătură privată. Față de faptul că actul constitutiv nu a fost încheiat în formă autentică:

A. nulitatea absolută a societății se acoperă dacă până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe asociații încheie actul constitutiv în formă autentică;

B. în condițiile în care instanța de judecată constată nulitatea absolută prin hotărâre definitivă, persoana juridică încetează cu efect retroactiv și poate intra în lichidare, în condițiile legii;

C. nulitatea societății poate fi invocată în termen de un an de la data înființării.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

§5. Contractul de mandat

119. Mandatul:

A. dat prin înscris sub semnătură privată pentru încheierea vânzării unui teren este valabil, dacă a fost acceptat tacit de mandatar;

B. nu poate fi revocat de mandant decât în forma în care a fost încheiat contractul de mandat revocat;

C. este revocat de împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeași afacere.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

120. Contractul de mandat:

A. poate fi încheiat și în vederea săvârșirii unor acte juridice nepatrimoniale;

B. poate fi încheiat în formă verbală, dacă actul juridic pentru care s-a dat mandatul nu este supus, potrivit legii, unei anumite forme;

C. poate fi încheiat în formă verbală numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

121. La data de 01.05.2017, A îl împuternicește pe B, prin înscris sub semnătură legalizată, să încheie cu C un contract de vânzare a autoturismului său, indicând în acest sens prețul vânzării, precum și propriul său cont bancar pentru încasarea prețului. B încheie contractul de vânzare în formă autentică notarială (din precauție) și încasează prețul vânzării în contul său personal. Ulterior B devine de negăsit și, văzând că nu poate recupera prețul vânzării de la acesta, A îl cheamă în judecată pe C:

A. acțiunea lui A în contradictoriu cu C, prin care solicită nulitatea vânzării întrucât mandatul trebuie dat în forma în care contractul preconizat este încheiat (principiul simetriei formelor), trebuie admisă;

B. acțiunea lui A în contradictoriu cu C, prin care solicită nulitatea vânzării întrucât mandatul trebuie dat în forma în care contractul preconizat este încheiat (principiul simetriei formelor), ar trebui respinsă;

C. indiferent de forma procurii scrise, acțiunea lui A prin care solicită lui C plata prețului ar trebui admisă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

122. Mandatul cu reprezentare încetează prin:

A. revocarea sa de către mandant, cu excepția cazului în care părțile l-au declarat irevocabil;

B. renunțarea mandatarului, cu excepția cazului în care este intempestivă;

C. expirarea duratei mandatului convenite de părți, în cazul în care nu a intervenit anterior o altă cauză de încetare.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

123. La data de 01.05.2016, A îl mandatează pe B să vândă terenul proprietatea sa situat în București și înscris în cartea funciară nr. 12345. Respectând limitele împuternicirii, la data de 01.06.2016, B vinde terenul către C, care își înscrie dreptul în cartea funciară în aceeași zi. La data de 01.06.2018, D cumpără terenul de la C, intabulându-se în mod corespunzător în aceeași zi. La data de 01.07.2019, AM, unicul moștenitor al lui A, care în acea zi a aflat de situația terenului, consultă 3 avocați, arătându-le suplimentar faptul că A a decedat la data de 25.05.2016. Marcați varianta/variantele corecte:

A. contractul de vânzare încheiat de către B este sigur inopozabil lui AM, întrucât mandatul a încetat prin moartea lui A;

B. contractul dintre C și D nu este nul, chiar dacă C nu ar fi dobândit valabil proprietatea prin contractul încheiat la data de 01.06.2016;

C. o eventuală acțiune în revendicare formulată de către AM împotriva lui D, dobânditor de bună-credință, va fi respinsă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

124. În materia contractului de mandat:

A. mandatarul datorează dobânzi, începând din ziua întrebuințării, pentru sumele întrebuințate în folosul său cu care a rămas dator;

B. mandantul nu este obligat să plătească mandatarului remunerația convenită, dacă mandatul cu titlu oneros nu a putut fi executat, independent de culpa mandatarului;

C. mandantul poate oricând revoca tacit un mandat dat în formă autentică, chiar dacă a fost declarat irevocabil.

(primire în profesie – avocat stagiar și avocat definitiv, 2015)

125. În materia mandatului cu reprezentare:

A. dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în 5 ani de la încheierea lui;

B. pentru a încheia compromisuri, mandatarul trebuie împuternicit în mod expres;

C. mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

126. D l-a împuternicit pe H să vândă un autoturism cu prețul de 10.000 de euro. H a vândut autoturismul lui G pentru prețul de 14.000 de euro, reprezentându-l și pe cumpărător la încheierea contractului, în baza unei împuterniciri primite în acest sens. H a achitat lui D suma de 10.000 de euro, prețul pentru care fusese împuternicit să vândă. În această situație:

A. D va putea cere constatarea nulității contractului de vânzare;

B. H va putea păstra suma de 4.000 de euro, deoarece a fost obținută suplimentar peste prețul dorit de D, iar în contractul de mandat nu era menționată nicio remunerație pentru prestația sa;

C. D va putea pretinde de la H suma de 4.000 de euro și dobânzile aferente acestei sume calculate din ziua în care H a fost pus în întârziere.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

127. În cazul mandatului cu reprezentare:

A. mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere de mandant;

B. mandatarul va exercita drepturile mandantului față de terți, dacă bunurile primite pentru mandant au ajuns cu întârziere;

C. dacă substituirea făcută de mandatar a fost autorizată de mandant, mandatarul răspunde doar pentru diligența cu care a ales persoana care l-a substituit și i-a dat instrucțiunile privind executarea mandatului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

128. În materia contractului de mandat:

A. dacă mandatul este cu titlu gratuit, mandatarul este ținut să îndeplinească mandatul cu diligența pe care o manifestă în propriile afaceri;

B. mandatul se întinde și asupra tuturor actelor necesare executării lui, chiar dacă nu sunt precizate în mod expres;

C. împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeași afacere anulează mandatul inițial.

(admitere în magistratură, august 2013)

129. În materia contractului de mandat:

A. mandatul se întinde și asupra tuturor actelor necesare executării lui, chiar dacă nu sunt precizate în mod expres;

B. dacă mandatul este cu titlu oneros, mandatarul este ținut să execute mandatul cu diligența pe care o manifestă în propriile afaceri;

C. împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeași afacere revocă mandatul inițial.

(admitere INM, 2013)

130. Prin acțiunea formulată, T l-a chemat în judecată pe M, solicitând obligarea acestuia la plata prețului conform contractului de vânzare autentic din data de 14.05.2020. În motivarea acțiunii, T a arătat că a vândut lui M, prin mandatarul său S, un autoturism care a și fost predat, urmând ca prețul să fie achitat într-o săptămână. Ulterior, pe S nu l-a mai putut contacta, iar M a refuzat plata prețului, pretinzând că nu are cunoștință de acest contract. La dosar s-au depus contractul de vânzare și procura autentică a lui S. Prin întâmpinare, M a solicitat respingerea acțiunii, întrucât el nu are nicio obligație față de T, nefiind parte în contractul încheiat. A susținut și dovedit că, deși este adevărat că la data de 14.02.2020 l-a împuternicit pe S cu cumpărarea în numele și pe seama lui a unui autoturism, ulterior, la 17.06.2020, i-a comunicat lui S că la 10.05.2020 a împuternicit printr-un înscris sub semnătură privată o altă persoană pentru achiziționarea autoturismului. Întrucât fiecare parte și-a dovedit susținerile:

A. instanța va reține că mandatul dat lui S a fost revocat prin numirea unui nou mandatar;

B. instanța va respinge acțiunea, întrucât lui S îi încetase puterea de reprezentare la 10.05.2020, astfel că actul de vânzare încheiat ulterior nu produce efecte față de M;

C. instanța va admite acțiunea, reținând că actul încheiat cu T obligă pe M, întrucât nici M, nici T nu au cunoscut și nici nu ar fi putut cunoaște revocarea împuternicirii la data încheierii contractului.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

131. În materia mandatului:

A. răspunderea mandanților față de mandatar este solidară, dacă mandatul a fost dat aceluiași mandatar pentru o afacere comună;

B. mandatul dat de mai mulți mandanți aceluiași mandatar pentru o afacere comună poate fi revocat de oricare dintre ei;

C. mandatul continuă față de mandatarii obligați să lucreze împreună, chiar dacă unul dintre ei a decedat.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

132. Mandatul conferit mai multor persoane pentru a lucra împreună:

A. nu are efect dacă nu a fost acceptat de către toate aceste persoane, orice stipulație contrară fiind considerată nescrisă;

B. atrage, în lipsă de stipulație contrară, răspunderea solidară a mandatarilor față de mandant, dacă s-au obligat să lucreze împreună;

C. acceptat de acestea, obligă pe mandant, în toate cazurile, la respectarea actelor încheiate chiar și numai de una dintre ele.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

133. Mandatarul:

A. este obligat să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, dacă mandatul este cu titlu gratuit;

B. este ținut să remită mandantului tot ceea ce a primit în temeiul împuternicirii sale, chiar dacă ceea ce a primit nu ar fi fost datorat mandantului;

C. datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

134. T a efectuat următoarele lucrări la imobilul vecinului N: a înlocuit tabla de pe toată casa, cea veche fiind desfăcută și stricată, a construit altă scară, închizând-o pe cea veche, întrucât stâlpul de susținere era putrezit, și a acoperit scara. N îl rugase pe V, tatăl lui T, într-un e-mail trimis cu trei luni în urmă, să se ocupe de repararea casei sale, cât timp lipsește, însă V l-a cerut fiului său să facă aceasta, după cum scria și în e-mailul de răspuns. Prin raportare la această situație de fapt:

A. operează gestiunea de afaceri și T este îndreptățit la recuperarea tuturor cheltuielilor utile;

B. operează relația contractuală, iar T urmează să primească integral cheltuielile efectuate;

C. T are un drept de retenție, până la acoperirea integrală a cheltuielilor efectuate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

135. H a încheiat cu M un contract de mandat cu titlu oneros prin care l-a împuternicit să înstrăineze producția sa de 500 de tone de cartofi, cu prețul de 1 leu/kg. În baza mandatului, M a vândut cantitatea de cartofi către un lanț de magazine, cu prețul de 1,5 lei/kg, obținând suma totală de 750.000 de lei. Din aceasta, la momentul desocotirii mandatului, după ce i-a fost plătită remunerația, M i-a predat lui H suma de 500.000 de lei, reținând diferența. H l-a notificat cerându-i diferența de preț, însă M a refuzat. Prin raportare la situația de fapt descrisă:

A. H este îndreptățit să obțină diferența de preț, chiar dacă prețul încasat de M este mai mare decât cel prevăzut în împuternicire;

B. M va păstra diferența de preț, deoarece a remis lui H prețul mărfii, în conformitate cu clauzele împuternicirii sale;

C. H poate obține și dobânda calculată la diferența de preț, de la data încasării acestei sume de către M.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

136. Mandantul are o acțiune directă:

A. împotriva persoanei pe care mandatarul și-a substituit-o, numai dacă substituirea a fost autorizată;

B. în toate cazurile, împotriva terțului cu care mandatarul, în temeiul unui mandat fără reprezentare, a contractat, cu condiția ca înainte de pornirea acțiunii să aducă la cunoștința terțului existența mandatului;

C. în lipsă de stipulație contrară, împotriva oricăruia dintre mandatari, dacă aceștia s-au obligat să lucreze împreună.

(admitere în magistratură, mai 2018)

137. În cazul mandatului cu reprezentare:

A. acceptarea mandatului de către mandatar poate fi și tacită;

B. mandatarul nu este obligat să remită mandantului ceea ce a primit în temeiul împuternicirii sale și nu era datorat mandantului;

C. pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului izvorâte din mandat, mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

138. Pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului, creanțe izvorâte din mandat:

A. mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant, dar numai dacă există stipulație expresă în acest sens;

B. mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor care se cuvin terților cu care mandatarul a contractat în numele și pe seama mandantului;

C. mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia, chiar în absența unei stipulații exprese.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

139. X îl împuternicește pe Y să cumpere în numele și pe seama lui X 20 de laptop-uri și 20 de telefoane mobile marca SAM, sens în care îi remite lui Y suma de bani necesară cumpărării celor 40 de bunuri, faptul predării sumei de bani fiind specificat în cuprinsul procurii speciale și autentice. În cuprinsul procurii s-a mai prevăzut că predarea bunurilor către mandantul X se va face la sediul acestuia și, totodată, că remunerația mandatarului Y se va plăti de către X înainte de data predării bunurilor. În acest context, dacă mandantul X nu plătește remunerația mandatarului:

A. Y poate să refuze predarea bunurilor către X în temeiul unui drept de retenție numai dacă s-a prevăzut expres în contractul de mandat/procură și numai pentru sumele avansate de el în executarea mandatului, nu și pentru remunerația ce i se cuvine;

B. Y poate să refuze predarea bunurilor către X în temeiul unui drept de retenție, chiar dacă acest aspect nu este expres stipulat în contractul de mandat/procură;

C. Y are un drept de retenție pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului izvorâte din mandat.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

140. În materia mandatului fără reprezentare:

A. mandantul are la îndemână împotriva terțului o acțiune oblică pentru valorificarea drepturilor născute din executarea mandatului, indiferent dacă și-a executat sau nu propriile obligații față de mandatar;

B. terțul are la îndemână o acțiune directă împotriva mandantului, pentru îndeplinirea obligațiilor născute din executarea mandatului;

C. mandatarul este obligat să transmită mandantului bunurile mobile supuse unor formalități de publicitate.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

141. În cazul mandatului fără reprezentare:

A. mandatarul încheie acte juridice în nume propriu, dar pe seama mandantului și își asumă față de terți obligațiile care rezultă din aceste acte, chiar dacă terții aveau cunoștință despre mandat;

B. terții contractanți se pot îndrepta direct împotriva mandantului pentru realizarea drepturilor lor de creanță născute din contractul încheiat cu mandatarul;

C. după ce și-a executat propriile sale obligații față de mandatar, mandantul poate exercita drepturile de creanță născute din executarea mandatului, substituindu-se, în acest scop, mandatarului.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

142. În cazul contractului de mandat:

A. fără reprezentare, o parte, numită mandatar, încheie acte juridice în nume propriu, dar pe seama celeilalte părți, numită mandant, și își asumă față de terți obligațiile care rezultă din aceste acte, chiar dacă terții aveau cunoștință despre mandat;

B. creditorii mandatarului nu pot urmări bunurile dobândite de acesta în nume propriu, dar pe seama mandantului, dacă mandatul fără reprezentare are dată certă și aceasta este anterioară luării oricărei măsuri asigurătorii sau de executare;

C. cu reprezentare, mandantul va restitui mandatarului toate cheltuielile avansate de acesta din urmă pentru executarea mandatului, împreună cu dobânzile legale aferente, calculate de la data efectuării cheltuielilor.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

143. În materia contractului de comision:

A. dacă nu s-a stipulat altfel, comisionul se datorează chiar dacă terțul nu execută obligația sa ori invocă excepția de neexecutare a contractului;

B. ca și în cazul contractului de mandat cu reprezentare, se nasc raporturi juridice directe între comitent și terț;

C. comisionarul care vinde pe credit, fără autorizarea comitentului, răspunde personal, fiind ținut, la cererea comitentului, să plătească de îndată creditele acordate împreună cu dobânzile și alte foloase ce ar rezulta.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

144. În materia contractului de comision:

A. dacă părțile nu au stabilit cuantumul comisionului, atunci se prezumă caracterul gratuit al contractului;

B. comisionarul se poate îndepărta de la instrucțiunile primite de la comitent dacă nu este suficient timp pentru a se obține autorizarea prealabilă în raport cu natura afacerii sau dacă se poate considera în mod rezonabil că acesta (comitentul), cunoscând împrejurările schimbate, și-ar fi dat autorizarea;

C. dacă prin lege nu se prevede altfel, forma scrisă este necesară numai pentru dovada contractului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

145. În materia contractului de consignație:

A. reprezintă cauză de încetare a contractului, printre altele, moartea, dizolvarea, falimentul, interdicția (în prezent, a se citi „instituirea tutelei speciale sau a consilierii judiciare", după caz – n.n.) sau radierea consignantului ori a consignatarului;

B. este nulă clauza prin care se constituie în favoarea consignatarului un drept de retenție asupra bunurilor primite în consignație și a sumelor cuvenite consignantului, pentru creanțele sale asupra acestuia;

C. caracterul oneros al contractului nu este prezumat.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

§6. Contractul de împrumut

146. Comodantul nu poate cere comodatarului restituirea bunului dat în comodat:

A. decât la împlinirea termenului stipulat în contract pentru restituirea bunului, cu excepția cazului în care în contractul respectiv s-a prevăzut întrebuințarea pentru care s-a împrumutat bunul, caz în care restituirea se va face la momentul satisfacerii întrebuințării respective;

B. decât în cazul în care comodatarul decedează, deoarece contractul se încheie în considerarea persoanei comodatarului;

C. înainte de termenul stipulat pentru restituire, dacă starea de nevoie pe care se întemeiază cererea de restituire era cunoscută de comodant la data încheierii contractului.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

147. Asemănător uzufructuarului, comodatarul:

A. folosește bunul altuia, cu obligația de a-l restitui după un anumit timp;

B. beneficiază de un drept real de folosință;

C. poate transmite, cu titlu oneros, folosința bunului în favoarea unei terțe persoane, chiar atunci când nu are aprobarea prealabilă a comodantului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

148. Actul juridic constatat, potrivit voinței părților, printr-un înscris autentic, prin care A remite lui B un împrumut cu dobândă pe termen de 3 ani, este un contract:

A. sinalagmatic, cu titlu oneros, solemn, comutativ;

B. cu titlu oneros, unilateral, real, comutativ;

C. sinalagmatic, cu titlu gratuit, consensual, comutativ.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

149. În materia împrumutului de folosință:

A. riscul pieirii fortuite a bunului împrumutat nu revine în nicio situație comodantului;

B. dacă mai multe persoane au împrumutat împreună același bun, ele răspund solidar față de comodant;

C. comodantul răspunde pentru pieirea bunului împrumutat când aceasta este cauzată de forța majoră de care comodatarul l-ar fi putut feri întrebuințând un bun propriu.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

150. În materia împrumutului de consumație:

A. plata anticipată a dobânzii nu se poate efectua decât pe cel mult 12 luni;

B. prin încheierea valabilă a contractului, împrumutatul devine proprietarul bunului;

C. în cazul în care împrumutul este cu titlu oneros, termenul de restituire se prezumă a fi stipulat în favoarea ambelor părți.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

151. În materia împrumutului de consumație:

A. dacă împrumutul este cu titlu gratuit, termenul de restituire este prezumat a fi în favoarea ambelor părți;

B. până la proba contrară, împrumutul care are ca obiect o sumă de bani este prezumat a fi cu titlu oneros;

C. în lipsa unei stipulații contrare, împrumutul care nu are ca obiect o sumă de bani se prezumă a fi cu titlu gratuit.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

152. Comodatarul:

A. poate invoca dreptul de retenție asupra bunului dat în folosință pentru obligațiile ce s-ar naște în sarcina comodantului;

B. dacă prelungește folosința bunului după scadența restituirii, răspunde de pieirea sau deteriorarea bunului, chiar dacă aceasta se datorează unei forțe majore, afară de cazul când dovedește că bunul ar fi pierit ori s-ar fi deteriorat oricum din cauza acelei forțe majore;

C. stăpânește bunul în calitate de posesor, pe perioada contractului de comodat.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

§7. Contractul de asigurare

153. În temeiul unui contract de asigurare de bunuri, în ipoteza producerii riscului

asigurat, asigurătorul va avea obligația de a plăti o despăgubire:

A. ce nu va putea depăși suma asigurată;

B. mai mică decât suma asigurată, dacă aceasta este inferioară valorii bunului, iar părțile nu au stipulat altfel;

C. egală cu cuantumul pagubei, chiar dacă valoarea acesteia depășește suma asigurată.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

154. Contractul de asigurare:

A. trebuie să fie încheiat în formă scrisă;

B. poate fi probat cu martori, atunci când există un început de dovadă scrisă;

C. nu poate fi semnat și certificat prin mijloace electronice.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

§8. Contractul de rentă viageră

155. În cazul contractului de rentă viageră:

A. poate fi declarată insesizabilă prin contract numai renta cu titlu gratuit;

B. debirentierul se poate libera de plata rentei oferind restituirea capitalului;

C. creditorul unei rente viagere constituite cu titlu oneros poate cere rezoluțiunea pentru nedepunerea de către debirentier a garanției promise în vederea executării obligației sale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

156. Printr-un contract de rentă viageră, constatat prin înscris sub semnătură privată, încheiat la data de 01.07.2014 între X și Y, acesta din urmă se obligă, fără a primi o contraprestație, să plătească o rată trimestrială în valoare de 6.000 de lei către X și T, pe durata vieții acestora. La data de 07.04.2016, X decedează. La data de 10.07.2016, T cheamă în judecată pe Y, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 6.000 de lei reprezentând suma datorată de Y, cu titlu de rentă pentru perioada iulie-septembrie 2016. Instanța:

A. va respinge cererea invocând din oficiu nulitatea contractului pentru nerespectarea formei autentice;

B. va admite în parte cererea și îl va obliga pe Y la plata sumei de 3.000 de lei;

C. va admite cererea stabilind că, în lipsă de stipulație contrară, ratele de rentă se plătesc în avans.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

157. Renta viageră:

A. nu produce niciun efect dacă s-a constituit cu titlu gratuit pe durata vieții unei persoane care a murit în cel mult 30 de zile de la data încheierii contractului, din cauza bolii de care suferea la acea dată;

B. constituită pe durata vieții mai multor persoane încetează, ca regulă, la data la care decedează prima dintre acestea;

C. constituită în favoarea mai multor credirentieri este divizibilă, dacă s-a convenit astfel.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

158. În materia contractului de rentă viageră:

A. rezoluțiunea contractului, la cererea credirentierului, în lipsă de stipulație contrară, conferă debirentierului dreptul de a obține restituirea ratelor de rentă;

B. în toate cazurile în care contractul este cu titlu gratuit, credirentierul poate cere rezoluțiunea, dacă debirentierul nu depune garanția promisă în vederea executării obligației sale ori o diminuează;

C. renta viageră constituită cu titlu oneros nu poate fi declarată insesizabilă prin contract.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

§9. Contractul de întreținere

159. În materia contractului de întreținere:

A. drepturile creditorului întreținerii nu pot fi cedate decât prin înscris încheiat în formă autentică;

B. caracterul personal al contractului de întreținere nu poate fi invocat de părți pentru a se opune acțiunii oblice introduse pentru executarea sa;

C. în lipsa unei stipulații contrare, obligația de întreținere este divizibilă în privința debitorilor.

(admitere în magistratură, august 2013)

160. În materia contractului de întreținere:

A. creanța de întreținere este incesibilă și insesizabilă;

B. clauza prin care creditorul întreținerii se obligă la prestarea unor servicii este considerată de lege nescrisă;

C. în cazul în care întreținerea este stipulată în favoarea unui terț, nu este necesară forma autentică, întrucât contractul reprezintă o donație indirectă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

161. În materia contractului de întreținere este adevărată afirmația:

A. în lipsa unei stipulații contrare, obligația de întreținere este indivizibilă atât în privința creditorilor, cât și în privința debitorilor;

B. dreptul la acțiunea în rezoluțiune aparținând creditorului întreținerii este transmisibil moștenitorilor;

C. drepturile creditorului întreținerii nu pot fi cedate, dar pot fi supuse urmăririi.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

162. Contractul de întreținere:

A. se încheie în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;

B. este revocabil în folosul persoanelor cărora creditorul întreținerii le datorează alimente în temeiul legii, doar dacă există fraudă din partea debitorului întreținerii;

C. încheiat pe durată determinată încetează la expirarea acestei durate, cu excepția cazului în care creditorul întreținerii decedează mai devreme.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

163. În materia contractului de întreținere:

A. dreptul la întreținere este transmisibil pentru cauză de moarte;

B. dreptul la acțiunea în rezoluțiunea contractului de întreținere se transmite moștenitorilor;

C. debitorul este îndreptățit să scadă valoarea întreținerii datorate creditorului, atunci când valoarea întreținerii prestate a depășit cu mult valoarea dreptului transmis.

(admitere INM, noiembrie 2019)

164. În materia contractului de întreținere:

A. în cazul înlocuirii întreținerii prin rentă, dacă prin contractul de întreținere nu s-a convenit altfel, obligația de plată a rentei rămâne indivizibilă între debitori;

B. atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea contractului în condiții conforme bunelor moravuri, cel interesat poate cere rezoluțiunea contractului;

C. drepturile creditorului întreținerii nu pot fi supuse urmăririi decât în limita a 1/4 din veniturile sale.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

165. A, în calitate de creditor al întreținerii, a încheiat cu B un contract de întreținere viager în care s-a stipulat că, în cazul neexecutării fără justificare a obligațiilor de către B, A are dreptul la rezoluțiunea unilaterală a contractului. A se plânge de încălcarea obligațiilor, fără justificare, de către B și ar dori să notifice rezoluțiunea unilaterală a contractului, dar se teme ca B să nu îi ceară restituirea prestațiilor deja executate. Care dintre sfaturile juridice de mai jos este corect în situația dată:

A. clauza de rezoluțiune este considerată nescrisă, întrucât rezoluțiunea întemeiată pe neexecutarea, fără justificare, a obligației de întreținere trebuie să fie dispusă de instanță;

B. creditorul întreținerii poate obține numai înlocuirea întreținerii cu o sumă de bani corespunzătoare;

C. în cazul în care instanța de judecată dispune rezoluțiunea pentru neexecutarea, fără justificare, a obligației de întreținere, debitorul în culpă nu poate obține restituirea prestațiilor de întreținere deja executate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

166. La data de 13.05.2015, X a încheiat un contract cu Y și Z prin care s-a obligat să execute față de aceștia prestațiile necesare întreținerii lor pentru o perioadă de un an, în schimbul transferului proprietății unui bun, aflat în proprietatea comună a lui Y și Z. La data de 25.05.2015, X și Z au decedat în urma unui accident rutier petrecut în timp ce X îl transporta pe Z către spital pentru efectuarea unei ședințe de chimio-

terapie. În această situație, S, moștenitorul lui X, va putea:

A. să refuze executarea contractului, invocând decesul lui Z;

B. să refuze suportarea cheltuielilor aferente înmormântării lui Z;

C. să ceară înlocuirea întreținerii cu o sumă de bani corespunzătoare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

167. X încheie un contract cu Y, prin care transmite acestuia din urmă dreptul de proprietate asupra a două automobile de lux, Y obligându-se să efectueze, în folosul lui X, prestațiile necesare întreținerii și îngrijirii acestuia pentru o durată de șase ani. Prin raportare la această situație de fapt:

A. contractul va fi lovit de nulitate absolută, dacă nu a fost încheiat în formă autentică;

B. contractul încetează prin declarația unilaterală de rezoluțiune a lui Y, în ipoteza în care comportamentul lui X face imposibilă executarea contractului în condiții conforme bunelor moravuri, iar părțile au prevăzut expres în contract posibilitatea rezoluțiunii unilaterale;

C. dacă X a cerut rezoluțiunea contractului pentru neexecutarea fără justificare de către Y a obligațiilor asumate prin contract, oferta de întreținere făcută de Y după introducerea acțiunii nu poate împiedica rezoluțiunea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

168. Prin contractul de întreținere încheiat în formă autentică la data de 20.09.2017, F s-a obligat față de G să îi asigure întreținerea pentru toată durata vieții în schimbul transferului dreptului de proprietate asupra unui teren, proprietatea lui G, și a obligației acestuia din urmă de a cultiva terenul și a valorifica recolta în favoarea lui F. După încheierea contractului, F și-a îndeplinit corespunzător obligația de întreținere, spre deosebire de G, care nu a prestat activitățile la care se obligase. În raport de această situație:

A. F poate să invoce excepția de neexecutare a contractului;

B. contractul de întreținere este lovit de nulitate absolută;

C. clauza prin care G se obligă să presteze servicii în favoarea lui F este considerată nescrisă.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

169. Între creditorul A și debitorii B și C s-a încheiat un contract de întreținere. Bunul imobil care constituie capitalul întreținerii a fost transmis și predat de A către B și C. Ulterior, imobilul este distrus parțial într-un incendiu provocat de explozia unei autocisterne aflate în proprietatea unui terț, parcată în apropierea imobilului. În aceste condiții:

A. A este îndreptățit să solicite debitorilor B și C executarea obligației de întreținere în aceeași formă și măsură cum au fost stabilite la încheierea contractului;

B. dacă părțile nu au prevăzut altfel, obligația de plată a întreținerii este indivizibilă în privința debitorilor;

C. obligația de întreținere este diminuată proporțional cu valoarea pagubei suferite.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

170. În materia contractului de întreținere:

A. drepturile creditorului întreținerii nu pot fi cedate și nici supuse urmăririi;

B. contractul de întreținere se încheie în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;

C. dacă prin contractul de întreținere nu s-a prevăzut durata întreținerii, atunci aceasta este datorată pe un termen rezonabil.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

171. Prin contractul încheiat la data de 15.07.2017, M a transmis către fiul său O proprietatea asupra casei în care locuia, în schimbul prestațiilor necesare întreținerii pe toată durata vieții sale. După două luni de la data încheierii contractului, M a decedat din cauza cancerului de care suferea de mai bine de un an, lăsând ca moștenitori pe cei doi fii ai săi, O și P. Acesta din urmă a aflat despre existența contractului după deschiderea moștenirii. În raport de această situație:

A. contractul nu va produce niciun efect;

B. într-o eventuală acțiune în revocarea contractului de întreținere, O poate opune caracterul personal al acestui contract;

C. P va putea beneficia de prezumția caracterului gratuit al contractului în formularea unei eventuale acțiuni în reducțiunea liberalităților excesive.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

172. În materia contractului de întreținere:

A. atunci când creditorul decedează în cursul duratei contractului, debitorul nu are obligația să îl înmormânteze;

B. caracterul personal al contractului de întreținere poate fi invocat de părți pentru a se opune acțiunii oblice introduse pentru executarea sa;

C. în cazul pluralității de creditori, în lipsa unei stipulații contrare, obligația de întreținere este indivizibilă în privința creditorilor.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

173. Rezoluțiunea contractului de întreținere, întemeiată pe neexecutarea, fără justificare, a obligației de întreținere:

A. nu poate opera în temeiul unui pact comisoriu, chiar dacă s-a convenit că rezoluțiunea va rezulta din simplul fapt al neexecutării;

B. nu poate fi pronunțată de instanță dacă, după introducerea cererii, debitorul obligației de întreținere a făcut oferta de întreținere, cu excepția cazului în care debitorul întreținerii fusese pus în întârziere anterior introducerii cererii;

C. permite repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului, deoarece rezoluțiunea produce efecte atât pentru viitor, cât și pentru trecut.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

174. La data de 15.03.2016, între A și B (unchiul său) s-a încheiat un contract de întreținere. Potrivit contractului, B îi transmitea dreptul de proprietate a apartamentului său aflat într-o locație de lux a orașului, iar A îi asigura întreținere până la sfârșitul vieții. În contract s-a inserat o clauză conform căreia „creditorul întreținerii poate solicita rezoluțiunea unilaterală a contractului în măsura în care debitorul nu îi asigură în mod culpabil întreținerea". Începând cu anul 2020, A, văzând că unchiul său, deși în vârstă, era sănătos și se bucura de viață, a încetat să îi asigure alimente lui B, l-a adresat jigniri în repetate rânduri, iar cu unele ocazii l-a aplicat și violențe fizice. În aceste condiții, în anul 2021, B nu i-a mai permis lui A accesul în locuință și vă consultă în calitate de avocat. În opinia dumneavoastră:

A. creditorul întreținerii (B) poate să trimită debitorului (A) o declarație unilaterală de rezoluțiune a contractului, conform clauzei stipulate;

B. pentru desființarea contractului, creditorul întreținerii (B) trebuie să solicite rezoluțiunea judiciară;

C. în cazul rezoluțiunii contractului, pronunțată la cererea credirentierului, debitorul întreținerii (A) nu poate obține restituirea prestațiilor de întreținere executate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

§10. Contractul de tranzacție

175. În materia contractului de tranzacție este adevărată afirmația:

A. prin tranzacție se pot naște sau stinge raporturi juridice diferite de cele ce fac obiectul litigiului dintre părți;

B. se poate tranzacționa inclusiv asupra capacității sau stării civile a persoanelor, dar numai dacă tranzacția produce efecte strict declarative;

C. tranzacția este esențialmente indivizibilă în ceea ce privește obiectul său, ea neputând fi desființată în parte nici măcar prin stipulație contrară.

(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, 2021)

176. În ceea ce privește contractul de tranzacție:

A. poate fi anulat pentru leziune;

B. pentru a putea fi dovedit, trebuie să fie încheiat în scris;

C. nu se poate tranzacționa asupra acțiunii civile derivând din săvârșirea unei infracțiuni.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

177. Tranzacția:

A. poate fi anulată pentru leziune ca orice alt contract;

B. poate fi desființată prin acțiune în rezoluțiune, dar nu poate fi desființată prin acțiune în reziliere;

C. poate fi atacată cu acțiune revocatorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

178. Tranzacția încheiată pentru stingerea unui litigiu:

A. poate da naștere unor raporturi juridice diferite de cele ce fac obiectul litigiului dintre părți;

B. este lovită de nulitate absolută, dacă litigiul fusese soluționat anterior;

C. poate fi desființată prin acțiune în rezoluțiune sau reziliere.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

179. Tranzacția:

A. constatată printr-o hotărâre judecătorească poate fi atacată cu acțiune revocatorie;

B. încheiată pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută este nulă, în afară de cazul în care părțile au tranzacționat expres asupra nulității;

C. constatată printr-o hotărâre judecătorească nu poate fi atacată cu acțiune în declararea simulației.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

180. Tranzacția:

A. asupra unui proces soluționat anterior printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritatea lucrului judecat este nulă absolut;

B. poate fi încheiată și prin mandatar, dar pentru aceasta cel din urmă trebuie să fie împuternicit în mod expres;

C. care, punând capăt unui proces început, este constatată printr-o hotărâre judecătorească nu poate fi desființată prin acțiune în nulitate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

181. Tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească:

A. poate fi desființată și prin acțiunea în reziliere;

B. poate fi atacată și cu acțiune în declararea simulației;

C. poate fi anulată pentru eroare de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților.

(admitere INM, noiembrie 2019)

182. Tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească:

A. nu poate fi niciodată desființată prin acțiune în rezoluțiune sau reziliere;

B. poate fi atacată cu acțiunea în anulare pentru leziune;

C. poate fi atacată cu acțiune în declararea simulației.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

183. În luna august 2021, X se prezintă la avocatul Y pentru o consultație juridică în materie civilă. X susține că în luna februarie 2021 a încheiat o tranzacție constatată printr-o hotărâre judecătorească prin care a pus capăt unui proces început în anul 2019, tranzacție prin care pârâtul Z s-a obligat ca, pentru un utilaj agricol, să îi plătească lui X în fiecare lună și pentru o perioadă de 1 an suma de 10.000 de lei, iar Z nu a mai plătit nicio rată din luna mai 2021, utilajul agricol fiind înstrăinat în luna iunie 2021 către Q, care cunoștea conținutul hotărârii prin care s-a constatat tranzacția. În calitate de avocat îi prezentați lui X, ca fiind corecte juridic, următoarea/următoarele afirmație/afirmații:

A. tranzacția poate fi desființată prin acțiune în rezoluțiune;

B. tranzacția nu poate fi desființată decât prin acțiune în constatarea nulității absolute, deoarece a fost constatată printr-o hotărâre judecătorească;

C. hotărârea prin care s-ar desființa tranzacția face ca hotărârea judecătorească prin care tranzacția fusese constatată să fie lipsită de orice efect.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

184. Tranzacția este anulabilă pentru motivul că:

A. părțile transmit, una către cealaltă, drepturi de creanță, în scopul stingerii procesului;

B. actul juridic pentru a cărui executare se încheie tranzacția este un act cu titlu gratuit, deoarece tranzacția presupune concesii reciproce;

C. procesul pentru a cărui stingere s-a încheiat tranzacția fusese soluționat printr-o hotărâre intrată în puterea lucrului judecat, la cererea părții care nu cunoștea, la data încheierii tranzacției, această împrejurare.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

185. Tranzacția:

A. nu poate fi încheiată în faza executării silite;

B. pentru a fi valabilă, trebuie să fie încheiată în scris, indiferent de obiectul tranzacției;

C. încheiată pe baza unor înscrisuri dovedite ulterior ca fiind false este nulă.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

186. Tranzacția:

A. care pune capăt unui proces început și este constatată prin hotărâre judecătorească poate fi atacată cu acțiune revocatorie de către creditori;

B. încheiată pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută este nulă în orice situație;

C. încheiată pentru executarea unui act anulabil poate fi anulată doar la cererea părții care, la data încheierii tranzacției, nu cunoștea cauza de anulabilitate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

187. Tranzacția:

A. în lipsa unei stipulații contrare, nu poate fi desființată în parte;

B. nu poate fi anulată pentru eroare de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților;

C. poate fi încheiată și asupra acțiunii civile privind starea civilă a persoanelor.

(admitere în magistratură, august 2013)

188. Tranzacția:

A. în lipsa unei stipulații contrare, nu poate fi desființată în parte;

B. nu poate fi anulată pentru leziune;

C. nu poate fi încheiată asupra acțiunii civile derivând din săvârșirea unei infracțiuni.

(admitere INM, 2013)

189. R și P au pus capăt unui proces care dura de ani de zile, prin încheierea unei tranzacții prin care P recunoștea că R este proprietarul imobilului revendicat și se obliga să i-l restituie în deplină posesie. La scurt timp, P a aflat că, la data tranzacției, litigiul dintre părți era deja soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritate de lucru judecat prin care acțiunea în revendicare a lui R fusese respinsă. Selectați dintre răspunsurile de mai jos pe cel/cele corect/e din punct de vedere legal:

A. prin tranzacție, părțile sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi, așa încât tranzacția este valabilă chiar dacă P nu a cunoscut hotărârea definitivă;

B. P poate cere anularea tranzacției dacă nu a cunoscut că litigiul a fost soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritate de lucru judecat;

C. descoperirea ulterioară a hotărârii intrate în autoritate de lucru judecat nu reprezintă o cauză de nulitate a tranzacției, întrucât hotărârea nu a fost ascunsă de către cealaltă parte.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

190. Minorul R, în vârstă de 17 ani și 10 luni, a făcut o mișcare bruscă în curtea școlii și a lovit-o, fără să vrea, pe colega lui de clasă, N. Din cauza loviturii, aceasta a suferit niște contuzii minore care au necesitat câteva zile de îngrijiri medicale. Tatăl minorei N a fost revoltat de întregul incident și, de față cu aceasta și alți colegi, l-a amenințat pe R cu plângere la poliție și reclamații la Inspectoratul școlar, așa încât să îl împiedice să își dea bacalaureatul. Sub presiunea acestor amenințări, R, devenit major între timp, a acceptat încheierea unei tranzacții prin care și-a asumat plata unor despăgubiri în sumă de 15.000 de euro (echivalentul în lei la data plății). Cuantumul despăgubirilor era vădit excesiv față de prejudiciul real suferit de victimă și circumstanțele faptei, dar R era speriat de amenințările tatălui victimei și nu voia să rateze examenul de bacalaureat. Întrucât lui R i-a fost imposibil să procure suma menționată, a fost chemat în judecată recent pentru a fi obligat la plată. R vă cere sfatul juridic. Selectați dintre apărările de mai jos:

A. R poate cere anularea contractului de tranzacție pentru vicierea consimțământului prin violență;

B. R poate cere anularea contractului de tranzacție pentru leziune;

C. R poate opune nulitatea relativă a contractului de tranzacție pe cale de excepție, dacă i se cere executarea acestuia.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

191. X și Y au încheiat o tranzacție prin care au pus capăt unui proces început între ei și de care instanța a luat act prin hotărâre judecătorească. Tranzacția cuprinde o singură clauză prin care X se obligă față de Y să îi transfere dreptul de proprietate asupra

unui imobil în valoare de 40.000 de euro pentru achitarea unor pretinse despăgubiri, evaluate de părți în acest cuantum după propria apreciere. În acest fel, X și-a creat o stare de insolvabilitate care ar putea aduce atingere drepturilor creditorului chirografar Z, față de care X are o datorie de 25.000 de euro. În raport de această situație, tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească:

A. nu poate fi desființată decât prin căile de atac împotriva hotărârii;

B. poate fi desființată în parte la cererea lui X, în limita sumei de 25.000 de euro;

C. poate fi atacată de Z cu acțiune revocatorie.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

CAPITOLUL AL V-LEA. SUCCESIUNI

§1. Regulile generale ale moștenirii

1. Cu privire la vocația multiplă la moștenire:

A. dacă din testament rezultă că defunctul a intenționat să diminueze cota ce i s-ar fi cuvenit legatarului ca moștenitor legal, acesta din urmă poate opta doar ca legatar, numai atunci când i-a fost încălcată rezerva succesorală;

B. legatarul chemat la moștenire și ca moștenitor legal este obligat să accepte moștenirea în cel puțin una dintre calități;

C. legatarul, descendent de gradul al V-lea al defunctului, chemat la moștenire și ca moștenitor legal, ca regulă, își va putea exercita opțiunea în oricare dintre aceste calități.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

2. Nedemnitatea judiciară:

A. poate fi declarată la cererea oricărei persoane interesate;

B. poate fi declarată în cazul succesibilului care, cu rea-credință, a alterat testamentul defunctului;

C. poate fi invocată, pe cale de acțiune, în termen de 3 ani de la data deschiderii moștenirii.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

3. Dacă defunctul a lăsat un legat cu titlu particular fiului său, după ce acesta din urmă a fost condamnat pentru tentativă de omor asupra propriului frate, faptă pentru care a intervenit amnistia după condamnare:

A. efectele nedemnității de drept sunt înlăturate prin intervenirea amnistiei după condamnare;

B. efectele nedemnității de drept nu sunt înlăturate în lipsa declarației exprese a celui care lasă moștenirea;

C. nedemnul este înlăturat atât de la moștenirea legală, cât și de la cea testamentară.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

4. Efectele nedemnității nu pot fi înlăturate:

A. tacit;

B. pentru nedemnitatea de drept;

C. prin reabilitarea nedemnului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

5. În materie de nedemnitate judiciară:

A. poate fi declarată nedemnă de a moșteni persoana care, din eroare, a distrus testamentul defunctului;

B. introducerea acțiunii în declararea nedemnității valorează motiv de repunere în termenul de opțiune succesorală pentru reclamant;

C. efectele nedemnității nu pot fi înlăturate prin amnistie intervenită după condamnare și nici prin grațiere.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

6. Nu poate fi declarată nedemnă de a moșteni:

A. persoana care, cu rea-credință, a ascuns, a alterat, a distrus sau a falsificat testamentul defunctului;

B. persoana condamnată penal pentru săvârșirea, din culpă, împotriva celui care lasă moștenirea, a unor fapte grave de violență, fizică sau morală;

C. persoana care, prin dol sau violență, l-a împiedicat pe cel care lasă moștenirea să întocmească, să modifice sau să revoce testamentul.

(admitere în magistratură, mai 2018)

7. Poate veni la moștenire descendentul condamnat penal definitiv:

A. pentru tentativă de omor asupra celui care lasă moștenirea, dar care a fost iertat ulterior de acesta printr-o mențiune expresă, cuprinsă în contractul de donație, valabil încheiat, prin care *de cujus* i-a donat o locuință, împreună cu terenul aferent;

B. pentru tentativă de omor asupra celui care lasă moștenirea, faptă pentru care a intervenit reabilitarea judecătorească anterior decesului lui *de cujus*;

C. pentru săvârșirea unor fapte grave de violență fizică, cu intenție, asupra celui care lasă moștenirea, în condițiile în care acțiunea în declararea nedemnității judiciare, formulată de către celălalt descendent, a fost respinsă ca tardiv introdusă.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

8. Este de drept nedemnă de a moşteni:

A. soţia celui care lasă moştenirea, care, prin violenţă, l-a împiedicat pe acesta să revoce testamentul întocmit în favoarea sa;

B. persoana care, cu rea-credinţă, a distrus testamentul defunctului;

C. persoana condamnată penal pentru săvârşirea unei infracţiuni cu intenţia de a-l ucide pe cel care lasă moştenirea.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

9. În materie de moştenire:

A. introducerea de către un succesibil a acţiunii prin care cere instanţei judecătoreşti să declare nedemnitatea unui alt succesibil nu constituie un act de acceptare tacită a moştenirii de către succesibilul reclamant;

B. legatarul universal intră în stăpânirea de fapt a moştenirii, în toate cazurile, prin eliberarea certificatului de moştenitor;

C. acceptarea moştenirii consolidează transmisiunea moştenirii realizată de plin drept la data decesului.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

§2. Moştenirea legală

10. În materie de moştenire legală:

A. soţul supravieţuitor îl moşteneşte pe soţul decedat dacă, la data deschiderii moştenirii, nu există o hotărâre de divorţ definitivă;

B. cota soţului supravieţuitor este de o jumătate din moştenire dacă vine în concurs cu sora tatălui defunctului;

C. în cazul în care colateralii ordinari vin la moştenire prin reprezentare succesorală, moştenirea sau partea din moştenire ce li se cuvine se împarte între ei pe tulpină.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

11. Reprezentarea succesorală operează chiar dacă reprezentantul:

A. a fost dezmoştenit de către reprezentat;

B. este nedemn faţă de reprezentat;

C. este nedemn faţă de cel care lasă moştenirea.

(admitere în magistratură, august 2013)

12. Reprezentarea succesorală operează:

A. chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de reprezentat;

B. chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de cel care lasă moştenirea;

C. chiar dacă reprezentantul a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

13. Poate fi reprezentat succesoral:

A. fratele nedemn al defunctului de către fiul acestui frate, chiar dacă acesta din urmă a renunţat la moştenirea tatălui său (fratele nedemn al defunctului);

B. tatăl defunctului de către fratele defunctului;

C. fiul nedemn al defunctului, aflat în viaţă la data deschiderii moştenirii, de către fiul său, dacă îndeplineşte condiţiile generale pentru a-l moşteni pe defunct.

(admitere în magistratură, mai 2018)

14. Reprezentarea succesorală:

A. poate fi invocată de către fiul unui unchi predecedat al defunctului pentru a veni la moştenire alături de mătuşa defunctului;

B. nu operează dacă reprezentantul a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat;

C. operează chiar şi în situaţia în care reprezentatul este în viaţă la data deschiderii moştenirii, dar este nedemn faţă de defunct.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

15. Reprezentarea succesorală:

A. operează în virtutea legii, fără a fi necesară manifestarea de voinţă din partea reprezentantului în sensul aplicării regulilor reprezentării;

B. nu operează dacă reprezentantul a fost dezmoştenit de reprezentat;

C. operează în beneficiul descendenţilor fraţilor şi surorilor defunctului, indiferent de gradul de rudenie cu defunctul.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

16. Cota succesorală a soţului supravieţuitor este de:

A. o treime din moştenire, dacă vine în concurs cu doi descendenţi ai defunctului;

B. un sfert din moştenire, dacă vine în concurs numai cu părinţii defunctului;

C. trei sferturi din moştenire, dacă vine în concurs fie cu ascendenţii ordinari, fie cu colateralii ordinari ai defunctului.

(admitere INM şi în magistratură, 2017)

17. Soţului supravieţuitor:

A. îi poate fi restrâns dreptul de abitaţie, dacă o parte a locuinţei îi este necesară unuia dintre moştenitori;

B. îi revine o jumătate din moştenire, dacă vine în concurs numai cu ascendenţii privilegiaţi;

C. nu îi revin mobilierul şi obiectele de uz casnic afectate folosinţei comune a soţilor, cu titlu de drept special de moştenire, în ipoteza în care vine concomitent în concurs atât cu descendenţii defunctului, cât şi cu colateralii privilegiaţi.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

18. Soţul supravieţuitor care a acceptat succesiunea:

A. dacă se recăsătoreşte, pierde dreptul de abitaţie, dar nu mai devreme de un an de la data deschiderii succesiunii;

B. dacă vine în concurs cu descendenţii defunctului, moşteneşte mobilierul şi obiectele de uz casnic care au fost afectate folosinţei comune a soţilor;

C. culege 1/2 din moştenire, dacă au acceptat succesiunea şi nepotul de soră predecedată a defunctului, dezmoştenit de către aceasta, precum şi vărul primar al defunctului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

19. În materia dreptului de abitaţie al soţului supravieţuitor:

A. oricare dintre moştenitori poate cere schimbarea obiectului abitaţiei, dacă pune la dispoziţia soţului supravieţuitor o altă locuinţă, însă numai dacă aceasta este situată în apropierea casei în care soţul supravieţuitor a locuit până la data deschiderii moştenirii;

B. litigiile cu privire la acesta se soluţionează de instanţa competentă să judece partajul moştenirii, care va hotărî de urgenţă, în camera de consiliu;

C. numai moştenitorii legali pot cere restrângerea dreptului de abitaţie.

(admitere INM şi în magistratură, septembrie 2018)

20. Dacă moştenirea legală de pe urma lui D a fost acceptată de M (mama defunctului), S (sora defunctului, din aceiaşi părinţi), F (fratele uterin al defunctului) şi N (nepotul defunctului rezultat din căsătoria surorii uterine a defunctului cu fratele consangvin al defunctului, ambii predecedaţi):

A. S va culege tot atât cât M;

B. N va culege mai mult decât M;

C. F va culege mai puţin decât M.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

21. X decedează, moştenirea fiind acceptată de către Y, fratele consangvin al defunctului, Z, fiul fratelui bun, predecedat, al defunctului, şi T, unchiul defunctului. Prin raportare la această situaţie de fapt:

A. Z va putea încheia singur pentru o perioadă de trei ani un contract de locaţiune privind un bun din masa succesorală;

B. Y va culege 1/3 din moştenire;

C. oricare dintre moştenitori va putea încheia singur un contract de comodat având ca obiect un bun din masa succesorală.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

22. În materia moştenirii legale:

A. poate fi reprezentat descendentul de gradul I, aflat în viaţă la data deschiderii succesiunii, chiar dacă este nedemn faţă de defunct;

B. cota soţului supravieţuitor al defunctului în concurs cu moştenitori legali aparţinând unor clase diferite se stabileşte ca şi când acesta ar veni la moştenire numai cu cea mai apropiată dintre ele;

C. legatul lăsat nedemnului, după săvârşirea faptei care atrage nedemnitatea, înlătură efectele nedemnităţii, chiar şi în lipsa unei declaraţii exprese în acest sens a celui ce lasă moştenirea.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

23. Ascendenţii privilegiaţi, spre deosebire de ascendenţii ordinari:

A. nu sunt înlăturaţi de la moştenire de către soţul supravieţuitor;

B. nu sunt înlăturaţi de la moştenire de către colateralii privilegiaţi;

C. împart moştenirea în mod egal.

(admitere INM, 2013)

24. Ascendenţii privilegiaţi ai defunctului:

A. nu sunt moştenitori sezinari;

B. sunt moştenitori rezervatari;

C. pot veni la moştenire atât în nume propriu, cât şi prin reprezentare.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

25. În concurs cu mama defunctului, cota succesorală legală a soției supraviețuitoare este de:

A. 3/4;
B. 1/3;
C. 1/2.
(admitere INM, 2013)

26. În concurs cu doi descendenți ai defunctului, cota succesorală legală a soțului supraviețuitor este de:

A. 1/4;
B. 1/3;
C. 1/8.
(admitere în magistratură, august 2013)

27. Soțul supraviețuitor, atunci când vine la moștenire în concurs cu:

A. fratele defunctului și tatăl defunctului, culege o treime din moștenire;
B. părinții defunctului și sora defunctului, culege o jumătate din moștenire;
C. surorile defunctului, culege trei sferturi din moștenire.
(admitere în magistratură, aprilie 2017)

28. Copilul fiului predecedat al defunctului:

A. atunci când vine la moștenire în concurs cu soțul supraviețuitor, culege trei sferturi din masa succesorală;
B. îl înlătură de la moștenire pe fratele defunctului;
C. îl înlătură de la moștenire pe tatăl defunctului, cu excepția cazului în care fiul predecedat al defunctului era nedemn să culeagă moștenirea.
(admitere în magistratură, aprilie 2017)

29. În materia moștenirii legale, dacă S (soțul supraviețuitor al defunctului) vine în concurs cu T (tatăl defunctului) și cu A (strănepot de frate al defunctului), atunci moștenirea se va împărți după cum urmează:

A. S primește 1/2 din moștenire, T primește 1/2 din moștenire, iar A nu moștenește;
B. S primește 1/3 din moștenire, T primește 1/6 din moștenire, iar A primește 1/2 din moștenire;
C. S primește 1/3 din moștenire, T primește 1/3 din moștenire, iar A primește 1/3 din moștenire.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

30. În cazul în care o moștenire legală se împarte între soția supraviețuitoare, mama defunctului și o soră a defunctului:

A. mama defunctului va culege 1/6 din moștenire;
B. fiecare va culege câte 1/3 din moștenire;
C. sora defunctului va culege 1/2 din moștenire.
(admitere INM și în magistratură, 2014)

31. În materia moștenirii legale:

A. în cazul în care colateralii privilegiați vin la moștenire prin reprezentare succesorală, moștenirea sau partea din moștenire ce li se cuvine se împarte între ei pe tulpină;
B. în cazul în care la moștenire vin mama, fratele și soțul supraviețuitor ai defunctului, soțul supraviețuitor al defunctului culege 1/3 din moștenire, mama defunctului culege 1/2 din moștenire, iar fratele defunctului culege 1/6 din moștenire;
C. în cazul în care la moștenire vin fratele bunicului defunctului, copilul surorii mamei defunctului și soțul supraviețuitor al defunctului, primii doi culeg împreună un sfert din moștenire, iar soțul supraviețuitor al defunctului culege 3/4 din moștenire.
(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

32. În materia moștenirii legale, bunicul defunctului:

A. este înlăturat de la moștenire de copilul fratelui defunctului;
B. nu înlătură de la moștenire pe fratele tatălui defunctului;
C. nu este înlăturat de la moștenire de soțul supraviețuitor.
(admitere INM și în magistratură, 2014)

33. În materia moștenirii legale, fratele defunctului:

A. este înlăturat de la moștenire de tatăl defunctului;
B. înlătură de la moștenire pe fratele mamei defunctului;
C. culege jumătate din moștenire când vine în concurs doar cu tatăl defunctului.
(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

34. Pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală:

A. descendenții fraților sau surorilor defunctului;
B. bunicii defunctului;
C. verii primari ai defunctului.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

35. În materia moștenirii legale, poate fi reprezentat:

A. colateralul privilegiat de gradul al IV-lea;
B. fratele mamei defunctului;
C. descendentul nedemn, chiar aflat în viață la data deschiderii moștenirii.
(admitere INM și în magistratură, 2015)

36. Potrivit regulilor devoluțiunii legale, în cazul în care moștenirea este acceptată de vărul primar V (copilul unchiului predecedat U1) și de unchiul U2, moștenirea va fi culeasă de:

A. vărul primar V împreună cu unchiul U2, în cote egale;
B. vărul primar V, în întregime;
C. unchiul U2, în întregime.
(admitere INM și în magistratură, 2016)

37. Potrivit dispozițiilor Codului civil referitoare la devoluțiunea legală a moștenirii:

A. în cazul clasei a II-a de moștenitori, nu operează, în niciun caz, reprezentarea succesorală;
B. în cazul clasei a III-a de moștenitori, moștenirea se împarte în mod egal, când vin la moștenire în nume propriu, ori pe tulpină, când vin la moștenire prin reprezentare;
C. în cazul clasei a II-a de moștenitori, între colateralii privilegiați, împărțirea moștenirii se va realiza pe linii, atunci când aceștia sunt rude cu defunctul pe linii colaterale diferite.
(admitere INM și în magistratură, 2016)

38. La data de 15.03.2014, P decedează, neavând nici descendenți, nici soție supraviețuitoare. Moștenirea după acesta este acceptată de B, care este văr primar, respectiv fiul unchiului C (fratele tatălui lui P), predecedat, și de D, care este mătușa lui P (sora tatălui lui P). Conform devoluțiunii legale a moștenirii, aceasta urmează a fi culeasă de:

A. B în întregime;
B. D în întregime;
C. B, împreună cu D, în cote egale.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

39. La succesiunea lui O, decedat la data de 03.02.2017, au vocație doi nepoți de fiu predecedat, respectiv N1, dezmoștenit de tatăl său, și N2, nedemn față de O, și F, un nepot de frate predecedat. Conform regulilor succesiunii legale, moștenirea va fi culeasă:

A. de N2 și F în cote egale;
B. de N2 în întregime;
C. de N1 în întregime.
(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

40. La moartea lui *de cujus*, D, sunt în viață și acceptă moștenirea: un fiu A, doi nepoți de fiu, B1 și B2, fii ai lui B (predecedat). În acest caz:

A. A îi înlătură pe B1 și B2 de la moștenirea lui D, în baza principiului proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă;
B. dacă B1 a fost declarat nedemn față de B, întrucât a distrus cu rea-credință testamentul acestuia, moștenirea lui D va fi împărțită între A (care va culege o cotă de 1/2 din moștenire), precum și de B1 și B2, care vor culege fiecare câte 1/4 din moștenirea lui D;
C. dacă B era nedemn față de *de cujus*, B1 și B2 vor putea veni la moștenirea lui D prin mecanismul reprezentării succesorale, indiferent de faptul generator al nedemnității lui B față de defunctul D.
(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

41. Spre deosebire de fratele defunctului, fiul acestuia din urmă:

A. dacă a renunțat la moștenire, poate fi reprezentat de către descendentul său nedemn față de defunct;
B. înlătură de la moștenire pe tatăl defunctului, în cazul moștenirii legale;
C. este moștenitor rezervatar.
(admitere INM, noiembrie 2019)

42. Spre deosebire de ascendenții privilegiați, ascendenții ordinari:

A. sunt înlăturați de la moștenire de către colateralii privilegiați;
B. sunt înlăturați de la moștenire de către soțul supraviețuitor;
C. împart, în mod egal, între ei moștenirea sau cota-parte din moștenire ce li se cuvine.
(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

43. La data de 01.10.2020, *Primus* decedează. La data decesului sunt în viață părinții acestuia, fratele și sora defunctului. Fratele și sora defunctului renunță la moștenire, dar

fratele are 3 copii, sora are 2 copii, toți fiind de asemenea în viață la data decesului lui *Primus*. Fiind sesizată instanța de judecată de către părinți cu dezbaterea moștenirii după *Primus*, va decide următoarele:

A. fiecare nepot de frate va culege câte 1/10 din moștenire;

B. niciunul dintre nepoți nu are vocație la moștenire, întrucât fratele și sora sunt renunțători;

C. părinții defunctului vor culege împreună 1/2 din moștenire.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

§3. Moștenirea testamentară, rezerva succesorală și cotitatea disponibilă

44. Testamentul:

A. nul din cauza unui viciu de formă produce efecte dacă îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru altă formă testamentară;

B. prin care se recunoaște un copil, întocmit în fața medicului-șef al instituției sanitare, cât timp dispunătorul este internat în această instituție și notarul public nu are acces, devine caduc la 15 zile de la data când notarul public are acces în respectiva unitate sanitară;

C. prin care se instituie un legat în favoarea unui creditor nu se ia în considerare ca liberalitate, dacă din cuprinsul testamentului nu rezultă contrariul.

(admitere INM, noiembrie 2019)

45. Reducțiunea liberalităților excesive:

A. poate fi invocată în fața instanței numai pe cale de acțiune;

B. poate fi cerută numai de către moștenitorii rezervatari;

C. poate fi invocată oricând pe cale de excepție, întrucât excepția de reducțiune este imprescriptibilă extinctiv.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

46. Reducțiunea liberalităților excesive:

A. poate fi invocată oricând pe cale de excepție;

B. nu poate fi cerută de creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari;

C. operează numai în limita cotei de rezervă cuvenite celui care a cerut-o și profită numai acestuia.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

47. Reducțiunea liberalităților excesive:

A. poate fi cerută numai de către moștenitorii rezervatari;

B. ca regulă, se realizează prin echivalent;

C. poate fi invocată oricând pe cale de excepție.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

48. Reducțiunea liberalităților excesive:

A. poate fi invocată în fața instanței de judecată atât pe cale de acțiune, cât și pe cale de excepție, dar, în ambele cazuri, numai într-un termen de prescripție de 3 ani;

B. operează, în cazul pluralității de moștenitori rezervatari, numai în limita cotei de rezervă cuvenite celui care a cerut-o și profită numai acestuia;

C. poate fi cerută de către moștenitorul rezervatar, chiar dacă acesta nu a pierdut posesia bunurilor ce fac obiectul liberalităților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

49. În ceea ce privește reducțiunea liberalităților excesive:

A. poate fi cerută numai de către moștenitorii rezervatari, de succesorii lor, precum și de creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari;

B. nu se poate realiza prin buna învoială a celor interesați;

C. donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă a datei lor, începând cu cea mai nouă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

50. În materia reducțiunii liberalităților:

A. excepția de reducțiune se prescrie în termen de 3 ani de la deschiderea moștenirii;

B. dacă donația sau legatul are ca obiect o întreținere viageră, moștenitorii rezervatari au, printre altele, facultatea de a abandona proprietatea cotității disponibile;

C. donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă a datei lor, începând cu cea mai veche.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

51. Creditorii personali ai moștenitorilor pot cere revocarea partajului:

A. în orice situație, doar dacă dovedesc frauda copărtașilor;

B. doar dacă arată că partajul s-a realizat în lipsa lor și, deși au cerut să fie prezenți, nu au fost convocați;

C. fără a fi obligați să dovedească frauda copărtașilor, dacă au cerut să fie prezenți și nu au fost convocați, iar partajul s-a realizat în lipsa lor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

52. După decesul lui D, la data de 15.07.2017, sunt chemați la moștenire S, soția supraviețuitoare a defunctului, F1, fiul din prima căsătorie a defunctului, F2 și F3, fiii din căsătoria lui S cu D, și N, nepotul de frate predecedat al defunctului. În următoarele 6 luni de la deschiderea moștenirii, S a distrus, cu rea-credință, testamentul lăsat de defunct lui F1, acesta din urmă a renunțat expres la moștenire, F2 și F3 au renunțat gratuit la moștenire în favoarea mamei lor S, iar N și S au declarat expres că acceptă moștenirea. Cine va beneficia efectiv de averea defunctului, dacă ne aflăm la data de 03.03.2019 și toți succesibilii au cunoscut, anterior deschiderii moștenirii, despre distrugerea testamentului, dar nu au întreprins alte demersuri decât cele menționate mai sus?

A. N în întregime;

B. S în întregime;

C. F2 și F3.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

§4. Transmisiunea și partajul moștenirii

53. Termenul de opțiune succesorală:

A. este de prescripție extinctivă;

B. poate fi redus de către instanța judecătorească, pentru motive temeinice, la cererea oricărei persoane interesate;

C. este de decădere, supus prevederilor referitoare la suspendarea și repunerea în termenul de prescripție extinctivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

54. În materia transmisiunii moștenirii, termenul de opțiune succesorală este:

A. un termen de decădere;

B. un termen de prescripție;

C. calculat de la data deschiderii succesiunii, fără excepție.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

55. În materia dreptului de opțiune succesorală:

A. creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, însă numai într-un termen de 3 luni de la data la care au cunoscut renunțarea;

B. succesibilul care în baza legii sau a testamentului cumulează mai multe vocații la moștenire nu poate opta pentru acceptarea ambelor feluri de moștenire;

C. creditorii succesibilului pot accepta moștenirea pe cale oblică, în limita îndestulării creanței lor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

56. În ceea ce privește exercitarea dreptului de opțiune succesorală:

A. creditorii succesibilului nu pot accepta moștenirea, pe cale oblică, în vederea îndestulării creanței lor;

B. renunțarea la totalitatea drepturilor asupra unei moșteniri, chiar gratuită, în folosul unui moștenitor determinat constituie un act de administrare definitivă și, ca atare, un act de acceptare tacită a moștenirii;

C. legatarul cu titlu particular răspunde pentru pasivul moștenirii culese de testator și nelichidate încă, dacă legatul are ca obiect acea moștenire.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

57. În materia dreptului de opțiune succesorală:

A. acesta poate fi exercitat de legatarul universal sub condiția suspensivă a inexistenței datoriilor efectuate de defunct în timpul vieții;

B. termenul de un an pentru exercitarea opțiunii succesorale poate fi redus de instanța judecătorească pentru motive temeinice, pe calea ordonanței președințiale, pentru un succesibil, la cererea unui creditor al defunctului;

C. dreptul la acțiunea în anularea acceptării sau renunțării se prescrie în termen de 6 luni, calculat în caz de violență de la încetarea acesteia.

(admitere INM, noiembrie 2019)

58. În materia moștenirii legale:

A. creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor nu pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, fiind

vorba despre o apreciere personală din partea succesibilului;

B. succesibilul care, cu rea-credință, a sustras ori a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral este considerat că a acceptat moștenirea, chiar dacă anterior renunțase la ea;

C. pentru îndestularea creanței lor, creditorii succesibilului nu pot accepta moștenirea pe cale oblică.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

59. Succesibilul care, cu rea-credință, a sustras ori a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral:

A. este considerat că a acceptat moștenirea, chiar dacă anterior renunțase la ea;

B. este considerat renunțător la fel ca acela care a ascuns o donație supusă raportului ori reducțiunii;

C. este ținut să plătească datoriile și sarcinile moștenirii proporțional cu cota sa din moștenire, inclusiv cu propriile sale bunuri.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

60. Renunțarea la moștenire:

A. poate fi revocată numai la cererea creditorilor succesibilului renunțător în termenul general de prescripție;

B. poate fi prezumată, în anumite condiții;

C. este irevocabilă din partea renunțătorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

61. Renunțarea la moștenire:

A. făcută în frauda creditorilor poate fi revocată de către instanță la cererea creditorilor formulată în termenul general de prescripție de 3 ani de la data la care au cunoscut renunțarea;

B. poate fi revocată de către renunțător în termenul de opțiune succesorală, dacă moștenirea nu a fost deja acceptată de alți succesibili care au vocație la partea care i-ar reveni;

C. este întotdeauna expresă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

62. X a încheiat un contract de vânzare cu doamna Y cu privire la un apartament elegant din centrul orașului, dar prețul a fost plătit de Z, prietenul doamnei Y. Z a decedat de curând, iar W, fiul acestuia, vă întreabă ce drepturi are, cât timp în masa succesorală nu au rămas decât niște obiecte vechi de mobilier pe care le-a dăruit deja unor vecini, iar apartamentul este intabulat pe numele doamnei Y. În raport de situația descrisă, îl sfătuiți:

A. dacă nu dorește să fie considerat acceptant al moștenirii, să dea o declarație autentică notarială în acest sens;

B. să ceară reducțiunea liberalității excesive;

C. să revendice apartamentul, întrucât a fost cumpărat cu banii defunctului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

63. În urma decesului lui D au fost chemați la moștenire S, soția supraviețuitoare, și F, fratele defunctului. La scurt timp după deschiderea moștenirii, acesta din urmă a renunțat expres la moștenire prin declarație autentică. Fiind invitat la parastasul de pomenire a lui D la împlinirea a 6 luni de la deces, F a sustras din biroul defunctului o statuetă valoroasă din aur și diamante pe care defunctul o achiziționase din Africa în perioada când a fost ambasador. F își dorea acest obiect și cunoștea că statueta era evaluată la peste o sută de mii de euro. Ulterior, F a fost chemat în judecată alături de S pentru a restitui împrumutul de un milion de lei luat de defunct de la reclamant anterior decesului și care a devenit scadent după deschiderea moștenirii. În raport de această situație, instanța:

A. va respinge acțiunea împotriva lui F, întrucât acesta a renunțat la moștenire;

B. va admite acțiunea împotriva lui F, care va răspunde potrivit cotei sale de moștenire în limita bunurilor din masa succesorală lăsată de defunct;

C. va admite acțiunea împotriva lui F, care va răspunde potrivit cotei sale de moștenire, inclusiv cu bunurile sale proprii.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

64. Procedura reunirii fictive la activul net a valorii donațiilor făcute de defunct în timpul vieții se aplică:

A. și sumelor cheltuite pentru formarea profesională a descendenților, în măsura în care sunt excesive;

B. tuturor donațiilor, fără excepție;

C. și darurilor obișnuite.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

CAPITOLUL AL VI-LEA. FAMILIA

§1. Regimuri matrimoniale

1. În cazul regimului comunității legale, sunt bunuri proprii ale fiecărui soț:

A. drepturile patrimoniale de proprietate intelectuală asupra creațiilor sale și asupra semnelor distinctive pe care le-a înregistrat;

B. veniturile cuvenite în temeiul unui drept de proprietate intelectuală, numai în cazul în care creanța privind încasarea lor devine scadentă în timpul regimului comunității legale;

C. bunurile destinate exercitării profesiei unuia dintre soți, dacă nu sunt elemente ale unui fond de comerț care face parte din comunitatea de bunuri.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

2. În cazul regimului comunității legale:

A. sunt bunuri proprii bunurile dobândite prin donație, chiar dacă dispunătorul a prevăzut, în mod expres, că ele vor fi comune;

B. în toate cazurile, actele de înstrăinare având ca obiect bunuri comune nu pot fi încheiate decât cu acordul ambilor soți;

C. sunt datorii comune ale soților obligațiile pe care aceștia le-au contractat împreună.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

3. Creditorii personali:

A. ai unuia dintre soți nu pot urmări bunurile comune ale acestora;

B. ai succesibilului pot accepta moștenirea, pe cale oblică, în limita îndestulării creanței lor;

C. ai unui coproprietar nu pot să intervină în partajul cerut de coproprietari ori de un alt creditor.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

§2. Desfacerea căsătoriei

4. În materia divorțului prin acordul soților pe cale administrativă, refuzul ofițerului de stare civilă de a constata desfacerea căsătoriei și de a emite certificatul de divorț:

A. se atacă cu acțiune în anulare în termen de 30 zile de la emitere;

B. nu poate face obiectul unei căi de atac;

C. constituie temei pentru formularea unei acțiuni în repararea prejudiciului doar dacă refuzul nu se întemeiază pe împrejurarea că soții nu se înțeleg asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț ori asupra exercitării în comun a drepturilor părintești.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

5. În materia divorțului:

A. în cazul unei cereri întemeiate pe motivul că a existat o separare în fapt între soți care a durat cel puțin doi ani, dacă pârâtul este de acord cu divorțul, instanța va pronunța o hotărâre prin care va reține culpa lor comună;

B. divorțul prin acordul soților poate fi admis chiar dacă unul dintre soți este pus sub interdicție (în prezent, a se citi „beneficiază de tutelă specială sau consiliere judiciară" – n.n.);

C. în cazul în care instanța constată că, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, poate pronunța divorțul din culpa comună a soților, chiar dacă numai unul dintre aceștia a formulat cerere de divorț, dacă din probele administrate rezultă culpa ambilor soți.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

6. După divorț, locuința minorului:

A. poate fi schimbată, în toate cazurile, de către părintele la care locuiește, fără a fi necesară încuviințarea celuilalt părinte;

B. poate fi schimbată, în toate cazurile, de către părintele la care locuiește, doar cu acordul prealabil al celuilalt părinte;

C. poate fi stabilită, în mod excepțional, numai dacă este în interesul superior al copilului, la o instituție de ocrotire.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

7. În materia divorțului, prestația compensatorie:

A. se stabilește numai în bani, sub forma unei sume globale sau a unei rente viagere;

B. poate fi cumulată cu pensia de întreținere stabilită în urma divorțului;

C. se poate acorda numai în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani.

(admitere în magistratură, august 2013)

8. În materia efectelor divorțului cu privire la raporturile patrimoniale dintre soți, prestația compensatorie:

A. nu poate fi cumulată cu pensia de întreținere;

B. poate fi cumulată cu despăgubirea solicitată pentru acoperirea prejudiciului cauzat prin desfacerea căsătoriei;

C. se poate acorda numai în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 15 ani.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

9. Prestația compensatorie:

A. poate fi stabilită sub forma uzufructului asupra unor bunuri mobile care aparțin debitorului;

B. se poate acorda în completarea pensiei de întreținere la care fostul soț este obligat, numai dacă aceasta din urmă nu compensează dezechilibrul semnificativ pe care divorțul îl determină în condițiile de viață ale creditorului;

C. încetează prin recăsătorirea debitorului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

§3. Filiația

10. Timpul legal al concepțiunii:

A. se calculează pe zile libere;

B. reprezintă o prezumție relativă, care poate fi răsturnată prin orice mijloc de probă;

C. este intervalul de timp cuprins între a trei suta și a o sută optzecea zi dinaintea nașterii copilului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

11. În materia acțiunilor privind filiația:

A. moștenitorii mamei pot porni acțiunea în tăgada paternității în termen de un an de la data decesului mamei, indiferent de momentul nașterii copilului;

B. acțiunea în stabilirea filiației față de mamă, introdusă de copil, poate fi continuată de moștenitorii acestuia, în condițiile legii;

C. acțiunea în tăgada paternității introdusă de către cel care se pretinde tată biologic nu se prescrie în timpul vieții sale.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

12. Recunoașterea unui copil:

A. se poate face de către părintele minor necăsătorit numai dacă are discernământ la data recunoașterii;

B. este irevocabilă, cu excepția situației în care se face prin testament;

C. este valabilă numai dacă, la data recunoașterii, copilul respectiv era în viață.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

13. Recunoașterea unui copil este lovită de nulitate absolută dacă:

A. nu corespunde adevărului;

B. a fost făcută după decesul copilului, iar acesta nu a lăsat descendenți firești;

C. a fost smulsă prin violență.

(admitere în magistratură, mai 2018)

14. Recunoașterea copilului poate fi anulată:

A. pentru violență, caz în care prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de la data încetării violenței;

B. când a fost făcută în alte forme decât cele prevăzute de lege;

C. pentru leziune, în termenul general de prescripție de 3 ani.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

15. Acțiunea în stabilirea maternității:

A. este supusă termenului general de prescripție;

B. nu poate fi introdusă împotriva moștenitorilor pretinsei mame;

C. de regulă, are ca titular copilul și se pornește, în numele acestuia, de către reprezentantul său legal.

(admitere în magistratură, august 2013)

16. Acțiunea în stabilirea filiației față de mamă:

A. introdusă de copil este imprescriptibilă extinctiv;

B. nu poate fi introdusă împotriva moștenitorilor pretinsei mame;

C. în cazul în care copilul are 13 ani, se va porni, în numele acestuia, de către reprezentantul său legal.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

17. În materia filiației:

A. acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei nu poate fi pornită împotriva moștenitorilor pretinsului tată;

B. acțiunea în tăgada paternității nu poate fi formulată de moștenitorii pretinsului tată biologic;

C. acțiunea în contestația filiației unui copil născut la data de 01.11.2011, înregistrată pe rolul instanței la data de 15.02.2018, este supusă dispozițiilor Codului civil din 2009.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

18. Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei:

A. poate fi pornită în numele copilului de către mamă, doar dacă aceasta este majoră la data introducerii acțiunii;

B. poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsului tată;

C. nu se prescrie în timpul vieții copilului.

(admitere în magistratură, august 2014)

§4. Autoritatea părintească

19. În materia autorității părintești:

A. părintele minor care a împlinit vârsta de 14 ani are drepturile și îndatoririle părintești cu privire la persoana și bunurile copilului;

B. instanța sesizată cu o cerere privind stabilirea filiației copilului din afara căsătoriei este obligată să dispună asupra modului de exercitare a autorității părintești, fiind aplicabile prin asemănare dispozițiile privitoare la divorț;

C. după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți, afară de cazul în care instanța decide altfel.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

20. În materia autorității părintești:

A. părintele minor care a împlinit vârsta de 14 ani nu are drepturile și îndatoririle părintești cu privire la bunurile copilului;

B. drepturile și îndatoririle părinților cu privire la bunurile copilului sunt aceleași cu cele ale tutorelui, însă nu se întocmește inventarul prevăzut de lege, chiar dacă minorul are și alte bunuri decât cele de uz personal;

C. decăderea din exercițiul drepturilor părintești poate fi dispusă de autoritățile administrației publice cu atribuții în domeniul protecției drepturilor copilului, dacă părintele pune în pericol dezvoltarea acestuia prin consumul de alcool sau stupefiante.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

21. În materia autorității părintești:

A. instanța nu poate limita, în nicio situație, dreptul părintelui la care copilul nu locuiește în mod statornic de a avea legături personale cu minorul;

B. părinții pot să împiedice corespondența și legăturile personale ale copilului în vârstă de 15 ani, însă numai în baza unor motive temeinice;

C. până la soluționarea cererii de redare a exercițiului drepturilor părintești, instanța poate îngădui părintelui să aibă legături personale cu copilul, dacă aceasta este în interesul superior al copilului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

22. Părinții sunt obligați:

A. să respecte demnitatea copilului, cu excepția cazului în care aplică măsuri disciplinare acestuia;

B. să prezinte și să permită informarea și lămurirea copilului despre toate actele și faptele care l-ar putea afecta și să ia în considerare opinia acestuia;

C. să determine copilul să adere la o anumită religie sau la un anumit cult religios.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

23. Părintele decăzut din exercițiul drepturilor părintești:

A. cu privire la un copil pierde drepturile părintești asupra tuturor copiilor, inclusiv asupra celor născuți după data pronunțării hotărârii;

B. rămâne obligat să acorde întreținere copilului;

C. nu mai poate solicita redarea exercițiului drepturilor părintești.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

24. În materia autorității părintești:

A. se prezumă că un părinte are consimțământul celuilalt părinte, atunci când îndeplinește singur un act curent, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea îndatoririlor părintești, în raport cu terții de bună-credință;

B. părintele nu este obligat să acorde întreținere copilului său în cazul în care instanța de tutelă a pronunțat decăderea din drepturile părintești;

C. decăderea din exercițiul drepturilor părintești pronunțată față de unul dintre copii se întinde asupra tuturor copiilor, născuți sau nenăscuți la data pronunțării hotărârii.

(admitere la INM și în magistratură, 2022)

25. Decăderea din exercițiul drepturilor părintești:

A. poate fi cerută și de părintele care nu se face vinovat de relele tratamente aplicate minorului;

B. de regulă, este totală și se întinde asupra tuturor copiilor născuți la data pronunțării hotărârii;

C. în toate cazurile, atrage instituirea tutelei.

(admitere în magistratură, august 2014)

§5. Obligația legală de întreținere

26. În materia obligației de întreținere:

A. acela care se află în stare de nevoie din culpa sa poate cere numai întreținerea de strictă necesitate;

B. dacă se dovedește că întreținerea care nu era datorată a fost prestată de bunăvoie, cel ce a executat obligația nu poate cere restituirea ei;

C. pensia de întreținere se datorează, de regulă, de la data cererii de chemare în judecată.

(admitere în magistratură, august 2013)

27. Obligația legală de întreținere:

A. nu există între nepoți și bunici;

B. există între moștenitorii persoanei care a acordat întreținere unui minor fără a avea obligația legală și minorul respectiv, dacă părinții acestuia din urmă, deși nu se află în stare de nevoie, refuză să presteze întreținere minorului;

C. există între frați și surori, aceștia datorându-și întreținere înaintea bunicilor.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

28. În materia obligației legale de întreținere:

A. dacă creditorul întreținerii a decedat în perioada corespunzătoare unei rate, întreținerea este datorată proporțional cu perioada cât a fost în viață;

B. cel care a executat de bunăvoie obligația de întreținere poate că cere restituirea întreținerii, pe temeiul plății nedatorate, de la cel care avea, în realitate, obligația să o presteze;

C. pensia de întreținere poate fi acordată și pentru o perioadă anterioară introducerii cererii de chemare în judecată, dacă aceasta a fost întârziată din culpa debitorului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

29. În materia obligației legale de întreținere:

A. la stabilirea venitului lunar net în raport de care se calculează pensia de întreținere datorată de un părinte ce lucrează în sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, nu se include și echivalentul valoric al normei de hrană pe care o primește acesta potrivit legii;

B. soțul care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț este obligat să presteze întreținere copilului cât timp acesta este minor, însă numai dacă părinții săi firești au murit;

C. chiar dacă obligația de întreținere are caracter personal, instanța va putea dispune compensația obligațiilor de întreținere datorate de fiecare părinte copilului care nu locuiește cu acesta, până la limita celei mai mici dintre ele și în măsura în care compensația nu contravine interesului superior al copilului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

30. Pensia de întreținere:

A. stabilită într-o sumă fixă se indexează trimestrial, în funcție de rata inflației, numai la cererea celui îndreptățit la întreținere;

B. de regulă, se datorează de la data cererii de chemare în judecată;

C. care nu era datorată nu se poate restitui dacă a fost prestată de bunăvoie.

(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)

B. RĂSPUNSURI ȘI EXPLICAȚII

CAPITOLUL I. PARTEA GENERALĂ. PERSOANA FIZICĂ ȘI PERSOANA JURIDICĂ

§1. Aplicarea legii civile în timp, în spațiu și asupra persoanelor

1. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2012)***

Potrivit art. 6 alin. (4) C.civ., uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, astfel încât, dacă uzucapiunea a început sub imperiul legii vechi, aceasta va fi legea aplicabilă respectivei prescripții achizitive. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În privința efectelor actelor juridice, acestea vor fi guvernate de legea în vigoare la momentul încheierii actului juridic, indiferent de momentul la care acestea se produc (anterior ori ulterior intrării în vigoare a noii legi), conform art. 6 alin. (2) C.civ. și art. 3 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (M. Of. nr. 409 din 10.06.2011), motiv pentru care și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, ultima variantă este corectă, aceasta reluând în parte dispozițiile art. 6 alin. (6) C.civ. și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011.

2. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)***

Art. 6 alin. (1) teza I C.civ. prevede că legea civilă se aplică în intervalul de timp cât este în vigoare. În caz de succesiune a legilor civile, se pot ivi o serie de probleme privind aplicarea în timp, iar acestea trebuie rezolvate ținându-se cont de două principii, care se presupun și se completează reciproc, și anume: (1) principiul neretroactivității legii civile noi; (2) principiul aplicării imediate a legii civile noi, acesta din urmă cunoscând însă excepția ultraactivității (supraviețuirii) legii vechi (G. Boroi, C.A. Anghelescu, *Curs de drept civil. Partea generală*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 14-15).

Art. 6 C.civ. conține anumite dispoziții privind aplicarea în timp a legii civile, însă trebuie subliniat că textul stabilește reguli generale în materie, deci reguli care au vocația să se aplice și în cazul unor acte normative viitoare, în măsura în care acestea nu vor conține dispoziții exprese privind succesiunea legilor în timp.

Cât privește aplicarea în timp a Codului civil din 2009 în raport de reglementările anterioare, trebuie avute în vedere și dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 71/2011 (*idem*, p. 22).

Pentru actul juridic, legiuitorul a stabilit, ca regulă, aplicarea legii în vigoare la data încheierii actului juridic nu numai în privința condițiilor de validitate și, pe cale de consecință, a nulității, ci și pentru alte aspecte ce privesc încheierea actului juridic, pentru alte cauze de ineficacitate, pentru regulile de interpretare a actului, pentru efectele actului juridic (inclusiv cele produse după intrarea în vigoare a unei noi legi), pentru executarea obligațiilor asumate de părți, pentru încetarea actului juridic.

Potrivit art. 102 din Legea nr. 71/2011, modificarea contractului se face cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de legea în vigoare la data modificării, iar elementele ce nu fac obiectul modificării sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat contractul (*idem*, p. 23-24).

Din cele expuse mai sus, rezultă, fără putință de tăgadă, că variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele B și C, răspunsul de la litera A fiind greșit.

3. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Potrivit dispozițiilor Codului civil, legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare, fără a retroactiva, iar actele juridice încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii lor [art. 6 alin. (1) și (2) C.civ.].

Aşadar, atâta vreme cât contractul a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare a ordonanţei Guvernului, regulile care îl vor guverna vor fi cele existente la momentul la care părţile şi-au exprimat voinţa în vederea încheierii actului translativ de proprietate. Prin urmare, dispoziţiile actului normativ nu vor fi aplicabile contractului de vânzare, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă.

Per a contrario, varianta de răspuns de la litera B este incorectă, ordonanţa Guvernului nefiind de imediată aplicare.

În privinţa variantei de răspuns de la litera C, având în vedere că viciul s-a ivit anterior intrării în vigoare a ordonanţei Guvernului, temeiul răspunderii născându-se în acel moment, se poate susţine că şi aceasta este corectă, relevanţă având momentul ivirii viciului, şi nu cel al comunicării către vânzător.

| 4. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Potrivit art. 6 alin. (2) C.civ. şi art. 3 din Legea nr. 71/2011, legea în vigoare la data încheierii unui act juridic va reglementa atât efectele trecute, adică efectele care s-au produs sub imperiul ei (principiul neretroactivităţii), cât şi efectele viitoare, adică efectele care se vor produce după intrarea în vigoare a legii noi (ultraactivitatea legii vechi). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

În acelaşi timp, actele juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse dispoziţiilor legii vechi, neputând fi considerate valabile ori, după caz, eficace potrivit dispoziţiilor legii noi [art. 6 alin. (3) C.civ. 2009, art. 4 şi art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greşită, actelor juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate prevăzute de Codul civil de la 1864 fiindu-le aplicabile aceste dispoziţii.

Ca regulă, efectele viitoare ale altor situaţii juridice sunt guvernate de legea în vigoare la data săvârşirii ori producerii lor [art. 6 alin. (2) C.civ. şi art. 3 din Legea nr. 71/2011]. Prin excepţie, dispoziţiile legii noi sunt aplicabile efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din starea şi capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiaţie, adopţie şi obligaţia legală de întreţinere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, şi din raporturile de vecinătate, dacă aceste situaţii juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi [art. 6 alin. (6) C.civ.] (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, I. Nicolae, *Fişe de drept civil*, ed. a 4-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2019, p. 4-10 – în continuare *Fişe 2019*). Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă.

| 5. Răspuns: B *(admitere INM şi în magistratură, 2022)*

Singura variantă corectă este cea de la litera B.

Pentru varianta de răspuns de la litera A, a se vedea explicaţia de la întrebarea anterioară.

În privinţa legii aplicabile prescripţiei extinctive, trebuie avute în vedere prevederile art. 6 alin. (4) C.civ., astfel cum au fost interpretate de ICCJ, Completul RIL, prin *Decizia nr. 1/2014* (M. Of. nr. 283 din 17.04.2014). Astfel, instanţa supremă a statuat că *prescripţiile extinctive începute anterior datei de 01.10.2011, împlinite ori neîmplinite la aceeaşi dată, rămân supuse dispoziţiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripţia extinctivă, republicat, astfel încât atât instanţele de judecată, din oficiu, cât şi părţile interesate pot invoca excepţia prescripţiei extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 01.10.2011*.

În consecinţă, prescripţia începută sub imperiul legii vechi va fi supusă în întregime dispoziţiilor acestei legi, astfel că varianta de răspuns de la litera C este falsă.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este adevărată, dispoziţiile legii noi fiind aplicabile efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate, printre altele, din obligaţia legală de întreţinere [art. 6 alin. (6) C.civ.]. Astfel, obligaţia moştenitorului unei persoane care a fost obligată la întreţinerea unui minor de a continua întreţinerea pe perioada cât cel întreţinut este minor, dacă părinţii săi au murit, va produce efecte dacă această situaţie juridică subzistă după intrarea în vigoare a legii noi.

| 6. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Potrivit art. 6 alin. (6) C.civ., dispoziţiile legii noi sunt aplicabile şi *efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia*, derivate din *starea şi capacitatea persoanelor*, din căsătorie, filiaţie, adopţie şi obligaţia legală de întreţinere, din raporturile de proprietate, inclusiv

regimul general al bunurilor, şi din raporturile de vecinătate, dacă aceste situaţii juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi.

În consecinţă, dacă legea nouă, intrată în vigoare la 01.04.2015, restrânge capacitatea de folosinţă a persoanei juridice, aceasta se va aplica pentru viitor şi persoanelor juridice deja înfiinţate, chiar dacă legea nu are prevederi tranzitorii/de drept intertemporal în acest sens, varianta corectă fiind cea de la litera C, celelalte două variante fiind, prin urmare, greşite.

| 7. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Acţiunea revocatorie (sau pauliană) este *acţiunea prin care creditorul reclamant solicită să fie declarate inopozabile faţă de el actele juridice încheiate de debitor în frauda drepturilor sale, cum sunt cele prin care debitorul îşi creează sau îşi măreşte o stare de insolvabilitate* [art. 1562 alin. (1) C.civ.].

Primele două variante de răspuns ridică problema aplicării în timp a legii civile, respectiv care va fi criteriul în funcţie de care se va stabili legea aplicabilă acestei acţiuni. Răspunsul la problemă este dat de dispoziţiile art. 116 din Legea nr. 71/2011, potrivit cărora *dispoziţiile noului Cod civil referitoare la acţiunea revocatorie se aplică şi creditorilor ale căror creanţe s-au născut înainte de data intrării sale în vigoare, dacă scadenţa se situează după această dată*.

Aşadar, relevanţă are doar data la care creanţa pe care creditorul o deţine împotriva debitorului devine scadentă, fiind fără relevanţă momentul naşterii acelei creanţe: dacă scadenţa obligaţiei se situează după data de 01.10.2011, atunci şi acţiunea revocatorie va fi guvernată de dispoziţiile actualului Cod civil, în caz contrar fiind pe deplin aplicabile normele legale în vigoare anterior acestui moment.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, scadenţa creanţei fiind ulterioară datei de 01.10.2011, fiind fără relevanţă momentul naşterii acelei creanţe, pe când varianta de răspuns de la litera B este greşită, prin raportare la data la care creanţa creditorului a devenit scadentă.

Din punctul de vedere al efectelor admiterii acţiunii revocatorii, art. 1565 alin. (1) teza I C.civ. stabileşte că *actele atacate vor fi declarate inopozabile nu numai faţă de creditorul care a exercitat acţiunea revocatorie, ci şi faţă de toţi ceilalţi creditori care, putând introduce acţiunea, au intervenit în cauză*. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

| 8. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

În acord cu dispoziţiile art. 6 alin. (2) C.civ., faptele juridice ilicite vor fi guvernate de legea în vigoare la momentul săvârşirii lor. Prin urmare, este adevărată afirmaţia de la litera A, în acelaşi timp fiind incorectă varianta de răspuns de la litera B, fiind fără relevanţă legea în vigoare de la momentul cauzării prejudiciului.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, întrucât, în situaţia în care fapta săvârşită este dezincriminată, va fi pronunţată de instanţa penală o soluţie de achitare, de care însă instanţa civilă nu va fi ţinută, astfel cum se prevede în textul art. 1365 C.civ.

§2. Raportul juridic civil

| 9. Răspuns: A *(admitere INM şi în magistratură, 2012)*

Sub imperiul Codului civil de la 1864, minorul care a împlinit vârsta de 16 ani putea încheia testament, însă prin intermediul său putea dispune doar de jumătate din bunurile de care ar fi putut dispune dacă era major (art. 807 C.civ. 1864). Sub această vârstă, minorul nu putea încheia un testament valabil, nici prin reprezentant legal şi nici cu încuviinţarea ocrotitorului legal. În actuala reglementare s-a renunţat la posibilitatea ca minorul să încheie valabil testamentul, întrucât art. 988 alin. (1) C.civ. statuează că cel lipsit de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă nu poate dispune de bunurile sale prin liberalităţi, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Or, în lipsa unei astfel de prevederi exprese a legii, minorul lipsit de capacitate de exerciţiu ori cu capacitate restrânsă de exerciţiu nu poate încheia testament, nici chiar în favoarea părinţilor săi. Din aceste motive, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind greşite.

| 10. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Minorul dobândeşte capacitatea civilă de exerciţiu (prerogativa de a dobândi drepturi şi de a-şi asuma obligaţii, prin încheierea de acte juridice civile), ca regulă, la împlinirea vârstei de 18 ani sau, prin excepţie, fie pentru motive temeinice, după împlinirea vârstei de 16 ani, cu încuviinţarea

instanței de tutelă (art. 40 C.civ.), fie prin încheierea unei căsătorii valabile, înainte de majorat [art. 39 alin. (1) C.civ.]. Dacă însă căsătoria sa este anulată înainte de împlinirea vârstei de 18 ani, minorul va păstra capacitatea deplină de exercițiu numai dacă a fost de bună-credință la încheierea căsătoriei [art. 39 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât minorul de rea-credință la momentul încheierii căsătoriei nu va mai păstra capacitatea de exercițiu dobândită ca efect al căsătoriei.

Dacă însă minorul încheie un act juridic civil cu nerespectarea regulilor privind capacitatea de exercițiu, sancțiunea aplicabilă va fi nulitatea relativă [art. 44 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, incapacitatea va putea fi invocată chiar de minor, singur, dar numai în apărarea sa (deci când minorul are calitatea de pârât în proces), nu și atunci când el este cel care solicită anularea contractului pentru incapacitate, caz în care acțiunea va putea fi introdusă de reprezentantul ori ocrotitorul legal al minorului. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind vorba despre invocarea de către minor a incapacității sale rezultate din starea de minoritate, ca o formă de apărare împotriva pretențiilor cocontractantului său.

Pe de altă parte, în materie delictuală, operează prezumția lipsei discernământului minorului care nu a împlinit 14 ani (art. 1366 C.civ.); dacă însă persoana prejudiciată va face dovada că minorul avea aptitudinea de reprezentare a faptei și a urmărilor sale la momentul săvârșirii delictului civil, atunci răspunderea acestuia va fi atrasă pentru fapta proprie, în temeiul art. 1357 C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât există posibilitatea ca minorul sub 14 ani să răspundă delictual dacă se face dovada existenței discernământului său la momentul săvârșirii faptei ilicite.

11. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Ionel, în vârstă de 13 ani, este lipsit de capacitate de exercițiu, Ionuț, în vârstă de 17 ani, are capacitate restrânsă de exercițiu, iar Ion, în vârstă de 19 ani, este major, având deci capacitate deplină de exercițiu.

Nulitatea relativă pentru incapacitate de exercițiu la încheierea unui act juridic poate fi invocată, potrivit art. 44 alin. (2) C.civ., și de cel lipsit de capacitate de exercițiu, dar și de cel cu capacitate de exercițiu restrânsă, singuri, în apărare; aplicând acest principiu situației date, putem afirma că, fiind vorba despre un act încheiat în urmă cu 2 ani, când și Ion era minor, cu capacitate restrânsă de exercițiu, toți trei pot invoca acest mijloc de apărare. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Dacă ne uităm la dispozițiile art. 41, art. 42 și art. 43 C.civ., care fac vorbire despre actele juridice pe care le pot încheia minorii, observăm că doar cei cu capacitate de exercițiu restrânsă pot încheia acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia lor și pot dispune singuri de veniturile dobândite, astfel că varianta de răspuns de la litera B este tot incorectă.

Dacă Ionuț, minor cu capacitate de exercițiu restrânsă, a încheiat un act de înstrăinare a unui apartament, actul în cauză va fi lovit de nulitate relativă, el putând fi confirmat, însă cu dublă încuviințare, respectiv a ocrotitorului legal și a instanței de tutelă [în prezent, după modificarea Codului civil prin Legea nr. 140/2022 (M. Of. nr. 500 din 20.05.2022), și cu avizul consiliului de familie, dacă există] [art. 41 alin. (2) coroborat cu art. 146 și art. 501 C.civ.]. În consecință, este adevărată afirmația potrivit căreia actul prin care Ionuț (minor cu capacitate restrânsă de exercițiu), doar cu încuviințarea părinților săi, confirmă anulabilitatea actului de înstrăinare a unui apartament este, la rândul lui, anulabil, lipsind autorizarea instanței de tutelă.

12. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Contractul de vânzare încheiat între A (în calitate de cumpărător) și B, minor (în calitate de vânzător), este lovit de nulitate relativă pentru lipsa capacității depline de exercițiu a vânzătorului, necesară încheierii unui act de dispoziție. Motivul de nulitate relativă poate fi invocat numai de cel al cărui interes a fost nesocotit la momentul încheierii actului [art. 1248 alin. (2) C.civ.], deci numai de minor, după cum tot aceeași persoană (sau, după caz, reprezentantul ori ocrotitorul său legal) poate să și confirme actul, renunțând astfel la dreptul de a invoca nulitatea [art. 1263 alin. (2) C.civ.]. Însă, cel care trebuie să confirme poate fi pus în întârziere printr-o notificare prin care partea interesată să îi solicite fie să confirme actul anulabil, fie să exercite acțiunea în anulare, în termen de 6 luni de la notificare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a cere anularea contractului [art. 1263 alin. (6) C.civ.].

În speța dată, acțiunea în anulare a fost introdusă cu o zi înainte de împlinirea unui termen de 3 ani de la momentul încheierii contractului, astfel încât problema prescripției nu se pune, indiferent care ar fi momentul de la care ar începe să curgă termenul. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită. Nu se poate considera că în speță ar fi aplicabil viciul de consimțământ al leziunii, întrucât actul încheiat nu a fost unul de administrare, ci unul de dispoziție, fapt ce face inaplicabilă leziunea în cazul minorului cu capacitate restrânsă de exercițiu.

Cum vânzătorul fusese pus în întârziere la data de 13.02.2016, acesta avea la dispoziție un termen de decădere de 6 luni (care expiră la data de 13.08.2016) în care putea fie să confirme nulitatea, fie să ceară anularea contractului de vânzare încheiat. În lipsa manifestării sale de voință, într-un sens sau altul, în termenul legal stabilit, acesta a fost decăzut din dreptul de a mai cere anularea contractului, astfel încât varianta de răspuns de la litera C este corectă, cea de la litera A fiind, în consecință, greșită.

13. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Fiind vorba, în enunț, despre reprezentantul legal al unui minor, se poate concluziona că minorul are vârsta mai mică de 14 ani, fiind deci lipsit de capacitate de exercițiu. Drept urmare, în cazul în care respectivul minor ar încheia un contract de locațiune pentru o durată de un an, acest act ar fi lovit de nulitate relativă, sancțiunea putând fi dispusă de instanță și ca urmare a cererii formulate de reprezentantul legal, chiar fără dovedirea unui prejudiciu [art. 43 alin. (3) coroborat cu art. 44 alin. (1) C.civ.]. Deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Tot corectă este și varianta de la litera B, art. 43 alin. (4) C.civ. permițând în mod expres și reprezentantului legal al minorului să încheie actele pe care acesta le poate încheia și singur, afară de cazul în care legea ar dispune altfel sau natura actului nu i-ar permite acest lucru.

Afirmația de la litera C este incorectă, fiind vorba despre încuviințarea instanței de tutelă, și nicidecum despre cea a autorității tutelare.

14. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Contractul de vânzare încheiat între X (vânzător) și Y (cumpărător) este lovit de nulitate relativă pentru lipsa capacității de exercițiu a vânzătorului necesară încheierii unui astfel de act de dispoziție. Instanța nu poate respinge acțiunea în anulare formulată de X, astfel cum se susține în varianta de răspuns de la litera A, întrucât minorul nu a făcut decât să declare că este major, fără a folosi și alte mijloace dolosive. În acest caz este pe deplin aplicabil art. 45 teza I C.civ., conform căruia simpla declarație că este capabil să contracteze făcută de cel cu capacitate de exercițiu restrânsă nu înlătură anulabilitatea actului. Dacă însă s-ar fi folosit manopere dolosive de către minor pentru a induce celeilalte părți credința greșită că este capabil să contracteze, abia atunci instanța ar fi menținut contractul, în temeiul principiului răspunderii civile delictuale. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Odată anulată convenția de vânzare, părțile, dacă există solicitare expresă din partea acestora, vor trebui repuse în situația anterioară, ca efect al nulității. Restituirea prestațiilor se va face potrivit regulilor stabilite în art. 1639-1647 C.civ., astfel cum prevede expres art. 1254 alin. (3) C.civ.

Având în vedere că una dintre părți este un incapabil (X), acesta va fi obligat să restituie prestațiile primite numai în limita folosului realizat, apreciat la data cererii în anulare [art. 1647 alin. (1) C.civ.]. În speța dată, X, cu banii primiți, și-a plătit o datorie (200 de lei), și-a cumpărat cu 600 de lei un alt telefon și a organizat o petrecere pentru prietenii săi, pentru care a cheltuit suma de 300 de lei, rămânând cu 100 de lei. Putem afirma astfel că folosul efectiv realizat de X este în valoare de 900 de lei, compus din suma cu care a achitat împrumutul (200 de lei), suma dată pentru achiziționarea unui nou telefon (600 de lei) și suma de 100 de lei, care i-a rămas. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă însă cel lipsit de capacitate deplină de exercițiu a făcut, cu intenție sau din culpă gravă, ca restituirea să fie imposibilă, el va fi obligat, prin excepție de la regula prevăzută de art. 1647 alin. (1) C.civ., la restituirea integrală a ceea ce a primit în temeiul contractului nul. Prin urmare, în situația premisă la care face referire varianta de răspuns de la litera C, X va fi obligat la restituirea integrală a sumei de 1.200 de lei, făcând astfel ca această variantă să fie corectă.

15. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Spre deosebire de speța anterioară, unde minorul doar a declarat că este major, fără a folosi mijloace dolosive, de această dată A și-a confecționat un act de identitate fals, creând impresia că are capacitate deplină de exercițiu, săvârșind, în esență, o faptă ilicită. În acest context, va deveni aplicabil art. 45 teza finală C.civ., potrivit căruia, dacă cel lipsit de capacitate de exercițiu a folosit manopere dolosive, instanța, la cererea părții induse în eroare, poate menține contractul atunci când apreciază că aceasta ar constitui o sancțiune civilă adecvată.

Este vorba despre principiul răspunderii civile delictuale (regulă ce înlătură un alt principiu, și anume *quod nullum est, nullum producit effectum*), potrivit căruia cea mai bună reparație a prejudiciului suferit prin desființarea unui act ar fi tocmai menținerea acelui act ca valabil, în situația în care partea căreia îi poate fi imputată existența cauzei de nulitate ar solicita anularea actului, iar cealaltă parte contractantă ar urma să sufere un prejudiciu tocmai din cauza anulării actului respectiv (G. Boroi, C.A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fișe de drept civil. Vol. I. Partea generală. Persoanele. Familia. Drepturile reale principale*, ed. a 5-a, Ed. Hamangiu, București, 2020 – în continuare *Fișe 2020, vol. I*, p. 156).

În lumina principiului enunțat anterior, instanța va putea respinge cererea de anulare formulată de minor, menținând contractul, și, în plus, îl va putea obliga pe acesta, la solicitarea pârâtului-reclamant, la acoperirea prejudiciului creat, în temeiul răspunderii civile delictuale, având în vedere și prevederile art. 1366 alin. (2) C.civ., care instituie o prezumție de discernământ în ceea ce îl privește pe minorul care a împlinit 14 ani.

În consecință, variantele de răspuns corecte vor fi cele de la literele A și C, afirmația de la litera B fiind eronată.

16. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

X și Y au împrumutat de la Z suma de 800 de lei. Așadar, ne aflăm în fața unui raport juridic obligațional, cu pluralitate de debitori. Ca regulă, ori de câte ori părțile nu prevăd expres ori nu rezultă altfel din lege sau din natura bunului ce face obiectul prestației, obligația cu pluralitate de debitori este o obligație divizibilă.

Obligația este divizibilă între mai mulți debitori când aceștia sunt obligați față de creditor la aceeași prestație, dar fiecare dintre ei nu poate fi constrâns la executarea obligației decât separat și în limita părții sale de datorie [art. 1422 alin. (1) C.civ.]. Așadar, Z, creditorul celor doi debitori, este îndreptățit să solicite de la fiecare suma de 400 de lei, însă dacă unul dintre debitori plătește creditorului întreaga sumă, atunci acesta fie va solicita de la creditor restituirea părții pe care a plătit-o peste datoria sa, în temeiul plății nedatorate, fie va cere de la fostul său codebitor să îi restituie partea din datorie ce îi revenea acestuia, în temeiul subrogației personale.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită, Z nefiind în măsură să refuze restituirea către X a sumei de 400 de lei, întrucât plata făcută de X este nedatorată.

17. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Bunurile fungibile sunt cele determinabile după număr, măsură sau greutate, astfel încât pot fi înlocuite unele prin altele în executarea unei obligații [art. 543 alin. (2) C.civ.]. Caracterul fungibil sau nefungibil al unui bun este dat nu numai de natura bunului, ci poate fi dat și de voința părților unui act juridic, ceea ce înseamnă că părțile pot conveni ca un bun fungibil prin natura sa să fie considerat nefungibil [art. 543 alin. (3) C.civ.] (G. Boroi, C.A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fișe de drept civil. Vol. I. Partea generală. Persoanele. Familia. Drepturile reale principale*, ed. a 6-a, Ed. Hamangiu, București, 2021, p. 37 – în continuare *Fișe 2021, vol. I*). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât compensația de plin drept poate opera numai în privința a două datorii certe, lichide și exigibile ce au ca obiect sume de bani ori bunuri de aceeași natură [art. 1617 alin. (1) C.civ.].

Tot greșită este și varianta de răspuns de la litera C, întrucât art. 1726 alin. (3) C.civ. prevede care este sancțiunea în cazul în care contractul de vânzare a unor bunuri fungibile supuse unui preț curent, stabilit prin lege, cotație la bursă sau practicat la un târg, nu este executat din culpa vânzătorului, și nu din cea a cumpărătorului, cum se menționează în textul variantei.

§3. Actul juridic civil

3.1. Noțiune și clasificări. Condiții de fond și de formă

18. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Singura afirmație corectă dintre cele trei este cea de la litera C, întrucât, pentru a afecta validitatea contractului, rezerva mentală a unui contractant trebuie să fie cunoscută de cealaltă parte la momentul încheierii actului juridic civil, în acest caz lipsind intenția de a produce efecte juridice.

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât incapacitatea judecătorului de a cumpăra un drept litigios de competența instanței în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea este o incapacitate de folosință, și nu una de exercițiu, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece lipsa discernământului nu presupune și lipsa consimțământului, sancțiunile nerespectării celor două cerințe fiind diferite (nulitate absolută pentru lipsa consimțământului și nulitate relativă pentru lipsa discernământului).

19. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Condițiile de valabilitate, de fond, ale unui act juridic, prevăzute de art. 1179 alin. (1) C.civ., sunt capacitatea de a contracta, consimțământul părților, un obiect determinat și licit și o cauză licită și morală.

Obiectul actului juridic civil, pentru a fi valabil, trebuie să existe, să fie determinat, licit și posibil. Dacă obiectul actului juridic nu este determinat și licit, sancțiunea este nulitatea absolută a contractului, astfel cum prevede art. 1225 alin. (2) C.civ. Deci, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Dacă vorbim despre obiectul obligației (prestația la care se angajează debitorul), acesta trebuie să fie determinat sau cel puțin determinabil și licit [art. 1226 alin. (1) C.civ.].

În fine, cu privire la bunurile ce pot face obiectul prestației, art. 1228 C.civ. statuează că poate fi vorba și despre bunuri viitoare, după cum poate fi vorba și despre bunuri ce aparțin unui terț, dacă legea nu interzice expres acest lucru (art. 1230 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece atât dolul, cât și violența presupun existența unei fapte ilicite, ce atrage răspunderea delictuală a autorului, indiferent că este vorba despre cocontractantul al cărui consimțământ a fost viciat ori despre un terț (art. 1257 C.civ.).

20. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Nu orice eroare, în sensul unei false reprezentări a realității, constituie viciu de consimțământ, care are aptitudinea de a duce la anularea actului juridic, ci doar acea eroare scuzabilă, esențială, care privește un element determinant al actului juridic civil. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât una dintre cerințele erorii, ca viciu de consimțământ, este ca ea să fie scuzabilă.

Este scuzabilă acea eroare care nu poate fi reproșată părții care a avut o falsă reprezentare a realității la încheierea actului juridic, deci care nu este urmarea lipsei de informare sau a neglijenței părții respective, în timp ce eroarea nescuzabilă poate fi definită ca eroarea imputabilă părții, în sensul că poartă asupra unui fapt care, după împrejurări, putea fi cunoscut cu diligențe rezonabile [art. 1208 alin. (1) C.civ.] (G. Boroi, M.M. Pivniceru, C.A. Anghelescu, B. Nazat, I. Nicolae, T.V. Rădulescu, *Fișe de drept civil*, ed. a 3-a, Ed. Hamangiu, București, 2018, p. 65 – în continuare *Fișe 2018*). În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă, contractul de comodat neputând fi anulat pentru eroare atâta vreme cât aceasta a purtat asupra unui fapt care, după împrejurări, putea fi cunoscut cu diligențe rezonabile.

În ceea ce privește eroarea de drept, potrivit art. 1207 alin. (3) C.civ., aceasta poate duce la nulitatea relativă a unui act juridic numai dacă este esențială, respectiv dacă privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, și dacă norma respectivă nu este nici previzibilă și nici accesibilă [art. 1208 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită, eroarea neputând fi invocată cu privire la interpretarea dispozițiilor legale, atâta vreme cât acestea sunt accesibile și previzibile.

21. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Eroarea este viciul de consimțământ ce constă în falsa reprezentare a unor împrejurări la momentul încheierii unui act juridic civil, în timp ce dolul este definit ca fiind inducerea în eroare a unei persoane,

prin mijloace viclene, pentru a o determina să încheie un anumit act juridic. Cu alte cuvinte, dolul este o eroare provocată. Așadar, dolul presupune, pe lângă un element subiectiv (pe care îl întâlnim și la eroare), și un element obiectiv, constând într-o acțiune ilicită de folosire a unor mijloace viclene în scopul inducerii în eroare a unei persoane cu ocazia încheierii unui act juridic civil. Din acest motiv, spre deosebire de eroare, unde unica sancțiune este anularea contractului, în cazul dolului, cel indus în eroare mai are, pe lângă o acțiune în anulare, și o acțiune în răspundere civilă delictuală îndreptată împotriva autorului faptei ilicite pentru acoperirea prejudiciului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, aceasta fiind o deosebire între cele două vicii de consimțământ (pentru un tabel comparativ între viciile de consimțământ, a se vedea *Fișe 2019*, p. 76-77).

În privința domeniului de aplicare, atât eroarea, cât și dolul pot afecta orice fel de acte juridice civile. Deși din cerința ca manoperele viclene să provină de la cealaltă parte, de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părți sau de la un terț [prevăzută de art. 1214 alin. (1) și (3) și art. 1215 C.civ.] ar rezulta că dolul este aplicabil doar actelor juridice bilaterale, deoarece numai în cazul acestora se poate vorbi despre „cealaltă parte", se reține că dolul (sub forma captației sau sugestiei) poate fi întâlnit și la actele juridice unilaterale, caz în care nu mai este necesară îndeplinirea cerinței în discuție (*Fișe 2019*, p. 69). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, din punctul de vedere al probei, atât eroarea, cât și dolul trebuie dovedite de cel care le invocă, neexistând o prezumție legală de eroare ori de dol. De altfel, art. 1214 alin. (4) C.civ. prevede expres că dolul nu se prezumă. Deosebirea între cele două vicii de consimțământ, din acest punct de vedere, este aceea că eroarea, conținând doar un element subiectiv, nu și unul obiectiv, este mai greu de dovedit, dar acest lucru nu înseamnă că acela care o invocă nu are sarcina probei faptului alegat. Pentru aceste motive, ținând seama că ambele vicii trebuie dovedite, nefiind prezumate, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 22. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Cerințele erorii, pentru a fi viciu de consimțământ, sunt următoarele: (1) să fie *esențială*; (2) să fie *scuzabilă*; (3) în cazul actelor juridice bilaterale sau plurilaterale cu titlu oneros, este necesar ca *partea cocontractantă să fi știut ori să fi trebuit să știe* că elementul fals reprezentat este determinant pentru încheierea actului juridic [art. 1207 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 66-67).

Prin eroare scuzabilă înțelegem eroarea care nu poate fi reproșată părții care a avut o falsă reprezentare a realității la încheierea actului juridic, deci care nu este urmarea lipsei de informare sau neglijenței părții respective, în timp ce eroarea nescuzabilă este eroarea imputabilă părții, în sensul că poartă asupra unui fapt care, după împrejurări, putea fi cunoscut cu diligențe rezonabile (*Fișe 2019*, p. 66). Nu sunt scuzabile: eroarea asupra solvabilității cocontractantului; aprecierea eronată asupra rentabilității unei operațiuni juridice; eroarea asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta (art. 1209 C.civ.).

Prin urmare, contractul nu va putea fi anulat când eroarea nu este scuzabilă, respectiv când faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi cunoscut, după împrejurări, cu diligențe rezonabile și când eroarea poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă. Așadar, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, varianta de la litera B fiind greșită, reprezentând întocmai definiția erorii – viciu de consimțământ.

| 23. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Eroarea, după natura realității fals reprezentate, se clasifică în eroare de fapt și eroare de drept. Eroarea de fapt constă în falsa reprezentare a unei stări sau situații faptice la încheierea actului juridic, pe când eroarea de drept este viciu de consimțământ atunci când privește o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului [art. 1207 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Spre deosebire de eroare, unde falsa reprezentare a realității trebuie să fie esențială pentru încheierea contractului spre a se putea cere anularea contractului, în materia dolului, care este o eroare provocată, art. 1214 alin. (2) C.civ. prevede expres că partea al cărei consimțământ a fost viciat prin manoperele dolosive ale celeilalte părți va putea obține anularea actului chiar dacă eroarea nu a fost esențială. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, potrivit art. 1209 C.civ., nu atrage anularea contractului eroarea care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 24. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Dolul, viciu de consimțământ, este o eroare provocată, iar nu spontană, precum eroarea propriu-zisă. Sfera de aplicare a dolului este mai mare decât cea în cazul erorii, întrucât, potrivit art. 1214 alin. (2) C.civ., partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială (*Fișe 2019*, p. 67-68). Așadar, se poate cere anularea actului chiar dacă eroarea în care s-a aflat cel al cărui consimțământ a fost viciat nu a fost esențială, varianta de răspuns de la litera B fiind deci incorectă.

Viclenia consimțământului prin dol poate fi întâlnită atât la actele unilaterale, cât și la cele bilaterale. În cazul acestora din urmă, manoperele viclene trebuie să provină de la cealaltă parte, de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părți sau de la un terț, însă, în acest din urmă caz, numai atunci când cocontractantul a cunoscut sau, după caz, ar fi trebuit să cunoască existența dolului la încheierea contractului [art. 1214 alin. (1) și (3) și art. 1215 alin. (1) C.civ.]. Deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă, inducerea în eroare putând proveni de la reprezentantul celeilalte părți.

În fine, conform art. 1257 C.civ., în caz de dol, cel al cărui consimțământ a fost viciat de către cealaltă parte poate pretinde, în afară de anularea actului, și daune-interese în temeiul răspunderii civile delictuale, manoperele viclene reprezentând, în esență, fapte ilicite. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, corectă. Dacă însă dolul a provenit din partea unui terț, iar cocontractantul nu a avut cunoștință de existența sa la momentul încheierii contractului, partea indusă în eroare nu mai are dreptul de a anula actul, ci este îndreptățită numai la daune-interese de la cel responsabil de actele viclene.

| 25. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

După cum s-a arătat și la răspunsul anterior, dolul este o eroare provocată. Dar, spre deosebire de eroare, în structura viciului de consimțământ al dolului întâlnim două elemente, unul subiectiv (intenția de a induce în eroare o persoană) și celălalt obiectiv, reprezentat de utilizarea de mijloace viclene pentru a induce în eroare.

Conform art. 1214 C.civ., consimțământul este viciat prin dol atunci când partea s-a aflat într-o eroare provocată de manoperele frauduloase ale celeilalte părți ori când aceasta din urmă a omis, în mod fraudulos, să îl informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care se cuvenea să i le dezvăluie. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este incorectă, culpa gravă nefiind asimilată intenției în acest context, după cum tot greșită este și ultima variantă de răspuns, față de dispozițiile art. 1215 alin. (1) C.civ., care nu condiționează existența dolului de cunoașterea efectivă de către contractant a inducerii în eroare, prevăzând și posibilitatea de cunoaștere a acestei fapte ilicite.

| 26. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

În cazul în care dolul este exercitat de un terț, contractul va putea fi anulat *numai* dacă cealaltă parte a cunoscut sau, după caz, ar fi trebuie să cunoască dolul la încheierea contractului [art. 1215 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, nulitatea poate fi confirmată, fiind vorba despre o nulitate relativă, partea afectată păstrând dreptul de a pretinde daune-interese de la autorul dolului (terțul) [art. 1215 alin. (2) coroborat cu art. 1257 C.civ.].

În același timp, părțile pot, fără acordul terțului, să declare amiabil nulitatea contractului, potrivit art. 1246 alin. (3) C.civ.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este falsă (este necesar a fi îndeplinită o cerință suplimentară pentru nulitatea contractului), variantele de la literele A și B fiind corecte.

| 27. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Amenințarea cu exercițiul unui drept este o amenințare legitimă, care nu constituie viciu de consimțământ. Dacă însă amenințarea cu un drept a fost un prilej pentru un creditor de a obține un avantaj exagerat și injust, atunci violența va deveni nelegitimă, constituind viciu de consimțământ (art. 1217 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 71).

Așadar, în speța dată, consimțământul lui A a fost viciat prin violență, în forma prevăzută la art. 1217 C.civ., motiv pentru care contractul încheiat de acesta este anulabil (lovit de nulitate relativă), desființarea actului putând fi cerută doar de cel al cărui consimțământ a fost viciat (A). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în speță nefiind vorba despre viciul de consimțământ al leziunii, ci despre cel al violenței, astfel cum am arătat mai sus.

Prin urmare, A poate cere instanței fie anularea contractului pentru vicierea consimțământului prin violență și daune-interese (amenințarea constituind un fapt ilicit, pentru care cel care a săvârșit-o trebuie să fie tras la răspundere delictuală), fie menținerea contractului anulabil (confirmând deci nulitatea relativă) și reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățit, potrivit art. 1257 teza finală C.civ.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt cele corecte.

| 28. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Violența este definită ca amenințarea unei persoane cu un rău de natură să îi provoace, fără drept, o temere ce o determină să încheie un act juridic pe care altfel nu l-ar fi încheiat (*Fișe 2019*, p. 70). Amenințarea cu un rău poate proveni, în cazul actelor bilaterale, fie de la cealaltă parte contractantă, fie de la un terț, însă numai dacă partea al cărei consimțământ nu a fost viciat cunoștea sau, după caz, trebuia să cunoască violența săvârșită de acesta [art. 1220 alin. (1) C.civ.]. În această a doua situație, respectiv când temerea este insuflată de un terț, acesta va răspunde, independent dacă cealaltă parte cunoștea sau nu existența violenței, în temeiul răspunderii civile delictuale, pentru prejudiciile ce rezultă din amenințare [art. 1220 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât condiționează tragerea la răspundere delictuală a terțului de cunoașterea de către cealaltă parte a violenței.

Violența, ca viciu de consimțământ, dă dreptul părții a cărei voință a fost afectată să ceară, pe lângă anularea contractului, și daune-interese sau, dacă preferă menținerea contractului, să solicite reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită (art. 1257 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Pentru a putea vorbi însă despre violență, este necesar, printre altele, ca amenințarea să fie nelegitimă (injustă), întrucât, dacă amenințarea cu un rău este justă (spre exemplu, creditorul îl amenință pe debitor cu rezilierea contractului în cazul nerespectării obligațiilor contractuale asumate de acesta), nu ne mai aflăm în fața unui viciu de consimțământ, ci a exercitării, cu bună-credință și în limitele interne și externe, a unui drept. Deci, varianta de răspuns de la litera B este, la rândul ei, greșită.

| 29. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Violența, ca viciu de consimțământ, presupune o amenințare îndreptată împotriva uneia dintre părți, făcută cu scopul de a determina respectiva parte să încheie un act juridic pe care altfel nu l-ar încheia. Așadar, violența presupune existența unui fapt ilicit – amenințarea –, motiv pentru care, pe lângă nulitatea relativă a actului încheiat sub imperiul amenințării, acest viciu de consimțământ atrage și răspunderea delictuală a celui care a produs temerea.

În consecință, partea al cărei consimțământ a fost viciat prin violență este îndreptățită să pretindă anularea contractului, dar și daune-interese sau, dacă preferă menținerea contractului, poate solicita numai *reducerea prestației sale cu valoarea daunelor-interese* la care ar fi îndreptățită (art. 1257 C.civ.). Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

În privința posibilității de adaptare a contractului, această variantă este în mod expres prevăzută în caz de eroare (art. 1213 C.civ.) sau leziune [art. 1222 alin. (3) C.civ.] și admisă doctrinar în cazul dolului (în acest sens, *Fișe 2018*, p. 69). Prin urmare, în caz de violență, nu este recunoscut victimei dreptul de a cere adaptarea contractului, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 30. Răspuns: C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Domeniul de aplicare a leziunii în cazul majorului este mai extins decât în cazul minorului (al persoanei cu capacitate restrânsă de exercițiu). Astfel, ca regulă, spre deosebire de minor, care poate cere anularea pentru leziune doar a actelor bilaterale, cu titlu oneros și comutative, de administrare, majorul poate obține desființarea pentru leziune a oricăror acte juridice bilaterale, cu titlu oneros și comutative, indiferent dacă sunt de dispoziție sau de administrare, legea nefăcând nicio mențiune

expresă din acest punct de vedere. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, leziunea în cazul majorului nefiind limitată numai la actele juridice bilaterale de dispoziție.

Există totuși o dispoziție expresă care îngrădește posibilitatea anulării pentru leziune a anumitor contracte, respectiv în materia tranzacției, a actelor aleatorii și a altor contracte anume prevăzute de lege (art. 1224 C.civ.). Față de această prevedere legală, varianta de răspuns de la litera C apare ca fiind corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât leziunea nu presupune în toate cazurile o disproporție vădită între contraprestații, căci, în cazul minorului, va exista leziune și atunci când acesta își asumă o obligație excesivă prin raportare la *starea sa patrimonială, la avantajele pe care le obține* din contract ori *la ansamblul circumstanțelor* [art. 1221 alin. (3) C.civ.]. Deci, în cazul actului încheiat de minor, existența leziunii se va aprecia nu numai în raport de valoarea prestației contractantului său, ci și prin raportare la elementele prevăzute expres de art. 1221 alin. (3) C.civ.

| 31. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Domeniul de aplicare a leziunii nu mai este, potrivit actualului Cod civil, limitat numai la actele de administrare încheiate de minorul cu capacitate restrânsă de exercițiu, singur, fără încuviințarea ocrotitorului legal. Potrivit art. 1221 C.civ., există *leziune atunci când una dintre părți, profitând de starea de nevoie, de lipsa de experiență ori de lipsa de cunoștințe a celeilalte părți, stipulează în favoarea sa ori a unei alte persoane o prestație de o valoare considerabil mai mare, la data încheierii contractului, decât valoarea propriei prestații*. Așadar, majorul (sau, în general, persoana cu capacitate deplină de exercițiu) care invocă încheierea unui act lezionar trebuie să facă dovada îndeplinirii cerințelor prevăzute de articolul arătat mai sus pentru a se putea constata existența leziunii.

Odată dovedită leziunea, persoana al cărei consimțământ a fost viciat poate cere, la alegerea sa, fie anularea contractului, fie reducerea obligațiilor sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită [art. 1222 alin. (1) C.civ.], însă într-un termen de prescripție de un an, care începe să curgă de la data încheierii contractului [art. 1223 alin. (1) C.civ.]. Legiuitorul instituie astfel o excepție de la regula prescriptibilității acțiunii în anularea unui act juridic civil în termenul general de 3 ani, stabilind un termen mult mai scurt pentru viciul de consimțământ al leziunii, precum și un unic moment, obiectiv, de la care acest termen începe să curgă.

Pentru toate argumentele expuse mai sus, rezultă că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 32. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Leziunea, ca viciu de consimțământ, atrage, ca sancțiune, fie anularea actului, fie reducerea obligațiilor asumate de partea al cărei consimțământ a fost viciat cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită [art. 1222 alin. (1) C.civ.].

Nulitatea relativă nu poate fi însă dispusă în fiecare caz de leziune în parte. Astfel, legiuitorul stabilește condiții diferite pentru anularea actului, după cum victima leziunii este un minor ori un major.

În privința majorului, art. 1222 alin. (2) C.civ. prevede că acțiunea în anulare este admisibilă numai dacă leziunea depășește jumătate din valoarea pe care o avea la momentul încheierii actului prestația promisă sau executată de partea lezată și numai dacă disproporția persistă până la data cererii de anulare. Dacă victima leziunii este un minor, nulitatea relativă a contractului poate fi cerută indiferent de disproporția existentă între prestațiile asumate de părțile contractului, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A poate fi considerată greșită.

În toate cazurile însă, contractul poate fi menținut de către instanță, dacă cealaltă parte oferă, în mod echitabil, o reducere a propriei creanțe sau, după caz, o majorare a propriei obligații, în condițiile prevăzute de art. 1213 C.civ. referitoare la adaptarea contractului [art. 1222 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este incorectă, menținerea contractului fiind posibilă prin oferirea fie a unei reduceri a propriei creanțe, fie a unei majorări a propriei obligații, și nicidecum prin oferirea de către cealaltă parte a diferenței dintre prestația pe care a executat-o și aceea pe care a primit-o de la victimă.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în motivarea contestației referitoare la varianta de răspuns de la litera B, a reținut: *acest răspuns trebuia exclus de către candidați, deoarece enunțul limitează posibilitatea de menținere a contractului doar la situația în care cealaltă parte oferă diferența dintre prestația executată și cea primită, în timp ce dispozițiile art. 1222 alin. (3) C.civ. permit această*

menținere în situația în care cealaltă parte oferă „în mod echitabil" o reducere a propriei creanțe sau o majorare a propriei obligații. În mod evident, noțiunea de „diferență" (ce are un sens matematic în speță) nu corespunde noțiunii de „echitate", care presupune o apreciere (și care, astfel, poate conduce la o situație în care ceea ce se oferă să nu fie fix diferența dintre prestații). Nu se contestă că, în unele situații, diferența dintre prestații poate reprezenta o manieră echitabilă de adaptare a contractului, dar aceasta nu este singura excepție așa cum prevede enunțul răspunsului (prin folosirea sintagmei „cu excepția cazului").

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât contractul de întreținere încheiat pe perioadă nedeterminată este un contract aleatoriu, iar potrivit art. 1224 C.civ., leziunea nu poate afecta aceste tipuri de contracte cu titlu oneros.

33. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Speța dată ridică problema leziunii, ca viciu de consimțământ. Astfel, reclamantul, fiind în nevoie, a vândut pârâtului un apartament a cărui valoare de piață era de aproximativ 40.000 de euro, contra unui preț mult mai mic, de 25.000 de euro. Despre starea de nevoie în care se afla vânzătorul cumpărătorul avea cunoștință, astfel cum reiese din datele furnizate. În aceste condiții, vânzătorul a formulat o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu cumpărătorul, solicitând instanței să pronunțe anularea contractului de vânzare încheiat.

În privința aplicării acestei sancțiuni, urmează a se reține dispozițiile art. 1222 alin. (2) C.civ., potrivit cărora acțiunea în anulare este admisibilă numai dacă leziunea depășește jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată. În consecință, având în vedere că prețul primit de vânzător nu este mai mic de jumătate din valoarea bunului la momentul vânzării, acțiunea în anulare nu are cum să fie admisă. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

În privința posibilității menținerii contractului, art. 1222 alin. (3) C.civ. face trimitere la dispozițiile art. 1213 C.civ., care se vor aplica în mod corespunzător. În consecință, pentru a fi menținut contractul, cumpărătorul trebuie să declare că este de acord cu executarea sau să execute fără întârziere contractul, în sensul plății unui preț de aproximativ 40.000 de euro, care reprezintă valoarea de piață de la momentul încheierii vânzării. Acest lucru ar presupune ca pârâtul să declare că va plăti o diferență de aproximativ 15.000 de euro, nicidecum una de 5.000 de euro, până la valoarea de 30.000 de euro, cât valorează în prezent imobilul. Din aceste rațiuni, instanța nu poate face aplicarea dispozițiilor art. 1222 alin. (3) C.civ. și să dispună menținerea contractului, astfel că nici varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

În consecință, cum condițiile anulării contractului pentru leziune nu sunt îndeplinite, așa cum am arătat anterior, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

34. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2012)*

Pentru a putea vorbi despre leziune în cazul minorului, trebuie îndeplinite următoarele condiții: (1) să fie vorba despre un act juridic de administrare; (2) să fie un act juridic bilateral, cu titlu oneros și comutativ, *nu și aleatoriu* (art. 1224 C.civ.); (3) să fie încheiat de minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă (între 14 și 18 ani), singur, fără încuviințarea ocrotitorului legal și (4) să fie păgubitor pentru minor – prin acel act, minorul își asumă o obligație excesivă prin raportare la starea sa patrimonială, la avantajele pe care le obține din contract ori la ansamblul circumstanțelor [art. 1221 alin. (3) C.civ.]; caracterul excesiv al obligației asumate se apreciază *prin raportare la momentul încheierii contractului* (*Fișe 2019*, p. 74-75).

Din trecerea în revistă a condițiilor leziunii în cazul persoanei cu capacitate restrânsă de exercițiu, reiese că variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, varianta de răspuns de la litera B fiind greșită prin raportare la momentul la care trebuie verificat caracterul excesiv al obligației asumate de minor.

35. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Pentru ca un contract sinalagmatic să fie anulat pentru leziune, este necesar ca disproporția dintre contraprestații să depășească jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau prestată de partea lezată, disproporția trebuind să existe până la data cererii de anulare [art. 1222 alin. (2) C.civ.].

Cum la momentul la care a fost introdusă acțiunea prețul de piață al terenului a scăzut, fiind chiar mai mic decât cel plătit vânzătorului în anul 2016, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă, cu consecința firească a considerării ca greșită a variantei de răspuns de la litera B.

Varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, incorectă, având în vedere că excepția prescripției dreptului material la acțiune nu a fost invocată de pârât, singura parte îndreptățită să o invoce, potrivit art. 2512 C.civ.

36. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)*

Viciile de consimțământ (eroarea, dolul, violența și leziunea) sunt sancționate cu nulitatea relativă a contractului, care poate fi solicitată, ca *regulă*, în termenul general de prescripție de 3 ani. Cu toate acestea, art. 1223 C.civ. stabilește că, prin *excepție* de la regulă, dreptul la acțiunea în anulare sau în reducerea obligațiilor pentru leziune se prescrie în termen de un an de la data încheierii contractului, rezultând astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B a urmărit verificarea cunoștințelor în materia viciului de consimțământ al violenței, mai precis cu privire la cerințele de existență a acestui viciu. Astfel, amenințarea cu un rău trebuie să fie injustă (nelegitimă), de natură să provoace o temere determinantă pentru încheierea contractului și să provină de la cealaltă parte sau să fie cunoscută de aceasta (art. 1216 C.civ.). Cu toate acestea, temerea reverențiară reprezintă mai puțin o amenințare, ci mai mult un respect pe care unele persoane îl datorează altora, așa încât temerea generată de un asemenea respect nu mai apare ca nelegitimă (art. 1219 C.civ.). Varianta de răspuns de la litera B este, în consecință, corectă.

În fine, cea de-a treia variantă reia dispozițiile art. 1214 alin. (2) C.civ., potrivit cărora partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială. Se statuează astfel că sfera de aplicare a dolului este mai mare decât cea în cazul erorii, unde trebuie verificat caracterul esențial al falsei reprezentări a realității. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

37. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Între A și B s-a încheiat un contract cu nerespectarea condițiilor de valabilitate referitoare la consimțământul părților, mai exact prin inducerea în eroare a lui B de către A. În această situație, contractul încheiat între A și B este lovit de nulitate relativă, care, potrivit art. 1248 alin. (4) C.civ., este susceptibilă de confirmare. Validarea contractului prin confirmare poate fi făcută numai de partea care poate cere și anularea actului, în speța de față fiind cel al cărui consimțământ a fost viciat la momentul încheierii contractului, adică B. Totuși, B poate fi pus în întârziere de către cocontractantul său printr-o notificare prin care să i se solicite fie să confirme actul anulabil, fie să exercite acțiunea în anulare, în termen de 6 luni de la notificare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a cere anularea contractului [art. 1263 alin. (6) C.civ.], lucru care, de altfel, s-a și petrecut.

Întrucât B și-a executat obligația născută din contract în termenul de 6 luni prevăzut de lege, se constată că, în realitate, acesta a înțeles să confirme tacit actul, fiind în cunoștință de cauză cu privire la motivul de nulitate (deoarece a fost notificat cu privire la dol), voința de a renunța la dreptul de a invoca nulitatea fiind certă, astfel cum pretinde și art. 1262 alin. (2) C.civ. Așadar, A a renunțat la dreptul de a cere anularea actului, orice cerere ulterioară adresată instanței, de desființare a contractului din acest considerent, urmând a fi respinsă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cu toate acestea, astfel cum prevede art. 1265 alin. (3) C.civ., confirmarea unui contract anulabil pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență nu implică prin ea însăși și renunțarea la dreptul de a cere daune-interese. Prin urmare, chiar dacă B a confirmat actul, el are în continuare dreptul de a pretinde despăgubiri de la cel responsabil pentru prejudiciul cauzat prin inducerea sa în eroare (în speță A), fapta ilicită existând în continuare, independent de desființarea sau nu a contractului pentru dol. Așadar, dacă B formulează o cerere prin care solicită și anularea contractului încheiat cu A, dar și daune-interese, instanța urmează a-i respinge capătul de cerere referitor la anularea contractului, însă va putea să îl admită pe cel referitor la repararea prejudiciului cauzat de A prin manoperele dolosive folosite la încheierea contractului, dacă, bineînțeles, va face dovada tuturor condițiilor răspunderii civile delictuale.

Așadar, și varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

38. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Actul confirmativ este acel act unilateral prin care persoana îndreptățită să invoce nulitatea relativă a unui contract renunță la acest drept. Actul confirmativ, pentru a produce efecte juridice, trebuie să îndeplinească o serie de condiții: să provină de la cel îndreptățit să invoce nulitatea relativă (în speța noastră, de la cel al cărui consimțământ a fost viciat prin violență), să fi încetat motivul de nulitate la momentul actului confirmativ (în cazul nostru, este necesar ca la momentul actului confirmativ să fi încetat violența) și să aibă conținutul expres prevăzut de art. 1264 C.civ. (să cuprindă obiectul, cauza și natura obligației și să facă mențiune despre motivul acțiunii în anulare și despre intenția de a repara viciul pe care se întemeiază acea acțiune).

Dacă toate aceste condiții sunt îndeplinite, confirmarea va produce efecte retroactive, în sensul că actul anulabil va fi considerat valabil chiar de la momentul încheierii sale [art. 1265 alin. (1) C.civ.]. Cu toate că se renunță la posibilitatea de a se invoca nulitatea relativă, legiuitorul prevede expres că această manifestare de voință, exprimată în legătură cu un act anulabil pentru dol sau violență, nu atrage după sine și stingerea dreptului de a cere daune-interese, în temeiul răspunderii civile delictuale, pentru prejudiciile cauzate prin faptele ilicite săvârșite [art. 1265 alin. (3) C.civ.].

Având în vedere explicațiile oferite mai sus, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, varianta de răspuns de la litera B fiind, în mod evident, greșită.

39. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, deși față de părți actul confirmativ are efecte retroactive, față de terți confirmarea actului produce efecte numai pentru viitor. În plus, terții rămân îndreptățiți să invoce, pe cale de excepție, nulitatea oricărui act juridic încheiat de autorul lor anterior confirmării, dacă îi prejudiciază [art. 1265 alin. (1) C.civ.]. A se vedea și *Fișe 2020, vol. I*, p. 143.

Tot incorectă este și afirmația de la litera B, deoarece, dacă minorul este ocrotit prin tutelă, tutorele nu va putea, fără avizul consiliului de familie și autorizarea instanței de tutelă, să facă acte de înstrăinare, împărțeală, ipotecare ori de grevare cu alte sarcini reale a bunurilor minorului, să renunțe la drepturile patrimoniale ale acestuia, precum și să încheie în mod valabil orice alte acte ce depășesc dreptul de administrare. Cum actul confirmativ este un act de dispoziție, ocrotitorul legal – tutorele – nu va putea confirma, singur, în mod valabil, actul de vânzare a apartamentului încheiat de minorul de 17 ani, având nevoie și de acordul instanței de tutelă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1263 alin. (2) C.civ., conform cărora persoana care poate invoca nulitatea poate confirma contractul numai cunoscând cauza de nulitate și, în caz de violență, numai după încetarea acesteia.

40. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Din datele speței reiese că T a cumpărat automobilul de epocă de la F cunoscând anul fabricației acestuia, fiind însă în eroare cu privire la condițiile de înscriere în concurs (credea, în mod greșit, că era permisă înscrierea la concurs și pentru autoturismele având anul de fabricație al celui proaspăt cumpărat). În consecință, eroarea în care s-a aflat T nu se referea la bunul cumpărat, ci privea exclusiv motivul contractului, nefiind, în consecință, o eroare esențială [conform art. 1207 alin. (4) C.civ.]. Prin urmare, putem afirma că varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, nefiind vorba despre o eroare esențială aptă să ducă la anularea contractului.

Nici varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, dacă avem în vedere condițiile în care se poate obține anularea contractului pentru leziune, prevăzute de art. 1222 alin. (2) C.civ. Astfel, nefiind vorba despre un act încheiat de un minor, acțiunea în anulare este admisibilă numai dacă leziunea depășește jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată, disproporție care trebuie să subziste până la data cererii în anulare. Cum disproporția între prestații este de doar 20%, acțiunea în anulare pentru leziune nu ar fi admisibilă.

Singura variantă corectă este cea de la litera B, față de dispozițiile art. 1222 alin. (1) teza finală C.civ., conform cărora *partea al cărei consimțământ a fost viciat prin leziune poate cere, la alegerea sa, anularea contractului* [dacă sunt respectate condițiile prevăzute de art. 1222 alin. (2) C.civ.] *sau reducerea obligațiilor sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită.*

41. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Cauza actului juridic civil este motivul care determină fiecare parte să încheie contractul (art. 1235 C.civ.). Condițiile cauzei sunt: (1) să existe; (2) să fie licită și (3) să fie morală (art. 1236 C.civ.).

Cauza există când partea are aptitudinea de a-și prefigura corect faptele sale ori consecințele acestora. Cu alte cuvinte, lipsa cauzei se poate datora lipsei discernământului (*Fișe 2019*, p. 83). Însă, lipsa cauzei include și ipoteza în care cauza este falsă, deci când partea s-a aflat într-o eroare esențială și scuzabilă asupra existenței cauzei, adică asupra motivului care a determinat-o să încheie actul juridic (*Fișe 2019*, p. 83).

Lipsa cauzei atrage anulabilitatea contractului, iar în situația cauzei false, nulitatea relativă a actului va interveni numai dacă sunt îndeplinite condițiile de la eroare – viciu de consimțământ. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Eroarea asupra motivului care a determinat o parte să încheie un act juridic reprezintă o ipoteză de cauză falsă, ce este asimilată lipsei cauzei, sancțiunea în această situație fiind nulitatea relativă, și nu cea absolută. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cauza falsă afectează valabilitatea contractului, indiferent dacă este comună sau nu ambelor părți, motiv pentru care și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

42. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2012)***

Potrivit art. 1235 C.civ., cauza actului juridic civil este definită ca fiind motivul care determină fiecare parte să încheie contractul, iar conform articolului următor, pentru a fi valabilă, cauza trebuie să existe, să fie licită și morală [art. 1236 alin. (1) C.civ.].

Cauza este ilicită când este contrară legii și ordinii publice [art. 1236 alin. (2) C.civ.], *nu și bunelor moravuri*, dar și atunci când contractul este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative (art. 1237 C.civ.), așa-numita fraudă la lege. Cauza ilicită atrage nulitatea absolută a actului juridic astfel încheiat, dar numai dacă este comună ori, în caz contrar, dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască [art. 1238 alin. (2) C.civ.]. Se observă, astfel, că singura variantă ce răspunde cerințelor legale este cea de la litera B, celelalte două fiind, în mod evident, greșite.

43. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Întrucât art. 1638 C.civ. menționează expres că prestația primită sau executată în temeiul unei cauze ilicite sau imorale rămâne întotdeauna supusă restituirii, varianta de răspuns de la litera A este, evident, greșită.

Sancțiunea care intervine în cazul unui act afectat de o cauză ilicită este, potrivit art. 1238 alin. (2) C.civ., nulitatea absolută, dar numai dacă respectiva cauză este comună ori dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască. În ceea ce privește efectele nulității, acestea se vor produce și pentru trecut, și pentru viitor, fiind fără relevanță că este vorba despre un contract cu executare succesivă ori *uno ictu*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, proba caracterului ilicit al cauzei urmând a se face prin orice mijloc de dovadă, fiind vorba despre un fapt juridic în sens restrâns.

44. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Conform art. 1236 C.civ., pentru a fi valabilă, cauza actului juridic civil trebuie să îndeplinească următoarele cerințe, în mod cumulativ: să existe, să fie licită și să fie morală. Cauza nu există atunci când partea nu are aptitudinea de a-și reprezenta (prefigura) corect faptele sale ori consecințele acestora. În alte cuvinte, lipsa cauzei se poate datora lipsei discernământului. Potrivit art. 1238 alin. (1) C.civ., *lipsa cauzei atrage anulabilitatea contractului, cu excepția cazului în care contractul a fost greșit calificat și poate produce alte efecte juridice* (*Fișe 2019*, p. 83). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, sancțiunea lipsei cauzei nefiind nulitatea absolută a contractului, ci nulitatea relativă.

Conform art. 1236 alin. (2) C.civ., *cauza este ilicită atunci când este contrară legii și ordinii publice*. De asemenea, cauza este ilicită și în ipoteza fraudei la lege, deci atunci când actul juridic este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative (art. 1237 C.civ.). În cazul actelor juridice nenumite, ar putea să aibă caracter ilicit nu numai motivul determinant, ci chiar prestația la care se obligă una dintre părți, de exemplu, contractul prin care *Primus* se obligă să îi plătească lui *Secundus* o sumă de bani dacă acesta din urmă săvârșește o anumită infracțiune. Cauza ilicită

atrage nulitatea absolută a actului juridic dacă este comună ori, în caz contrar, dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască [art. 1238 alin. (2) C.civ.], iar prestația primită sau executată în temeiul unei cauze ilicite rămâne întotdeauna supusă restituirii (art. 1638 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 84). Raportat la aceste scurte considerații, se poate concluziona că variantele de răspuns de la literele A și B sunt cele corecte.

| 45. Răspuns: B, C *(admitere INM, 2013)*

Consimțământul, condiție generală de valabilitate a actului juridic civil, poate fi exprimat în scris, verbal sau prin fapte ori gesturi concludente care, potrivit legii, convenției părților, practicilor statornicite între acestea sau uzanțelor, nu lasă nicio urmă de îndoială asupra intenției de a produce efecte juridice (art. 1240 C.civ.).

Ca regulă, tăcerea nu valorează consimțământ. Prin excepție, tăcerea valorează consimțământ în următoarele cazuri: când legea prevede expres aceasta – spre exemplu, tacita relocațiune [art. 1810 alin. (1) C.civ.]; dacă părțile au atribuit expres tăcerii o anumită semnificație juridică (spre exemplu, în cazul stabilirii modalității de reînnoire a unei convenții sau de denunțare a acesteia); când tăcerea are valoare de consimțământ potrivit obiceiului sau uzurilor profesionale [spre exemplu, art. 1196 alin. (2) C.civ., în materia acceptării ofertei] (*Fișe 2019*, p. 58).

Așadar, nu în toate cazurile în care nu este necesară, *ad validitatem* sau *ad probationem*, forma scrisă a actului juridic tăcerea valorează consimțământ, ci doar în situațiile de excepție la care am făcut referire mai sus, motiv pentru care variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele B și C.

| 46. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2012)*

Forma *ad validitatem* este o condiție de valabilitate a actului juridic civil, esențială și specială, care constă în necesitatea îndeplinirii formalităților prestabilite de lege, în lipsa cărora actul nu s-ar putea naște în mod valabil (*Fișe 2019*, p. 86-87). Sancțiunea nerespectării formei *ad validitatem* este nulitatea absolută a actului juridic civil [art. 1242 alin. (1) C.civ.], pe care instanța este obligată să o invoce din oficiu, potrivit art. 1247 alin. (3) C.civ. Cum legiuitorul nu face nicio altă precizare, rezultă că instanța va invoca nulitatea absolută în orice situație, chiar dacă partea interesată a invocat un alt motiv de nulitate. Din aceste motive, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

3.2. Modalitățile actului juridic civil

| 47. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

După criteriul izvorului său, termenul – modalitate a actului juridic civil – poate fi clasificat în termen legal, termen convențional și termen jurisdicțional. Acesta din urmă poate fi definit ca acel termen acordat debitorului, în cazurile prevăzute de lege, de către organul de jurisdicție (dacă organul de jurisdicție este o instanță, vorbim despre termen judiciar) (*Fișe 2019*, p. 92-93; pentru celelalte clasificări ale termenului, a se vedea și p. 91).

O situație de stabilire judiciară a termenului (fie suspensiv, fie extinctiv, întrucât legea nu prevede expres) o regăsim în art. 1415 alin. (1) C.civ., respectiv atunci când părțile au convenit să amâne stabilirea termenului sau au prevăzut această obligație în sarcina uneia dintre ele și când, după o durată rezonabilă de timp, termenul nu a fost încă stabilit. În acest caz, instanța va fixa termenul *potrivit regulilor aplicabile procedurii ordonanței președințiale*, în cadrul unei acțiuni *supuse prescripției extinctive* în termenul general de 3 ani, care începe să curgă de la data încheierii contractului [art. 1415 alin. (3) C.civ.].

Pentru motivele expuse anterior, se poate concluziona că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

| 48. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Termenul suspensiv este acel termen care amână, până la împlinirea lui, începutul exercițiului dreptului subiectiv civil și al executării obligației civile corelative, fiind astfel amânată scadența [art. 1412 alin. (1) C.civ.], în timp ce termenul extinctiv amână, până la împlinirea lui, stingerea exercițiului dreptului subiectiv și a executării obligației corelative [art. 1412 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 92).

Față de definițiile celor două tipuri de termene, putem concluziona încă de la început că varianta de răspuns de la litera C este corectă, aceasta fiind principala deosebire dintre termenul suspensiv și cel extinctiv.

Termenul mai poate fi clasificat după criteriul cunoașterii datei împlinirii sale, în termen cert și termen incert. Termenul cert este cel a cărui dată de împlinire se cunoaște din chiar momentul încheierii actului, în timp ce termenul incert este cel al cărui moment de împlinire, deși este sigur, nu este cunoscut la momentul încheierii actului (spre exemplu, data morții credirentierului într-un contract de rentă viageră) (*Fișe 2019*, p. 94). Putem întâlni atât termene suspensive, cât și termene extinctive incerte, după cum pot exista termene certe suspensive ori termene certe extinctive. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, nefiind vorba despre o deosebire între cele două categorii de termene.

În fine, varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, greșită, deoarece, în cazul obligației afectate de un termen extinctiv, prescripția începe să curgă de la momentul la care respectiva obligație devine exigibilă și debitorul trebuia astfel să o execute [art. 2524 alin. (1) C.civ.], în timp ce, în cazul obligației afectate de un termen suspensiv, prescripția va începe să curgă de la momentul împlinirii termenului sau, după caz, de la data renunțării la beneficiul termenului stabilit exclusiv în favoarea creditorului [art. 2524 alin. (2) C.civ.].

| 49. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Din dispozițiile art. 2531 C.civ., care reglementează începutul cursului prescripției extinctive pentru dreptul la acțiunea în răspundere pentru vicii ascunse, rezultă fără echivoc că, pentru a se angaja o astfel de răspundere, este necesar ca viciul ascuns să se ivească în interiorul termenului legal sau convențional de garanție; dacă viciul nu a apărut înăuntrul termenului de garanție, atunci, la împlinirea acestui termen, obligația de garanție se stinge (G. Boroi, C.A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fișe de drept civil. Vol. II. Obligațiile. Contractele. Moștenirea*, ed. a 5-a, Ed. Hamangiu, 2020, p. 311 – în continuare *Fișe 2020, vol. II*).

Așadar, termenul de garanție nu este un termen de prescripție extinctivă, după cum nu este nici un termen de decădere, în accepțiunea dată de prevederile art. 2545 C.civ., nefiind vorba despre o perioadă de timp în care trebuie să fie exercitat un drept sau săvârșit un act unilateral. Prin urmare, termenul de garanție este o modalitate a obligației, un termen extinctiv, legal sau convențional, înăuntrul căruia trebuie să se ivească viciul ascuns, existent încă de la momentul încheierii contractului.

În consecință, varianta de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind, evident, incorecte.

| 50. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Decăderea din beneficiul termenului este o sancțiune civilă ce are ca efect declararea de îndată a exigibilității unei obligații, al cărei termen suspensiv nu fusese încă împlinit. Prin urmare, situația-premisă o constituie existența unei obligații afectate de un termen suspensiv, prevăzut în favoarea debitorului, neîmplinit încă.

Cauzele care pot duce la decăderea din beneficiul termenului sunt prevăzute în art. 1417 alin. (1) C.civ., astfel: intrarea debitorului în stare de insolvabilitate sau, după caz, de insolvență, declarată în condițiile legii; diminuarea, cu intenție sau culpă gravă, a garanțiilor constituite în favoarea creditorului sau neconstituirea garanțiilor promise; și, potrivit alin. (3) al aceleiași norme, ajungerea debitorului, din culpa sa, în situația de a nu mai satisface o condiție considerată esențială de creditor la data încheierii contractului. Pentru acest din urmă caz de decădere este necesar, conform tezei finale a alin. (3), să se fi stipulat expres caracterul esențial al condiției și posibilitatea sancțiunii decăderii și să fi existat un interes legitim pentru creditor să considere condiția respectivă esențială; așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În privința efectului decăderii din beneficiul termenului, astfel cum am menționat și la începutul notei noastre explicative, acesta presupune transformarea obligației dintr-o obligație afectată de modalități într-o obligație pură și simplă, prin declararea exigibilității anticipate a creanței. Cu toate acestea, efectul decăderii este limitat la debitorul aflat în una dintre situațiile expres prevăzute de lege, decăderea nefiind opozabilă celorlalți codebitori, chiar solidari (art. 1419 C.civ.) (L. Pop, I.Fl. Popa, S.I. Vidu, *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 604 – în continuare *Tratat*), deci și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Față de explicațiile oferite, reiese cu claritate că singura variantă corectă este cea de la litera A.

| 51. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

A se vedea și răspunsul de la întrebarea anterioară.

Dacă unul dintre codebitorii obligați solidari se află în stare de insolvență, el va fi decăzut din beneficiul termenului [conform art. 1417 alin. (1) C.civ.], însă această decădere nu va fi opozabilă celorlalți codebitori (art. 1419 C.civ.).

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B nu sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este singura adevărată.

| 52. Răspuns: A, B ***(admitere INM, 2013)***

Condiția și sarcina (pentru un tabel comparativ între condiție și sarcină, a se vedea *Fișe 2019*, p. 104-105) sunt, alături de termen, modalități ale actului juridic civil. În timp ce condiția este definită ca un eveniment viitor și nesigur ca realizare de care depinde eficacitatea drepturilor și obligațiilor actului juridic civil (art. 1399 C.civ.), sarcina este o modalitate *specifică liberalităților (acte cu titlu gratuit)*, care constă într-o obligație de a da, a face sau a nu face impusă gratificatului de către dispunător (*Fișe 2019*, p. 103).

Realizarea ori nerealizarea condiției (rezolutorie sau suspensivă) ori neîndeplinirea sarcinii nu atrage nevalabilitatea actului juridic afectat de aceste două modalități, ci doar ineficacitatea sa. Așadar, ambele modalități afectează numai eficacitatea actului juridic, varianta de răspuns de la litera C nereprezentând o deosebire între cele două modalități, ci o asemănare.

În schimb, primele două variante scot la iveală două veritabile deosebiri între aceste modalități: astfel, în timp ce condiția poate afecta, în principiu, orice act juridic civil, fie cu titlu gratuit, fie cu titlu oneros, sarcina afectează exclusiv actele cu titlu gratuit (mai exact liberalitățile); în plus, prin existența unei condiții, chiar dacă ar fi potestativă din partea gratificatului, nu se creează nicio obligație pentru acesta, neputând fi angajată răspunderea sa, în timp ce sarcina stabilește obligații pentru gratificat, putându-se exercita acțiunea în executarea sarcinii.

Totodată, arătăm că, în privința acestei întrebări, Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut că *varianta de răspuns de la litera B este corectă, vizând ipoteza unui act juridic cu titlu gratuit, dată fiind utilizarea termenului „gratificat", ceea ce exclude nașterea vreunei obligații în sarcina gratificatului chiar prin inserarea unei condiții rezolutorii ca modalitate a actului juridic. Ca atare, este irelevantă distincția făcută de contestatori între condiția pur potestativă din partea debitorului și condiția potestativă simplă.*

Din aceste considerente, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

| 53. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Art. 1399 C.civ. definește condiția ca acel eveniment viitor și nesigur care afectează eficacitatea ori desființarea unei obligații. În acest context, varianta de răspuns de la litera A este corectă, cea de la litera B fiind, evident, greșită.

Condiția este rezolutorie atunci când îndeplinirea ei determină desființarea obligației [art. 1401 alin. (1) C.civ.], aceasta fiind prezumată, până la proba contrară, ori de câte ori scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar putea îndeplini [art. 1401 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, corectă.

| 54. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, varianta de la litera C fiind, evident, greșită.

Astfel, în situația în care obligația este contractată sub condiția producerii unui eveniment, ea se va considera neîndeplinită doar atunci când este sigur că evenimentul nu se va produce [art. 1404 alin. (2) teza finală C.civ.]; în același mod, dacă obligația este contractată sub condiția producerii unui eveniment într-un anumit termen, condiția va fi socotită neîndeplinită (iar nu îndeplinită, cum se afirmă în varianta de răspuns de la litera C) dacă termenul s-a împlinit fără ca evenimentul să se producă [art. art. 1404 alin. (2) teza I C.civ.].

În privința efectelor condiției suspensive, acestea vor avea caracter retroactiv numai dacă din voința părților, natura contractului ori dispozițiile legale nu rezultă contrariul [art. 1407 alin. (1) C.civ.], astfel că este adevărată afirmația de la litera B, potrivit căreia îndeplinirea condiției nu produce întotdeauna efecte retroactive.

| 55. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Condiția, ca modalitate a actului juridic civil, se clasifică în: condiție suspensivă și condiție rezolutorie, condiție cazuală, mixtă și potestativă, condiție posibilă și imposibilă, condiție pozitivă și negativă, condiție licită și morală și ilicită și imorală.

Condiția este posibilă dacă evenimentul de care depinde nașterea drepturilor și obligațiilor poate avea loc fie sub aspect material, fie sub aspect juridic, pe când condiția imposibilă presupune un eveniment care nu se poate realiza, fie sub aspect material, fie sub aspect juridic. Pe de altă parte, condiția licită și morală presupune un eveniment a cărui îndeplinire respectă atât bunele moravuri, cât și dispozițiile legale, în timp ce condiția ilicită și imorală contravine legii și/sau bunelor moravuri.

Ca regulă, clauza care conține o condiție imposibilă, ilicită sau imorală este considerată nescrisă; dacă însă condiția imposibilă, ilicită sau imorală constituie însăși cauza contractului, atunci sancțiunea va fi nulitatea absolută a întregului act juridic (art. 1402 C.civ.), iar nu cea relativă. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

După efectele produse, condiția se clasifică în condiție suspensivă și condiție rezolutorie. Condiția este rezolutorie atunci când îndeplinirea ei determină desființarea obligației [art. 1401 alin. (1) C.civ.], condiția fiind prezumată a fi rezolutorie ori de câte ori scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar putea îndeplini [art. 1402 alin. (2) C.civ.]. Din aceste motive, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

În fine, după cum constă în realizarea sau nerealizarea evenimentului, condiția se clasifică în condiție pozitivă și condiție negativă. Această clasificare prezintă utilitate în ceea ce privește modul în care se îndeplinește evenimentul. În legătură cu îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției, legea cuprinde o serie de reguli. Astfel: îndeplinirea condiției se apreciază după criteriile stabilite de părți sau pe care acestea este probabil să le fi avut în vedere, după împrejurări [art. 1404 alin. (1) C.civ.]; dacă s-a prevăzut că evenimentul trebuie să aibă loc într-un anumit termen și acest termen a expirat fără ca evenimentul să fi avut loc, condiția pozitivă se socotește neîndeplinită, iar dacă nu s-a prevăzut vreun termen, condiția pozitivă se socotește neîndeplinită numai atunci când este sigur că evenimentul nu se va mai produce [art. 1404 alin. (2) C.civ.] (G. BOROI, C.A. ANGHELESCU, *Curs de drept civil. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2011, p. 181). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 56. Răspuns: A, C ***(admitere INM, 2013)***

Ca regulă generală, efectele condiției sunt guvernate de două reguli: (1) condiția afectează însăși existența drepturilor subiective civile și a obligațiilor civile corelative; (2) efectele condiției se produc, în principiu, retroactiv, în sensul că momentul de la care sau până la care se produc nu este acela al îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției, ci momentul încheierii actului juridic civil sub condiție, dacă din voința părților, natura contractului ori din dispozițiile legii nu rezultă contrariul (art. 1407 C.civ.). Condiția suspensivă este condiția de a cărei îndeplinire depinde nașterea drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative (art. 1400 C.civ.). Astfel, până la îndeplinirea ei debitorul nu datorează nimic, întrucât existența drepturilor și a obligațiilor corelative este sub semnul incertitudinii, iar pentru situația în care plătește, el poate cere restituirea plății ca fiind nedatorată (art. 1343 teza a II-a C.civ.). Având în vedere cele expuse, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât obligația nu se poate stinge prin compensație, deoarece, până la îndeplinirea condiției suspensive, nu putem vorbi despre existența unei obligații. După cum am menționat și anterior, condiția suspensivă amână până la îndeplinirea ei nașterea drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative.

În cazul actelor juridice translative de drepturi reale nu se produce efectul translativ, drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 57. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Condiția suspensivă este acel eveniment viitor și nesigur de a cărui îndeplinire depinde nașterea (eficacitatea) drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative (art. 1400 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 100). Efectele condiției sunt guvernate de două reguli: (1) condiția afectează însăși existența drepturilor subiective civile și a obligațiilor civile corelative și (2) efectele condiției se produc, de principiu, retroactiv, adică de la momentul încheierii actului juridic sub condiție, dacă din voința părților, natura contractului ori dispozițiile legale nu rezultă contrariul (art. 1407 C.civ.) (*ibidem*). Aplicând aceste

principii, putem stabili următoarele consecințe (printre altele): debitorul nu datorează nimic, iar dacă totuși plătește *pendente conditione*, el poate cere restituirea plății ca fiind nedatorată (art. 1343 teza a II-a C.civ.), așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită; obligația nu se poate stinge prin compensație, deoarece nu se stinge nici prin plată; în actele juridice translative de drepturi reale, nu se produce efectul translativ (de unde rezultă că și varianta de răspuns de la litera C este greșită).

Prin urmare, singura variantă corectă este cea de la litera B.

58. Răspuns: B, C (doar B, în urma admiterii contestațiilor) ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Potrivit art. 1407 alin. (3) C.civ., *atunci când condiția suspensivă produce efecte retroactive, în caz de îndeplinire, debitorul este obligat la executare ca și cum obligația ar fi fost simplă. Actele încheiate de proprietarul sub condiție suspensivă sunt valabile și, în cazul îndeplinirii condiției, produc efecte de la data încheierii lor.*

Prin urmare, ulterior realizării condiției suspensive (*eveniente conditione*), actul este considerat, retroactiv, că a fost simplu, neafectat de condiție. Dacă debitorul a făcut plata anterior acestui moment, deși plata a fost nedatorată (existența obligației fiind nesigură), după realizarea condiției plata a devenit, retroactiv, valabilă, cel ce a făcut-o nemaifiind îndreptățit să ceară restituirea ei. Varianta de răspuns de la litera B este, în consecință, corectă.

Dacă *pendente conditione* (respectiv de la momentul încheierii actului juridic și până la realizarea condiției suspensive) titularul dreptului condițional a încheiat acte translative de drepturi, odată cu îndeplinirea condiției, aceste acte se consolidează retroactiv, el fiind considerat titularul dreptului afectat de condiție suspensivă încă de la momentul încheierii actului, și nu doar de la momentul realizării condiției.

Dacă însă, tot *pendente conditione*, vânzătorul sub condiție suspensivă a constituit garanții în favoarea unui terț asupra imobilului vândut, odată cu îndeplinirea condiției, acestea vor fi desființate retroactiv, vânzătorul nemaifiind considerat proprietar chiar de la momentul încheierii actului de vânzare sub condiție suspensivă. Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și C sunt, în mod evident, greșite.

În același sens, a se vedea și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor de admitere a contestațiilor referitoare la varianta de răspuns de la litera C: *potrivit art. 1407 alin. (3) C.civ., atunci când condiția suspensivă produce efecte retroactive, în caz de îndeplinire, debitorul este obligat la executare ca și cum obligația ar fi fost simplă. Actele încheiate de proprietarul sub condiție suspensivă sunt valabile și, în cazul îndeplinirii condiției, produc efecte de la data încheierii lor. Prin urmare, aceste dispoziții se aplică doar actelor încheiate de cumpărător, care este proprietar sub condiție suspensivă. Actele de dispoziție ale vânzătorului, inclusiv cele vizând constituirea unei garanții, încheiate înainte de îndeplinirea condiției nu se consolidează, ci sunt guvernate de regulile proprietății condiționale. În consecință, numai varianta de răspuns de la litera B este corectă.*

59. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Condiția rezolutorie este acel eveniment viitor și nesigur de a cărui îndeplinire depinde desființarea drepturilor subiective civile și a obligațiilor corelative [art. 1401 alin. (1) C.civ.]. Până la realizarea condiției rezolutorii, actul juridic se comportă ca un act pur și simplu.

Îndeplinirea condiției rezolutorii conduce, de regulă, la desființarea cu efect retroactiv a actului, caz în care se consideră că actul nu a existat niciodată. Drept urmare, efectele se produc de la momentul încheierii actului juridic sub condiție, dacă din voința părților, natura contractului ori dispozițiile legale nu rezultă contrariul [art. 1407 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Totuși, de la caracterul retroactiv al efectelor condiției rezolutorii legea prevede trei excepții: a) actele de administrare făcute de dobânditorul sub condiție rezolutorie rămân valabile; b) în lipsă de stipulație sau prevedere legală contrară, fructele culese sau încasate de dobânditorul sub condiție rezolutorie rămân în proprietatea sa (art. 1410 C.civ.); c) în actele juridice cu executare succesivă, în lipsa unei stipulații contrare, efectele îndeplinirii condiției rezolutorii se produc numai pentru viitor [art. 1407 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cu privire la posibilitatea de a renunța la condiție, fie ea suspensivă ori rezolutorie, aceasta aparține, potrivit art. 1406 C.civ., numai părții în al cărei interes exclusiv a fost stipulată. Singura condiție ce trebuie respectată de partea respectivă pentru a-și putea exercita în mod plenar manifestarea de

voință în sensul renunțării este ca evenimentul viitor și nesigur să nu se fi îndeplinit. Or, ipoteza avută în vedere de varianta de răspuns de la litera B este tocmai aceea în care condiția rezolutorie s-a realizat, situație în care este afectat și dreptul de a renunța la acea condiție. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

60. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Pentru variantele de răspuns de la literele A (greșită) și B (corectă), a se vedea explicațiile întrebărilor anterioare.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, dacă avem în vedere prevederile art. 1605 C.civ., potrivit cărora preluarea datoriei (chiar a celei afectate de o condiție suspensivă) convenită cu debitorul își va produce efectele numai dacă creditorul își dă acordul.

61. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Condiția, ca modalitate a actului juridic civil, se clasifică în condiție suspensivă și condiție rezolutorie (după criteriul efectelor produse), în condiție cazuală, mixtă și potestativă (după criteriul legăturii cu voința părților a realizării sau nerealizării evenimentului), în condiție pozitivă și condiție negativă (după cum constă în realizarea sau nerealizarea evenimentului) etc.

Condiția cazuală presupune că realizarea evenimentului depinde de hazard, de un eveniment exterior voinței părților sau de voința exclusivă a unei terțe persoane. Condiția mixtă presupune că realizarea evenimentului depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unei persoane determinate. În fine, condiția potestativă presupune că realizarea evenimentului depinde de voința unei părți; dacă depinde exclusiv de voința unei părți, vorbim despre condiție pur potestativă, iar dacă depinde de voința unei părți, dar și de voința unei persoane nedeterminate, ne aflăm în fața unei condiții potestative simple.

Cu privire la această clasificare, art. 1403 C.civ. statuează că obligația contractată sub condiție suspensivă ce depinde exclusiv de voința debitorului (pur potestativă din partea celui care se obligă) nu produce niciun efect. *Per a contrario*, condiția suspensivă sau rezolutorie pur potestativă din partea creditorului, cea suspensivă sau rezolutorie simplă potestativă din partea debitorului ori a creditorului sunt valabile și produc efecte juridice. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, obligația asumată sub condiție suspensivă pur potestativă din partea creditorului producând efecte juridice.

Condiția suspensivă va produce aceleași efecte juridice *pendente conditione*, indiferent dacă realizarea ei depinde de voința debitorului, a creditorului sau de hazard. Așadar, dacă debitorul efectuează plata până la momentul realizării condiției, plata făcută este nedatorată (existența obligației este nesigură), astfel că se va putea cere de către *solvens* restituirea plății făcute în această perioadă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cât privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție, acesta este prevăzut de art. 2524 alin. (3) C.civ. și este data la care condiția suspensivă este realizată, și de această dată fiind indiferent dacă vorbim despre condiție cazuală, mixtă sau potestativă. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, greșită.

62. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Obligația asumată sub o condiție suspensivă a cărei realizare depinde exclusiv de voința creditorului este producătoare de efecte juridice, fiind făcută cu intenția de a produce astfel de efecte. Singura condiție ce nu produce efecte juridice este cea suspensivă ce depinde exclusiv de voința debitorului, astfel cum prevede în mod expres art. 1403 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este adevărată, nefiind nevoie și de un element exterior voinței creditorului pentru a vorbi despre valabilitatea obligației asumate.

Potrivit art. 1405 alin. (1) C.civ., *condiția se consideră îndeplinită dacă debitorul sub această condiție împiedică realizarea ei*. În consecință, dacă debitorul unei obligații afectate de o condiție suspensivă a cărei realizare depinde exclusiv de voința creditorului împiedică realizarea ei, respectiva condiție se va considera îndeplinită, textul indicat nefăcând distincție după cum este vorba despre condiție suspensivă sau rezolutorie, ci urmând a fi citit prin raportare la distincția dintre condiție pozitivă-condiție negativă (a se vedea, în acest sens, *Fișe 2019*, p. 99). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, corectă.

Cât privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă, art. 2524 alin. (3) C.civ. prevede că este data la care s-a îndeplinit condiția suspensivă, neavând importanță de a cui voință depinde realizarea respectivei condiții. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

63. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, art. 1408 alin. (2) C.civ. permițând în mod expres preluarea obligației afectate de condiție, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 1599-1608 C.civ.

Dacă un act translativ de proprietate este afectat de o condiție rezolutorie, dobânditorul bunului va fi considerat proprietar sub condiție rezolutorie, iar conform art. 1410 C.civ., fructele culese înainte de îndeplinirea condiției i se cuvin lui, atâta vreme cât nu există o stipulație ori prevedere legală contrară. Deci, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât regula prevăzută de art. 1410 C.civ. nu are aplicabilitate în prezența unei stipulații contrare permise de lege.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, obligația contractată sub condiție ilicită sau imorală ducând la nulitatea absolută și totală a contractului dacă este însăși cauza acestuia (art. 1402 C.civ.).

64. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Contractul de vânzare încheiat între A, în calitate de vânzător, și B, în calitate de cumpărător, conține o condiție rezolutorie, a cărei realizare depinde atât de voința debitorului obligației (B), cât și de un eveniment exterior, respectiv ca o persoană (nedeterminată) să intre în raporturi de muncă cu B („să o angajeze"). Drept urmare, este vorba despre o condiție simplă potestativă rezolutorie, astfel că varianta de răspuns de la litera C este incorectă (reamintim că este pur potestativă condiția a cărei realizare depinde exclusiv de voința uneia dintre părți).

Întrucât condiția rezolutorie nu a fost realizată, contractul de vânzare se va desființa cu efect retroactiv [potrivit art. 1407 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, de la principiul retroactivității efectelor condiției rezolutorii există și excepții, una dintre ele referindu-se la fructele bunului obiect al obligației. Așadar, deși B nu va mai fi considerat proprietar al apartamentului de la momentul încheierii contractului, totuși, având în vedere că a avut această calitate o perioadă, fructele civile ale apartamentului aferente intervalului 01.07.2016-01.07.2017, i se vor cuveni lui (art. 1410 C.civ.), așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Potrivit art. 1693 C.civ., în lipsa unui termen, cumpărătorul poate cere predarea bunului de îndată ce prețul este plătit. Având în vedere că plata prețului a fost stabilită pentru o dată ulterioară, putem susține și că obligația de predare a apartamentului nu este scadentă imediat, chiar în lipsa unui termen pentru executarea ei, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

65. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Contractul de donație încheiat între AA, donator, și FF, donatar, este valabil, conținând o clauză care este compatibilă cu principiul irevocabilității donației, respectiv o condiție a cărei realizare depinde atât de voința uneia dintre părți, cât și de voința unui terț determinat (condiție mixtă). Așadar, nu se poate pune problema nevalabilității contractului, ci doar a eficacității sale.

Pe de altă parte, după cum se știe, în caz de nerealizare a unei condiții, fie ea suspensivă ori rezolutorie, nu se pune problema unei răspunderi civile contractuale, „sancțiunea" fiind doar ineficacitatea (în principiu pentru trecut) a actului încheiat.

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă, neputând fi vorba despre tragerea la răspundere a lui FF pentru neexecutarea obligației de a se căsători, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă, pentru motivele arătate în paragrafele anterioare.

Nu în ultimul rând, și ultima variantă este corectă, fiind o aplicație directă a principiului retroactivității efectelor realizării condiției rezolutorii [art. 1407 alin. (1) C.civ.], dreptul transmis de FF fiind, la rândul său, un drept afectat de modalități (condițional) – art. 1408 alin. (1) C.civ.

66. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Condiția, ca modalitate a actului juridic, poate fi definită ca acel eveniment viitor și nesigur de a cărui realizare depinde eficacitatea obligației asumate. Pe de altă parte, termenul este acea modalitate a actului juridic ce presupune existența unui eveniment viitor și sigur ca realizare, de a cărui îndeplinire depinde executarea sau stingerea unei obligații. Prin raportare la aceste definiții, putem concluziona, din start, că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În ceea ce privește efectele condiției suspensive, *pendente conditione*, actul juridic nu și-a produs încă efectele, existența drepturilor și a obligațiilor corelative fiind sub semnul incertitudinii (*Fișe 2019*, p. 100). Astfel, debitorul nu datorează nimic (și creditorul nu poate cere executarea obligației), iar dacă totuși plătește, el poate cere restituirea plății ca fiind nedatorată (art. 1343 teza a II-a C.civ.). Dacă însă condiția se realizează, atunci plata efectuată este validată și nu mai poate fi restituită.

Având în vedere aceste efecte, putem afirma că varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

3.3. Nulitatea actului juridic civil

67. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

După criteriul modului de valorificare a nulității, nulitatea actului juridic civil se clasifică în nulitate judiciară și nulitate amiabilă. Nulitatea judiciară este cea declarată de organul de jurisdicție competent, în timp ce nulitatea amiabilă este aceea cu privire la care părțile s-au înțeles fie să o constate, fie să o declare, dacă legea nu interzice expres acest lucru [art. 1246 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, nulitatea contractului putând fi constatată sau declarată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Nulitatea relativă poate fi invocată pe cale de acțiune numai în termenul de prescripție stabilit de lege [art. 1249 alin. (2) teza I C.civ.], iar pe cale de excepție (apărare) oricând, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare, de către partea căreia i se cere executarea contractului (a se vedea și *Fișe 2019*, p. 144) [art. 1249 alin. (2) teza a II-a C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Confirmarea nulității relative, care produce efecte retroactive, nu trebuie confundată cu refacerea contractului nul. Aceasta presupune încheierea din nou a contractului nul cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii, contractul refăcut producând efecte numai pentru viitor, nu și pentru trecut (art. 1259 C.civ.). Deci, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

68. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Regimul juridic al nulității absolute este guvernat de următoarele reguli (art. 1247 C.civ.): (1) nulitatea poate fi invocată de orice persoană interesată, iar instanța este obligată să o invoce din oficiu; (2) nulitatea poate fi invocată oricând (deci este, în principiu, imprescriptibilă) și (3) nulitatea absolută nu este susceptibilă de confirmare decât în cazurile expres prevăzute de lege. În plus, cazurile de nulitate absolută (de altfel, și cele de nulitate relativă) sunt exclusiv legale, în sensul că părțile nu pot, prin voința lor, să instituie sau să suprime cauze de nulitate absolută [art. 1246 alin. (4) C.civ.], prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită. Variantele de la literele A și B sunt, în consecință, răspunsurile corecte la această grilă.

69. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Nulitatea absolută poate fi constatată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel, după cum se arată în art. 1246 alin. (3) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă, la fel ca și varianta de răspuns de la litera B, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1247 alin. (3) C.civ.

În fine, prin raportare la textul art. 1247 alin. (2) C.civ., care prevede că nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție, putem concluziona că varianta de răspuns de la litera C este falsă.

70. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Singurul act lovit de nulitate absolută dintre cele enumerate este legatul prin care o persoană cu capacitate deplină de exercițiu dispune cu titlu gratuit de toate bunurile sale în favoarea unei persoane care urmează să fie determinată după anumite criterii care vor fi stabilite ulterior datei decesului dispunătorului. Aceasta, dacă avem în vedere cerința prevăzută de art. 989 alin. (1) C.civ., care prevede că dispunătorul trebuie să îl determine pe beneficiarul liberalității ori cel puțin să prevadă criteriile pe baza cărora acest beneficiar să poată fi determinat la data la care liberalitatea produce efecte juridice.

Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cât privește actul sub semnătură privată prin care au fost enumerate și evaluate bunurile mobile ce fac obiectul unui contract de donație, acesta este valabil, fiind respectată cerința prevăzută de art. 1011 alin. (3) C.civ., în timp ce contractul de împrumut de consumație încheiat prin înscris sub semnătură privată va produce, la rândul său, efecte juridice, nefiind prevăzută de lege vreo condiție de formă *ad validitatem*.

Rezultă astfel că variantele de la literele B și C sunt greșite.

| 71. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)*

Odată cu intrarea în vigoare a actualului Cod civil, nulitatea a primit o reglementare expresă, un regim juridic bine conturat.

Astfel, a fost instituită o prezumție de nulitate relativă, potrivit căreia, în cazurile în care natura nulității (absolută sau relativă) nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este anulabil, deci lovit de nulitate relativă (art. 1252 C.civ.). Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În același timp, pe lângă clasificarea clasică în nulități absolute și nulități relative, legiuitorul a consacrat și distincția dintre nulități amiabile și nulități judiciare, art. 1246 alin. (2) C.civ. prevăzând că, dacă prin lege nu se prevede altfel, nulitatea contractului poate fi constatată sau declarată prin acordul părților (așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă).

În fine, art. 1246 alin. (4) teza I C.civ. consfințește caracterul legal al tuturor cauzelor de nulitate, interzicând părților să instituie ori să suprime, prin acordul lor, cauzele de nulitate. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este, la rândul ei, greșită.

| 72. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Nulitatea relativă poate fi invocată numai de cel al cărui interes este ocrotit prin dispoziția legală încălcată, conform art. 1248 alin. (2) C.civ., iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, *nulitatea relativă nu poate fi invocată din oficiu de instanța de judecată*. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, conform art. 1248 alin. (4) coroborat cu art. 1262 alin. (1) C.civ., confirmarea putând fi făcută de cel care are dreptul de a cere nulitatea relativă a actului.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este corectă. Nulitatea relativă poate fi invocată pe cale de acțiune numai în termenul de prescripție stabilit de lege, de regulă, în termenul general de prescripție de 3 ani de la momentul nașterii dreptului la acțiune [art. 1249 alin. (2) teza I C.civ.]. De asemenea, partea căreia i se cere executarea actului juridic poate opune oricând nulitatea relativă a actului, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare [art. 1249 alin. (2) teza a II-a C.civ.]. Așadar, regula este imprescriptibilitatea nulității relative invocate pe cale de excepție. Dispozițiile art. 1223 alin. (2) C.civ. stabilesc o excepție de la regula amintită mai sus, și anume: invocarea nulității relative pentru leziune pe cale de excepție este supusă prescripției extinctive în aceleași condiții ca și invocarea nulității relative pe cale de acțiune.

| 73. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Cea mai importantă clasificare a nulității este cea în funcție de natura interesului ocrotit la momentul încheierii actului juridic civil, în nulitate relativă și nulitate absolută. Diferența dintre cele două forme ale nulității este dată de regimul juridic aplicabil, adică de regulile aplicabile nulității relative și nulității absolute. Din punctul de vedere al efectelor, indiferent că vorbim despre un act afectat de un motiv de nulitate absolută sau relativă, nu există nicio diferență: în ambele cazuri, se va pune problema retroactivității nulității, a repunerii părților în situația anterioară și a anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În general, legiuitorul este cel care indică felul nulității, prin utilizarea unei terminologii specifice: termenul *anulabil* desemnează nulitatea relativă, în timp ce termenul *nul* desemnează nulitatea absolută. Dacă însă din textul de lege care instituie nulitatea nu rezultă felul acesteia ori dacă dispoziția legală stabilește doar condiția de validitate pentru încheierea actului juridic, fără a indica și sancțiunea incidentă, stabilirea felului nulității se face în raport de natura interesului ocrotit prin edictarea normei juridice care a fost nesocotită la încheierea actului juridic. În fine, în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, actul este prezumat a fi anulabil (art. 1252 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 128-129). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Pe lângă clasificarea în relativă și absolută, nulitatea mai poate fi împărțită, după criteriul modului de valorificare, în judiciară și amiabilă. Aceasta din urmă este nulitatea cu privire la care părțile se înțeleg și lipsesc de efecte actul juridic prin voința lor, fără a se mai adresa organului de jurisdicție [art. 1246 alin. (3) C.civ.], în timp ce nulitatea judiciară este cea constatată sau declarată numai pe cale judiciară. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, nulitatea putând fi declarată sau constatată și prin acordul părților.

| 74. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

Regimul juridic al nulității relative este guvernat de următoarele reguli, prevăzute de art. 1248 C.civ.: (1) poate fi invocată doar de cel al cărui interes a fost nesocotit în momentul încheierii actului juridic civil; (2) acțiunea în anularea unui act juridic civil este prescriptibilă, ca regulă, în termen de 3 ani, pe când invocarea nulității relative pe cale de excepție este, ca regulă, imprescriptibilă; (3) nulitatea relativă poate fi acoperită prin confirmare. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Nulitatea relativă poate fi confirmată, indiferent de cauza de nulitate, astfel încât validarea contractului este posibilă și în cazul violenței – viciu de consimțământ, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Cât privește diferența dintre nulitatea relativă și cea absolută, aceasta constă în regimul juridic aplicabil. Prin urmare, între nulitatea relativă și cea absolută nu există diferențe nici din punctul de vedere al efectelor produse, după cum nu există deosebire nici din punctul de vedere al posibilității părților de a o declara, acestea putând să declare atât nulitatea relativă, cât și pe cea absolută, prin acordul lor de voință. Nulitatea amiabilă poate privi deci atât un act lovit de nulitate relativă, cât și un act lovit de nulitate absolută. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Cu referire la varianta de răspuns de la litera B, Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut *că distincția făcută de contestator contravine intenției legiuitorului la momentul edictării art. 1246 alin. (3) C.civ., text care nu are în vedere o soluție diferită în raport de natura nulității. Atât în cazul nulității absolute, cât și în cazul nulității relative, consecința înțelegerii părților este aceeași, respectiv lipsirea actului de efecte juridice, prin constatarea sau declararea nulității, fiind irelevantă raportarea la tipul de nulitate incident din perspectiva argumentelor contestatorului.*

| 75. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Contractul de tranzacție este acel contract prin care părțile previn sau sting un litigiu prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la o parte la cealaltă [art. 2267 alin. (1) C.civ.]. În principiu, nu se poate tranzacționa decât cu privire la contracte valabil încheiate; cu privire la acte nule absolut nu se poate tranzacționa, cu excepția situației în care părțile tranzacționează expres asupra nulității, astfel cum prevede art. 2274 alin. (1) C.civ. Varianta de răspuns de la litera A este astfel corectă.

Donația este un contract esențialmente irevocabil. Irevocabilitatea donației este mai mult decât un simplu efect al contractului, ea este o condiție de valabilitate a acestui contract (irevocabilitate de gradul II). Din acest motiv, potrivit art. 1015 alin. (1) C.civ., este interzisă inserarea în contractul de donație a oricărei clauze ce ar aduce atingere intenției de a gratifica, respectiv care ar permite donatorului să revoce donația prin voința sa. Inserarea unei astfel de clauze are ca efect nulitatea absolută a întregului contract, și nu doar a clauzei respective [art. 1015 alin. (2) C.civ.]. O astfel de clauză este și cea prevăzută la varianta de răspuns de la litera C, respectiv cea prin care donatorul și-a rezervat dreptul de a dispune de toate bunurile donate, care va atrage nulitatea absolută a întregului contract de donație. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Dacă însă părțile au încheiat un contract de donație afectat de o condiție a cărei realizare depinde exclusiv de voința donatarului, principiul irevocabilității donațiilor, astfel cum a fost explicat mai sus, nu este afectat, un asemenea act juridic producând efecte, varianta de răspuns de la litera B fiind, prin urmare, corectă.

| 76. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Nulitatea actului juridic civil produce trei efecte, indiferent dacă nulitatea este relativă sau absolută. Este vorba despre retroactivitatea efectelor nulității, repunerea părților în situația anterioară și anularea actelor subsecvente, ca urmare a anulării actului inițial.

Retroactivitatea nulității presupune că actul va fi desființat pentru trecut, nu numai pentru viitor, efectele acestei cauze de ineficacitate producându-se chiar de la momentul încheierii actului [art. 1254 alin. (1) C.civ.]. Acest efect se produce indiferent de felul actului, respectiv dacă acesta este cu executare dintr-o dată (*uno ictu*) sau cu executare succesivă. Mai mult chiar, potrivit art. 1254 alin. (3) C.civ., repunerea părților în situația anterioară se va dispune și în cazul acestor din urmă acte, aceasta constituind o deosebire față de regimul efectelor juridice ale nulității, astfel cum era cunoscut sub imperiul Codului civil anterior. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cât privește termenul de prescripție în care poate fi invocată nulitatea, se face distincție după cum nulitatea este relativă sau absolută. Dacă în cazul nulității absolute invocarea acesteia atât pe cale de acțiune, cât și pe cale de excepție se poate face oricând, nefiind supusă prescripției extinctive [art. 1249 alin. (1) C.civ.], invocarea nulității relative pe cale de acțiune este supusă prescripției extinctive, astfel cum arată art. 1249 alin. (2) teza I C.civ. Cu toate acestea, continuă articolul amintit, partea căreia i se cere executarea contractului poate opune oricând nulitatea relativă a contractului, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a acțiunii în anulare. Așadar, invocarea nulității relative pe cale de excepție (de apărare) nu este supusă, ca regulă, prescripției extinctive. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă un contract a fost încheiat cu nerespectarea tuturor condițiilor de validitate cerute de lege, poate fi refăcut, de această dată potrivit dispozițiilor legale. Refacerea actului nu se confundă însă nici cu confirmarea actului nul și nici cu conversiunea, întrucât el va produce efecte, în toate cazurile, numai pentru viitor, iar nu și pentru trecut (art. 1259 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

77. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Pentru a fi valabilă, cauza trebuie să existe, să fie licită și morală. Potrivit art. 1238 alin. (1) C.civ., lipsa cauzei atrage anulabilitatea contractului (deci nulitatea relativă), cu excepția situației în care contractul a fost greșit calificat și poate produce efecte juridice. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, dacă un contract este încheiat printr-un reprezentant, vicierea consimțământului acestuia nu va duce la anularea actului câtă vreme privește elemente stabilite exclusiv de reprezentat (art. 1299 C.civ.).

În fine, ca regulă, actul secret produce efecte doar între părți și poate produce efecte și între succesorii universali ori cu titlu universal, dar numai dacă din natura contractului ori stipulația părților nu rezultă contrariul [art. 1289 alin. (1) C.civ.]; deci, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

78. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

În accepțiunea actualului Cod civil, drepturile reale ce au ca obiect bunuri imobile se dobândesc și se transmit prin act autentic, sub sancțiunea nulității absolute, potrivit art. 1244 C.civ. Prin urmare, actul de vânzare încheiat între părți la data de 15.10.2013 cu privire la un teren situat în intravilanul comunei nu va produce efectele juridice specifice unui astfel de contract, respectiv nu va produce efectul translativ de proprietate din patrimoniul vânzătorului în cel al cumpărătorului.

Părțile, dacă doresc, pot însă reface contractul nul cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii (deci cu respectarea formei cerute *ad validitatem*), caz în care contractul astfel refăcut va produce efecte numai pentru viitor, nu și pentru trecut (art. 1259 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită, față de dispozițiile art. 1259 C.civ. redate mai sus.

Cât privește conversiunea, amintim că aceasta este o cauză care înlătură efectele nulității și presupune considerarea manifestării de voință ca producătoare a efectelor unui anumit act juridic, chiar dacă nu este valabilă ca alt act juridic (*Fișe 2019*, p. 153). O aplicație a conversiunii este și considerarea manifestării de voință a părților, nevalabilă ca act de vânzare, dar care va produce efectele juridice ale promisiunii de vânzare (antecontractul de vânzare). În aceste condiții, amintim dispozițiile art. 1279 alin. (3) C.civ., conform cărora, dacă una dintre părți refuză încheierea contractului promis, partea care și-a executat propriile obligații poate solicita instanței pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract, atunci când natura contractului o permite, iar cerințele legii pentru validitatea acestuia sunt îndeplinite. În legătură cu forma încheierii promisiunii de a contracta, prin *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) C.civ., nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic.*

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

79. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Nulitatea relativă, potrivit art. 1248 alin. (4) C.civ., poate fi confirmată. Actul confirmativ este acel act juridic unilateral prin care se renunță la dreptul de a invoca nulitatea relativă. El poate fi expres sau tacit, în acest din urmă caz rezultând din orice manifestare de voință, neîndoielnică, în privința renunțării la dreptul de a mai solicita anularea actului juridic [spre exemplu, executarea în mod voluntar a unui contract, cunoscând cauza de nulitate a acestuia, potrivit art. 1263 alin. (5) C.civ.]. Așadar, renunțarea la nulitate poate fi constatată fie printr-un înscris (sub semnătură privată sau autentic) sau poate fi dedusă dintr-o manifestare neîndoielnică de voință cu privire la intenția de a acoperi nulitatea. Raportat la aceste considerații, observăm că varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât condiționează confirmarea de existența unui înscris, aspect care, după cum am văzut, nu este real.

Pentru a putea opera confirmarea însă, indiferent în ce formă, expresă ori tacită, este necesar ca persoana îndreptățită să facă acest act să cunoască motivul de nulitate, iar consimțământul ei să fi redevenit liber și neviciat (dacă motivul de nulitate a fost un viciu de consimțământ), în cazul violenței condiția fiind îndeplinită dacă aceasta a încetat [art. 1263 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile legale amintite.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât, în cazul în care actul confirmativ respectă cerințele prevăzute de lege, se va considera că actul la a cărui anulare se renunță a fost încă de la început valabil încheiat; așadar, confirmarea produce efecte retroactive, din chiar momentul încheierii actului [art. 1265 alin. (1) C.civ.].

80. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Deși termenul de prescripție extinctivă a acțiunii în anularea unui act juridic pentru leziune este, potrivit art. 1223 C.civ., de un an, indiferent dacă nulitatea se solicită pe cale de acțiune sau pe cale de excepție (cum este cazul din speță), prescripția extinctivă nu va putea fi totuși invocată din oficiu de către instanță, în nicio circumstanță [art. 2512 alin. (2) și (3) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este în mod neîndoielnic greșită.

Cât privește excepția invocată, aceasta urmează a fi respinsă de instanță, prin raportare la dispozițiile art. 1222 alin. (2) C.civ., nefiind îndeplinită condiția cuantumului disproporției dintre prestații, care trebuie să existe atât la momentul încheierii actului, cât și la cel al invocării excepției. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă, instanța urmând a respinge excepția nulității și a admite acțiunea formulată.

81. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Conversiunea actului juridic este, alături de principiul *error communis facit ius* și de cel al răspunderii civile delictuale, unul dintre cazurile care înlătură efectele nulității. Conversiunea constă în considerarea manifestării de voință ca producătoare a efectelor unui anumit act juridic, chiar dacă nu este valabilă ca alt act juridic (art. 1260 C.civ.).

Pentru a opera conversiunea, este necesară îndeplinirea următoarelor condiții: (1) actul pentru care a fost emisă manifestarea de voință *să fie lovit de nulitate, de regulă absolută*; (2) *să existe cel puțin o diferență* între actul nul (actul juridic pentru care a fost emisă manifestarea de voință) și cel ce urmează a fi considerat valabil pe temeiul conversiunii (de natură, de formă, de conținut etc.); (3) actul ce urmează a fi considerat valabil să îndeplinească *toate condițiile de validitate* cerute de lege, iar acestea *să se regăsească chiar în cuprinsul actului lovit de nulitate* [art. 1260 alin. (1) C.civ.]; (4) din actul lovit de nulitate sau din scopurile urmărite de părți la data încheierii acestuia să nu reiasă intenția expresă sau tacită a părților de a exclude aplicarea conversiunii [art. 1260 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 153). Așadar, conversiunea nu presupune un nou acord de voință al părților actului juridic lovit de nulitate, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este corectă, la fel ca și varianta de răspuns de la litera A, pentru motivele invocate în primul paragraf al explicațiilor.

Conversiunea nu se confundă cu confirmarea actului juridic anulabil, aceasta din urmă având ca efect validarea contractului, cu efect retroactiv, pe când conversiunea duce la înlăturarea efectelor nulității, prin considerarea manifestării de voință ca producătoare a efectelor unui anumit act juridic, chiar dacă nu este valabilă ca alt act juridic. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

82. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Conversiunea, ca regulă de drept care înlătură principiul *quod nullum est, nullum producit effectum*, presupune considerarea manifestării de voință în sensul în care reprezintă un act juridic valabil, iar nu numai în sensul în care reprezintă un act juridic lovit de nulitate. În alte cuvinte, în cazul conversiunii manifestarea de voință este calificată ca echivalentă unui anumit act juridic, chiar dacă nu este valabilă ca alt act juridic (a se vedea G. Boroi, M.M. Pivniceru, T.V. Rădulescu, L. Irinescu, *Drept civil. Partea generală. Explicații teoretice, spețe și grile*, Ed. Hamangiu, București, 2008).

Ca aplicație a conversiunii, amintim contractul nul ca vânzare, care poate fi valabil ca antecontract de vânzare, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privința celorlalte două variante, de la literele B și C, acestea sunt greșite, întrucât conversiunea actului juridic nul nu trebuie confundată nici cu refacerea actului juridic nul (ce presupune o manifestare de voință a părții/părților în sensul înlăturării cauzelor de nulitate ce afectau actul inițial) și nici cu novația (ce presupune o obligație născută dintr-un contract perfect valabil).

83. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Între nulitate și reziliere există asemănări (ambele sunt sancțiuni de drept civil, ambele pot fi constatate atât amiabil, cât și pe cale judecătorească), însă și numeroase deosebiri (pentru tabele comparative între nulitate și alte cauze de ineficacitate, a se vedea *Fișe 2019*, p. 124 și urm.). Astfel, (1) în timp ce nulitatea presupune un act încheiat fără respectarea condițiilor de validitate cerute de lege, rezilierea presupune un act valabil încheiat; (2) cauza nulității există la momentul încheierii actului juridic, pe când cauza rezilierii constă într-o acțiune sau inacțiune ulterioară datei la care contractul a fost, în mod valabil, încheiat; (3) nulitatea se aplică tuturor actelor juridice, pe când rezilierea este aplicabilă numai în cazul contractelor, de regulă, sinalagmatice, cu executare succesivă; (4) nulitatea produce și efecte retroactive, pe când rezilierea produce efecte numai pentru viitor [art. 1254 și art. 1554 alin. (3) C.civ.]; (5) în cazul în care contractul este desființat pentru nulitate, fiecare parte trebuie să restituie celeilalte, în natură sau prin echivalent, prestațiile primite, chiar dacă acestea au fost executate succesiv sau au avut un caracter continuu, pe când în cazul rezilierii nu se mai poate dispune restituirea prestațiilor deja executate [art. 1254 și art. 1554 alin. (3) C.civ.].

Așadar, variantele corecte sunt cele de la literele A și C, varianta de răspuns de la litera B fiind greșită, întrucât cauza nulității nu este ulterioară încheierii actului juridic, ci este, cel mult, concomitentă acestui moment.

84. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Întrebarea urmărește identificarea unor cazuri în care intervine nulitatea relativă, ca sancțiune pentru nerespectarea condițiilor de valabilitate a actului juridic civil: primele două variante fac trimitere la viciul de consimțământ al violenței, în timp ce varianta de răspuns de la litera C aduce în discuție actul juridic încheiat de minor, fără încuviințarea prealabilă a ocrotitorului legal, atunci când această încuviințare este cerută de lege.

Astfel, urmărind condițiile de existență a violenței – viciu de consimțământ, observăm că, în actele juridice bilaterale și plurilaterale, amenințarea trebuie să provină de la cealaltă parte contractantă sau, dacă provine de la un terț, cocontractantul să cunoască ori să fi trebuit să cunoască violența săvârșită de terț [art. 1216 alin. (1) și art. 1220 alin. (1) C.civ.]. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu este îndeplinită condiția privind cunoașterea de către cealaltă parte a violenței.

Există violență – viciu de consimțământ atunci când amenințarea cu exercițiul unui drept este făcută în scopul de a obține avantaje injuste (art. 1217 C.civ.), drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, sancțiunea în acest caz fiind nulitatea relativă.

Cât privește actul juridic încheiat de minor fără încuviințarea ocrotitorului legal, atunci când încuviințarea era cerută de lege și suficientă pentru încheierea valabilă a actului, acest act va fi lovit de nulitate relativă numai dacă ocrotitorul legal nu confirmă actul nevalabil încheiat, acoperind astfel

nulitatea (renunțându-se la invocarea ei), după cum prevede art. 1263 alin. (3) C.civ. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

85. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Întrebarea urmărește recunoașterea de către candidați a cazurilor în care, pentru nerespectarea unui interes general la momentul încheierii actului, sancțiunea aplicabilă va fi nulitatea absolută.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit art. 960 alin. (3) C.civ., *actele de conservare, precum și actele de administrare, în măsura în care profită moștenitorilor, încheiate între nedemn și terți, sunt valabile*. Deci, în acest caz, dacă actele de administrare profită moștenitorilor, nu se va pune problema nulității lor absolute.

Recunoașterea unui copil, dacă este făcută din eroare, va fi sancționată la fel ca orice act juridic încheiat din eroare, respectiv cu nulitatea relativă, și nu cu cea absolută [art. 419 alin. (1) C.civ.], motiv pentru care nici varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, aceasta făcând vorbire despre limitele în care părțile pot stabili termene de decădere, astfel cum sunt trasate de art. 2546 C.civ.: *va fi lovită de nulitate absolută orice clauză prin care se stabilește un termen de decădere ce ar face excesiv de dificilă exercitarea dreptului sau săvârșirea actului de către partea interesată*.

86. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera B este falsă, întrucât, pentru a sancționa cu nulitatea absolută întregul contract, este necesar ca cealaltă parte să fi cunoscut sau să fi putut cunoaște caracterul ilicit al cauzei urmărite de cealaltă parte [art. 1238 alin. (2) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere că, în situația în care obiectul contractului (operațiunea juridică, precum vânzarea, locațiunea, împrumutul și altele asemenea, convenită de părți, astfel cum aceasta relese din ansamblul drepturilor și obligațiilor contractuale, art. 1225 alin. (1) C.civ.) nu este determinat, sancțiunea va fi nulitatea absolută a contractului [art. 1225 alin. (2) C.civ.].

De asemenea, considerăm că și varianta de răspuns de la litera A este corectă, lipsa caracterului determinat al obiectului obligației atrăgând, în temeiul art. 1226 alin. (2) C.civ., nulitatea absolută a actului juridic astfel încheiat. În același sens, a se vedea și Fișe 2020, vol. I, p. 80.

87. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Contractul încheiat cu nerespectarea formei *ad validitatem* este lovit de nulitate absolută, chiar dacă părțile s-au aflat în imposibilitatea respectării acestei forme, legea neinstituind nicio excepție de la această regulă [art. 1242 alin. (1) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

În privința actului de administrare cu privire la bunurile din moștenire încheiat de nedemn cu un terț, acesta se menține dacă profită moștenitorilor [art. 960 alin. (3) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, contractul întemeiat pe o cauză ilicită este nul absolut, dacă respectiva cauză este comună tuturor părților contractului [art. 1238 alin. (2) C.civ.], astfel încât și varianta de la litera C este corectă.

88. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Între nulitatea absolută și nulitatea relativă nu există diferențe din punctul de vedere al domeniului de aplicare și nici în ceea ce privește efectele acestora. Așadar, pe de o parte, atât nulitatea absolută, cât și cea relativă pot afecta orice act juridic, indiferent dacă la încheierea sa și-au exprimat voința una, două sau mai multe părți (deci indiferent dacă actul este uni, bi sau plurilateral), iar, pe de altă parte, efectele nulității vor fi aceleași, indiferent dacă vorbim despre un caz de nulitate absolută ori despre unul de nulitate relativă, respectiv: retroactivitatea, repunerea părților în situația anterioară și anularea actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial (*resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*). Așadar, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

Deosebiri între cele două categorii de nulitate întâlnim în privința regimului juridic, adică în privința regulilor care guvernează materia nulității (*Fișe 2019*, p. 128). Aceste reguli vizează următoarele aspecte: (1) cine poate invoca nulitatea; (2) cât timp poate fi invocată nulitatea (dacă nulitatea este sau nu prescriptibilă extinctiv); (3) dacă nulitatea este susceptibilă de confirmare (dacă se poate renunța la dreptul de a invoca nulitatea).

Conform art. 1247 alin. (4) C.civ., contractul lovit de nulitate absolută nu este susceptibil de confirmare decât în cazurile prevăzute de lege, pe când contractul anulabil este susceptibil de confirmare [art. 1248 alin. (4) C.civ.], răspunsul corect fiind deci cel indicat de varianta de la litera C.

89. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Cesiunea de creanță poate fi cu titlu oneros sau cu titlu gratuit. Dacă cesiunea este cu titlu gratuit, dispozițiile care reglementează cadrul general al cesiunii de creanță se completează în mod corespunzător cu dispozițiile din materia contractului de donație [art. 1567 alin. (1) și (2) C.civ.]. Astfel, cesiunea de creanță cu titlu gratuit trebuie încheiată în formă autentică, prevăzută de Codul civil pentru încheierea valabilă a donației, sancțiunea pentru nerespectarea acesteia fiind nulitatea absolută. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Acceptarea moștenirii poate fi atât expresă, cât și tacită. Succesibilul își poate manifesta opțiunea de acceptare expresă printr-un înscris autentic sau sub semnătură privată [art. 1108 alin. (2) C.civ.]. Astfel, acceptarea expresă a moștenirii trebuie să îmbrace forma scrisă a actului, indiferent că este un înscris autentic sau un înscris sub semnătură privată, iar *nerespectarea formei scrise* a actului de acceptare expresă a moștenirii *atrage nulitatea absolută*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În privința contractului de donație, o condiție suplimentară de formă pentru încheierea valabilă a acestuia o constituie enumerarea și evaluarea bunurilor mobile ce fac obiectul contractului, într-un înscris, chiar și sub semnătura privată, sub sancțiunea nulității absolute, conform art. 1011 alin. (3) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă. În plus, actul estimativ poate fi inclus în actul de donație sau poate îmbrăca forma înscrisului sub semnătură privată, întocmit separat.

90. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Prin *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) C.civ., a stabilit că *nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic*. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Tot greșită este și varianta de răspuns de la litera C, contractul de comodat nefiind un act solemn, pentru încheierea sa valabilă este nevoie doar de remiterea efectivă a bunului (întrucât este un act real). În ceea ce privește folosirea de către un terț a bunului dat în comodat, acest lucru este permis doar cu aprobarea prealabilă a comodantului, indiferent de forma pe care o îmbracă această manifestare de voință [art. 2148 alin. (2) C.civ.].

În fine, singura variantă corectă este cea de la litera B, art. 1244 C.civ. impunând forma înscrisului autentic pentru toate convențiile care strămută sau constituie drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

91. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât o asemenea clauză este valabilă, dacă avem în vedere dreptul părților de a alege să îl exonereze pe vânzător chiar de orice garanție contra evicțiunii, cu excepția situației în care evicțiunea a fost cauzată ulterior vânzării prin faptul său personal ori a celei provenite din cauze pe care, cunoscându-le în momentul vânzării, le-a ascuns cumpărătorului (art. 1699 C.civ.). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, o astfel de clauză fiind considerată nescrisă, deci lovită de nulitate absolută.

Clauza contractuală ce recunoaște fiecărei părți dreptul de denunțare unilaterală a unui contract de închiriere încheiat pe o durată determinată este valabilă, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1825 C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

92. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Principala clasificare a nulității este cea în funcție de natura interesului ocrotit: dacă actul juridic este încheiat cu încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes privat, atunci sancțiunea va fi nulitatea relativă, în timp ce încheierea actului juridic cu încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes general este sancționată cu nulitatea absolută.

În general, legiuitorul este cel care indică felul nulității, prin utilizarea unei terminologii specifice: termenul *anulabil* desemnează nulitatea relativă, în timp ce termenul *nul* desemnează nulitatea absolută.

Dacă însă din textul de lege care instituie nulitatea nu rezultă felul acesteia ori dacă dispoziția legală stabilește doar condiția de validitate pentru încheierea actului juridic, fără a indica și sancțiunea incidentă, stabilirea felului nulității se face în raport de natura interesului ocrotit prin edictarea normei juridice care a fost nesocotită la încheierea actului juridic. În fine, în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, actul este prezumat a fi anulabil (art. 1252 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 129). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cât privește regimul juridic al nulității absolute, acesta este guvernat de următoarele reguli (art. 1247 C.civ.): (1) nulitatea poate fi invocată de orice persoană interesată, iar instanța este obligată să o invoce din oficiu, (2) nulitatea poate fi invocată oricând (deci este, în principiu, imprescriptibilă) și (3) nulitatea absolută nu este susceptibilă de confirmare decât în cazurile expres prevăzute de lege. În opoziție, regimul juridic al nulității relative presupune următoarele reguli: (1) nulitatea relativă poate fi invocată doar de cel al cărui interes este nesocotit la încheierea actului juridic; (2) invocarea nulității pe cale de acțiune este supusă prescripției extinctive; (3) nulitatea relativă poate fi acoperită prin confirmare (art. 1248 C.civ.).

Prin urmare, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, răspunsul de la litera C fiind greșit.

93. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Efectele nulității sunt guvernate de trei principii: (1) principiul retroactivității efectelor nulității; (2) principiul restabilirii situației anterioare prin restituirea prestațiilor; (3) principiul anulării actului subsecvent, ca urmare a anulării actului inițial. Prezenta întrebare vizează cel de-al doilea principiu enunțat și efectele ce decurg din aplicarea acestuia. Așadar, tot ce s-a executat în baza unui act afectat de nulitate absolută trebuie restituit, astfel încât părțile raportului juridic să se găsească în situația în care ar fi fost dacă actul nu s-ar fi încheiat.

În ceea ce privește restituirea, regula este că aceasta se face în natură [art. 1637 alin. (1) C.civ.]. Dacă restituirea nu poate avea loc în natură din cauza imposibilității sau a unui impediment serios ori dacă privește prestarea unor servicii deja efectuate, restituirea se face prin echivalent [art. 1640 alin. (1) C.civ.]. În aceste cazuri, valorarea prestațiilor se apreciază prin raportare la momentul la care debitorul a primit ceea ce trebuie să restituie [art. 1640 alin. (2) C.civ.].

În speța de față, o parte a înstrăinat către un terț bunul obținut în urma încheierii actului afectat de nulitate absolută, anterior constatării nulității absolute a contractului și ca urmare a aplicării principiului restabilirii situației anterioare, așadar, aceasta va fi obligată la restituirea bunului respectiv. Or, bunul nemaiexistând în patrimoniul debitorului obligației de restituire, acesta din urmă va trebui să restituie valoarea bunului înstrăinat. Dispozițiile art. 1641 C.civ. fac distincție între două situații: a) debitorul obligației de restituire a fost de bună-credință, deci nu a cunoscut cauza de nulitate la momentul înstrăinării; b) situația când a fost de rea-credință, respectiv cunoștea existența cauzei de nulitate a contractului. Astfel, pentru situația în care debitorul era de bună-credință, el este ținut să plătească valoarea bunului, considerată fie la momentul primirii sale, fie la acela al înstrăinării, în funcție de cea mai mică dintre aceste valori (art. 1641 teza I C.civ.); rezultă astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În situația în care debitorul a fost de rea-credință, acesta trebuie să plătească valoarea bunului, considerată fie la momentul primirii sale, fie la acela al pierderii ori al înstrăinării, în funcție de cea mai mare dintre aceste valori (art. 1641 teza a II-a C.civ.), deci și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În final, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu face distincție între situațiile prevăzute mai sus, regulile în ceea ce privește obligația de restituire fiind diferite, după cum am arătat anterior.

94. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt, în mod evident, cele corecte, întrucât, potrivit art. 1252 C.civ., *în cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul este anulabil*, iar conform art. 1255 alin. (2) C.civ., *în cazul în care contractul este menținut în parte, clauzele nule sunt înlocuite de drept cu dispozițiile legale aplicabile*.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este greșită, având în vedere că renunțarea la dreptul de a invoca nulitatea (confirmarea unui contract anulabil) nu presupune și renunțarea la

dreptul de a cere daune-interese, în temeiul răspunderii civile delictuale, astfel cum prevede expres art. 1265 alin. (3) C.civ.

| 95. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Incapacitățile persoanei fizice de a încheia acte juridice pot fi sancționate cu nulitatea relativă [a se vedea, spre exemplu, cazul medicilor, farmaciștilor și al preoților care nu pot primi donații de la cel pe care l-au tratat sau l-au asistat în timpul bolii care a constituit cauza decesului – art. 990 C.civ. – ori cazul părinților, tutorelui sau curatorului care nu pot cumpăra bunurile celui pe care îl ocrotesc – art. 1654 alin. (1) lit. b) C.civ. – etc.], după cum pot fi sancționate cu nulitatea absolută [de exemplu, cazul judecătorilor care nu pot cumpăra drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea – art. 1653 alin. (1) C.civ. – etc.].

În consecință, în funcție de interesul ocrotit, putem vorbi despre o nulitate absolută ori despre una relativă, singura variantă de răspuns corectă fiind cea de la litera C.

3.4. Efectele actului juridic civil

| 96. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Principiul forței obligatorii a efectelor actelor juridice reprezintă regula de drept potrivit căreia actul juridic civil legal încheiat se impune părților (în cazul contractelor) sau părții (în cazul actelor juridice unilaterale) întocmai ca legea [art. 1270 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2018*, p. 108).

Excepțiile de la acest principiu reprezintă acele situații în care efectele actelor juridice nu se mai produc așa cum au prevăzut părțile la încheierea lor, ci independent de voința părții sau a părților, după caz, aceste efecte fiind mai întinse sau mai restrânse decât cele prevăzute inițial (*Fișe 2018*, p. 108).

Plecând de la definițiile redate anterior, se poate stabili că variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, în ambele cazuri fiind vorba despre manifestări de voință ale părților în sensul reînnoirii/prelungirii respectivelor contracte, și nicidecum despre efecte ale unor cauze independente de voința lor.

Încetarea contractului de întreținere încheiat pe durată determinată din cauza morții creditorului întreținerii, dacă aceasta a survenit înainte de expirarea duratei contractului, este singura excepție de la principiul forței obligatorii (dintre variantele propuse de întrebare, bineînțeles), fiind vorba despre o situație prevăzută în mod expres de lege, în care contractul își încetează efectele înainte de termen, din cauza dispariției unui element al său [art. 2263 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este singura corectă.

| 97. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2012)*

Întrebarea urmărește să verifice condițiile de fond și de procedură ce trebuie îndeplinite în vederea revizuirii efectelor actelor juridice ca urmare a impreviziunii. Astfel, art. 1271 alin. (3) lit. a)-c) C.civ. statuează condițiile de fond: (1) schimbarea împrejurărilor avute în vedere de părți la încheierea contractului să survină după acest din urmă moment (drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă); (2) schimbarea împrejurărilor, precum și întinderea acesteia nu au fost și nici nu puteau fi avute în vedere de către debitor, în mod rezonabil, în momentul încheierii contractului și (3) debitorul nu și-a asumat riscul împrejurărilor și nici nu putea fi în mod rezonabil considerat că și-ar fi asumat acest risc (în consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită).

În ceea ce privește condiția procedurală, art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ. prevede că *debitorul*, și nu creditorul, așa cum greșit este menționat în varianta de răspuns de la litera B, trebuie să încerce, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului, în cazul nerespectării acestei proceduri prealabile cererea putând fi respinsă ca inadmisibilă (*Fișe 2019*, p. 111).

| 98. Răspuns: C *(admitere INM, 2013)*

Pentru ca instanța să poată dispune revizuirea efectelor actului juridic ca urmare a ruperii echilibrului contractual, trebuie îndeplinite o serie de condiții de fond și o condiție de procedură. Astfel, art. 1271 alin. (3) lit. a)-c) C.civ. statuează următoarele condiții de fond: (1) schimbarea împrejurărilor avute în vedere de părți la încheierea contractului a intervenit după momentul perfectării actului; (2) schimbarea împrejurărilor, precum și întinderea acesteia nu au fost și nici nu puteau fi avute în vedere de către debitor, în mod rezonabil, în momentul încheierii contractului și (3) debitorul nu și-a asumat riscul schimbării împrejurărilor și nici nu putea fi în mod rezonabil considerat că și-ar fi asumat acest risc.

În ceea ce privește prima condiție enunțată, se poate lesne observa că legiuitorul nu a condiționat apariția schimbărilor excepționale ale împrejurărilor care cauzează dezechilibrul contractual de un anumit termen; drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită. Tot în considerarea celor expuse, observăm că varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece are în vedere situația în care creditorul nu putea să prevadă schimbarea excepțională a împrejurărilor, și nu debitorul, cum este prevăzut de dispozițiile legale amintite mai sus. Practic, art. 1271 alin. (3) lit. b) C.civ. stabilește această condiție din dorința de a proteja partea care se obligă prin actul juridic respectiv, pentru a împiedica transformarea obligației debitorului într-una vădit injustă.

Art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ. impune și o condiție de procedură în sarcina debitorului, și anume acesta are obligația de a încerca, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

| 99. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Fără a mai relua condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a opera impreviziunea, menționate la întrebarea de mai sus, putem observa că varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât înlătură condiția procedurală prevăzută de art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ., conform căreia debitorul are obligația de a încerca, într-un termen rezonabil, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului, în orice împrejurare.

De asemenea, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât schimbarea împrejurărilor avute în vedere de părți la încheierea contractului trebuie să intervină ulterior acestui moment, conform art. 1271 alin. (3) lit. a) C.civ., și nu anterior.

Astfel, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1271 alin. (3) C.civ., instanța poate să dispună: fie adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părți pierderile și beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor [art. 1271 alin. (2) lit. a) C.civ.], fie încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește [art. 1271 alin. (2) lit. b) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este sigura corectă.

| 100. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Ca urmare a creșterii costurilor pentru realizarea studiilor clinice – creștere care reprezintă o împrejurare excepțională care face excesiv de oneroasă executarea contractului, care a survenit momentului încheierii contractului și care nu putea fi prevăzută, în mod rezonabil, de către societatea H. SRL în momentul încheierii contractului –, rezultă că pot fi incidente dispozițiile care reglementează impreviziunea. Drept urmare, o condiție de procedură conform art. 1271 alin. (3) lit. d) C.civ. este ca debitorul (societatea H. SRL) să încerce, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul nerespectării condiției menționate mai sus, care reprezintă în fond o procedură prealabilă, cererea de adaptare a contractului pentru impreviziune va putea fi respinsă ca inadmisibilă de către instanță (*Fișe 2019*, p. 110).

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, și aceasta este greșită, întrucât scopul clauzei penale îl reprezintă determinarea anticipată a cuantumului despăgubirilor ce vor fi plătite de către debitor, iar nu crearea unei posibilități pentru debitor (societatea H. SRL) de a se libera de obligația principală asumată printr-o altă prestație (*Fișe 2019*, p. 547-548). Așadar, debitorul nu are un drept de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale.

| 101. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Impreviziunea, ca excepție de la efectul forței obligatorii a contractului, poate avea ca efect fie adaptarea contractului de către instanță, fie încetarea acestuia, la momentul și în condițiile pe care tot instanța le stabilește. Pentru a produce aceste efecte însă, este necesar ca schimbarea împrejurărilor care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligației să fi intervenit pe parcursul executării contractului, și nu anterior încheierii acestuia, când, eventual, s-ar putea pune problema nulității actului, și nu a impreviziunii [art. 1271 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Problema riscului contractului se pune atunci când una dintre părțile contractante este împiedicată de un caz fortuit sau de forță majoră să își execute obligația asumată, în cazul în care neexecutarea

obligației nu este consecința vinovăției debitorului acestei obligații, ci consecința unei împrejurări mai presus de voința lui (*Fișe 2019*, p. 178). Ca regulă, riscul contractului este suportat de debitorul obligației imposibil de executat. În contractele translative de proprietate, această regulă își găsește aplicație, întrucât art. 1274 alin. (1) C.civ. stabilește că, în lipsă de stipulație contrară, cât timp bunul nu a fost predat, riscul contractului rămâne în sarcina debitorului obligației de predare, chiar dacă proprietatea a fost transferată dobânditorului. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Un alt efect pe care contractul valabil încheiat îl produce între părți este acela al irevocabilității. Astfel, potrivit art. 1270 alin. (2) C.civ., contractul se modifică sau încetează numai prin acordul părților ori din cauze autorizate de lege. Posibilitatea de a denunța unilateral contractul este o excepție de la principiul enunțat, însă, pentru a produce efecte, trebuie făcută în condițiile prevăzute de lege și sau de acordul părților. Astfel, legiuitorul face distincție între denunțarea unilaterală în contractele cu durată determinată și cea în contractele cu durată nedeterminată (a se vedea, în acest sens, *Fișe 2019*, p. 115).

Conform art. 1277 C.civ., *contractul încheiat pe durată nedeterminată poate fi denunțat unilateral de oricare dintre părți cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă*. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, în mod evident, corectă.

| 102. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Contractele cu executare succesivă încheiate pentru un termen determinat pot fi denunțate de oricare dintre părți numai dacă acest drept este recunoscut expres, după cum reiese din textul art. 1276 alin. (1) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În privința succesorului cu titlu particular al unei părți a unui act, acesta va prelua drepturile și, *numai dacă legea prevede*, obligațiile strâns legate de bunul dobândit, astfel că afirmația de la litera B este incorectă [art. 1282 alin. (2) C.civ.].

În fine, afirmația de la litera C este corectă, adaptarea contractului de către instanța de judecată pentru impreviziune, fiind aplicabilă numai dacă debitorul a încercat, într-un termen rezonabil și cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile și echitabile a contractului [art. 1271 alin. (2) și (3) C.civ.].

| 103. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

În speță, între părți a fost încheiat un contract de locațiune pe durată nedeterminată. Potrivit art. 1277 C.civ., *contractul încheiat pe durată nedeterminată poate fi denunțat unilateral de oricare dintre părți cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz. Orice clauză contrară sau stipularea unei prestații în schimbul denunțării contractului se consideră nescrisă*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este, evident, singura corectă.

| 104. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 1684 teza I C.civ., stipulația prin care vânzătorul își rezervă proprietatea bunului până la plata integrală a prețului este valabilă, *chiar dacă bunul a fost predat*. Astfel, în situația vânzării cu plata prețului în rate și rezerva proprietății, doar transferul proprietății este afectat de o condiție suspensivă, respectiv cea a plății prețului, bunul putând fi predat la momentul încheierii contractului sau ulterior.

Contractul de locațiune încheiat pe durată nedeterminată poate înceta prin denunțarea unilaterală a acestuia, de către oricare dintre părți [art. 1816 alin. (1) C.civ.], cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz. Orice clauză contrară sau *stipularea unei prestații în schimbul denunțării contractului se consideră nescrisă*, potrivit art. 1277 C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în situația în care executarea obligației indivizibile se face prin echivalent, se realizează o „transformare" a obligației inițiale prin raportare la obiectul său, în sensul că aceasta devine divizibilă, potrivit art. 1430 alin. (1) C.civ. (D. CĂLIN, în Colectiv, *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență. Vol. II. Art. 953-1649*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 771 – în continuare *Noul Cod civil, vol. II*).

| 105. Răspuns: B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Clauzele din actul juridic civil care au fost încheiate prin încălcarea sau nesocotirea unor dispoziții legale imperative sunt considerate nescrise printr-o dispoziție expresă a legii. Clauzele considerate

nescrise, spre deosebire de nulitate, nu pot fi nici confirmate, nici acoperite, nici refăcute, nici adaptate, nici nu pot fi convertite în clauze valabile. În cazul în care pot fi înlocuite, atunci operează înlocuirea lor cu dispozițiile legale corespunzătoare ce au fost încălcate sau nesocotite, așa cum rezultă din art. 1255 alin. (3) C.civ.; din acest punct de vedere, clauzele considerate nescrise se aseamănă cu nulitatea parțială (C.T. UNGUREANU, *Drept civil. Partea generală. Persoanele*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 223-224). Sancțiunea clauzelor considerate nescrise este ignorarea lor, asemănătoare inopozabilității actului juridic față de terți, indiferent dacă terții sunt de bună sau de rea-credință; prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Așadar, singura variantă corectă este cea de la litera B, celelalte două fiind, în mod evident, greșite.

| 106. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Nulitatea reprezintă nerespectarea tuturor dispozițiilor legale care reglementează condițiile de validitate ale actului juridic civil la momentul încheierii lui. Cauzele de nulitate sunt legale, părțile, prin acordul lor, neputând suprima sau institui cauze de nulitate, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă [art. 1246 alin. (4) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Art. 2515 alin. (3) C.civ. recunoaște părților cu capacitate deplină de exercițiu posibilitatea de a modifica durata termenului de prescripție și cursul prescripției extinctive, prin fixarea începutului acesteia ori prin modificarea cauzelor legale de suspendare ori de întrerupere a acesteia, după caz. În consecință, părțile au dreptul de a modifica termenul de prescripție stabilit de lege, în limitele prevăzute de art. 2515 alin. (4) C.civ., varianta de răspuns de la litera B fiind, în concluzie, greșită.

În fine, potrivit art. 1594 C.civ., subrogația consimțită de creditor operează fără consimțământul debitorului, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă. Așa fiind, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 107. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Denunțarea unilaterală a contractului este definită ca acea manifestare unilaterală de voință, oneroasă sau gratuită, izvorâtă din convenția părților sau din lege, care are drept efect încetarea contractului (*Fișe 2019*, p. 115). Modalitatea de denunțare unilaterală a contractelor presupune îndeplinirea unor condiții distincte, după cum contractul este cu executare dintr-o dată [art. 1276 alin. (1) C.civ.] sau cu executare succesivă; în acest din urmă caz se face deosebire între contractele cu executare succesivă încheiate pe durată determinată [art. 1276 alin. (2) și (3) C.civ., ce conține norme supletive] și cele încheiate pe durată nedeterminată (art. 1277 C.civ., ce conține norme imperative).

În cazul contractelor cu executare succesivă încheiate pe durată nedeterminată, dreptul de denunțare este legal, astfel că el nu trebuie să fie prevăzut expres de părți. Contractul poate fi denunțat de oricare dintre părți, indiferent dacă executarea sa a început sau nu, cu acordarea unui termen rezonabil de preaviz și fără posibilitatea de a se stipula o prestație în schimbul denunțării, orice clauză contrară celor arătate anterior fiind considerată nescrisă.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera A este greșită.

| 108. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Clauza contractuală prin care se stipulează o prestație în schimbul denunțării unilaterale a contractului este considerată nescrisă dacă a fost inserată în cuprinsul unui contract încheiat pe durată nedeterminată (art. 1277 C.civ.), în timp ce, în cazul unui contract încheiat pe durată determinată, denunțarea va produce efecte numai când prestația stipulată în schimbul acestui drept va fi executată [art. 1276 alin. (3) C.civ.].

Prin urmare, având în vedere că posibilitatea stipulării unei prestații în schimbul denunțării unilaterale este permisă doar în cazul contractelor încheiate pe durată determinată, fiind considerată nescrisă în cuprinsul unui contract încheiat pe durată nedeterminată, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 109. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Principiul opozabilității față de terți a efectelor actului juridic civil este acea regulă de drept potrivit căreia contractul este opozabil terților (persoane străine de actul juridic încheiat), care nu pot aduce atingere drepturilor și obligațiilor născute din contract. Terții se pot prevala de efectele contractului, însă fără a avea dreptul de a cere executarea lui, cu excepția cazurilor prevăzute de

lege (art. 1281 C.civ.). În concret, *opozabilitatea actului juridic față de terți* înseamnă dreptul părții de a invoca acel act juridic împotriva terțului care ar ridica pretenții în legătură cu un drept subiectiv dobândit de parte prin actul juridic respectiv, iar prin *inopozabilitatea actului juridic față de terți* se înțelege lipsa unui asemenea drept; de regulă, opozabilitatea față de terți a unui act juridic este condiționată de respectarea anumitor formalități (*Fișe 2019*, p. 117).

O excepție de la principiul opozabilității față de terți a efectelor contractului ar presupune o situație în care terțul să poată (potrivit legii) refuza să cunoască și să accepte situațiile juridice create prin anumite contracte încheiate între alte părți. Astfel de situații întâlnim în materia simulației și în privința creditorilor chirografari (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 171 și urm).

Cât privește stipulația pentru altul și promisiunea faptei altuia (promisiunea de porte-fort), acestea sunt privite ca excepții de la principiul relativității efectelor contractului, și nu ca derogări de la opozabilitatea față de terți a efectelor contractului.

Din aceste motive, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele B și C, varianta de la litera A fiind greșită.

110. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2012)*

Simulația este operațiunea juridică în cadrul căreia, printr-un act juridic public, dar aparent, denumit și simulat, se creează o altă situație juridică decât cea stabilită printr-un act juridic ascuns, secret, dar adevărat, denumit impropriu și contraînscris (*Fișe 2019*, p. 171).

Pentru a vorbi despre simulație, este necesară îndeplinirea simultană a trei condiții: (1) existența a două acte juridice (un act secret, real și un act public, dar care nu corespunde voinței reale a părților); (2) să existe voința părților de a simula și (3) actul juridic ascuns (secret) să se încheie înainte sau concomitent cu încheierea contractului public. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Efectele simulației între părți sunt sintetic redate de art. 1289 alin. (1) C.civ., potrivit căruia contractul secret produce efecte numai între părți și, dacă din natura contractului sau din stipulația părților nu rezultă contrariul, între succesorii lor universali sau cu titlu universal.

Așadar, în această materie, categoria terților include succesorul cu titlu particular al oricăreia dintre părțile simulației, creditorii chirografari ai părților simulației, succesorii universali sau cu titlu universal ai părților simulației, dacă prin actul secret li se încalcă drepturi proprii (*Fișe 2019*, p. 176). Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cât privește sancțiunea simulației, aceasta va fi, ca regulă, inopozabilitatea față de terții de bună-credință a situației juridice create prin actul secret, precum și, dacă este cazul, înlăturarea simulației pe calea acțiunii în simulație. Nulitatea nu este sancțiunea general aplicabilă simulației, aceasta fiind considerată, de principiu, legală. Sunt însă și unele cazuri de simulație pentru care legea prevede expres sancțiunea nulității (spre exemplu, art. 1033 C.civ.), dar care nu transformă excepția în regulă.

Deci, ca regulă, sancțiunea simulației nu este nulitatea, ci inopozabilitatea, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este greșită.

111. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Simulația presupune încheierea a două acte juridice între aceleași părți, respectiv un act juridic public, dar aparent, denumit și simulat, și un alt juridic ascuns, dar care reprezintă adevărata intenție a părților. Pentru a produce efecte juridice, actul ascuns trebuie să respecte condițiile de fond cerute de lege pentru încheierea sa valabilă [art. 1289 alin. (2) C.civ.], nefiind necesară și respectarea condițiilor de formă. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cât privește efectele simulației, art. 1290 alin. (1) C.civ. prevede că succesorii cu titlu particular nu pot invoca actul secret împotriva terților de bună-credință care au dobândit drepturi de la achizitorul aparent, prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Atunci când vin în concurs, creditorii înstrăinătorului aparent sunt preferați creditorilor dobânditorului aparent, în cazul în care creanța celor dintâi este anterioară contractului secret [art. 1291 alin. (2) C.civ.]. Astfel, ipoteza descrisă de varianta de răspuns de la litera C este, evident, corectă.

112. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Pentru varianta de răspuns de la litera A (corectă), a se vedea explicațiile de la întrebarea anterioară.

Varianta de răspuns de la litera B este falsă, dacă avem în vedere prevederile exprese ale art. 1294 C.civ., potrivit cărora dispozițiile referitoare la simulație nu se aplică actelor juridice nepatrimoniale.

În privința probei simulației, aceasta poate fi făcută prin orice mijloc de probă de către terți, dar și de către părțile operațiunii juridice în situația în care ele pretind că aceasta are caracter ilicit (art. 1292 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

113. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Eficacitatea stipulației pentru altul depinde, potrivit art. 1286 alin. (1) C.civ., de acceptarea sa de către terțul beneficiar. Așadar, în lipsa acestei acceptări, se va considera că dreptul terțului nu a existat niciodată. Acceptarea poate interveni chiar și după decesul stipulantului sau al promitentului, astfel cum prevede art. 1286 alin. (2) teza finală C.civ., astfel încât varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este, evident, greșită.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este, de asemenea, greșită, întrucât numai promitentul și stipulantul – părți ale contractului prin care s-a stipulat în favoarea unei alte persoane – pot solicita rezoluțiunea respectivului act, beneficiarul având doar dreptul de a solicita direct promitentului executarea prestației, astfel cum reiese din interpretarea art. 1284 alin. (2) C.civ.

114. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, având în vedere dispozițiile exprese ale art. 1286 alin. (2) teza finală C.civ. și, respectiv, art. 1291 alin. (1) teza finală C.civ., în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât stipulantul poate revoca stipulația fără acordul promitentului în cazul în care acesta din urmă nu are interesul să o execute [art. 1287 alin. (1) teza finală C.civ.].

§4. Prescripția extinctivă și decăderea

115. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Noul Cod civil a renunțat la concepția potrivit căreia prescripția extinctivă este o instituție de ordine publică, reglementată prin norme imperative. În actuala viziune, prescripția a (re)devenit o instituție privată, organul de jurisdicție nemaifiind în măsură să o invoce din oficiu, chiar dacă aceasta ar curge în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2512 alin. (2) și (3) C.civ.]. Prescripția poate fi invocată doar de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună-credință, astfel cum prevede art. 2512 alin. (1) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cazurile de suspendare a cursului prescripției extinctive sunt prevăzute de lege, în principal de art. 2532 și art. 2533 C.civ. În materie succesorală, art. 2533 C.civ. indică trei cazuri de suspendare: (1) prescripția nu curge contra creditorilor defunctului în privința creanțelor pe care aceștia le au asupra moștenirii cât timp aceasta nu a fost acceptată de către succesibili ori, în lipsa acceptării, cât timp nu a fost numit un curator care să îi reprezinte [art. 2533 alin. (1) C.civ.]; (2) prescripția nu curge contra moștenitorilor defunctului cât timp aceștia nu au acceptat moștenirea ori nu a fost numit un curator care să îi reprezinte [art. 2533 alin. (2) C.civ.] și (3) prescripția nu curge contra moștenitorilor, în privința creanțelor pe care aceștia le au asupra moștenirii, de la data acceptării moștenirii și până la data lichidării ei [art. 2533 alin. (3) C.civ.].

Față de aceste dispoziții, variantele de răspuns de la literele B și C apar ca fiind greșite.

Comisia a respins contestațiile formulate, reținând că *varianta de la litera A este corectă, având în vedere dispozițiile art. 2512 alin. (1) C.civ., precum și împrejurarea că dispozițiile art. 1560 C.civ. nu reprezintă o derogare de la regulă. De altfel, potrivit dispozițiilor legale care reglementează acțiunea oblică, creditorul, subiect activ al acesteia, nu poate invoca prescripția, deoarece prescripția nu curge în favoarea sa, ci în favoarea debitorului chemat în judecată.*

Potrivit art. 2533 alin. (3) C.civ., *prescripția nu curge contra moștenitorilor în privința creanțelor pe care aceștia le au împotriva moștenirii, de la data acceptării moștenirii și până la data lichidării ei*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B nu este completă, neputând fi considerată corectă.

| 116. Răspuns: C *(admitere INM, 2013)*

Prescripția dreptului la acțiunea în anularea unui act juridic începe să curgă: a) în caz de violență, din ziua în care aceasta a încetat; b) în caz de dol, din ziua în care acesta a fost descoperit; c) în caz de eroare ori în celelalte cazuri de anulare (spre exemplu, lipsa discernământului, cauza falsă, lipsa cauzei, lipsa capacității de exercițiu cerute pentru încheierea unui anumit act juridic etc.), din ziua când cel îndreptățit, reprezentantul său legal ori persoana chemată de lege să îi încuviințeze actele a cunoscut cauza anulării, însă nu mai târziu de împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului juridic (se observă că legiuitorul a instituit două momente de la care prescripția începe să curgă: un moment subiectiv, cel al cunoașterii cauzei de nulitate, și un moment obiectiv, respectiv împlinirea termenului de 18 luni de la data încheierii actului) [art. 2529 alin. (1) C.civ.]; d) în caz de leziune, din ziua încheierii actului juridic [art. 1223 alin. (1) C.civ.].

Față de dispozițiile legale redate, observăm că varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în caz de violență, prescripția începe să curgă din ziua încetării ei, indiferent cât timp a trecut de la momentul încheierii actului, la fel cum este și varianta de răspuns de la litera B, întrucât prescripția nu începe să curgă în caz de eroare cel mai târziu la împlinirea a 18 luni din ziua descoperirii acesteia, ci cel mai târziu la împlinirea a 18 luni de la momentul încheierii actului.

Dacă nulitatea relativă poate fi invocată de un terț, termenul de prescripție a acțiunii în anulare va începe să curgă, potrivit art. 2529 alin. (2) C.civ., de la data când terțul a cunoscut existența cauzei de nulitate, ceea ce face varianta de răspuns de la litera C să fie cea corectă.

| 117. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Potrivit art. 2529 alin. (1) lit. b) C.civ., prescripția dreptului la acțiune în anularea unui act juridic începe să curgă, în cazul dolului, din ziua când a fost descoperit.

Aplicând această regulă situației redate în speță, având în vedere că termenul de prescripție pentru acțiunea în anulare este cel general de 3 ani, vom putea stabili că varianta de răspuns corectă este cea de la litera A.

| 118. Răspuns: B, C *(admitere INM, 2013)*

Prescripția extinctivă este, potrivit dispozițiilor actualului Cod civil, o instituție juridică de ordine privată, ceea ce are ca principal efect imposibilitatea invocării sale din oficiu de către instanță, inclusiv atunci când prescripția ar profita statului sau unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2512 alin. (2) și alin. (3) C.civ.]. Așadar, prescripția extinctivă nu operează de plin drept, fiind necesar a fi invocată de cel în folosul căruia curge, în termenul prevăzut de lege [art. 2512 alin. (1) și art. 2513 C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Efectele prescripției extinctive sunt guvernate de două principii: (1) odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept subiectiv principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile subiective accesorii, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel [art. 2503 alin. (1) C.civ.]; (2) dacă un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită [art. 2503 alin. (2) C.civ.]. Prin excepție de la primul principiu, prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală nu atrage și stingerea dreptului la acțiunea ipotecară [art. 2504 alin. (1) teza I C.civ.]. Prin urmare, constatăm că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 2505 C.civ., prescripția nu împiedică stingerea prin compensație a creanțelor reciproce dacă dreptul la acțiune nu era prescris în momentul în care s-ar fi putut opune compensarea (pentru exemplificare, a se vedea *Fișe 2019*, p. 190).

| 119. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Potrivit actualului Cod civil, prescripția extinctivă este o instituție de ordine privată, reglementată, ca regulă, de norme de ordine privată. Calificarea prescripției ca instituție de ordine privată are repercusiuni cu privire la persoana care o poate invoca. Astfel, potrivit art. 2512 alin. (1) C.civ., prescripția poate fi invocată numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar, iar conform alin. (2) și (3) al aceluiași articol, organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu, nici chiar atunci când ar profita statului sau unităților sale administrativ-teritoriale. Din aceste rațiuni, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Efectul prescripției extinctive este guvernat de două principii, ambele conținute în art. 2503 C.civ. Astfel, prima regulă fundamentală a prescripției, conținută în art. 2503 alin. (1) C.civ., este acea conform căreia, odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal, se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile accesorii, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel [o astfel de excepție o întâlnim în art. 2504 alin. (1) C.civ., referitoare la acțiunea ipotecară], iar al doilea principiu statuează că, în cazul în care un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prestație deosebită, cu excepția cazului în care prestațiile succesive alcătuiesc prin finalitatea lor, rezultată din lege sau convenție, un tot unitar [art. 2503 alin. (2) și (3) C.civ.] (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 183-184).

Prin raportare la cele expuse mai sus, constatăm că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera A este greșită, potrivit excepției conținute în art. 2503 alin. (3) C.civ.

| 120. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Obligația de plată a prețului născută dintr-un contract de vânzare nu este o obligație cu executare succesivă, fiind vorba despre prestații succesive care alcătuiesc, prin finalitatea lor, un tot unitar [art. 2503 alin. (3) C.civ.].

În consecință, clauza penală va fi eficace numai în situația în care nu ar fi plătit întregul preț la data stabilită pentru achitarea ultimei tranșe (15.03.2021), rezoluțiunea unilaterală neproducând efecte în cazul neplății uneia dintre celelalte rate anterioare.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă, afirmația de la litera B fiind greșită.

În ceea ce privește momentul de la care va începe să curgă termenul de prescripție pentru plata celei de-a doua rate de preț, acesta este dat de data scadenței ultimei rate din preț, respectiv 15.03.2021, astfel că varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 121. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece termenul de prescripție a dreptului la acțiune în restituirea prestațiilor făcute în temeiul unui act desființat pentru rezoluțiune începe să curgă fie de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care s-a dispus rezoluțiunea, fie de la data la care declarația de rezoluțiune a devenit irevocabilă (art. 2525 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în materia răspunderii civile delictuale, termenul de prescripție începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea [art. 2528 alin. (1) C.civ.], după cum corectă este și varianta de la litera C, dacă avem în vedere prevederile combinate ale art. 2507, art. 2509 și art. 2510 alin. (2) C.civ.

| 122. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât renunțarea la beneficiul prescripției, făcută de unul dintre codebitorii solidari, nu produce efecte și în privința celorlalți codebitori, potrivit art. 2511 C.civ.

Art. 2515 alin. (2) C.civ. interzice orice clauză prin care, direct sau indirect, o acțiune ar fi declarată imprescriptibilă, deși aceasta ar fi, potrivit legii, prescriptibilă, sau invers, astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă, acțiunea în anularea actului juridic pentru violență fiind prescriptibilă.

În fine, în cazul unor prestații succesive, prescripția dreptului la acțiune începe să curgă de la data la care fiecare prestație devine exigibilă, iar dacă prestațiile alcătuiesc un tot unitar, de la data la care ultima prestație devine exigibilă [art. 2503 alin. (2) și (3) C.civ.], astfel că singura variantă corectă este cea de la litera C.

| 123. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Acțiunea în plata prețului dintr-un contract de vânzare este prescriptibilă extinctiv, astfel că va deveni aplicabilă prevederea art. 2515 alin. (2) C.civ., conform căreia părțile nu pot declara, direct sau indirect, o acțiune ca fiind imprescriptibilă, dacă ea este prescriptibilă, potrivit legii.

Drept urmare, o astfel de clauză este lovită de nulitate absolută [art. 2515 alin. (6) C.civ.], astfel că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

| 124. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Între X (în calitate de împrumutător) și Y (în calitate de împrumutat) se încheie, la data de 12.09.2011 (deci anterior intrării în vigoare a actualului Cod civil), un contract de împrumut fără dobândă. Scadența restituirii sumei împrumutate a fost stabilită de părți la data de 12.09.2012 (sub imperiul actualului Codului civil). Prin raportare la aceste date, având în vedere că ne aflăm în situația unui conflict de legi în timp, trebuie stabilită legea aplicabilă prescripției extinctive.

Potrivit dispozițiilor atât ale Decretului nr. 167/1958, cât și ale actualului Cod civil, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă, ca regulă, de la data nașterii dreptului la acțiune, în speța noastră de la data stabilită de părți pentru restituirea sumei împrumutate (12.09.2012), așadar după intrarea în vigoare a actualului Cod civil. Prin urmare, aceasta va fi legea aplicabilă prescripției extinctive [art. 6 alin. (4) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, nefiind aplicabilă în cauză legea în vigoare la momentul încheierii convenției de împrumut.

Potrivit art. 2515 C.civ., prin acord expres, părțile pot reduce sau mări termenele legale de prescripție, fără însă ca noua durată a acestora să fie mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, cu excepția termenelor de prescripție de 10 ani sau mai lungi, care pot fi prelungite până la 20 de ani.

În problema noastră, părțile au convenit, în mod expres, să modifice durata termenului de prescripție (modificare permisă de lege), însă nu au respectat limita minimă sub care legea nu permite scurtarea termenului (un an), motiv pentru care clauza respectivă va fi lovită de nulitate absolută, potrivit art. 2515 alin. (6) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât convenția părților cu privire la scurtarea termenului nu este legală, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, instanța urmând a respinge excepția prescripției, invocând din oficiu nulitatea clauzei actului adițional prin care părțile stabileau termenul de prescripție, fiind vorba despre un caz de nulitate absolută [art. 1247 alin. (3) C.civ.].

| 125. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Potrivit art. 2502 alin. (2) pct. 2 C.civ., este *imprescriptibil* dreptul privitor la acțiunea în constatarea existenței sau *inexistenței* unui drept, astfel că varianta de răspuns de la litera B este, în mod evident, greșită.

Tot greșită este și varianta de răspuns de la litera C, partajul de folosință a unui bun comun putând fi cerut pe toată durata coproprietății.

În fine, singurul răspuns corect este cel referitor la dreptul la acțiune având ca obiect repararea prejudiciului adus mediului înconjurător, care se prescrie într-un termen de 10 ani, potrivit art. 2518 pct. 3 C.civ.

| 126. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Ca regulă, drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel [art. 2501 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, o acțiune va fi imprescriptibilă fie când prin lege se stabilește astfel, fie când, prin natura ori obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp, după cum prevede art. 2502 alin. (1) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privința variantei de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât dreptul la acțiunea în constatarea nulității absolute a certificatului de moștenitor este imprescriptibilă extinctiv dacă obiectul său îl constituie fie stabilirea masei succesorale, fie partajul succesoral, sub condiția acceptării moștenirii în termenul prevăzut de lege [art. 2502 alin. (2) pct. 4 C.civ.], deci nu numai partajul succesoral.

De asemenea, și varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât art. 2515 alin. (2) C.civ. interzice orice clauză prin care, fie direct, fie indirect, o acțiune ar fi declarată imprescriptibilă, deși, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă, sau invers, o acțiune declarată de lege imprescriptibilă ar fi considerată de părți prescriptibilă.

| 127. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Acțiunea în restituirea sumei împrumutate este o acțiune prescriptibilă în termenul general de 3 ani, care începe să curgă, potrivit art. 2524 alin. (1) C.civ., de la data la care obligația a devenit exigibilă, respectiv 15.12.2011.

Prin introducerea acțiunii de către O la data de 07.12.2014 (deci în interiorul termenului de 3 ani), cursul prescripției a fost întrerupt, potrivit art. 2537 pct. 2 C.civ. Efectul întreruptiv este însă condiționat de admiterea cererii formulate; în cazul în care cererea de chemare în judecată a fost

respinsă, anulată ori s-a perimat sau dacă reclamantul a renunțat la ea, prescripția nu este întreruptă [conform art. 2539 alin. (2) teza I C.civ.] decât dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data la care hotărârea de respingere sau de anulare a rămas definitivă, introduce o nouă cerere care îi este admisă [art. 2539 alin. (2) teza finală C.civ.] (pentru dezvoltări referitoare la acest caz de întrerupere, a se vedea *Fișe 2019*, p. 217-218).

Revenind la speță și având în vedere cele stabilite anterior, putem spune că, dacă T, prin întâmpinare, invocă excepția prescripției extinctive, aceasta va fi respinsă, întrucât introducerea unei noi cereri de către O, în termen de mai puțin de 6 luni de la data la care i-a fost anulată prima cerere (07.03.2015), face ca prescripția să fie întreruptă (provizoriu, este adevărat), caracterul definitiv al efectului întreruptiv depinzând de soluția pronunțată de instanță în această a doua acțiune. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă, termenul de prescripție neputând fi considerat împlinit.

În ceea ce privește titularul dreptului de a invoca prescripția extinctivă, acesta este numai cel în folosul căruia aceasta curge [art. 2512 alin. (1) C.civ.], instanței fiindu-i interzisă invocarea din oficiu a prescripției, față de caracterul de ordine privată al instituției în lumina actualului Cod civil. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 128. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Întrucât contractul translativ de proprietate încheiat între *Primus* și *Secundus* a fost desființat, se va naște obligația repunerii părților în situația anterioară. Drept urmare, *Secundus* va putea fi obligat la restituirea bunului primit, în timp ce *Primus* va putea fi obligat la restituirea prețului primit de la cumpărător, devenind aplicabile dispozițiile art. 1635 și urm. C.civ.

Cu toate acestea, dacă bunul ce a făcut obiectul contractului de vânzare anulat (în speță autoturismul) a pierit fortuit într-un incendiu, ce a afectat numai garajul lui *Secundus*, va deveni aplicabilă teza finală a art. 1642 C.civ., cu atât mai mult cu cât cumpărătorul a devenit, odată cu pronunțarea hotărârii de anulare, un debitor al obligației de restituire de rea-credință. În consecință, dacă autoturismul a pierit fortuit într-un incendiu la data de 15.08.2017, incendiu care a afectat doar garajul lui *Secundus*, atunci acesta poate fi obligat la restituirea contravalorii autoturismului, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă.

În privința prescripției dreptului lui *Secundus* la acțiunea în restituirea prețului plătit, va trebui să avem în vedere textul art. 2538 alin. (3) C.civ., potrivit căruia poate invoca recunoașterea tacită și cel îndreptățit la restituirea unei prestații făcute în executarea unui act juridic ce a fost desființat pentru nulitate, rezoluțiune sau orice altă cauză de ineficacitate, atât timp cât bunul individual determinat, primit de la cealaltă parte cu ocazia executării actului desființat, nu este pretins de aceasta din urmă pe calea de acțiune reală ori personală.

Așadar, atâta vreme cât *Primus* nu a solicitat restituirea bunului ce a făcut obiectul contractului de vânzare ce a fost anulat, prescripția dreptului lui *Secundus* este întreruptă, termenul urmând a curge de la momentul introducerii acțiunii în revendicare, respectiv 01.09.2017. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, afirmația de la litera B fiind, evident, greșită.

| 129. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Prin domeniul prescripției extinctive se înțelege sfera drepturilor subiective ale căror drepturi la acțiune cad sub incidența prescripției extinctive. A determina domeniul prescripției extinctive înseamnă a stabili care sunt drepturile subiective ale căror drepturi la acțiune sunt supuse prescripției extinctive și, deci, a le deosebi de drepturile subiective ale căror drepturi la acțiune nu sunt supuse prescripției extinctive (*Fișe 2019*, p. 186).

În materia acțiunilor reale, regula este dată de art. 2501 alin. (1) C.civ. și este aceea a prescriptibilității, în lipsa unui text de lege contrar. Așadar, acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea dreptului de uzufruct, uz, abitație, servitute este prescriptibilă, în timp ce acțiunea confesorie prin care se apără un drept de superficie este, conform unei dispoziții exprese a legii [art. 696 alin. (2) C.civ.], imprescriptibilă. Tot în categoria excepției de la regulă se încadrează și acțiunea de partaj, care este declarată de lege imprescriptibilă, conform art. 669 C.civ. Din aceste considerente, încă de la început observăm că variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, fiecare conținând câte o acțiune imprescriptibilă extinctiv.

În privința variantei de răspuns de la litera A, aceasta este corectă, având în vedere: dispozițiile art. 2518 pct. 2 C.civ., care impun un termen de 10 ani pentru acțiunea în repararea patrimonială a unui prejudiciu moral cauzat unei persoane prin tortură; cele ale art. 419 alin. (2) C.civ., conform cărora acțiunea în anularea unei recunoașteri de copil pentru eroare este supusă prescripției de 3 ani (termen general); dar și împrejurarea că acțiunea confesorie de abitație se prescrie în termen de 10 ani, astfel cum am arătat mai sus.

| 130. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, acțiunea confesorie de uzufruct fiind prescriptibilă extinctiv, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este falsă (a se vedea explicațiile oferite la întrebarea anterioară).

Întrucât acțiunea în constatarea existenței unui drept este imprescriptibilă extinctiv [art. 2502 alin. (2) pct. 2 C.civ.], varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, incorectă.

| 131. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Între AB și CD (arhitect) s-au încheiat două contracte de antrepriză, având ca obiect proiectarea unor construcții. Potrivit art. 1862 C.civ., beneficiarul lucrării are obligația ca, într-un termen rezonabil, să o verifice. Având în vedere că AB a primit cele două lucrări fără nicio obiecție, se poate considera că obligația arhitectului a fost realizată, astfel că excepția de neexecutare a contractului nu poate fi invocată de beneficiar, CD fiind îndreptățit la plata prețului.

Cu toate acestea, pentru valorificarea dreptului la plata prețului, CD are un termen de prescripție de un an, care curge de la data terminării fiecărei lucrări în parte [art. 2520 alin. (1) pct. 8 C.civ.]. Prin urmare, dreptul la acțiune privind plata sumei de 30.000 de lei s-a prescris la data de 13.06.2022 – anterior momentului formulării cererii de chemare în judecată.

În consecință, variantele de la literele A și B sunt corecte, cea de la litera C fiind greșită.

| 132. Răspuns: (grilă anulată) *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Acțiunea confesorie este acțiunea prin care se urmărește apărarea unui dezmembrământ al dreptului de proprietate (privată), solicitându-se instanței să îl oblige pe pârât să permită reclamantului exercitarea deplină și netulburată a dreptului real principal (altul decât dreptul de proprietate) (*Fișe 2018*, p. 364). Acțiunea confesorie se prescrie în termen de 10 ani (art. 2518 pct. 1 C.civ.), cu excepția celei întemeiate pe dreptul de superficie, care este declarată imprescriptibilă de art. 696 alin. (2) C.civ. (*ibidem*).

În privința modificării termenelor de prescripție prin acordul expres al părților, acestea pot fi reduse sau mărite cu respectarea anumitor limitări impuse de dispozițiile legale, în sensul că, în cazul termenelor de prescripție (legale) mai mici de 10 ani, noua durată a acestora, convenită de părți, nu poate fi mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, iar în cazul termenelor de prescripție (legale) de cel puțin 10 ani, noua durată a acestora poate fi stabilită până la 20 de ani [art. 2515 alin. (4) C.civ.] (*Fișe 2018*, p. 178-179). Potrivit art. 2515 alin. (6) C.civ., este lovită de nulitate absolută orice convenție sau clauză contrară dispozițiilor art. 2515 C.civ. enunțate mai sus.

Aplicând dispozițiile legale expuse, constatăm că varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât acțiunea confesorie de superficie fiind imprescriptibilă, părțile nu o pot declara prescriptibilă. Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, incorectă, deoarece acțiunea confesorie de servitute este prescriptibilă în 10 ani.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta încalcă prevederile art. 2506 alin. (3) C.civ., motiv pentru care este, la rândul său, greșită.

| 133. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Ca regulă, prescripția extinctivă este o instituție de ordine privată, reglementată de norme de ordine privată. De aceea, părțile care au capacitate deplină de exercițiu pot să modifice, prin acord expres: a) durata termenelor de prescripție; sau b) cursul prescripției prin fixarea începutului acesteia; ori c) cauzele legale de suspendare sau de întrerupere [art. 2515 alin. (3) C.civ.]. Cu toate acestea, este interzisă orice clauză prin care, fie direct, fie indirect, o acțiune ar fi declarată imprescriptibilă, deși, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă, sau invers, o acțiune declarată de lege imprescriptibilă ar fi considerată prescriptibilă [art. 2515 alin. (2) C.civ.].

În privința modificării termenelor de prescripție prin acordul expres al părților, acestea pot fi reduse sau mărite cu respectarea anumitor limitări impuse de dispozițiile legale, în sensul că, în cazul termenelor de prescripție (legale) mai mici de 10 ani, noua durată a acestora, convenită de părți, nu poate fi mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, iar în cazul termenelor de prescripție (legale) de cel puțin 10 ani, noua durată a acestora poate fi stabilită până la 20 de ani [art. 2515 alin. (4) C.civ.]. *Însă*, nicio modificare a termenelor de prescripție, a cursului prescripției, a cauzelor legale de suspendare sau de întrerupere nu poate opera în cazul drepturilor la acțiune de care părțile nu pot să dispună și nici în cazul acțiunilor derivate din contractele de adeziune, de *asigurare* și cele supuse legislației privind protecția consumatorului [art. 2515 alin. (5) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 181).

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât părțile nu pot modifica termenul de prescripție a acțiunii izvorâte din contractul de asigurare, la fel ca și varianta de răspuns de la litera B, care este greșită deoarece acțiunea confesorie de superficie este o acțiune imprescriptibilă, conform art. 696 alin. (2) C.civ., astfel că părțile nu o pot transforma într-o acțiune prescriptibilă.

Singura variantă corectă este cea de la litera C, părțile având posibilitatea de a stabili ca termenul de prescripție a dreptului la acțiune privind restituirea împrumutului bănesc să înceapă să curgă după trecerea unui an de la scadență, atâta vreme cât nu se ajunge practic la consecința că dreptul la acțiune ar putea fi exercitat oricând (*Fișe 2019*, p. 181).

| 134. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Întrebarea urmărește verificarea unor cunoștințe din materia prescripției extinctive, mai exact în ceea ce privește ipoteza acțiunii în declararea/constatarea nulității și în privința persoanei îndreptățite, prin lege, să invoce prescripția extinctivă.

Astfel, acțiunea în constatarea nulității absolute este o acțiune imprescriptibilă, după cum se prevede în art. 2502 alin. (2) pct. 3 C.civ., pe când acțiunea în anularea unui act juridic civil este supusă prescripției extinctive (ca regulă, în termenul de prescripție de 3 ani). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât acțiunea în constatarea nulității absolute a unui act juridic nu este supusă unui termen de prescripție, în lipsa unei dispoziții legale contrare.

Cât privește acțiunea în anularea unui act juridic pentru violență, aceasta este supusă prescripției extinctive, care începe să curgă, potrivit art. 2529 alin. (1) lit. a) C.civ., din ziua în care violența a încetat. Legiuitorul stabilește un singur moment de la care se naște dreptul la acțiune în anularea actului juridic pentru vicierea consimțământului prin violență (respectiv încetarea acesteia), în cauză negăsindu-și aplicarea și acel termen de 18 luni, prevăzut de art. 2529 alin. (1) lit. c) C.civ., până la care se prezumă, în mod absolut, că cel îndreptățit a cunoscut sau trebuia să cunoască motivul de nulitate relativă (altul decât dolul, violența sau chiar leziunea). Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, prescripția extinctivă putând fi opusă, personal sau prin reprezentant, numai de cel în folosul căruia curge, astfel cum prevede și art. 2512 alin. (1) C.civ., normele referitoare la prescripție fiind norme de ordine privată.

| 135. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Contractul încheiat între X și Y este, în temeiul art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 (republicată în M. Of. nr. 798 din 02.09.2005), lovit de nulitate absolută, atâta vreme cât persoana juridică X fusese notificată în termenul legal (care era stabilit inițial la 6 luni, prelungit succesiv prin O.U.G. nr. 109/2001 și O.U.G. nr. 145/2001, cu 3 luni de fiecare dată). Așadar, întrucât notificarea unității deținătoare a terenului a avut loc anterior încheierii contractului de vânzare, acesta va fi lovit de nulitate absolută, fără a avea relevanță buna sau reaua-credință a cumpărătorului. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este greșită, afirmația de la litera B fiind corectă.

În privința eventualei excepții a prescripției extinctive, având în vedere că, potrivit art. 2502 alin. (2) pct. 3 C.civ., acțiunea în constatarea nulității absolute a unui contract este o acțiune imprescriptibilă, aceasta ar trebui respinsă de instanță, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 136. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

În speță, între L și F s-a încheiat un contract, prin care L, sub imperiul amenințării cu darea în vileag a relației dintre ei, a transmis proprietatea asupra unui tablou în valoare de 400.000 de lei către F, fără ca înstrăinătorul să primească ceva în schimb. Cu alte cuvinte, între L și F s-a încheiat

un contract de donație cu privire la un tablou evaluat la 400.000 de lei, primirea de către L a dovezilor pe care F își întemeia amenințarea nereprezentând altceva decât momentul la care viciul de consimțământ al violenței a încetat.

Observăm că donația încheiată este lovită de două motive de nulitate: violența – viciu de consimțământ, care duce la nulitatea relativă a contractului, și lipsa formei cerute *ad validitatem* necesară pentru încheierea donației, întrucât valoarea bunului donat este mai mare de 25.000 de lei (nefiind vorba despre un dar manual, pentru care nu ar fi fost nevoie de înscris autentic) [art. 1011 alin. (2) și (4) C.civ.], care duce la nulitatea absolută a contractului.

Dacă s-ar formula acțiune în anularea actului, întemeiată pe viciul de consimțământ al violenței, aceasta s-ar prescrie în termen de 3 ani de la data încetării violenței – în cazul nostru la data de 12.08.2015. Cum spitalizarea lui L a avut loc în perioada 02.02.2015-28.06.2015, luând sfârșit deci în interiorul termenului de prescripție, nu se poate pune problema unei repuneri în termenul de prescripție, astfel cum prevede art. 2522 alin. (1) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Și varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, așa cum arătat, în temeiul art. 2529 alin. (1) lit. a) C.civ., prescripția începe să curgă de la momentul încetării violenței, iar în cazul nostru nu este data la care L a povestit soțului despre amenințare, ci momentul la care aceasta a primit de la F dovezile privind relația dintre ei (12.08.2012).

În fine, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, L putând introduce acțiune în nulitatea absolută a contractului pentru lipsa formei cerute de lege pentru validitatea donației [art. 1011 alin. (1) C.civ.].

137. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Suspendarea prescripției extinctive reprezintă acea modificare a cursului prescripției care constă în oprirea de drept a curgerii termenului de prescripție, pe timpul cât durează situațiile, limitativ prevăzute de lege sau stabilite de părți în limitele și condițiile prevăzute de lege, care îl pun în imposibilitate de a acționa pe titularul dreptului la acțiune (*Fișe 2019*, p. 211).

Cazurile de suspendare a prescripției sunt prevăzute, ca regulă, în Cartea a VI-a, Titlul I, Capitolul III, Secțiunea a 2-a din Codul civil (art. 2532-2533 C.civ.), însă pot fi întâlnite și în alte dispoziții din cod ori din legi speciale.

Astfel, conform art. 2532 C.civ., prescripția nu începe să curgă, iar dacă a început să curgă ea se suspendă, printre alte cazuri, între soți, cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt (pct. 1). Prin urmare, pentru a se opri cursul prescripției extinctive, în temeiul legii, este necesar să existe calitatea de soț a părților raportului juridic civil, iar aceștia să nu fie despărțiți în fapt. Dacă soții nu mai locuiesc împreună, fiind despărțiți în fapt, cursul prescripției este reluat, suspendarea încetându-și efectele. Cu atât mai mult, dacă soții sunt divorțați (deci, în realitate, vorbim despre foști soți), prescripția nu este suspendată. Varianta de răspuns de la litera B este, în consecință, greșită.

Cât privește variantele de răspuns de la literele A și C, ambele sunt corecte, reprezentând cazuri de suspendare legală a cursului prescripției extinctive, primul fiind prevăzut de art. 1395 C.civ., iar cel de-al doilea de pct. 6 al art. 2532 C.civ. (pentru dezvoltări referitoare la acest ultim caz de suspendare, a se vedea C.T. UNGUREANU, *op. cit.*, p. 281-282).

Comisia de soluționare a contestațiilor, în motivarea dată cu privire la variantele de răspuns corecte, a reținut: *(...) valabilitatea fiecărei variante de răspuns va fi raportată la enunțul întrebării, nu prin corelarea răspunsurilor între ele. Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât enunțul oferă date suficiente care evocă situația specială de suspendare a cursului prescripției extinctive reglementate de art. 1395 C.civ. Invocarea, în cuprinsul răspunsului de la litera A, a ipotezei în care integritatea corporală a persoanei a fost vătămată printr-o faptă ilicită conduce la teza prescripției dreptului la acțiune cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin această faptă.*

În opinia rămasă minoritară, s-a plecat de la premisa că dispozițiile art. 1395 C.civ. instituie un caz special de suspendare a cursului prescripției extinctive, aplicabil doar acțiunii care are ca obiect repararea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrității corporale.

Astfel cum a susținut contestatoarea, cerința grilei a fost aceea de a se determina cu acuratețe cazurile de suspendare a cursului prescripției extinctive. În varianta de răspuns de la litera A, s-a considerat că reprezintă un astfel de caz cel al „persoanei a cărei integritate corporală a fost vătămată printr-o faptă ilicită, până la stabilirea pensiei de invaliditate în sistemul de asigurări sociale".

Nu există, în cuprinsul enunțului răspunsului de la litera A, nicio specificare ori indiciu din care să rezulte, dincolo de o îndoială justificată, că autorii grilei contestate au avut în vedere exclusiv acțiunea care are ca obiect repararea prejudiciului cauzat victimei printr-o faptă ilicită.

Prin această omisiune, candidații puteau presupune că răspunsul de la litera A nu excludea referirea la orice acțiune prin care se valorifică un drept subiectiv civil în situația în care titularul acțiunii era o persoană care a suferit vătămări corporale printr-o faptă ilicită. Această posibilă și chiar probabilă supoziție avea drept consecință lipsa de adevăr a variantei A a acestei grile, deoarece, exceptând acțiunea determinată de art. 1395 C.civ., împrejurările arătate nu reprezintă un caz de întrerupere a cursului prescripției extinctive.

De aceea, în opinia rămasă în minoritate, contestația trebuia admisă, cu consecința corectării baremului inițial și acordării punctajului corespunzător acestei întrebări numai candidaților care au indicat ca fiind corect doar răspunsul de la litera C.

138. Răspuns: B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Astfel cum am arătat și în explicațiile oferite la întrebarea anterioară, cazurile de suspendare a cursului prescripției extinctive au caracter legal, fiind indicate în mod expres de legiuitor.

Verificând variantele de răspuns oferite, se constată că numai varianta de la litera B este cea corectă, aceasta reluând dispozițiile art. 2532 pct. 5 C.civ., care recunosc efectul suspensiv de prescripție în cazul în care debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este greșită, întrucât prescripția este suspendată între soți, dar numai dacă nu sunt separați în fapt, iar varianta de răspuns de la litera A este incorectă, această ipoteză reprezentând, în realitate, un caz de întrerupere a prescripției extinctive, astfel cum prevede art. 2537 pct. 4 C.civ.

139. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Între soți, prescripția este suspendată cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt (art. 2532 pct. 1 C.civ.), fiind vorba despre condiții cumulative. Aplicând această cauză de suspendare a prescripției problemei date spre soluționare, constatăm că, soții X și Y fiind separați în fapt, între ei prescripția va curge, deși sunt căsătoriți, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă, afirmația de la litera C fiind, în consecință, falsă.

Conform art. 2529 alin. (2) C.civ., în cazurile în care nulitatea relativă poate fi invocată de o terță persoană, prescripția începe să curgă, dacă prin lege nu se prevede altfel, de la data când terțul a cunoscut existența cauzei de nulitate, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

140. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte două fiind greșite. Astfel, prescripția este suspendată, iar nu întreruptă, contra moștenitorilor defunctului, cât timp aceștia nu au acceptat moștenirea [art. 2533 alin. (2) teza I C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă, la fel și cea de la litera C, dacă avem în vedere condițiile prevăzute de art. 2532 pct. 9 teza finală C.civ., în care forța majoră temporară reprezintă un caz de întrerupere a cursului prescripției extinctive.

Afirmația de la litera B este corectă, cursul prescripției fiind suspendat cât timp debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia, conform art. 2532 pct. 5 C.civ.

141. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Apariția unui caz de suspendare a cursului prescripției extinctive poate avea două efecte: un efect general și un efect special. Efectul special al suspendării este prevăzut de art. 2534 alin. (2) C.civ., potrivit căruia prescripția nu se va împlini mai înainte de împlinirea unui termen de 6 luni de la data când suspendarea a încetat, cu excepția prescripțiilor de 6 luni sau mai scurte, care nu se vor împlini decât după expirarea unui termen de o lună de la încetarea suspendării.

Cu alte cuvinte, efectul special al suspendării nu se produce în toate cazurile (varianta de răspuns de la litera A fiind deci greșită), ci numai atunci când până la împlinirea termenului de prescripție au mai rămas: mai puțin de 6 luni, dacă termenul de prescripție aplicabil este mai mare de 6 luni; mai

puțin de o lună, dacă termenul de prescripție extinctivă aplicabil este egal ori mai scurt de 6 luni (*Fișe 2019*, p. 214-215).

Verificând cele trei variante de răspuns, se observă că doar cea de la litera B este corectă, suspendarea cursului prescripției extinctive determinând amânarea împlinirii termenului de prescripție extinctivă în ipoteza în care, după încetarea cauzei de suspendare, a rămas mai puțin de o lună până la împlinirea termenului de prescripție. Cât privește răspunsul de la litera C, ar fi fost corect numai dacă termenul de prescripție în privința căruia ar fi intervenit cauza de suspendare ar fi fost mai mare de 6 luni, și nu chiar de 6 luni.

142. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Ca principiu, dacă un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită, chiar dacă debitorul continuă să execute una sau alta dintre prestațiile datorate [art. 2503 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, dacă prestațiile succesive alcătuiesc, prin finalitatea lor, rezultată din lege sau convenție, un tot unitar, nu va curge un termen de prescripție pentru fiecare prestație în parte. Aplicând aceste reguli, având în vedere că ratele reprezintă o modalitate de plată a prețului, și nicidecum o prestație de sine stătătoare, prescripția domnului X la acțiunea în plata prețului va începe să curgă de la data de 01.04.2019 (când a avut scadența ultima rată), împlinindu-se deci la 01.04.2022. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă, cea de la litera A fiind, evident, greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este la rândul ei corectă, contractul de vânzare fiind afectat de o condiție rezolutorie, domnul X fiind, după încheierea contractului, *pendente conditione*, proprietar sub condiție suspensivă.

143. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Repunerea în termenul de prescripție extinctivă este beneficiul recunoscut de lege titularilor drepturilor subiective, în condițiile anume prevăzute, în temeiul căruia aceștia își pot valorifica drepturile, chiar dacă termenul de prescripție extinctivă s-a împlinit. Cazurile de repunere în termen nu sunt expres prevăzute de lege; legiuitorul arată doar că acestea trebuie să fie temeinic justificate, iar instanța va fi cea care va aprecia, de la caz la caz, temeinicia motivelor invocate (*Fișe 2018*, p. 215).

În actuala reglementare, repunerea în termenul de prescripție extinctivă nu mai poate fi dispusă din oficiu de către organul de jurisdicție, ci trebuie solicitată de titularul dreptului la acțiune supus prescripției (*Fișe 2018, p. 216*).

Din cele de mai sus rezultă că variantele de răspuns de la literele A și B sunt, evident, greșite.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, instituția repunerii în termen aplicându-se și termenului de opțiune succesorală (deși acesta este un termen de decădere), după cum se prevede expres în art. 1103 alin. (3) C.civ.

144. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Întrebarea face trimitere la un caz de suspendare a cursului prescripției extinctive (varianta de răspuns de la litera A), la momentul de început al cursului prescripției extinctive în cazul răspunderii pentru vicii ascunse (varianta de răspuns de la litera B), respectiv cine poate invoca prescripția. Astfel, potrivit art. 2532 pct. 1 C.civ., prescripția nu începe să curgă, iar dacă a început să curgă se suspendă, între soți, cât timp durează căsătoria și nu sunt separați în fapt. Așadar, între soții separați în fapt prescripția curge, drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Conform art. 2531 alin. (1) *lit. a)* C.civ., dacă prin lege nu se prevede altfel, prescripția dreptului la acțiune pentru viciile ascunse începe să curgă în cazul unui bun transmis sau al unei lucrări executate, alta decât o construcție, de la împlinirea unui an de la data predării ori recepției finale a bunului sau a lucrării, în afara cazului în care viciul a fost descoperit mai înainte, când prescripția va începe să curgă de la data descoperirii. Deci, dacă înăuntrul termenului de garanție partea a descoperit viciul ascuns, atunci de la momentul descoperirii începe să curgă termenul de prescripție extinctivă. Dacă însă partea nu a descoperit viciul ascuns înăuntrul termenului de garanție, deși viciul exista, atunci de la expirarea termenului de garanție începe să curgă prescripția extinctivă.

Dacă însă viciile ascunse nu au apărut înăuntrul termenului de garanție, atunci obligația de garanție se stinge în momentul expirării termenului de garanție, astfel încât nu se va pune problema începutului prescripției acțiunii în răspundere, chiar dacă după acest moment s-ar ivi viciile respective. În concluzie, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, art. 2512 alin. (2) și (3) C.civ. interzicând organului de jurisdicție competent să aplice prescripția din oficiu, chiar dacă invocarea sa ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.

145. Răspuns: C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Printre cazurile de întrerupere a cursului prescripției extinctive se numără și punerea în întârziere a debitorului, prin orice act căruia legea îi recunoaște această semnificație (cu excepția cererii de chemare în judecată, care constituie o cauză distinctă de întrerupere) – art. 2537 pct. 4 C.civ. Cu toate acestea, pentru a putea opera acest caz de întrerupere, este necesar a fi îndeplinită o condiție, prevăzută de art. 2540 C.civ., și anume ca punerea în întârziere să fie urmată de chemarea debitorului în judecată în termen de *6 luni de la data punerii în întârziere*. Astfel, în acest caz, întreruperea este provizorie și condiționată de declanșarea procesului în termenul expres prevăzut de lege. Drept urmare, răspunsul corect se află la varianta de la litera C.

146. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie se poate face unilateral sau convențional, iar aceasta poate fi expresă sau tacită [art. 2538 alin. (1) C.civ.]. Dacă recunoașterea este tacită, ea trebuie să rezulte fără echivoc din manifestări care să ateste existența dreptului celui împotriva căruia curge prescripția. Spre exemplu, constituie acte de recunoaștere tacită: plata parțială a datoriei; achitarea în tot sau în parte a dobânzilor sau penalităților; solicitarea unui termen de plată și altele asemenea [art. 2538 alin. (2) C.civ.].

Potrivit art. 2542 alin. (2) C.civ., *efectele întreruperii prescripției profită celui de la care emană actul întreruptiv și nu pot fi opuse decât celui împotriva căruia a fost îndreptat un asemenea act, afară de cazul când prin lege se dispune altfel*. În fine, conform art. 1441 alin. (2) C.civ., *întreruperea prescripției în privința unuia dintre creditori solidari profită tuturor creditorilor solidari*.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, recunoașterea putând fi și tacită, nu doar expresă (ceea ce exclude varianta de răspuns de la litera B), varianta de răspuns de la litera C fiind incorectă față de dispozițiile art. 1441 alin. (2) C.civ. redate anterior.

147. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Prescripția extinctivă se întrerupe, printre altele, prin introducerea unei cereri de chemare în judecată, potrivit art. 2537 pct. 2 C.civ. Cu toate acestea, pentru a produce efecte întreruptive, este necesar ca cererea de chemare în judecată să fie admisă printr-o hotărâre definitivă, până la acel moment întreruperea având caracter provizoriu și condițional.

Astfel, nu va fi întreruptă prescripția dacă cel care a făcut cererea de chemare în judecată a renunțat la ea, dacă cererea a fost respinsă, anulată ori s-a perimat printr-o hotărâre rămasă definitivă [art. 2539 alin. (2) teza I C.civ.]. Cu toate acestea, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data când hotărârea de respingere sau de anulare ori prin care s-a luat act de renunțarea la judecată ori s-a constatat perimarea (*Fișe 2021, vol. I*, p. 274) a rămas definitivă, introduce o nouă cerere, prescripția este considerată întreruptă prin cererea de chemare în judecată precedentă, cu condiția ca noua cerere să fie admisă [art. 2539 alin. (2) teza a II-a C.civ.].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, după cum corectă este și cea de la litera C, cea de-a treia cerere de chemare în judecată fiind introdusă după expirarea termenului de prescripție, care nu a fost întrerupt, întrucât cea de-a doua acțiune a fost anulată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, așa cum s-a arătat, prescripția este considerată întreruptă prin prima, nu prin cea de-a doua cerere de chemare în judecată.

148. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Prescripția extinctivă a devenit, de la 01.10.2011, o instituție de ordine privată, revenindu-se astfel la viziunea pe care legiuitorul român a avut-o asupra acestei sancțiuni de drept civil anterior intrării în vigoare a Decretului nr. 167/1958.

În considerarea acestui caracter, de ordine privată, art. 2515 alin. (3) C.civ. permite părților care au capacitate de exercițiu deplină să modifice prin acord expres durata termenelor de prescripție sau cursul prescripției, prin fixarea începutului acesteia ori prin modificarea cauzelor legale de suspendare sau de întrerupere. În privința modificării termenelor de prescripție prin acordul expres al părților, alin. (4) al aceluiași articol prevede că acestea pot fi reduse sau mărite, fixând însă anumite limite,

și anume: în cazul termenelor de prescripție (legale) mai mici de 10 ani, noua durată a acestora convenită de părți, nu poate fi mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, iar în cazul termenelor de prescripție (legale) de cel puțin 10 ani, noua durată a acestora poate fi stabilită până la 20 de ani (H. Ţiţ, în Colectiv, *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență. Vol. III. Art. 1650-2664*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 945 – în continuare *Noul Cod civil, vol. III*). Așadar, părțile pot conveni un termen maxim de până la 10 ani, și nu de 15 ani, așa cum se menționează în varianta de răspuns de la litera B.

De asemenea, legiuitorul impune limitări și în ceea ce privește renunțarea la prescripție; astfel, potrivit art. 2505 C.civ., nu se poate renunța la prescripție atâta vreme cât termenul nici nu a început să curgă.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este singura corectă, celelalte două fiind, evident, greșite.

149. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Potrivit art. 2525 C.civ., termenul de prescripție (de 3 ani) pentru introducerea acțiunii în restituirea prestațiilor făcute în temeiul unui act anulabil ori desființat pentru rezoluțiune sau altă cauză de ineficacitate începe să curgă: a) de la *data rămânerii definitive a hotărârii* prin care s-a desființat actul ori b) de la *data la care declarația de rezoluțiune sau reziliere a devenit irevocabilă*, afară de cazul când acțiunea în restituirea prestației are caracterul unei acțiuni reale imprescriptibile extinctiv (*Fișe 2019*, p. 203-204).

Aceste dispoziții trebuie coroborate și cu cele din materia rezoluțiunii unilaterale, respectiv art. 1552 alin. (4) C.civ., conform cărora declarația de rezoluțiune este irevocabilă de la data comunicării ei către debitor sau, după caz, de la data expirării termenului fixat pentru executarea obligației, stabilit prin punerea în întârziere.

Așadar, dacă este vorba despre acțiunea în restituirea prestațiilor executate în temeiul unui act juridic rezolvit, trebuie să se facă distincție între diferitele moduri de operare a rezoluțiunii.

Dacă vorbim despre rezoluțiunea unilaterală, termenul de prescripție va începe să curgă de la data *rămânerii irevocabile a declarației de rezoluțiune*, iar acest moment este stabilit fie în funcție de data comunicării ei către debitor, fie în funcție de data expirării termenului fixat pentru executarea obligației, stabilit prin punerea în întârziere. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât termenul de prescripție nu începe să curgă în toate cazurile de la data comunicării către debitor a declarației de rezoluțiune, acesta nefiind unicul moment la care declarația de rezoluțiune poate deveni irevocabilă.

Dacă este vorba despre rezoluțiunea judiciară, prescripția va începe să curgă de la momentul *rămânerii definitive a hotărârii* prin care s-a desființat actul, cum stabilește art. 2525 C.civ., deci în niciun caz de la data efectuării prestațiilor, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește acțiunea în restituirea prestațiilor executate în baza unui act anulat, deși legiuitorul utilizează termenul *anulabil* în textul art. 2525 C.civ., nu există totuși nicio diferență între acțiunea în restituirea prestațiilor executate în temeiul unui act desființat pentru o cauză de nulitate relativă și cea în restituirea prestațiilor executate în temeiul unui act nul absolut.

Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece termenul de prescripție este de 3 ani, indiferent de motivul de nulitate invocat.

150. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Cursul prescripției extinctive este întrerupt în cazurile strict prevăzute de lege. Astfel, potrivit art. 2537 C.civ., prescripția se întrerupe: *1. printr-un act voluntar de executare sau prin recunoașterea, în orice alt mod, a dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de către cel în folosul căruia curge prescripția; 2. prin introducerea unei cereri de chemare în judecată sau de arbitrare, prin înscrierea creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori ori prin invocarea, pe cale de excepție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie; 3. prin constituirea ca parte civilă pe parcursul urmăririi penale sau în fața instanței de judecată până la începerea cercetării judecătorești; în cazul în care despăgubirile se acordă, potrivit legii, din oficiu, începerea urmăririi penale întrerupe cursul prescripției, chiar dacă nu a avut loc constituirea ca parte civilă; 4. prin orice act prin care cel în folosul căruia curge prescripția este pus în întârziere; 5. în alte cazuri prevăzute de lege.*

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Efectul întreruperii este acela că începe să curgă o nouă prescripție extinctivă, prescripția începută anterior întreruperii fiind ștearsă [art. 2541 alin. (1) și (2) C.civ.]. Acest efect profită celui de la care emană actul întreruptiv și nu poate fi opus decât celui împotriva căruia a fost îndreptat un asemenea act, cu excepția fideiusiunii, când întreruperea își extinde efectul atât în privința debitorului principal, cât și asupra fideiusorului, indiferent împotriva cui a fost îndreptat actul întreruptiv. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, potrivit art. 2543 C.civ.

În privința acțiunii în anulare, dacă nulitatea relativă poate fi invocată de un terț, prescripția va începe să curgă, potrivit art. 2529 alin. (2) C.civ., de la data când terțul a cunoscut cauza de nulitate, indiferent cât timp a trecut de la momentul încheierii actului juridic. De altfel, este și normal ca terțului să nu i se aplice termenul de 18 luni prevăzut de art. 2529 alin. (1) lit. c) C.civ., nefiind echitabilă o astfel de limitare temporală în privința unei persoane străine de contract. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

151. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Cursul prescripției extinctive reprezintă acel interval de timp scurs între momentul de început al prescripției (nașterea dreptului la acțiune) și momentul de sfârșit al termenului, care poate fi, în condițiile legii, suspendat sau întrerupt.

Dacă obiectul acțiunii îl reprezintă repararea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrității corporale, vorbim despre răspunderea civilă delictuală, caz în care termenul de prescripție începe să curgă, potrivit art. 2528 alin. (1) C.civ., de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Potrivit art. 1395 C.civ., prescripția dreptului la acțiune cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrității corporale sau a sănătății ori prin decesul unei persoane este suspendată până la stabilirea pensiei sau a ajutoarelor ce s-ar cuveni, în cadrul asigurărilor sociale, celui îndreptățit la reparație. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește acțiunea în anulare pentru vicii de consimțământ, art. 2529 C.civ. operează o distincție din punctul de vedere al momentului de început al prescripției după cum este vorba despre violență, dol sau eroare. Astfel, în caz de violență, prescripția începe să curgă de la data încetării violenței, iar în cazul dolului, termenul de 3 ani pentru acțiunea în anulare se calculează începând cu ziua în care a fost descoperit, în timp ce, în cazul erorii, termenul începe să curgă din ziua în care cel îndreptățit, reprezentantul său legal ori cel chemat de lege să îi încuviințeze actele a cunoscut cauza anulării, însă nu mai târziu de 18 luni de la data încheierii actului. Prin urmare, în cazul erorii, legiuitorul stabilește un moment obiectiv de la care termenul de prescripție va începe să curgă, prezumându-se că până la împlinirea celor 18 luni cel al cărui consimțământ a fost viciat ar fi trebuit să cunoască motivul anulării. Un astfel de moment obiectiv nu există nici în cazul dolului și nici în cazul violenței (după cum nu este întâlnit nici la leziune – art. 1223 C.civ.), motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, în cazul acțiunii privind stabilirea judiciară a termenului pentru restituirea împrumutului de consumație, cursul prescripției începe să curgă, potrivit art. 2163 C.civ., de la momentul încheierii contractului, astfel încât și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

152. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Cursul prescripției extinctive reprezintă intervalul de timp situat între momentul nașterii dreptului la acțiune și momentul împlinirii prescripției extinctive. Cursul prescripție poate fi suspendat, întrerupt și, în anumite situații, se poate dispune repunerea în termenul de prescripție extinctivă.

Cazurile de întrerupere a cursului prescripției sunt expres prevăzute de lege. Astfel, potrivit art. 2537 pct. 3 C.civ., *prescripția se întrerupe prin constituirea ca parte civilă pe parcursul urmăririi penale sau în fața instanței de judecată până la începerea cercetării judecătorești sau, în lipsa constituirii de parte civilă, dacă despăgubirile se acordă din oficiu, prescripția se va întrerupe de la momentul începerii urmăririi penale*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, prescripția întrerupându-se la momentul începerii urmăririi penale atunci când despăgubirile se acordă din oficiu (spre exemplu, când persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu).

Potrivit art. 2537 pct. 2 C.civ., prescripția se întrerupe și prin invocarea, pe cale de excepție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie. În acest caz, întreruperea este provizorie și condiționată, la fel ca în cazul întreruperii prescripției prin formularea unei cereri de chemare în judecată, depinzând de soarta soluționării de către instanță a dreptului invocat pe cale de excepție (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 218). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cursul prescripției poate fi și suspendat, pentru motivele prevăzute de art. 2532 C.civ. (și nu numai), suspendarea producând un efect general [prevăzut de art. 2534 alin. (1) C.civ.] și un efect special, redat de art. 2534 alin. (2) C.civ.

Efectul special constă în *prorogarea, dacă este cazul, a momentului împlinirii termenului de prescripție extinctivă în așa fel încât intervalul de timp cuprins între momentul încetării cauzei de suspendare și cel al împlinirii prescripției extinctive să fie de 6 luni sau de o lună*, după cum termenul de prescripție extinctivă aplicabil în speță este mai mare de 6 luni, respectiv este de 6 luni sau mai scurt (*Fișe 2019*, p. 214). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 153. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Cel în folosul căruia curge prescripția poate renunța, în cazul prescripției începute și neîmplinite, la beneficiul termenului scurs, precum și la prescripția împlinită, această posibilitate fiind consecința caracterului de ordine privată al normelor (art. 2507 C.civ.).

Renunțarea la prescripție poate fi expresă sau chiar tacită, însă neîndoielnică și să rezulte numai din manifestări neechivoce (art. 2508 C.civ.).

Din punctul de vedere al întinderii efectelor, renunțarea la prescripție produce efecte numai în privința celui care a făcut-o, ea neputând fi invocată împotriva codebitorilor solidari ori ai unei obligații indivizibile sau împotriva fideiusorilor (art. 2511 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 183).

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât renunțarea la prescripție poate fi atât expresă, cât și tacită, dar neîndoielnică, la fel cum este și varianta de răspuns de la litera B, pentru motivul indicat în paragraful anterior.

În privința variantei de răspuns de la litera C, ea este greșită, întrucât renunțarea la prescripție poate fi invocată atât în cursul termenului de prescripție, cât și după împlinirea acestuia, neproducând efecte câtă vreme termenul nu a început să curgă.

| 154. Răspuns: A, C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Potrivit art. 2507 C.civ., cel în folosul căruia curge prescripția poate renunța, în cazul prescripției începute și neîmplinite, la beneficiul termenului scurs, precum și la prescripția împlinită, această posibilitate fiind consecința caracterului de ordine privată al normelor ce reglementează instituția prescripției extinctive. În consecință, nu se poate renunța la o prescripție ce nu a început să curgă, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este greșită, însă este posibilă o astfel de manifestare de voință cu privire la prescripția împlinită, cât și cu privire la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută și neîmplinită, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cu referire la întinderea efectelor renunțării la prescripție, art. 2511 C.civ. stabilește, fără echivoc, că aceasta va afecta doar persoana care a făcut-o, fără a putea fi invocată împotriva codebitorilor solidari ori ai unei obligații indivizibile sau împotriva fideiusorilor, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, corectă.

| 155. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Dreptul la acțiunea în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract se prescrie în termen de 6 luni de la data la care contractul trebuia încheiat [art. 1669 alin. (2) C.civ.]. În consecință, de la data de 15.03.2013 ar începe să curgă termenul de 6 luni, care s-ar împlini la 15.09.2013.

Cu toate acestea, încă de la momentul perfectării promisiunii bilaterale de vânzare (15.03.2012), promitentul-vânzător a predat promitentului-cumpărător posesia imobilului ce face obiectul promisiunii, fapt ce echivalează cu o recunoaștere a dreptului, care, intervenind anterior momentului de la care ar începe să curgă termenul de prescripție (15.03.2013), a avut ca efect o amânare a momentului de la care acest termen a început să curgă. Așa încât, atât timp cât promitentul-cumpărător a fost în posesia imobilului, termenul de prescripție nu a început să curgă, aceasta fiind situația și la data de 10.02.2016, când a fost formulată acțiunea în pronunțarea hotărârii care să țină loc de contract. În consecință, deși cererea a fost introdusă pe rolul instanței la aproape 3 ani de la data la care ar fi trebuit încheiat contractul, termenul de prescripție nu era împlinit.

Prin raportare la explicațiile oferite, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă, celelalte două fiind greșite.

| 156. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

La rezolvarea acestei probleme trebuie avută în vedere *Decizia nr. 1/2014* a ICCJ, Completul RIL (M. Of. nr. 283 din 17.04.2014), potrivit căreia *prescripțiile extinctive începute anterior datei de 01.10.2011, împlinite ori neîmplinite, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 01.10.2011.*

Contractul încheiat între L și F, de locațiune, este un contract cu executare succesivă, ce presupune executarea unor prestații succesive, ce devin scadente la momente diferite; mai exact, chiria, ce reprezintă echivalentul dreptului de folosință al apartamentului, trebuia achitată la data de 15 a fiecărei luni, aceta fiind momentul de la care se naște dreptul la acțiune pentru fiecare chirie neachitată în parte.

Astfel, prin raportare la data scadenței fiecărei obligații de plată a chiriei în parte și având în vedere momentul intrării în vigoare a actualului Cod civil, care interzice instanței de judecată să invoce prescripția extinctivă din oficiu (01.10.2011), vom putea vorbi despre două perioade distincte: perioada de dinainte de 01.10.2011, când au început să curgă atâtea termene de prescripție câte chirii neachitate au existat (aferente lunilor ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie 2011), și perioada ulterioară zilei de 01.10.2011, când au devenit scadente chiriile aferente lunilor octombrie, noiembrie, decembrie 2011, ianuarie, februarie, martie și aprilie 2012.

Dacă în privința primei perioade instanța poate invoca din oficiu împlinirea termenului de prescripție pentru chiriile neachitate, pentru ultimele 7 luni numai cel în favoarea căruia curge prescripția poate invoca această excepție, în condițiile prevăzute de art. 2513 C.civ.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, celelalte două fiind, în mod evident, greșite.

| 157. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Între F, în calitate de vânzător, și T, în calitate de cumpărător, a fost încheiat un contract de vânzare a unui utilaj, la data de 01.03.2015. Bunul nu a fost predat cumpărătorului, deși acesta a fost pus în întârziere cu privire la obligația sa de preluare a utilajului, în condițiile art. 1510 C.civ. Ulterior punerii în întârziere a cumpărătorului, utilajul a pierit într-un incendiu, la data de 25.03.2015.

Astfel, riscul pieirii bunului a trecut la cumpărător, ca efect al punerii sale în întârziere, potrivit art. 1511 alin. (1) C.civ. Prin urmare, acțiunea sa îndreptată împotriva vânzătorului prin care solicită predarea bunului ori plata contravalorii acestuia va fi respinsă, întrucât bunul a pierit după ce riscul fusese preluat de cumpărător. În același timp, cumpărătorul nu va putea solicita nici restituirea sumei achitate cu titlu de preț, față de dispozițiile art. 1274 C.civ.

Cât privește termenul de prescripție a formulării acțiunii, acesta a fost respectat, întrucât la data de 10.02.2018, deci în interiorul termenului general de 3 ani, F a fost notificat cu privire la predarea bunului, notificarea având efectul unei puneri în întârziere a debitorului, ce duce la întreruperea termenului de prescripție (art. 2537 pct. 4 C.civ.), condiționat însă de introducerea, în termen de 6 luni de la notificare, a cererii de chemare în judecată (art. 2540 C.civ.). Cum acțiunea introductivă a fost formulată după 4 luni de la notificare, suntem în prezența unui caz de întrerupere a prescripției extinctive. În consecință, excepția prescripției, invocată prin întâmpinare, este neîntemeiată și va fi respinsă ca atare.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, celelalte două fiind greșite.

| 158. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Termenele de decădere, după interesul ocrotit, pot fi de ordine publică sau de ordine privată. Părțile nu pot însă renunța, nici anticipat și nici după începerea cursului lor, la termenele de decădere de ordine publică și nici nu le pot modifica, micșorându-le sau mărindu-le, după caz, potrivit art. 2549 alin. (2) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

După izvorul lor, termenele de decădere se împart în legale și convenționale. Termenele convenționale sunt stabilite prin voința părților. Dacă părțile stipulează o clauză prin care se stabilește un termen de decădere ce face excesiv de dificilă exercitarea dreptului sau săvârșirea actului de către partea interesată, clauza este lovită de nulitate absolută, potrivit art. 2546 C.civ. Așadar, varianta

de răspuns de la litera C este greșită, deoarece prevede ca sancțiune nulitatea relativă a clauzei respective, în loc de nulitatea absolută, întocmai cum este stipulată prin dispozițiile amintite mai sus.

În ceea ce privește invocarea decăderii, organul de jurisdicție este obligat să invoce și să aplice din oficiu termenul de decădere, indiferent dacă cel interesat îl pune sau nu în discuție, *cu excepția cazului când decăderea privește un drept de care părțile pot dispune* [art. 2550 alin. (2) C.civ.], deci doar dacă termenul de decădere este un termen legal de ordine publică instanța trebuie să invoce din oficiu decăderea (*Fișe 2019*, p. 229). În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 159. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Decăderea este sancțiunea de drept civil care constă în stingerea dreptului subiectiv civil neexercitat în termenul prevăzut de lege sau stabilit de părți ori în împiedicarea, în condițiile legii, a săvârșirii actului unilateral (juridic sau material) [art. 2545 alin. (2) C.civ.]. Față de definiția oferită de Codul civil, observăm că varianta de răspuns de la litera C este, în mod evident, corectă.

Potrivit art. 2548 alin. (1) C.civ., *termenele de decădere nu sunt supuse suspendării și întreruperii, dacă prin lege nu se dispune altfel*, însă conform textului alineatului următor, forța majoră împiedică curgerea termenului, iar dacă termenul a început să curgă, el se suspendă, nesocotindu-se împlinit decât după 5 zile de la data când suspendarea a încetat [art. 2548 alin. (2) C.civ.].

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, prin raportare la perioada de timp după care se socotește împlinit termenul de decădere după ce a încetat cazul de forță majoră.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 2548 alin. (3) C.civ., *atunci când realizarea dreptului presupune exercitarea unei acțiuni în justiție, termenul de decădere este întrerupt pe data introducerii cererii de chemare în judecată, dispozițiile privitoare la întreruperea prescripției fiind aplicabile în mod corespunzător.*

§5. Persoana fizică și persoana juridică

| 160. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Divizarea persoanei juridice poate fi atât parțială, cât și totală. Divizarea parțială constă în desprinderea unei părți din patrimoniul persoanei juridice, care continuă să existe, și transmiterea acestei părți către una sau mai multe persoane juridice care există sau care se înființează în acest mod [art. 236 alin. (3) C.civ.].

Divizarea totală se face prin împărțirea întregului patrimoniu al unei persoane juridice între două sau mai multe persoane juridice care există deja sau care se înființează prin divizare [art. 236 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât divizarea, indiferent de forma acesteia, nu presupune în mod obligatoriu și constituirea unei noi persoane juridice, patrimoniul sau o parte din patrimoniu putând fi transmis și unei persoane juridice deja existente.

În situația în care întregul patrimoniu sau partea desprinsă din acesta se transmite mai multor persoane juridice deja existente sau care se înființează în acest mod, împărțirea patrimoniului sau împărțirea părții desprinse se va face în mod egal, dacă prin actul ce a dispus divizarea nu s-a stabilit o altă proporție [art. 273 alin. (1) și (3) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece prin actul de divizare se poate stabili o altă modalitate de împărțire a părții desprinse, fără a fi obligatorie împărțirea la jumătate în orice situație.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, conform art. 240 alin. (1) C.civ., care stabilește că, în cazul contractelor încheiate în considerarea calității persoanei juridice supuse reorganizării, acestea nu își încetează efectele, cu excepția cazului în care părțile au stipulat expres contrariul sau menținerea ori repartizarea contractului este condiționată de acordul părții interesate.

| 161. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Conform art. 232 C.civ., reorganizarea persoanei juridice este operațiunea juridică în care pot fi implicate una sau mai multe persoane juridice și care are ca efecte înființarea, modificarea ori încetarea acestora.

Reorganizarea persoanei juridice se realizează prin fuziune, prin divizare sau prin transformare [art. 233 alin. (1) C.civ.]. În timp ce fuziunea se face prin absorbția unei persoane juridice de către o altă persoană juridică sau prin contopirea mai multor persoane juridice pentru a alcătui o persoană

juridică nouă (art. 234 C.civ.). În oricare dintre formele fuziunii (absorbție sau contopire), persoana absorbită își încetează existența.

Potrivit art. 240 alin. (1) C.civ., în cazul contractelor încheiate în considerarea calității persoanei juridice supuse reorganizării, acestea nu își încetează efectele, cu excepția cazului în care părțile au stipulat expres contrariul sau menținerea ori repartizarea contractului este condiționată de acordul părții interesate.

Având în vedere argumentele legale redate mai sus, putem concluziona că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, varianta de la litera A fiind greșită întrucât contractele nu își încetează existența, iar cea de la litera B fiind incorectă deoarece persoana absorbită își încetează existența.

| 162. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Potrivit art. 5 alin. (6) din Legea societăților nr. 31/1990 (republicată în M. Of. nr. 1066 din 17.11.2004), actul constitutiv se încheie prin înscris sub semnătură privată, cu excepția cazului când printre bunurile subscrise ca aport la capitalul social se află un imobil, se constituie o societate în nume colectiv sau în comandită simplă, societatea pe acțiuni se constituie prin subscripție publică. Cum aportul fiecăruia dintre asociații din speță a fost în bani, rezultă că actul de înființare al societății respectă forma impusă de lege, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cât privește capacitatea asociaților la încheierea actului de înființare, se observă că aceștia au capacitate deplină de exercițiu, inclusiv minorul care avea capacitate deplină de exercițiu dobândită anticipat prin încheierea unei căsătorii (aspect care rezultă din împrejurarea că era însoțit la semnarea actului constitutiv de soacra sa). Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, potrivit art. 202 C.civ., *dacă înregistrarea persoanei juridice are caracter constitutiv, persoana juridică nu se consideră legal înființată cât timp înregistrarea nu a avut loc*. Potrivit art. 41 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, *societatea este persoană juridică de la data înmatriculării în registrul comerțului*.

Prin urmare, având în vedere că nu au fost îndeplinite alte formalități după încheierea actului constitutiv de către asociați, constatăm că neregulile din speță privesc condițiile privind înregistrarea persoanei juridice. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 163. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Cazurile de nulitate absolută a persoanei juridice sunt prevăzute de art. 196 alin. (1) lit. a), c)-g) C.civ., acestea fiind: 1. *lipsește actul de înființare sau nu a fost încheiat în forma autentică în situațiile anume prevăzute de lege* [art. 196 alin. (1) lit. a) C.civ.]; 2. *obiectul de activitate este ilicit, contrar ordinii publice ori bunelor moravuri* [art. 196 alin. (1) lit. c) C.civ.]; 3. *lipsește autorizația administrativă necesară pentru înființarea persoanei juridice* [art. 196 alin. (1) lit. d) C.civ.]; 4. *actul de înființare nu prevede denumirea, sediul sau obiectul de activitate* [art. 196 alin. (1) lit. e) C.civ.]; 5. *actul de înființare nu prevede aporturile fondatorilor sau ale asociaților ori capitalul social subscris și vărsat* [art. 196 alin. (1) lit. f) C.civ.]; 6. *s-au încălcat dispozițiile legale privind patrimoniul inițial sau capitalul social minim, subscris și vărsat* [art. 196 alin. (1) lit. g) C.civ.].

Se observă că nerespectarea numărului minim de fondatori sau asociați prevăzut de lege nu se regăsește printre cazurile de nulitate absolută, acesta fiind un motiv de nulitate relativă, conform art. 196 alin. (1) lit. h) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Cât privește regimul juridic al nulității absolute a persoanei juridice, acesta este guvernat de următoarele reguli: (1) nulitatea absolută *se constată exclusiv de instanța judecătorească* [art. 196 alin. (1) teza I C.civ.]; (2) nulitatea absolută a persoanei juridice poate fi invocată *oricând*, de la momentul înregistrării sau înființării acesteia (*acțiunea este imprescriptibilă*); (3) nulitatea absolută a persoanei juridice *se acoperă în toate cazurile*, dacă, până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe de judecată, *cauza de nulitate a fost înlăturată* [art. 197 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 254).

Așadar, nulitatea absolută poate fi invocată oricând, ea acoperindu-se numai dacă, până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe de judecată, *cauza de nulitate a fost înlăturată*, spre deosebire de nulitatea relativă, care poate fi invocată în termen de un an de la data înregistrării sau înființării persoanei juridice; prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește efectele nulității, amintim art. 198 alin. (1) C.civ., potrivit căruia, *de la data la care hotărârea judecătorească de constatare a nulității a devenit definitivă, persoana juridică*

încetează fără efect retroactiv și intră în lichidare, ceea ce înseamnă că varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

164. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, în raport de situația descrisă T având posibilitatea de a obține pe cale judecătorească luarea unor măsuri pentru a asigura conservarea probelor, potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială, până la introducerea acțiunii de fond împotriva lui J, în solidar cu Societatea XX SRL, în termenul fixat de instanță, acest drept fiind recunoscut de art. 255 alin. (2) coroborat cu alin. (4) C.civ.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât Teatrul de balet, nefiind autor al faptei ilicite, nu poate fi obligat la repararea prejudiciului cauzat lui T, iar publicarea ziarului online „Sub lupă" nu poate fi interzisă în întregime, instanța putând, pe calea ordonanței președințiale, să dispună numai încetarea acțiunii prejudiciabile – în speță, campania de denigrare dusă de jurnalistul J –, potrivit art. 255 alin. (3) C.civ.

165. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Răspunsul la această întrebare se regăsește în textul art. 74 C.civ. Astfel, pot constitui atingeri aduse vieții private, potrivit dispoziției legale menționate: *(...) b) interceptarea fără drept a unei convorbiri private, săvârșită prin orice mijloace tehnice, sau utilizarea, în cunoștință de cauză, a unei asemenea interceptări; (...) d) difuzarea de imagini care prezintă interioare ale unui spațiu privat fără acordul celui care îl ocupă în mod legal; (...) h) utilizarea, cu rea-credință, a numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană; (...).*

În consecință, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera A este greșită, difuzarea de imagini care prezintă spațiul privat constituind o atingere adusă vieții private numai în lipsa acordului persoanei care ocupă respectivul spațiu în mod legal.

CAPITOLUL AL II-LEA. DREPTURILE REALE PRINCIPALE

§1. Dreptul de proprietate

1. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Dreptul de proprietate publică și dreptul de proprietate privată au o serie de caractere juridice comune, și anume: caracterul absolut, caracterul exclusiv și caracterul perpetuu. În plus, dreptul de proprietate publică prezintă o serie de caractere specifice: inalienabilitatea, imprescriptibilitatea și insesizabilitatea. În consecință, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, întrucât caracter relativ au doar drepturile de creanță, nu și drepturile reale (categorie din care face parte dreptul de proprietate), iar caracter absolut au atât dreptul de proprietate publică, cât și dreptul de proprietate privată.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât numai dreptul de proprietate privată este susceptibil de modalități și dezmembrăminte, caracterul inalienabil al proprietății publice făcându-l incompatibil cu acestea din urmă (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 324).

2. Răspuns: A, B *(admitere INM, 2013)*

Clauza de inalienabilitate, ca limită convențională a exercitării dreptului de proprietate privată, poate fi stipulată expres într-un contract cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, după cum poate fi și subînțeleasă în convențiile din care se naște obligația de a transmite în viitor proprietatea către o persoană determinată sau determinabilă [art. 627 alin. (4) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu este necesar ca în contractele ce dau naștere obligației de a transmite în viitor proprietatea, ca interdicția de înstrăinare, să fie prevăzută expres.

Dacă este prevăzută în mod expres în contract, clauza de inalienabilitate, pentru a produce efecte juridice, trebuie să fie instituită pe o perioadă de cel mult 49 de ani de la data dobândirii bunului și să presupună existența unui interes serios și legitim [art. 627 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Pentru a fi opozabilă, clauza de inalienabilitate trebuie supusă formalităților de publicitate prevăzute de lege, dacă este cazul [art. 628 alin. (2) C.civ.]. În privința destinatarilor publicității, Codul civil face distincție între instituirea clauzei de inalienabilitate prin act cu titlu gratuit și instituirea sa prin act cu titlu oneros. Astfel, în cazul în care clauza de inalienabilitate a fost prevăzută într-un contract cu titlu gratuit, ea este opozabilă și creditorilor anteriori ai dobânditorului [art. 628 alin. (4) C.civ.], pe când, dacă respectiva clauză a fost prevăzută într-un contract cu titlu oneros, ea va putea fi opusă numai creditorilor ulteriori ai celui ținut de interdicția de înstrăinare. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

3. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Clauza de inalienabilitate este acea clauză prevăzută într-o convenție sau într-un testament prin care se restricționează sever dreptul de dispoziție juridică asupra unui bun (*Fișe 2019*, p. 300).

Pentru a fi valabilă, clauza de inalienabilitate trebuie să fie temporară (putând fi stabilită pentru o durată maximă de 49 de ani) și să presupună existența unui interes serios și legitim pentru care a fost prevăzută [art. 627 alin. (1) C.civ.].

Pentru opozabilitatea față de terți a clauzei este necesară îndeplinirea formalităților de publicitate, acolo unde legea prevede aceste formalități [art. 628 alin. (2) C.civ.]. În cazul în care clauza de inalienabilitate este valabilă, dar nu au fost îndeplinite condițiile de opozabilitate, iar bunul a fost înstrăinat, beneficiarul clauzei nu se mai poate prevala față de terțul dobânditor de clauza de inalienabilitate, însă are dreptul, potrivit art. 628 alin. (5) C.civ., să pretindă daune-interese proprietarului care nu s-a conformat obligației de inalienabilitate de care era ținut (*Fișe 2019*, p. 348).

Dacă nu este respectată clauza, sancțiunea diferă după cum este vorba despre contractul prin care a fost instituită respectiva interdicție de înstrăinare ori despre contractul subsecvent, prin care s-a înstrăinat bunul cu privire la care se instituise clauza de inalienabilitate.

să fie predate la încetarea concesiunii [art. 872 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, fructele, precum și, în limitele prevăzute de lege și de actul de constituire, productele bunului concesionat revin concesionarului [art. 872 alin. (2) C.civ.].

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă, cea de la litera B fiind corespunzătoare textului legal indicat.

În ceea ce privește posibilitatea apărării dreptului de concesiune, aceasta este recunoscută concesionarului, iar nu concedentului, pe calea acțiunii confesorii (art. 873 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

| 11. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Dreptul de proprietate se stinge, potrivit art. 562 C.civ., prin pieirea bunului, prin abandonarea bunului mobil și prin renunțarea, prin declarație autentică, la dreptul de proprietate asupra bunului imobil. În acest din urmă caz, dreptul se va considera stins de la momentul înscrierii în cartea funciară a renunțării la imobil [art. 562 alin. (2) teza finală C.civ.], astfel că, aplicând dispozițiile menționate la speța dată, putem afirma că dreptul de proprietate al lui DR s-a stins la data de 10.08.2015 (odată cu înscrierea renunțării în cartea funciară). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, în mod evident, corectă.

În cazul renunțării la drept, comuna, orașul sau municipiul poate cere înscrierea dreptului de proprietate în folosul său, în baza hotărârii consiliului local, cu respectarea dispozițiilor legale privind transferul drepturilor reale imobiliare, dacă o altă persoană nu a solicitat înscrierea în temeiul uzucapiunii [art. 889 alin. (2) C.civ.]. Cum dispozițiile legale referitoare la efectul constitutiv al înscrierilor în cartea funciară se vor aplica numai după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ-teritorială și deschiderea cărților funciare pentru imobilele respective (art. 56 din Legea nr. 71/2011), reiese că varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită.

§2. Modalitățile juridice ale dreptului de proprietate

| 12. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Întrebarea reia problema dreptului de a încheia acte juridice cu privire la bunul comun de către coproprietari, a cărei soluție o aflăm în textul art. 641 C.civ., cu denumirea marginală *actele de administrare și de dispoziție*.

Astfel, ca regulă generală, actele de administrare pot fi încheiate cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți, în timp ce actele de dispoziție rămân supuse regulii unanimității.

În categoria actelor de dispoziție intră, potrivit art. 641 alin. (4) C.civ., actele de folosință cu titlu gratuit, cesiunile de venituri imobiliare și locațiunile încheiate pe termen mai mare de 3 ani (*per a contrario*, locațiunile încheiate pe termen de 3 ani sau mai mic sunt privite ca acte de administrare), actele care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului, precum și orice acte cu titlu gratuit (indiferent dacă sunt liberalități sau acte dezinteresate).

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât denunțarea contractului de locațiune se face cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți, și nu cu acordul majorității coproprietarilor [art. 641 alin. (1) C.civ.], în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât pentru încheierea unui contract de locațiune cu termen de 3 ani (considerat de legiuitor, în această materie, act de administrare) nu este necesar acordul tuturor coproprietarilor.

În fine, contractul de donație este un act cu titlu gratuit, chiar dacă este afectat de o condiție suspensivă, motiv pentru care este necesar acordul tuturor coproprietarilor pentru încheierea sa valabilă, potrivit art. 641 alin. (4) teza finală C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 13. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Dreptul de administrare, la fel ca și dreptul de concesiune și dreptul de folosință cu titlu gratuit, sunt drepturi reale corespunzătoare proprietății publice (art. 866 C.civ.).

Obligația apărării în justiție a proprietății publice revine titularului (statul sau unitatea administrativ-teritorială), însă titularii drepturilor reale corespunzătoare sunt obligați: *a) să îl informeze pe proprietar cu privire la orice tulburare adusă dreptului de proprietate publică* și *b) să îl introducă*

în proces pe titularul dreptului de proprietate publică, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă (instituția arătării titularului dreptului, art. 75-77 CPC) (art. 865 C.civ.).

Pe de altă parte, art. 870 alin. (1) C.civ. statuează că apărarea în justiție a dreptului de administrare revine titularului dreptului.

Având în vedere că în speță au fost contestate și dreptul de proprietate publică, fiind formulată o acțiune în revendicare, cât și dreptul de administrare al Regiei autonome de apă, atunci varianta de răspuns de la litera B va fi, în mod evident, greșită, întrucât calitate procesuală pasivă cu privire la apărarea dreptului de proprietate publică are numai unitatea administrativ-teritorială.

Variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, Regia autonomă având obligația de introducere forțată a titularului dreptului de proprietate publică, dar, în același timp, având și obligația de a apăra dreptul său de administrare.

| 14. Răspuns: C *(admitere INM, 2013)*

Art. 650 C.civ. stabilește o serie de reguli privind atribuirea în folosință exclusivă a părților comune din clădirile cu mai multe apartamente, proprietate exclusivă. Astfel, părțile comune pot fi atribuite coproprietarilor în folosință exclusivă numai dacă prin aceasta nu sunt lezate drepturile celorlalți coproprietari. Decizia de atribuire în folosință exclusivă trebuie adoptată cu o majoritate de două treimi atât din numărul coproprietarilor, cât și al cotelor-părți, iar în clădirile unde sunt constituite asociații de proprietari, decizia se adoptă de către adunarea generală cu aceeași majoritate [trebuie avute în vedere și prevederile art. 43 alin. (2) din Legea nr. 196/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și administrarea condominiilor (M. Of. nr. 660 din 30.07.2018), potrivit cărora *hotărârea de atribuire în folosință exclusivă se adoptă cu acordul tuturor proprietarilor din condominiu și al cotelor-părți indivize*]. Rezultă că varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, celelalte fiind, în mod evident, greșite.

| 15. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare [art. 643 alin. (1) C.civ.], prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește încheierea sau denunțarea unor contracte de locațiune cu privire la bunul comun, este necesar acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți, fiind considerate acte juridice de administrare, conform art. 641 alin. (1) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În categoria actelor de dispoziție includem și actele care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului comun, iar pentru încheierea acestuia este necesar acordul tuturor coproprietarilor, potrivit art. 641 alin. (4) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 16. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Art. 643 alin. (1) C.civ. prevede că fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare. Drept urmare, în procesele cu terțe persoane având ca obiect bunul aflat în coproprietate, calitatea procesuală activă sau, după caz, pasivă poate să revină oricăruia dintre coproprietari, nefiind obligatoriu ca în proces să figureze toți coproprietarii, și indiferent de felul acțiunii în justiție exercitate, deci atât în cazul acțiunii în revendicare sau al altor acțiuni reale cu privire la bunul proprietate comună, cât și în cazul acțiunilor personale (G. BOROI, C.A. ANGHELESCU, B. NAZAT, *Curs de drept civil. Drepturile reale principale*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 102-103). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Din aplicarea principiului potrivit căruia fiecare coproprietar este titularul exclusiv al unei cote-părți ideale și abstracte din dreptul de proprietate asupra lucrului decurge dreptul fiecărui coproprietar de a încheia acte juridice de dispoziție având ca obiect cota sa parte din drept, fără a se pune problema acordului celorlalți coproprietari. Având în vedere acestea, precum și dispozițiile art. 634 alin. (1) C.civ. ce stabilesc faptul că, în lipsă de stipulație contrară, fiecare coproprietar poate dispune în mod liber de cota sa parte, rezultă că varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât orice coproprietar poate efectua singur, fără consimțământul și chiar împotriva voinței celorlalți titulari, acte juridice de conservare, deoarece acestea sunt întotdeauna profitabile, menirea lor fiind aceea de a preîntâmpina

diminuarea ori pierderea dreptului (*idem*, p. 98). Dreptul coproprietarului de a încheia singur acte de conservare fără acordul celorlalți este prevăzut expres de art. 640 C.civ.

17. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, potrivit art. 643 alin. (1) C.civ. (a se vedea explicațiile oferite la întrebarea anterioară).

În privința actelor de administrare efectuate de coproprietari, legea stabilește o serie de reguli, printre care amintim și situația în care se încheie un act de administrare care limitează în mod substanțial posibilitatea unui coproprietar de a folosi bunul comun în raport de cota sa parte ori care impune acestuia o sarcină excesivă prin raportare la cota sa parte sau la cheltuielile suportate de către ceilalți coproprietari, caz în care este necesar acordul proprietarului care poate fi astfel prejudiciat [art. 641 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În ceea ce privește fructele bunului comun, regula este că acestea se cuvin tuturor coproprietarilor, proporțional cu cota lor parte din drept, fără a distinge în raport de felul fructelor (art. 637 C.civ.). În schimb, coproprietarul care a suportat singur cheltuielile producerii sau culegerii fructelor are dreptul la restituirea acestor cheltuieli de către coproprietari, în proporție cu cotele lor părți [art. 638 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât fructele astfel produse sau culese nu se cuvin în întregime coproprietarului respectiv, acesta din urmă având cel mult un drept de retenție asupra fructelor pe care trebuie să le remită celorlalți coproprietari, până când aceștia îi vor restitui cheltuielile aferente cotelor părți pe care le dețin (*Fișe 2019*, p. 353).

18. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Acțiunea în revendicare a unui bun aflat în coproprietate obișnuită poate fi introdusă, în toate cazurile, doar de către unul dintre coproprietari, conform art. 643 alin. (1) C.civ., legiuitorul român renunțând astfel la principiul unanimității, existent în reglementarea anterioară.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

19. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Actualul Cod civil a redus semnificativ sfera de aplicare a principiului unanimității în materia drepturilor coproprietarilor cu privire la întregul bun. Astfel, acordul tuturor coproprietarilor nu este necesar atunci când se încheie acte de conservare cu privire la bunul deținut în coproprietate (art. 640 C.civ.) și nici acte de administrare, astfel cum rezultă din art. 641 alin. (2) și (3) C.civ.

Regula unanimității va fi verificată însă la încheierea actelor de dispoziție juridică, sfera acestor acte fiind stabilită de dispozițiile art. 641 alin. (4) C.civ. Astfel, principiul unanimității se aplică actelor de dispoziție cu privire la bunul comun (în înțelesul comun al termenului), actelor de folosință cu titlu gratuit (de exemplu, contractul de comodat), cesiunilor de venituri imobiliare și locațiunilor încheiate pe termen mai mare de 3 ani (*per a contrario*, locațiunile încheiate pe termen de 3 ani sau mai mic sunt privite ca acte de administrare), actelor care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului, precum și oricăror acte cu titlu gratuit (indiferent dacă sunt liberalități sau acte dezinteresate). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este incorectă, întrucât pentru încheierea unui contract de întreținere este necesar acordul tuturor coproprietarilor, indiferent de durata pentru care se datorează întreținerea.

Aplicând noțiunile teoretice arătate mai sus la variantele de răspuns oferite, observăm că cea de la litera A este singura corectă.

20. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, deși este adevărat că în cazul coproprietății obișnuite cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară, totuși, dacă bunul a fost dobândit prin act juridic, proba contrară se va putea face doar prin înscrisuri [art. 634 alin. (2) C.civ.], și nu prin orice mijloc de probă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, incorectă, întrucât art. 641 alin. (4) C.civ. prevede că actul care urmărește exclusiv înfrumusețarea bunului comun nu se poate încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor.

În fine, conform art. 647 alin. (3) C.civ., când bunul comun are caracter accesoriu, în absența unei convenții contrare, cota-parte din drept a fiecărui coproprietar se stabilește în funcție de întinderea bunului principal, astfel că varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

21. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

După cum s-a arătat anterior, Codul civil a redus semnificativ sfera de aplicare a principiului unanimității în materia drepturilor coproprietarilor cu privire la întregul bun, acesta trebuind a fi respectat la încheierea actelor de dispoziție cu privire la bunul comun (în înțelesul comun al termenului), a actelor de folosință cu titlu gratuit (de exemplu, contractul de comodat), a cesiunilor de venituri imobiliare și a locațiunilor încheiate pe termen mai mare de 3 ani, a actelor care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului, precum și a oricăror acte cu titlu gratuit (indiferent dacă sunt liberalități sau acte dezinteresate).

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă, pentru încheierea valabilă a unei locațiuni cu o durată de 4 ani fiind necesar acordul tuturor coproprietarilor.

Pe de altă parte, variantele de răspuns de la literele B și C sunt incorecte, atât pentru încheierea unui contract de comodat, cât și pentru încheierea unui act prin care se urmărește exclusiv înfrumusețarea bunului fiind necesar acordul tuturor coproprietarilor.

Cu toate acestea, de la regulile stabilite în art. 641 C.civ. se poate deroga prin încheierea, cu acordul tuturor coproprietarilor, a unui contract de administrare a coproprietății, conform art. 644 C.civ.

22. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

În materia coproprietății obișnuite, dispozițiile art. 637 C.civ. recunosc fiecărui coproprietar dreptul de a culege, proporțional cu cota lor parte din drept, fructele produse de bunul comun.

Prin contractul de administrare a coproprietății, încheiat cu acordul tuturor coproprietarilor, aceștia pot deroga, potrivit art. 644 alin. (1) C.civ., de la dispozițiile legale referitoare la repartizarea beneficiilor și a sarcinilor între coproprietari (art. 635 C.civ.), la exercitarea în comun a dreptului de folosință asupra bunului proprietate comună (art. 636 C.civ.), la efectuarea actelor juridice de administrare și de dispoziție [art. 641 și art. 642 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, articolul menționat mai sus nu permite și derogarea de la dispozițiile legale care stabilesc modul de culegere a fructelor produse de bunul comun. Rezultă că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește drepturile coproprietarilor cu privire la întregul bun, art. 641 alin. (1) C.civ. stabilește că actele de administrare, precum încheierea sau denunțarea unor contracte de locațiune, cesiunile de venituri imobiliare și alte asemenea, cu privire la bunul comun, pot fi încheiate cu acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți. Așadar, în situația în care un singur coproprietar deține majoritatea cotelor-părți, poate încheia singur, fără acordul celorlalți, acte de administrare. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă: proprietatea periodică presupune existența mai multor persoane care exercită succesiv și repetitiv atributul folosinței, specific dreptului de proprietate asupra unui bun mobil sau imobil, în intervale de timp determinate, egale sau inegale, conform art. 687 C.civ. Însă, în privința intervalului de timp determinat prin actul juridic în temeiul căruia a luat naștere proprietatea periodică, coproprietarul poate încheia singur, fără acordul celorlalți coproprietari, acte juridice, precum închirierea, vânzarea, ipotecarea și alte asemenea, potrivit art. 689 alin. (1) C.civ., întrucât în privința respectivei perioade titularul dreptului este proprietar exclusiv, exercitând singur toate atributele acestui drept real principal.

23. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Speța aduce în discuție problema drepturilor coproprietarilor asupra întregului bun, mai exact modalitatea exercitării de către aceștia a atributului folosinței. După cum reiese din datele oferite, asupra unei case din București există un drept de proprietate comună pe cote-părți obișnuită, exercitat de 3 coproprietari, unul dintre ei (L) deținând o cotă-parte de 3/4 (75%) din acest drept.

Conform art. 641 C.civ., contractul de închiriere (formă a contractului de locațiune ce are ca obiect un bun imobil) este considerat de legiuitor ca fiind un act de administrare ori de dispoziție, fiind supus unor reguli diferite privind încheierea sa de către coproprietari, în funcție de durata sa. Astfel, din interpretarea sistematică a alin. (1) și (4) ale art. 641 C.civ. rezultă că, dacă durata locațiunii este mai mică sau egală cu 3 ani, contractul va fi privit ca un act de administrare, pe când, dacă durata sa depășește 3 ani, vor fi aplicabile regulile specifice actelor de dispoziție.

Cum în speța noastră L (coproprietarul care deține majoritatea cotelor-părți, respectiv 3/4 din drept) dorește încheierea unei locațiuni pe o durată mai mică de 3 ani (pe 2 ani și 9 luni), este evident că actul va fi privit de legiuitor ca unul de administrare, pentru încheierea sa valabilă fiind suficient

acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți [art. 641 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, L putând încheia singur contractul cu nepoata sa, deținând majoritatea cotelor-părți.

Cât privește contractul de comodat, acesta este un act esențialmente gratuit prin care se acordă dreptul de folosință cu privire la un anumit bun, prin remiterea acestuia, de la comodant către comodatar (art. 2146 C.civ.). Așadar, acest tip de contract este asimilat de legiuitor, în materia coproprietății, unui act de dispoziție [art. 641 alin. (4) C.civ.], pentru încheierea sa fiind necesar acordul tuturor coproprietarilor. Cu alte cuvinte, varianta de răspuns de la litera B este greșită, L neputând încheia singur o convenție de comodat cu privire la bunul comun cu nepoata sa.

În fine, modul de folosire a bunului comun poate fi stabilit și prin convenția părților (așa-numitul partaj de folosință), fără însă a se pune capăt stării de coproprietate. Dacă părțile nu se înțeleg, partajul de folosință poate fi realizat și pe cale judiciară, prin hotărâre judecătorească (art. 639 C.civ.). Așadar, dacă L nu se înțelege cu ceilalți coproprietari cu privire la actele de folosință asupra bunului, poate oricând solicita instanței partajarea folosinței comune, varianta de răspuns de la litera C fiind, de asemenea, corectă.

24. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Izvorul coproprietății obișnuite poate fi și o succesiune, atunci când moștenirea lui *de cujus* este acceptată de mai mulți moștenitori, fiecare dintre aceștia dobândind fie o cotă-parte din dreptul de proprietate asupra patrimoniului succesoral, fie din dreptul de proprietate asupra unui bun individual determinat. Aceasta este și situația din speță, A, B și C, în calitate de moștenitori, devenind coproprietari, în cote egale, ai unui imobil – construcție, în suprafață de 250 mp.

Cu privire la posibilitatea încheierii de către coproprietari a unor acte juridice cu privire la bunul ce face obiectul coproprietății, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 641 și art. 642 C.civ.

Conform art. 641 alin. (4) C.civ., *orice acte juridice de dispoziție cu privire la bunul comun, actele de folosință cu titlu gratuit, cesiunile de venituri imobiliare și locațiunile încheiate pe termen mai mare de 3 ani, precum și actele care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului nu se pot încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor.*

Prin urmare, actul de locațiune cu privire la bunul comun, încheiat pe o durată de 5 ani, va avea regimul juridic aplicabil actelor de dispoziție în această materie, fiind necesară, pentru eficacitate, întrunirea acordului tuturor coproprietarilor (regula unanimității). În cazul nerespectării acestei reguli, sancțiunea este inopozabilitatea actului de locațiune încheiat pentru o durată de 5 ani față de coproprietarul care nu a consimțit la facerea sa (în speță, C) [art. 642 alin. (1) C.civ.]. Mai mult, lui C i se recunoaște dreptul ca, înainte de partaj, să exercite acțiunile posesorii împotriva terțului care a intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului (clinica dentară), restituirea bunului făcându-se în folosul tuturor coproprietarilor, cu daune-interese în sarcina celor care au participat la încheierea actului (în speță, în sarcina lui A și B).

Față de explicațiile oferite, variantele de răspuns de la literele A și B sunt cele corecte, iar cea de la litera C este greșită.

25. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Art. 637 C.civ. stabilește că *fructele produse de bunul comun se cuvin tuturor coproprietarilor proporțional cu cota lor parte din drept*, fără a distinge în raport de felul fructelor.

Anumite distincții se impun totuși în ceea ce privește natura juridică a acțiunii în justiție ce poate fi introdusă împotriva coproprietarului care și-a însușit toate fructele produse de bunul aflat în coproprietate (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 97).

Astfel, în cazul fructelor naturale și industriale, dacă mai există în materialitatea lor și se mai află la coproprietar, ele pot fi supuse partajului oricând, în caz contrar coproprietarul interesat având dreptul la despăgubiri, în termenul general de prescripție [art. 638 alin. (2) C.civ.].

Pe de altă parte, fructele civile (venituri rezultate din folosirea bunului de către o altă persoană în baza unui act juridic) pot fi reclamate de ceilalți coproprietari, proporțional cu cotele lor părți, în termenul general de prescripție, potrivit art. 638 alin. (2) și (3) C.civ.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită, celelalte două fiind corecte.

26. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Partajul este operațiunea juridică prin care se pune capăt stării de proprietate comună. După modalitatea de încheiere, vorbim despre partaj voluntar (prin bună învoială sau convențional) și partaj judiciar (prin hotărâre judecătorească).

Partajul voluntar poate pune capăt ambelor forme de proprietate comună pe cote-părți, cât și proprietății comune devălmașe, în timp ce partajul judiciar, în principiu, nu poate pune capăt coproprietății forțate [cu excepția situației prevăzute de art. 671 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât în cazul coproprietății forțate partajul voluntar este singura formă de partaj admisibilă [art. 671 alin. (3) C.civ.].

Convenția de partaj este un contract bi sau multilateral, ce se încheie prin simpla manifestare de voință a părților (consensual), cu excepția cazului când privește un imobil, caz în care, potrivit art. 680 alin. (2) C.civ., pentru a fi valabil, trebuie încheiat în formă autentică (*ad validitatem*).

Tot o condiție de valabilitate a convenției de partaj este și manifestarea de voință a tuturor coproprietarilor în momentul încheierii acesteia, împărțeala făcută fără participarea tuturor coproprietarilor fiind lovită de nulitate absolută, potrivit art. 684 alin. (2) C.civ.

Așadar, confruntând explicațiile oferite cu variantele de răspuns, constatăm că primele două (A și B) întrunesc condițiile pentru a fi considerate corecte.

27. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)***

Răspunsul la această întrebare îl regăsim în textul art. 678 C.civ., cu denumirea marginală *executarea silită privitoare la bunul comun*. Creditorii personali ai unui coproprietar care nu își execută benevol obligația nu vor putea urmări bunul, care nu face obiectul proprietății exclusive a debitorului lor. Art. 678 alin. (1) C.civ. le conferă însă un drept de opțiune între a urmări silit cota-parte din dreptul de proprietate asupra bunului, care îi revine coproprietarului debitor, și a cere partajul bunului comun [E. Chelaru, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 790].

Dacă aleg această din urmă cale, creditorii vor putea urmări fie partea de bun, fie suma de bani cuvenită debitorului lor, în funcție de rezultatul partajului [art. 678 alin. (1) C.civ.].

Prin raportare la argumentele mai sus prezentate, variantele de răspuns de la literele A și B sunt, în mod evident, corecte.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este incorectă, întrucât același art. 678 C.civ., la alin. (3), recunoaște creditorilor care au un drept de garanție asupra bunului comun că au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi, nu numai după partaj, ci și înainte.

28. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

În cazul în care un coproprietar încheie un act de dispoziție (cum este contractul de vânzare) singur, fără acordul celorlalți coproprietari, sancțiunea va fi, potrivit art. 642 alin. (1) C.civ., inopozabilitatea respectivului act față de coproprietarul care nu a consimțit la încheierea lui, coproprietarul vătămat având dreptul și să exercite, înainte de partaj, o acțiune posesorie împotriva terțului care a intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului; în acest din urmă caz, restituirea posesiei bunului se va face în folosul tuturor coproprietarilor, cu daune-interese în sarcina celor care au participat la vânzare [art. 642 alin. (2) C.civ.].

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce celelalte două variante sunt, evident, corecte.

§3. Dezmembrămintele dreptului de proprietate privată

29. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Răspunsul la această întrebare este oferit de dispozițiile art. 765-769 C.civ.

Astfel, cel mai important drept dobândit de proprietarul fondului dominant este acela de a se folosi de servitutea constituită în folosul fondului său; în acest scop, în lipsa unei prevederi contrare (ce poate rezulta, spre exemplu, din actul juridic în temeiul căruia s-a constituit servitutea), *el (proprietarul fondului dominant) poate să ia toate măsurile* și poate face, pe cheltuiala sa, toate lucrările pentru exercitarea și conservarea servituții [art. 765 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la

litera A este greșită, aceasta prevăzând că proprietarul fondului aservit are obligația de suportare a cheltuielilor cu conservarea servituții.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, prin raportare, pe de o parte, la prevederile art. 767 alin. (1) și (2) C.civ., conform cărora proprietarul fondului aservit nu va putea strămuta exercitarea servituții în alt loc decât dacă are un motiv legitim și serios și fără a agrava exercitarea dreptului pentru proprietarul fondului dominant, iar, pe de altă parte, la prevederile art. 766 C.civ., cu următorul conținut: *În toate cazurile în care cheltuielile lucrărilor necesare pentru exercitarea și conservarea servituților revin proprietarului fondului aservit, acesta se va putea exonera de obligație renunțând la dreptul de proprietate asupra fondului aservit în întregime sau asupra părții din fondul aservit necesare pentru exercitarea servituții în favoarea proprietarului fondului dominant (...)*.

30. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

Astfel, varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât proprietarul fondului aservit nu poate renunța unilateral la servitute, aceasta fiind o prerogativă a proprietarului fondului dominant [art. 770 alin. (1) lit. b) C.civ.], în timp ce varianta de răspuns de la litera B este incorectă, dacă avem în vedere prevederile art. 767 alin. (2) C.civ., care statuează că proprietarul fondului aservit va putea schimba locul prin care se exercită servitutea, dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiții: dacă are un interes serios și legitim și dacă exercitarea servituții va rămâne la fel de comodă pentru proprietarul fondului dominant.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, proprietarul fondului aservit având posibilitatea să renunțe la dreptul de proprietate asupra fondului său, în cazul prevăzut de art. 766 C.civ.

31. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, dacă avem în vedere dispozițiile art. 702 C.civ., conform cărora prevederile referitoare la superficie se aplică și în cazul plantațiilor și al altor lucrări autonome cu caracter durabil.

Varianta de la litera A este greșită, întrucât dreptul de superficie nu este un drept perpetuu, ci este un drept esențialmente temporar (art. 694 C.civ.), la fel ca și afirmația de la litera B, dreptul de superficie purtând și asupra subsolului unui teren [art. 693 alin. (1) C.civ.].

32. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Dreptul de superficie se prezintă în două forme, astfel cum rezultă și din definiția dată dezmembrământului de art. 693 alin. (1) C.civ.: în forma principală (deplină, completă), care presupune că superficiarul dobândește dreptul de proprietate asupra construcției, plantației sau altei lucrări aflate pe terenul proprietatea unei alte persoane, și în forma secundară (incompletă), care constă în dreptul superficiarului de a construi, planta sau edifica o lucrare pe terenul proprietatea altuia. În oricare dintre cele două forme, dreptul de superficie este un drept cesibil, titularul său putându-l înstrăina, fie prin acte cu titlu gratuit, fie prin acte cu titlu oneros.

Din punctul de vedere al caracterelor juridice, dreptul de superficie este un drept real imobiliar, temporar (putând fi încheiat pentru o durată de 99 de ani, cu posibilitatea de reînnoire, conform art. 694 C.civ.), imprescriptibil extinctiv [potrivit art. 696 alin. (2) C.civ.] și care nu poate înceta prin partaj, dreptul de proprietate al nudului proprietar și dreptul superficiarului nefiind în stare de coproprietate (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 168-169).

În fine, dreptul de superficie încetează în unul dintre modurile prevăzute de art. 698 C.civ., respectiv prin expirarea termenului, prin consolidare, prin pieirea construcției, dar numai dacă există stipulație expresă în acest sens, și prin alte moduri prevăzute de lege [spre exemplu, prin modalitatea prevăzută de art. 695 alin. (3) C.civ.].

Așadar, raportând explicațiile oferite la variantele de răspuns existente, reiese că singura afirmație corectă este cea de la litera C, celelalte două fiind, în mod evident, greșite.

33. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Dreptul de superficie este dreptul de a avea sau de a edifica o construcție pe terenul altuia, deasupra ori în subsolul acelui teren, asupra căruia superficiarul dobândește un drept de folosință [art. 693 alin. (1) C.civ.].

Întrebarea urmărește să verifice caracterele juridice ale dreptului de superficie. Astfel, dreptul de superficie este: (1) un drept real imobiliar – poartă asupra unei suprafețe de teren; (2) un drept temporar – poate fi constituit pe o durată de cel mult 99 de ani, iar la împlinirea termenului poate fi reînnoit (art. 694 C.civ.), de unde rezultă că varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece exclude posibilitatea reînnoirii perioadei pentru care a fost constituit; (3) un drept imprescriptibil extinctiv – acțiunea confesorie întemeiată pe dreptul de superficie poate fi intentată oricând, împotriva oricărei persoane care împiedică exercitarea dreptului, chiar și împotriva proprietarului terenului (art. 696 C.civ.), deci și varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu prevede și posibilitatea de a introduce acțiunea confesorie și împotriva proprietarului terenului.

Mai mult, dreptul de superficie nu poate înceta prin partaj, deoarece dreptul de proprietate al superficiarului și dreptul proprietarului terenului nu sunt în stare de coproprietate, ci sunt două drepturi distincte (Fișe 2019, p. 403). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

34. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Dreptul de superficie poate fi apărat pe calea acțiunii confesorii, care, potrivit art. 696 C.civ., poate fi intentată împotriva oricărei persoane care împiedică exercitarea dreptului, chiar și a proprietarului terenului, fiind imprescriptibilă extinctiv, pe calea acțiunii posesorii, dar și pe calea unei acțiuni personale, izvorâtă din convenția de constituire a dezmembrământului.

Întrucât dreptul de proprietate al superficiarului și dreptul proprietarului terenului nu sunt în stare de coproprietate, ci sunt două drepturi distincte, dreptul de superficie nu poate fi apărat și nici nu poate înceta pe calea partajului.

Față de cele arătate mai sus, se poate concluziona că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte două reprezentând posibilități reale ale titularului dreptului de superficie.

35. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Dreptul de superficie se poate constitui fie direct, prin act juridic (convenție sau legat), fie prin uzucapiune, fie prin unul dintre mijloacele speciale de constituire, prevăzute de art. 693 alin. (3) și (4) C.civ. Astfel, în cazul în care s-a construit pe terenul altuia și nu se invocă accesiunea ca mod de dobândire a proprietății, superficia se poate înscrie, pe baza renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului [art. 693 alin. (4) teza I C.civ.] ori în favoarea unui terț, pe baza cesiunii dreptului de a invoca accesiunea [art. 693 alin. (4) teza finală C.civ.].

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și B sunt, evident, corecte.

Cât privește durata pentru care se poate constitui dreptul de superficie, art. 694 C.civ. prevede, pe de o parte, că aceasta este de maximum 99 de ani, iar, pe de altă parte, că există și posibilitatea reînnoirii, astfel că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

36. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Dreptul de superficie se dobândește în temeiul unui act juridic, prin uzucapiune sau în alt mod prevăzut de lege [art. 693 alin. (2) C.civ.], însă se poate naște și prin renunțarea proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, înscrisă în cartea funciară, în cazul în care s-a construit pe terenul său de către un terț [art. 693 alin. (4) C.civ.].

Așadar, în situația, cum este cea din speță, în care s-a construit pe terenul altuia, dreptul de superficie în favoarea constructorului s-ar putea naște numai dacă proprietarul terenului și-ar înscrie în cartea funciară renunțarea la dreptul de a invoca accesiunea. Cum proprietarul terenului nu și-a manifestat voința în acest sens, urmează ca afirmația de la litera A să fie considerată greșită.

Variantele corecte sunt cele de la literele B și C, întrucât, pe de o parte, acțiunea reclamantului va fi respinsă ca neîntemeiată, acestuia neputându-i-se recunoaște un drept de superficie împotriva voinței proprietarului terenului, iar, pe de altă parte, având în vedere buna-credință a constructorului, acestuia nu i se poate cere desființarea construcției, însă poate fi obligat să cumpere suprafața sa de teren ocupată de hotelul reclamantului, la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă hotelul nu s-ar fi ridicat [art. 586 și art. 584 alin. (3) C.civ.].

37. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Dreptul de superficie se constituie prin act juridic și prin uzucapiune [art. 693 alin. (2) C.civ.], dar și prin una dintre modalitățile speciale prevăzute de art. 693 alin. (3) și (4) C.civ., printre care se numără și renunțarea proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului,

urmată de înscrierea dreptului de superficie, *ori* cesiunea dreptului de a invoca accesiunea de către proprietarul terenului către o terță persoană, urmată de înscrierea dreptului de superficie, după ce cesionarul preia lucrarea autonomă în temeiul accesiunii.

Așadar, dacă un constructor de bună-credință ridică o construcție pe terenul unei alte persoane, aceasta din urmă poate fie să renunțe la a invoca accesiunea în favoarea constructorului, acesta devenind astfel superficiar, fie să cesioneze dreptul de a invoca accesiunea în favoarea unui terț care va deveni el însuși superficiar.

Aplicând raționamentul de mai sus la situația descrisă de întrebare, se va putea concluziona că dreptul de superficie se va înscrie în favoarea lui Z, care este terțul căruia Y i-a cesionat dreptul de a invoca accesiunea.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

38. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Potrivit art. 660 C.civ., zidul care desparte două fonduri este bun comun, asupra căruia există un drept de coproprietate forțată, atâta vreme cât nu rezultă altfel dintr-un titlu contrar, dintr-un semn de necomunitate ori dacă respectiva coproprietate nu a devenit proprietate exclusivă prin uzucapiune.

În consecință, construirea unei ferestre în zidul comun reprezintă un act material de dispoziție permis, dar pentru care este nevoie de acordul coproprietarului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, soluție ce rezultă și din textul art. 614 C.civ.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât balconul neparalel cu linia de hotar spre fondul învecinat este interzis la o distanță mai mică de un metru, și nu de 2 metri, astfel cum apare în speță.

În ceea ce privește ferestrele de lumină, dat fiind scopul lor, ele pot fi făcute fără limită de distanță, atâta vreme cât sunt construite astfel încât să se împiedice vederea spre fondul învecinat (art. 616 C.civ), prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

39. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Dreptul de superficie este un drept temporar care se poate constitui pe o perioadă de cel mult 99 de ani, cu posibilitatea de reînnoire (art. 694 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât prevede posibilitatea constituirii pe durată nedeterminată a dreptului de superficie.

Asemănător dreptului de superficie, și dreptul de uzufruct este un drept esențialmente temporar, cel constituit în favoarea unei persoane fizice putând fi cel mult viager [art. 708 alin. (1) C.civ.]. Rezultă că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În ceea ce privește obligațiile uzufructuarului și cele ale nudului proprietar, acestea sunt împărțite în funcție de obiectul lor (nuda proprietate sau dreptul de uzufruct însuși) între proprietar și uzufructuar. Potrivit acestui principiu, cheltuielile și sarcinile proprietății revin nudului proprietar [art. 735 alin. (1) C.civ.], iar cheltuielile și sarcinile privind folosința bunului, culegerea fructelor ori încasarea veniturilor, inclusiv în caz de litigiu, revin uzufructuarului (art. 733 C.civ.). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

40. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Dintre cele trei enunțuri redate, corecte sunt cele de la literele B și C, greșit fiind primul, referitor la servitutea de trecere.

Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă, dreptul de superficie, fiind un drept esențialmente temporar, poate fi constituit pe o perioadă de cel mult 99 de ani, cu posibilitatea de reînnoire (art. 694 C.civ.).

Și varianta de răspuns de la litera C este corectă; conform dispozițiilor legale, uzufructuarul are dreptul de a încheia contracte de închiriere și de arendă [art. 715 alin. (1) C.civ.] și de a culege fructele civile ale bunului ce face obiectul dreptului său (spre deosebire de titularul drepturilor de uz ori de abitație – a se vedea art. 752 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, prin raportare la cerința din enunț. Întrucât în caz de neînțelegere între părți, la răscumpărarea servituții de trecere, instanța va putea suplini consimțământul proprietarului fondului dominant [art. 772 alin. (2) C.civ.], și nu pe cel al proprietarului fondului aservit.

41. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

În cazul stingerii dreptului de superficie prin consolidare, în absența unei stipulații contrare, dezmembrămintele (printre care și dreptul de uz) consimțite de superficiar se mențin pe durata pentru care au fost constituite, dar nu mai târziu de împlinirea termenului inițial al superficiei (art. 700 C.civ.), pe când, în cazul stingerii dreptului de superficie prin expirarea termenului pentru care a fost constituit, în absența unei înțelegeri contrare încheiate cu proprietarul terenului, dezmembrămintele (printre care și dreptul de uzufruct) consimțite de superficiar se sting în momentul încetării dreptului de superficie [art. 699 alin. (3) C.civ.].

Așadar, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

În privința titularului dreptului de abitație, acesta poate locui împreună cu soțul și copiii săi în locuința nudului proprietar, chiar dacă nu a fost căsătorit sau nu avea copii la momentul constituirii abitației (art. 750 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera C este, evident, greșită.

42. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Soarta ipotecilor constituite pe durata existenței superficiei este diferită, în funcție de titularul dreptului de ipotecă; astfel, distingem între ipotecile constituite de superficiar și ipotecile constituite cu privire la teren, de proprietarul terenului. Prin urmare, în cazul în care superficiarul a constituit o ipotecă asupra construcției și, la expirarea termenului pentru care a fost constituit dreptul de superficie, *superficiarul (proprietarul construcției) a fost obligat la cumpărarea terenului* [art. 699 alin. (2) teza I C.civ.], *ipoteca se extinde de drept asupra terenului* [art. 699 alin. (3) teza a II-a C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În cazul ipotecilor constituite asupra terenului, dacă *proprietarul terenului a devenit și proprietarul construcției în temeiul accesiunii* [art. 699 alin. (1) C.civ.], ipotecile constituite cu privire la teren pe durata existenței superficiei *nu se extind asupra întregului imobil* în momentul încetării dreptului de superficie [art. 699 alin. (4) teza I C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește dezmembrămintele consimțite de superficiar, acestea se sting în momentul încetării dreptului de superficie, *în absența unei înțelegeri contrare* încheiate cu proprietarul terenului [art. 699 alin. (3) teza I C.civ.], deci varianta de răspuns de la litera C este, în mod evident, greșită.

43. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

În cazul încetării dreptului de superficie prin consolidare, în absența unei stipulații contrare, dezmembrămintele consimțite de superficiar se mențin pe durata pentru care au fost constituite, dar nu mai târziu de împlinirea termenului inițial al superficiei [art. 700 alin. (1) C.civ.].

Așadar, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte două fiind, în consecință, greșite.

44. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Potrivit art. 699 alin. (1) C.civ., în cazul stingerii dreptului de superficie prin expirarea termenului, în lipsa unei stipulații contrare, proprietarul terenului dobândește dreptul de proprietate asupra construcției edificate de superficiar, cu obligația de a plăti valoarea de circulație a acesteia de la data expirării termenului, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie corectă.

Tot corectă este și afirmația de la litera B, după cum prevede în mod expres textul art. 701 alin. (1) C.civ.

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, atâta vreme cât nu se individualizează cauza încetării dreptului de superficie, situația dezmembrămintelor fiind diferită după cum dreptul de superficie a încetat prin expirarea termenului [art. 699 alin. (3) C.civ.], prin consolidare [art. 700 alin. (1) C.civ.] ori prin pieirea construcției [art. 701 alin. (1) C.civ.].

45. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Întrebarea are în vedere modalitățile de stingere a dezmembrămintelor dreptului de proprietate.

Dreptul de uzufruct, conform art. 746 alin. (1) și (2) și art. 747 C.civ., se stinge prin: a) moartea uzufructuarului ori, după caz, încetarea personalității juridice, chiar dacă termenul pentru care a fost constituit dreptul de uzufruct nu s-a împlinit (deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă); b) ajungerea la termen; c) consolidare; d) renunțarea la uzufruct; e) neuzul timp de 10 ani; f) abuzul de folosință din partea uzufructuarului, la cererea nudului proprietar.

Dreptul de servitute se stinge prin radierea din cartea funciară pentru una dintre cauzele prevăzute de art. 770 alin. (1) C.civ., inclusiv, conform lit. f) a aceluiași articol de lege, prin neuzul timp de 10 ani. Așadar, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dreptul de superficie se stinge prin radierea din cartea funciară pentru una dintre cauzele prevăzute de art. 698 C.civ., respectiv: a) expirarea termenului, b) consolidare, dacă terenul și construcția devin proprietatea aceleiași persoane, c) pieirea construcției, dacă există stipulație expresă în acest sens, și d) alte cazuri prevăzute de lege.

Cu privire la termenul pentru care se poate constitui, art. 694 C.civ. prevede o durată a superficiei de cel mult 99 de ani, cu posibilitatea reînnoirii după expirarea termenului inițial. Așadar, dreptul de superficie nu este cel mult viager, el putând avea o durată mai mare decât durata vieții superficiarului. Deci, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

46. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Dreptul de superficie se dobândește în temeiul unui act juridic, precum și prin uzucapiune sau prin alt mod prevăzut de lege [art. 693 alin. (2) C.civ.]. Un caz particular de dobândire a dreptului de superficie este prevăzut de art. 693 alin. (4) teza finală C.civ., potrivit căruia dreptul de superficie se poate dobândi ca urmare a cesiunii dreptului de a invoca accesiunea de către proprietarul terenului, către o terță persoană. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ipoteza constituirii superficiei prin transmiterea de către proprietar doar a construcției sau prin transmiterea terenului și a construcției, în mod separat, către două persoane, în lipsă de stipulație contrară, superficiarul are obligația de a nu modifica structura construcției sau de a o reconstrui, dacă a demolat-o [art. 695 alin. (2) C.civ.]. În cazul nerespectării obligației de a nu modifica structura construcției, proprietarul terenului poate să solicite, în termenul de prescripție extinctivă de 3 ani, fie încetarea dreptului de superficie, fie repunerea în situația anterioară [art. 695 alin. (3) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă, reprezentând un caz special de încetare a dreptului de superficie, ca urmare a nerespectării unei obligații de către superficiar.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât dreptul de superficie poate fi constituit pe o durată de cel mult 99 de ani, iar la împlinirea termenului poate fi reînnoit, potrivit art. 694 C.civ.

47. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Dreptul de uzufruct este un drept cesibil, putând fi cedat chiar fără acordul nudului proprietar și chiar în lipsa unei prevederi exprese în acest sens inserate în convenția de constituire a uzufructului [art. 714 alin. (1) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Din punctul de vedere al bunurilor ce pot face obiectul dreptului de uzufruct, regula o constituie bunurile neconsumptibile, având în vedere obligația principală a uzufructuarului de a le conserva substanța și a le restitui la finalul duratei în starea în care se află. Cu toate acestea, uzufructul poate privi și bunuri consumptibile, conform art. 712 C.civ., caz în care uzufructuarul are dreptul de a dispune de bunuri, dar și obligația de a restitui bunuri de aceeași calitate, cantitate și valoare. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Tot falsă este și afirmația de la litera C, dacă avem în vedere dispozițiile art. 748 alin. (1) C.civ., care prevăd că, în caz de pieire fortuită, parțială, a bunului, uzufructul va continua asupra părții din bun rămase.

48. Răspuns: B, C *(admitere INM, 2013)*

Întrebarea are în vedere drepturile și obligațiile uzufructuarului. Astfel, conform art. 714 alin. (1) C.civ., în absența unei prevederi contrare, uzufructuarul poate ceda, cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, dreptul său unei alte persoane, fără acordul nudului proprietar, deci varianta de răspuns de la litera B este corectă. Tot în sfera drepturilor uzufructuarului intră și posibilitatea pe care acesta o are de a exercita acțiunea confesorie de uzufruct, prin care să obțină recunoașterea dreptului său și înlăturarea oricăror tulburări ce i-ar aduce (art. 705 C.civ.). Această acțiune poate fi introdusă atât împotriva terțelor persoane, cât și împotriva nudului proprietar, conform art. 705 coroborat cu art. 696 alin. (1) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cu privire la obligațiile ce îi revin uzufructuarului în timpul exercitării dreptului de uzufruct (*Fișe 2019*, p. 417-418), amintim: a) obligația de a folosi lucrul ca un bun proprietar – presupune îndatorirea acestuia de a menține lucrul în bună stare și de a face reparațiile de întreținere [art. 729 alin. (1) C.civ.]; b) obligația de a folosi lucrul întocmai ca proprietarul, ce presupune obligația de a nu schimba destinația dată bunului de către nudul proprietar, precum și îndatorirea de a suporta toate sarcinile și cheltuielile ocazionate de litigiile privind folosința bunului, culegerea fructelor ori încasarea veniturilor (art. 733 C.civ.) – deci, și varianta de răspuns de la litera C este corectă; c) obligația de încunoștințare a proprietarului cu privire la orice încălcare a dreptului său; și d) obligația de a achita legatele cu titlu particular având ca obiect obligațiile de întreținere sau, după caz, rente viagere [art. 743 alin. (3) C.civ.].

49. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Printre obligațiile uzufructuarului, prevăzute de dispozițiile art. 723-736 C.civ., se numără și cele referitoare la inventarierea bunurilor luate în uzufruct (art. 723 C.civ.) și la respectarea destinației acestora (art. 724 C.civ.). Cu toate acestea, obligația de inventariere nu există dacă uzufructul bunului mobil a fost dobândit prin uzucapiune [teza finală a alin. (1) al art. 723 C.civ.], iar destinația bunurilor nu trebuie respectată atunci când se asigură o creștere a valorii bunului sau cel puțin nu se prejudiciază în niciun fel interesele proprietarului (teza finală a art. 724 C.civ.).

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este, evident, greșită.

Tot incorectă este și varianta de răspuns de la litera A, întrucât, potrivit dispozițiilor alin. (1) al art. 716 C.civ., la încetarea uzufructului, uzufructuarul nu poate pretinde despăgubiri pentru îmbunătățirile aduse bunului mobil, nici chiar atunci când prin acestea s-a sporit valoarea bunului. El va avea dreptul numai la o indemnizație echitabilă (și nu la despăgubiri) doar pentru acele îmbunătățiri făcute cu încuviințarea proprietarului și numai dacă prin acestea s-a sporit valoarea bunului, astfel cum arată art. 716 alin. (3) teza finală C.civ.

50. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Dreptul de uzufruct poate fi cedat unei alte persoane fie cu titlu oneros, fie cu titlu gratuit, fără a fi nevoie de acordul nudului proprietar. Așadar, contractul prin care B a cedat lui C, fără acordul lui A, dreptul de uzufruct este valabil, în temeiul art. 714 alin. (1) C.civ.

Dreptul de uzufruct este însă strâns legat de persoana uzufructuarului principal, astfel că, potrivit art. 714 alin. (4) C.civ., după cesiune dreptul de uzufruct continuă până la decesul uzufructuarului inițial. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât dreptul de uzufruct nu poate continua până la împlinirea termenului pentru care fusese constituit dacă uzufructuarul inițial a decedat, chiar dacă ar fi îndeplinite formalitățile de publicitate, legiuitorul nefăcând nicio distincție din acest punct de vedere.

Având atributele folosinței și posesiei, uzufructuarul poate încheia contracte de locațiune, care, dacă sunt înscrise în cartea funciară, sunt opozabile proprietarului sau moștenitorilor acestuia, după stingerea uzufructului prin decesul uzufructuarului până la împlinirea termenului lor, dar nu mai mult de 3 ani de la încetarea uzufructului [art. 715 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, D va putea cere respectarea contractului de locațiune până la împlinirea termenului pentru care fusese încheiat, dacă locațiunea a fost înscrisă în cartea funciară, însă nu mai mult de 3 ani de la data decesului uzufructuarului, ceea ce face incorectă varianta de răspuns de la litera B.

Printre drepturile uzufructuarului se numără și dreptul de a primi o *indemnizație echitabilă* pentru cheltuielile pe care le-a făcut cu lucrările necesare adăugate bunului, precum și pentru celelalte lucrări adăugate sau pentru îmbunătățirile făcute cu încuviințarea proprietarului, dacă prin acestea s-a sporit valoarea bunului [art. 716 alin. (3) C.civ.]. Totuși, noțiunea de *indemnizație echitabilă* nu se confundă cu cea de *despăgubire*, care presupune o întindere mai mare a valorii și la care uzufructuarul nu este îndreptățit, potrivit art. 716 alin. (1) C.civ.; prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

51. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Întrebarea are în vedere anumite obligații și drepturi ale uzufructuarului în raport cu nuda proprietate. Art. 736 C.civ. stabilește obligațiile uzufructuarului în cazul în care dreptul de uzufruct avea ca obiect o turmă de oi și aceasta a pierit. Astfel, pentru situația în care turma a pierit din cauze neimputabile uzufructuarului, riscul pieirii se divide între acesta din urmă și nudul proprietar. Prin urmare, dacă turma a pierit în întregime, uzufructuarul va restitui numai pieile ori valoarea acestora, conform art. 736 alin. (1) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă. În schimb, dacă turma a pierit numai în parte, uzufructuarul este obligat să înlocuiască animalele pierite cu cele de prăsilă.

În timpul exercitării uzufructului, uzufructuarul are obligația, printre altele, de a folosi bunul ca un bun proprietar. Aceasta presupune îndatorirea de a menține lucrul în stare bună și de a face reparațiile de întreținere, potrivit art. 729 alin. (1) C.civ. În ceea ce privește reparațiile mari ce au ca obiect o parte importantă din bun și care implică o cheltuială excepțională [art. 729 alin. (3) C.civ.] uzufructuarul are obligația să îl înștiințeze pe nudul proprietar despre necesitatea efectuării lor. Întrucât acestea sunt, de regulă, în sarcina nudului proprietar. Prin excepție de la regulă, reparațiile mari revin uzufructuarului atunci când acestea sunt determinate de neefectuarea reparațiilor de întreținere, potrivit art. 729 alin. (4) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în absența unei prevederi contrare, uzufructuarul poate ceda, atât cu titlu oneros, cât și cu titlu gratuit, dreptul său unei alte persoane, fără acordul nudului proprietar, conform art. 714 alin. (1) C.civ.

52. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Dreptul de uz este dreptul unei persoane de a folosi lucrul altuia și de a-i culege fructele naturale și industriale numai pentru nevoile proprii și ale familiei sale (art. 749 C.civ.). Astfel, titularul dreptului de uz poate culege *doar fructele naturale și industriale*, spre deosebire de uzufructuar care, pe lângă fructele naturale și industriale, are dreptul și la fructele civile, ca o consecință a exercitării atributului folosinței asupra lucrului sau lucrurilor date în uzufruct. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Dacă uzufructul cuprinde păduri, potrivit art. 719 C.civ., uzufructuarul poate lua din păduri araci pentru vii, fără să existe o limitare legală cu privire la distanța la care se află via sau cu privire la dreptul de proprietate asupra viei. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Dacă uzufructul cuprinde, printre altele, și bunuri consumptibile, cum ar fi bani, grâne, băuturi, uzufructuarul are dreptul de a dispune de ele, însă cu obligația de a restitui bunuri de aceeași cantitate, calitate și valoare sau, *la alegerea proprietarului*, contravaloarea lor la data stingerii uzufructului (art. 712 C.civ.). Astfel, alegerea între cele două opțiuni cu privire la restituirea bunurilor în situația încetării dreptului de uzufruct aparține proprietarului, și *nu* uzufructuarului, așadar, rezultă că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

53. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Fructele industriale (cum sunt și recoltele), alături de fructele naturale, percepute după constituirea uzufructului aparțin uzufructuarului, indiferent cine a suportat cheltuielile necesare însămânțării (art. 710 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Celelalte două variante de răspuns sunt corecte, dacă avem în vedere prevederile art. 709 C.civ., care recunosc uzufructuarului folosința exclusivă a bunului, fiind ținut de toate obligațiile, dar având și toate drepturile proprietarului în legătură cu posesia și folosința obiectului uzufructului.

54. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Având în vedere că oile au pierit din cauze neimputabile uzufructuarului și din totalul de 100 de oi au pierit doar o parte, devin incidente dispozițiile art. 736 alin. (2) C.civ., potrivit cărora, *dacă turma nu a pierit în întregime, uzufructuarul este obligat să înlocuiască animalele pierite cu cele de prăsilă*. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât doar pentru situația în care turma de oi ar fi pierit în întregime uzufructuarul ar fi fost obligat, conform art. 736 alin. (1) C.civ., să restituie pieile animalelor sau valoarea acestora, deci nu și pentru situația în care au pierit numai o parte dintre acestea.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale este o răspundere cauzată de animal în dauna unei terțe persoane și nicidecum pentru situația în care un animal piere. În plus, răspunderea pentru prejudiciile realizate de animale revine, în principiu, numai persoanei care deține paza juridică, nu și celei care deține doar paza materială, rezultată din contactul direct cu lucrul, cum este și cazul ciobanilor din speța noastră care exercită doar o pază materială. Paza juridică aparține proprietarului ori celui care, în temeiul unei dispoziții legale sau al unui contract, exercită în mod independent controlul și supravegherea lucrului și se servește de acesta în interes propriu, conform art. 1377 C.civ.

55. Răspuns: C (A, C, în urma rectificării baremului) ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Din analiza dispozițiilor art. 708 C.civ. se poate trage concluzia că dreptul de uzufruct este un drept esențialmente temporar.

Astfel, după cum este constituit în favoarea unei persoane fizice sau juridice, dezmembrământul poate înceta, în lipsa unui termen stabilit de părți, cel mai târziu la data morții uzufructuarului persoană fizică, la împlinirea unui termen de 30 de ani în cazul persoanei juridice ori, dacă uzufructul a fost constituit până la data la care o altă persoană (fizică, bineînțeles) va ajunge la o anumită vârstă, acesta va dura până la acea dată, chiar dacă acea persoană ar muri înainte de împlinirea vârstei stabilite (art. 708 C.civ.).

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este, la rândul ei, corectă, în considerarea dispozițiilor art. 704 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 36 C.civ. Astfel, potrivit primului text de lege indicat, *dreptul de uzufruct se poate constitui numai în favoarea unei persoane existente*, în timp ce art. 36 C.civ. recunoaște încă de la concepție drepturile copilului care se naște viu (principiul capacității anticipate de folosință). Drept urmare, și dreptul de uzufruct se poate constitui în favoarea unei persoane care va exista în viitor, dacă sunt respectate dispozițiile art. 36 C.civ.

56. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

În speța dată, M a dobândit, prin convenție, un drept de uzufruct asupra terenului vecinului său F. În această calitate, M a ridicat un imobil-construcție, parțial pe terenul proprietatea sa și parțial pe terenul asupra căruia avea doar un dezmembrământ.

La încetarea dreptului de uzufruct, imobilului-construcție, fiind o lucrare autonomă în concepția art. 578 alin. (2) C.civ., îi vor fi aplicabile dispozițiile din materia accesiunii imobiliare artificiale, astfel cum prevede în mod expres art. 716 alin. (4) C.civ.

În consecință, având în vedere că uzufructuarul (fiind un detentor precar față de nudul proprietar) este privit de lege ca un constructor de rea-credință (art. 597 C.civ.), în cauză va fi aplicabil art. 582 C.civ., care prevede că *proprietarul imobilului poate să ceară instanței: să dispună înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al lucrării, cu plata, la alegerea sa, către autorul lucrării, a jumătate din valoarea materialelor și a manoperei ori din sporul de valoare adus imobilului; să ceară obligarea autorului lucrării la desființarea acesteia; să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat.*

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, celelalte două variante fiind corecte.

57. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, pe de o parte, obligația uzufructuarului de a depune garanție poate să fie înlăturată prin voința părților, nudul proprietar putând renunța la garanție [art. 726 alin. (1) C.civ.], iar, pe de altă parte, dacă dreptul de uzufruct se constituie în mod indirect, vânzătorul sau donatorul care și-a păstrat nuda proprietate nu este obligat să depună garanție [art. 726 alin. (2) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, față de dispozițiile art. 746 alin. (1) lit. e) C.civ., conform cărora uzufructul se stinge prin *neuzul timp de 10 ani sau, după caz, timp de 2 ani în cazul uzufructului unei creanțe*.

NB! Cât privește varianta de răspuns de la litera B, avem serioase îndoieli cu privire la corectitudinea sa, întrucât, în orice situație, moartea uzufructuarului duce și la stingerea dreptului de uzufruct. În același sens este și art. 746 alin. (2) C.civ., care statuează că *uzufructul se stinge prin decesul sau, după caz, încetarea existenței juridice a uzufructuarului chiar dacă termenul nu s-a împlinit.*

58. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Potrivit prevederilor art. 714 alin. (1) C.civ., în absența unei prevederi contrare, uzufructuarul poate ceda, cu titlu oneros ori cu titlu gratuit, dreptul său unei alte persoane, fără acordul nudului proprietar, dispozițiile în materie de carte funciară fiind aplicabile. Prin urmare, părțile pot conveni ca uzufructul să fie cedat unei alte persoane doar cu acordul nudului proprietar, astfel că varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Până la notificarea cesiunii, uzufructuarul și cesionarul răspund solidar față de nudul proprietar pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor născute după data cesiunii [art. 714 alin. (2) teza finală C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În același timp, uzufructuarul rămâne dator exclusiv față de nudul proprietar numai pentru obligațiile născute înainte de cesiune [art. 714 alin. (1) teza I C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 59. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Potrivit art. 895 C.civ., înscrierile întemeiate pe obligațiile defunctului se vor putea săvârși și după ce dreptul a fost înscris pe numele moștenitorului, însă numai în măsura în care moștenitorul este ținut de aceste obligații.

Pe de altă parte, conform art. 1282 alin. (1) C.civ., la moartea unei părți, drepturile și obligațiile contractuale ale acesteia se transmit succesorilor săi universali sau cu titlu universal, dacă din lege, din stipulația părților ori din natura contractului nu rezultă contrariul, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, drepturile, precum și, în cazurile prevăzute de lege, obligațiile contractuale în strânsă legătură cu un bun se transmit, odată cu acesta, succesorilor cu titlu particular ai părților.

Având în vedere aceste texte redate mai sus, putem concluziona că varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În privința cumpărătorului imobilului, acesta nu va fi ținut de dreptul de uzufruct constituit de autorul celui de la care a dobândit bunul, atâta vreme cât dreptul de uzufruct nu fusese înscris în cartea funciară, nefiindu-i opozabil. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

| 60. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Potrivit art. 708 alin. (4) C.civ., uzufructul constituit până la data la care o altă persoană va ajunge la o anumită vârstă durează până la acea dată, chiar dacă acea persoană ar muri înainte de împlinirea vârstei stabilite.

Aplicând această regulă în speța dată, observăm că dreptul de uzufruct a încetat nu la data morții lui C, ci la data la care acesta ar fi împlinit vârsta de 70 de ani, conform înțelegerii părților, adică la 01.03.2020. Deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cât privește durata contractului de închiriere încheiat de uzufructuar, vom avea în vedere prevederile art. 715 alin. (4) C.civ., care statuează că, în cazul în care uzufructul s-a stins prin expirarea termenului, locațiunile încetează, în toate cazurile, odată cu stingerea uzufructului.

În problema dată, nu este vorba despre un uzufruct viager, ci despre un uzufruct cu termen (o anumită perioadă de timp, până când C ar fi împlinit 70 de ani), astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă, contractul de închiriere încetând odată cu stingerea uzufructului (la 01.03.2020), afirmația de la litera B fiind, în mod evident, greșită.

| 61. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Acțiunile posesorii sunt recunoscute oricărei persoane care a posedat un bun, neîntrerupt, cel puțin un an, după cum sunt recunoscute și detentorilor precari (art. 949 C.civ.).

Uzufructuarul este, față de nudul proprietar, un detentor precar [art. 918 alin. (1) lit. b) C.civ.], pe când față de terți el este un veritabil posesor, putând introduce acțiunea posesorie pentru apărarea posesiei sale, ca simplă stare de fapt (*Fișe 2021, vol. I*, p. 613).

Așadar, uzufructuarul are la îndemână, pentru apărarea situației sale juridice, fie acțiunea confesorie de uzufruct (art. 705 C.civ.), fie acțiunea posesorie.

Acțiunea posesorie poate fi introdusă atât împotriva terților uzurpatori, cât și împotriva nudului proprietar, însă nu va putea fi introdusă împotriva persoanei față de care există obligația de restituire a bunului (art. 950 C.civ.).

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este singura corectă, celelalte două fiind greșite.

| 62. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, având în vedere că dreptul de superficie se poate constitui pe o durată de cel mult 99 de ani (și nu 49 de ani), cu posibilitatea reînnoirii (art. 694 C.civ.).

În ceea ce privește noțiunea de servitute neaparentă, aceasta este definită ca fiind aceea a cărei existență nu este atestată de vreun semn vizibil de servitute, astfel cum dispune art. 760 alin. (3) C.civ., oferind ca exemplu în acest sens servitutea de a nu construi peste o anumită înălțime. Deci, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă față de dispozițiile art. 715 alin. (2) C.civ., ce au următorul conținut: *locațiunile de imobile încheiate de uzufructuar, înscrise în cartea funciară, sunt opozabile proprietarului sau moștenitorilor acestuia, după stingerea uzufructului prin decesul sau, după caz, încetarea existenței juridice a uzufructuarului, până la împlinirea termenului lor, dar nu mai mult de 3 ani de la încetarea uzufructului.*

Așadar, locațiunea va fi opozabilă nudului proprietar nu până la expirarea termenului locațiunii, astfel cum a fost stabilit în contract (7 ani), ci cel mult 3 ani, deci până la data de 01.07.2019.

| 63. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Cerința are în vedere identificarea acelor enunțuri care *nu* sunt corecte din punct de vedere legal, acestea fiind răspunsurile ce vor fi considerate corecte în cazul de față.

Așadar, întrucât primul enunț este incorect din punct de vedere legal, art. 758 C.civ. permițând constituirea servituții și în vederea unei utilități viitoare a fondului dominant, varianta de răspuns de la litera A va fi considerată corectă.

Celelalte două variante de răspuns de la literele B și C sunt corecte din punct de vedere legal, astfel că nu vor putea fi avute în vedere ca îndeplinind cerința din enunțul principal.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât uzufructuarul rentei viagere are obligația de a restitui veniturile rentei viagere încasate cu anticipație, potrivit dispozițiilor art. 739 teza finală C.civ., iar varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, incorectă, consolidarea fiind un mod de stingere a dreptului de superficie, alături de expirarea termenului, pieirea construcției (dacă există stipulație expresă în acest sens), expropriere, abuz de folosință (art. 698 C.civ.).

| 64. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Servitutea poate fi definită ca fiind o sarcină care grevează un imobil, pentru uzul sau utilitatea imobilului unui alt proprietar [art. 755 alin. (1) C.civ.]. Așadar, servitutea este un drept imobiliar, nicidecum mobiliar, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă, iar cea de la litera B, evident, greșită.

Servitutea este continuă atunci când exercițiul său este sau poate fi continuu fără a fi necesar faptul actual al omului, cum ar fi servitutea de vedere ori servitutea de a nu construi [art. 761 alin. (2) C.civ.], și este necontinuă atunci când este necesar faptul actual al omului pentru existența sa, cum ar fi servitutea de trecere cu piciorul ori cu mijloace de transport [art. 761 alin. (3) C.civ.].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este falsă, aceasta făcând vorbire, în realitate, despre o servitute necontinuă.

| 65. Răspuns: B *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Servitutea continuă se stinge prin neuz într-un termen de 10 ani, care curge de la data primului act contrar servituții continue [art. 771 alin. (1) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Tot falsă este și varianta de răspuns de la litera C, dacă avem în vedere că servitutea de a nu construi este o servitute neaparentă [art. 760 alin. (3) C.civ.].

În fine, varianta corectă este cea de la litera B, potrivit art. 772 alin. (1) C.civ.

§4. Posesia

| 66. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Posesia reprezintă stăpânirea de fapt a unui lucru, care, din punctul de vedere al posesorului, apare ca o exteriorizare a atributelor unui drept real principal. Posesia presupune existența simultană a două elemente: elementul material (*corpus*) și elementul psihologic, intențional (*animus*). Elementul material reprezintă stăpânirea materială a bunului, care se concretizează în acte materiale sau în acte juridice, pe când elementul psihologic reprezintă intenția celui care stăpânește bunul de a se comporta cu privire la acesta ca un proprietar sau ca un titular al altui drept real principal.

Acest din urmă element nu se identifică cu buna sau reaua-credință a posesorului; elementul animus trebuie să existe, indiferent dacă posesorul cunoștea sau nu că este titularul unui drept real (*Fișe 2019*, p. 426-429). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este, în mod evident, greșită.

Pentru a produce efecte juridice, posesia trebuie să fie utilă, adică să fie continuă, netulburată și publică. Potrivit art. 923 C.civ., posesia nu este utilă atât timp cât posesorul o exercită cu intermitențe anormale în raport cu natura bunului. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cazurile de încetare a posesiei sunt arătate în art. 921 C.civ., iar printre acestea se găsește și abandonarea bunului mobil sau înscrierea în cartea funciară a declarației de renunțare la dreptul de proprietate asupra unui bun imobil. Așadar, și varianta de răspuns de la litera A este corectă.

| 67. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Posesia, ca stare de fapt, presupune exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate asupra unui bun, fie în mod nemijlocit, prin putere proprie, fie prin intermediul unei alte persoane [art. 917 alin. (1) C.civ.]. Spre deosebire de posesie, care presupune existența a două elemente, *corpus* și *animus*, detenția precară, ca stare de drept, presupune doar elementul *corpus*, fiind considerați detentori precari, printre alții, locatarul, comodatarul, depozitarul, creditorul gajist [art. 918 alin. (1) lit. a) C.civ.].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă, comodatarul fiind un detentor precar care deține pentru altul, iar varianta de răspuns de la litera B este corectă, dacă avem în vedere textul art. 917 alin. (1) C.civ.

În fine, unul dintre efectele posesiei este prezumția de proprietate, care operează în favoarea posesorului bunului, cu excepția imobilelor înscrise în cartea funciară [art. 919 alin. (3) C.civ.], situație în care este necesar ca posesorul să fie și cel înscris în cartea funciară pentru a opera prezumția arătată mai sus.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este falsă.

| 68. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Detenția precară presupune stăpânirea bunului nu pentru sine, ci pentru altul. Spre deosebire de posesie, care este o stare de fapt, detenția precară este o stare de drept, iar spre deosebire de posesie, care presupune existența a două elemente (*corpus* și *animus*), detenția presupune doar un element, respectiv stăpânirea materială a bunului (*corpus*). Este însă posibil ca acela care stăpânește pentru altul (detentorul precar) să dobândească și elementul *animus*, ceea ce înseamnă că are loc o intervertire a detenției în posesie. Art. 920 C.civ. prevede 3 cazuri de intervertire a detenției în posesie: a) când detentorul precar încheie cu bună-credință un act translativ de proprietate cu titlu particular cu altă persoană decât cu proprietarul bunului, b) când detentorul precar săvârșește împotriva posesorului acte de rezistență neechivoce în privința intenției sale de a începe să se comporte ca un proprietar și c) când detentorul precar înstrăinează bunul, printr-un act translativ de proprietate cu titlu particular, cu condiția ca dobânditorul să fie de bună-credință.

Se observă că, dacă în primele două cazuri intervertirea operează în persoana fostului detentor, în cel de-al treilea caz intervertirea operează în persoana dobânditorului de bună-credință (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 229).

Față de cele arătate mai sus, variantele de răspuns de la literele B și C sunt cele corecte.

În privința acțiunilor posesorii, acestea sunt recunoscute și detentorului precar [art. 949 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

| 69. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

O definiție a noțiunii de detentor precar poate fi dedusă din art. 918 alin. (1) C.civ., care, după enumerarea anumitor situații determinate în care persoana care **stăpânește** bunul nu are calitatea de posesor, atribuie calitatea de detentor precar oricărei alte persoane care, deținând temporar un bun al altuia, are obligația de a-l restitui sau care îl stăpânește cu îngăduința acestuia (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 227).

Deci, detentor precar este cel care stăpânește lucrul nu pentru sine, ci pentru altul, lipsindu-i elementul *animus*, specific posesiei. În această categorie intră, fără doar și poate, locatarul, el fiind un detentor precar atât față de cel căruia trebuie să îi restituie bunul dat în locațiune, cât și față de terți, dar și titularul dreptului de uzufruct, față de nudul proprietar, întrucât față de acesta din urmă uzufructuarul are obligația de restituire a bunului. Față de terțele persoane însă, titularul dreptului de uzufruct are calitatea de posesor, cu toate efectele ce decurg din această împrejurare.

Cât îl privește pe coproprietar, acesta este detentor precar în proporție cu cotele-părți ce revin celorlalți coproprietari, și nu în proporție cu propria sa cotă-parte. Ca urmare a reglementării acestei situații, nu se mai poate reține echivocul ca viciu al posesiei (*idem*, p. 228).

Având în vedere cele arătate mai sus, este evident că variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, cea de la litera C fiind greșită.

| 70. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Posesia implică existența a două elemente: elementul material (contactul direct cu bunul) și elementul psihologic (voința celui care stăpânește bunul de a se comporta ca un adevărat proprietar sau ca un titular al unui drept real). Nu este necesar ca aceste două elemente să fie exercitate nemijlocit de către posesor; art. 917 alin. (1) C.civ. stabilește că posesorul poate exercita prerogativele dreptului de proprietate asupra bunului fie în mod nemijlocit, fie prin intermediul altei persoane (de exemplu, posesorul care a închiriat bunul exercită puterea materială prin intermediul chiriașului). În schimb, elementul intențional trebuie exercitat de către persoana care pretinde că este posesor (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 230).

Efectele posesiei sunt **aceleași**, indiferent dacă elementul material este exercitat în mod nemijlocit de către posesor sau prin intermediul altei persoane. Astfel, posesia de bună-credință conduce la dobândirea fructelor produse de bunul asupra căruia se exercită, potrivit art. 948 alin. (1) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât numai atunci când posesorul este de bună-credință dobândește fructele bunului posedat, nu și atunci când este de rea-credință.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât un alt efect al posesiei constă în dobândirea dreptului de proprietate asupra bunului asupra căruia se exercită posesia, prin uzucapiune sau, după caz, prin posesia de bună-credință.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă. Dreptul de a introduce acțiunea în complângere îi este recunoscut posesorului care a exercitat o posesie asupra bunului de cel puțin un an anterior tulburării sau deposedării, potrivit art. 949 alin. (1) C.civ., fără a conta dacă elementul material a fost exercitat nemijlocit sau prin intermediul unei alte persoane. În plus, în vederea exercitării acțiunii în complângere, este necesar ca posesia să fi fost utilă. Această condiție de exercitare a acțiunii posesorii decurge din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 951 alin. (2) C.civ., care reglementează acțiunea posesorie specială, aceasta din urmă putând fi introdusă și de către o persoană care a exercitat o posesie viciată (*idem*, p. 242).

| 71. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Uzucapiunea mobiliară **este**, la fel ca și cea imobiliară, un efect al posesiei, operând indiferent de buna sau de reaua-credință a posesorului (art. 939 C.civ.) (a se vedea *Fișe 2020, vol. I*, p. 562). Ea presupune exercitarea unei posesii cu o durată de 10 ani, aceeași ca în cazul uzucapiunii extratabulare [art. 930 alin. (1) C.civ.], fiind recunoscută doar posesorului, nu și detentorului precar.

Astfel, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, cea de la litera C fiind falsă.

| 72. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Potrivit art. 919 alin. (2) C.civ., detenția precară, odată dovedită, este prezumată că se menține până la proba intervertirii sale. Cazurile de intervertire a detenției în posesie sunt expres și limitativ prevăzute de art. 920 C.civ.: *a) dacă detentorul precar încheie cu bună-credință un act translativ de proprietate cu titlu particular cu altă persoană decât cu proprietarul bunului; b) dacă detentorul precar săvârșește împotriva posesorului acte de rezistență neechivoce în privința intenției sale de a începe să se comporte ca un proprietar; în acest caz, intervertirea nu se va produce însă mai înainte de împlinirea termenului prevăzut pentru restituirea bunului; c) dacă detentorul precar înstrăinează bunul, printr-un act translativ de proprietate cu titlu particular, cu condiția ca dobânditorul să fie de bună-credință*.

Analizând variantele de răspuns, se observă că cele de la literele A și C sunt corecte, corespunzând textului legal redat mai sus, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât refuzul detentorului de a restitui bunul posesorului nu denotă intenția sa de a începe a se comporta ca un proprietar, ci are în vedere invocarea unui drept de retenție, situație în care, potrivit art. 918 C.civ., nu există posesie, ci doar detenție precară.

| 73. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Cum s-a arătat și în explicațiile anterioare, calitatea procesuală activă în acțiunea posesorie revine atât posesorului, cât și detentorului precar (cum este și locatarul), în timp ce calitate procesuală pasivă are persoana care a tulburat sau este pe cale să tulbure posesia ori, după caz, a deposedat posesorul de bunul asupra căruia poartă posesia, putând fi vorba chiar și despre proprietar, cu singura excepție a celui față de care există obligația de restituire a bunului (art. 950 C.civ.). Prin urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 74. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Acțiunile posesorii pot fi introduse de cel care a posedat (neviciat) cel puțin un an, ca regulă, ori chiar de detentorul precar [art. 949 alin. (1) și (2) C.civ.]. Cu toate acestea, dacă tulburarea ori deposedarea este violentă, acțiunea posesorie poate fi introdusă și de cel care exercită o posesie viciată, indiferent de durata posesiei sale [art. 951 alin. (2) C.civ.].

În ceea ce privește pârâtul într-o acțiune posesorie, acesta poate fi orice persoană care a tulburat posesia ori l-a deposedat pe posesor de bunul său, chiar dacă este proprietarul bunului, cu excepția celui față de care există obligația de restituire a respectivului bun [art. 950 alin. (1) și (2) C.civ.].

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte fiind, pentru motivele arătate mai sus, greșite.

| 75. Răspuns: C *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este falsă. Codul civil recunoscând celui a cărui posesie a fost viciată dreptul a formula acțiune posesorie dacă deposedarea sa a fost violentă [art. 951 alin. (2) C.civ.].

Tot incorectă este și varianta de la litera B, uzufructuarul având deschisă atât acțiunea confesorie, cât și cea posesorie, potrivit art. 949 alin. (2) C.civ.

Singura variantă corectă este cea de la litera C, acțiunea posesorie putând fi introdusă dacă există motive temeinice să se considere că bunul posedat poate fi distrus ori deteriorat ca urmare a unor lucrări, precum ridicarea unei construcții, tăierea unor arbori ori efectuarea unor săpături pe fondul învecinat [art. 952 alin. (1) C.civ.].

| 76. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Potrivit art. 926 C.civ., viciile violenței și clandestinității pot fi invocate numai de cel față de care posesia este viciată, în timp ce discontinuitatea poate fi invocată de orice persoană interesată.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, celelalte două variante fiind greșite.

| 77. Răspuns: B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Posesia încetează dacă dispare cel puțin unul dintre elementele sale constitutive (elementul material – *corpus* – ori elementul intențional – *animus*). Potrivit art. 921 C.civ., posesia încetează, printre altele, prin înstrăinarea bunului, pieirea bunului și deposedare.

Înstrăinarea bunului presupune transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului cu privire la care s-a exercitat posesia și, în consecință, încetarea cel puțin a elementului intențional (*animus possidendi*). Chiar dacă înstrăinătorul ar mai rămâne în stăpânirea bunului, aceasta ar fi exercitată pentru sau cu îngăduința dobânditorului, caz în care ar fi vorba despre o detenție precară, conform art. 918 alin. (1) lit. d) C.civ. (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 231). Deci, înstrăinarea bunului are ca efect întotdeauna încetarea posesiei, indiferent dacă transmițătorul rămâne sau nu în stăpânirea materială a bunului, varianta de răspuns de la litera A fiind, în consecință, greșită.

Pieirea bunului presupune, automat, dispariția posibilității de a exercita elementul material al posesiei (*corpus*), posesia rămânând fără obiect. Prin urmare, pieirea bunului reprezintă un caz de încetare a posesiei, varianta de răspuns de la litera B fiind corectă.

În fine, deposedarea de bun constituie un caz de pierdere a posesiei, potrivit art. 921 lit. g) C.civ., dar numai dacă deposedarea durează mai mult de un an, și nu mai mult de 6 luni, astfel cum se arată în ultima variantă a grilei. În consecință, C nu este varianta de răspuns corectă.

| 78. Răspuns: B, C *(admitere INM, 2013)*

Posesia încetează dacă dispare cel puțin unul dintre elementele sale constitutive (elementul material – *corpus* – ori elementul intențional – *animus*). Potrivit art. 921 C.civ., posesia încetează, printre altele, prin: înstrăinarea bunului, pieirea bunului și deposedare.

Înstrăinarea bunului presupune transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului cu privire la care s-a exercitat posesia și, în consecință, încetarea cel puțin a elementului intențional (*animus possidendi*). Chiar dacă înstrăinătorul ar mai rămâne în stăpânirea bunului, aceasta ar fi exercitată pentru sau cu îngăduința dobânditorului, caz în care ar fi vorba despre o detenție precară, conform art. 918 alin. (1) lit. d) C.civ. (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 231). Deci, înstrăinarea bunului are ca efect întotdeauna încetarea posesiei, indiferent dacă transmițătorul rămâne sau nu în stăpânirea materială a bunului, varianta de la litera A fiind, în consecință, greșită.

Dacă bunul este trecut în proprietate publică, atunci posesorul pierde, simultan, atât elementul material, cât și pe cel intelectual, varianta de răspuns de la litera B fiind corectă.

În fine, deposedarea de bun constituie un caz de pierdere a posesiei, potrivit art. 921 lit. g) C.civ., dar numai dacă deposedarea durează mai mult de un an, astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 79. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Acțiunile posesorii sunt de două feluri, după cum deposedarea sau tulburarea a fost pașnică ori violentă: acțiune posesorie generală (acțiunea în complângere), exercitată în cazul unei deposedări ori tulburări pașnice, și acțiunea posesorie specială (în reintegrare), ce poate fi introdusă în caz de tulburare ori deposedare violentă.

Condițiile pentru exercitarea acțiunii posesorii generale sunt următoarele: să nu fi trecut un an de la tulburare ori deposedare [art. 951 alin. (1) C.civ.], reclamantul să fi exercitat posesia asupra bunului cel puțin un an anterior tulburării [art. 949 alin. (1) C.civ.] și posesia reclamantului să fi fost o posesie utilă [art. 951 alin. (2) C.civ.].

Cât privește calitatea procesuală activă, aceasta aparține atât *posesorului* (și, pe cale de consecință, *titularului dreptului de proprietate ori al altui drept real principal*), cât și *detentorului precar* (art. 949 C.civ.), în timp ce calitate procesuală pasivă are persoana care a tulburat sau este pe cale să tulbure posesia ori, după caz, a deposedat posesorul de bunul asupra căruia acesta din urmă exercita posesia. Acțiunea posesorie poate fi introdusă și *împotriva proprietarului*, însă *nu poate fi introdusă împotriva persoanei față de care există obligația de restituire a bunului* (art. 950 C.civ.) (Fișe 2019, p. 437).

Având în vedere dispozițiile legale incidente redate mai sus, putem afirma că varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce variantele de la literele A și C sunt cele corecte.

| 80. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

În înțelesul Codului civil, posesia este tulburată atât timp cât este dobândită sau conservată prin acte de violență, fizică sau morală, care nu au fost provocate de o altă persoană (art. 924 C.civ.). Așadar, viciul violenței poate să privească fie intrarea în posesie, fie conservarea ei, astfel că se poate susține că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În ceea ce privește variantele de răspuns de la literele A și C, acestea sunt incorecte, întrucât, pe de o parte, violența poate privi atât o posesie asupra unui bun mobil, cât și a unui bun imobil, iar, pe de altă parte, acest viciu al posesiei are caracter *temporar* – încetând imediat ce actele de violență au luat sfârșit – și caracter *relativ* – însemnând că poate fi invocată numai de cel față de care este exercitată violența.

§5. Modurile de dobândire a drepturilor reale principale

| 81. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Dacă o persoană ridică o lucrare autonomă, cu caracter durabil, pe terenul altuia și este de rea-credință (efectuează lucrarea, deși știe că imobilul nu îi aparține), proprietarul imobilului poate: (1) fie să invoce accesiunea, dobândind astfel dreptul de proprietate asupra lucrării ridicate, putând opta între a-i plăti autorului de rea-credință jumătate din valoarea materialelor și a manoperei sau de a-i plăti acestuia jumătate din sporul de valoare adus imobilului [art. 582 alin. (1) lit. a) C.civ.]; (2) fie să ceară instanței obligarea autorului lucrării să cumpere terenul la valoarea de circulație pe care acesta i-ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat [art. 582 alin. (1) lit. c) C.civ.]; (3) fie să constituie un drept de superficie al autorului lucrării cu privire la imobilul său [art. 693 alin. (3) teza I C.civ.]; (4) fie să ceară obligarea autorului lucrării la desființarea acesteia, pe cheltuiala sa [art. 582 alin. (1) lit. b) C.civ.].

Față de dispozițiile art. 582 C.civ., redate pe scurt mai sus, se observă că variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

82. Răspuns: A, C ***(admitere INM, 2013)***

Accesiunea imobiliară artificială rezultă din fapta proprietarului ori a unei alte persoane (art. 578 teza a II-a C.civ.) și, spre deosebire de cea naturală, implică și plata unor despăgubiri către cel în detrimentul căruia operează (*Fișe 2019*, p. 442). În ceea ce privește prescripția dreptului la acțiune al autorului lucrării privind plata indemnizației, aceasta nu curge atât timp cât autorul lucrării este lăsat de proprietar să dețină imobilul, întrucât lăsarea în posesie a imobilului este asimilată unei recunoașteri a proprietarului terenului a dreptului de creanță al autorului lucrării. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât lucrările autonome sunt, potrivit art. 578 alin. (2) C.civ., construcțiile, plantațiile și orice alte lucrări cu caracter de sine stătător realizate asupra unui imobil, iar lucrările adăugate sunt cele care nu au un caracter de sine stătător și pot fi necesare, utile sau voluptuare, conform art. 578 alin. (3) C.civ.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât pasivitatea proprietarului terenului pe durata realizării lucrării nu poate fi invocată de autorul de rea-credință al lucrării, potrivit art. 593 C.civ. Atitudinea subiectivă a proprietarului terenului nu influențează cu nimic aplicarea regulilor care guvernează accesiunea. Ea nu limitează opțiunile pe care acesta le are în funcție de caracterul lucrărilor (FL. MOROZAN, în Colectiv, *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență. Vol. I. Art. 1-952*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 886 – în continuare *Noul Cod civil, vol. I*).

83. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Pentru lucrarea care a fost făcută pentru simpla plăcere a celui care a realizat-o, fără a spori valoarea economică a imobilului, deosebim după cum autorul lucrării a fost de bună sau de rea-credință (art. 585 C.civ.). Pentru situația în care autorul lucrării adăugate voluptuare a fost de rea-credință, proprietarul imobilului are două posibilități recunoscute de dispozițiile art. 585 alin. (1) lit. a) și b) C.civ. Astfel, pe de o parte, poate să devină proprietarul lucrării, *fără înscriere în cartea funciară* și fără nicio obligație către autorul lucrării, deci varianta de răspuns de la litera C este greșită. Exceptarea de la înscriere în cartea funciară este consecința caracterului adăugat al lucrărilor voluptuare și, neavând caracter de sine stătător, ele nu sunt supuse înscrierii.

Pe de altă parte, proprietarul terenului poate, în cazul în care nu dorește să devină și proprietarul lucrărilor voluptuare, să ceară obligarea autorului de rea-credință al lucrării la desființarea acesteia, cu readucerea imobilului în situația anterioară, precum și plata de daune-interese. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece prezintă consecințele juridice ale realizării unor lucrări adăugate utile, și nu cazul lucrărilor adăugate voluptuare. Astfel, potrivit art. 584 alin. (3) C.civ., când valoarea lucrării realizate de constructorul de bună sau de rea-credință este considerabilă, proprietarul imobilului poate cere obligarea autorului să îi cumpere la valoarea de circulație pe care imobilul ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat. În consecință, posibilitatea proprietarului terenului de a solicita obligarea autorului lucrării la cumpărarea imobilului este reglementată doar pentru cazul lucrărilor autonome [art. 581 lit. b) și art. 582 alin. (1) lit. c) C.civ.] și al celor adăugate utile, nu și pentru celelalte tipuri de lucrări adăugate (necesare și voluptuare).

84. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât proprietarul terenului poate solicita instanței obligarea autorului lucrării, indiferent dacă acesta a fost de bună sau de rea-credință, să cumpere imobilul (terenul) la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat, conform art. 581 lit. b) și art. 582 alin. (1) lit. c) C.civ.

Autorul lucrării este considerat a fi de rea-credință dacă efectuează lucrarea, deși cunoștea că imobilul nu îi aparține. Mai mult, dispozițiile art. 586 alin. (2) C.civ. stabilesc că autorul lucrării va fi considerat de rea-credință în toate cazurile în care construiește în lipsa sau cu nerespectarea autorizațiilor cerute de lege. Astfel, proprietarul terenului poate solicita desființarea lucrării conform art. 582 alin. (1) lit. b) C.civ., deci varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Autorul de rea-credință al lucrării nu poate să opună proprietarului terenului pasivitatea pe care ar fi vădit-o pe durata realizării lucrării, potrivit art. 593 C.civ. Așadar, proprietarul poate pretinde autorului de rea-credință desființarea lucrării, potrivit art. 582 alin. (1) lit. b) C.civ., cu respectarea dispozițiilor legale în materie și pe cheltuiala acestuia, fără a i se putea opune pasivitatea sa, așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

85. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, conform art. 581 lit. b) și art. 582 alin. (1) lit. c) C.civ. (a se vedea explicațiile oferite la întrebarea anterioară).

În situația în care proprietarul imobilului dorește să devină și proprietar al lucrării în temeiul accesiunii, are la dispoziție un drept de opțiune cu privire la plată, care diferă în funcție de buna sau de reaua-credință a constructorului. Astfel, dacă autorul a fost de bună-credință, proprietarul imobilului poate opta între a-i plăti autorului de bună-credință valoarea materialelor și a manoperei sau a-i plăti sporul de valoare adus imobilului prin efectuarea lucrării. Dacă constructorul a fost de rea-credință, proprietarul poate opta între a-i plăti autorului de rea-credință jumătate din valoarea materialelor și a manoperei sau jumătate din sporul de valoare adus imobilului. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, potrivit art. 593 C.civ. (a se vedea explicațiile oferite la întrebarea de mai sus).

86. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Având în vedere datele oferite, putem concluziona, cunoscută fiind definiția constructorului de bună-credință de la art. 586 alin. (1) și (2) C.civ., că X a devenit, pe parcursul ridicării construcției sale, un constructor de rea-credință, așa încât i se vor aplica acele texte legale care reglementează situația juridică a celui care a ridicat o construcție parțial pe terenul altuia și parțial pe terenul său, cunoscând sau acceptând acest lucru.

În consecință, art. 587 alin. (2) C.civ. recunoaște lui Z un drept de opțiune între a solicita ridicarea lucrării de pe teren, cu obligarea lui X la plata de daune-interese, sau a cere înscrierea în cartea funciară a unui drept de coproprietate al vecinilor, cu luarea în calcul a valorii terenului și a jumătate din valoarea contribuției lui X.

În niciun caz Z *nu* va putea solicita înscrierea sa în cartea funciară ca *proprietar unic* al lucrării edificate pe terenul său, cu plata a jumătate din valoarea materialelor și a manoperei, această posibilitate neexistând nici în situația unui constructor de bună-credință.

Așadar, variantele de răspuns de la literele B și C sunt cele corecte, cea de la litera A fiind greșită.

87. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

În acord cu dispozițiile art. 1244 C.civ., convențiile care strămută ori constituie drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară trebuie să fie încheiate *în formă autentică*.

De asemenea, potrivit art. 888 C.civ., înscrierea în cartea funciară se efectuează în baza înscrisului autentic notarial, a hotărârii judecătorești rămase definitivă, a certificatului de moștenitor sau în baza unui alt act emis de autoritățile administrative, în cazurile când legea prevede aceasta.

Prin urmare, contractul constatat printr-un înscris sub semnătură privată prin care se transferă proprietatea unui bun imobil este lovit de *nulitate absolută pentru lipsa formei*, astfel că registratorul de carte funciară va respinge cererea de înscriere din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A fiind cea corectă.

88. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Potrivit dispozițiilor art. 877 C.civ., drepturile tabulare sunt drepturile reale imobiliare înscrise în cartea funciară. În același timp, înscrierile în cartea funciară sunt de trei feluri: intabulări, înscrieri provizorii și notări. În timp ce primele două feluri de înscrieri au ca obiect drepturi tabulare, notările se referă la înscrierea altor drepturi, acte, fapte sau raporturi juridice în legătură cu imobilele cuprinse în cartea funciară [art. 881 alin. (1) și (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În privința posibilității de a cerceta cartea funciară, acest drept este recunoscut oricărei persoane, chiar fără a justifica un interes, după cum prevede în mod expres art. 883 alin. (1) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, deși drepturile reale imobiliare care provin din moștenire, accesiune naturală, vânzare silită, expropriere pentru cauză de utilitate

publică și alte cazuri expres prevăzute de lege se dobândesc fără înscriere în cartea funciară [art. 888 coroborat cu art. 887 alin. (1) C.civ.], titularul unui astfel de drept dobândit prin moștenire va putea dispune de acesta numai după înscrierea în cartea funciară [art. 887 alin. (3) C.civ.].

89. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Înscrierile în cartea funciară sunt de trei feluri, potrivit art. 881 C.civ.: intabularea, înscrierea provizorie și notarea. Intabularea și înscrierea provizorie au ca obiect drepturi tabulare, în timp ce notarea se referă la înscrierea altor drepturi (de creanță), acte, fapte sau raporturi juridice în legătură cu imobilele cuprinse în cartea funciară.

Înscrierea provizorie este acea înscriere în cartea funciară prin care se dobândește, se modifică ori se stinge un drept real imobiliar, sub condiția și în măsura justificării ei, și poate fi făcută numai în cazurile expres prevăzute de lege [art. 881 alin. (3) C.civ.] (*Fișe 2021, vol. I*, p. 682). Notarea este înscrierea prin care drepturile de creanță, faptele sau alte raporturi juridice privitoare la imobilele înscrise în cartea funciară devin, în cazurile expres prevăzute de lege, opozabile terților sau, după caz, sunt aduse la cunoștința acestora în scop de informare (*Fișe 2021, vol. I*, p. 683).

Revenind la întrebare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, dacă avem în vedere prevederile art. 898 pct. 2 C.civ., conform cărora înscrierea provizorie în cartea funciară se va putea cere, printre altele, dacă, în temeiul unei hotărâri judecătorești care nu este încă definitivă partea căzută în pretenții a fost obligată la strămutarea, constituirea sau stingerea unui drept tabular.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât dreptul promitentului-cumpărător se notează în cartea funciară, nu se înscrie provizoriu (art. 906 C.civ.), după cum greșită este și varianta de la litera B, dreptul real ce grevează bunul altuia (spre exemplu, o ipotecă) intabulându-se în cartea funciară.

90. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Prin rectificare se înțelege radierea, îndreptarea sau corectarea oricărei înscrieri inexacte efectuate în cartea funciară [art. 907 alin. (1) C.civ.]. Situația juridică reală trebuie să rezulte fie dintr-o recunoaștere făcută de titularul înscrierii a cărei rectificare se solicită, prin declarație dată în formă autentică notarială, fie dintr-o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată împotriva acestuia, prin care s-a admis acțiunea de fond (o acțiune în anulare, rezoluțiune, în reducțiune sau, după caz, orice altă acțiune întemeiată pe o cauză de ineficacitate a actului juridic în temeiul căruia a fost efectuată înscrierea a cărei rectificare se solicită) (G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *op. cit.*, p. 312).

Acțiunea în rectificare poate să fie formulată concomitent cu acțiunea de fond sau separat de aceasta, după admiterea celei dintâi [art. 908 alin. (4) teza I C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În ceea ce privește caracterul prescriptibil al acțiunii în rectificare, trebuie făcută o primă distincție după felul înscrierii a cărei rectificare se solicită. Astfel, vorbim, pe de o parte, despre rectificarea intabulării sau a înscrierii provizorii, iar, pe de altă parte, despre rectificarea notării, care, potrivit art. 911 alin. (2) teza finală C.civ., este imprescriptibilă.

Sub rezerva prescripției dreptului la acțiunea în fond, acțiunea în rectificarea intabulării sau înscrierii provizorii este imprescriptibilă față de dobânditorul nemijlocit, precum și față de terțul care a dobândit cu rea-credință dreptul înscris în folosul său. Dacă acțiunea de fond introdusă pe cale separată a fost admisă, acțiunea în rectificare este, de asemenea, imprescriptibilă atât împotriva celor care au fost chemați în judecată, cât și împotriva terților care au dobândit un drept real după ce acțiunea de fond a fost notată în cartea funciară [art. 909 alin. (1) C.civ.]. În condițiile stabilite de alin. (2) și (3) ale aceluiași articol, acțiunea în rectificare poate fi exercitată și împotriva terților care au dobândit cu bună-credință un drept real, numai că termenele de 5 ani și de 3 ani sunt calificate în mod expres ca *termene de decădere* (*Fișe 2019*, p. 197).

Având în vedere explicațiile de mai sus, putem concluziona că variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte.

91. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Rectificarea intabulării este operațiunea juridică ce are ca scop remedierea neconcordanțelor dintre situația juridică reală și cea menționată în cartea funciară. Așadar, condiția pentru a dispune rectificarea este constatarea unei neconcordanțe.

În același sens este și art. 907 alin. (1) C.civ., care arată că, atunci când o înscriere făcută în cartea funciară nu corespunde cu situația juridică reală, se poate cere rectificarea acesteia. Rectificarea

intabulării se poate face fie pe cale amiabilă, printr-un act autentic notarial în care este consemnată declarația titularului dreptului ce urmează a fi radiat ori modificat, fie printr-o hotărâre judecătorească [art. 908 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, declarația titularului dreptului trebuind să îmbrace forma autentică.

Cazurile în care se poate solicita rectificarea unei intabulări sunt prevăzute de art. 908 alin. (1) C.civ., printre acestea enumerându-se și calificarea în mod greșit a dreptului înscris (pct. 2), astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este incorectă, încetarea efectelor actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea reprezentând un caz de rectificare, și nicidecum o condiție în care se poate dispune rectificarea amiabilă [art. 908 alin. (1) pct. 3 C.civ.].

§6. Apărarea drepturilor reale principale

92. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Acțiunea în revendicare poate fi definită ca acțiunea în justiție prin care *reclamantul*, care pretinde că este proprietarul unui bun individual determinat cu privire la care a pierdut posesia (mai exact, stăpânirea materială), solicită obligarea *pârâtului*, care stăpânește bunul respectiv, să îi recunoască dreptul de proprietate și să îi restituie bunul.

Prin urmare, calitatea procesuală activă în acțiunea în revendicare revine, în principal, *proprietarului* [art. 563 alin. (1) teza I C.civ.], dar și *creditorilor acestuia*, pe calea acțiunii oblice (art. 1560 C.civ.), în timp ce calitatea procesuală pasivă revine *posesorului* sau *oricărei persoane care deține bunul fără drept*, deci și detentorului ori chiar toleratului [art. 563 alin. (1) teza I C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 382-383).

Având în vedere cele redate mai sus, în mod evident, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În privința prescriptibilității acestei acțiuni, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 563 alin. (2) C.civ., care statuează că *dreptul la acțiune în revendicare este imprescriptibil, cu excepția cazurilor prevăzute de lege*. Deci, în această materie, regula este imprescriptibilitatea. Totuși, sunt și cazuri în care exercitarea acestei acțiuni este limitată în timp, un exemplu în acest sens fiind cel al revendicării unei porțiuni de teren ce s-a rupt ca urmare a avulsiunii (art. 572 C.civ.), termenul de prescripție fiind de un an de la momentul la care a avut loc desprinderea. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, acțiunea în revendicare nefiind imprescriptibilă în toate cazurile.

În fine, în cazul admiterii acțiunii în revendicare, *hotărârea judecătorească este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă*, astfel cum prevede în mod expres art. 563 alin. (4) C.civ., prin urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

93. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Admiterea unei acțiuni în revendicare, indiferent că vorbim despre revendicare mobiliară sau imobiliară, produce aceleași efecte juridice. Pe de o parte, există efectele dintre părți (restituirea bunului, restituirea fructelor și productelor și suportarea cheltuielilor făcute de către posesorul neproprietar cu privire la bunul revendicat), iar, pe de altă parte, discutăm despre opozabilitatea față de terți a hotărârii definitive pronunțate într-o acțiune în revendicare.

Potrivit art. 563 alin. (4) C.civ., *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă*. Deși textul nu distinge, se consideră că acest articol se aplică numai în situația în care terțul a dobândit bunul ulterior introducerii acțiunii în revendicare, cum de altfel este și situația din speța noastră. În plus, textul este aplicabil dacă acțiunea în revendicare a fost notată în cartea funciară ori, nefiind notată, terțul a cunoscut sau trebuia să cunoască faptul că există un proces în curs având ca obiect revendicarea bunului pe care l-a dobândit (vorbim deci despre un terț de rea-credință, cum este și cazul din speța noastră).

Așadar, dacă pârâtul din acțiunea în revendicare (B), admisă anterior, a înstrăinat bunul mobil unui terț (C) care avea cunoștință despre soluția pronunțată în acțiunea petitorie, proprietarul bunului (F) poate să pună în executare împotriva lui C hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea sa în revendicare formulată împotriva lui B. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

| 94. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Proba dreptului de proprietate asupra imobilelor înscrise în cartea funciară se va face cu extras de carte funciară (art. 565 C.civ.). Înscrierea în cartea funciară a unui drept real în folosul unei persoane prezumă, până la proba contrară, că dreptul există în folosul ei (prezumția existenței unui drept tabular); dovada contrară se poate face numai în cazurile prevăzute la art. 887 C.civ. (dobândirea unor drepturi reale fără înscriere), precum și pe calea acțiunii în rectificare (art. 900 C.civ.) (*Fișe 2020, vol. I*, p. 466).

Drept urmare, dacă pârâtul B va dovedi că titlul lui A, în baza căruia dreptul său de proprietate a fost înscris în cartea funciară, este nul, acțiunea în revendicare formulată va fi respinsă, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă.

Pe de altă parte, dacă B nu va putea proba că are la rândul său un titlu opozabil, acțiunea formulată împotriva sa va fi admisă, afirmația de la litera B fiind, de asemenea, corectă.

Dacă însă A deține un titlu de cumpărare, iar B este un posesor de bună-credință, nu întotdeauna acesta din urmă va avea câștig de cauză, soluția depinzând de îndeplinirea în cauză a condițiilor uzucapiunii tabulare, astfel că varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

| 95. Răspuns: B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Acțiunea în revendicare introdusă de cel care a pierdut sau i s-a furat bunul mobil împotriva posesorului de bună-credință care a dobândit cu titlu oneros de la un neproprietar poate fi admisibilă dacă sunt îndeplinite două cerințe: este necesar ca terțul posesor să fi dobândit bunul de la hoț sau de la găsitor și, pe de altă parte, ca acțiunea să fie introdusă într-un termen de 3 ani, care începe să curgă de la data la care bunul mobil a fost pierdut sau furat [art. 937 alin. (2) C.civ.]. În privința naturii juridice a acestui termen de 3 ani, legiuitorul este foarte clar, fiind vorba despre un termen de decădere, calificare ce presupune că, în cazul neintroducerii acțiunii în această perioadă de timp, consecința va fi pierderea a însuși dreptului de proprietate asupra bunului mobil respectiv, potrivit art. 2545 alin. (2) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 394-395).

În consecință, răspunsul corect este cel de la litera B.

| 96. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Spre deosebire de concepția existentă sub imperiul Codului civil anterior, acțiunea în revendicare poate fi introdusă de un singur coproprietar, conform art. 643 alin. (1) C.civ., nemaifiind supusă principiului unanimității. Varianta de răspuns de la litera A este corectă, dispozițiile art. 643 alin. (3) C.civ. recunoscând pârâtului dreptul de a cere instanței introducerea în cauză a tuturor coproprietarilor în calitate de reclamanți, pentru ca hotărârea ce se va pronunța să fie opozabilă și acestora din urmă. Atragem atenția asupra dispozițiilor art. 643 alin. (2) C.civ., care stabilesc că hotărârile judecătorești pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor, în schimb, cele potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți. Prin *Decizia nr. 18/2020* (M. Of. nr. 191 din 10.03.2020), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în cazul acțiunii în revendicare imobiliară a unui bun proprietate comună pe cote-părți (coproprietate), dispozițiile art. 643 alin. (2) teza a II-a C.civ. instituie o excepție de la opozabilitatea hotărârii judecătorești reglementată de art. 435 alin. (2) CPC.* În consecință, pentru ca hotărârea să fie opozabilă tuturor coproprietarilor, aceștia trebuie să fie introduși în cauză.

Dacă acțiunea în revendicare este admisă, se va recunoaște reclamantului dreptul de proprietate asupra lucrului revendicat, acesta fiind readus în patrimoniul proprietarului. În cazul în care restituirea lucrului în natură nu mai este posibilă din cauza pieirii acestuia din vina pârâtului, obligația de restituire va fi înlocuită cu o obligație de dezdăunare, pârâtul fiind obligat la plata unei sume de bani cu titlu de despăgubire, evaluată în raport de momentul restituirii, potrivit art. 566 alin. (1) teza finală C.civ. (*Fișe 2019*, p. 397). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dreptul la acțiunea în revendicare este imprescriptibil, *cu excepția cazurilor în care legea dispune altfel* [art. 563 alin. (2) C.civ.]. Spre exemplu, este supusă prescripției extinctive acțiunea în revendicare în caz de avulsiune (art. 572 C.civ.). Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât acțiunea în revendicare nu este imprescriptibilă în toate cazurile.

| 97. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Acțiunea în revendicare este acțiunea în justiție prin care reclamantul, care pretinde că este *proprietarul* unui bun individual determinat cu privire la care a pierdut posesia (stăpânirea materială)

solicită obligarea pârâtului, care stăpânește bunul respectiv (în calitate de posesor sau de detentor precar), să îi recunoască dreptul de proprietate și să îi restituie bunul (*Fișe 2018*, p. 363).

Așadar, acțiunea în revendicare poate fi formulată doar de cel care se pretinde proprietar, nu și de către comodatar (care este un detentor precar), și poate fi introdusă atât împotriva posesorului de bună-credință, cât și a celui de rea-credință.

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și C sunt greșite.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este corectă. Codul civil în vigoare renunțând la principiul unanimității în materia acțiunii în revendicare a unui bun aflat în coproprietate, art. 643 alin. (1) C.civ. statuând că *fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală, în orice acțiune privitoare la coproprietate, inclusiv în cazul acțiunii în revendicare*.

| 98. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Potrivit art. 643 alin. (2) teza a II-a C.civ., hotărârile judecătorești potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari, astfel că singura variantă de răspuns corectă va fi cea de la litera B, celelalte variante fiind, evident, greșite.

| 99. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Admiterea acțiunii în revendicare are ca efecte, pe lângă obligarea pârâtului la restituirea bunului și a produselor (productele și fructele) acestuia către reclamant, și obligarea proprietarului la dezdăunarea posesorului neproprietar pentru cheltuielile făcute cu privire la bunul revendicat.

Astfel, la cererea reclamantului (proprietar), posesorul de bună-credință va reține în deplină proprietate fructele produse de bun pe tot intervalul cât timp a durat buna sa credință (art. 948 C.civ.). Pentru fructele produse de bun cu începere de la data la care a cunoscut cauza de ineficacitate a titlului său și până la restituirea bunului către proprietar, posesorul va fi obligat la restituire. În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Pentru sumele cheltuite de posesor pentru producerea și culegerea fructelor și productelor, legea îi recunoaște acestuia un drept de retenție ce poartă asupra produselor [art. 566 alin. (6) C.civ.]. În niciun caz însă retenția nu poate fi exercitată asupra bunului frugifer sau atunci când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență ori fraudă sau când produsele sunt bunuri perisabile ori sunt supuse, ca urmare a trecerii unei perioade scurte de timp, unei scăderi semnificative a valorii lor [art. 566 alin. (7) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

Indiferent dacă a fost sau nu de bună-credință, pârâtul din acțiunea în revendicare va putea să solicite restituirea cheltuielilor necesare făcute cu bunul [art. 566 alin. (3) C.civ.], dar și a celor utile, însă numai în limita sporului de valoare, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 566 alin. (4) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 100. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

Întrebarea are în vedere ipotezele prevăzute de art. 937 C.civ. Astfel, indiferent de situația în care se regăsește dobânditorul bunului mobil (fie că a cumpărat de la cel căruia proprietarul i-a încredințat bunul, fie că a cumpărat de la cel care a dobândit bunul pierdut sau furat), acesta, pentru a beneficia de efectul prescripției achizitive instantanee, trebuie să fie de bună-credință. Buna-credință este definită de art. 938 C.civ. ca fiind convingerea sinceră pe care o are o persoană că a dobândit bunul mobil nu de la un detentor precar, ci de la adevăratul proprietar (*Fișe 2019*, p. 394). Buna-credință nu trebuie să subziste pe toată perioada posesiei bunului mobil, ci, pentru a produce efecte achizitive, este necesar ca aceasta să existe la data intrării efective în posesie [art. 938 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, dacă data încheierii actului juridic nu corespunde cu data intrării în posesie efectivă a bunului de către terț, buna-credință a acestuia se va aprecia prin raportare la cel din urmă moment.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă și, în mod evident, variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite.

| 101. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Efectele admiterii acțiunii în revendicare vizează următoarele aspecte: (1) restituirea lucrului; (2) restituirea produselor (fructele și productele) bunului revendicat în intervalul de timp în care proprietarul a fost lipsit de stăpânirea acestuia și (3) suportarea cheltuielilor făcute de către posesorul neproprietar cu privire la bunul revendicat.

În privința primului efect, dacă acțiunea în revendicare este admisă, în dispozitivul hotărârii se va recunoaște reclamantului dreptul de proprietate asupra bunului revendicat, iar pârâtul va fi obligat la restituirea acestuia. Numai dacă acest lucru nu mai este posibil din cauza pieirii sau a înstrăinării bunului, se poate pune problema restituirii contravalorii acestuia sau plății de despăgubiri [art. 566 alin. (1) C.civ.]; cu alte cuvinte, pârâtul nu are un drept de alegere între a restitui bunul sau a plăti despăgubiri către proprietar, varianta de răspuns de la litera A fiind, în consecință, greșită.

Potrivit art. 566 alin. (3) C.civ., în caz de admitere a acțiunii în revendicare, proprietarul bunului poate fi obligat, la cerere, să restituie posesorului cheltuielile necesare (acele cheltuieli făcute pentru conservarea bunului) pe care acesta le-a făcut. Cum legiuitorul nu face distincție între buna sau reaua-credință a posesorului, aceasta înseamnă că proprietarul va fi obligat la restituirea cheltuielilor necesare, chiar dacă posesorul a fost de rea-credință. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, art. 566 alin. (1) C.civ. recunoaște proprietarului și dreptul de a-i fi restituite productele, iar art. 948 alin. (5) C.civ. obligă posesorul de rea-credință să restituie fructele percepute, precum și contravaloarea acelora pe care a omis să le perceapă. *Per a contrario*, posesorul de bună-credință păstrează în proprietate fructele culese cât timp a durat buna sa credință [art. 948 alin. (1) C.civ.]. În materia acțiunii în revendicare, se consideră că buna-credință a posesorului a încetat, cel mai târziu, la data introducerii acțiunii în revendicare, mai exact la data la care i s-a comunicat cererea de chemare în judecată (*Fișe 2019*, p. 398). Așadar, pârâtul va trebui să restituie fructele culese de la momentul comunicării cererii și până la pronunțarea hotărârii de admitere, varianta de răspuns de la litera C fiind, de asemenea, greșită.

102. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Problema restituirii cheltuielilor efectuate de posesor de către titularul dreptului de proprietate se soluționează în mod diferit, după cum este vorba despre cheltuieli necesare, utile sau voluptuare.

Cheltuielile necesare vor fi întotdeauna restituite, la cererea posesorului, de către proprietar, potrivit art. 566 alin. (3) C.civ., în timp ce cheltuielile utile vor fi restituite numai în limita sporului de valoare, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 566 alin. (4) C.civ.].

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

În privința ultimei afirmații, aceasta este falsă, față de textul lipsit de orice echivoc al art. 563 alin. (4) C.civ., conform căruia hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă (a se vedea *Fișe 2020, vol. I*, p. 505).

103. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Pârâtul, indiferent dacă este de bună sau de rea-credință, are un drept de retenție asupra produselor până la restituirea cheltuielilor făcute pentru producerea și culegerea acestora, cu excepția cazului în care proprietarul furnizează pârâtului o garanție îndestulătoare [art. 566 alin. (6) C.civ.]. Dreptul de retenție *nu poate fi exercitat în niciun caz asupra bunului frugifer* sau când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență ori fraudă sau când produsele sunt bunuri perisabile ori sunt supuse, ca urmare a trecerii unei perioade scurte de timp, unei scăderi semnificative a valorii lor [art. 566 alin. (7) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, cheltuielile voluptuare sunt acelea pe care posesorul le-a efectuat pentru simpla lui plăcere, fără a se ajunge, pe această cale, la creșterea valorii lucrului. Potrivit art. 566 alin. (8) C.civ., proprietarul nu este dator să acopere cheltuielile voluptuare. În măsura în care lucrările efectuate ca urmare a unor asemenea cheltuieli se pot detașa de bun fără ca prin aceasta bunul respectiv să se deterioreze, posesorul are dreptul să le ridice. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât art. 563 alin. (4) C.civ. stabilește că hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă. Deși textul nu distinge, considerăm că se aplică numai în cazul în care terțul a dobândit bunul ulterior introducerii acțiunii în revendicare (*Fișe 2019*, p. 401).

104. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Întrebarea are ca numitor comun efectele pe care hotărârea judecătorească de admitere a trei acțiuni diferite le produce asupra raporturilor juridice în cadrul cărora au apărut respectivele situații litigioase.

Astfel, *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă* [art. 563 alin. (4) C.civ.], nu numai pârâtului posesor neproprietar, așa încât varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Acțiunea oblică (acțiunea în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului său, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului), odată admisă, profită tuturor creditorilor, *fără vreo preferință în favoarea creditorului reclamant*, cum menționează art. 1561 C.civ., astfel că putem afirma că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

La fel este și varianta de răspuns de la litera C, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1565 alin. (2) C.civ., conform cărora terțul dobânditor poate păstra bunul, oferind creditorului o sumă de bani egală cu prejudiciul suferit de acesta din urmă prin încheierea actului. În caz contrar, hotărârea judecătorească de admitere a acțiunii revocatorii va avea ca efect *indisponibilizarea bunului* până la încetarea executării silite a creanței pe care s-a întemeiat acțiunea, dispozițiile privitoare la publicitatea și efectele clauzei de inalienabilitate aplicându-se în mod corespunzător.

105. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Potrivit art. 563 alin. (4) C.civ., *hotărârea judecătorească prin care s-a admis acțiunea în revendicare este opozabilă și poate fi executată și împotriva terțului dobânditor, în condițiile Codului de procedură civilă.*

În același timp, potrivit art. 39 alin. (1) CPC, *dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părțile inițiale. Dacă însă transferul este făcut, în condițiile legii, prin acte cu titlu particular pentru cauză de moarte, judecata va continua cu succesorul universal ori cu titlu universal al autorului, după caz.*

În fine, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, *hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular.*

În consecință, după admiterea acțiunii în revendicare, reclamantul M poate pune în executare hotărârea și împotriva lui S, care este succesor cu titlu particular al lui N, astfel încât varianta de răspuns de la litera B este corectă, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie, evident, greșită.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este, de asemenea, corectă, întrucât admiterea acțiunii în revendicare împotriva înstrăinătorului dă dreptul dobânditorului să ceară angajarea răspunderii pentru evicțiune a lui N, în temeiul art. 1695 și urm. C.civ.

106. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Întrucât M a cumpărat tabloul la o licitație organizată de o cunoscută casă de artă, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 937 alin. (3) C.civ., care constituie un caz particular al situației de la art. 937 alin. (2) C.civ.

Așadar, dacă M a dobândit bunul mobil furat în anumite condiții speciale, prevăzute de lege (a fost cumpărat dintr-un loc ori de la o persoană care vinde în mod obișnuit bunuri de același fel ori a fost adjudecat la o licitație publică), condiții care, prin natura lor, sunt susceptibile de a întări buna-credință a terțului, deși acțiunea în revendicare mobiliară se va admite (dacă este formulată în termenul de decădere, și nu de prescripție, de 3 ani de la data la care bunul a fost furat), proprietarul (B) va trebui să îi plătească terțului de bună-credință o sumă de bani egală cu prețul pe care acesta l-a plătit pentru a dobândi bunul respectiv. Pentru această sumă, M poate reține bunul până la indemnizarea sa integrală pentru prețul plătit vânzătorului.

Proprietarul va putea recupera ulterior, prin intermediul unei acțiuni în despăgubire introduse împotriva hoțului, suma pe care a plătit-o terțului, numai că, de data aceasta, riscul insolvabilității hoțului nu va mai fi suportat de terțul de bună-credință ce a dobândit bunul în anumite condiții speciale, ci de proprietar (*Fișe 2019*, p. 395).

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

CAPITOLUL AL III-LEA. TEORIA GENERALĂ A OBLIGAȚIILOR

§1. Obligația civilă

1. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în cazul nerespectării unei obligații de a nu face, debitorul este de drept în întârziere, conform art. 1523 alin. (2) lit. b) C.civ.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, obligația ce are ca obiect efectuarea, de către proprietarul fondului aservit, a lucrărilor necesare pentru exercitarea unei servituți, dacă este înscrisă în cartea funciară, transmițându-se terților dobânditori ai acestui fond, potrivit art. 759 C.civ.

În fine, ultima afirmație este falsă, întrucât promisiunea obținerii unui rezultat nu este specifică numai obligației de rezultat, fiind întâlnită și în cazul unei obligații de mijloace, după cum reiese din textul art. 1481 C.civ. Criteriile de încadrare a unei obligații într-o categorie sau alta (de mijloace sau de rezultat) sunt indicate în alin. (3) al articolului amintit anterior, ele fiind: a) modul în care obligația este stipulată în contract; b) existența și natura contraprestației și celelalte elemente ale contractului; c) gradul de risc pe care îl presupune atingerea rezultatului; d) influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației.

2. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

În materia răspunderii civile delictuale, dacă fapta este imputabilă mai multor persoane, acestea vor răspunde în mod solidar față de victima faptei prejudiciabile, astfel cum prevede art. 1382 C.civ. În acest caz, solidaritatea operează numai față de cel prejudiciat, întrucât, între cei care răspund solidar, sarcina reparației se împarte proporțional în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului ori potrivit cu intenția sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită (art. 1383 C.civ.). Deci, între codebitori, obligația de reparație este divizibilă, iar nu solidară, legea prevăzând criteriile în funcție de care se va stabili participarea fiecăruia la reparație, după ce, în prealabil, a fost acoperită paguba suferită de victima faptei ilicite.

Dispozițiile de mai sus se completează cu cele din materia obligației solidare, care prevăd expres că pierderea ocazionată de insolvabilitatea unuia sau unora dintre codebitorii solidari se suportă de către ceilalți codebitori, proporțional cu partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei [art. 1457 alin. (1) C.civ.].

În consecință, putem afirma că variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, cea de la litera B fiind greșită.

3. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Potrivit prevederilor art. 1482 alin. (1) C.civ., debitorul are obligația de a preda bunul în starea în care se găsește la momentul nașterii obligației, astfel că varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Celelalte două variante de răspuns sunt corecte, ele corespunzând prevederilor legale cuprinse în art. 1483 alin. (1) și art. 1485 C.civ.

Astfel, conform art. 1483 alin. (1) C.civ., obligația de strămutare a dreptului de proprietate cuprinde și obligația de a preda bunul și de a-l conserva până la predare, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera C să fie adevărată, în timp ce, potrivit art. 1485 C.civ., obligația de a preda un bun individual determinat o cuprinde și pe aceea de a-l conserva până la predare, astfel că și afirmația de la litera B este corectă.

4. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Spre deosebire de obligația ce are ca obiect un bun cert, individual determinat, care este executată dacă debitorul predă bunul respectiv în starea în care se găsea la momentul nașterii obligației [art. 1482 alin. (1) C.civ.], în cazul obligației ce are ca obiect bunuri de gen, debitorul va avea libertatea de a alege bunurile ce urmează a fi predate, el urmând a fi liberat de datoria sa doar dacă predă bunuri de calitate cel puțin medie (art. 1486 C.civ.) (În același sens, a se vedea și motivarea Comisiei de

soluționare a contestațiilor referitoare la variantele de răspuns de la literele A și B: *enunțurile de la variantele A și B sunt ambele incluse în art. 1486 C.civ. și nu se exclud reciproc, indicând două reguli diferite și pe deplin compatibile: pe de o parte, individualizarea bunurilor de gen în vederea predării este un act unilateral al debitorului; pe de altă parte, predarea nu este conformă decât dacă bunurile sunt de calitate cel puțin medie. În consecință, spre a se putea libera prin predarea bunurilor alese, debitorul ar trebui să își exercite dreptul de a le alege numai asupra unor bunuri de calitate cel puțin medie*).

În caz de pieire fortuită a bunurilor, între momentul încheierii contractului și cel al predării bunurilor, debitorul nu va fi liberat de obligație invocând imposibilitatea fortuită de executare, întrucât, în virtutea principiului *genera non pereunt (bunurile de gen nu pier)*, bunurile de gen pot fi înlocuite cu alte bunuri de aceeași natură, în aceeași cantitate și calitate.

În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită, celelalte două fiind corecte.

5. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Întotdeauna când fapta a fost cauzată prin acțiunea simultană a mai multor persoane, fără a se putea stabili că a fost cauzată sau, după caz, că nu putea fi cauzată prin fapta ilicită a vreuneia dintre ele, toate aceste persoane vor răspunde solidar față de victima faptei ilicite (art. 1370 C.civ.).

Dacă și victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului, această împrejurare nu va avea ca efect înlăturarea răspunderii autorilor faptei ilicite, ci doar va afecta modalitatea de reparație a pagubei.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită, având în vedere dispozițiile art. 1371 alin. (1) C.civ.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, dacă ne raportăm la prevederile art. 1365 C.civ. și la cele ale art. 28 CPP. Astfel, art. 28 alin. (1) CPP dispune că hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la *existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o*, instanța civilă nu este însă legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește *existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite*. În același sens, de altfel, art. 1365 C.civ. prevede că instanța civilă nu este ținută de dispozițiile legii penale și nici de hotărârea definitivă penală de achitare sau de încetare a procesului penal, în ceea ce privește *existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite* (*Fișe 2019*, p. 474).

Deci, varianta de răspuns de la litera B este greșită, soluția de achitare pronunțată într-o cauză penală pe motivul că fapta nu a fost săvârșită cu vinovăție neavând nicio înrâurire asupra unei eventuale cauze civile, întrucât, potrivit art. 1357 alin. (2) C.civ., autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

6. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Potrivit art. 1424 C.civ., regula în materia obligațiilor cu pluralitate de subiecte o reprezintă obligația divizibilă, cu excepția situațiilor în care obiectul obligației nu este, prin natura sa, susceptibil de divizare materială ori intelectuală, caz în care obligația este indivizibilă.

În cazul obligației indivizibile, punerea în întârziere a unui debitor nu produce efecte și față de ceilalți debitori, la fel ca și în cazul obligației divizibile, astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită [art. 1432 alin. (4) C.civ.]. Însă, suspendarea prescripției față de unul dintre debitori va produce efecte și față de ceilalți, conform art. 1433 alin. (1) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, creditorul poate cere ca obligația să fie executată de oricare dintre debitori sau poate cere ca toți debitorii să execute plata în același timp [art. 1432 alin. (2) C.civ.], astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

7. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Decăderea din beneficiul termenului este o sancțiune civilă care intervine în următoarele situații [art. 1417 alin. (1)-(3) C.civ.]: a) debitorul se află în stare de insolvabilitate sau, după caz, de insolvență declarată în condițiile legii; b) când, cu intenție sau dintr-o culpă gravă, debitorul diminuează prin fapta sa garanțiile constituite în favoarea creditorului sau nu constituie garanțiile promise; c) când, din culpa sa, debitorul ajunge în situația de a nu mai satisface o condiție considerată esențială de creditor la data încheierii contractului, atunci când caracterul esențial al condiției și posibilitatea

decăderii au fost *prevăzute expres* în contract și există un interes legitim pentru creditor să considere acea condiție drept esențială.

Decăderea din beneficiul termenului suspensiv produce aceleași efecte precum împlinirea lui, obligația devenind de îndată exigibilă (art. 1418 C.civ.), după cum același este și efectul renunțării la beneficiul termenului suspensiv.

Având în vedere cele arătate mai sus, putem afirma că varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Tot incorectă este și varianta de răspuns de la litera B, decăderea unui debitor din beneficiul termenului *nefiind* opozabilă celorlalți debitori solidari, după cum se arată în art. 1419 C.civ.

8. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Obligația cu pluralitate de subiecte poate fi divizibilă (reprezentând regula în materie), solidară și indivizibilă. După cum sunt mai mulți creditori ori mai mulți debitori, vorbim despre pluralitate activă, pluralitate pasivă sau pluralitate mixtă (când în raportul juridic obligațional există atât mai mulți creditori, cât și mai mulți debitori).

Solidaritatea, indiferent că este vorba despre solidaritate activă ori pasivă, nu se prezumă (art. 1435 și art. 1445 C.civ.), aceasta trebuind să fie prevăzută în mod expres fie în convenția părților, fie într-o dispoziție legală. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este, evident, greșită.

Obligația solidară se aseamănă cu obligația indivizibilă prin aceea că în ambele situații oricare dintre creditori poate cere executarea prestației, în întregime, de la debitor (în caz de pluralitate activă), respectiv oricare dintre debitori poate fi obligat la executarea întregii prestații de către creditor (în situația pluralității pasive). Cu toate acestea, există diferențe majore între cele două tipuri de obligații, una dintre ele referindu-se la soarta lor în caz de deces al uneia dintre părți. Astfel, în timp ce obligația solidară funcționează *numai* față de cel între care s-a născut (față de succesori obligația se transmite divizată – art. 1460 C.civ.), cea indivizibilă se transmite și la *moștenitori* [art. 1425 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În fine, în privința hotărârii judecătorești, efectele sale vor fi diferite după cum aceasta profită sau nu creditorului solidar. Prin urmare, dacă hotărârea judecătorească este obținută de unul dintre creditori împotriva debitorului comun, aceasta va profita și celorlalți creditori solidari [art. 1436 alin. (3) C.civ.], în timp ce hotărârea pronunțată în favoarea debitorului comun nu va putea fi invocată și împotriva creditorilor care nu au fost parte în proces [art. 1436 alin. (4) C.civ.]. În consecință, și varianta de răspuns de la litera C este greșită.

9. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Ca regulă, obligația persoanelor care răspund împreună pentru comiterea unei fapte prejudiciabile în temeiul răspunderii civile delictuale este o răspundere solidară (art. 1382 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Conform art. 1430 alin. (1) C.civ., obligația de a executa prin echivalent o obligație indivizibilă este divizibilă, astfel încât și varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, obligația de garanție contra evicțiunii este indivizibilă între debitori, potrivit art. 1697 C.civ., varianta de răspuns de la litera C fiind astfel singura corectă.

10. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Întrucât C a restituit creditorului X întreaga sumă datorată, a operat o subrogație legală în drepturile creditorului, această calitate revenindu-i acum lui C, față de foștii săi codebitori, A și B. Însă, de această dată, obligația de restituire va fi una divizibilă [conform art. 1456 alin. (1) C.civ.], astfel că A și B vor putea fi obligați doar la partea fiecăruia din datorie. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este falsă, cea de la litera C fiind corectă.

În privința variantei de la litera A, aceasta este, de asemenea, adevărată, dacă avem în vedere împrejurarea că renunțarea lui C la beneficiul termenului nu va fi opozabilă foștilor săi codebitori, aceștia beneficiind mai departe de termenul suspensiv de restituire a sumei împrumutate.

11. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Dacă prin lege nu se prevede altfel, bunurile unui terț pot face obiectul unei prestații, debitorul fiind obligat să le procure și să le transmită creditorului sau, după caz, să obțină acordul terțului. În cazul neexecutării obligației, debitorul răspunde pentru prejudiciile cauzate (art. 1230 C.civ.), fiind vorba, în consecință, despre o obligație de rezultat, și nu una de mijloace.

Prin urmare, dacă la data executării obligației de a preda un bun individual determinat debitorul nu este titularul dreptului ce trebuia transmis ori cedat, debitorul rămâne obligat să procure și să transmită creditorului dreptul de proprietate asupra bunului, singura variantă corectă fiind cea de la litera B.

12. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, dacă avem în vedere principiul nominalismului monetar, prevăzut de art. 2164 alin. (2) C.civ.

De asemenea, corectă este și varianta de răspuns de la litera B, textul art. 1546 C.civ. prevăzând în mod expres că arvuna se restituie când contractul încetează din cauze ce nu atrag răspunderea vreuneia dintre părți.

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, dacă avem în vedere prevederile de la plată, art. 1494 alin. (1) lit. b) C.civ., conform cărora obligația de a preda un lucru individual determinat trebuie executată în locul în care bunul se afla la data încheierii contractului.

§2. Particularități ale contractului

13. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Potrivit art. 1225 alin. (1) C.civ., obiectul contractului îl reprezintă operațiunea juridică, precum vânzarea, locațiunea, împrumutul și altele asemenea, convenită de părți, astfel cum aceasta reiese din ansamblul drepturilor și obligațiilor contractuale. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

Prestația la care se angajează debitorul, căreia îi corespunde serviciul cuvenit creditorului, reprezintă, potrivit art. 1226 alin. (1) C.civ., obiectul obligației, respectiv al dreptului, astfel că variantele de la literele A și B sunt greșite.

14. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Încheierea contractului presupune, de cele mai multe ori, parcurgerea mai multor etape, printre care se numără și etapa negocierilor precontractuale. Un contract poate conține, în principal, două tipuri de clauze: clauze negociate și clauze standard (nenegociate). Acestea din urmă sunt definite ca acele stipulații stabilite în prealabil de una dintre părți pentru a fi utilizate în mod general și repetat și care sunt incluse în contract fără să fi fost negociate cu cealaltă parte [art. 1202 alin. (2) C.civ.]. Clauzele negociate vor prevala însă asupra clauzelor standard, astfel cum susține și art. 1202 alin. (3) C.civ., așa încât varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Oferta de a contracta este definită ca propunerea făcută de o persoană în vederea încheierii unui anumit contract. Nu orice propunere făcută de o persoană poartă denumirea de ofertă, ci numai aceea care conține suficiente elemente pentru formarea contractului și exprimă intenția ofertantului de a se obliga în cazul acceptării ei de către destinatar [art. 1188 alin. (1) C.civ.]. Din acest punct de vedere, este clar că solicitarea de a formula oferte, adresată uneia sau mai multor persoane determinate, nu constituie, prin ea însăși, ofertă de a contracta, așa cum prevede, de altfel, și art. 1190 C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, ca regulă, atunci când în timpul negocierilor o parte insistă să se ajungă la un acord asupra unui element sau asupra unei anumite forme, contractul nu se încheie până nu se ajunge la un acord cu privire la acestea (art. 1185 C.civ.). Aplicând acest principiu, la varianta de răspuns de la litera C constatăm că părțile inițiale au prevăzut ca respectivul act să se încheie într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, însă ulterior au modificat înțelegerea lor, căzând de acord să nu mai exteriorizeze manifestarea lor de voință în forma respectivă. De aceea, față de noua înțelegere intervenită între părți, contractul va fi valabil încheiat, chiar dacă nu s-a încheiat în forma inițial prevăzută de părți, acestea revenind, în esență, asupra înțelegerii lor, în virtutea principiului libertății manifestării de voință. De altfel, aceasta este și explicația art. 1242 alin. (2) C.civ., aplicabil pe deplin situației de la varianta de la litera C, care, din aceste considerente, este greșită.

15. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Astfel cum a stabilit ICCJ, Completul DCD, în *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), promisiunea sinalagmatică de vânzare este un act distinct de contract, pentru care legea nu prevede necesitatea formei autentice, așa încât antecontractul se supune libertății formei. În condițiile

art. 1178 C.civ., care reprezintă regula în materie de contracte. Dispozițiile art. 1244 din același cod, care impun forma autentică doar pentru actele translative sau constitutive de drepturi reale asupra imobilelor care urmează să fie înscrise în cartea funciară, în speță pentru contractul de vânzare imobiliară, reprezintă excepția de la regula sus-enunțată. Ca atare, excepția, fiind de strictă interpretare, nu se poate extinde și la alte situații decât cele prevăzute în norma specială. Antecontractul reprezintă o operațiune juridică netranslativă de proprietate, care generează o obligație contractuală de a face, și anume de a încheia contractul preconizat, susceptibilă de executare silită în natură, în condițiile art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1169 alin. (1) C.civ. Ca urmare, acest act juridic nu necesită forma autentică.

Față de cele consemnate mai sus, varianta de răspuns de la litera A apare ca fiind greșită, prin raportare și la dispozițiile art. 1187 C.civ., potrivit cărora oferta și acceptarea trebuie emise în forma *cerută de lege* pentru încheierea valabilă a contractului. Cum pentru promisiunea de vânzare a unui imobil legea nu cere forma autentică, nici acceptarea unei oferte în vederea încheierii unui astfel de contract nu va trebui să îmbrace o astfel de formă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, oferta de a contracta devenind caducă, potrivit art. 1195 alin. (1) lit. b) C.civ., dacă destinatarul o refuză.

În fine, retragerea ofertei poate avea loc dacă retragerea ajunge la destinatar anterior ori concomitent cu oferta (art. 1199 C.civ.), motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este corectă.

16. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Oferta de a contracta este irevocabilă atunci când autorul ei se obligă să o mențină un anumit termen, dar și atunci când poate fi considerată astfel în temeiul acordului părților, al practicilor statornicite între acestea, al negocierilor, al conținutului ofertei ori al uzanțelor [art. 1191 alin. (1) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Oferta va deveni, într-adevăr, caducă în caz de deces ori incapacitate a ofertantului, dar nu întotdeauna, ci numai în acele situații în care natura afacerii ori împrejurările o impun [art. 1195 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, oferta de a contracta poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar cel mai târziu concomitent cu oferta (art. 1199 C.civ.), astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

17. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Promisiunea de a contracta presupune angajarea din partea părților a obligației de a încheia în viitor un contract. În schimb negocierile precontractuale conduc doar la stabilirea condițiilor în care un eventual contract s-ar putea încheia, fără a da naștere în sarcina părților la vreo obligație de a încheia în viitor contractul vizat. Mai mult, convenția prin care părțile se obligă să negocieze în vederea încheierii sau modificării unui contract nu constituie promisiune de a contracta [art. 1279 alin. (4) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Libertatea contractuală se concretizează, printre altele, și în faptul că, în principiu, părțile au deplină libertate în a iniția, a desfășura și a rupe negocierile în vederea încheierii unui contract, potrivit art. 1183 alin. (1) C.civ., și, în plus, nu pot fi ținute răspunzătoare pentru eșecul negocierilor. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Partea care se angajează într-o negociere este ținută să respecte exigențele bunei-credințe, potrivit art. 1183 alin. (2) C.civ. Obligația de a păstra secretul unei informații confidențiale pe care una dintre părți o află în timpul unor negocieri, indiferent dacă respectivele tratative duc sau nu la încheierea contractului, reprezintă o manifestare a obligației de bună-credință. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece oricare dintre părți, indiferent că a rupt sau nu negocierile, este ținută de respectarea obligației de a nu divulga și de a nu folosi în interes propriu orice informație confidențială aflată pe parcursul negocierilor, potrivit art. 1184 C.civ.

18. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Potrivit art. 1183 alin. (1) C.civ., părțile au libertatea inițierii, desfășurării și ruperii negocierilor și nu pot fi ținute răspunzătoare pentru eșecul acestora. Totuși, partea care inițiază, continuă sau rupe negocierile contrar bunei-credințe răspunde pentru prejudiciul cauzat celeilalte părți, care va fi stabilit ținând seama de cheltuielile angajate în vederea negocierilor, de renunțarea de către cealaltă parte la alte oferte și de orice împrejurări asemănătoare [art. 1183 alin. (4) C.civ.].

Drept urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

19. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Ca regulă, tăcerea nu valorează consimțământ decât în măsura în care legea, acordul părților, practicile statornicite între acestea, uzanțele sau alte împrejurări îi recunosc acesteia efecte juridice [art. 1196 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, ca regulă, tăcerea destinatarului înăuntrul termenului de acceptare echivalând cu neîncheierea contractului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, tăcerea destinatarului neputând avea semnificația indicată în oferta provenită de la emitent.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, incorectă, acceptarea tardivă producând efecte numai dacă autorul ofertei îl înștiințează de îndată pe acceptant despre încheierea contractului [art. 1198 alin. (1) C.civ.].

20. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Potrivit art. 1189 alin. (1) C.civ., propunerea adresată unor persoane nedeterminate, chiar dacă este precisă, nu valorează ofertă, ci, după împrejurări, solicitare de ofertă sau intenție de negociere. Deci, pe de o parte, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce afirmația de la litera A este falsă, având în vedere că nu poate fi vorba despre întâlnirea unei oferte cu acceptarea.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, după cum am arătat mai sus, fiind o solicitare de ofertă sau intenție de negociere, A poate încheia legal contractul cu B, indiferent de existența altor manifestări de voință în sensul acceptării ofertei postate pe site.

21. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Contractul se încheie prin negocierea lui de către părți sau prin acceptarea fără rezerve a unei oferte de a contracta [art. 1182 alin. (1) C.civ.]. Vorbim, așadar, despre contracte negociate (care constituie regula) și contracte de adeziune, în care una dintre părți acceptă condițiile prestabilite de cealaltă parte și își exprimă consimțământul numai cu privire la încheierea contractului, nu și la condițiile acestuia.

Atunci când părțile aleg să negocieze în vederea încheierii unui contract, ele sunt ținute să respecte exigențele bunei-credințe; cu titlu de exemplu, este considerată contrară bunei-credințe conduita părții care inițiază sau continuă negocieri fără intenția de a încheia contractul [art. 1183 alin. (3) C.civ.]. Dacă una dintre părți inițiază, continuă sau rupe negocierile contrar bunei-credințe, va răspunde pentru prejudiciul cauzat celeilalte părți [art. 1183 alin. (4) C.civ.]. Temeiul acestei răspunderi este unul extracontractual, delictual, având în vedere că între părți nu s-a încheiat încă o convenție.

Aceasta este și situația din speța dată spre rezolvare; A. s-a comportat contrar exigențelor bunei-credințe când a rupt intempestiv negocierile, pentru a ajuta un concurent al celui cu care negocia să vândă produsele la un preț mai mic. În plus, A. a încălcat și obligația de confidențialitate, el aflând o serie de informații în cursul negocierilor pe care era dator să nu le divulge și să nu le folosească în interesul propriu, astfel cum prevede și art. 1184 C.civ.

Pentru toate aceste motive, varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce variantele de la literele A și C sunt corecte.

22. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

În materia negocierilor precontractuale, când o informație confidențială este comunicată de către o parte în cursul negocierilor, cealaltă parte este ținută să nu o divulge și să nu o folosească în interes propriu, indiferent dacă se încheie sau nu contractul. Încălcarea acestei obligații atrage răspunderea părții în culpă (art. 1184 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu orice fel de informație intră sub incidența obligației prevăzute de art. 1184 C.civ., ci numai acele informații cu un caracter confidențial.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, conform art. 1228 C.civ., un bun viitor putând forma, în principiu, obiect valabil al unui act juridic civil.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât, potrivit art. 1182 alin. (2) C.civ., este suficient ca părțile să se pună de acord asupra elementelor esențiale ale contractului, chiar dacă lasă unele elemente secundare spre a fi convenite ulterior ori încredințează determinarea acestora unei alte persoane. Mai mult, există cazuri în care terțul poate stabili chiar și un element esențial al contractului, așa cum este prețul unei vânzări (art. 1662 C.civ.).

23. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Între V, în calitate de promitent-vânzător, și M, în calitate de promitent-cumpărător, s-a încheiat un antecontract de vânzare, V obligându-se să transmită proprietatea asupra motocicletei sale, iar M obligându-se să o cumpere. Părțile au stabilit ca actul de vânzare să fie încheiat la data de 22.11.2014, printr-un înscris în formă autentică, deși legea nu cere, pentru valabilitatea unei astfel de convenții, respectarea unei anumite forme *ad validitatem*. La momentul încheierii antecontractului, M a achitat o parte de preț, cu titlu de arvună.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât, dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă (în speța de față, forma autentică) pe care legea nu o cere, contractul se socotește valabil chiar dacă forma nu a fost respectată [art. 1242 alin. (2) C.civ.]. În realitate, părțile au revenit asupra înțelegerii lor cu privire la forma actului, modificând convenția inițială în privința necesității înscrisului autentic, încheindu-l în forma înscrisului sub semnătură privată.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită. Pentru a se putea denunța unilateral contractul, acest drept trebuie prevăzut expres în antecontractul încheiat; numai în această situație V se poate dezice de contract, cu obligația de a restitui dublul sumei primite cu titlu de arvună (art. 1545 C.civ.).

În fine, potrivit art. 1279 alin. (3) coroborat cu art. 1669 alin. (1) C.civ., dacă una dintre părți (în speță, M) refuză încheierea contractului, cealaltă parte (în cazul nostru, V) va putea cere instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract, cu îndeplinirea cerințelor prevăzute de articolele sus-menționate. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

24. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Prin *Decizia nr. 12/2015* (M. Of. nr. 678 din 07.09.2015), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1073 și art. 1077 C.civ. 1864, art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) C.civ., în situația în care promitentul-vânzător a promis vânzarea întregului imobil, deși nu are calitatea de proprietar exclusiv al acestuia, promisiunea de vânzare nu poate fi executată în natură sub forma pronunțării unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare pentru întregul bun, în lipsa acordului celorlalți coproprietari.*

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, cea de la litera B fiind, în consecință, falsă.

De asemenea, prin *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) C.civ., nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic.*

Prin raportare la această decizie obligatorie, varianta de răspuns de la litera A este, și ea, corectă.

25. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Dacă avem în vedere *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), prin care ICCJ, Completul DCD, a statuat că, *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) C.civ., nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic*, putem concluziona că varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Tot corectă este și afirmația de la litera C, B având dreptul fie de a cere pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic, fie să declare rezoluțiunea unilaterală a antecontractului, cu obligarea lui A la restituirea prețului primit.

26. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât promisiunea bilaterală de a contracta trebuie să conțină, potrivit art. 1279 alin. (1) C.civ., toate acele clauze ale contractului promis, în lipsa cărora părțile nu ar putea executa promisiunea. Or, în cazul de față, termenul în care se va încheia contractul de vânzare nu este un element esențial al acestuia, astfel că antecontractul este perfect valabil. Eventual, în lipsa unui termen expres prevăzut, promisiunea nu va putea fi notată în cartea funciară, potrivit art. 906 alin. (1) C.civ.

Afirmația aferentă variantei de la litera B este corectă, fiind vorba, în esență, despre o arvună penalizatoare, prevăzută de art. 1545 C.civ., astfel că, în cazul în care B se va răzgândi, el va pierde suma dată cu acest titlu.

În fine, și varianta de răspuns de la litera C este adevărată, întrucât, chiar în lipsa unui termen prevăzut expres, obligația asumată de părți este una care, prin natura ei, este afectată de un termen suspensiv. În aceste condiții, vor deveni aplicabile prevederile art. 1415 alin. (2) C.civ., care prevăd că instanța va putea, de asemenea, să fixeze termenul atunci când, *prin natura sa*, obligația presupune un termen și nu există nicio convenție prin care acesta să poată fi determinat.

27. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Pentru ca obiectul actului juridic să fie valabil, legea cere, printre alte condiții, ca acesta să fie posibil. Dacă însă la momentul încheierii contractului una dintre părți se află în imposibilitate de a-și executa obligația, contractul este valabil încheiat, cu excepția situațiilor în care legea prevede altfel (art. 1227 C.civ.). Deci, ca regulă, în situația-premisă avută în vedere de întrebare, contractul este valabil încheiat, varianta de răspuns corectă fiind cea de la litera B, celelalte variante fiind, evident, neconforme cu adevărul.

28. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

În această materie trebuie făcută distincție între problema riscului pieirii fortuite a bunului și problema riscului contractului, ce presupune încheierea unui contract translativ de proprietate sau de alte drepturi reale, în temeiul căruia bunul trebuie transmis către cocontractant.

În prima situație, regula este cea existentă și în dreptul roman, exprimată prin adagiul *res perit domino*, respectiv riscul pieirii fortuite a bunului este suportat de proprietarul acestuia, dacă nu a fost asumat de o altă persoană sau *dacă prin lege nu se dispune altfel* (art. 558 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât prevede că singura excepție de la regula *res perit domino* este cazul asumării de altă persoană a suportării riscului, ignorând și posibilitatea ca prin lege să fie stabilită o asemenea derogare.

În materia contractelor translative de drepturi reale, art. 1274 alin. (1) C.civ. prevede că riscul pieirii fortuite a bunului este suportat de debitorul obligației de predare (debitorul obligației imposibil de executat), dacă nu există stipulație contrară. Ca excepție, creditorul pus în întârziere preia riscul pieirii fortuite a bunului, el neputându-se libera chiar dacă ar dovedi că bunul ar fi pierit și dacă obligația de predare ar fi fost executată la timp [art. 1274 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

O altă excepție de la regula stabilită în art. 1274 alin. (1) C.civ. o întâlnim la contractul de vânzare cu plata prețului în rate și rezerva proprietății. Potrivit art. 1755 teza a II-a C.civ., riscul pieirii fortuite a bunului se transmite către cumpărător încă de la momentul predării bunului, dacă predarea acestuia s-a realizat înainte de achitarea ultimei rate din preț (când se transferă proprietatea). În consecință, și varianta de răspuns de la litera C este greșită.

29. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Clauzele considerate nescrise pot fi privite ca nulități absolute și, ca regulă, parțiale, care operează de drept (*Fișe 2019*, p. 132). Exemple de clauze nescrise sunt, printre altele, cele prevăzute de art. 1246 alin. (4), art. 1551 alin. (1) și art. 1826 lit. d) C.civ.

Astfel, potrivit art. 1246 alin. (4) C.civ., părțile nu pot suprima ori institui cauze de nulitate, orice clauză contrară fiind considerată nescrisă, astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Art. 1551 alin. (1) C.civ. stabilește că *creditorul nu are dreptul la rezoluțiune atunci când neexecutarea este de mică însemnătate. În cazul contractelor cu executare succesivă, creditorul are dreptul la reziliere, chiar dacă neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat. Orice stipulație contrară este considerată nescrisă*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, potrivit art. 1826 lit. d) C.civ., *este considerată nescrisă orice clauză în temeiul căreia: (...) d) locatorul este îndreptățit să diminueze sau să suprime, fără contraprestație echivalentă, prestațiile la care s-a obligat prin contract*, astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

30. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Ca regulă, nulitatea absolută nu poate fi acoperită prin confirmare, excepțiile fiind de strictă interpretare și aplicare. O astfel de excepție este cea prevăzută de art. 1010 C.civ., aplicabilă în

materia liberalităților în general, care recunoaște dreptul moștenitorilor universali sau cu titlu universal de a confirma inclusiv donația nulă pentru vicii de formă, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cea de-a doua variantă de răspuns aduce în discuție modalitatea de stabilire a naturii nulității actului juridic civil în situația în care aceasta nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege; pentru această împrejurare, legiuitorul a instituit prezumția anulabilității actului juridic (art. 1252 C.civ.), astfel încât varianta de răspuns de la litera B apare ca fiind corect formulată.

În privința cauzei actului juridic civil, legiuitorul a instituit, de asemenea, două prezumții: prezumția de existență a cauzei și prezumția de valabilitate a acesteia. Potrivit primei prezumții, cauza unui act juridic este presupusă a exista, chiar dacă nu este prevăzută expres [art. 1239 alin. (1) C.civ.], în timp ce cea de-a doua prezumă valabilitatea unei cauze existente, până la proba contrară [art. 1239 alin. (2) C.civ.]. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită, cauza nefiind necesar a fi prevăzută în contract.

31. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Denunțarea unilaterală a contractului poate fi definită ca fiind manifestarea unilaterală de voință, oneroasă sau gratuită, izvorâtă din convenția părților sau din lege, care are drept efect încetarea contractului (*Fișe 2019*, p. 115). După cum este vorba despre un act cu executare dintr-o dată ori cu executare succesivă sau continuă, există reguli diferite în materia denunțării unilaterale.

De asemenea, în materia contractului cu executare succesivă sau continuă, este necesar a se face distincție între contractul încheiat pe durată determinată și cel încheiat pe durată nedeterminată. Astfel, contractul cu executare succesivă ori continuă încheiat pe durată determinată poate fi denunțat unilateral chiar și după începerea executării acestuia, însă denunțarea nu va produce efecte în privința prestațiilor executate sau care se află în curs de executare [art. 1276 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, denunțarea putând opera chiar dacă executarea contractului a început.

Dacă actul este încheiat pe durată nedeterminată, atunci el va putea fi denunțat unilateral de oricare dintre părți, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz, fără însă a fi permisă stipularea unei prestații în schimbul exercitării acestui drept [art. 1277 C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este incorectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este conformă textului legal redat anterior.

32. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Cerința are în vedere identificarea acelor enunțuri care sunt greșite din punct de vedere legal, acestea fiind răspunsurile ce vor fi considerate corecte în cazul de față.

Astfel, dacă un contract este menținut doar în parte, unele dintre clauze fiind anulate, acestea vor fi înlocuite de drept cu dispozițiile legale aplicabile. Spre exemplu, dacă dintr-un contract de vânzare vor fi anulate doar acele clauze, neesențiale, referitoare la locul predării bunului, aceste clauze vor fi înlocuite de drept cu dispozițiile art. 1689 C.civ. În consecință, enunțul dat este corect din punct de vedere legal, astfel că varianta de răspuns de la litera A va fi greșită.

În privința contractului încheiat pe durată nedeterminată, legea recunoaște oricăreia dintre părți dreptul de a denunța unilateral contractul, cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz (art. 1277 C.civ.), astfel că și acest enunț este corect din punct de vedere juridic, varianta de răspuns de la litera B fiind deci greșită.

În fine, principiul repunerii părților în situația anterioară, care guvernează efectele nulității actului juridic civil, presupune că tot ce s-a executat în baza unui act anulat trebuie restituit (în natură sau, după caz, prin echivalent), astfel încât părțile raportului juridic să se găsească în situația în care ar fi fost dacă actul nu s-ar fi încheiat niciodată. Principiul este consacrat de art. 1254 alin. (3) C.civ., care prevede că, în cazul în care contractul este desființat, fiecare parte trebuie să restituie celeilalte, în natură sau prin echivalent, prestațiile primite, potrivit prevederilor art. 1639-1647 C.civ., chiar dacă *acestea au fost executate succesiv* sau au avut un caracter continuu, fiind aplicabil, pe temeiul art. 1325 C.civ., și actelor juridice unilaterale lovite de nulitate (*Fișe 2018*, p. 141-142). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă, enunțul fiind greșit din punct de vedere legal.

§3. Faptele juridice licite

33. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Faptele juridice licite sunt gestiunea de afaceri, plata nedatorată și îmbogățirea fără justă cauză. Îmbogățirea fără justă cauză este acel fapt licit ce presupune o mărire a unui patrimoniu aparținând unei persoane pe seama micșorării patrimoniului altei persoane, fără a exista un temei pentru aceasta (art. 1345 C.civ.). Cel al cărui patrimoniu s-a micșorat are la îndemână o acțiune în restituire (*actio de in rem verso*) împotriva celui al cărui patrimoniu s-a mărit, cu respectarea însă a unor condiții materiale și a unor condiții juridice. Dintre condițiile juridice ale acțiunii, o amintim pe cea prevăzută de art. 1348 C.civ., care condiționează admisibilitatea cererii persoanei sărăcite de lipsa unei alte acțiuni în restituirea a ceea ce îi este datorat. Cu alte cuvinte, *actio de in rem verso* are caracter subsidiar față de orice altă acțiune pe care legiuitorul ar pune-o la îndemâna persoanei al cărei patrimoniu a fost micșorat. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Gestiunea de afaceri este faptul licit prin care o persoană, numită gerant, gestionează în mod voluntar și oportun afacerile altei persoane, numită gerat, care nu cunoaște existența gestiunii sau, cunoscând-o, nu este în măsură să desemneze un mandatar ori să se îngrijească în alt fel de afacerile sale [art. 1330 alin. (1) C.civ.]. Gestiunea de afaceri este, prin urmare, o imixtiune în afacerile unei alte persoane, care constă în fapte materiale sau acte juridice, din partea celui care acționează fără niciun mandat dat anterior sau concomitent, făcută cu scopul de a preveni o pagubă iminentă în patrimoniul geratului. Din acest considerent, și anume că gestiunea de afaceri este o imixtiune voluntară în treburile altuia, legiuitorul a prevăzut obligația gerantului de a continua gestiunea până când o poate abandona fără riscul vreunei pierderi sau până când geratul, personal sau prin reprezentant, ori, după caz, moștenitorii acestuia pot să o preia (art. 1332 C.civ.). Varianta de răspuns de la litera B apare, față de articolul indicat mai sus, ca nefiind corectă.

În fine, executarea unei obligații de către o persoană care nu era ținută la acea obligație și care nu a fost făcută cu intenția de a plăti datoria altuia se numește plată nedatorată [art. 1341 alin. (1) C.civ.]. Acest fapt licit dă dreptul la restituirea a ceea ce s-a plătit fără să fi existat datorie, cu excepția situației în care plata (însemnând executarea benevolă, în natură a unei obligații) a fost făcută cu titlu de liberalitate sau gestiune de afaceri [art. 1341 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

34. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Cele trei enunțuri au în vedere aspecte din materia faptelor juridice licite, respectiv gestiunea de afaceri, plata nedatorată și îmbogățirea fără justă cauză.

Enunțul referitor la gestiunea de afaceri (art. 1330-1340 C.civ.) este corect, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1338 C.civ., ce recunosc gerantului care continuă gestiunea, cunoscând împotrivirea voinței titularului afacerii, numai dreptul la a i se restitui cheltuielile necesare, nu și cele utile.

Dacă un act este îndeplinit cu intenția de a gratifica (*animus donandi* ori *animus testandi*), nu vor fi aplicabile dispozițiile referitoare la îmbogățirea fără justă cauză, întrucât în această situație îmbogățirea este justificată, potrivit art. 1346 lit. c) teza finală C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, efectul principal al plății nedatorate constă în *obligația de restituire* ce incumbă *accipiens*-ului (art. 1635 coroborat cu art. 1344 C.civ.). Cu toate acestea, nu va exista această obligație dacă *accipiens*-ul de bună-credință: *a) a lăsat să se împlinească termenul de prescripție* (dacă ar fi obligat la restituire, *accipiens* nu se va mai afla în termenul de prescripție pentru a solicita plata de la adevăratul debitor) [art. 1342 alin. (1) teza I C.civ.]; *b) s-a lipsit, în orice mod, de titlul său de creanță* (în această ipoteză, ar deveni aproape imposibilă dovedirea existenței creanței împotriva adevăratului debitor) [art. 1342 alin. (1) teza a II-a C.civ.]; sau *c) a renunțat la garanțiile creanței* (recuperarea creanței de la adevăratul debitor nu ar mai fi însoțită de garanțiile la care s-a renunțat) [art. 1342 alin. (1) teza finală C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 468-469). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

35. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Gestiunea de afaceri este faptul licit prin care o persoană, numită gerant, gestionează în mod voluntar și oportun afacerile altei persoane, numită gerat, care nu cunoaște existența gestiunii

sau, cunoscând-o, nu este în măsură să desemneze un mandatar ori să se îngrijească în alt fel de afacerile sale [art. 1330 alin. (1) C.civ.].

Pentru a exista gestiune de afaceri, este necesar, printre altele, ca geratul să fie străin de operațiunea săvârșită de gerant în interesul lui, în sensul că geratul poate fie să nu cunoască existența gestiunii, fie, cunoscând-o, să nu fie în măsură să desemneze un mandatar ori să se îngrijească în alt fel de afacerile sale. Deci, dacă o persoană încheie mai multe acte pe seama altei persoane, cu acordul acesteia din urmă, nu vor exista raporturi născute din gestiunea de afaceri, ci din contractul de mandat.

Pe de altă parte, trebuie ca gerantul să acționeze cu intenția de a gera interesele altuia; dacă o persoană lucrează fără să știe în interesul altuia (de exemplu, atunci când o persoană efectuează reparații la un bun, iar ulterior află că nu este al său), atunci nu va fi ținut de obligațiile prevăzute de lege pentru gerant, dar va avea dreptul să i se restituie ce a cheltuit, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză (*Fișe 2019*, p. 466).

Față de toate aceste motive, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

| 36. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Gestiunea de afaceri constă în fapta voluntară, unilaterală și licită a unei persoane (gerant), care săvârșește acte materiale sau acte juridice în interesul altei persoane, fără a primi mandat din partea acesteia din urmă (gerat) (*Fișe 2019*, p. 465). Actele îndeplinite de gerant trebuie să fie necesare sau utile. Actele și cheltuielile care, fără a fi necesare sau utile, au fost efectuate pe perioada gestiunii *îl obligă pe gerat la restituire numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj* (art. 1339 C.civ.). Totuși, atunci când condițiile gestiunii de afaceri sunt întrunite, chiar dacă *rezultatul nu a fost atins*, geratul trebuie să ramburseze gerantului cheltuielile necesare, precum și, *în limita sporului de valoare, cheltuielile utile făcute de gerant*, potrivit art. 1337 alin. (1) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cheltuielile utile se vor restitui numai în limita sporului de valoare, și nu în integralitate.

O altă obligație ce cade în sarcina geratului ca urmare a gestiunii de afaceri este de a executa obligațiile născute din actele necesare și utile care, în numele ori în beneficiul său, au fost încheiate de gerant [art. 1337 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă. Se impune, totodată, determinarea caracterului necesar și util al actelor și cheltuielilor efectuate, prin raportare la momentul la care au fost făcute.

În fine, varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 1332 teza finală C.civ., gerantul este obligat să continue gestiunea începută chiar și în cazul decesului geratului, până când moștenitorii acestuia din urmă sunt în măsură să o preia. Așadar, gerantul care începe să efectueze acte de gestiune din proprie inițiativă, pentru o altă persoană, nu poate abandona efectuarea lor decât în anumite situații de excepție.

| 37. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

Întrebarea urmărește să verifice cunoștințele din materia faptului juridic licit, mai precis din materia gestiunii de afaceri.

Astfel, odată începută gestiunea afacerilor altuia, gerantul are obligația de a o continua până când geratul sau moștenitorii săi sunt în măsură să o preia (art. 1332 C.civ.). Dacă însă gerantul decedează pe parcursul gestiunii, obligația de mai sus se transmite către moștenitorii care cunosc gestiunea, care vor fi ținuți să o continue în aceleași condiții ca și gerantul, astfel cum prevede art. 1333 C.civ. În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera A este, în mod evident, corectă.

Dacă gerantul acționează în nume propriu (adică a încheiat actele juridice în numele său, dar pe seama geratului), atunci el va răspunde față de terții cu care a contractat pentru obligațiile asumate, indiferent dacă gestiunea a fost utilă sau nu pentru gerat [art. 1336 alin. (1) teza I C.civ.]. Terții își păstrează însă dreptul de regres împotriva geratului pentru orice prejudiciu nerecuperat cauzat prin neexecutarea obligațiilor de către gerant față de ei [art. 1336 alin. (1) teza finală C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Dacă însă gerantul acționează în numele geratului (adică a încheiat actele juridice în numele și pe seama geratului), atunci el nu va răspunde față de terți decât dacă geratul nu este obligat față de aceștia, având astfel o răspundere subsidiară motivată de faptul că terții cunoșteau gestiunea [art. 1336 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 467). Așadar, și varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 38. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Capacitatea de exercițiu cerută în materia gestiunii de afaceri diferă după cum este vorba despre persoana geratului sau cea a gerantului: în timp ce *gerantul* trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu la momentul efectuării gestiunii, în privința *geratului* nu trebuie îndeplinită vreo condiție referitoare la capacitate (*Fișe 2018*, p. 451). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Obiectul gestiunii de afaceri poate consta atât în *fapte materiale* (de exemplu, repararea unui bun), cât și în *acte juridice* (de exemplu, plata unei datorii care generează penalități), neputând însă depăși limitele unui act de administrare, prin raportare la întregul patrimoniu al geratului (de exemplu, vânzarea unor bunuri perisabile, supuse stricăciunii sau alterării) (*Fișe 2018*, p. 451). Deci, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Gestiunea de afaceri dă naștere la obligații în sarcina geratului, în esență, numai cu privire la cheltuielile necesare ori utile; cu toate acestea, geratul este obligat să restituie gerantului și cheltuielile care, fără a fi fost necesare ori utile, au fost efectuate pe perioada gestiunii, dar numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj (art. 1339 C.civ.). Drept consecință, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

| 39. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Potrivit art. 1333 C.civ., moștenitorii gerantului care cunosc gestiunea sunt ținuți să continue afacerile începute de acesta din urmă, în aceleași condiții ca și gerantul. *Per a contrario*, moștenitorii care nu aveau cunoștință despre gestiune nu au această obligație. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Tot greșită este și varianta de răspuns de la litera C, întrucât geratul trebuie să restituie gerantului dobânzile aferente cheltuielilor necesare și utile pe care gerantul le-a efectuat, dar nu din ziua în care l-a înștiințat pe gerat despre gestiunea începută, ci chiar din ziua în care au fost efectuate.

Varianta de răspuns corectă este cea de la litera B, având în vedere art. 1333 C.civ., redat în primul paragraf al explicațiilor. Astfel, moștenitorii gerantului nu sunt ținuți să continue afacerile începute de gerant, chiar dacă aveau cunoștință de acestea, dacă autorul lor a acționat cu intenția de a gratifica geratul, în acest caz nemaifiind vorba despre o veritabilă gestiune de afaceri – art. 1330 alin. (3) C.civ.

| 40. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

În speța dată, B a acționat ca un gerant al afacerilor altuia, efectuând fapte materiale și încheind acte juridice în scopul salvării casei lui A, care fusese afectată de un incendiu. Este fără îndoială că actele îndeplinite de B au fost utile lui A, utilitatea apreciindu-se la momentul care B le-a făcut, astfel cum menționează art. 1337 alin. (3) C.civ. Prin urmare, chiar dacă imobilul lui A a pierit ulterior din cauza unui cutremur, acestuia tot îi va reveni obligația de rambursare a cheltuielilor către gerant (A). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește întinderea obligației de restituire, art. 1337 alin. (1) C.civ. prevede că geratul este ținut să ramburseze gerantului cheltuielile necesare, precum și, în limita sporului de valoare, cheltuielile utile făcute de gerant, împreună cu dobânzile din ziua în care au fost efectuate. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

| 41. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Ratificarea reprezintă înlăturarea efectelor sancțiunii inopozabilității actului în situația în care acesta a fost încheiat în lipsa sau cu depășirea puterii de a reprezenta (art. 1311 C.civ.). Conform art. 1312 C.civ., ratificarea produce efecte retroactive, respectiv chiar de la momentul încheierii actului cu terții de către cel căruia îi lipsea împuternicirea sau care își depășise limitele împuternicirii primite.

În mod similar, ratificarea poate interveni și în materia gestiunii de afaceri, atunci când gestiunea cuprinde și încheierea de către gerant de acte juridice în numele și pe seama gerantului. Însă, potrivit art. 1340 C.civ., gestiunea ratificată va produce efectele unui mandat nu de la momentul ratificării, ci de la momentul la care gestiunea a fost începută, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Gestiunea de afaceri nu încetează nici în cazul morții gerantului și nici în cazul decesului geratului. Astfel, dacă cel care decedează este gerantul, atunci moștenitorii acestuia care aveau cunoștință de gestiune vor fi obligați să o continue, în aceleași condiții ca și autorul lor (art. 1333 C.civ.), în timp ce, dacă geratul este cel care decedează, gerantul va avea obligația să continue gestiunea până

când aceasta va putea fi preluată de moștenitorii celui decedat (art. 1332 C.civ.). În consecință, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Dacă sunt îndeplinite condițiile gestiunii de afaceri, geratul are obligația indemnizării gerantului, chiar dacă rezultatul nu a fost atins. Obligația de indemnizare ce revine geratului care s-a împotrivit începerii sau continuării gestiunii este limitată, prin art. 1338 alin. (1) teza I C.civ., la restituirea cheltuielilor necesare. Dacă, în aceeași ipoteză a manifestării împotrivirii geratului față de începerea sau continuarea gestiunii, gerantul îi cauzează un prejudiciu, răspunderea reparatorie se va angaja indiferent de forma de vinovăție [art. 1338 alin. (2) C.civ.] [G.A. Uluitu, în Fl.A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei (coord.), *op. cit.*, p. 1478]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

42. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Starea de necesitate este o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei. Codul civil nu conține o definiție a stării de necesitate, însă se poate apela la definiția din Codul penal. Prin urmare, se află în stare de necesitate *persoana care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol imediat și care nu putea fi înlăturat altfel viața, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat* [art. 20 alin. (2) CP].

Potrivit art. 1361 C.civ., *cel care, aflat în stare de necesitate, a distrus sau a deteriorat bunurile altuia pentru a se apăra pe sine ori bunurile proprii de un prejudiciu sau pericol iminent este obligat să repare prejudiciul cauzat, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză*. În consecință, într-o asemenea situație, nu sunt incidente regulile răspunderii civile delictuale, ci cele ale îmbogățirii fără justă cauză (*Fișe 2019*, p. 486-487).

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, celelalte fiind, în mod evident, greșite.

43. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

În materia gestiunii de afaceri, gerantul este dator să se îngrijească de interesele geratului cu diligența pe care un bun proprietar o depune în administrarea bunurilor sale [art. 1334 alin. (1) C.civ.]. Când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă, gerantul nu răspunde decât pentru prejudiciile cauzate geratului *cu intenție sau din culpă gravă*, potrivit art. 1334 alin. (2) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât prevede faptul că, în situația unei gestiuni de afaceri prin care s-a urmărit evitarea unei pagube iminente, geratul răspunde doar pentru acele prejudicii cauzate cu intenție, omițându-se astfel angajarea răspunderii acestuia și pentru cazul în care prejudiciile au fost cauzate din culpă gravă. Atât intenția, cât și culpa trebuie dovedite de gerat, iar gravitatea culpei rămâne la aprecierea instanței.

O altă obligație a gerantului este aceea de a-l înștiința pe gerat despre gestiunea începută, de îndată ce acest lucru este posibil, potrivit art. 1331 C.civ. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece legea nu prevede un anumit termen în care trebuie înștiințat geratul, acest fapt juridic licit trebuie doar adus la cunoștința geratului cât mai repede cu putință, pentru ca acesta din urmă să preia gestiunea.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, menționăm că utilitatea sau necesitatea actelor sau cheltuielilor efectuate pe parcursul gestiunii se apreciază la momentul la care gerantul le-a făcut, potrivit art. 1337 alin. (3) C.civ. În situația în care pe perioada gestiunii au fost efectuate anumite acte și cheltuieli, dar care nu sunt necesare sau utile, acestea îl obligă pe gerat la restituire numai în măsura în care i-au procurat vreun avantaj (art. 1339 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

44. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Dacă beneficiarul gestiunii de afaceri se opune, cel care continuă gestiunea cunoscând sau trebuind să cunoască împotrivirea titularului va putea cere doar restituirea cheltuielilor necesare, nu și a celor utile [art. 1338 alin. (1) C.civ.], în timp ce acela care continuă gestiunea ignorând (adică cunoscând) împotrivirea titularului va fi răspunzător pentru prejudiciile cauzate chiar și din cea mai ușoară culpă [art. 1338 alin. (2) C.civ.].

Prin urmare, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, afirmația de la litera C fiind greșită.

45. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Fapta lui D, care, fără a primi mandat din partea proprietarului (E), a angajat o firmă de construcții pentru a repara distrugerea cauzată de o furtună la acoperișul casei vecinului (E), constituie o gestiune de afaceri. Actele îndeplinite de gerant sunt necesare și utile, întrucât, prin reparațiile efectuate la acoperiș, se urmărea evitarea unei pagube în patrimoniul lui E. Mai mult, potrivit art. 1334 alin. (2) C.civ., dacă gestiunea a fost făcută în scopul de a-l apăra pe gerat de o pagubă iminentă, gerantul nu răspunde decât pentru prejudiciile cauzate geratului cu intenție sau din culpă gravă. În consecință, prăbușirea unor bucăți din pereții exteriori ai casei ca urmare a infiltrațiilor de apă din timpul furtunii nu atrage răspunderea gerantului, întrucât, în condițiile date, nu există nici intenția și nici culpa gravă a lui D. Așadar, instanța va respinge cererea principală a lui E de despăgubire, ca urmare a producerii prejudiciului din cauze neimputabile gerantului.

De asemenea, atunci când condițiile gestiunii de afaceri sunt îndeplinite, geratul (E) va fi ținut să ramburseze gerantului cheltuielile necesare efectuate. În plus, art. 1337 alin. (1) C.civ. stabilește că geratul trebuie să ramburseze aceste cheltuieli chiar și atunci când rezultatul gestiunii nu a fost atins, întrucât caracterul necesar sau util al actelor și cheltuielilor se apreciază la momentul la care gerantul le-a făcut [art. 1337 alin. (3) C.civ.]. Așadar, E va trebui să îi restituie lui D suma de 10.000 de lei și, prin urmare, instanța va admite în parte cererea reconvențională. D are dreptul doar la suma de bani efectiv plătită firmei de construcții, și nu la întreaga sumă de 20.000 de lei. În consecință, doar varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Amintim că, în ceea ce privește raporturile cu terții, geratul trebuie să execute obligațiile născute din actele necesare și utile care, în numele ori în beneficiul său, au fost încheiate de gerant cu aceștia [art. 1337 alin. (2) C.civ.]. Astfel, dacă actele încheiate cu terții nu sunt necesare ori utile, geratul va răspunde față de terți numai dacă i-au procurat vreun avantaj (art. 1339 C.civ.), iar dacă gerantul a acționat în nume propriu, este ținut față de terții cu care a contractat, fără a limita dreptul oricăruia dintre aceștia de a se regresa împotriva geratului [art. 1336 alin. (1) C.civ.].

46. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Codul civil nu conține o definiție a stării de necesitate. Potrivit art. 1361 C.civ., *cel care, aflat în stare de necesitate, a distrus sau a deteriorat bunurile altuia pentru a se apăra pe sine ori bunurile proprii de un prejudiciu sau pericol iminent este obligat să repare prejudiciul cauzat, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză.*

Se află *în stare de necesitate persoana care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol imediat și care nu putea fi înlăturat altfel viața, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat* [art. 20 alin. (2) CP] (*Fișe 2019*, p. 487).

În consecință, în speța dată, X va răspunde în temeiul îmbogățirii fără justă cauză, astfel că va exista obligația de restituire cu respectarea dublei limite impuse de dispozițiile art. 1345 teza finală și de cele ale art. 1347 alin. (1) C.civ.: cel care și-a mărit patrimoniul va fi ținut să restituie doar în măsura creșterii patrimoniului său, *dacă subzistă la momentul introducerii cererii de chemare în judecată*, în timp ce acela care și-a micșorat patrimoniul *nu poate pretinde mai mult decât diminuarea respectivă*.

În consecință, acțiunea lui Y va fi admisă numai în parte, în limita îmbogățirii lui X, astfel că varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

47. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Una dintre condițiile gestiunii de afaceri se referă la atitudinea părților față de gestiunea de afaceri. Astfel, în timp ce geratul trebuie să fie străin de gestiune (în sensul că acesta poate fie să nu cunoască existența gestiunii, fie să cunoască existența gestiunii, dar să nu fie în măsură să desemneze un mandatar ori să acționeze în alt fel pentru afacerile sale), gerantul trebuie să acționeze *cu intenția de a gera interesele altuia*; *dacă o persoană lucrează în interesul altuia fără să știe*, atunci nu este ținut de obligațiile prevăzute de lege pentru gerant; în acest caz, persoana respectivă va avea dreptul la restituirea cheltuielilor efectuate, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză [art. 1330 alin. (2) C.civ.], iar *dacă o persoană administrează afacerile alteia cu intenția de a o gratifica*, nu se vor aplica regulile gestiunii de afaceri [art. 1330 alin. (3) C.civ.], ci cele specifice actelor cu titlu gratuit (a se vedea, în acest sens, *Fișe 2019*, p. 466).

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă, celelalte două, fiind efecte ale gestiunii de afaceri, urmând a fi considerate greșite.

48. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Condițiile plății nedatorate sunt următoarele: (1) să existe o plată, în sens obiectiv; (2) datoria a cărei stingere s-a urmărit prin plată să nu existe și (3) plata să fi fost făcută din eroare.

Cu privire la prima condiție, amintim că existența plății, în sens obiectiv, trebuie dublată și de un element intențional, respectiv voința de a stinge o datorie. Din aceste considerente, dacă plata a fost făcută cu orice alt titlu, spre exemplu, cu titlu de liberalitate sau gestiune de afaceri, aceasta nu va fi supusă restituirii, astfel cum prevede și art. 1341 alin. (2) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cea de-a doua condiție cere ca datoria care se dorește a fi stinsă prin plată să nu existe. Deci, dacă este vorba despre o obligație afectată de o condiție suspensivă, dacă plata este făcută *pendente conditione*, aceasta nu este datorată, întrucât datoria (și dreptul corelativ) încă nu s-a născut. Prin urmare, plata făcută înainte de împlinirea condiției suspensive este supusă restituirii, astfel încât varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește obligația afectată de un termen suspensiv, în principiu, plata făcută *pendente termine* reprezintă o renunțare la beneficiul termenului din partea debitorului, iar plata este valabilă, dreptul creditorului de a o primi fiind născut. Dacă însă plata făcută *pendente termine* a fost provocată prin dol sau violență, atunci nu mai putem vorbi despre o renunțare valabilă la beneficiul termenului pe care o face debitorul, situație în care, potrivit art. 1343 C.civ., acesta va putea cere restituirea a ceea ce a plătit prin constrângere sau eroare provocată. Așadar, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

49. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Plata nedatorată presupune executarea unei obligații de către o persoană care nu era ținută la acea obligație și care nu a fost făcută cu intenția de a plăti datoria altuia [art. 1341 alin. (1) C.civ.]. Acest fapt licit dă dreptul la restituirea a ceea ce s-a plătit fără să fi existat datorie, cu excepția situației în care plata (însemnând executarea benevolă, în natură a unei obligații) a fost făcută cu titlu de liberalitate sau gestiune de afaceri [art. 1341 alin. (2) C.civ.].

Dacă obligația este afectată de un termen suspensiv, plata efectuată de debitor *pendente termine* este o plată valabil făcută, având semnificația renunțării la beneficiul termenului prevăzut în favoarea sa. Dacă însă plata s-a făcut prin dol sau violență (nu însă și din eroare), aceasta va fi asimilată unei plăți nedatorate, în temeiul art. 1343 teza I C.civ., fiind supusă restituirii.

Așadar, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, varianta de răspuns de la litera B fiind greșită, întrucât, astfel cum am arătat, ceea ce s-a plătit cu titlu de gestiune de afaceri nu este supus restituirii.

50. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Executarea unei obligații de către o persoană care nu era ținută la acea obligație și care nu a fost făcută cu intenția de a plăti datoria altuia se numește plată nedatorată [art. 1341 alin. (1) C.civ.]. Acest fapt licit dă dreptul la restituirea a ceea ce s-a plătit fără să fi existat datorie, cu excepția situației în care plata (însemnând executarea benevolă, în natură a unei obligații) a fost făcută cu titlu de liberalitate sau gestiune de afaceri [art. 1341 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Dacă debitorul a făcut plata înainte de împlinirea termenului suspensiv (*pendente termine*), plata făcută este datorată și duce la stingerea obligației, motiv pentru care nu dă naștere dreptului de restituire. Dacă însă plata înainte de împlinirea termenului suspensiv a fost făcută prin dol sau violență, aceasta este supusă restituirii, în temeiul art. 1343 C.civ. Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În același timp, nu există obligație de restituire nici în situația în care, în urma plății, cel care a primit-o cu bună-credință a lăsat să se împlinească termenul de prescripție ori s-a lipsit, în orice mod, de titlul său de creanță sau a renunțat la garanțiile creanței [art. 1342 alin. (1) C.civ.]. Astfel, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

51. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Orice plată făcută are drept scop stingerea unei datorii preexistente. În plus, art. 1341 alin. (3) C.civ. instituie prezumția relativă conform căreia plata s-a făcut cu intenția de a stinge o datorie proprie. Ori de câte ori o plată a fost făcută fără a exista o datorie, vor deveni aplicabile regulile plății nedatorate, cel care a plătit devenind *solvens* și având dreptul de a cere restituirea plății de la cel care a primit-o, devenit *accipiens*. Așadar, în speța dată, X este *solvens*, iar Y este *accipiens* pentru suma de 50.000 de lei.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece prezumția ce trebuie înlăturată nu este cea a efectuării plății cu intenția de a gratifica, ci este cea referitoare la efectuarea plății cu intenția de a stinge o datorie proprie, astfel cum am arătat mai sus.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât între X și Y obligația este perfectă, și nu naturală, cum ar fi între Y și Z, dacă dreptul primului s-ar fi prescris. Răspunsul este greșit și dacă avem în vedere dispozițiile art. 1342 alin. (1) teza I C.civ., deoarece, în speță, Y nu a lăsat să se împlinească termenul de prescripție, ci acesta era deja prescris la momentul la care X a făcut plata.

În fine, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, prin raportare la dispozițiile art. 1342 alin. (1) teza finală C.civ. Astfel, dacă Z constituise în favoarea lui Y o ipotecă pentru garantarea obligației de restituire a împrumutului sumei de 50.000 de lei, iar ca urmare a restituirii sumei de către X, cu bună-credință, Y a renunțat la respectiva garanție, acțiunea lui X împotriva lui va fi respinsă. Singura opțiune rămasă lui X va fi aceea de a se îndrepta împotriva fostului soț Z, în temeiul subrogației legale în drepturile creditorului, așa cum prevede și art. 1342 alin. (2) C.civ.

52. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Pentru exercitarea acțiunii în restituire bazate pe îmbogățirea fără justă cauză trebuie îndeplinite, pe de o parte, condiții materiale, iar, pe de altă parte, condiții juridice (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 469-470). Dintre condițiile juridice, amintim: (1) mărirea patrimoniului în detrimentul micșorării celuilalt să nu fie imputabilă celui îmbogățit, acesta fiind de bună-credință (art. 1345 C.civ.); (2) absența oricărei alte acțiuni în justiție pentru recuperarea pierderii suferite (art. 1348 C.civ.) și (3) îmbogățirea să subziste la data sesizării instanței [art. 1347 alin. (1) C.civ.]. Față de aceste considerente, este evident că variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită, având în vedere că în materia îmbogățirii fără justă cauză îmbogățirea nu trebuie să fie imputabilă celui al cărui patrimoniu s-a mărit.

53. Răspuns: A, B, C (C a fost adăugat în urma admiterii contestațiilor) *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Îmbogățirea fără justă cauză reprezintă faptul juridic licit ce presupune o mărire a patrimoniului unei persoane pe seama micșorării patrimoniului altei persoane, fără a exista temei juridic pentru aceasta (*Fișe 2019*, p. 470). Este vorba despre o îmbogățire justificată, deci nu există drept la restituire: în cazul executării unei obligații valabile; în cazul neexercitării de către cel păgubit a unui drept în contra celui îmbogățit; în cazul unui act îndeplinit de cel păgubit în interesul său personal și exclusiv pe riscul său ori, după caz, cu intenția de a gratifica (art. 1346 C.civ.).

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera A, și aceasta este corectă, întrucât una dintre condițiile de admisibilitate ale acțiunii în restituire bazate pe îmbogățirea fără justă cauză este ca îmbogățirea să subziste la data sesizării instanței [art. 1347 alin. (1) C.civ.].

Referitor la varianta de răspuns de la litera C, a se vedea explicația oferită de Comisia de soluționare a contestațiilor: *(...) și varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât nu poate exista drept la restituire întemeiat pe îmbogățirea fără justă cauză, deci pe un fapt juridic licit, atunci când îmbogățirea rezultă dintr-o conduită ilicită, pentru că cele două izvoare de obligații – faptul juridic licit și faptul juridic ilicit – dau naștere, fiecare, unui alt tip de răspundere, care nu se pot cumula. De asemenea, art. 1348 C.civ. instituie caracterul subsidiar al acțiunii întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză.*

54. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Între G și A s-a încheiat un contract, al cărui obiect este perfect valabil, fiind vorba despre un contract cu titlu oneros, aleatoriu, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Fiind vorba despre un contract, nu se poate susține nici că A ar fi gerat interesele lui G, dar nici că G s-ar fi îmbogățit fără justă cauză dacă ar fi primit partea cuvenită din onorarii, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera B să fie falsă, în timp ce afirmația de la litera C să fie adevărată.

§4. Faptele ilicite și celelalte fapte juridice extracontractuale cauzatoare de prejudiciu

| 55. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A se referă la răspunderea pentru fapta altuia, mai exact la răspunderea pentru fapta minorului sau a celui pus sub interdicție (a persoanei care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, după modificarea Codului civil prin Legea nr. 140/2022). În această formă de răspundere delictuală, condițiile pe care victima trebuie să le dovedească sunt următoarele: existența prejudiciului, existența faptei ilicite și raportul de cauzalitate între faptă și prejudiciu. Aceste condiții se analizează în persoana celui ocrotit, întrucât acesta este autorul propriu-zis al faptei pentru care tutorele este chemat să răspundă. Condiția existenței vinovăției autorului nu trebuie însă îndeplinită, întrucât răspunderea pentru fapta altuia subzistă chiar dacă făptuitorul, fiind lipsit de discernământ, nu răspunde pentru fapta proprie [art. 1372 alin. (2) C.civ.]. Drept urmare, această variantă de răspuns este greșită.

În ceea ce îl privește pe cel chemat să răspundă pentru prejudiciul cauzat, art. 1357 alin. (1) C.civ. dispune foarte clar: *cel care cauzează altuia un prejudiciu, printr-o faptă ilicită săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare*. Însă, Codul actual, în art. 1369 C.civ., vorbește și despre răspunderea altor persoane, inspirându-se din dreptul penal, respectiv a instigatorului, a complicelui și a tăinuitorului, care vor răspunde solidar cu autorul faptei. Tot solidar cu autorul faptei va fi și cel care a împiedicat, în orice fel, ori a întârziat chemarea în judecată a autorului faptei ilicite [art. 1269 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

După cum există sau nu posibilitatea unei evaluări bănești directe a prejudiciului, se face deosebire între prejudiciul patrimonial (care poate fi material și corporal) și cel nepatrimonial (este vorba despre un astfel de prejudiciu în cazul prejudiciului estetic, al atingerii aduse onoarei sau demnității, al suferinței provocate de durerile fizice, al suferinței de ordin afectiv etc.) (*Fișe 2019*, p. 475-476). Întrucât prejudiciul nepatrimonial suferit de o persoană este indisolubil legat de victimă, dreptul la despăgubire nu va putea fi cedat decât în cazul când a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă [art. 1391 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 56. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Potrivit art. 1374 alin. (2) C.civ., *nicio altă persoană, în afara comitentului, nu răspunde pentru fapta prejudiciabilă săvârșită de minorul care avea calitatea de prepus*. Cu toate acestea, în cazul în care comitentul este părintele minorului care a săvârșit fapta ilicită, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii. Rațiunea acestei dispoziții constă în aceea că fundamentarea răspunderii comitentului implică o asumare totală și exclusivă din partea acestuia pentru tot ceea ce prepusul săvârșește în cadrul însărcinărilor primite. Dacă minorul are calitatea de prepus în baza unui contract de muncă, atunci el este asimilat majorului în privința executării acestui contract, ceea ce lipsește de suport angajarea răspunderii părinților sau a altei persoane căreia îi revenea obligația de supraveghere pentru prejudiciul cauzat prin săvârșirea unei fapte legate de această executare (*Fișe 2019*, p. 507).

Raportat la aceste explicații, variantele de răspuns de la literele A și B apar ca fiind corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 57. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

În cazul săvârșirii de către o persoană a unei fapte ilicite în legătură cu atribuțiile încredințate, victima are de ales între a solicita repararea prejudiciului în condițiile răspunderii pentru fapta proprie ori în condițiile răspunderii pentru fapta altuia, mai exact a răspunderii comitentului pentru fapta prepusului.

Dacă prepus este un minor în vârstă de 16 ani, el va răspunde delictual, cu excepția cazului în care va dovedi că nu a avut discernământ la momentul săvârșirii faptei, conform art. 1366 alin. (2) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Dacă însă, prin ipoteză, minorul nu avea discernământ la momentul producerii faptei, acesta nu va putea fi obligat la repararea prejudiciului, victima având acțiune doar împotriva comitentului, dacă, bineînțeles, sunt îndeplinite cerințele acestei forme de răspundere delictuală. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, în cazul în care comitent este părintele minorului, potrivit art. 1374 alin. (2) teza finală C.civ., victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 58. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Ca principiu, în situația în care prepusul este minor și săvârșește, în funcțiile încredințate, o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, răspunderea părinților sau a altei persoane care avea obligația de supraveghere a minorului va fi înlăturată de răspunderea comitentului [art. 1374 alin. (2) teza I C.civ.]. Cu toate acestea, în cazul în care comitentul este părintele minorului care a săvârșit fapta ilicită, în calitate de prepus, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii pentru fapta altuia, conform art. 1374 alin. (2) teza finală C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Potrivit art. 1369 alin. (1) C.civ., cel care l-a îndemnat sau l-a determinat pe altul să cauzeze un prejudiciu (instigatorul) răspunde solidar cu autorul faptei, la fel cum răspunde și complicele ori tăinuitorul, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, art. 1358 C.civ. stabilește o serie de criterii legale de apreciere a vinovăției, statuând că se va ține seama de împrejurările în care s-a produs prejudiciul, străine de persoana autorului faptei, precum și, dacă este cazul, de faptul că prejudiciul a fost cauzat de un profesionist în exploatarea unei întreprinderi. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 59. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

În materia răspunderii civile delictuale, regula o constituie repararea integrală a prejudiciului cauzat, astfel cum prevede art. 1385 alin. (1) C.civ., indiferent de forma de vinovăție. Cu toate acestea, dacă există și vinovăție concurentă din partea victimei, atunci se va ține seama de aceasta în stabilirea întinderii despăgubirilor. Astfel, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o [art. 1371 alin. (1) C.civ.]. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1371 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ținut să răspundă numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit și ea cu vinovăție la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă*.

În privința răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale, proprietarul animalului sau cel care se servește de el răspunde, independent de orice culpă, de prejudiciul cauzat de animal, chiar dacă acesta a scăpat de sub paza sa (art. 1375 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, în materie delictuală, existența discernământului este o cerință a vinovăției, condiție esențială pentru atragerea răspunderii pentru fapta ilicită. Lipsa discernământului este sinonimă cu absența factorului intelectiv și, deci, cu lipsa vinovăției. Persoana care, atunci când a săvârșit fapta păgubitoare, era într-o stare, chiar vremelnică, de tulburare a minții care l-a pus în neputință de a-și da seama de urmările faptei sale nu va fi ținută răspunzătoare pentru paguba cauzată [art. 1367 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, cel care a cauzat prejudiciul este răspunzător dacă starea vremelnică de tulburare a minții a fost provocată de el însuși, prin beția produsă de alcool, de stupefiante sau de alte substanțe [art. 1367 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, dacă autorul prejudiciului era lipsit de discernământ la momentul faptei, însă această stare vremelnică de tulburare a minții a fost provocată chiar de el, acesta va fi răspunzător asemenea unei persoane al cărei discernământ nu fusese afectat la momentul comiterii delictului. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

60. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

În materia răspunderii civile delictuale, prejudiciul se repară integral, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 1385 alin. (1) C.civ.]. Despăgubirea trebuie să cuprindă pierderea suferită de cel prejudiciat, câștigul pe care în condiții obișnuite el ar fi putut să îl realizeze și de care a fost lipsit, precum și cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului [art. 1385 alin. (3) C.civ.]. În plus, principiul reparării integrale a prejudiciului presupune și repararea pierderii șansei de a obține un avantaj sau de a evita o pagubă, proporțional cu probabilitatea obținerii acelui avantaj, ținând cont și de împrejurări și de situația concretă a victimei [art. 1385 alin. (4) C.civ.].

Astfel, prin raportare la principiul expus pe scurt în rândurile de mai sus, putem afirma că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte fiind, în mod evident, greșite.

61. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Există anumite situații reglementate de dispozițiile Codului civil în care, deși fapta săvârșită provoacă un prejudiciu altei persoane, răspunderea nu este angajată, întrucât caracterul ilicit al faptei este înlăturat. Astfel, cauzele care înlătură caracterul ilicit sunt: a) legitima apărare; b) starea de necesitate; c) îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege sau ordinul superiorului; d) divulgarea secretului comercial impusă de anumite împrejurări; e) exercitarea normală a unui drept subiectiv; f) consimțământul victimei. În ceea ce privește exercitarea normală a unui drept subiectiv, pentru ca aceasta să opereze ca o cauză de înlăturare a caracterului ilicit, trebuie ca dreptul să nu fie exercitat abuziv. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu orice formă a exercitării unui drept îl pune pe titularul acestuia la adăpost față de tragerea la răspundere pentru cauzarea unui prejudiciu, ci trebuie ca dreptul să fie exercitat cu bună-credință, în limitele sale externe, să fie exercitat potrivit scopului prevăzut de lege și cu respectarea legii, a bunelor moravuri și a uzanțelor.

În cazul răspunderii pentru prejudiciile cauzate prin ruina edificiului, răspunderea se întemeiază pe calitatea de proprietar al edificiului, și nu pe obligația de pază a bunului respectiv. Nu are nicio relevanță, sub acest aspect, cine exercită un alt drept real asupra bunului. Excepție face exercitarea dreptului de superficie, când superficiarul va răspunde pentru prejudiciul produs prin ruina edificiului, și nu proprietarul (GH. DURAC, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 713). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit art. 1385 alin. (3) C.civ., despăgubirea trebuie să cuprindă pierderea suferită de cel prejudiciat, câștigul pe care în condiții obișnuite el ar fi putut să îl realizeze și de care a fost lipsit, precum și cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului. Astfel, dacă fapta ilicită a determinat și pierderea șansei de a obține un avantaj sau de a evita o pagubă, reparația va fi proporțională cu probabilitatea obținerii avantajului ori, după caz, a evitării pagubei, ținând cont de împrejurări și de situația concretă a victimei [art. 1385 alin. (4) C.civ.].

62. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

În materia răspunderii civile delictuale, fără a elimina principiul potrivit căruia lipsa de discernământ a celui care a săvârșit o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii îl exonerează pe acesta de răspundere, art. 1368 C.civ. dă dreptul victimei de a obține despăgubiri de la autorul faptei prejudiciabile, *ori de câte ori nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea*, mai ales atunci când, spre exemplu, autorul ar avea un patrimoniu îndestulător, făcându-se în acest mod apel la echitate. Astfel, textul de lege amintit îl supune practic pe cel lipsit de discernământ, în condițiile arătate, dreptului comun al răspunderii civile (GH. DURAC, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 695-696). Astfel, numai dacă despăgubirea victimei nu poate fi realizată de către persoana care avea obligația legală de supraveghere, spre exemplu, pentru că nu are bunuri din a căror valoare să acopere prejudiciul, va putea fi angajată răspunderea făptuitorului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cel care ocupă un imobil, chiar *fără niciun titlu*, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru, potrivit art. 1379 alin. (1) C.civ. În plus, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, conform principiului răspunderii solidare, ambele persoane sunt ținute în solidar la repararea prejudiciului cauzat, indiferent dacă ocupau bunul cu sau fără titlu.

Tot cu privire la răspunderea pentru prejudiciile cauzate de lucruri, menționăm că răspunderea revine numai persoanei *care deține paza juridică*, nu și celei care deține doar *paza materială* (aceasta din urmă rezultând din contactul direct, material și nemijlocit cu lucrul). Astfel, paza juridică aparține proprietarului ori celui care, în temeiul unei dispoziții legale sau al unui contract ori chiar numai în fapt, exercită în mod independent controlul și supravegherea asupra lucrului și se servește de acesta în interes propriu (art. 1377 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 508). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

63. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Consimțământul victimei (cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei) are valoarea unei clauze de nerăspundere, în sensul că, anterior săvârșirii faptei, victima se declară de acord cu un anumit mod de a acționa al autorului, chiar dacă există posibilitatea de a suferi un prejudiciu. Trebuie reținut însă că victima nu consimte la suportarea prejudiciului, ci își asumă riscul producerii acestuia, declarându-se de acord cu acțiunea preconizată de autorul faptei. Așadar, declarația de acceptare a riscului nu constituie, prin ea însăși, renunțarea victimei la dreptul de a obține despăgubiri, aspect ce reiese expres din dispozițiile art. 1355 alin. (4) C.civ.

De asemenea, trebuie făcută o distincție între clauzele de nerăspundere privitoare la prejudiciile cauzate bunurilor victimei, care sunt admise dacă sunt produse din simplă imprudență sau neglijență [art. 1355 alin. (2) C.civ.], și clauzele de nerăspundere privitoare la prejudiciile cauzate vieții sau integrității fizice ori psihice sau sănătății, care nu produc efecte decât în condițiile legii, iar nu prin simpla asumare a lor [art. 1355 alin. (3) C.civ.].

Față de aceste scurte considerații, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de la litera B apare ca fiind greșită.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, amintim dispozițiile art. 28 alin. (1) CPP, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o; instanța civilă nu este însă legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite. În același sens, de altfel, art. 1365 C.civ. prevede că instanța civilă nu este ținută de dispozițiile legii penale și nici de hotărârea definitivă penală de achitare sau de încetare a procesului penal, în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite (*Fișe 2019*, p. 474). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

64. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

În cazul unei pluralități de comitenți și de prepuși, problemele ce vizează *regresul comitentului care a plătit despăgubirea* trebuie rezolvate ținându-se cont: (1) de împrejurarea potrivit căreia comitentul are poziția atât de *codebitor solidar* ce a plătit datoria în folosul exclusiv al altui codebitor solidar, cât și de *fideiusor lipsit de beneficiul discuțiunii*, și (2) de prevederile art. 1384 alin. (3) C.civ., care dispun că, *dacă prejudiciul a fost cauzat de mai multe persoane, cel care, fiind răspunzător pentru fapta uneia dintre ele, a plătit despăgubirea se poate întoarce și împotriva celorlalte persoane care au contribuit la cauzarea prejudiciului sau, dacă va fi cazul, împotriva celor care răspund pentru acestea. În toate cazurile, regresul va fi limitat la ceea ce depășește partea ce revine persoanei pentru care se răspunde și nu poate depăși partea din despăgubire ce revine fiecăreia dintre persoanele împotriva cărora se exercită regresul*. În consecință, dacă prepușii aparțin unor comitenți diferiți, iar unul dintre comitenți plătește victimei o *sumă mai mare* decât aceea la care îl angaja raportul de prepușenie sau, cum este cazul în speța de față, *plătește întregul prejudiciu*, atunci se deosebesc următoarele ipoteze:

a) comitentul plătitor, pentru ceea ce a plătit peste partea aferentă propriului prepus, se poate regresa împotriva celorlalți comitenți, aceștia urmând a fi *obligați la partea ce revenea fiecăruia în raport cu propriul prepus*, iar, la rândul lor, se vor putea regresa împotriva propriului prepus;

b) comitentul plătitor se poate regresa împotriva *propriului prepus pentru întreaga sumă plătită*, caz în care prepusul respectiv se va putea întoarce împotriva fiecăruia dintre ceilalți prepuși pentru partea din despăgubire ce revine fiecăruia;

c) comitentul plătitor se poate regresa împotriva *prepușilor celorlalți comitenți, printr-o acțiune divizibilă corespunzător părții din despăgubire ce revine fiecăruia* (*Fișe 2019*, p. 507). Având în vedere

cele expuse, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât comitentul se poate îndrepta și împotriva propriului prepus, după cum am arătat mai sus.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, deoarece fundamentarea răspunderii comitentului implică o asumare totală și exclusivă a răspunderii de către comitent pentru tot ceea ce prepusul săvârșește în cadrul însărcinărilor primite (*Fișe 2019*, p. 507). De asemenea, și dispozițiile art. 1374 alin. (2) teza I C.civ. stabilesc că nicio altă persoană, în afara comitentului, nu răspunde pentru fapta prejudiciabilă săvârșită de minorul care avea calitatea de prepus. Prin urmare, răspunderea părinților sau a altei persoane care avea obligația de supraveghere a minorului va fi înlăturată de răspunderea comitentului.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă; potrivit art. 1258 C.civ., *în cazul anulării sau constatării nulității contractului încheiat în formă autentică pentru o cauză de nulitate a cărei existență rezultă din însuși textul contractului, partea prejudiciată poate cere obligarea notarului public la repararea prejudiciilor suferite, în condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie*. Prin sintagma „cauză de nulitate a cărei existență rezultă din însuși textul contractului" trebuie înțeleasă o nulitate care îi este imputabilă notarului instrumentator, în sensul în care acesta cunoștea sau trebuia să cunoască, la data întocmirii actului autentic, cauza de nulitate. Este vorba despre acele cauze de nulitate evidente, spre exemplu, încheierea unui contract de către un minor fără încuviințările prevăzute de lege. Pe cale de consecință, un notar nu poate fi răspunzător pentru un contract anulabil pe motiv de dol sau eroare, ca vicii de consimțământ, dacă acestea nu au fost cunoscute și nici nu puteau fi cunoscute de acesta la momentul autentificării actului respectiv.

65. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

În speța de față este aplicabil principiul răspunderii solidare, astfel că X și Y sunt ținuți solidar la reparație față de Z, potrivit art. 1382 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă. În ceea ce privește raporturile dintre X și Y, potrivit art. 1383 C.civ., sarcina reparației se împarte proporțional între aceștia, în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului, sau potrivit cu intenția ori cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită, iar în cazul în care nici astfel nu se poate împărți sarcina reparației, fiecare va contribui în mod egal la repararea prejudiciului. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât împărțirea în mod egal a sarcinii de reparare a prejudiciului nu reprezintă regula în materie, ci excepția, deci nu are loc întotdeauna.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este greșită, întrucât, pentru situația în care starea vremelnică de tulburare a minții a fost provocată de cel care a produs prejudiciul, prin beția produsă de alcool, acesta va fi *răspunzător* pentru săvârșirea faptei prejudiciabile, conform art. 1367 alin. (2) C.civ. Prin urmare, X și Y nu pot fi exonerați de răspundere pentru lipsa discernământului, deoarece cauza care a determinat lipsa aptitudinii de reprezentare de către autori a faptei și a urmărilor sale nu provine dintr-o cauză accidentală neimputabilă lor.

66. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Starea de necesitate nu este definită de Codul civil în vigoare. Înțelesul acestei noțiuni diferă după cum este vorba despre un act juridic civil încheiat în stare de necesitate ori despre un fapt juridic săvârșit într-o asemenea împrejurare.

Astfel, potrivit art. 1218 C.civ., *contractul încheiat de o parte aflată în stare de necesitate va putea fi anulat numai dacă cealaltă parte a profitat de această situație*. Prin stare de necesitate, în acest context, ar trebui să se înțeleagă un pericol grav și iminent, care nu provine de la cocontractant sau de la beneficiarul actului, ci se datorează unui factor complet străin (*Fișe 2019*, p. 72).

Față de formularea textului, concluzionăm că nulitatea ce ar interveni în cazul încheierii unui act juridic într-o astfel de situație ar fi relativă, și nu absolută.

Pe de altă parte, în materia răspunderii civile delictuale, starea de necesitate [în înțelesul dat de art. 20 alin. (2) CP] reprezintă o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei, alături de legitima apărare, îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege sau ordinul superiorului, divulgarea secretului comercial impusă de anumite împrejurări, exercitarea normală a unui drept subiectiv și consimțământul victimei. În consecință, săvârșirea unei fapte sub imperiul stării de necesitate va obliga pe autorul faptei la repararea prejudiciului, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză (art. 1361 C.civ.).

Față de considerentele de mai sus, varianta de răspuns de la litera A apare ca fiind greșită, celelalte două fiind corecte.

67. Răspuns: A ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Potrivit art. 1361 C.civ., *cel care, aflat în stare de necesitate, a distrus sau a deteriorat bunurile altuia pentru a se apăra pe sine ori bunurile proprii de un prejudiciu sau pericol iminent este obligat să repare prejudiciul cauzat, potrivit regulilor aplicabile îmbogățirii fără justă cauză*. Prin urmare, într-o asemenea situație, nu sunt incidente regulile răspunderii civile delictuale, ci ale îmbogățirii fără justă cauză.

Dacă fapta păgubitoare a fost săvârșită în interesul unei terțe persoane, cel prejudiciat se va îndrepta împotriva acesteia, în temeiul îmbogățirii fără justă cauză (art. 1362 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 468).

Față de cele redate mai sus, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

68. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

În mod evident, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B.

Varianta de la litera C este greșită, întrucât cel care răspunde pentru fapta altuia se va putea întoarce împotriva aceluia care a cauzat prejudiciul *numai dacă* acesta este răspunzător pentru fapta sa [art. 1384 alin. (1) C.civ.]. Spre exemplu, dacă minorul de 13 ani a săvârșit fapta fără discernământ în timpul orelor de școală, profesorul nu va avea drept de regres împotriva acestuia pentru recuperarea prejudiciului reparat.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, legitima apărare fiind o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei și, potrivit art. 1360 alin. (1) C.civ., nu datorează despăgubire cel care, fiind în legitimă apărare, a cauzat agresorului un prejudiciu. Excepție face situația în care, prin depășirea limitelor legitimei apărări, s-a săvârșit o infracțiune, caz în care cel responsabil va putea fi obligat la plata unei indemnizații adecvate și echitabile [art. 1360 alin. (2) C.civ.].

În fine, varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cel care suferă un prejudiciu cu caracter de continuitate este îndreptățit la despăgubiri sub forma unor prestații periodice [art. 1386 alin. (3) C.civ.]

69. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Răspunderea civilă contractuală este o formă a răspunderii civile în cazurile în care paguba este o consecință a nerespectării obligațiilor contractuale. Astfel, răspunderea contractuală presupune existența unor raporturi juridice anterioare între păgubit și autorul faptei, născute prin acordul lor de voințe. Ori de câte ori se cauzează unei persoane un prejudiciu în lipsa sau în afara unei legături contractuale, se va angaja răspunderea civilă delictuală (*Fișe 2019*, p. 538).

În speța dată, între X și Y nu s-au născut raporturi contractuale, Y doar administrându-i o injecție vecinului său X, fără a solicita vreo prestație în schimb. Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece stabilește că X ar fi îndreptățit să solicite repararea prejudiciului de la Y în temeiul răspunderii contractuale.

În materie delictuală, regula este că autorul prejudiciului răspunde și pentru cea mai ușoară culpă [art. 1357 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, sunt și situații în care legiuitorul cere ca autorul faptei ilicite să fi acționat cu o anumită formă de vinovăție pentru a putea fi tras la răspundere delictuală. Unul dintre aceste cazuri este cel prevăzut de art. 1354 C.civ., conform căruia *victima nu poate obține repararea prejudiciului cauzat de persoana care i-a acordat ajutor în mod dezinteresat sau de lucrul, animalul ori edificiul de care s-a folosit cu titlu gratuit decât dacă dovedește intenția sau culpa gravă a celui care, potrivit legii, ar fi fost chemat să răspundă*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este, în mod evident, greșită.

În speța noastră, Y a cauzat lui X un prejudiciu prin administrarea unui tratament injectabil în mod defectuos, fără a fi avut această obligație, dar și fără a fi pretins ceva în schimb. Deci, ne aflăm în fața unei răspunderi civile delictuale, însă Y ar putea fi obligat la repararea prejudiciului cauzat numai dacă X ar dovedi intenția sau culpa gravă a acestuia. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

70. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Pentru situația prezentată se aplică principiul răspunderii solidare, astfel, cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat, conform art. 1382 C.civ. În

consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în conformitate cu art. 1443 C.civ., dacă fapta prejudiciabilă a fost săvârșită de mai multe persoane, în speță B, C și D, acestea sunt ținute în solidar să repare dauna, așadar, oricare dintre coautori va putea fi obligat să repare în întregime prejudiciul, A putând să își îndrepte acțiunea în răspundere civilă delictuală împotriva oricăruia dintre autori.

În plus, în ceea ce privește raporturile dintre debitori, sarcina reparației se împarte, potrivit art. 1383 C.civ.: a) proporțional între debitori, în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului; b) potrivit cu intenția sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită; sau c) în mod egal între debitori, dacă nu se poate determina intenția sau gravitatea culpei fiecăruia în săvârșirea faptei. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Ca regulă, prejudiciul se repară în integralitatea sa, indiferent de forma de vinovăție. Dacă însă există și o vinovăție concurentă a victimei, atunci se va ține seama de aceasta în stabilirea întinderii despăgubirilor. Astfel, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu le-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă (în speța noastră B, C și D) va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o, conform art. 1371 alin. (1) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 480). Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a stabilit că *dispozițiile art. 1371 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ținut să răspundă numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit și ea cu vinovăție la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă*. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

71. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Conform dispozițiilor art. 1375 C.civ., proprietarul unui animal sau cel ce se servește de acesta răspunde, independent de orice culpă, de prejudiciul cauzat de animal, chiar dacă acesta a scăpat de sub paza sa. Așadar, răspunderea proprietarului unui animal pentru prejudiciul cauzat de acesta este independentă de orice culpă, indiferent dacă animalul este sub paza sa ori a scăpat.

În această materie se face distincție între paza juridică și paza materială a animalului. Paza juridică presupune dreptul pe care îl are o persoană de a se folosi, în interes propriu, de animalul respectiv, ceea ce înseamnă prerogativa de control și de supraveghere exercitată asupra animalului (*Fișe 2019*, p. 512). Paza materială înseamnă doar contactul material cu animalul.

În consecință, proprietarul unui câine răspunde pentru prejudiciul cauzat de acesta, în temeiul răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale, independent de orice culpă (deci chiar dacă nu a influențat în mod direct comportamentul agresiv al câinelui) și indiferent dacă animalul a scăpat de sub paza sa. Unica variantă de răspuns corectă este, prin urmare, cea de la litera A.

72. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Potrivit art. 1379 alin. (1) C.civ., cel care ocupă un imobil, chiar fără niciun titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Obligația de reparare a prejudiciului nu există în cazul în care prejudiciul este cauzat exclusiv de fapta victimei înseși ori de fapta unui terț pentru care cel ce ocupă imobilul nu este ținut să răspundă sau este urmarea unui caz de forță majoră (art. 1380 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece forța majoră este o cauză exoneratoare de răspundere pentru prejudiciul cauzat prin căderea din imobil a unui lucru.

În schimb, cazul fortuit, care, potrivit art. 1351 alin. (3) C.civ., este un eveniment care nu poate fi prevăzut și nici împiedicat de către cel care ar fi fost chemat să răspundă dacă evenimentul nu s-ar fi produs, nefiind expres prevăzut de art. 1380 C.civ., nu exonerează de răspundere (*Fișe 2019*, p. 515). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

73. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Potrivit art. 1379 alin. (1) C.civ., cel care ocupă un imobil, chiar fără niciun titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru. Dacă sunt îndeplinite și condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, victima are un drept de opțiune în vederea reparării prejudiciului [art. 1379 alin. (2) C.civ.]. Răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau

aruncarea din imobil a unui lucru este o răspundere obiectivă, victima prejudiciului nefiind nevoită să facă dovada culpei ocupantului imobilului.

Obligația de reparare a prejudiciului nu există în cazul în care prejudiciul este cauzat exclusiv de fapta victimei înseși ori de fapta unui terț pentru care cel ce ocupă imobilul nu este ținut să răspundă sau este urmarea unui caz de forță majoră (art. 1380 C.civ.). Nefiind expres prevăzut de art. 1380 C.civ., cazul fortuit nu exonerează de răspundere (*Fișe 2019*, p. 515).

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, în timp ce celelalte două variante de răspuns sunt, în mod evident, greșite. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât victima poate pretinde despăgubiri numai de la ocupantul, cu sau fără titlu, al imobilului, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă sunt îndeplinite și condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, victima poate opta între a solicita despăgubiri de la ocupantul imobilului sau de la paznicul juridic al lucrului căzut ori aruncat din imobil.

74. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Răspunderea în cazul coliziunii unor vehicule este o formă a răspunderii pentru prejudiciul cauzat de lucruri, fiind, drept urmare, o răspundere de natură obiectivă, independentă de orice culpă [art. 1376 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, sarcina reparării tuturor prejudiciilor va reveni numai celui a cărui faptă culpabilă întrunește, față de ceilalți, condițiile forței majore.

Drept urmare, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, cea de la litera B fiind falsă.

75. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Răspunderea pentru ruina edificiului este o formă de răspundere obiectivă, care nu implică analiza condiției vinovăției autorului. Conform art. 1378 C.civ., răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin desprinderea unei părți dintr-o construcție revine proprietarului, chiar dacă evenimentul s-a produs ca urmare a unui viciu de construcție pe care nu îl cunoștea. Așadar, afirmația de la litera A este corectă.

Cazurile în care răspunderea pentru ruina edificiului poate fi înlăturată se regăsesc la art. 1380 C.civ., acestea fiind fapta victimei înseși, fapta unui terț și forța majoră (nu și cazul fortuit).

În plus, art. 1356 alin. (2) C.civ. prevede că printr-un anunț nu se poate exclude sau limita răspunderea delictuală pentru prejudiciile cauzate victimei, un asemenea anunț putând avea doar valoarea semnalării unui pericol.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt false.

76. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Prejudiciul reprezintă consecința negativă suferită de o persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană. Ca principiu, prejudiciul trebuie reparat în integralitatea lui, atât în materie delictuală, cât și în materie contractuală. Astfel, art. 1385 alin. (1) C.civ. prevede că prejudiciul se repară integral, iar despăgubirea trebuie să cuprindă pierderea suferită de cel prejudiciat, câștigul pe care în condiții obișnuite el ar fi putut să îl realizeze și de care a fost lipsit, cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului [art. 1385 alin. (3) C.civ.], precum și pierderea șansei de a obține un avantaj sau de a evita o pagubă [art. 1385 alin. (4) C.civ.].

Dispoziții asemănătoare întâlnim și în materia răspunderii contractuale, art. 1531 alin. (1) C.civ. consacrând principiul reparării integrale a pagubei cauzate prin nerespectarea obligațiilor născute dintr-un contract. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, prejudiciul cuprinde pierderea efectiv suferită de creditor și beneficiul de care acesta a fost lipsit, ținându-se seama și de cheltuielile pe care creditorul le-a făcut, într-o limită rezonabilă, pentru evitarea sau limitarea prejudiciului. În plus, autorul prejudiciului trebuie să repare și prejudiciul ce ar fi cauzat prin pierderea unei șanse de a obține un avantaj [art. 1532 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de la litera B este corectă.

Cu toate acestea, debitorul nu va fi obligat la repararea prejudiciului pe care creditorul l-ar fi putut evita cu o minimă diligență și nici a celui la producerea căruia a contribuit creditorul prin acțiunea sau omisiunea sa culpabilă (art. 1534 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

77. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

În materia răspunderii pentru fapta minorului, victima prejudiciului are următoarele opțiuni: a) să pretindă despăgubiri de la cel responsabil cu supravegherea, respectiv ambii părinți, care răspund

solidar; b) să pretindă despăgubiri de la minor, pe temeiul art. 1357 C.civ., ceea ce presupune, printre altele, dovedirea vinovăţiei acestuia, deci a împrejurării existenţei discernământului la data săvârşirii faptei ilicite; sau c) să îi cheme în judecată, spre a fi obligaţi la despăgubiri, în solidar, atât pe cel responsabil cu supravegherea, în temeiul art. 1372 C.civ., cât şi pe autorul faptei, pe temeiul art. 1357 C.civ. (*Fişe 2019*, p. 501). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În baza principiului potrivit căruia cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită este obligat să îl repare, autorul faptei ilicite este obligat să repare prejudiciul astfel produs. Dacă în locul autorului prejudiciul este reparat de o altă persoană, în baza legii sau a unui contract, persoana responsabilă civilmente are dreptul de a se îndrepta cu acţiune împotriva autorului faptei ilicite, pentru a recupera ceea ce a plătit pentru acesta din urmă, cu excepţia cazului în care autorul faptei ilicite nu este răspunzător pentru prejudiciul cauzat [art. 1384 alin. (1) C.civ.]. Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât persoana care a plătit despăgubirea pentru prejudiciul cauzat de minor are un drept de regres împotriva acestuia din urmă dacă minorul a acţionat cu discernământ, nefiind obligatoriu ca minorul să fi devenit major între timp.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât minorul va răspunde pentru prejudiciul produs dacă a avut discernământ la momentul săvârşirii faptei ilicite şi, în cazul în care la producerea prejudiciului a participat şi o altă persoană, fie ea şi majoră, se va ţine seama de contribuţia fiecăreia la producerea pagubei. Aşadar, participarea împreună cu un major la producerea prejudiciului nu reprezintă o cauză de exonerare de la răspunderea civilă delictuală, acestea fiind expres prevăzute de lege.

| 78. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

În ceea ce priveşte dreptul la despăgubiri ce se naşte ca urmare a săvârşirii unei fapte ilicite din care a rezultat moartea unei persoane, urmează a se face distincţie între prejudiciul moral şi cel material.

Astfel, conform art. 1391 alin. (2) C.civ., *instanţa judecătorească poate să acorde despăgubiri ascendenţilor, descendenţilor, fraţilor, surorilor şi soţului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum şi oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existenţa unui asemenea prejudiciu*. Aşadar, dacă în ceea ce îi priveşte pe ascendenţi, descendenţi, fraţi, surori ori soţ legea prezumă că aceştia au suferit un prejudiciu moral ca urmare a morţii victimei, orice altă persoană va trebui să facă dovada existenţei suferinţei prilejuite de decesul celui drag.

Cât priveşte daunele materiale, trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1390 alin. (1) C.civ., care statuează în sensul că despăgubirea pentru prejudiciile cauzate prin decesul unei persoane se cuvine numai celor îndreptăţiţi, potrivit legii, la întreţinere din partea celui decedat. Aşadar, în materia daunelor materiale, doar persoanele îndreptăţite, potrivit legii, la întreţinere din partea victimei pot solicita repararea prejudiciului material.

În problema dată, actualul soţ al mamei copilului de 12 ani care a decedat în urma accidentului rutier poate solicita repararea prejudiciului moral, dacă dovedeşte existenţa unui asemenea prejudiciu, neavând însă dreptul şi la daune materiale, nefiind una dintre persoanele faţă de care victima avea obligaţia de întreţinere.

În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă.

| 79. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

În speţa dată, sunt incidente două forme ale răspunderii civile delictuale, respectiv răspunderea pentru fapta proprie a lui R, dar şi răspunderea pentru fapta altei persoane, respectiv a lui T, în calitate de reprezentant legal al lui R.

În acelaşi timp, trebuie avute în vedere şi dispoziţiile din Codul civil referitoare la răspunderea persoanei lipsite de capacitate de exerciţiu, prevăzute de art. 1366 alin. (1) C.civ. Acestea stabilesc că minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani sau persoana pusă sub interdicţie judecătorească (care beneficiază de tutelă specială, după modificarea Codului civil prin Legea nr. 140/2022) nu răspunde de prejudiciul cauzat, dacă nu se dovedeşte discernământul său la data săvârşirii faptei. În consecinţă, pentru a răspunde pentru fapta proprie, va trebui să se facă dovada discernământului lui R la momentul producerii accidentului, sarcina probei aparţinând victimei.

Totuşi, potrivit art. 1368 C.civ., lipsa discernământului nu îl scuteşte pe autorul prejudiciului de plata unei indemnizaţii stabilite într-un cuantum echitabil, ţinându-se seama de starea patrimonială a

părţilor ori de câte ori nu poate fi angajată răspunderea persoanei care avea, potrivit legii, îndatorirea de a-l supraveghea.

În fine, indiferent dacă R va răspunde sau nu pentru propria faptă, T va putea fi tras la răspundere în calitatea sa de reprezentant legal al acestuia, pentru fapta altei persoane, în condiţiile stabilite de dispoziţiile art. 1372 C.civ., cu excepţia situaţiei în care se face dovada că fapta lui R se datorează altor cauze decât modului în care T şi-a îndeplinit îndatoririle decurgând din exerciţiul autorităţii părinteşti [art. 1372 alin. (3) teza finală C.civ.].

Prin raportare la chestiunile de fapt şi de drept arătate anterior, putem concluziona că variantele de răspuns de la literele A şi B sunt greşite, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

| 80. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Primul dintre cele trei enunţuri este incorect, dacă avem în vedere textul art. 1386 alin. (1) C.civ., conform căruia *repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situaţiei anterioare, iar dacă aceasta nu este cu putinţă ori dacă victima nu este interesată de reparaţia în natură, prin plata unei despăgubiri stabilite prin acordul părţilor sau, în lipsă, prin hotărâre judecătorească*.

Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este greşită, repararea prejudiciului urmând a se face prin plata unei despăgubiri şi în situaţia în care repararea în natură nu este posibilă, nu numai în cazul în care victima nu este interesată de reparaţia în natură.

Celelalte două variante de răspuns (B şi C) sunt corecte, pentru argumentele expuse mai jos.

Astfel, art. 1386 alin. (2) C.civ. stabileşte că *la stabilirea despăgubirii se va avea în vedere, dacă legea nu prevede altfel, data producerii prejudiciului*, iar art. 1385 alin. (3) C.civ. statuează că *despăgubirea trebuie să cuprindă pierderea suferită de cel prejudiciat, câştigul pe care în condiţii obişnuite el ar fi putut să îl realizeze şi de care a fost lipsit, precum şi cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului*.

| 81. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Atât în cazul răspunderii delictuale, care reprezintă regula în materie de răspundere civilă, cât şi în cel al răspunderii contractuale, prejudiciul se repară integral, acest principiu fiind stabilit de dispoziţiile art. 1385 alin. (1) C.civ., respectiv ale art. 1531 alin. (1) C.civ. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Celelalte două variante sunt greşite, deoarece autorul faptei ilicite răspunde atât pentru prejudiciul previzibil, cât şi pentru cel ce nu a fost prevăzut, în ambele tipuri de răspundere civilă, potrivit art. 1385 C.civ. şi, respectiv, art. 1533 C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este incorectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C se aplică doar în materia răspunderii delictuale.

| 82. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Din punct de vedere al răspunderii civile, la încheierea contractului de împrumut între X şi Y, vorbim despre două efecte principale: (1) în caz de nerespectare a obligaţiilor asumate prin act, se va naşte obligaţia de dezdăunare în temeiul unei răspunderi contractuale; (2) răspunderea pentru fapta animalului a fost transferată de la X la Y, acesta din urmă devenind paznicul juridic al calului.

În privinţa primei variante de răspuns, aceasta este însă greşită, întrucât culpa pentru distrugerea cârligei şi tratamentul animalului nu îi aparţine lui Y, ci unor terţi, respectiv lui W şi K, aceştia fiind răspunzători în temeiul unei răspunderi delictuale.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greşită, întrucât, aşa cum am arătat mai sus, paza juridică a animalului a fost transferată de la X la Y, acesta fiind răspunzător pentru prejudiciul suferit de W, în temeiul art. 1375 C.civ.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, întrucât răspunzătoare pentru uciderea lui K este unitatea sanitară de unde acesta a contractat infecţia cauzatoare de moarte.

| 83. Răspuns: A, B *(admitere INM şi în magistratură, septembrie 2018)*

Prejudiciul este unul dintre elementele răspunderii civile delictuale, alături de fapta ilicită, vinovăţie şi legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită şi prejudiciu. Conform art. 1381 alin. (1) coroborat cu art. 1381 alin. (2) C.civ., orice prejudiciu dă dreptul la reparaţie, acesta născându-se din chiar ziua cauzării, chiar dacă nu poate fi valorificat imediat.

Art. 1385 alin. (1) C.civ. recunoaște principiul reparării integrale a prejudiciului, care trebuie să acopere chiar și prejudiciul viitor, dacă producerea lui este iminentă. În acest caz, despăgubirea, chiar dacă este stabilită sub forma unor prestații periodice, va putea fi sporită, redusă sau suprimată dacă, după stabilirea ei, prejudiciul s-a mărit, s-a micșorat ori a încetat [art. 1386 alin. (4) C.civ.].

În fine, la stabilirea prejudiciului se va avea în vedere, dacă prin lege nu se prevede altfel, data producerii prejudiciului, astfel cum prevede în mod expres art. 1386 alin. (2) C.civ.

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, ultima variantă fiind greșită, prin raportare la dispozițiile art. 1386 alin. (4) C.civ.

84. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Forța majoră și cazul fortuit sunt reglementate de art. 1351 C.civ. ca fiind cauze exoneratoare de răspundere, atât contractuală, cât și delictuală. Astfel, *dacă legea nu prevede altfel sau dacă părțile nu convin contrariul*, răspunderea este înlăturată atunci când prejudiciul este cauzat de forță majoră sau de caz fortuit. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu întotdeauna prejudiciul cauzat de un eveniment de forță majoră sau caz fortuit conduce la exonerarea de răspundere civilă contractuală, fiind situații în care părțile sau legea pot să prevadă contrariul.

Exonerarea de răspundere pentru prejudiciile cauzate de animale poate interveni numai în măsura în care se face dovada că dauna a fost provocată prin fapta imputabilă exclusiv victimei, a unei terțe persoane – pentru care cel ce deține paza juridică a animalului nu este ținut să răspundă – sau dintr-o cauză de forță majoră. În schimb, cazul fortuit nu exonerează de răspundere, nefiind expres prevăzut de art. 1380 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este greșită, deoarece declarația de acceptare a riscului producerii unui prejudiciu nu constituie, prin ea însăși, renunțarea victimei la dreptul de a obține plata despăgubirilor, potrivit art. 1355 alin. (4) C.civ.

85. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Prejudiciul poate fi definit ca fiind consecința negativă suferită de o persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană (*Fișe 2018*, p. 458). Pentru a putea obliga pe cel responsabil la repararea prejudiciului, acesta trebuie să fie cert și să nu fi fost reparat în prealabil de o altă persoană (fizică ori juridică).

Repararea prejudiciului este guvernată de următoarele principii: principiul reparării integrale, principiul posibilității reparării prejudiciului pe cale convențională, principiul reparării în natură a prejudiciului, principiul răspunderii solidare.

În măsura în care este posibilă și prezintă interes pentru cel prejudiciat, repararea în natură a prejudiciului (patrimonial), prin restabilirea situației anterioare, are prioritate față de repararea prin echivalent [art. 1386 alin. (1) teza I C.civ.]; dacă repararea în natură nu este cu putință ori dacă victima nu este interesată de reparația în natură, repararea prejudiciului se face prin plata unei despăgubiri stabilite prin acordul părților sau, în lipsă, prin hotărâre judecătorească [art. 1386 alin. (1) teza a II-a C.civ.] (*Fișe 2018*, p. 462). Repararea în natură este regula, indiferent de forma de vinovăție cu care a fost săvârșită fapta, așa încât varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Apoi, în materia răspunderii civile delictuale nu este obligatorie recurgerea la calea procedurii judiciare pentru a se obține repararea prejudiciului, ci se poate încheia în mod valabil o convenție între victimă și autorul prejudiciului, prin care părțile să stabilească atât întinderea despăgubirilor, cât și modalitatea de achitare a acestora. Forma actului nu este importantă, legea neinstituind vreo obligație în acest sens. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, art. 1391 alin. (1) C.civ. statuând că, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1391 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.*

86. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Pentru repararea prejudiciului ca urmare a unei fapte ilicite, una dintre condițiile prevăzute de lege este ca prejudiciul să fie cert, deci să fie sigur atât sub aspectul existenței, cât și al întinderii sale. Prejudiciul actual este, prin ipoteză, un prejudiciu cert. Prejudiciul viitor este cel care va apărea după soluționarea acțiunii în despăgubire și poate avea un caracter cert, în măsura în care sunt sigure atât apariția acestuia, cât și posibilitatea de a fi determinat; astfel, se vor putea acorda despăgubiri și pentru un prejudiciu viitor, dacă producerea lui este neîndoielnică, conform art. 1385 alin. (2) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 477). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta are în vedere situația reparării unui prejudiciu nepatrimonial (moral). Astfel, conform art. 1391 alin. (1) C.civ., *în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială*. Așadar, răspunsul de la litera B este corect.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1391 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.*

Conform principiului reparării integrale a prejudiciului, acesta se repară integral, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 1385 alin. (1) C.civ.]. În considerarea acestui principiu, sunt supuse reparării atât pierderea suferită de cel prejudiciat, respectiv paguba efectiv suferită, cât și câștigul nerealizat și care ar fi putut fi obținut în condiții obișnuite, dar de care a fost lipsit ca urmare a faptei ilicite, precum și cheltuielile pe care le-a făcut pentru evitarea sau limitarea prejudiciului [art. 1385 alin. (3) C.civ.]. Practic, se urmărește în acest fel restabilirea situației anterioare a victimei prejudiciului. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

87. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie sunt următoarele: existența unui prejudiciu, săvârșirea unei fapte ilicite, vinovăția și raportul de cauzalitate între fapta comisă și prejudiciul cauzat.

Cu privire la condiția referitoare la comiterea unei fapte ilicite, amintim că există anumite situații în care, deși fapta săvârșită provoacă un prejudiciu altei persoane, răspunderea nu este angajată, întrucât caracterul ilicit al faptei este înlăturat. Cauzele care înlătură caracterul ilicit al faptei sunt: (1) legitima apărare (art. 1360 C.civ. și art. 19 CP); (2) starea de necesitate (art. 1361 C.civ. și art. 20 CP); (3) îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege sau ordinul superiorului (art. 1364 C.civ. și art. 21 CP); (4) divulgarea secretului comercial impusă de anumite împrejurări (art. 1363 C.civ.); (5) exercitarea normală a unui drept subiectiv (art. 1353 C.civ.); (6) consimțământul victimei (art. 1355 C.civ. și art. 22 CP) (*Fișe 2019*, p. 486).

La aceste cauze, mai putem adăuga și situația prevăzută de art. 1354 C.civ., potrivit căruia nu se poate obține repararea prejudiciului cauzat de persoana care i-a acordat ajutor victimei în mod dezinteresat sau de lucrul, animalul ori edificiul de care s-a folosit cu titlu gratuit victima, decât dacă se dovedește intenția sau culpa gravă a celui care, potrivit legii, ar fi fost chemat să răspundă.

Prin urmare, dacă proprietarul unei motociclete o împrumută unei alte persoane, fără a-i comunica deficiențele pe care le are lucrul său și despre care avea cunoștință, acesta va răspunde pentru prejudiciul suferit de cel împrumutat ca urmare a producerii unui accident tocmai din cauza respectivelor deficiențe, în temeiul art. 1354 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Consimțământul victimei (cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei) *are valoarea unei clauze de nerăspundere*, în sensul că, anterior săvârșirii faptei, victima se declară de acord cu un anumit mod de a acționa al autorului, chiar dacă există posibilitatea de a suferi un prejudiciu. Trebuie reținut însă că victima nu consimte la suportarea prejudiciului, ci *își asumă riscul producerii acestuia*, declarându-se de acord cu acțiunea preconizată de autorul faptei. De asemenea, trebuie făcută o distincție între clauzele de nerăspundere privitoare la prejudiciile cauzate bunurilor victimei, care sunt admise dacă sunt produse din simplă imprudență sau neglijență [art. 1355 alin. (2) C.civ.], și clauzele de nerăspundere privitoare la prejudiciile cauzate vieții sau integrității fizice ori psihice sau sănătății, care nu produc efecte decât în condițiile legii, iar nu prin simpla asumare a lor [art. 1355 alin. (3) C.civ.]. Din acest motiv, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Însă, conform art. 1356 alin. (2) C.civ., printr-un anunț se poate semnala un pericol, situație în care, dacă victima ignoră respectivul anunț, va putea suporta o parte sau chiar întregul prejudiciu suferit, astfel cum prevede art. 1371 alin. (1) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1371 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ținut să răspundă numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit și ea cu vinovăție la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă.*

| 88. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

În speță, V a fost accidentat prin căderea unui borcan cu murături din balconul imobilului aparținând lui P, imobil locuit, fără niciun titlu, de trei oameni ai străzii, respectiv A, B și C. Drept urmare, în speță va deveni aplicabilă dispoziția art. 1379 alin. (1) C.civ., conform căreia *cel care ocupă un imobil, chiar fără niciun titlu, răspunde pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau aruncarea din imobil a unui lucru.*

Prin urmare, V va putea solicita acoperirea prejudiciului de la A, B și C, care răspund solidar, varianta de răspuns de la litera A fiind, în consecință, greșită. Împrejurarea că cei trei oameni ai străzii nu au niciun fel de venituri nu are nicio înrâurire asupra obligației lor de dezdăunare, atâta vreme cât sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru lucruri căzute sau aruncate dintr-un imobil, astfel cum sunt prevăzute de art. 1379 alin. (1) C.civ. Prin urmare, nici varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

În privința variantei de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, V având un drept de opțiune în vederea reparării prejudiciului, între a-l acționa pe A, B, C sau pe proprietarul imobilului P, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri, astfel cum prevede expres art. 1379 alin. (2) C.civ.

| 89. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Potrivit art. 1384 alin. (1) C.civ., *cel care răspunde pentru fapta altuia se poate întoarce împotriva aceluia care a cauzat prejudiciul, cu excepția cazului în care acesta din urmă nu este răspunzător pentru prejudiciul cauzat.*

Această regulă este firească, dacă avem în vedere temeiul acțiunii în regres. Astfel, fie că este vorba despre comitentul care se regresează împotriva prepusului său ori despre părinții care introduc acțiune împotriva copiilor lor minori sau despre celelalte persoane care, în temeiul unui contract sau al legii ori al unei hotărâri judecătorești, sunt obligați să supravegheze un minor sau o persoană care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, temeiul juridic este același: răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie. În aceste condiții, cei care se regresează împotriva celui care a cauzat prejudiciul trebuie să facă dovada îndeplinirii tuturor condițiilor răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie: existența faptei, a prejudiciului, a raportului de cauzalitate între faptă și prejudiciu, dar și a vinovăției. Or, dacă cel care a cauzat prejudiciul nu este răspunzător pentru fapta sa față de victimă, cu atât mai puțin va fi răspunzător față de cel care a reparat prejudiciul în locul său. În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este, în mod evident, cea corectă, aceasta fiind regula în materia răspunderii civile delictuale, stabilită de art. 1382 C.civ.

După cum există sau nu posibilitatea unei evaluări bănești directe a prejudiciului, se face deosebire între prejudiciul patrimonial și prejudiciul nepatrimonial.

Modalitate de repararea a prejudiciului nepatrimonial, precum și persoanele îndreptățite la această reparație sunt prevăzute de art. 1391 C.civ. Astfel, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială [art. 1391 alin. (1) C.civ.]. În interpretarea acestui text de lege, instanța supremă a stabilit că, *într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială* (ICCJ, Completul DCD în materie penală, *Decizia nr. 12/2016*, M. Of. nr. 498 din 04.07.2016).

În plus, instanța judecătorească va putea să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte

persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu [art. 1391 alin. (2) C.civ.]. Însă, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, dreptul la despăgubire pentru compensarea prejudiciului nepatrimonial nu trece la moștenitori, deci acțiunea în despăgubire pentru compensarea prejudiciului nepatrimonial poate fi introdusă numai de către cel prejudiciat, iar nu și de către moștenitori, aceștia putând doar continua acțiunea pornită de autorul lor (*Fișe 2019*, p. 476). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 90. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Prejudiciul reprezintă consecința negativă suferită de o persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană. Orice prejudiciu dă dreptul la reparație, iar dreptul la reparație se naște din ziua cauzării prejudiciului, chiar dacă acest drept nu poate fi valorificat imediat [art. 1381 alin. (1) și (2) C.civ.].

După cum există sau nu posibilitatea unei evaluări bănești directe a prejudiciului, se face deosebire între prejudiciu patrimonial și prejudiciu nepatrimonial. Este vorba despre un prejudiciu nepatrimonial în cazul prejudiciului estetic, al atingerii aduse onoarei sau demnității, al suferinței provocate de durerile fizice (*pretium doloris*), al suferinței de ordin afectiv (*pretium affectionis*) etc.

Potrivit art. 1391 alin. (1) C.civ., în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială, iar conform alin. (2) al aceluiași text normativ, instanța judecătorească va putea, de asemenea, să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu.

Prin urmare, au dreptul la repararea prejudiciului patrimonial victima unei fapte ilicite ce a avut ca urmare vătămarea integrității corporale sau a sănătății, precum și ascendenții, descendenții, frații, surorile și soțul victimei, pentru durerea încercată prin moartea victimei.

Așadar, mama nu poate obține repararea prejudiciului nepatrimonial provocat de durerea încercată prin vătămarea integrității corporale a fiului său, varianta de răspuns de la litera A fiind greșită.

În schimb, celelalte două variante sunt corecte, întrucât atât persoana care a suferit o vătămare a integrității corporale, ce a condus la restrângerea posibilităților sale de viață socială, cât și sora persoanei decedate, pentru durerea încercată prin moartea victimei, pot obține repararea prejudiciului nepatrimonial suferit.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1391 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.*

| 91. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Art. 1391 alin. (1) C.civ. stabilește posibilitatea acordării de despăgubiri ca urmare a restrângerii posibilităților de viață familială și socială, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, deci varianta de răspuns de la litera A este corectă.

NB! Prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), ICCJ, Completul DCD în materie penală, a statuat că *dispozițiile art. 1391 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că, într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să obțină o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.*

Instanța judecătorească va putea, de asemenea, să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu [art. 1391 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece exclude posibilitatea de a fi acordate despăgubiri morale pentru durerea suferită de o persoană prin moartea victimei.

Moștenitorii persoanelor menționate mai sus nu pot să se subroge în dreptul de a cere despăgubirile ce li se cuvin autorilor lor. Însă aceștia pot continua acțiunea pentru obținerea despăgubirilor dacă a fost pornită de defunct. Deci, acțiunea în despăgubire poate fi introdusă numai de către cel prejudiciat,

iar nu și de către moștenitori, conform art. 1391 alin. (4) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 92. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Dată fiind relația dintre L și V (logodnici) și având în vedere că V, angajat fiind, presta întreținere lui L, în cauză devin aplicabile dispozițiile art. 1390 alin. (2) C.civ., care recunosc dreptul de a fi despăgubit și celui căruia victima faptei ilicite, care a decedat, îi presta întreținere fără a fi obligat la aceasta. Prin urmare, în măsura în care întreținerea respectivă satisfăcea un interes legitim și se presta într-o manieră asemănătoare executării unei veritabile obligații legale de întreținere, persoana în cauză (L) are dreptul de a fi despăgubită de către autorul faptei ilicite (*Fișe 2019*, p. 484).

În ceea ce privește prejudiciul ce urmează a fi reparat, acesta privește exclusiv durerea încercată prin moartea victimei, dacă se poate face dovada existenței unui astfel de prejudiciu, astfel cum se prevede în art. 1391 alin. (2) C.civ., și nicidecum pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială.

Cu privire la acest din urmă prejudiciu, ICCJ, Completul DCD în materie penală, prin *Decizia nr. 12/2016* (M. Of. nr. 498 din 04.07.2016), a stabilit că dispozițiile art. 1391 alin. (1) C.civ. se interpretează în sensul că, *într-o cauză penală având ca obiect o infracțiune de vătămare corporală din culpă, doar victima infracțiunii, care a suferit un prejudiciu, este îndreptățită să primească o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială*.

În motivare s-a reținut, printre altele, că *din modalitatea de redactare a art. 1391 C.civ. reiese în mod clar că, în cadrul dispozițiilor alin. (1) ce se cer a fi interpretate, legiuitorul a avut în vedere persoana efectiv vătămată în urma faptei săvârșite de făptuitor, iar nu și alte persoane, care pot fi despăgubite doar în cazul decesului victimei, conform alin. (2) al aceluiași articol. Drept consecință, analizând dispozițiile legale evocate – alin. (1) și (2) ale art. 1391 C.civ. –, se desprinde concluzia că victima prejudiciului este titularul exclusiv al dreptului la despăgubire, respectiv acea persoană care a suferit o traumă corporală produsă prin săvârșirea unei fapte ilicite sau a unui alt eveniment pentru care o persoană este chemată să răspundă și, numai în situația în care intervine decesul victimei, dreptul la despăgubiri aparține, în condițiile stipulate de norma juridică incidentă, persoanelor invocate la art. 1391 alin. (2) C.civ. În situația de față, prevederile art. 1391 alin. (1) C.civ. trebuie coroborate și cu dispozițiile art. 1386 alin. (1) C.civ. și cu cele ale art. 1387 alin. (1) C.civ., care reglementează formele reparației prejudiciului (în scopul repunerii victimei în situația anterioară comiterii faptei ilicite ori a evenimentului de natură a atrage răspunderea persoanei vinovate) și întinderea despăgubirii, în situația vătămării integrității corporale sau a sănătății unei persoane, norme juridice care fac referire strict la victima care a suferit o vătămare corporală, iar nu la persoana decedată, victimă a faptei ilicite cauzatoare de prejudiciu.*

Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, celelalte două fiind, prin raportare la cele expuse mai sus, greșite.

| 93. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, dacă avem în vedere prevederile art. 1392 C.civ., conform cărora cel care a făcut cheltuieli pentru îngrijirea sănătății victimei sau, în caz de deces al acesteia, pentru înmormântare are dreptul la înapoierea lor de la cel care răspunde pentru fapta ce a prilejuit aceste cheltuieli.

Cât privește celelalte două variante de răspuns, acestea sunt corecte, urmând a fi avute în vedere explicațiile oferite la întrebarea anterioară.

| 94. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

În cazul unei vătămări corporale, instanța va putea acorda celui păgubit o despăgubire provizorie pentru acoperirea nevoilor urgente, potrivit art. 1387 alin. (3) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privința posibilității de cesiune a creanței având ca obiect despăgubirea adusă drepturilor inerente personalității, aceasta va putea avea loc doar după ce întinderea ei a fost stabilită printr-o tranzacție ori printr-o hotărâre judecătorească definitivă [art. 1391 alin. (3) C.civ.], nu și în cursul judecății privind stabilirea respectivului drept, astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1390 alin. (2) C.civ.

§5. Executarea obligațiilor

| 95. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Plata este un mod de stingere a obligațiilor (potrivit art. 1615 C.civ.), definită ca remiterea unei sume de bani sau, după caz, executarea oricărei alte prestații care constituie obiectul însuși al obligației [art. 1469 alin. (2) C.civ.]. Temeiul plății îl constituie existența unei datorii (potrivit art. 1470 C.civ.), lipsa datoriei făcând ca plata să fie nedatorată. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În privința subiectelor plății, acestea sunt, în principal, debitorul și creditorul, respectiv persoana care face plata și persoana care primește plata. Însă, nu numai debitorul este cel care poate face plata, căci art. 1472 C.civ. menționează expres că plata poate fi făcută de orice persoană, chiar dacă este terț în raport de obligația ce se stinge în acest mod. Față de aceste dispoziții, rezultă că și răspunsul oferit la varianta de la litera A corespunde exigențelor legale, fiind, prin urmare, corect.

În fine, cu privire la persoanele care pot primi plata, acestea sunt creditorul, reprezentantul său legal sau convențional, persoana indicată de creditor ori persoana autorizată de instanță să o primească (art. 1475 C.civ.). Dacă însă plata este făcută unui creditor aparent, ea va fi valabilă, în sensul că va avea efect liberatoriu pentru debitor, numai dacă a fost făcută cu bună-credință (în sensul necunoașterii de către debitor a lipsei calității de creditor a celui căruia îi face plata), chiar dacă ulterior se stabilește că persoana respectivă nu avea calitatea cerută de lege pentru a putea primi plata [art. 1478 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, creditorul aparent este ținut să restituie adevăratului creditor plata primită, potrivit regulilor stabilite pentru restituirea prestațiilor [art. 1478 alin. (2) C.civ.]. În consecință, plata efectuată de debitor către creditorul aparent are ca efect stingerea obligației sale, creditorul real putând pretinde plata primită de la creditorul aparent (*Fișe 2019*, p. 525). Din aceste motive, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 96. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

După criteriul obiectului lor, obligațiile civile se clasifică în obligații de rezultat și obligații de mijloace. Obligațiile de rezultat sunt acele obligații care constau în îndatorirea debitorului de a obține un anumit rezultat determinat [art. 1481 alin. (1) C.civ.], în timp ce obligațiile de mijloace presupun îndatorirea debitorului de a depune toată stăruința pentru atingerea unui anumit rezultat, fără a se obliga la însuși rezultatul preconizat [art. 1481 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 21-22).

Pentru a stabili dacă o obligație este de mijloace sau de rezultat, legiuitorul a prevăzut o serie de criterii de determinare a felului obligației. Astfel, conform art. 1481 alin. (3) C.civ., se va ține seama de *modul în care obligația este stipulată în contract, existența și natura contraprestației și celelalte elemente ale contractului, gradul de risc pe care îl presupune atingerea rezultatului și influența pe care cealaltă parte o are asupra executării obligației*.

Din textul articolului menționat observăm că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind greșite.

| 97. Răspuns: A, B *(admitere INM, 2013)*

Plata este principalul mod de stingere a obligației și constă în executarea de bunăvoie a prestației datorate creditorului. Plata poate consta în remiterea unei sume de bani sau, după caz, în executarea oricărei alte prestații care constituie obiectul însuși al datoriei [art. 1469 alin. (1) și (2) C.civ.].

Plata poate fi făcută de orice persoană, chiar dacă este un terț în raport cu acea obligație (art. 1472 C.civ.). Dacă plata este făcută de debitorul care este incapabil, el nu va avea dreptul la restituire invocând propria incapacitate de la momentul executării (art. 1473 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Ca regulă, plata trebuie efectuată în întregime. Acesta este principiul indivizibilității plății, recunoscut expres de art. 1490 C.civ., potrivit căruia creditorul poate refuza să primească o executare parțială, chiar dacă prestația ar fi divizibilă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

Cât privește data plății, art. 1496 alin. (1) C.civ. recunoaște debitorului posibilitatea de a executa obligația înainte de scadență, dacă părțile nu au convenit contrariul ori dacă aceasta nu rezultă din natura contractului sau din împrejurările în care a fost încheiat (spre exemplu, nu este posibilă o dată anticipată, dacă termenul suspensiv este prevăzut exclusiv în favoarea creditorului). Creditorul

poate refuza totuși plata anticipată, dacă are un interes legitim ca plata să fie făcută la scadență, nefiind însă nevoie să îl încunoștințeze pe debitor despre refuzul său. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 98. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Art. 1501 C.civ. instituie o prezumție relativă de plată și a accesoriilor în cazul în care chitanța consemnează primirea prestației principale, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie falsă.

De asemenea, față de prevederile exprese ale art. 1496 C.civ., varianta de răspuns de la litera B este, la rândul ei, incorectă, creditorul putând refuza, spre exemplu, primirea plății înainte de termen, dacă ar avea un interes legitim ca plata să fie făcută la scadență.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea indicată la litera C, executarea făcută în favoarea unui creditor incapabil să o primească liberându-l pe debitor doar în măsura în care profită creditorului (art. 1476 C.civ.).

| 99. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Fără a mai relua explicațiile redate anterior, aferente primelor două variante de răspuns, vom reține doar că singura variantă corectă este cea de la litera C.

Astfel, conform art. 1478 alin. (1) C.civ., plata făcută cu bună-credință unui creditor aparent este valabilă, chiar dacă ulterior se stabilește că acesta nu era adevăratul creditor. Spre exemplu, debitorul plătește unui moștenitor aparent, fără a cunoaște cauza de nulitate a certificatului de moștenitor, care ulterior a fost anulat (*Fișe 2020, vol. II*, p. 65). În acest caz, creditorul aparent va fi ținut să restituie adevăratului creditor plata primită, potrivit regulilor stabilite pentru restituirea prestațiilor [art. 1478 alin. (2) C.civ.].

| 100. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Potrivit art. 1478 C.civ., plata făcută cu bună-credință unui creditor aparent este valabilă, acesta din urmă fiind ținut să restituie adevăratului creditor plata primită, potrivit regulilor pentru restituirea prestațiilor.

Deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă, celelalte două fiind false.

| 101. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Întrebarea privește, pe de o parte, dovada plății (variantele de răspuns de la literele A și C), iar, pe de altă parte, data plății (varianta de răspuns de la litera B).

Astfel, dacă plata este făcută prin virament bancar, ordinul de plată semnat de debitor și vizat de instituția de credit plătitoare naște doar o prezumție relativă de plată, nu una absolută, prezumție ce poate fi răsturnată prin proba contrară [art. 1504 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Pe de altă parte, alin. (2) al aceluiași articol recunoaște debitorului dreptul de a solicita oricând instituției de credit a creditorului o confirmare în scris a efectuării plății, care va reprezenta dovada plății, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În fine, în ceea ce privește data plății efectuate prin virament bancar, art. 1497 C.civ. prevede că este cea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani care a făcut obiectul plății. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

| 102. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Ca regulă, plata se face atunci când datoria a ajuns la scadență, deci când creanța a devenit *exigibilă* [art. 1495 alin. (1) C.civ.]. În cazul obligațiilor pure și simple (cu executare imediată), plata trebuie făcută la momentul nașterii raportului juridic obligațional (*de îndată*). În cazul obligațiilor afectate de un termen suspensiv, plata devine exigibilă la *termenul stabilit de părți*; dacă însă termenul a fost stipulat *exclusiv în favoarea debitorului*, acesta poate face plata și înainte de împlinirea lui (*plata anticipată*), cu excepția cazului în care părțile au prevăzut contrariul ori dacă aceasta nu rezultă din natura contractului sau din împrejurările în care a fost încheiat [art. 1496 alin. (1) C.civ.] ori dacă creditorul are un interes legitim ca plata să fie efectuată la scadență [art. 1496 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 527).

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cât privește locul plății unei sume de bani, acesta este, în lipsă de stipulație contrară, la domiciliul creditorului [art. 1494 alin. (1) lit. a) C.civ.], toate cheltuielile plății fiind suportate, ca regulă, de debitor (art. 1498 C.civ.), motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, dacă plata este efectuată prin virament bancar, data plății va fi aceea în care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani care a făcut obiectul plății (art. 1497 C.civ.), astfel că și varianta de la litera C este corectă.

| 103. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Punerea în întârziere a *debitorului* poate opera în temeiul legii (de drept) sau la cererea creditorului. Dacă creditorul alege să îl pună în întârziere pe debitor, o poate face fie printr-o notificare scrisă prin care îi solicită debitorului executarea obligației, fie prin chiar cererea de chemare în judecată. În oricare dintre modalități, debitorului trebuie să i se recunoască un termen rezonabil în care să poată să își execute respectiva obligație.

În cazul în care punerea în întârziere are loc prin însăși cererea de chemare în judecată, fără ca anterior debitorul să fi fost notificat în același sens, acesta va avea posibilitatea să își execute obligația într-un termen rezonabil, calculat de la data când cererea i-a fost comunicată. Dacă obligația este executată în acest termen, cheltuielile de judecată vor fi suportate de creditorul reclamant [art. 1522 alin. (5) C.civ.].

Observăm deci că varianta de răspuns de la litera A este corectă, *dar numai în situația în care debitorul nu fusese anterior pus în întârziere.*

Unul dintre efectele punerii în întârziere a debitorului este întreruperea termenului prescripției extinctive, însă numai dacă punerea în întârziere este urmată de chemarea debitorului în judecată în termen de 6 luni de la data notificării (art. 2540 C.civ.). Așadar, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Creditorul poate fi pus în întârziere când refuză în mod nejustificat plata oferită în mod corespunzător de debitor sau când refuză să îndeplinească actele pregătitoare fără de care debitorul nu își poate executa obligația (art. 1510 C.civ.). În această situație, creditorul preia riscul imposibilității de executare a obligației, iar debitorul *nu* va fi ținut să restituie fructele culese după punerea în întârziere [art. 1511 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 104. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Cum s-a arătat și la explicațiile anterioare, debitorul poate fi de drept de întârziere, în cazurile stabilite de lege, ori poate fi pus în întârziere de creditor.

Cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere sunt arătate, în principal, de art. 1523 C.civ., existând însă și alte prevederi legale care indică situații în care debitorul se găsește, de drept, în întârziere.

Astfel, este de drept în întârziere debitorul care refuză ori neglijează să își execute, în mod repetat, obligația sa cu executare succesivă [art. 1523 alin. (2) lit. c) teza finală C.civ.], după cum este de drept în întârziere și cumpărătorul unor bunuri mobile care, la scadență, nici nu a plătit prețul și nici nu a preluat bunurile [art. 1725 alin. (1) C.civ.]. Este, de asemenea, de drept în întârziere în privința preluării lor și cumpărătorul unor bunuri mobile supuse deteriorării rapide sau deselor schimbări de valoare, atunci când nu le-a preluat în termenul convenit, chiar dacă prețul a fost plătit, sau atunci când a solicitat predarea, fără să fi plătit prețul [art. 1725 alin. (2) C.civ.].

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte.

În privința variantei de la litera B, aceasta este falsă, fiind de drept în întârziere doar debitorul care nu și-a executat obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi [art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ.], și nicidecum orice debitor care nu și-a executat obligația de plată a unei sume de bani.

| 105. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Art. 1475 C.civ. prezintă, în mod enumerativ, persoanele care pot primi plata: a) creditorul; b) reprezentantul legal sau convențional al creditorului; c) persoanele indicate de creditor, în funcție de interesul creditorului; și d) persoana autorizată de instanță să primească plata. Astfel, debitorul, în speța noastră D, se consideră liberat de obligația pe care și-a asumat-o prin executarea plății (restituirea împrumutului) către persoana indicată de către creditor (T). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât plata făcută către T este o plată validă.

Varianta de răspuns de la litera B este, în mod evident, greșită, având în vedere că plata a fost făcută pentru stingerea unei obligații valabile pe care D o avea față de F.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, întrucât, atât timp cât F a indicat o persoană căreia D să îi facă plata, iar D s-a conformat dispozițiilor creditorului, obligația debitorului s-a stins, la fel ca și dreptul corelativ al creditorului. Prin urmare, la moartea lui F, în patrimoniul ce urma a fi transmis către moștenitori nu mai exista creanța față de D. Așadar, moștenitorii nu au dobândit calitatea de creditori, nefiind îndreptățiți să ceară plata de la D.

106. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

În principiu, plata poate fi făcută de orice persoană (chiar dacă este un terț în raport cu acea obligație – art. 1472 C.civ.) creditorului, reprezentantului legal sau convențional al acestuia, persoanei indicate de creditor ori persoanei autorizate de instanță pentru primirea plății (art. 1475 C.civ.).

Dacă plata este făcută unui creditor incapabil, debitorul nu va fi liberat decât dacă aceasta profită creditorului. În acest caz, actul juridic al plății este lovit de nulitate relativă pentru lipsa capacității depline de exercițiu, iar cel care a plătit poate fi obligat să mai plătească o dată către persoana împuternicită a primi pentru incapabil, afară de cazul când face dovada că lucrul plătit a profitat creditorului incapabil (*Fișe 2019*, p. 524). Varianta de răspuns de la litera A este, în consecință, adevărată.

Dacă plata este făcută unui terț, altul decât una dintre persoanele arătate în art. 1475 C.civ., aceasta nu va fi valabilă, în sensul că nu va stinge obligația debitorului. Dacă însă terțul dobândește calitatea de creditor al debitorului (printr-o cesiunea de creanță, spre exemplu), plata va deveni valabilă, stingând raportul juridic obligațional și liberându-l pe debitor [art. 1477 alin. (1) lit. b) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Cât privește modalitatea de executare a obligației având ca obiect o sumă de bani, plata se poate face prin orice mijloc folosit în mod obișnuit în locul unde aceasta trebuie efectuată, astfel cum prevede și art. 1488 alin. (2) C.civ. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

107. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Imputația plății este acel mecanism juridic aplicabil în ipoteza în care un debitor are față de același creditor mai multe datorii care au ca obiect bunuri de aceeași natură, iar debitorul plătește creditorului prin predarea unei cantități de bunuri ce nu este suficientă pentru a stinge toate datoriile, astfel încât este necesar să se determine care dintre datorii se va stinge (*Fișe 2019*, p. 530). În principiu, imputația plății se va stabili potrivit acordului părților [art. 1506 alin. (2) C.civ.], iar în lipsa acordului se va stabili, în principal, de către debitor și, în subsidiar, de către creditor. Dacă niciuna dintre părți nu face imputația plății, se vor aplica regulile prevăzute de art. 1509 C.civ.

Așadar, imputația plății este făcută de creditor în lipsa unei indicații a debitorului. Creditorul, după ce a primit plata, va comunica debitorului, într-un termen rezonabil, datoria asupra căreia aceasta se va imputa [art. 1508 alin. (1) teza I C.civ.], iar dacă emite chitanță liberatorie, va fi obligat să menționeze ce datorie stinge pe chitanța respectivă [art. 1508 alin. (2) C.civ.]. Creditorul nu este ținut decât de o singură regulă atunci când face imputația plății: nu poate imputa plata asupra unei datorii neexigibile sau litigioase [art. 1508 alin. (1) teza a II-a C.civ.].

În consecință, față de cele arătate mai sus, concluzionăm că variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

108. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

În cazul în care imputația plății este făcută de debitor (art. 1507 C.civ.), acesta poate să impute plata asupra unei datorii care nu este exigibilă cu preferință față de o datorie scadentă *numai* dacă există consimțământul creditorului ori dacă părțile au prevăzut posibilitatea plății anticipate [art. 1507 alin. (2) C.civ.].

Drept urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, celelalte două fiind, prin raportare la textul redat mai sus, false.

109. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Prin distrugerea accidentală a anexei gospodărești a unei persoane de către o alta se naște un raport juridic civil având ca izvor un fapt juridic ilicit, ceea ce duce la existența unei răspunderi civile delictuale în sarcina celui răspunzător de cauzarea prejudiciului. Repararea acestui prejudiciu se face potrivit dispozițiilor art. 1381 și urm. C.civ., acoperirea integrală a pagubei presupunând efectuarea

unei plăți, astfel cum este definită aceasta în art. 1469 C.civ. Creditorul nu poate fi obligat să primească de la debitor altceva decât prestația datorată; cu toate acestea, dacă și creditorul consimte, debitorul se poate libera de obligația sa executând o altă prestație decât cea datorată, chiar având o valoare mai mare – această modalitate de stingere a obligației este denumită *dare în plată* [art. 1492 alin. (1) C.civ.], pe care de altfel o întâlnim și în speța dată, debitorul oferind creditorului său un teren intravilan cu o valoare mai mare decât paguba efectiv creată prin fapta sa ilicită.

Potrivit art. 1492 alin. (2) C.civ., *dacă prestația oferită în schimb constă în transferul proprietății (cazul din speță), debitorul este ținut de garanția contra evicțiunii și de garanția contra viciilor lucrului, potrivit regulilor aplicabile în materia vânzării, cu excepția cazului în care creditorul preferă să ceară prestația inițială și repararea prejudiciului.*

Așadar, dacă după transferul bunului creditorul a fost chemat în judecată de către un terț care revendică terenul, debitorul are obligația garanției contra evicțiunii, potrivit regulilor stabilite de art. 1695-1706 C.civ., ori creditorul poate alege să ceară prestația inițială și repararea prejudiciului. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită pentru considerentul tocmai expus.

În privința variantelor de răspuns de la literele B și C, ambele sunt corecte, întrucât, pe de o parte, în temeiul garanției contra evicțiunii, creditorul îl poate chema în judecată pe debitor, iar, pe de altă parte, această garanție dă dreptul cumpărătorului să păstreze bunul plătind terțului evingător o sumă de bani pe care poate să o ceară debitorului, în temeiul și în condițiile art. 1704 C.civ.

110. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Darea în plată reprezintă un mod de stingere a obligației care duce la realizarea creanței creditorului, alături de plată, compensație și confuziune, și este definită ca operațiunea juridică prin care părțile convin ca debitorul să execute o altă prestație decât aceea la care s-a obligat [art. 1492 alin. (1) C.civ.]. Pentru a opera darea în plată, este necesar acordul creditorului, întrucât, ca principiu, acesta nu poate fi obligat să accepte de la debitor o altă prestație decât aceea la care s-a obligat. Creditorul poate accepta o altă prestație, fără a fi nevoie de intervenția instanței, indiferent dacă valoarea lucrului oferit este mai mică, egală sau mai mare decât valoarea obiectului obligației inițiale. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Potrivit art. 1492 alin. (2) C.civ., debitorul poate oferi în schimb transferul proprietății sau al unui alt drept, după cum poate ceda o creanță în locul obligației inițiale (art. 1493 C.civ.); prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât legiuitorul nu impune nicio limită cu privire la ce poate oferi în schimb debitorul pentru a se libera de obligația sa.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, față de dispozițiile art. 1492 alin. (2) C.civ., potrivit cărora, dacă prestația oferită în schimb constă în transferul proprietății sau al unui alt drept, debitorul este ținut de garanția contra evicțiunii și de garanția contra viciilor lucrului, potrivit regulilor aplicabile în materia vânzării, cu excepția cazului în care creditorul preferă să ceară prestația inițială și repararea prejudiciului, caz în care garanțiile oferite de terți nu renasc [art. 1492 alin. (2) teza I C.civ.].

111. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Când în locul prestației inițiale este cedată o creanță, obligația se stinge, potrivit art. 1493 alin. (1) C.civ., în momentul satisfacerii creanței cedate, cu excepția situației în care, potrivit înțelegerii părților, obligația se va stinge chiar din momentul cesiunii [art. 1493 alin. (2) C.civ.].

În consecință, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, cea de la litera C fiind falsă.

112. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, pentru că sintagma „împotriva voinței debitorului" are ca premisă o voință manifestată de către debitor, ceea ce exclude aplicarea art. 1509 alin. (1) lit. c) C.civ., dând prioritate art. 1507 C.civ., în timp ce art. 1509 C.civ. se aplică doar dacă niciuna dintre părți nu face imputația plății.

Enunțul întrebării nu face trimitere la o altă diferență între obligații, în afara caracterului oneros sau mai puțin oneros.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, pentru că are în vedere o obligație scadentă, care se stinge cu prioritate atât atunci când imputația o face debitorul, cât și atunci când nicio

partea nu face imputația, aplicându-se regulile imputației legale. Așadar, condiționarea „numai dacă” invalidează varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, pentru că legea nu condiționează imputația plății făcute de debitor de lipsa imputației făcute anterior de creditor, ci, dimpotrivă, art. 1508 alin. (1) C.civ. permite creditorului să facă imputația plății doar în lipsa unei indicații din partea debitorului, deci condiționarea este inversă (în acest sens, a se vedea explicațiile oferite de Comisia de soluționare a contestațiilor).

113. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Punerea în întârziere de către creditor operează ca urmare a manifestării unilaterale de voință a acestuia, prin care pretinde debitorului să își execute obligația asumată, potrivit art. 1522 alin. (1) teza I C.civ. (*Fișe 2019*, p. 544). De asemenea, punerea în întârziere a unuia dintre codebitorii solidari produce efecte și asupra celorlalți, potrivit art. 1526 alin. (1) C.civ. Astfel, solidaritatea codebitorilor (art. 1443-1446 C.civ.) are ca efect și extinderea punerii în întârziere față de toți codebitorii solidari prin notificarea făcută de creditor oricăruia dintre ei. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În cazul în care, din diverse motive, creditorul refuză primirea plății, debitorul îl poate pune în întârziere, liberându-se astfel de obligația asumată prin consemnarea plății. Ca efect al punerii în întârziere a creditorului, acesta din urmă nu are dreptul de a solicita obligarea debitorului la restituirea sau, după caz, la plata contravalorii fructelor culese după punerea în întârziere, potrivit art. 1511 alin. (1) C.civ., debitorul păstrând fructele culese după momentul consemnării plății în favoarea creditorului. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este greșită. Debitorul se află de drept în întârziere atunci când părțile au stipulat în contract că simpla împlinire a termenului stabilit pentru executarea obligației produce un asemenea efect, potrivit art. 1523 alin. (1) C.civ. Dacă obligația devine scadentă după decesul debitorului, dispozițiile art. 1523 alin. (3) C.civ. stabilesc că moștenitorii acestuia nu sunt în întârziere decât după trecerea a 15 zile de la data la care creditorul i-a notificat sau, după caz, de la data notificării curatorului desemnat în condițiile art. 1336 C.civ.

114. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Excepția de neexecutare a contractului este mijlocul de apărare care constă în refuzul de executare a obligației exprimat de către una dintre părțile contractului sinalagmatic atunci când cealaltă parte îi pretinde această executare fără a-și executa sau a oferi executarea propriei obligații (*Fișe 2019*, p. 559).

Condițiile în care poate fi invocată excepția de neexecutare a contractului sunt prevăzute de art. 1556 C.civ., și anume: să fie vorba despre obligații născute dintr-un contract sinalagmatic; obligațiile să fie exigibile; să existe o neexecutare, chiar parțială, dar suficient de însemnată, din partea părții care pretinde executarea; neexecutarea să fie imputabilă părții care, la rândul ei, pretinde executarea obligației celeilalte părți, iar nu să se datoreze unei fapte săvârșite de partea care invocă excepția sau unei împrejurări ce exclude vinovăția; să nu existe o anumită ordine în executarea obligațiilor; refuzul să nu fie contrar bunei-credințe (*Fișe 2019*, p. 560).

Dacă obligația unei părți nu a fost executată dintr-un caz de forță majoră, se distinge după cum imposibilitatea de executare este definitivă sau temporară. Dacă imposibilitatea este definitivă, atunci, în condițiile arătate de art. 1557 alin. (1) C.civ., contractul va fi desființat de plin drept, iar dacă imposibilitatea este doar temporară, creditorul poate suspenda executarea propriei prestații [art. 1557 alin. (2) C.civ.], fiind vorba, în esență, despre un caz atipic de excepție de neexecutare a contractului.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este, de asemenea, corectă, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1560 alin. (3) C.civ., conform cărora cel împotriva căruia se exercită acțiunea oblică poate opune creditorului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut opune debitorului, inclusiv excepția de neexecutare a contractului.

115. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Așa cum s-a arătat și la răspunsul precedent, excepția de neexecutare poate fi invocată dacă imposibilitatea de executare cauzată de forță majoră este temporară [art. 1557 alin. (2) și art. 1634 alin. (3) C.civ.]. Dacă însă imposibilitatea de executare este definitivă, nu se va mai pune problema suspendării executării obligațiilor, ci aceea a stingerii obligației înseși. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în situația unei imposibilități temporare de executare, cauzată de forță majoră.

Celelalte variante de răspuns sunt greșite, excepția de neexecutare putând fi invocată numai dacă nu există o ordine de executare a prestațiilor și chiar dacă debitorul nu a fost pus în întârziere (*Fișe 2020, vol. II*, p. 101).

116. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Excepția de neexecutare a contractului poate fi invocată doar în contractele sinalagmatice și numai dacă obligațiile reciproce și exigibile ale părților sunt născute din același contract (art. 1556 C.civ.). În consecință, primele două variante de răspuns sunt incorecte.

Cum una dintre condițiile invocării excepției de neexecutare a contractului privește existența a două obligații reciproce și exigibile, se poate susține că acest mijloc de apărare nu va fi ridicat împotriva celui care ar putea opune beneficiul exclusiv al termenului suspensiv, astfel că varianta de răspuns de la litera C este singura adevărată.

117. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

În contractul încheiat între C. SRL și D. SRL, având ca obiect livrarea unor materiale de construcție, părțile au inserat un pact comisoriu care îndeplinește cerințele prevăzute de art. 1553 C.civ., respectiv prevede expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea (obligația de livrare a unor bunuri la termene precise, care țin de esența contractului), prin urmare, debitorul este de drept în întârziere, prin simpla neexecutare a contractului, astfel cum au prevăzut părțile. În consecință, contractul este rezoluționat pentru neexecutarea obligațiilor de către societatea D. SRL, fiind desființat cu efect retroactiv.

În acest context, D. SRL nu poate sub nicio formă să invoce excepția de neexecutare a contractului, întrucât, pe de o parte, acesta este desființat cu efect retroactiv, iar, pe de altă parte, cel care nu și-a executat propriile obligații nu poate invoca această apărare. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Nici varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât contractul fiind desființat cu efect retroactiv de la data notificării emise de C. SRL (20.05.2019), această parte nu mai poate fi obligată la plata prețului materialelor și a penalităților de întârziere în lipsa unui temei juridic.

În fine, singura variantă ce corespunde exigențelor legale este cea de la litera C, dacă avem în vedere efectele retroactive ale rezoluțiunii, prevăzute de art. 1554 alin. (1) C.civ., fiecare dintre părți putând solicita repunerea în situația anterioară.

118. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

În mod evident, A va putea fi obligat la repararea prejudiciului cauzat ca urmare a nerespectării obligației de predare a bunului închiriat la termenul stabilit, în temeiul răspunderii civile contractuale. Spre deosebire de răspunderea delictuală, răspunderea contractuală rezultă din nerespectarea întocmai a obligațiilor asumate prin contract, prejudiciul fiind consecința neexecutării, executării cu întârziere sau necorespunzătoare, caz în care creanța contractuală inițială este înlocuită cu o altă creanță, și anume cea în despăgubire, care are ca obiect suma de bani ce reprezintă prejudiciul suferit de creditor (*Fișe 2020, vol. II*, p. 78).

Între cele două forme ale răspunderii civile există deosebiri semnificative, una dintre ele fiind și cea referitoare la prezumția de culpă care operează în defavoarea debitorului obligației contractuale. Astfel, potrivit art. 1548 C.civ., culpa debitorului unei obligații contractuale se prezumă prin simplul fapt al neexecutării, în timp ce, în materie delictuală, revine victimei faptei ilicite să facă dovada culpei autorului, pentru a putea fi atrasă răspunderea civilă a acestuia.

Având în vedere cele arătate mai sus, se poate concluziona că variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, varianta de răspuns de la litera A fiind falsă.

119. Răspuns: B, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Întrebarea privește atât efectele imposibilității de executare a obiectului obligației care există la data încheierii contractului, ceea ce ar pune în discuție valabilitatea acestuia, cât și pe cele ale imposibilității de executare ce survine pe parcursul executării contractului, ceea ce ar ridica problema eficacității sale.

O primă distincție ce trebuie făcută privește bunurile ce fac obiectul obligației, respectiv dacă este vorba despre bunuri individual determinate (certe) ori bunuri generic determinate (de gen). Potrivit art. 1634 alin. (6) C.civ., dacă obligația are ca obiect bunuri de gen, debitorul nu poate invoca imposibilitatea de executare, această cauză de stingere a obligației sau de ineficacitate a contractului existând numai dacă este vorba despre bunuri certe. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Varianta de răspuns de la litera B corespunde dispozițiilor art. 1557 C.civ., care prevăd că, atunci când imposibilitatea de executare este totală și definitivă și privește o obligație contractuală importantă, contractul este desființat de plin drept și fără vreo notificare, chiar din momentul producerii evenimentului fortuit, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor referitoare la suportarea riscului de către creditorul pus în întârziere. În consecință, această variantă de răspuns este corectă.

În fine, problema nulității contractului se pune numai dacă, la data încheierii contractului, imposibilitatea de executare a obiectului obligației, materială ori juridică, este absolută (în sensul că obiectul este imposibil pentru oricine) și definitivă, iar nu temporară. Dacă imposibilitatea este relativă, adică obiectul este imposibil doar pentru debitor, nu și pentru altă persoană, actul juridic va fi valabil, iar în caz de neexecutare culpabilă din partea debitorului, se va angaja răspunderea sa civilă (G. Boroi, C.A. Anghelescu, *op. cit.*, 2012, p. 169). Deci, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 120. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Creditorul poate fi pus în întârziere atunci când a) refuză, în mod nejustificat, plata oferită în mod corespunzător sau când b) refuză să îndeplinească actele pregătitoare fără de care debitorul nu își poate executa obligația.

Per a contrario, dacă plata este oferită în mod necorespunzător, creditorul poate respinge oferta de plată, neputând fi pus în întârziere. Pentru ca oferta să fie valabilă, trebuie să îndeplinească, printre altele, următoarele cerințe: termenul suspensiv stipulat în favoarea sau și în favoarea creditorului să fie împlinit, respectiv condiția suspensivă să fie realizată (dacă termenul suspensiv este în favoarea debitorului, plata se poate oferi înainte de termen – renunțare la beneficiul termenului); oferta să fie făcută în locul ce s-a stabilit pentru plată sau, după caz, să fie făcută la domiciliul creditorului ori la domiciliul ales pentru executarea convenției (*Fișe 2019*, p. 532); plata unei obligații care, potrivit naturii sale, nu poate fi executată decât de către debitor să fie executată de acesta, și nu de către o altă persoană.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în motivarea cu referire la varianta de la litera B, a reținut că *aceasta este corectă, fiind tocmai ipoteza prevăzută de art. 1496 alin. (1) C.civ., în sensul că debitorul era liber să execute obligația înaintea scadenței, întrucât părțile nu conveniseră contrariul și nici nu rezulta o interdicție de acest fel din natura contractului (împrumut fără dobândă) sau din împrejurările în care a fost încheiat. Caracterul nejustificat al refuzului creditorului rezultă din contextul variantei de răspuns, fiind vorba despre un împrumut fără dobândă, situație în care creditorul nu prezintă niciun interes legitim, în sensul art. 1496 alin. (2) C.civ., pentru a refuza plata înainte de scadență.*

| 121. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere, nemaifiind necesară punerea în întârziere de către creditor, sunt prevăzute, în principal, de art. 1523 C.civ., dar și de alte dispoziții din cod (spre exemplu, art. 2020 C.civ. în materia mandatului, art. 1725 C.civ. în materia vânzării etc.).

Astfel, art. 1523 alin. (2) C.civ. prevede că debitorul este de drept în întârziere atunci când: a) obligația nu putea fi executată în mod util decât într-un anumit timp, pe care debitorul l-a lăsat să treacă, sau când nu a executat-o imediat, deși exista urgență [art. 1523 alin. (2) lit. a) C.civ.]; b) prin fapta sa, debitorul a făcut imposibilă executarea în natură a obligației sau când a încălcat o obligație de a nu face [art. 1523 alin. (2) lit. b) C.civ.]; c) debitorul și-a manifestat în mod neîndoielnic față de creditor intenția de a nu executa obligația sau când, fiind vorba despre o obligație cu executare succesivă, refuză ori neglijează să își execute obligația în mod repetat [art. 1523 alin. (2) lit. c) C.civ.]; d) nu a fost executată obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi [art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ.]; e) obligația se naște din săvârșirea unei fapte ilicite extracontractuale [art. 1523 alin. (2) lit. e) C.civ.]; f) în alte cazuri anume prevăzute de lege.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât obligația asumată în exercițiul activității unei întreprinderi trebuie să fie aceea de a plăti o sumă de bani, și nu de a face, pentru ca debitorul să se afle de drept în întârziere în caz de neexecutare, în timp ce variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, identificându-se cu situațiile prevăzute de art. 1523 alin. (2) lit. b) teza finală și e) C.civ.

| 122. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Între două societăți, acționând în calitate de profesioniști, s-a încheiat un contract de vânzare, prin care societatea X. a vândut un utilaj de asfaltare drumuri către societatea Y., care s-a obligat să achite prețul în termen de cel mult o lună de la data încheierii actului (la 15.12.2014). Deși părțile nu au stabilit că simpla împlinire a termenului are ca efect punerea în întârziere a societății Y. cu privire la plata prețului, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ., conform cărora debitorul este de drept în întârziere dacă nu a executat o obligație de plată a unei sume de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi.

Prin simpla neexecutare la termen a obligației de plată a prețului utilajului, debitoarea societate Y. se află de drept în întârziere, obligația fiind asumată în exercițiul activității unei întreprinderi.

Prin urmare, societatea X. este îndreptățită să primească atât plata prețului, cât și dobânda legală, care va fi calculată începând cu data scadenței (15.12.2014) și până la data plății efective, conform art. 1535 alin. (1) C.civ.

Astfel, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind, în mod evident, greșite.

| 123. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Punerea în întârziere a debitorului poate opera de drept sau la cererea creditorului (art. 1521 C.civ.).

Cazurile de punere de drept în întârziere a debitorului sunt prevăzute de art. 1523 C.civ., care reprezintă sediul principal al materiei, dar și de alte dispoziții legale. Astfel, potrivit art. 1523 alin. (2) C.civ., debitorul se află de drept în întârziere, printre altele, când prin fapta sa a făcut imposibilă executarea în natură a obligației sau când a încălcat o obligație de a nu face [lit. b)], și-a manifestat în mod neîndoielnic față de creditor intenția de a nu executa obligația sau când, fiind vorba despre o obligație cu executare succesivă, refuză ori neglijează să își execute obligația în mod repetat [lit. c)] și când nu a fost executată obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi [lit. d)]. Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită, fiind vorba despre o obligație de plată a unei sume de bani, asumată de către un profesionist *în afara* exercițiului activității întreprinderii sale.

| 124. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Punerea în întârziere a debitorului poate opera de drept sau la cererea creditorului (art. 1521 C.civ.). În cazul în care punerea în întârziere are loc în această din urmă modalitate, creditorul emite o notificare scrisă, care se comunică debitorului fie prin intermediul executorului judecătoresc, fie printr-o altă modalitate care asigură dovada comunicării [art. 1522 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, nefiind obligatorie comunicarea prin intermediul executorului judecătoresc a notificării creditorului.

În ceea ce privește raportul juridic obligațional cu pluralitate de subiecte, trebuie făcută distincția după cum vorbim despre solidaritate activă ori pasivă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1526 alin. (1) C.civ., *notificarea prin care creditorul pune în întârziere pe unul dintre debitorii solidari produce efecte și în privința celorlalți*, pe când alin. (2) al aceluiași text de lege prevede că *notificarea făcută de unul dintre creditorii solidari produce, tot astfel, efecte și în privința celorlalți creditori*.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, ipoteza de la litera B nerespectând dispozițiile legale ale alin. (2) redat mai sus.

| 125. Răspuns: A, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Sediul general al materiei punerii în întârziere a debitorului îl regăsim la dispozițiile art. 1522-1523 C.civ., însă situații în care debitorul este de drept în întârziere regăsim și în alte dispoziții din Codul civil.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece vânzătorul care a distrus în mod intenționat un bun cert pe care trebuia să îl predea cumpărătorului a făcut, prin fapta sa, imposibilă executarea în natură a obligației sale de predare, obligație de esența contractului de vânzare. Această situație

poate fi deci încadrată în dispoziţiile art. 1523 alin. (2) lit. b) C.civ., motiv pentru care prima varianta de răspuns este, cum am arătat deja, corectă.

Şi situaţia expusă la varianta de la litera C corespunde unui caz general în care debitorul este de drept în întârziere, mai exact cea de la lit. a), potrivit căreia obligaţia nu putea fi executată în mod util decât într-un anumit timp, pe care debitorul l-a lăsat să treacă.

Varianta de răspuns de la litera B nu redă o situaţie în care debitorul se află de drept în întârziere, întrucât, pentru a se afla în această situaţie, potrivit alin. (3) al art. 1523 coroborat cu art. 1523 alin. (2) lit. c) C.civ., moştenitorii vor fi în întârziere numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data când creditorul sau curatorul desemnat în condiţiile art. 1136 C.civ. i-a notificat. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

126. Răspuns: B *(admitere INM şi în magistratură, 2021)*

Debitorul unei obligaţii contractuale este de drept în întârziere, printre altele, în cazul obligaţiei de a nu face, nicidecum în cazul obligaţiilor de a face, astfel că varianta de răspuns de la litera A este incorectă (a se vedea art. 1523 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, dacă avem în vedere textul art. 1533 C.civ., care stabileşte că, de regulă, debitorul răspunde doar pentru prejudiciul previzibil, cu excepţia situaţiei în care neexecutarea este intenţionată ori se datorează culpei grave a acestuia, când va răspunde şi pentru prejudiciul imprevizibil, dar în limita a ceea ce este consecinţa directă şi necesară a comportamentului său culpabil.

În fine, conform art. 1519 C.civ., dacă părţile nu convin altfel, debitorul răspunde pentru prejudiciile cauzate din culpa persoanei de care se foloseşte pentru executarea obligaţiei contractuale. Drept urmare, regula o constituie răspunderea debitorului pentru modul în care cel însărcinat de el a executat (sau nu) obligaţia, astfel că nu este nevoie de o prevedere expresă în contract pentru a atrage răspunderea sa. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

127. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Cerinţa are în vedere identificarea acelor enunţuri care *nu* sunt corecte din punct de vedere legal, acestea fiind răspunsurile ce vor fi considerate corecte în cazul de faţă.

Efectele punerii în întârziere le regăsim în dispoziţiile art. 1525, art. 1526 C.civ., această instituţie având importanţă şi în materia răspunderii civile contractuale.

Conform art. 1525 C.civ., odată ce se află în întârziere, debitorul va răspunde pentru orice pierdere cauzată de un caz fortuit, cu excepţia situaţiei în care cazul fortuit îl libera pe debitor de însăşi executarea obligaţiei. Aşadar, primul enunţ este greşit din punct de vedere juridic, varianta de răspuns de la litera A constituind un răspuns corect la întrebarea formulată.

Celelalte două enunţuri sunt în concordanţă cu dispoziţiile Codului civil, reprezentând, aşadar, variante de răspuns incorecte prin raportare la cerinţa dată.

Potrivit dispoziţiilor art. 1523 alin. (4) C.civ., cazurile în care debitorul se află de drept în întârziere trebuie dovedite de creditor (sarcina probei aparţinându-i, legea neinstituind prezumţii în această materie), orice stipulaţie sau declaraţie contrară fiind considerată nescrisă. Prin urmare, enunţul conform căruia stipulaţia prin care creditorul este exonerat de a face dovada cazurilor în care debitorul se află de drept în întârziere este considerată nescrisă este corect din punct de vedere juridic, varianta de răspuns de la litera B fiind incorectă prin raportare la cerinţa din enunţul principal.

În fine, notificarea de punere în întârziere a unui codebitor solidar produce efecte şi faţă de ceilalţi [art. 1526 alin. (1) C.civ.], astfel că şi varianta de răspuns de la litera C este greşită prin raportare la cerinţa din enunţul principal.

128. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Clauza penală este acea convenţie accesorie prin care părţile determină anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării ori a executării cu întârziere sau necorespunzătoare a obligaţiei asumate de debitor, respectiv acea clauză prin care părţile stipulează ca debitorul să se oblige la o anumită prestaţie în cazul neexecutării obligaţiei principale (art. 1538 C.civ.).

Clauza penală este, ca de altfel întregul contract în care este inserată, obligatorie atât pentru părţi, cât şi pentru instanţă. Regula este că judecătorul nu poate mări ori micşora penalitatea. Excepţiile sunt prevăzute expres de art. 1541 C.civ., care prevăd situaţiile în care clauza penală poate fi micşorată de instanţă, respectiv când obligaţia principală a fost executată în parte şi această executare a profitat

creditorului [art. 1541 alin. (1) lit. a) C.civ.], respectiv când penalitatea este vădit excesivă faţă de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părţi la încheierea contractului [art. 1541 alin. (1) lit. b) C.civ.]. Prin urmare, acestea sunt situaţiile în care penalitatea *poate* fi micşorată de instanţă. Cum întrebarea urmăreşte să verifice când instanţa *nu poate interveni* asupra cuantumului clauzei penale, singura variantă corectă este cea de la litera B, variantele de la literele A şi C fiind, în mod logic, greşite.

129. Răspuns: B, C (sau doar C, în urma admiterii contestaţiilor) *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Între X şi Y s-a încheiat o promisiune bilaterală de vânzare a unui imobil, părţile inserând în contract şi o clauză penală în caz de executare cu întârziere a obligaţiei de încheiere a contractului translativ de proprietate. Cuantumul clauzei penale a fost stabilit prin raportare la dobânda legală calculată la preţul de vânzare. Întrucât X, promitentul-vânzător, s-a prezentat la notariat pentru autentificarea contractului abia după 3 luni de la expirarea termenului stabilit de părţi pentru încheierea contractului de vânzare, Y va putea cere atât executarea în natură a obligaţiei principale, cât şi plata penalităţii, aceasta fiind prevăzută exclusiv pentru neexecutarea obligaţiei la timp (art. 1539 teza I C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Acceptarea, fără rezerve, de către Y (promitentul-cumpărător) a executării în natură a obligaţiei are semnificaţia şi a unei renunţări la clauza penală; deci, astfel cum arată şi art. 1539 teza finală C.civ., Y nu poate să ceară executarea cumulată, atât a obligaţiei principale, cât şi a penalităţii, dacă a acceptat fără rezerve executarea în natură, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greşită.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât, potrivit art. 1536 C.civ., în cazul executării cu întârziere a obligaţiei de a face, creditorul are dreptul la *daune-interese egale cu dobânda legală*, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligaţiei. De la această regulă sunt însă şi excepţii, respectiv atunci când părţile au stipulat o clauză penală ori când creditorul poate dovedi un prejudiciu mai mare cauzat de întârzierea în executarea obligaţiei. Aşa fiind, nu este corectă afirmaţia potrivit căreia executarea cu întârziere a obligaţiei principale de a face dă *întotdeauna* dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligaţiei, existând, astfel cum am arătat, şi excepţii de la această regulă.

130. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

În antecontractul încheiat, părţile au introdus şi o clauză privind arvuna confirmatorie – formă a clauzei penale, pentru situaţia în care contractul de vânzare nu se va mai încheia din culpa uneia dintre părţi. În consecinţă, vor deveni aplicabile dispoziţiile legale în materie, inclusiv cele ale art. 1538 alin. (3) C.civ., care interzic debitorului să se libereze de obligaţia sa oferind despăgubirea convenită (dublul sumei primite). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită, având în vedere textul legal arătat anterior.

În situaţia în care, la scadenţă, promitentul-vânzător va refuza să încheie contractul de vânzare, promitentul-cumpărător va putea pretinde, potrivit art. 1544 alin. (2) C.civ., atât rezoluţiunea antecontractului, cât şi restituirea dublului avansului, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În acelaşi timp, dacă doreşte încheierea contractului translativ de proprietate, iar nu desfiinţarea promisiunii bilaterale de vânzare, promitentul-cumpărător va avea dreptul să obţină şi o hotărâre care să ţină loc de contract de vânzare, chiar dacă antecontractul de vânzare nu este încheiat în formă autentică, motiv pentru care şi varianta de răspuns de la litera C este corectă [a se vedea, în acest sens, ICCJ, Completul DCD, *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 878 din 08.11.2018)].

131. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Clauza penală este acea convenţie accesorie prin care părţile determină anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării ori a executării cu întârziere sau necorespunzătoare a obligaţiei asumate de debitor. Clauza penală este datorată numai dacă sunt întrunite condiţiile necesare acordării de despăgubiri (faptă, vinovăţie, raport de cauzalitate). Însă, aşa cum dispune art. 1538 alin. (4) C.civ., creditorul nu trebuie să facă dovada existenţei prejudiciului, aşadar, varianta de răspuns de la litera C este greşită. Dacă executarea obligaţiei principale a devenit imposibilă din cauza neimputabile debitorului, lipseşte una dintre condiţiile acordării de despăgubiri, respectiv culpa, prin urmare, şi varianta de răspuns de la litera B este greşită.

Cât privește dreptul instanței de a modifica penalitatea, regula este cea prevăzută de art. 1541 alin. (1) teza I C.civ., în sensul imposibilității acesteia de a reduce valoarea asupra căreia părțile au convenit cu titlu de despăgubire. Textul nu este decât o aplicare a principiului forței obligatorii a contractelor, care se impune și instanței de judecată. Cu toate acestea, judecătorul poate reduce penalitatea atunci când este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului, fără însă ca penalitatea astfel redusă să fie mai mică decât obligația principală [art. 1541 alin. (2) C.civ.]. Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera A este singura corectă.

| 132. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Posibilitatea reducerii de către instanță a clauzei penale este recunoscută de prevederile art. 1541 C.civ., orice clauză contrară fiind considerată nescrisă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Clauza penală privește nu doar obligații divizibile, ea putând fi cerută de creditor fără a fi nevoie să fi dovedit vreun prejudiciu suferit de acesta [art. 1538 alin. (1) și (4) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 133. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Clauza penală este convenția (obligația) accesorie prin care părțile determină anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării ori a executării cu întârziere sau necorespunzătoare a obligației asumate de către debitor, respectiv acea clauză prin care părțile stipulează că debitorul se obligă la o anumită prestație în cazul neexecutării obligației principale [art. 1538 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2018*, p. 522).

Scopul clauzei penale este determinarea anticipată a cuantumului despăgubirilor ce vor fi plătite de către debitor, iar nu crearea unei posibilități pentru debitor de a se libera de obligația principală asumată printr-o altă prestație; așadar, debitorul nu are un drept de opțiune între executarea obligației principale și plata clauzei penale, deci nu poate refuza executarea oferind clauza penală [art. 1538 alin. (3) C.civ.] (*Fișe 2018*, p. 522). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În principiu, în caz de neexecutare, creditorul poate cere fie îndeplinirea (executarea silită în natură) obligației principale, fie clauza penală [art. 1538 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, în cazul în care clauza penală s-a stipulat pentru neexecutarea obligațiilor la timp (deci executare cu întârziere) sau în locul stabilit (deci o formă de executare necorespunzătoare), creditorul poate solicita atât executarea în natură, cât și clauza penală, dacă nu renunță la acest drept sau dacă nu acceptă, fără rezerve, executarea obligației (art. 1539 teza finală C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, corespunzând dispozițiilor legale redate anterior.

În ceea ce privește posibilitatea instanței de a modifica cuantumul clauzei penale stabilite de părți, ca regulă, această prerogativă nu există, nici în sensul măririi și nici în cel al reducerii valorii despăgubirilor. Cu toate acestea, art. 1541 C.civ. stabilește două cazuri în care este permisă intervenția instanței în sensul reducerii cuantumului clauzei penale, respectiv a) dacă obligația principală a fost executată în parte și această executare a profitat creditorului și b) când penalitatea este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului. Având în vedere că reducerea cuantumului clauzei penale este posibilă în două cazuri, și nu doar în cel arătat în varianta de răspuns de la litera C, concluzionăm că această variantă este greșită.

| 134. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Cum s-a arătat și mai sus, scopul clauzei penale este determinarea de către părți a întinderii prejudiciului și a cuantumului despăgubirilor, înainte ca acesta să se fi produs. Însă, în situația în care executarea obligației a devenit imposibilă din cauze neimputabile debitorului, nu va mai putea fi cerută executarea clauzei penale de către creditor [art. 1540 alin. (2) C.civ.], varianta de răspuns de la litera A fiind cea corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, deși este adevărat că instanța poate reduce cuantumul penalității atunci când aceasta este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de către părți la încheierea contractului, penalitatea astfel redusă trebuie să rămână totuși superioară obligației principale, conform art. 1541 alin. (2) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, ca principiu, potrivit art. 1539 C.civ., creditorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata penalității, cu excepția situației în care penalitatea a fost stipulată

pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 135. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

De regulă, clauza penală nu se poate cumula cu executarea în natură, creditorul putând cere debitorului, în caz de neexecutare voluntară, fie îndeplinirea obligației principale, fie clauza penală [art. 1538 alin. (2) C.civ.] (G. Boroi, C.A. Anghelescu, I. Nicolae, *Fișe de drept civil. Vol. II. Obligațiile. Contractele. Moștenirea*, ed. a 6-a, Ed. Hamangiu, București, 2021, p. 102 – în continuare *Fișe 2021, vol. II*). Cu toate acestea, art. 1539 C.civ. prevede că, în cazul în care clauza penală s-a stipulat pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau la locul stabilit, creditorul poate cere atât executarea în natură, cât și clauza penală, dacă nu renunță la acest drept sau dacă nu acceptă, fără rezerve, executarea obligației.

Din aceste motive, putem considera variantele de la literele A și B ca fiind corecte.

În schimb, potrivit art. 1540 alin. (1) C.civ., nulitatea obligației principale o atrage pe aceea a clauzei penale. Însă nulitatea clauzei penale nu o atrage pe aceea a obligației principale. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este falsă, nulitatea clauzei penale neavând drept efect și nulitatea obligației principale.

| 136. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

După modul de operare, rezoluțiunea poate fi judiciară, unilaterală ori de plin drept [art. 1550 alin. (1) și (2) C.civ.]. Aceasta din urmă intervine în cazurile anume prevăzute de lege sau dacă părțile au convenit astfel, spre exemplu, în situația în care părțile stabilesc că simplul fapt al neexecutării atrage rezoluțiunea fără a mai fi nevoie de punerea în întârziere a debitorului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Indiferent de modul de operare, rezoluțiunea nu produce efecte asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor [art. 1554 alin. (2) C.civ.], varianta de răspuns de la litera B fiind greșită.

În ceea ce privește rezoluțiunea unilaterală, ea poate interveni când sunt îndeplinite situațiile prevăzute de art. 1552 alin. (1) C.civ., atât timp cât legea nu interzice în mod expres această formă de rezoluțiune. Însă, în materia contractului de întreținere, art. 2263 C.civ. interzice rezoluțiunea unilaterală, desființarea contractului atunci când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea lui în condiții conforme cu bunele moravuri putând fi dispusă numai de instanța de judecată. În concluzie, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 137. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Rezoluțiunea unilaterală poate interveni în următoarele trei situații: a) dacă părțile au convenit astfel; b) dacă debitorul se află de drept în întârziere și c) dacă debitorul nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere [art. 1552 alin. (1) C.civ.] [*Fișe 2019*, p. 555; pentru opinia contrară, în sensul că, în realitate, este nevoie să fie îndeplinite cumulativ două condiții, respectiv a) părțile să fi prevăzut posibilitatea rezoluțiunii unilaterale și b) debitorul să fie de drept în întârziere sau să fie pus în întârziere de creditor, a se vedea I.Fl. Popa, *Rezoluțiunea și rezilierea contractelor în noul Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 260-261].

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, rezoluțiunea unilaterală putând avea loc prin notificarea scrisă a debitorului, când acesta nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere, chiar dacă părțile nu au prevăzut acest lucru în contract.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât este vorba despre o situație de excepție, prevăzută în materia contractului de întreținere, în care rezoluțiunea unilaterală nu poate interveni, instanța fiind cea chemată să aprecieze asupra îndeplinirii condițiilor rezoluțiunii (art. 2263 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât neexecutarea de mică însemnătate, dar repetată, poate apărea în cazul contractelor cu executare succesivă, astfel cum prevede art. 1551 alin. (1) teza a II-a C.civ., sancțiunea în acest caz fiind rezilierea, iar nu rezoluțiunea.

| 138. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Rezoluțiunea, după modul de operare, poate fi judecătorească, unilaterală și de drept (art. 1550 C.civ.). Rezoluțiunea de plin drept poate interveni fie în cazurile anume prevăzute de lege, fie dacă

părțile au convenit astfel (printr-un pact comisoriu, de exemplu). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este, indubitabil, corectă, potrivit art. 1550 alin. (2) C.civ.

În lipsa unui pact comisoriu prin care părțile să prevadă în mod expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea contractului, legea este cea care stabilește gravitatea neexecutării. Astfel, prin dispozițiile art. 1551 alin. (1) teza I C.civ. se interzice rezoluțiunea contractului în situația în care neexecutarea este de mică însemnătate; *per a contrario*, această formă de ineficacitate a contractului va putea fi solicitată când neexecutarea contractului va fi însemnată. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În fine, cu privire la efectele rezoluțiunii, art. 1554 C.civ. arată că, dacă un contract este rezolvit, atunci se va considera că acel contract nu a fost încheiat niciodată (rezoluțiunea are efecte retroactive). Însă desființarea pentru trecut a actului nu va avea niciun efect asupra clauzelor referitoare la soluționarea diferendelor (de exemplu, asupra clauzei compromisorii) ori asupra acelor clauze destinate să producă efecte chiar în caz de rezoluțiune [art. 1554 alin. (2) C.civ.]. Deci, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

139. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

În caz de neexecutare, fără justificare, a obligației, creditorul are dreptul fie de a trece la executarea silită a obligației, fie de a obține rezoluțiunea ori rezilierea contractului, în toate cazurile fără a pierde dreptul la daune-interese (art. 1516 C.civ.). Cu toate acestea, conform art. 1551 alin. (1) C.civ., creditorul nu va putea cere rezoluțiunea dacă, într-un contract cu executare dintr-o dată, neexecutarea este de mică însemnătate, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Afirmația de la litera B este incorectă, rezoluțiunea în temeiul unui pact comisoriu producând efecte, în principiu, numai după punerea în întârziere a debitorului, cu excepția cazului în care părțile au convenit că ea va rezulta din simplul fapt al neexecutării [art. 1553 alin. (2) C.civ.].

Rezoluțiunea unilaterală presupune ca declarația de rezoluțiune să fie realizată în termenul de prescripție prevăzut de lege pentru acțiunea în rezoluțiune corespunzătoare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a cere rezoluțiunea, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

140. Răspuns: B *(admitere INM, 2013)*

Declarația de rezoluțiune devine irevocabilă fie de la data comunicării ei către debitor, fie de la data expirării termenului fixat prin punerea în întârziere pentru executarea obligației [art. 1552 alin. (4) prin raportare la art. 1552 alin. (1) C.civ.]. Deci, legiuitorul a stabilit două momente diferite de la care declarația de rezoluțiune devine irevocabilă, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită, după cum este incorectă și varianta de răspuns de la litera C, întrucât înscrierea declarației în cartea funciară sau, după caz, în alte registre publice este necesară doar pentru opozabilitatea față de terți, și nicidecum pentru ca declarația să capete caracter irevocabil [art. 1552 alin. (3) C.civ.].

În consecință, singura corectă este varianta de răspuns de la litera B, aceasta reluând în esență textul legal enunțat la începutul explicației.

141. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Răspunsul corect la această întrebare nu poate fi decât cel de la litera C.

Rezoluțiunea se clasifică, după mai multe criterii, în: rezoluțiune legală și convențională, rezoluțiune judiciară, unilaterală și de plin drept, rezoluțiune totală și parțială (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 552-553).

Din simpla enumerare a tipurilor de rezoluțiune putem concluziona că varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă, aceasta fiind definiția rezoluțiunii parțiale.

Cât privește rezoluțiunea unilaterală, aceasta nu poate interveni în orice contract, un exemplu de contract exclus de lege de la un astfel de mod de desființare fiind contractul de întreținere (art. 2263 C.civ.).

142. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât ignoră prevederile exprese ale art. 1516 alin. (2) pct. 2 C.civ., care statuează că, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația și se află în întârziere, creditorul poate, la alegerea sa *și fără a pierde dreptul la daune-interese*,

dacă i se cuvin, să obțină, dacă obligația este contractuală, *rezoluțiunea* sau rezilierea contractului ori, după caz, reducerea propriei obligații corelative.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, dacă avem în vedere prevederile exprese ale art. 1552 alin. (2) C.civ., care condiționează valabilitatea declarației de rezoluțiune de respectarea termenului de prescripție extinctivă prevăzut de lege pentru acțiunea corespunzătoare acesteia.

În fine, tot corectă este și varianta de răspuns de la litera C, în cazul contractului plurilateral, neîndeplinirea de către una dintre părți a obligației sale neavând drept urmare rezoluțiunea întregului contract, cu excepția situației în care prestația neexecutată trebuia, după circumstanțe, să fie considerată esențială [art. 1549 alin. (2) teza finală C.civ.].

143. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Potrivit art. 1516 alin. (2) C.civ., atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația și se află în întârziere, creditorul poate, la alegerea sa și fără a pierde dreptul la daune-interese, dacă i se cuvin: *1. să ceară sau, după caz, să treacă la executarea silită a obligației; 2. să obțină, dacă obligația este contractuală, rezoluțiunea sau rezilierea contractului ori, după caz, reducerea propriei obligații corelative; 3. să folosească, atunci când este cazul, orice alt mijloc prevăzut de lege pentru realizarea dreptului său.*

Drept urmare, afirmațiile corecte sunt cele de la literele A și B, varianta de răspuns de la litera C fiind greșită, nulitatea neputând fi cerută în caz de neîndeplinire a unei obligații contractuale, ci în caz de nerespectare a condițiilor de valabilitate ale contractului.

144. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Rezilierea este sancțiunea care intervine în cazul neexecutării, de regulă, culpabile a unei obligații izvorâte dintr-un contract cu executare succesivă, constând în desfacerea contractului respectiv numai pentru viitor (*Fișe 2019*, p. 558). Rezilierea unilaterală poate interveni, potrivit art. 1552 alin. (1) C.civ., în trei situații: 1. dacă părțile au convenit astfel; 2. dacă debitorul se află de drept în întârziere; 3. când debitorul nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Rezilierea intervine atunci când neexecutarea este de mică însemnătate și are caracter repetat, potrivit art. 1551 alin. (1) teza a II-a C.civ. Părțile nu pot să prevadă o clauză contrară, întrucât dispozițiile aceluiași articol de lege amintit, teza finală, statuează că orice stipulație contrară este considerată nescrisă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, amintim că punerea în întârziere a debitorului poate opera de drept sau la cererea creditorului, potrivit art. 1521 C.civ. Întârzierea de drept în executarea obligațiilor operează în cazurile expres prevăzute de lege, conform art. 1523 alin. (1) și (2) C.civ. Astfel, potrivit art. 1523 alin. (2) lit. b) teza a II-a C.civ., este de drept în întârziere debitorul care a încălcat o obligație de a nu face, deci varianta de răspuns de la litera C este corectă.

145. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Rezoluțiunea judiciară se dispune la cerere de către organul de jurisdicție dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: să existe o neexecutare, chiar parțială, dar suficient de importantă, a obligației asumate de către cealaltă parte a contractului, neexecutarea obligației să fie imputabilă debitorului ei, iar acesta să fi fost pus în întârziere sau să fie de drept în întârziere (a se vedea, în acest sens, *Fișe 2018*, p. 454-455).

Odată dispusă, rezoluțiunea va produce efecte retroactive, dar nu de la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, ci de la momentul încheierii contractului, considerându-se că respectivul act nu s-a încheiat niciodată [art. 1554 alin. (1) teza I C.civ.].

Având în vedere cele redate mai sus, putem concluziona că variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

Evident că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, rezoluțiunea putând fi dispusă numai pentru o parte a contractului doar când executarea sa este divizibilă [art. 1549 alin. (2) teza I C.civ.].

146. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Una dintre condițiile rezoluțiunii judiciare se referă la punerea în întârziere a debitorului. Din dispozițiile art. 1522 C.civ. rezultă că punerea în întârziere poate fi efectuată fie printr-o notificare scrisă

prin care creditorul îi solicită debitorului executarea obligației, fie prin chiar cererea de chemare în judecată, caz în care, potrivit art. 1522 alin. (5) C.civ., debitorul va avea un termen rezonabil în care să își execute obligația, calculat de la data când cererea de chemare în judecată i-a fost comunicată. În cazul în care debitorul nu se va conforma în perioada de timp scursă de la primirea cererii introductive de instanță și până la primul de termen de judecată, rezoluțiunea va putea fi dispusă de instanță, dacă, bineînțeles, sunt îndeplinite și celelalte condiții. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Corectă este și varianta de răspuns de la litera B, acțiunea în rezoluțiune fiind prescriptibilă, chiar dacă scopul urmărit de creditor este redobândirea dreptului de proprietate asupra bunului transmis (fiind vorba, în esență, despre o acțiune mixtă) (*Fișe 2020, vol. I*, p. 193).

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, rezoluțiunea judiciară putând opera în orice împrejurare, nefiind necesar ca părțile să prevadă în mod expres această posibilitate.

147. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Rezilierea este sancțiunea care intervine în cazul neexecutării, de regulă, culpabile a unei obligații izvorâte dintr-un contract (în principiu sinalagmatic) cu executare succesivă, constând în desfacerea contractului respectiv (numai pentru viitor) (*Fișe 2019*, p. 558). Spre deosebire de rezoluțiune, care apare în caz de neexecutare a obligațiilor născute din contractele cu executare dintr-o dată (uno ictu), rezilierea produce efecte numai de la momentul intervenirii sancțiunii [art. 1554 alin. (3) C.civ.], deci pentru viitor, și intervine atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, dar are caracter repetat [art. 1551 alin. (1) teza a II-a și a III-a C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În schimb, la fel ca rezoluțiunea, și rezilierea poate fi convențională (în cazul existenței pactelor comisorii), care însă va produce efecte numai dacă părțile prevăd în mod expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezilierea de drept a contractului [art. 1553 alin. (1) prin raportare la art. 1549 alin. (3) C.civ.], prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită.

Având în vedere cele expuse mai sus, putem concluziona că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, celelalte variante fiind greșite, pentru motivele arătate în expunere.

148. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Pactele comisorii sunt clauze contractuale exprese referitoare la rezoluțiunea contractului în caz de neexecutare culpabilă a obligației asumate de oricare dintre părți. Importanța practică a pactelor comisorii este subliniată de art. 1553 alin. (1) C.civ., conform căruia *pactul comisoriu produce efecte dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea sau rezilierea de drept a contractului*. Din textul legal se deduce limpede că pactele comisorii trebuie să fie exprese, ceea ce presupune că ele trebuie să precizeze în manieră neechivocă obligația a cărei neexecutare poate atrage rezoluțiunea contractului (I.Fl. Popa, *op. cit.*, p. 188). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Din dispozițiile art. 1553 alin. (2) și (3) C.civ. reiese că rezoluțiunea convențională nu operează de drept și că, în principiu, trebuie ca, înainte de declararea ei, debitorul să fie pus în întârziere. În ipoteza în care debitorul este de drept în întârziere (pentru că astfel prevede legea sau pentru că părțile însele au stabilit astfel în contract), notificarea poate lipsi. Pe de altă parte, notificarea trimisă debitorului în vederea punerii sale în întârziere este una specializată, trebuind să indice în mod expres condițiile în care pactul comisoriu operează (*idem*, p. 196). Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și C sunt greșite.

149. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Pactul comisoriu va produce efecte numai dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea sau rezilierea de drept a contractului [art. 1553 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, rezoluțiunea va fi subordonată punerii în întârziere a debitorului, afară de cazul în care s-a convenit că ea va rezulta din simplul fapt al întârzierii. În același timp, fiind vorba despre o obligație de a plăti o sumă de bani asumată în exercițiul activității unei întreprinderi, debitorul se va afla de drept în întârziere în caz de neexecutare [art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ.].

Drept urmare, clauzele prevăzute la variantele de la literele B și C sunt cele care vor fi apte să producă efectul dorit de X, respectiv rezoluțiunea de plin drept a vânzării, varianta de răspuns de la litera A fiind greșită (întrucât nu este indicată obligația a cărei neexecutare va atrage rezoluțiunea).

150. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Atunci când o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, *în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege* (dobânzi penalizatoare) [art. 1535 alin. (1) teza I C.civ.], fără a fi obligat să facă dovada vreunui prejudiciu [art. 1535 alin. (1) teza a II-a C.civ.], după cum nici debitorul nu poate face dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic [art. 1535 alin. (1) teza finală C.civ.].

Dacă, înainte de scadență, debitorul datora dobânzi mai mari decât dobânda legală (adică părțile stipulează o dobândă remuneratorie), daunele moratorii (dobânzile penalizatoare) sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență [art. 1535 alin. (2) C.civ.]; dacă nu sunt datorate dobânzi moratorii mai mari decât dobânda legală, creditorul are dreptul, *în afara dobânzii legale, la daune-interese* pentru repararea integrală a prejudiciului suferit [art. 1535 alin. (3) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 552). În consecință, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, pe când cea de la litera B este greșită.

NB! În privința interpretării și a modului de aplicare a dispozițiilor art. 1535 C.civ., instanța supremă s-a pronunțat în diferite rânduri, fie pe calea recursului în interesul legii, fie prin adoptarea unei hotărâri pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Astfel, prin *Decizia nr. 21/2015* (M. Of. nr. 743 din 05.10.2015), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1079 alin. (2) pct. 3 C.civ. 1864 și art. 1523 alin. (2) lit. d) C.civ. raportat la art. 166 alin. (1) și (4) din Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare [art. 161 alin. (1) și (4) din Codul muncii în forma anterioară republicării], și art. 1088 C.civ. 1864, art. 2 din O.G. nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din O.G. nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1535 C.civ., dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii.*

Prin *Decizia nr. 2/2014* (M. Of. nr. 411 din 03.06.2014), ICCJ, Completul RIL, în aplicarea dispozițiilor art. 1082 și art. 1088 C.civ. 1864, respectiv art. 1531 alin. (1), alin. (2) teza I și art. 1535 alin. (1) C.civ., a stabilit că *pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și art. 2 din O.U.G. nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011.*

Prin *Decizia nr. 14/2015* (M. Of. nr. 728 din 29.09.2015), ICCJ, Completul RIL, a stabilit: – *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 alin. (3) din O.G. nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligațiile bănești, a dispozițiilor art. 1 din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligațiile bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, a dispozițiilor art. 120 alin. (7) și art. 124 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dobânda care se acordă pentru sumele încasate cu titlu de taxă de primă înmatriculare, taxă pe poluare și taxă pentru emisii poluante, restituite prin hotărâri judecătorești, este dobânda fiscală prevăzută de dispozițiile art. 124 alin. (1) și alin. (2) din Codul procedură fiscală, coroborat cu dispozițiile art. 120 alin. (7) din același act normativ; – în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 994 C.civ. 1864, ale art. 1535 C.civ., ale art. 124 alin. (1) și art. 70 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, momentul de la care curge dobânda fiscală pentru sumele încasate cu titlu de taxă de primă înmatriculare, taxă pe poluare și taxă pentru emisii poluante, restituite în temeiul hotărârilor judecătorești, este reprezentat de data plății acestor taxe.*

Prin *Decizia nr. 31/2020* (M. Of. nr. 539 din 23.06.2020), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 și art. 34 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, republicată, forma anterioară modificării prin Legea nr. 233/2018, coroborate cu art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată, a stabilit că *despăgubirea stabilită în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, prin hotărâre judecătorească definitivă, nu este compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1535 C.civ., pentru neplata respectivei sume în perioada cuprinsă între data transferului dreptului de proprietate și data la care s-a finalizat judecata asupra contestației privind cuantumul despăgubirilor. Despăgubirea stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în procedura prevăzută de Legea nr. 255/2010, este*

compatibilă cu acordarea de daune moratorii întemeiate pe prevederile art. 1535 C.civ., în cazul în care acestea sunt solicitate pentru perioada ulterioară datei la care s-a finalizat procedura judiciară de soluționare a contestației prevăzute în art. 22 alin. (1) din Legea nr. 255/2010.

Prin *Decizia nr. 75/2020* (M. Of. nr. 152 din 15.02.2021), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea și aplicarea art. 1 alin. (3) din O.U.G. nr. 3/2019 privind eșalonarea plății drepturilor salariale restante pentru unele categorii de personal din sistemul justiției, aprobată prin Legea nr. 224/2019, raportat la art. 1531 și art. 1535 C.civ., art. 166 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, și art. 1-3 din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, a stabilit că, *alături de dobânda remuneratorie prevăzută de O.U.G. nr. 3/2019, se pot acorda dobânzi penalizatoare la drepturile salariale restante ce intră în domeniul de aplicare al aceluiași act normativ pentru perioada anterioară emiterii ordinelor/deciziilor de acordare a drepturilor salariale, respectiv diferența dintre dobânda penalizatoare și cea remuneratorie, pentru perioada ulterioară emiterii acelorași ordine sau decizii.*

151. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât daunele-interese moratorii se pot datora de la data scadenței, nu doar de la data punerii în întârzieri a debitorului, după cum se prevede, printre altele, în textul art. 1535 alin. (1) C.civ.

În cazul obligațiilor bănești, daunele-interese moratorii sunt datorate, potrivit art. 1535 alin. (1) C.civ., de la scadență până în momentul plății, în cuantum convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să se dovedească un prejudiciu, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este falsă, întrucât, în cazul obligațiilor de a face, daunele-interese moratorii sunt egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației, cu excepția cazului în care s-a stipulat o clauză penală ori creditorul poate dovedi un prejudiciu mai mare cauzat de întârzierea în executarea obligației (art. 1536 C.civ.).

152. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Între părți s-a încheiat un contract prin care B s-a obligat să livreze și să monteze, la atelierul lui A, un aparat de aer condiționat, reparat și modernizat. Părțile au inserat în contract și o clauză penală, prin care au stabilit ca, în caz de neexecutare din partea lui B a obligației la locul și termenul stabilite, acesta să plătească suma de 1.000 de lei, cu titlu de despăgubiri, lui A.

Ca regulă, obligația de a preda un bun individual determinat se execută la locul în care bunul se afla la data încheierii contractului, dacă părțile nu au stabilit altfel [art. 1494 alin. (1) lit. b) C.civ.]. Cum în contract s-a prevăzut expres ca aparatul de aer condiționat să fie montat la atelierul lui A, acesta era locul la care B era obligat să facă plata. Prin urmare, apărarea sa în sensul că, deși a notificat-o pe A să vină să ridice aparatul, aceasta nu s-a conformat, nu poate fi primită de instanță, întrucât părțile au prevăzut expres locul plății, iar potrivit art. 1516 alin. (1) C.civ., creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației. Deci, reclamanta nu se află în culpă privind preluarea aparatului, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În ceea ce privește clauza penală, într-adevăr, regula o constituie imposibilitatea cumulării sale cu executarea în natură a obligației principale (art. 1539 teza I C.civ.). Cu toate acestea, dacă penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit (cum este și situația din speță), creditorul poate cere atât executarea obligației principale, cât și a penalității dacă nu renunță la acest drept sau dacă nu acceptă, fără rezerve, executarea obligației (art. 1539 teza finală C.civ.).

În consecință, instanța va admite acțiunea în întregime, întrucât penalitatea poate fi cumulată cu executarea în natură, dacă obligația nu a fost executată la timp și în locul stabilit. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă, cea de la litera A fiind, în mod evident, greșită.

153. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Rezoluțiunea (ca și rezilierea, de altfel) poate fi judiciară, unilaterală și de plin drept (art. 1550 C.civ.). Rezoluțiunea unilaterală poate interveni, după notificarea creditorului, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele cerințe, prevăzute de art. 1552 alin. (1) C.civ.: *părțile au convenit aplicarea rezoluțiunii unilaterale, iar debitorul se află de drept în întârziere sau nu a executat obligația în termenul fixat prin punerea în întârziere* (în același sens, a se vedea I.FL. POPA, op. cit., p. 260-261; pentru opinia contrară, în sensul că pentru a opera rezoluțiunea unilaterală nu trebuie îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 1552 C.civ., ci este nevoie ca părțile să se regăsească în oricare dintre situațiile prevăzute de acest articol, a se vedea *Fișe 2019*, p. 555). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Răspunderea civilă contractuală este o formă a răspunderii civile, în cazurile în care paguba este consecința încălcării obligațiilor contractuale. Astfel, răspunderea civilă contractuală presupune existența unor raporturi juridice anterioare între păgubit și autorul faptei, născute prin acordul lor de voință. Ori de câte ori s-a cauzat un prejudiciu unei persoane în lipsa sau în afara unei legături contractuale, se va angaja răspunderea civilă delictuală. Dacă prin lege nu se prevede altfel, niciuna dintre părți nu poate înlătura aplicarea regulilor răspunderii contractuale pentru a opta în favoarea altor reguli care i-ar fi mai favorabile [art. 1350 alin. (3) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 538). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Una dintre condițiile rezoluțiunii judiciare este existența unei neexecutări, chiar și parțială, dar suficient de importantă, a obligației asumate de către cealaltă parte a contractului [art. 1551 alin. (2) C.civ.]. Neexecutarea poate consta într-o abstențiune (în cazul obligațiilor pozitive) ori într-o acțiune inadecvată sau chiar contrară față de prestațiile pozitive de care este ținut debitorul, pe când, în cazul obligațiilor negative, presupune întotdeauna săvârșirea unei acțiuni contrare clauzelor contractuale. Dacă neexecutarea este parțială, atunci se poate obține fie rezoluțiunea totală a contractului, dacă neexecutarea este suficient de importantă [art. 1549 alin. (2) teza I C.civ.], fie rezoluțiunea parțială a contractului, fie reducerea proporțională a obligației cocontractantului care este gata să își execute prestația; dacă însă neexecutarea este de mică însemnătate, iar reducerea prestațiilor nu este posibilă, creditorul nu are dreptul decât la daune-interese (art. 1551 C.civ.). Așadar, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

154. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Acțiunea oblică este acțiunea în justiție prin care creditorul, titular al unei creanțe certe și exigibile, exercită drepturile și acțiunile pe care debitorul său refuză sau neglijează a le exercita, în prejudiciul creditorului [art. 1560 alin. (1) C.civ.].

Potrivit art. 116 din Legea nr. 71/2011, dispozițiile din Codul civil referitoare la acțiunea oblică se aplică și creditorilor ale căror creanțe s-au născut înainte de data intrării sale în vigoare, dacă scadența se situează după această dată.

Așadar, în privința aplicării în timp a dispozițiilor art. 1560-1561 C.civ. referitoare la acțiunea oblică, nu contează momentul nașterii creanței (înainte sau după data de 01.10.2011), relevanță având momentul la care respectiva creanță devine scadentă, acest moment trebuind să se situeze după intrarea în vigoare a Codului civil actual.

Premisa de la care pornește întrebarea este aceea a unei creanțe născute dintr-un contract încheiat anterior noului Cod civil (la data de 01.09.2011). Așadar, pentru a fi aplicabile dispozițiile art. 1560-1561 C.civ., este necesar ca scadența creanței să fie ulterioară datei de 01.10.2011.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este, evident, greșită.

Cât privește obligația afectată de o condiție suspensivă, aceasta va deveni scadentă la momentul îndeplinirii condiției, când, de altfel, vom putea vorbi și despre existența ei. Așadar, dacă obligația de plată aferentă dreptului de creanță este afectată de o condiție suspensivă, care s-a îndeplinit după data de 01.10.2011, creanța va deveni scadentă după data de 01.10.2011, dispozițiile art. 1560-1561 C.civ. fiind pe deplin aplicabile. Așadar, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

155. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Acțiunea oblică este acea acțiune în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului.

Creditorul chirografar poate exercita numai acțiunile cu privire la drepturi subiective al căror titular este debitorul, drepturi existente în patrimoniul debitorului, ce sunt pe cale de a se pierde din cauza pasivității acestuia. Potrivit art. 1560 alin. (2) C.civ., creditorul nu poate exercita acele acțiuni care au caracter strict personal, precum acțiunile prin care se apără drepturi personale nepatrimoniale, acțiuni care privesc drepturi patrimoniale ce au ca obiect un bun insesizabil și acțiunile referitoare

la drepturi patrimoniale, dar a căror exercitare implică o apreciere subiectivă din partea autorului lor (spre exemplu, acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine) (*Fișe 2019*, p. 564). Raportat la aceste scurte considerații, varianta de răspuns de la litera A este, evident, corectă.

Cât privește condițiile de exercitare a acțiunii oblice, vorbim despre condiții procesuale și condiții materiale. Dintre condițiile procesuale, amintim calitatea procesuală activă, pe care o deține creditorul chirografar (de regulă); nu este necesar ca acțiunea oblică să fie formulată de toți creditorii unui debitor, întrucât, dacă aceasta este admisă, hotărârea judecătorească va profita tuturor creditorilor, fără nicio preferință în favoarea celui care a exercitat acțiunea (art. 1561 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Cât privește condițiile materiale, acestea sunt două, respectiv debitorul să fie inactiv, iar creanța creditorului să fie certă, lichidă și exigibilă. În privința caracterului exigibil, se admite că, dacă creanța este afectată de un termen extinctiv, atunci creditorul nu este îndreptățit să intenteze acțiunea oblică; dacă însă debitorul a devenit insolvabil, atunci el este decăzut din beneficiul termenului, creanța devenind astfel exigibilă anticipat (art. 1418 C.civ.). Așadar, dacă debitorul a cărui pasivitate justifică introducerea acțiunii oblice este insolvabil, acțiunea are șanse de reușită, prin urmare, și varianta de răspuns de la litera C este greșită.

156. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Potrivit art. 1560 alin. (1) C.civ., creditorul a cărui creanță este certă și exigibilă poate să exercite drepturile și acțiunile debitorului atunci când acesta, în prejudiciul creditorului, refuză sau neglijează să le exercite. Prin urmare, acțiunea oblică este acțiunea în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului său, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului (*Fișe 2021, vol. II*, p. 120). Așadar, pentru a putea fi introdusă de creditor, nu este necesar ca debitorul să refuze să exercite un drept, ci poate fi vorba și despre o neglijență a acestuia, astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Tot greșită este și varianta de răspuns de la litera C, întrucât opozabilitatea actului atacat este un efect al admiterii acțiunii revocatorii, și nicidecum al admiterii acțiunii oblice (a se vedea art. 1561 și art. 1565 C.civ.).

Astfel, singura variantă corectă este cea de la litera A, creditorul având posibilitatea să exercite orice drept și orice acțiune aparținând debitorului, cu excepția acelora care sunt strâns legate de persoana lui [spre exemplu, un creditor nu va putea cere, în numele debitorului său, desfacerea căsătoriei acestuia – art. 1560 alin. (2) C.civ.].

157. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Potrivit art. 1560 alin. (1) C.civ., creditorul a cărui creanță este certă și exigibilă poate să exercite drepturile și acțiunile debitorului atunci când acesta, în prejudiciul creditorului, refuză sau neglijează să le exercite. Prin urmare, acțiunea oblică este acțiunea în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului său, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului (*Fișe 2019*, p. 563).

Acțiunea revocatorie (pauliană) este acțiunea în justiție prin care creditorul solicită să fie declarate inopozabile față de el actele juridice încheiate de debitor în frauda drepturilor sale, cum sunt cele prin care debitorul își creează sau își mărește o stare de insolvabilitate [art. 1562 alin. (1) C.civ.].

Atât în cazul acțiunii oblice, cât și în cel al acțiunii revocatorii, creanța creditorului trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă, după cum rezultă din economia textelor de lege care reglementează regimul juridic al celor două instituții, astfel încât varianta de răspuns de la litera B este greșită, nefiind vorba despre o deosebire între acțiunea oblică și cea revocatorie.

Din punctul de vedere al aplicării legii în timp, relevante sunt dispozițiile art. 116 din Legea nr. 71/2011, care prevăd că dispozițiile referitoare la acțiunea oblică și la cea revocatorie se aplică și creanțelor născute înainte de intrarea în vigoare a Codului civil, dacă scadența acestora se situează după această dată. Prin urmare, nici varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, nefiind, din nou, vorba despre o deosebire, ci despre o asemănare între cele două acțiuni.

În fine, într-adevăr, deosebirea constă în efectele admiterii acțiunilor. Astfel, dacă, potrivit art. 1561 C.civ., admiterea acțiunii oblice profită tuturor creditorilor, fără nicio preferință în favoarea celui care a exercitat acțiunea, conform art. 1565 alin. (1) C.civ., în urma admiterii acțiunii revocatorii, actul juridic atacat va fi declarat inopozabil față de creditorul care a exercitat acțiunea revocatorie și față de toți

ceilalți creditori care, putând introduce acțiunea, au intervenit în cauză, nu și față de alte persoane. Deci, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă.

158. Răspuns: A *(admitere în magistratură, august 2013)*

Acțiunea revocatorie este acea acțiune în justiție prin care creditorul solicită instanței să se declare inopozabile față de el acele acte juridice încheiate de debitorul său în frauda drepturilor și intereselor sale, cum sunt cele prin care debitorul își creează sau își mărește o stare de insolvabilitate [art. 1562 alin. (1) C.civ.].

Pentru introducerea ei, trebuie îndeplinite o serie de condiții procesuale (calitate, interes), dar și condiții materiale. Acestea din urmă sunt următoarele: să existe frauda debitorului, creanța creditorului să fie certă și lichidă (art. 1563 C.civ.) și, în cazul actelor cu titlu oneros sau al plății efectuate în executarea unui asemenea contract, să existe complicitatea la fraudă a celui cu care debitorul a încheiat actul respectiv [art. 1562 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A, referindu-se la una dintre condițiile de admisibilitate ale acțiunii revocatorii, este corectă.

Odată îndeplinite cerințele despre care am făcut vorbire mai sus, creditorul trebuie să respecte și termenul de prescripție impus de legiuitor, acțiunea revocatorie (sau pauliană) nefiind imprescriptibilă. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este incorectă, termenul de prescripție pentru acțiunea revocatorie fiind de un an de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul ce rezultă din actul atacat, dacă prin lege nu se prevede altfel (art. 1564 C.civ.).

Dacă toate condițiile acțiunii revocatorii au fost respectate, inclusiv cea privitoare la formularea în termenul de prescripție de un an, acțiunea urmează a fi admisă, consecința fiind aceea că actul atacat va fi declarat inopozabil atât față de creditorul care a introdus acțiunea, cât și față de toți ceilalți creditori care, putând introduce acțiunea, au intervenit în cauză [art. 1565 alin. (1) teza I C.civ.]. Față de ceilalți creditori însă, neintervenienți, hotărârea pronunțată în cauză va fi inopozabilă, astfel că admiterea acțiunii revocatorii nu va avea niciun efect față de aceștia. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

159. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

În principiu, sfera de aplicare a acțiunii revocatorii nu diferă de cea a acțiunii oblice, deci nu vor putea fi atacate: a) actele juridice care privesc drepturi personale nepatrimoniale; b) actele juridice care privesc drepturi patrimoniale ce nu pot forma obiect al executării silite și c) actele juridice care privesc drepturi patrimoniale ce implică o apreciere subiectivă din partea debitorului (*Fișe 2021, vol. II*, p. 124). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, acest drept (la repararea unui prejudiciu moral) implicând o apreciere subiectivă din partea debitorului.

Ca regulă, termenul de prescripție pentru exercitarea acțiunii revocatorii este, potrivit art. 1564 C.civ., de un an de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul ce rezultă din actul atacat, astfel că afirmația de la litera B este corectă.

În fine, creditorul poate formula acțiune revocatorie numai dacă deține o creanță certă, nu neapărat și exigibilă, astfel că varianta de răspuns de la litera C este incorectă (art. 1563 C.civ.).

160. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Acțiunea oblică poate fi definită ca acțiunea în justiție exercitată de către creditor, în numele debitorului său, pentru valorificarea unui drept ce aparține debitorului (*Fișe 2019*, p. 563). Pe de altă parte, *acțiunea revocatorie* este acțiunea în justiție prin care creditorul solicită să fie declarate inopozabile față de el actele juridice încheiate de debitor în frauda drepturilor sale, cum sunt cele prin care debitorul își creează sau își mărește o stare de insolvabilitate [art. 1562 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 566).

Din punctul de vedere al prescripției extinctive, trebuie să nu uităm că *acțiunea oblică* va avea regimul juridic al acțiunii care însoțește valorificarea dreptului creditorului pasiv ori neglijent (*Fișe 2019*, p. 563). Spre exemplu, dacă debitorul are la îndemână o acțiune în revendicare, imprescriptibilă extinctiv, pe care neagă să o exercite, la fel va fi și acțiunea oblică a creditorului său. Deci, în ceea ce privește acțiunea oblică, nu se poate vorbi despre un termen propriu de prescripție extinctivă.

Pe de altă parte, art. 1564 C.civ. stabilește că *acțiunea revocatorie* trebuie introdusă cu respectarea termenului de prescripție de un an de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască prejudiciul ce rezultă din actul atacat, dacă prin lege nu se prevede un alt termen.

Şi din punct de vedere al efectelor admiterii acţiunii, există deosebiri între acţiunea oblică şi cea revocatorie. Astfel, dacă admiterea *acţiunii oblice* profită tuturor creditorilor, fără nicio preferinţă în favoarea celui care a exercitat acţiunea (art. 1561 C.civ.), o soluţie favorabilă pronunţată într-o acţiune revocatorie profită atât creditorului reclamant, cât şi celorlalţi creditori care *au intervenit în cauză* [art. 1565 alin. (1) C.civ.].

Având în vedere cele redate mai sus, rezultă că varianta de răspuns de la litera C este greşită, celelalte două fiind în mod natural corecte.

§6. Transmisiunea şi transformarea obligaţiilor

161. Răspuns: C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Ca urmare a încheierii unei cesiuni de creanţă, se poate naşte obligaţia de garanţie a cedentului faţă de cesionar, existenţa şi întinderea acestei garanţii depinzând, pe de o parte, de caracterul cesiunii, respectiv dacă este cu titlu oneros ori cu titlu gratuit, iar, pe de altă parte, de înţelegerea părţilor (dacă există o astfel de înţelegere cu privire la garanţie).

Astfel, dacă cesiunea este cu titlu oneros, cedentul are de drept obligaţia de garanţie faţă de cesionar [art. 1585 alin. (1) C.civ.], aceasta întinzându-se asupra existenţei creanţei în raport cu data cesiunii şi fără a acoperi şi solvabilitatea debitorului cedat, în lipsa unei stipulaţii contrare [art. 1585 alin. (2) teza I C.civ.].

Dacă cesiunea de creanţă este cu titlu gratuit, în lipsă de stipulaţie contrară, cedentul nu garantează nici măcar existenţa creanţei la data cesiunii [art. 1585 alin. (5) C.civ.].

Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită, garanţia solvabilităţii debitorului cedat existând numai printr-o stipulaţie expresă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă, cedentul garantând, *ope legis*, existenţa creanţei la data cesiunii, în cazul transmiterii creanţei prin act cu titlu oneros.

În materia preluării de datorie, art. 1602 alin. (2) C.civ. prevede că *nu are niciun efect asupra existenţei garanţiilor creanţei, afară de cazul când acestea nu pot fi despărţite de persoana debitorului* (de exemplu, ipotecile legale sau privilegiile), iar alin. (3) al aceluiaşi articol statuează că *obligaţia fideiusorului sau a terţului care a constituit o garanţie pentru realizarea creanţei se va stinge dacă aceste persoane nu şi-au dat acordul la preluare*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

162. Răspuns: A, C *(admitere INM, 2013)*

Ca regulă, pot face obiectul cesiunii de creanţă orice fel de creanţe, indiferent de obiectul lor şi indiferent de izvorul lor (creanţe născute dintr-un contract, creanţe născute dintr-un act juridic unilateral, creanţe născute dintr-un fapt licit sau ilicit), inclusiv creanţele viitoare. În ceea ce priveşte creanţele viitoare, acestea pot fi cesionate, dacă actul cuprinde elementele care permit identificarea creanţei cedate, conform art. 1572 alin. (1) C.civ. (*Fişe 2019*, p. 575). Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât exclude posibilitatea de a încheia o cesiune cu privire la o creanţă viitoare.

În ceea ce priveşte publicitatea cesiunii de creanţă, deşi între părţile contractante contractul de cesiune produce efecte de la momentul încheierii acestuia, efectele faţă de terţi (în categoria terţilor sunt incluşi şi debitorul/debitorii cedat/cedaţi) se vor produce numai după ce au fost respectate anumite formalităţi de publicitate, opozabilitate prevăzute de lege. Astfel, conform art. 1578 alin. (1) lit. b) C.civ., debitorul este ţinut să plătească cesionarului din momentul în care primeşte o comunicare scrisă a cesiunii, pe suport hârtie sau în format electronic, în care se arată identitatea cesionarului, se identifică în mod rezonabil creanţa cedată şi se solicită debitorului să plătească cesionarului. În cazul cesiunii unei universalităţi de creanţe, precum este cazul prevăzut de varianta de răspuns de la litera A, comunicarea cesiunii debitorului cedat este necesară pentru opozabilitate faţă de acesta din urmă (art. 1579 teza a II-a C.civ.). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În fine, prin cesiune se transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanţa cedată, precum şi drepturile de garanţie şi toate celelalte accesorii ale creanţei cedate, cum ar fi dobânzile şi alte venituri ale creanţei [art. 1568 alin. (1) lit. a) şi b) C.civ.]. De asemenea, art. 1576 C.civ. prevede că, dacă nu s-a convenit altfel, dobânzile şi orice alte venituri aferente creanţei, devenite scadente, dar neîncasate încă de cedent, se cuvin cesionarului, cu începere de la data cesiunii. În consecinţă, şi varianta de răspuns de la litera C este corectă.

163. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Cesiunea de creanţă este convenţia prin care creditorul cedent transmite cesionarului o creanţă împotriva unui terţ (debitorul cedat) [art. 1566 alin. (1) C.civ.].

Cesiunea de creanţă poate fi, după scopul avut în vedere de părţi, cu titlu gratuit sau cu titlu oneros (art. 1567 C.civ.), iar după obiectul urmărit, poate fi totală sau parţială. Pot fi cesionate parţial creanţe privind plata unor sume de bani [art. 1571 alin. (1) C.civ.], precum şi creanţe ce au un alt obiect decât sume de bani, dar numai dacă obligaţia este divizibilă, iar în urma cesiunii aceasta nu devine, în mod substanţial, mai oneroasă pentru debitor [art. 1571 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, putem afirma că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Efectul translativ al contractului de cesiune de creanţă se produce prin simpla convenţie a cedentului şi a cesionarului, fără notificarea debitorului cedat [art. 1573 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, cesiunea de creanţă este, ca regulă, un contract consensual încheiat între două părţi (cedentul şi cesionarul), care nu are nevoie, pentru eficacitate, de acordul debitorului cedat. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

Debitorul cedat trebuie însă înştiinţat despre schimbarea creditorului său (sau adăugarea unui nou debitor, în cazul cesiunii parţiale), pentru ca cesiunea de creanţă să îi devină opozabilă. Din momentul în care cesiunea îi devine opozabilă [în unul dintre modurile arătate de art. 1578 alin. (1) C.civ., respectiv prin acceptare sau prin notificare scrisă primită de la cesionar ori de la cedent], debitorul este ţinut să îi plătească cesionarului, liberându-se de obligaţia sa. Din acelaşi moment, debitorul poate opune cesionarului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut invoca şi împotriva cedentului [art. 1582 alin. (1) teza I C.civ.], cu excepţia cazului în care cesiunea i-a devenit opozabilă prin acceptare, când debitorul nu mai poate opune cesionarului compensaţia pe care o putea invoca în raporturile cu cedentul [art. 1582 alin. (3) C.civ.]. Se consideră astfel că debitorul cedat a renunţat expres, odată cu acceptarea, la dreptul de a se prevala de compensaţia legală, obligându-se să facă plata către cesionar (*Fişe 2019*, p. 584). În consecinţă, şi varianta de răspuns de la litera A este greşită.

164. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Cesiunea de creanţă este convenţia prin care creditorul cedent transmite cesionarului o creanţă împotriva unui terţ [art. 1566 alin. (1) C.civ.].

Ca regulă, pot face obiectul cesiunii orice fel de creanţe, indiferent de obiectul lor şi indiferent de izvorul lor (creanţe născute dintr-un contract, creanţe născute dintr-un act juridic unilateral, creanţe născute dintr-un fapt licit sau dintr-unul ilicit), inclusiv creanţele viitoare. În privinţa acestora din urmă, ele pot fi cesionate numai dacă actul cuprinde elementele care permit identificarea creanţei cedate [art. 1572 alin. (1) C.civ.]. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce priveşte dreptul creditorului născut dintr-un contract de întreţinere şi dreptul de abitaţie al soţului supravieţuitor, ele nu pot forma obiect al cesiunii de creanţă, fiind drepturi incesibile, acest caracter decurgând din dispoziţiile legale. Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 2258 C.civ., drepturile creditorului întreţinerii nu pot fi cedate sau supuse urmăririi, iar conform art. 973 alin. (2) C.civ., dreptul de abitaţie (al soţului supravieţuitor – n.n.) este gratuit, inalienabil şi insesizabil.

În consecinţă, variantele de răspuns de la literele B şi C sunt greşite.

165. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Cesiunea de creanţă este valabilă şi produce efecte între părţi din momentul realizării ei, nefiind nevoie de acordul prealabil ori de notificarea debitorului cedat.

În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, celelalte două variante fiind, evident, greşite.

166. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Variantele de răspuns corecte la această întrebare sunt cele de la literele A şi B.

Novaţia, ca mod de transformare a obligaţiei, poate fi obiectivă sau subiectivă, după cum elementul supus modificării priveşte cauza, obiectul sau modalităţile, respectiv una dintre părţi.

Novaţia subiectivă poate fi, la rândul ei, prin schimbare de creditor ori prin schimbare de debitor. În acest din urmă caz, novaţia se produce atunci când un debitor nou îl înlocuieşte pe cel vechi, care este liberat faţă de creditor, stingându-se obligaţia iniţială. Novaţia poate opera cu sau, după caz, fără consimţământul debitorului iniţial (*pe cale de expromisiune*), astfel cum prevede art. 1609 alin. (2) teza finală C.civ. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Preluarea de datorie poate opera fie printr-un contract încheiat între debitorul iniţial şi noul debitor, caz în care transmisiunea obligaţiei din patrimoniul debitorului iniţial în patrimoniul noului debitor este condiţionată de *acordul creditorului* [art. 1599 lit. a) raportat la art. 1605 C.civ.], fie printr-un *contract încheiat între creditor şi noul debitor*, prin care acesta din urmă îşi asumă obligaţia faţă de creditor [art. 1599 lit. b) C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 590). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

În fine, *subrogaţia consimţită de creditor* are loc când, primind plata de la un terţ, creditorul îi transmite acestuia, la momentul plăţii, toate drepturile pe care le avea împotriva debitorului [art. 1594 alin. (1) C.civ.]. Întotdeauna subrogaţia consimţită de creditor operează fără acordul debitorului, orice stipulaţie contrară fiind considerată nescrisă [art. 1594 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

| 167. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Opozabilitatea cesiunii de creanţă se realizează în mod diferit în funcţie de destinatarul acestei formalităţi (debitor cedat, cesionarii ulteriori şi succesivi ai aceleiaşi creanţe, creditorii cedentului şi fideiusori), dar şi de obiectul asupra căreia poartă cesiunea (una sau mai multe creanţe determinate ori o universalitate de creanţe).

Astfel, potrivit art. 1581 C.civ., *cesiunea nu este opozabilă fideiusorului decât dacă formalităţile prevăzute pentru opozabilitatea cesiunii faţă de debitor au fost îndeplinite şi în privinţa fideiusorului însuşi*. Aşadar, în cazul fideiusorului, opozabilitatea cesiunii se realizează prin aceleaşi mijloace stabilite pentru opozabilitatea faţă de debitorul cedat, respectiv prin *notificare (comunicare)* sau *acceptare de către fideiusor* (*Fişe 2019*, p. 577). Aceasta nu înseamnă însă că, odată făcută opozabilă cesiunea faţă de debitorul cedat, ea va fi opozabilă şi fideiusorului, ci presupune îndeplinirea aceloraşi formalităţi şi faţă de fideiusor, şi faţă de debitorul cedat. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Dacă obiectul cesiunii îl constituie o universalitate de creanţe, ea va fi opozabilă terţilor numai prin înscrierea în Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare (în prezent Registrul Naţional de Publicitate Mobiliară – n.n.), iar debitorilor numai din momentul comunicării ei (art. 1579 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

În fine, cesiunea de creanţă se clasifică, după obiectul urmărit, în cesiune totală şi cesiune parţială. Pot fi cesionate parţial creanţe privind plata unor sume de bani [art. 1571 alin. (1) C.civ.], precum şi creanţe ce au un alt obiect decât sume de bani, dar numai dacă obligaţia este divizibilă, iar în urma cesiunii aceasta nu devine, în mod substanţial, mai oneroasă pentru debitor [art. 1571 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, putem afirma că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 168. Răspuns: (grilă anulată) *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Niciuna dintre variantele de răspuns oferite nu corespunde exigenţelor textelor legale din materia cesiunii de creanţă, fiind deci greşite.

În privinţa variantei de răspuns de la litera A, aceasta este incorectă prin raportare la dispoziţiile art. 1570 C.civ., care stabilesc situaţiile în care, deşi o creanţă este declarată incesibilă prin convenţia părţilor, cesiunea acelei creanţe va fi totuşi opozabilă debitorului cedat: a) *dacă debitorul a consimţit la cesiune* – în acest caz, este vorba despre un consimţământ dat de către debitor ulterior momentului încheierii convenţiei prin care a fost stipulată clauza de incesibilitate; consimţământul debitorului poate fi nu numai expres, ci şi tacit, spre exemplu, dedus din simpla executare a creanţei faţă de cesionar; b) *dacă interdicţia nu este expres menţionată în înscrisul constatator al creanţei, iar cesionarul nu a cunoscut şi nu trebuia să cunoască existenţa interdicţiei la momentul cesiunii*; c) dacă cesiunea priveşte o creanţă ce are ca obiect o sumă de bani; în această ipoteză, cesiunea poate opera chiar şi atunci când clauza de incesibilitate a fost stipulată în înscrisul constatator al creanţei, lipsirea sa de efecte juridice făcându-se *ope legis*, ceea ce înseamnă că o creanţă care are ca obiect plata unei sume de bani *nu poate fi declarată incesibilă pe cale convenţională* (*Fişe 2019*, p. 576).

Pentru soluţionarea variantei de răspuns de la litera B este necesar a fi avute în vedere dispoziţiile legale prevăzute de art. 1576 C.civ., care stabilesc că, în lipsă de stipulaţie contrară, dobânzile şi orice alte venituri aferente creanţei, devenite scadente, dar *neîncasate încă de cedent*, *se cuvin cesionarului*, de la data cesiunii. Această dispoziţie se explică prin faptul că, de la momentul cesiunii, cesionarul dobândeşte creanţa cedată împreună cu toate accesoriile şi garanţiile ei, deci şi cu

dobânzile scadente şi neîncasate încă de cedent la acel moment. Prin urmare, aceste dobânzi scadente şi neîncasate se cuvin cesionarului de la data cesiunii, şi nu de la data scadenţei, cum se susţine în varianta de răspuns de la litera B, părţile având libertatea de a insera o clauză contrară, care este valabilă, şi nu nescrisă, cum se arată în varianta comentată.

În fine, în materie de cesiune de creanţă, cedentul garantează pe cesionar numai cu privire la existenţa creanţei în raport cu data cesiunii, fără a fi ţinut să răspundă şi de solvabilitatea debitorului cedat, în lipsă de stipulaţie expresă [art. 1585 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât nu menţionează dacă cedentul şi-a asumat expres obligaţia de garanţie pentru solvabilitatea debitorului cedat, în lipsa unei astfel de stipulaţii lipsind şi obligaţia, aşa cum am arătat.

| 169. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Participanţii la raportul juridic redat în speţă sunt următorii: X, în calitate de cedent (vânzător şi creditor al preţului), Y, cesionar, şi Z, debitor cedat (cumpărător al bunului individual determinat şi debitor al obligaţiei de plată a preţului).

Cum între X şi Y s-a încheiat o cesiune de creanţă, acesta din urmă a dobândit dreptul de a primi plata preţului bunului vândut de către X lui Z, împreună cu toate accesoriile şi garanţiile care îl însoţeau [art. 1568 alin. (1) C.civ.].

Cesiunea de creanţă poate deveni opozabilă debitorului cedat fie prin notificare, făcută de oricare dintre părţile cesiunii, fie prin acceptarea debitorului, făcută printr-un înscris cu dată certă [art. 1578 alin. (1) C.civ.]. În plus, notificarea cesiunii de creanţă se poate face şi odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată formulate de cesionar împotriva debitorului. În acest caz, dacă debitorul cedat plăteşte până la primul termen de judecată, el nu va putea fi obligat la cheltuieli de judecată, în afară de cazul în care debitorul se afla deja în întârziere la momentul comunicării cesiunii (art. 1580 C.civ.). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cesiunea de creanţă produce două categorii de efecte: între părţi (cesionar şi cedent) şi faţă de terţi (în această categorie intrând şi debitorul cedat).

În materia efectelor cesiunii de creanţă faţă de debitorul cedat, distingem între efecte anterioare îndeplinirii formalităţilor de publicitate şi efecte ulterioare îndeplinirii acestor formalităţi, la care ne vom referi mai jos, întrucât problema din enunţ la aceste efecte se referă.

Astfel, debitorul cedat, devenind debitorul cesionarului, este obligat să plătească datoria direct acestuia din urmă. Însă, conform art. 1582 alin. (1) C.civ., debitorul poate să opună cesionarului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut invoca împotriva cedentului, inclusiv orice modalitate de stingere a obligaţiilor survenită înainte de momentul în care cesiunea i-a devenit opozabilă [art. 1582 alin. (1) teza finală C.civ.].

Cu privire la compensaţie, aceasta nu va putea fi opusă cesionarului decât dacă cesiunea de creanţă i-a devenit opozabilă debitorului cedat prin acceptare, astfel cum prevede art. 1582 alin. (3) C.civ.

În consecinţă, faţă de explicaţiile de mai sus, putem concluziona că variantele de răspuns de la literele A şi C sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greşită.

| 170. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

În cazul în care creanţa este cesionată prin contract cu titlu oneros, cedentul are o obligaţie de garanţie faţă de cesionar [art. 1585 alin. (1) C.civ.]. De drept, garanţia se întinde asupra existenţei creanţei în raport cu data cesiunii, fără ca cedentul să răspundă, în lipsa unei stipulaţii exprese, şi de solvabilitatea debitorului cedat [art. 1585 alin. (2) C.civ.]. Pe de altă parte, în cazul cesiunii de creanţă cu titlu gratuit, în lipsă de stipulaţie contrară, cedentul nu răspunde nici măcar de existenţa creanţei la data cesiunii [art. 1585 alin. (5) C.civ.].

Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât X, cedând creanţa către Z prin act cu titlu gratuit, nu garantează nici măcar existenţa sa la data cesiunii, în lipsa unei prevederi exprese.

Nici varianta de răspuns de la litera B nu este adevărată, în lipsa unei stipulaţii exprese şi faţă de prevederile art. 1585 alin. (2) C.civ. redate în primul paragraf.

În fine, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, acest enunţ fiind în deplin acord cu prevederile art. 1585 alin. (2) teza I C.civ.

NB! În prezent, trimiterea la Arhiva Electronică de Garanții Mobiliare se va înțelege ca fiind făcută la Registrul Național de Publicitate Mobiliară.

| 171. Răspuns: B ***(admitere INM, 2014)***

Cesiunea de creanță poate privi atât creanțe actuale, cât și creanțe viitoare, atâta vreme cât actul cuprinde elementele care permit identificarea creanței cedate [art. 1572 alin. (1) C.civ.]. Dacă se cesionează o universalitate de creanțe, aceasta poate cuprinde atât creanțe actuale, cât și viitoare, deci a căror exigibilitate nu este atinsă la momentul cesiunii (art. 1579 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Înainte de notificarea cesiunii de creanță, cesionarul poate să facă acte de conservare cu privire la universalitatea cedată, astfel cum prevede art. 1575 alin. (2) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, contractul de cesiune de creanță poate fi atât cu titlu gratuit, cât și cu titlu oneros, indiferent dacă se transmit o creanță sau mai multe creanțe individualizate ori o universalitate de creanțe. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 172. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Atunci când cesiunea de creanță se face cu titlu oneros, ea dă naștere în sarcina cedentului și la o obligație de garanție. Garanția trebuie privită în corelație cu art. 1586 C.civ., care se referă la răspunderea pentru evicțiune, după aceeași structură precum cea din materia vânzării, la care, de altfel, art. 1585 alin. (4) C.civ. face trimitere.

Potrivit art. 1586 alin. (1) C.civ., în toate cazurile, cedentul răspunde dacă, prin fapta sa proprie, singură ori concurentă cu fapta unei alte persoane, cesionarul nu dobândește creanța în patrimoniul său ori nu poate să o facă opozabilă terților. Astfel, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

În lipsă de stipulație contrară, *cedentul cu titlu gratuit* nu garantează nici măcar existența creanței la data cesiunii, conform art. 1585 alin. (5) C.civ. Dispozițiile legale amintite recunosc părților posibilitatea de a stabili prin convenție, chiar și în cazul unei cesiuni cu titlu gratuit, existența obligației de garanție. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 173. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 1581 C.civ., *cesiunea nu este opozabilă fideiusorului decât dacă formalitățile prevăzute pentru opozabilitatea cesiunii față de debitor au fost îndeplinite și în privința fideiusorului însuși*, și nu de la data îndeplinirii acestor formalități față de debitor.

Potrivit art. 1585 alin. (1) C.civ., *dacă cesiunea este cu titlu oneros, cedentul are, de drept, obligația de garanție față de cesionar*, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este incorectă, întrucât dispozițiile art. 1587 C. civ. prevăd că regimul creanțelor încorporate în titluri nominative, la ordin ori la purtător, precum și al altor titluri de valoare se stabilește prin lege specială, iar acestea *nu se pot transmite prin simplul acord de voință al părților*.

| 174. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este evident greșită, art. 1571 alin. (1) C.civ. permițând în mod expres posibilitatea cesionării numai în parte a unei creanțe privitoare la o sumă de bani.

Cât privește momentul transferului creanței de la cedent la cesionar, acesta este, în cazul transferului cu titlu gratuit, momentul încheierii în formă autentică a cesiunii de creanță, în acord cu dispozițiile art. 1567 alin. (2) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

În fine, în cazul unor cesiuni succesive, în raporturile dintre cesionari, va fi preferat nu cel care a comunicat-o primul debitorului cedat, ci cel care și-a înscris mai întâi cesiunea la arhivă, potrivit art. 1583 alin. (2) C.civ., motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

| 175. Răspuns: (grilă anulată) ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Cesiunea de creanță poate fi cu titlu oneros ori cu titlu gratuit [art. 1567 alin. (1) C.civ.], efectele sale fiind, de principiu, aceleași (cu excepția obligației de garanție), respectiv cele prevăzute de dispozițiile art. 1568 și urm. C.civ.

Cu toate acestea, cesiunea cu titlu gratuit se completează cu dispozițiile din materia contractului de donație [art. 1567 alin. (2) C.civ.], în timp ce contractul de cesiune cu titlu oneros se completează cu cele din materia contractului de vânzare [art. 1567 alin. (3) C.civ.]. În consecință, dacă, de principiu, cesiunea cu titlu oneros este un contract consensual, nefiind nevoie ca voința părților să îmbrace o anumită formă, cesiunea de creanță cu titlu gratuit trebuie să respecte forma prevăzută de lege pentru încheierea valabilă a donației, aspect ce îl transformă într-un contract solemn (*Fișe 2018*, p. 546).

Prin raportare însă la varianta de răspuns de la litera A, de reținut este explicația oferită de Comisia de soluționare a contestațiilor, pe care o redăm în continuare: *deși forma autentică este o specie a formei scrise, cele două varietăți de formă, analizate drept condiții de validitate ale actului juridic civil, sunt distincte și se opun una alteia, pentru că legea prevede uneori că actul juridic trebuie să îmbrace, ad validitatem, formă scrisă, iar în alte cazuri forma cerută de lege, ad validitatem, este forma autentică. Așa stând lucrurile, câtă vreme varianta grilei contestate își propusese să ilustreze o deosebire între cei doi termeni ai comparației, prima afirmație, fiind și ea falsă, nu mai poate fi susținută existența deosebirii afirmate, dintre cei doi termeni ai comparației. Pe cale de consecință, neexistând o astfel de deosebire, varianta de la litera A trebuie considerată falsă.*

Celelalte două variante de răspuns sunt, de asemenea, greșite, căci, atât în cazul cesiunii cu titlu oneros, cât și în cazul celei cu titlu gratuit, cesionarul devine creditorul debitorului cedat pentru valoarea nominală a creanței cedate, el dobândind și toate accesoriile creanței cedate.

| 176. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Contractul încheiat între *Primus* și *Secundus* este o cesiune de creanță, care, fiind făcută cu titlu gratuit, trebuie să respecte cerințele de formă prevăzute pentru contractul de donație, respectiv constatarea transmiterii creanței într-un act autentic [art. 1567 alin. (2) C.civ.]. Întrucât părțile nu au respectat această condiție de formă, cesiunea de creanță este nulă absolut, remiterea înscrisului constatator al împrumutului fiind fără relevanță, întrucât nu avem de-a face cu un act real. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Tot corectă este și varianta de răspuns de la litera A, termenul de prescripție începând să curgă de la data scadenței, 01.06.2015, fără a interveni cauze de suspendare ori de întrerupere a cursului prescripției extinctive. Cesiunea de creanță operată în favoarea lui *Secundus* nu are efect modificator al cursului prescripției, creanța transmițându-se de la cedent la cesionar neschimbată, astfel că varianta de răspuns de la litera B este eronată.

| 177. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Subrogația este modalitatea de transmitere legală sau convențională a dreptului de creanță, cu toate accesoriile sale, către un terț care l-a plătit pe creditorul inițial, în locul debitorului. În funcție de izvorul ei, subrogația poate fi legală (de drept) sau convențională, aceasta din urmă fiind, la rândul ei, de două forme: consimțită de debitor sau consimțită de creditor (*Fișe 2019*, p. 587).

Subrogația legală se produce de drept în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra bunului respectiv, conform art. 1596 alin. (1) lit. b) C.civ., deci varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, în cazul unei subrogații parțiale, când, practic, solvens plătește numai o parte din datorie, creanța și accesoriile sale se împart între creditorul inițial și subrogat, drepturile creditorului inițial strămutându-se la *solvens* numai în limita plății efectuate de acesta din urmă. De regulă, în caz de subrogație parțială, creditorul inițial și subrogatul vin în concurs, fără ca între ei să existe un drept de preferință. Prin excepție, atunci când creditorul inițial este *titularul unei garanții*, dispozițiile art. 1598 alin. (1) C.civ. îi acordă un drept de preferință față de noul creditor (subrogatul), putând astfel să își satisfacă prioritar creanța (AL. BLEOANCĂ, în *Noul Cod civil*, vol. II, p. 974). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, pe de o parte, în cazul unei subrogații convenționale consimțite de debitor, debitorul se împrumută spre a-și plăti datoria și, pe această cale, transmite împrumutătorului drepturile creditorului față de care avea datoria respectivă [art. 1595 alin. (1) C.civ.]. Pe de altă parte, pentru această situație, art. 1595 alin. (3) C.civ. prevede că, în lipsa unei stipulații contrare, subrogația consimțită de debitor are loc fără consimțământul creditorului inițial. Așadar, subrogația convențională nu presupune în toate cazurile consimțământul creditorului.

178. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Întrebarea urmărește identificarea unor asemănări între instituția cesiunii de creanță și cea a subrogației în drepturile creditorului prin plata creanței, ambele reprezentând modalități de transmisiune a obligațiilor.

Astfel, consimțământul debitorului nu este necesar, ca regulă, în materia cesiunii de creanță, transmisiunea creanței operând exclusiv în temeiul convenției dintre cesionar și cedent. Pe de altă parte, subrogația poate fi consimțită de creditor, care operează fără consimțământul debitorului [art. 1594 alin. (2) C.civ.], și consimțită de debitor, care, astfel cum reiese și din denumire, presupune acordul acestuia. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A nu reprezintă o asemănare între cele două instituții, fiind, în consecință, greșită.

Subrogația se clasifică în subrogație convențională (consimțită de creditor și consimțită de debitor) și subrogație legală (art. 1596 C.civ.). În consecință, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât una dintre cele două instituții poate opera de drept, în temeiul legii. De altfel, și cesiunea de creanță poate opera de drept, în temeiul legii, spre exemplu, în cazul admiterii cererii de validare a popririi [art. 792 alin. (1) CPC].

În fine, atât în privința cesiunii de creanță, cât și în privința subrogației, creanța se transmite împreună cu toate garanțiile și accesoriile ce o însoțesc, potrivit art. 1568 alin. (1) și art. 1593 alin. (1) C.civ., aceasta fiind o asemănare între cele două moduri de transmitere a creanței, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este corectă.

179. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Subrogația poate fi legală sau convențională [art. 1593 alin. (2) C.civ.], aceasta din urmă putând fi, la rândul ei, consimțită de creditor (art. 1594 C.civ.) sau consimțită de debitor (art. 1595 C.civ.).

Subrogația consimțită de debitor are loc, potrivit art. 1595 alin. (3) C.civ., fără consimțământul creditorului inițial, în lipsă de stipulație contrară, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privința efectelor pe care le produce subrogația, acestea sunt aceleași, indiferent că este vorba despre subrogație legală ori convențională. Art. 1598 alin. (2) C.civ. prevede că acestea se produc și împotriva debitorului principal și a celor care au garantat obligația, care însă pot opune noului creditor mijloacele de apărare pe care le aveau împotriva creditorului inițial, astfel că varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, sediul principal al subrogației legale îl constituie art. 1596 C.civ., care enumeră cu titlu exemplificativ, iar nu limitativ, acele situații în care are loc o transmisiune a creanței către persoana care a făcut o plată, în condițiile arătate de lege. Pe lângă cazurile prevăzute de art. 1596 C.civ., mai întâlnim în cod și alte situații în care operează de drept subrogația (a se vedea *Fișe 2019*, p. 587-588), printre care se numără și cea a debitorului care a efectuat o plată nedatorată unui alt creditor și care are drept de regres împotriva adevăratului debitor în temeiul subrogației legale [art. 1342 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

180. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Cazurile generale în care subrogația operează prin efectul legii sunt prevăzute de dispozițiile art. 1596 lit. a)-d) C.civ.: a) în folosul creditorului, chiar chirografar, care plătește unui creditor care are un drept de preferință, potrivit legii; b) în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra bunului respectiv; c) în folosul celui care, fiind obligat împreună cu alții sau pentru alții, are interes să stingă datoria; și d) în folosul moștenitorului care plătește din bunurile sale datoriile succesiunii. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind practic enunțat unul dintre cazurile de subrogație legală (de drept) prevăzute expres de lege.

În ceea ce privește subrogația convențională, aceasta poate fi consimțită fie de creditor, fie de debitor. Subrogația convențională consimțită de creditor operează fără consimțământul debitorului, orice clauză contrară considerându-se nescrisă [art. 1594 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

De asemenea, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât subrogația convențională poate fi, după cum am precizat și anterior, consimțită fie de debitor, fie de creditor, dar trebuie să fie expresă și, pentru a putea fi opusă terților, trebuie constatată prin înscris, potrivit art. 1593 alin. (3) C.civ. Mai mult, subrogația consimțită de debitor este un act solemn, incompatibilă cu manifestarea tacită de voință [art. 1595 alin. (2) C.civ.].

181. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Subrogația convențională, fie ea consimțită de debitor ori de creditor, trebuie să fie expresă și, pentru a fi opozabilă terților, trebuie să fie constatată într-un înscris [art. 1593 alin. (3) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Potrivit art. 1456 alin. (1) C.civ., debitorul solidar care a executat obligația nu poate cere codebitorilor săi decât partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei, chiar dacă se subrogă în drepturile creditorului. Aceasta înseamnă că, dacă subrogația operează în beneficiul unui debitor solidar, acesta va putea cere codebitorilor săi doar partea din datorie ce revine fiecăruia dintre ei, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera B să fie, de asemenea, corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, după cum arată art. 1598 alin. (1) C.civ., în caz de subrogație parțială, creditorul inițial, titular al unei garanții, *poate exercita* (și nu este obligat să exercite) drepturile sale pentru partea neplătită din creanță cu preferință față de noul creditor.

182. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Cazurile generale în care operează subrogația prin efectul legii sunt prevăzute de dispozițiile art. 1596 lit. a)-d) C.civ.: a) în folosul creditorului, chiar chirografar, care plătește unui creditor care are un drept de preferință, potrivit legii; b) în folosul dobânditorului unui bun care îl plătește pe titularul creanței însoțite de o garanție asupra bunului respectiv; c) în folosul celui care, fiind obligat împreună cu alții sau pentru alții, are interes să stingă datoria; d) în folosul moștenitorului care plătește din bunurile sale datoriile succesiunii. Așadar, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte.

Dacă este constatată printr-un înscris, nu mai vorbim despre o subrogație de drept, legală, ci despre una convențională, consimțită fie de creditor, fie de debitor. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

183. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

În cauză sunt aplicabile dispozițiile referitoare la subrogația parțială în drepturile creditorului, prevăzute de art. 1598 C.civ. Astfel, potrivit alin. (2) al articolului indicat, în cazul în care creditorul inițial s-a obligat față de noul creditor să garanteze suma pentru care a operat subrogația, cel din urmă este preferat. În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera A este corectă, Z devenind creditor al lui X pentru suma de 50.000 de lei, și nu pentru suma de 100.000 de lei, cum apare în varianta de răspuns de la litera B, care este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât subrogația consimțită de creditor operează fără consimțământul debitorului, orice stipulație contrară fiind considerată nescrisă [art. 1594 alin. (2) C.civ.].

184. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Preluarea de datorie poate opera fie prin încheierea unui contract între debitorul inițial și noul debitor, caz în care transmisiunea obligației din patrimoniul debitorului inițial în patrimoniul noului debitor este condiționată de acordul creditorului [art. 1599 lit. a) C.civ.], fie printr-un contract încheiat între creditor și noul debitor, prin care acesta din urmă își asumă obligația față de creditor [art. 1599 lit. b) C.civ.].

Efectele preluării de datorie pot fi analizate din două perspective: efectele între părțile preluării de datorie (în cazul în care preluarea de datorie s-a produs prin contract încheiat între debitorul inițial și noul debitor) și efectele față de creditor.

Dacă din contract nu rezultă altfel, noul debitor *poate opune creditorului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut opune debitorului inițial*, în afară de compensație sau orice altă excepție personală a acestuia din urmă [art. 1603 alin. (1) C.civ.]. Spre exemplu, noul debitor îi poate opune creditorului cauzele de stingere a datoriei preluate sau de amânare a plății care puteau fi invocate de vechiul debitor, nulitatea actului care a stat la baza nașterii datoriei, excepția de neexecutare.

Noul debitor *nu poate însă opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre noul debitor și debitorul inițial*, chiar dacă acest raport a fost motivul determinant al preluării [art. 1603 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 592). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Dacă obligația cedată este garantată, ca regulă, preluarea de datorie nu are niciun efect asupra existenței acestor garanții, cu excepția cazului în care ele nu pot fi despărțite de persoana debitorului [art. 1602 alin. (2) C.civ.]; de asemenea, tot prin excepție de la regulă, obligația fideiusorului sau a terțului care a constituit o garanție pentru realizarea creanței se va stinge dacă aceste persoane nu

şi-au dat acordul la preluare; prin urmare, pentru a opera transmiterea garanţiilor şi în considerarea persoanei noului debitor, este necesar şi consimţământul garantului [art. 1602 alin. (3) C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 592). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În fine, când contractul de preluare este desfiinţat, *obligaţia debitorului iniţial renaşte*, cu toate accesoriile sale, sub rezerva drepturilor dobândite de terţii de bună-credinţă [art. 1604 alin. (1) C.civ.], indiferent de forma actului prin care terţii au dobândit respectivele drepturi, atâta vreme însă cât au fost respectate formalităţile de publicitate, acolo unde legea cere îndeplinirea unor astfel de formalităţi. În consecinţă, şi varianta de răspuns de la litera B este greşită.

185. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Dintre cele trei enunţuri redate, doar cel de la varianta de la litera B este corect. Astfel, deşi potrivit dispoziţiilor art. 1605 C.civ. efectele preluării de datorie faţă de creditor se vor produce din momentul exprimării acordului acestuia, între vechiul şi noul debitor are putere de lege contractul încheiat de ei. Aşadar, prin încheierea contractului de preluare a datoriei, cât timp creditorul nu şi-a dat acordul sau dacă a refuzat preluarea, cel care a preluat datoria este obligat să îl libereze pe debitorul iniţial, executând la timp obligaţia [art. 1608 alin. (1) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, faţă de prevederile art. 117 alin. (2) din Legea nr. 71/2011, potrivit cărora obligaţia transmisă prin preluare de datorie îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii obligaţiei. Este, de altfel, şi soluţia firească, doar contractul de preluare de datorie fiind supus dispoziţiilor în vigoare la data încheierii sale.

În fine, în privinţa efectelor pe care legea le atribuie tăcerii în această materie, art. 1607 alin. (3) C.civ. stabileşte că preluarea datoriei este considerată refuzată dacă creditorul nu a răspuns în termen. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C, potrivit căreia contractul încheiat cu debitorul este considerat acceptat de creditor dacă acesta nu răspunde în termenul rezonabil de la comunicarea contractului, stabilit în acest sens, este falsă, contravenind dispoziţiilor legale arătate anterior.

186. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Prezenta întrebare are în vedere atât o situaţie de transmitere a obligaţiei prin intermediul preluării de datorie şi o serie de efecte produse de aceasta, dar şi o situaţie de transformare a obligaţiei ca urmare a novaţiei.

Preluarea de datorie reprezintă o convenţie prin care se transmite o obligaţie din patrimoniul debitorului în cel al unei alte persoane, fie în temeiul acordului de voinţă dintre debitorul cedent şi noul debitor, cu consimţământul creditorului, fie în temeiul acordului de voinţă dintre creditor şi noul debitor (*Fişe 2019*, p. 590). Ca urmare a preluării de datorie, poziţia juridică a noului debitor este identică cu cea a debitorului iniţial. Astfel, potrivit art. 1603 alin. (1) C.civ., dacă din contract nu rezultă altfel, noul debitor poate opune creditorului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut opune debitorului iniţial, *în afară de compensaţie* sau orice altă excepţie personală a acestuia.

Compensaţia presupune existenţa unor datorii reciproce care se sting până la concurenţa celei mai mici dintre ele (art. 1616 C.civ.). Or, în cazul preluării de datorie, obligaţiile nu mai sunt reciproce, una fiind între creditor şi noul debitor, iar cea de-a doua între creditor şi vechiul debitor, astfel că nu este îndeplinită condiţia legală pentru a opera compensaţia. În plus, compensaţia, fiind o excepţie personală, este strâns legată de persoana vechiul debitor şi, prin urmare, nu poate fi invocată de noul debitor (AL. BLEOANCĂ, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 984). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Potrivit, art. 1603 alin. (2) C.civ., noul debitor nu poate opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre noul debitor şi debitorul iniţial, chiar dacă acest raport a fost motivul determinant al preluării. Raportul juridic dintre debitori reprezintă un *res inter alios acta*, iar principiul relativităţii face ca actele juridice să se producă numai în privinţa părţilor acelui raport juridic, astfel că noul debitor nu poate opune creditorului mijloacele de apărare întemeiate pe raportul juridic dintre el şi debitorul iniţial (*ibidem*). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât, în cazul novaţiei prin schimbare de debitor care se produce atunci când un debitor nou îl înlocuieşte pe cel iniţial, acesta din urmă fiind liberat de creditor, stingându-se astfel obligaţia iniţială, novaţia poate opera *fără consimţământul debitorului iniţial* [art. 1609 alin. (2) C.civ.].

187. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, având în vedere că art. 1602 alin. (2) teza finală C.civ. stabileşte că garanţiile strâns legate de persoana debitorului iniţial se sting în cazul preluării de datorie, iar în cazul novaţiei, stingându-se vechea creanţă, înseamnă că se sting şi toate accesoriile şi garanţiile care o însoţeau, potrivit art. 1611 alin. (1) C.civ., deci inclusiv şi acelea care sunt strâns legate de persoana debitorului iniţial.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât, în cazul preluării de datorie prin convenţie încheiată între creditor şi noul debitor, efectele se vor produce de la momentul încheierii contractului, fără a fi nevoie de acordul debitorului iniţial; acest aspect reprezintă o asemănare între cele două instituţii, deoarece şi novaţia prin schimbare de debitor poate opera fără consimţământul debitorului iniţial, potrivit art. 1609 alin. (2) C.civ.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, dacă novaţia presupune stingerea vechii obligaţii care este înlocuită cu o obligaţie nouă, în cazul preluării de datorie operează doar o transmitere a unei obligaţii din patrimoniul unei persoane în patrimoniul altei persoane, fără ca această transmitere să presupună naşterea unui raport obligaţional nou. Deci, varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât nu prezintă o asemănare între cele două instituţii, ci, dimpotrivă, o deosebire.

188. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, eficacitatea preluării de datorie convenite cu debitorul depinzând de acordul expres al creditorului, potrivit dispoziţiilor art. 1605 C.civ.

Varianta de răspuns de la litera B este adevărată, enunţul preluând cu acurateţe textul art. 1601 C.civ.

În fine, în privinţa garanţiilor creanţei constituite de terţi, obligaţiile lor se vor stinge dacă aceste persoane nu şi-au dat acordul la preluare [art. 1602 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, pentru a opera transmiterea garanţiilor şi în considerarea persoanei noului debitor, este necesar şi consimţământul garantului (*Fişe 2019*, p. 592), astfel că varianta de răspuns de la litera C este falsă.

189. Răspuns: C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Pentru a putea opera novaţia, trebuie îndeplinite, pe lângă condiţiile generale de validitate ale contractelor (novaţia reprezintă practic o convenţie prin care părţile sting o obligaţie existentă şi o înlocuiesc cu o nouă obligaţie), şi o serie de condiţii specifice, respectiv: a) existenţa unei obligaţii valabile, care urmează a se stinge prin novaţie; b) naşterea unei obligaţii noi valabile; c) existenţa unui element de noutate în noua obligaţie faţă de vechea obligaţie şi d) intenţia părţilor de a nova trebuie să fie neîndoielnică (intenţia de a nova nu se prezumă), conform art. 1610 C.civ. (*Fişe 2019*, p. 594-595). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera A, în cazul novaţiei prin schimbare de debitor, dispoziţiile art. 1612 C.civ. prevăd un efect special al novaţiei, şi anume faptul că noul debitor *nu poate opune creditorului* mijloacele de apărare pe care le avea împotriva debitorului iniţial şi nici pe cele pe care acesta din urmă le avea împotriva creditorului, singura excepţie fiind situaţia în care, în acest ultim caz, debitorul poate invoca nulitatea absolută a actului din care s-a născut obligaţia iniţială. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

În cele din urmă, şi varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât art. 1613 alin. (1) teza I C.civ. stabileşte că novaţia care operează între creditor şi unul dintre debitorii solidari îi liberează pe ceilalţi codebitori cu privire la creditor.

190. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Novaţia, ca mod de transformare a obligaţiilor, poate fi definită ca fiind convenţia prin care părţile sting o obligaţie existentă, înlocuind-o cu o nouă obligaţie (art. 1609 C.civ.). Astfel, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

Modificarea termenului de executare a obligaţiei sau schimbarea cuantumului datoriei iniţiale nu constituie novaţie, obligaţia iniţială nefiind stinsă, ci doar schimbată prin convenţia părţilor, astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Tot falsă este şi varianta de răspuns de la litera C, întrucât novaţia presupune o obligaţie iniţială valabilă şi înlocuirea ei cu o altă obligaţie, tot valabilă, şi nicidecum refacerea unui contract nul absolut.

| 191. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Novația este convenția prin care părțile sting o obligație existentă, înlocuind-o cu o nouă obligație. În raport cu elementul modificat, novația poate fi obiectivă sau subiectivă, aceasta din urmă putând opera prin schimbare de debitor sau prin schimbare de creditor, cum este, de altfel, și situația din speță.

Novația prin schimbare de debitor se produce atunci când un debitor nou îl înlocuiește pe cel inițial, care este liberat de creditor, stingându-se astfel obligația inițială. Acest tip de novație subiectivă poate opera și fără consimțământul debitorului inițial (prin expromisiune), astfel cum prevede art. 1609 alin. (2) C.civ.

Novația prin schimbare de creditor are loc atunci când, ca efect al unui contract nou, un alt creditor este substituit celui inițial, față de care debitorul este liberat, stingându-se astfel obligația veche. Novația prin schimbare de creditor nu poate opera fără consimțământul debitorului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera C să fie greșită.

Novația are ca efect stingerea obligației vechi și nașterea unei noi obligații, astfel că, aplicând acest principiu la speța dată, putem afirma că, prin încheierea novației, obligația lui U față de N este considerată stinsă, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este corectă.

| 192. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Novația este o modalitate de transformare a obligațiilor și reprezintă convenția prin care părțile sting o obligație existentă și o înlocuiesc cu o nouă obligație [art. 1609 alin. (1) C.civ.]. Novația prin schimbarea debitorului se produce atunci când un nou debitor îl înlocuiește pe cel inițial, care este liberat de creditor, stingându-se astfel obligația inițială [art. 1609 alin. (2) C.civ.]. Noul debitor nu poate opune creditorului mijloacele de apărare pe care le avea împotriva debitorului inițial și nici pe cele pe care acesta din urmă le avea împotriva creditorului, potrivit art. 1612 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, iar cea de la litera C este greșită.

În plus, având în vedere că prin novație vechea obligație se stinge, între părți se naște un nou raport obligațional; stingându-se vechea creanță, se sting și toate garanțiile care o însoțeau [art. 1611 alin. (1) C.civ.]. Așadar, debitorul inițial nu va rămâne obligat în calitate de fideiusor pentru noul debitor, chiar dacă noul debitor era insolvabil la data novației, deci varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 193. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Novația, ca mod de transformare a obligațiilor, presupune nașterea unei obligații noi și stingerea vechii obligații. Observăm că în cauză a operat o novație prin schimbare de debitor, K luând locul lui Z, care își asumase obligația de a plăti suma de 100.000 de lei, pe care a și garantat-o cu o ipotecă asupra unui imobil al său.

Ca urmare a novației, ipoteca legată de creanță nu va subzista asupra bunului debitorului inițial fără consimțământul său și nici nu se va strămuta de drept asupra bunurilor noului debitor fără acordul său [art. 1611 alin. (2) C.civ.].

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, novația prin schimbare de debitor putând opera și prin expromisiune.

| 194. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât novația prin schimbare de debitor poate opera și fără consimțământul debitorului inițial [art. 1609 alin. (2) C.civ.], în timp ce varianta de răspuns de la litera C este incorectă prin raportare la prevederile art. 1610 C.civ., potrivit cărora novația nu se prezumă, intenția de a nova trebuind a fi neîndoielnică.

Cât privește novația consimțită de un creditor solidar, aceasta nu va fi opozabilă celorlalți creditori decât pentru partea din creanță ce revine acelui creditor (art. 1614 C.civ.). Se revine astfel la regula relativității efectelor juridice (art. 1280 C.civ.), contractul dintre debitor și creditorul solidar fiind pentru ceilalți, *res inter alios acta*, deci aceștia fiind îndreptățiți a-l ignora (D. ZECA, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 998).

Așadar, la această întrebare singura variantă corectă este cea de la litera B.

| 195. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Novația este acea modalitate de transformare a obligației ce presupune existența unei convenții prin care părțile sting o obligație existentă, înlocuind-o cu o nouă obligație (*Fișe 2021, vol. II*, p. 156).

Înlocuirea cu ocazia plății, după scadență, cu acordul creditorului, a bunului datorat cu un alt bun, de natură diferită, nu are natura unei novații, ci pe aceea a unei dări în plată (art. 1492 C.civ.), astfel că varianta de la litera A este corectă.

Tot corectă este și varianta de răspuns de la litera C, convenția părților referitoare la modificarea termenului inițial de executare nefiind un caz de novație, obligația veche existând mai departe, având schimbată doar scadența.

În fine, în materie de novație, ca regulă, accesoriile care însoțeau creanța vor continua să fie eficace numai dacă părțile convin în acest sens (art. 1611 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

§7. Stingerea obligațiilor

| 196. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Plata, ca modalitate de stingere a obligațiilor, definită ca executarea voluntară, la timp și corespunzătoare a obligației de către debitor, poate fi efectuată, în principiu, de orice persoană, chiar dacă este un terț în raport cu acea obligație (art. 1472 C.civ.), așa încât, de principiu, un creditor nu poate refuza plata făcută de un terț; cu toate acestea, există și excepții, respectiv acele situații în care natura obligației ori convenția părților impune ca plata să fie executată numai de către debitor [art. 1474 alin. (2) C.civ.]. În consecință, plata efectuată de o altă persoană decât debitorul poate fi refuzată de creditor în cazul în care s-a stipulat expres că obligația poate fi executată numai de către debitor, astfel că varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

În privința plății efectuate de un minor în temeiul unui contract anulat ulterior pentru leziune, aceasta este supusă restituirii, în temeiul principiului repunerii părților în situația anterioară, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, potrivit dispozițiilor art. 1478 C.civ., plata făcută cu bună-credință unui creditor aparent este valabilă, chiar dacă ulterior se stabilește că acesta nu era adevăratul creditor (spre exemplu, în temeiul unui certificat de moștenitor anulat ulterior), creditorul aparent fiind ținut să restituie adevăratului creditor plata primită [art. 1478 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 525). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este falsă.

| 197. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Potrivit art. 1615 C.civ., *obligațiile se sting prin plată, compensație, confuziune, remitere de datorie, imposibilitatea fortuită de executare, precum și prin alte moduri expres prevăzute de lege.*

Compensația reprezintă modul de stingere a două obligații reciproce până la concurența celei mai mici dintre ele (art. 1616 C.civ.). Compensația poate opera de drept, în cazul a două datorii reciproce certe, lichide și exigibile, ce au ca obiect sume de bani ori bunuri fungibile, poate opera în temeiul convenției părților, când nu sunt întrunite condițiile compensației legale, ori în temeiul unei hotărâri judecătorești, atunci când obligațiile reciproce nu sunt lichide ori nu au ca obiect bunuri fungibile.

Termenul de grație este acel beneficiu pe care instanța de judecată îl poate acorda debitorului, în considerarea persoanei sale și a împrejurărilor în care se găsește, pentru executarea obligației asumate de el [art. 397 alin. (3) CPC]. Acordarea acestui termen presupune că debitorul se află deja în întârziere cu privire la obligația sa, care este, prin urmare, scadentă și exigibilă. Din aceste motive, art. 1619 C.civ. prevede că termenul de grație acordat pentru plata uneia dintre datorii nu împiedică realizarea compensației, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Atunci când, în cadrul aceluiași raport obligațional, calitățile de creditor și debitor se întrunesc în aceeași persoană, obligația se va stinge de drept prin confuziune [art. 1624 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, confuziunea nu va opera dacă datoria și creanța se găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite [art. 1624 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Imposibilitatea fortuită de executare este acel mod de stingere a obligației ca urmare a producerii unei cauze de forță majoră, a unui caz fortuit ori a unui alt eveniment asimilat acestora, care a condus la imposibilitatea executării obligației [art. 1634 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 606).

Debitorul trebuie să notifice existența evenimentului care provoacă imposibilitatea de executare, iar dacă notificarea nu ajunge la creditor într-un termen rezonabil din momentul în care debitorul a cunoscut sau trebuia să cunoască imposibilitatea de executare, debitorul răspunde pentru prejudiciul

cauzat, *prin aceasta*, creditorului [art. 1634 alin. (5) C.civ.]. Cu alte cuvinte, lipsa notificării nu lipsește de efecte liberatorii imposibilitatea fortuită de executare, ci va avea repercusiuni cu privire la acoperirea prejudiciului suferit de creditor prin neajungerea într-un termen rezonabil la acesta a respectivei notificări. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

198. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Compensația reprezintă modul de stingere a două obligații reciproce, până la concurența celei mai mici dintre ele (art. 1616 C.civ.). În principiu, poate opera cu privire la orice fel de obligații, indiferent de izvorul lor. De la această regulă, dispozițiile art. 1618 C.civ. stabilesc o serie de excepții în care compensația nu operează, deși este vorba despre creanțe reciproce, respectiv atunci când a) creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi; b) datoria are ca obiect restituirea bunului dat în depozit sau cu titlu de comodat; c) are ca obiect un bun insesizabil. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, corectă, art. 1619 C.civ. stabilind că poate opera compensația și atunci când pentru executarea uneia dintre datorii a fost acordat un termen de grație.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât, chiar dacă există două datorii reciproce, certe, lichide și exigibile de natură a face să opereze compensația, fără a fi nevoie de manifestarea de voință a părții, oricare dintre părți poate renunța totuși la compensație și la efectele acesteia, conform art. 1617 alin. (3) C.civ. Renunțarea la beneficiul compensației poate fi atât expresă, cât și tacită. Renunțarea expresă nu este supusă niciunei formalități speciale, iar renunțarea tacită poate rezulta din orice act neîndoielnic și incompatibil cu efectul compensației (D. Zeca, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 1005-1006).

199. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât, potrivit art. 1618 lit. c) C.civ., compensația indiferent de felul acesteia (legală, convențională sau judiciară), nu operează, deși este vorba despre creanțe reciproce, atunci când are ca obiect un bun insesizabil.

Poate opera compensația atunci când pentru executarea uneia dintre datorii a fost acordat un termen de grație, atât în cazul unei compensații legale, dar și în cazul unei compensații convenționale, deci acest aspect nu reprezintă o deosebire între cele două feluri de compensație și, ca urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Compensația legală presupune, potrivit art. 1617 C.civ., îndeplinirea următoarelor condiții: a) datoriile să fie reciproce; b) creanțele să aibă ca obiect o sumă de bani sau bunuri fungibile de aceeași natură; c) creanțele ce urmează a se compensa să fie certe, lichide și exigibile, oricare ar fi izvorul lor (*Fișe 2019*, p. 597). Compensația convențională operează prin convenția părților, atunci când nu sunt întrunite condițiile compensației legale, deci, în cazul datoriilor care nu sunt încă exigibile, compensația poate fi doar convențională. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

200. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

În principiu, compensația este un mod de stingere a oricăror obligații, indiferent de izvorul lor, cu toate acestea, compensația nu operează, deși este vorba despre creanțe reciproce, atunci când creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi [art. 1618 lit. a) C.civ.], datoria are ca obiect restituirea bunului dat în depozit sau cu titlu de comodat [art. 1618 lit. b) C.civ.], are ca obiect un bun insesizabil [art. 1618 lit. c) C.civ.] ori dreptul la acțiune cu privire la una dintre creanțe este deja prescris în momentul în care s-ar fi putut opune compensația (art. 2505 C.civ. interpretat *per a contrario*) (*Fișe 2019*, p. 596-697).

Așadar, varianta de răspuns de la litera B este falsă, față de dispozițiile art. 1618 lit. b) C.civ. redate anterior.

În privința efectelor compensației față de terți, art. 1622 alin. (1) C.civ. prevede în mod expres că aceasta nu are loc și nici nu se poate renunța la ea în detrimentul drepturilor dobândite de terți; astfel, debitorul care, fiind terț poprit, dobândește o creanță asupra creditorului popritor nu poate opune compensația împotriva acestuia din urmă [art. 1622 alin. (2) C.civ.] (pentru mai multe aplicații a se vedea *Fișe 2019*, p. 600). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privința variantei de răspuns de la litera C, trebuie să avem în vedere dispozițiile art. 1623 C.civ., potrivit cărora debitorul care acceptă pur și simplu cesiunea sau ipoteca asupra creanței consimțită de creditorul său unui terț nu mai poate opune acelui terț compensația pe care ar fi putut să o invoce împotriva creditorului inițial înainte de acceptare. Astfel, și această variantă de răspuns este falsă.

201. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Pentru varianta de răspuns de la litera A (corectă), a se vedea explicațiile anterioare.

Potrivit art. 1619 C.civ., termenul de grație nu împiedică realizarea compensației, astfel că varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este adevărată, novația, remiterea de datorie, compensația ori confuziunea consimțită sau care operează în privința unui debitor stingând obligația indivizibilă și liberându-i pe ceilalți debitori, care vor fi ținuți însă să plătească celui dintâi echivalentul părților lor [art. 1432 alin. (1) C.civ.].

202. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Compensația reprezintă un mod de stingere a două obligații reciproce, până la concurența celei mai mici dintre ele (art. 1616 C.civ.). Compensația poate fi legală, convențională sau judiciară. Compensația legală presupune ca obligațiile reciproce să aibă ca obiect o sumă de bani sau bunuri fungibile de aceeași natură [art. 1617 alin. (1) teza finală C.civ.], la fel ca și darea în plată, nefiind vreo deosebire din acest punct de vedere între cele două modalități de stingere a obligațiilor. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, întrucât, în cazul solidarității *pasive*, compensația care operează între creditor și un codebitor solidar produce efect extinctiv doar în limita părții de datorie a acelui codebitor solidar, ceilalți codebitori rămânând obligați solidar pentru partea de datorie rămasă după ce a intervenit compensația [art. 1450 C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 601).

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrunirea calității de creditor și debitor în aceeași persoană reprezentând un alt mod de stingere decât compensația, respectiv confuziunea [art. 1624 alin. (1) C.civ.].

203. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Confuziunea este acel mod de stingere a obligațiilor care constă în întrunirea, în aceeași persoană, atât a calității de debitor, cât și a calității de creditor, în cadrul aceluiași raport juridic obligațional [art. 1624 alin. (1) C.civ.]. Efectul principal al confuziunii este acela de a stinge obligația cu toate garanțiile și accesoriile sale. Astfel, ipoteca se stinge prin confuziunea calităților de creditor ipotecar și de proprietar al bunului ipotecat, dar poate renaște dacă creditorul este evins din orice cauză independentă de el, conform art. 1625 C.civ. Având în vedere cele menționate, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Art. 1626 alin. (1) teza I C.civ. stabilește că obligația principală, cu toate garanțiile și accesoriile sale, inclusiv obligația de fideiusiune, se stinge față de fideiusori prin reunirea calităților de creditor și debitor, drept urmare, această situație profită și fideiusorilor, varianta de răspuns de la litera A fiind, în mod evident, greșită.

În cazul în care confuziunea calităților are loc între fideiusor și creditor ori între fideiusor și debitorul principal, obligația *principală nu se va stinge*, conform art. 1626 teza a II-a C.civ. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece confuziunea produsă prin întrunirea calității de creditor și fideiusor nu folosește debitorului principal, pentru că imposibilitatea de a executa obligația nu există decât în privința fideiusorului, deoarece se stinge numai obligația accesorie a acestuia din urmă. Pentru această situație, confuziunea nu stinge și obligația principală, care va continua să existe ca datorie negarantată sau garantată de alți fideiusori. În ceea ce privește confuziunea prin întrunirea calității de debitor și fideiusor, aceasta nu folosește debitorului principal, deoarece obligația principală nu se stinge, iar creditorul se poate îndrepta atât împotriva debitorului principal, cât și împotriva fideiusorului care l-a garantat pe primul fideiusor, conform art. 2314 C.civ. (D. Zeca, în *Noul Cod Civil, vol. II*, p. 1015-1016).

204. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Domeniul de aplicare a confuziunii este explicat de art. 1624 alin. (1) și (2) C.civ., astfel: confuziunea se aplică tuturor obligațiilor, indiferent de izvorul lor, însă nu operează dacă datoria și creanța se

găsesc în același patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Confuziunea stinge obligația, împreună cu toate garanțiile și accesoriile ei. Față de terți, confuziunea nu aduce atingere drepturilor dobândite anterior de aceștia în legătură cu creanța stinsă pe această cale, în condițiile legii. Spre exemplu, dacă contractul de locațiune încetează prin dobândirea de către locatar a calității de proprietar al imobilului ce formează obiectul locațiunii, sublocațiunea consimțită anterior rămâne în ființă. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În fine, cu referire la desființarea confuziunii, având în vedere că aceasta produce efecte retroactive, vor renaște și obligațiile stinse prin această modalitate, de la data apariției cauzei de confuziune. Drept urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

205. Răspuns: A *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Confuziunea presupune întrunirea, în aceeași persoană, atât a calității de debitor, cât și a calității de creditor, în cadrul aceluiași raport juridic. Dacă însă datoria și creanța se găsesc în cadrul aceluiași patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite, nu se poate vorbi despre confuziune, după cum prevede expres art. 1624 alin. (2) C.civ. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât confuziunea ce operează între creditor și fideiusor nu stinge obligația principală și, prin urmare, nu se poate susține că profită vreunui fideiusor (art. 1626 teza a II-a C.civ.), în timp ce, de principiu, confuziunea nu este definitivă, dispariția cauzei care a determinat-o făcând să renască obligația cu efect retroactiv (art. 1628 C.civ.), deci și varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

206. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Remiterea de datorie este un mod voluntar de stingere a obligațiilor care constă în renunțarea creditorului, făcută cu titlu gratuit sau cu titlu oneros, însă cu consimțământul debitorului, la valorificarea creanței pe care o are față de debitorul său.

După întindere, remiterea de datorie poate fi totală sau parțială. Art. 1629 alin. (2) C.civ. instituie prezumția conform căreia remiterea de datorie este totală dacă părțile nu stipulează contrariul, deci varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Conform art. 1630 alin. (1) C.civ., după modul de prevedere, remiterea de datorie este expresă atunci când părțile prevăd în mod expres stingerea datoriei, dar poate fi și tacită, când rezultă din cuprinsul contractului sau din împrejurări neîndoielnice (de exemplu, remiterea titlului de creanță către debitor). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

În cele din urmă, remiterea de datorie poate fi clasificată și după natura actului prin care se realizează, în remitere de datorie cu titlu oneros și remitere de datorie cu titlu gratuit, conform art. 1630 alin. (2) C.civ., deci varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece exclude posibilitatea ca remiterea de datorie să fie și cu titlu gratuit (pentru dezvoltări, a se consulta *Fișe 2019*, p. 604-605).

207. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Fideiusiunea este un contract accesoriu, care își produce efectele numai când există și un debitor principal. Dacă creditorul îl liberează pe debitor ca efect al remiterii de datorie, atunci și fideiusorul va fi liberat de obligația sa de garanție. Acest principiu este absolut, deoarece creditorul nu îl poate descărca pe debitor, rezervându-și în același timp și dreptul său contra fideiusorului (D. ZECA, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 1020). De asemenea, prin remiterea de datorie, obligația se stinge, iar odată cu creanța, în lipsă de stipulație contrară, se sting și accesoriile și garanțiile care o însoțeau. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât remiterea de datorie făcută debitorului principal îl liberează pe fideiusor, *ca și pe oricare alte persoane ținute pentru el*, potrivit art. 1633 alin. (1) C.civ.

În schimb, dacă există mai mulți fideiusori, remiterea de datorie făcută unuia dintre ei este, în principiu, personală și nu îi liberează și pe ceilalți; astfel, creditorul își păstrează dreptul de a-i urmări pe ceilalți fideiusori față de care nu a operat remiterea de datorie. Ceilalți vor rămâne obligați să garanteze pentru tot, cu includerea părții garantate de fideiusorul liberat, numai dacă au consimțit expres la exonerarea lui, potrivit art. 1633 alin. (3) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Dacă creditorul renunță la un privilegiu sau la o ipotecă, această renunțare nu prezumă remiterea de datorie în privința creanței garantate, potrivit art. 1632 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

208. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Părțile raportului juridic civil inițial sunt următoarele: X debitor, Y creditor și Z fideiusor, garantând executarea obligației (în valoare de 20.000 de lei) de către X. Ulterior, Y a devenit debitor atât față de Z, pentru 15.000 de lei, cât și față de X, pentru 10.000 de lei.

Așadar, vor deveni aplicabile dispozițiile art. 1621 C.civ., cu următorul conținut: *(1) Fideiusorul poate opune în compensație creanța pe care debitorul principal o dobândește împotriva creditorului obligației garantate. (2) Debitorul principal nu poate, pentru a se libera față de creditorul său, să opună compensația pentru ceea ce acesta din urmă datorează fideiusorului.*

În consecință, Z (fideiusor) va putea opune creditorului inițial (Y) compensația în limita sumei de 10.000 de lei, creanță pe care debitorul X a dobândit-o ulterior împotriva lui Y, după cum și X îi va putea opune lui Y compensația în limita aceleiași sume de 10.000 de lei, astfel că variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte.

Pe de altă parte, X (debitor principal) nu va putea să îi opună lui Y creanța pe care Z (fideiusorul) a dobândit-o ulterior împotriva lui Y, având în vedere alin. (2) al art. 1621 C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

209. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Remiterea de datorie reprezintă renunțarea convențională a creditorului de a valorifica contra debitorului drepturile izvorâte dintr-o creanță (D. ZECA, în *Noul Cod civil, vol. II*, p. 1017). Ea poate fi expresă sau tacită [art. 1630 alin. (1) C.civ.], după cum poate fi cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, potrivit naturii actului prin care aceasta se realizează [art. 1630 alin. (2) C.civ.]. Remiterea de datorie cu titlu gratuit, dacă se realizează prin act *inter vivos*, presupune încheierea unei donații, care va trebui să respecte toate condițiile de fond ale acestui contract, nu însă și pe cele de formă; astfel, remiterea de datorie este o donație indirectă ce poate fi realizată în orice formă, scrisă sau verbală, expresă sau tacită (L. POP, I.FL. POPA, S.I. VIDU, *Curs de drept civil. Obligațiile*, Ed. Universul Juridic, București, 2015, p. 550) (în acest sens, a se vedea și explicațiile Comisiei de soluționare a contestațiilor).

În principiu, remiterea de datorie este totală, dacă nu se stipulează contrariul [art. 1629 alin. (2) C.civ.].

În consecință, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, cea de la litera B fiind, evident, greșită.

210. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

Imposibilitatea fortuită de executare este un mod de stingere a obligației ca urmare a apariției unei cauze de forță majoră, a unui caz fortuit ori a unui alt eveniment asimilat acestora, care a condus la imposibilitatea executării obligației – art. 1634 alin. (1) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 606).

Pentru ca debitorul să fie exonerat de răspundere în caz de neîndeplinire a obligației sale în temeiul imposibilității fortuite de executare, trebuie verificată îndeplinirea următoarelor condiții: a) să fie vorba despre apariția unui caz de forță majoră, a unui caz fortuit sau a unui alt eveniment asimilat acestora care l-a pus pe debitor în imposibilitate de a executa obligația asumată; b) imposibilitatea să fie perpetuă, căci, în caz de imposibilitate temporară, nu vom vorbi despre un mod de stingere a obligației, ci despre o suspendare a executării obligației pe o perioadă rezonabilă (deci nu de un an, așa cum prevede varianta de răspuns de la litera B), care se apreciază în funcție de durata și urmările evenimentului care a produs imposibilitatea de executare; c) debitorul să nu fi fost pus în întârziere anterior apariției evenimentului și d) obligația asumată de debitor să nu aibă ca obiect bunuri de gen, căci *genera non pereunt* (bunurile de gen nu pier) – art. 1634 alin. (6) C.civ.

Față de această ultimă condiție, varianta de răspuns de la litera A apare ca fiind corectă.

Odată ivit un astfel de eveniment, debitorul are obligația, potrivit art. 1634 alin. (6) C.civ., să îl notifice pe creditor despre imposibilitatea sa de executare. Dacă notificarea nu ajunge la creditor într-un termen rezonabil, debitorul va răspunde pentru prejudiciul cauzat de lipsa notificării, așa încât el tot va fi răspunzător în fața creditorului. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

211. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Imposibilitatea fortuită de executare a obligației este un mod de stingere a obligației, ca urmare a producerii unei cauze de forță majoră, a unui caz fortuit ori a unui alt eveniment asimilat acestora, care a condus la imposibilitatea executării obligației [art. 1634 alin. (1) teza I C.civ.].

Pentru a opera această modalitate de stingere a obligaţiilor, trebuie îndeplinite următoarele condiţii: (1) imposibilitatea executării să fie determinată de producerea unui caz de forţă majoră, a unui caz fortuit ori a unui alt eveniment asimilat acestora; (2) obligaţia să fi devenit imposibil de executat independent de vreo vinovăţie a debitorului; (3) imposibilitatea să fie perpetuă – dacă imposibilitatea este temporară, executarea obligaţiei va fi suspendată pentru un termen rezonabil, apreciat în funcţie de durata şi urmările evenimentului care a provocat imposibilitatea de executare [art. 1634 alin. (3) C.civ.]; (4) evenimentul să se fi produs anterior punerii debitorului în întârziere [art. 1634 alin. (1) teza a II-a C.civ.]; (5) obligaţia asumată de debitor să nu aibă ca obiect bunuri de gen [art. 1634 alin. (6) C.civ.], întrucât bunurile de gen nu pier (*Fişe 2019*, p. 606).

În fine, imposibilitatea de executare trebuie dovedită de debitor, nu de creditor, acesta având interesul de a dovedi cauza extinctivă a obligaţiei sale.

Pentru toate aceste considerente, variantele de răspuns de la literele B şi C sunt corecte, în timp ce varianta de la litera A este greşită.

§8. Garanţiile obligaţiilor

212. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Fideiusiunea este contractul prin care o parte, fideiusorul, se obligă faţă de cealaltă parte, care are într-un alt raport obligaţional calitatea de creditor, să execute, cu titlu gratuit sau în schimbul unei remuneraţii, obligaţia debitorului, dacă acesta din urmă nu o execută (art. 2280 C.civ.).

În ceea ce priveşte obiectul fideiusiunii, în principiu, orice obligaţie (de a da, de a face sau de a nu face), indiferent de izvorul ei, va putea fi garantată prin fideiusiune, singura condiţie fiind ca obligaţia garantată să fie valabilă, potrivit art. 2288 alin. (1) C.civ. Se pot însă garanta prin fideiusiune şi obligaţii naturale, precum şi cele de care debitorul principal se poate libera invocând incapacitatea sa (reprezentând excepţia de la regula enunţată mai sus, potrivit căreia obligaţia garantată trebuie să fie valabilă), dacă fideiusorul cunoştea aceste împrejurări. De asemenea, fideiusiunea poate fi constituită pentru o datorie viitoare sau condiţională [art. 2288 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

De regulă, fideiusiunea intervine cu ştiinţa şi la solicitarea adresată de debitorul principal persoanei căreia îi cere să garanteze pentru el. În schimb, art. 2283 C.civ. stabileşte faptul că fideiusiunea poate fi încheiată valabil chiar şi fără ştiinţa şi chiar împotriva voinţei debitorului principal. Astfel, consimţământul debitorului principal nu va afecta valabilitatea contractului de fideiusiune, însă va produce efecte cu privire la limitele dreptului de regres pe care fideiusorul care a plătit îl are împotriva debitorului (art. 2309 C.civ.) (*Fişe 2019*, p. 612). Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, şi varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 2284 C.civ., fideiusiunea se poate constitui pentru a garanta obligaţia unui alt fideiusor; practic, o persoană poate deveni fideiusorul unui fideiusor iniţial.

213. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Dintre cele trei enunţuri, numai cel de la litera B este adevărat.

Astfel, enunţul de la litera A este fals, întrucât contractul prin care se constituie o ipotecă mobiliară este, într-adevăr, solemn, însă solemnitatea presupune fie încheierea unui înscris autentic, fie a unui înscris sub semnătură privată, sub sancţiunea nulităţii absolute (art. 2388 C.civ.).

Enunţul de la litera B este adevărat, acesta fiind unul dintre cazurile de ipotecă legală imobiliară prevăzut expres de art. 2386 pct. 3 C.civ.

În fine, afirmaţia de la litera C este falsă, întrucât art. 2384 alin. (1) C.civ. reafirmă regula liberei circulaţii a bunului afectat ipotecii. Actele de dispoziţie ale debitorului ipotecar asupra bunului ipotecat sunt necenzurabile, cu singura rezervă de a nu face imposibilă executarea ipotecii sau de a diminua valoarea bunului cu care s-a garantat (V. DĂNĂILĂ, *Noul Cod civil, vol. III*, p. 784).

214. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Enunţurile date ridică trei probleme diferite, privitoare la ipotecă, gaj şi, respectiv, fideiusiune, primele două fiind garanţii reale, ultima fiind o garanţie personală a executării creanţei.

În privinţa ipotecii, aceasta grevează, în mod neîndoielnic, bunul asupra căruia a fost constituită, însă există şi situaţii în care ea fie se extinde şi asupra altor bunuri decât cele asupra cărora a fost

constituită, fie se strămută asupra altui bun decât cel grevat iniţial (L. POP, I.FL. POPA, S.I. VIDU, *Tratat*, p. 811).

Un astfel de caz de extindere a ipotecii este prevăzut de art. 2352 C.civ., conform căruia *ipoteca nudei proprietăţi se extinde asupra proprietăţii depline la stingerea dezmembrămintelor*. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

În materia fideiusiunii, aceasta poate fi încheiată valabil: a) fie prin contract încheiat între creditor şi fideiusor; b) fie prin contract încheiat între fideiusor şi debitor, prin mecanismul stipulaţiei pentru altul, în acest caz contractul urmând a-şi produce efectele de la data acceptării stipulaţiei de către creditor [art. 1286 alin. (1) C.civ.]; c) fie prin contract încheiat între absenţi, pe baza mecanismului cererii şi al ofertei, în acest caz oferta şi acceptarea urmând a fi emise în forma cerută de lege pentru încheierea valabilă a contractului, adică în formă solemnă (art. 1187 C.civ.); d) fie fără ştiinţa şi chiar împotriva voinţei debitorului principal (art. 2283 C.civ.): consimţământul debitorului principal nu va afecta valabilitatea contractului de fideiusiune, însă va produce efecte cu privire la limitele dreptului de regres pe care fideiusorul care a plătit îl are împotriva debitorului (art. 2309 C.civ.) (*Fişe 2019*, p. 612). Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere prevederile art. 2283 C.civ. arătate mai sus.

Gajul, ca garanţie reală mobiliară ce presupune remiterea bunului sau titlului către creditor ori păstrarea acestuia de către creditor, după caz, cu consimţământul debitorului [art. 2481 alin. (1) C.civ.], se stinge, ca regulă, prin renunţarea creditorului; în acest sens, art. 2485 alin. (1) C.civ. prevede expres că gajul există numai atât timp cât creditorul deţine bunul gajat sau, după caz, cât timp este valabilă andosarea titlului la ordin. Cu toate acestea, alin. (2) prevede trei situaţii în care, deşi bunul nu se mai află la creditor, totuşi dreptul de gaj al acestuia nu se stinge, întrucât lipseşte intenţia sa de a renunţa la drept; unul dintre aceste cazuri este arătat la lit. c) de la alin. (2) al art. 2485 C.civ. şi se referă la remiterea bunului unui alt creditor al debitorului său în cadrul unei proceduri de urmărire silită.

Prin urmare, nici varianta de răspuns de la litera C nu este adevărată, deoarece gajul *nu* se stinge atunci când creditorul a remis bunul unui alt creditor al debitorului său în cadrul unei proceduri de urmărire silită.

215. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Ipoteca este un drept real asupra bunurilor mobile sau imobile afectate executării unei obligaţii (art. 2343 C.civ.). După izvorul ei, ipoteca poate fi legală ori convenţională (art. 2349 C.civ.), iar după bunul asupra căruia poartă, poate fi imobiliară ori mobiliară, instituită asupra unor bunuri corporale sau incorporale [art. 2350 alin. (1) C.civ.].

Ipoteca imobiliară grevează, ca regulă, dreptul de proprietate. Cu toate acestea, art. 2379 alin. (1) C.civ. prevede că se pot ipoteca şi uzufructul imobilului şi accesoriile, cotele-părţi din dreptul asupra imobilelor, dar şi dreptul de superficie. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În situaţia în care ipoteca poartă asupra unei construcţii viitoare, aceasta nu va fi intabulată, ci numai înscrisă provizoriu în cartea funciară (art. 2380 C.civ.). Înscrierea provizorie a ipotecii în condiţiile art. 822 şi art. 898 C.civ. are ca efect constituirea ipotecii de la data înregistrării cererii de înscriere, sub condiţia justificării sale (V. DĂNĂILĂ, în *Noul Cod civil, vol. III*, p. 781). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât *ipoteca poate garanta îndeplinirea obligaţiilor de orice fel* (art. 2369 C.civ.), deci chiar şi a celor viitoare ori eventuale, caz în care va dobândi rang din momentul înscrierii în registrele de publicitate (art. 2370 C.civ.).

CAPITOLUL AL IV-LEA. CONTRACTE SPECIALE

§1. Contractul de vânzare

1. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Regula în materia contractului de vânzare, cu excepția cazurilor prevăzute de lege ori dacă din voința părților nu rezultă contrariul, este că proprietatea se strămută din momentul încheierii contractului, chiar dacă bunul nu a fost predat ori prețul nu a fost plătit încă (art. 1674 C.civ.).

În materie de vânzare de imobile, strămutarea proprietății este supusă dispozițiilor de carte funciară (art. 1676 C.civ.), deci aceasta va opera din momentul înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate. Cu toate acestea, potrivit art. 56 din Legea nr. 71/2011, dispozițiile Codului civil privitoare la dobândirea drepturilor reale imobiliare prin efectul înscrierii acestora în cartea funciară se aplică numai după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare unitate administrativ-teritorială și deschiderea, la cerere sau din oficiu, a cărților funciare pentru imobilele respective, în conformitate cu dispozițiile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată; deci, deocamdată, în privința transferului proprietății imobilelor, se aplică regula stabilită de art. 1674 C.civ. Totuși, varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât condiționează momentul transmiterii dreptului de proprietate chiar la momentul încheierii contractului de plata prețului, aspect nereal, plata prețului reprezentând în realitate o obligație independentă de cea privitoare la transmiterea proprietății (dacă părțile nu prevăd contrariul, bineînțeles).

Conform art. 1679 C.civ., dacă sunt vândute în bloc și pentru un preț unic și global mai multe bunuri, proprietatea se strămută cumpărătorului îndată ce contractul s-a încheiat, chiar dacă bunurile nu au fost individualizate, drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C are în vedere situația vânzării bunului altuia, caz în care vor fi aplicabile dispozițiile art. 1683 C.civ. Această normă stabilește că momentul transmiterii proprietății va fi fie cel la care înstrăinătorul dobândește el însuși proprietatea, fie cel la care proprietarul ratifică vânzarea făcută de altă persoană [art. 1683 alin. (3) C.civ.]. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă, făcând vorbire despre una dintre situațiile prevăzute de articolul menționat mai sus.

2. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Una dintre condițiile pentru valabilitatea prețului este ca acesta să fie real și serios. Prețul este real dacă a fost prevăzut în contract cu scopul de a fi cerut și plătit în realitate. Nerespectarea acestei condiții atrage *nulitatea relativă* a contractului de vânzare, conform art. 1665 alin. (1) C.civ., fiind astfel vorba despre un preț fictiv ce a fost prevăzut în contract fără intenția de a fi plătit în realitate. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în materia obligației de garanție contra evicțiunii, părțile au libertatea să extindă ori să restrângă această obligație și pot conveni chiar să exonereze pe vânzător de orice garanție contra evicțiunii, conform art. 1698 alin. (1) C.civ. Aceste clauze de restrângere sau de înlăturare a răspunderii sunt permise cu respectarea unor limite prevăzute de dispozițiile art. 1699 și art. 1698 alin. (2) C.civ.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece dispozițiile art. 1707 alin. (5) C.civ. stabilesc că în materia vânzărilor silite nu se datorează garanție contra viciilor ascunse (caracterul silit al vânzării se stabilește prin raportare la consimțământul proprietarului; nu orice vânzare la licitație publică este o vânzare silită) (M. GAVRIȘ, în *Noul Cod civil, vol. III*, p. 69).

3. Răspuns: B *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, dacă avem în vedere prevederile art. 1748 C.civ. care permit părților să înlăture expres garanția datorată de vânzător cu privire la calitatea de moștenitor.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, prețul fictiv având drept efect nulitatea relativă a contractului [art. 1665 alin. (1) C.civ.], în timp ce varianta de răspuns de la litera C este la rândul ei greșită, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1698 alin. (2) C.civ.

4. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

La fel ca în cazul prețului fictiv, și stabilirea de către părți a unui preț derizoriu atrage tot anulabilitatea contractului de vânzare, potrivit art. 1665 alin. (2) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, cea de la litera B fiind, evident, greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera C ar fi fost corectă dacă s-ar fi pus problema lipsei determinării în mod expres a prețului de către părți [art. 1664 alin. (2) C.civ.], iar nu în situația unui preț derizoriu.

5. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Contractul de vânzare încheiat între AB, pe de o parte, și CD, pe de altă parte, având ca obiect transferul proprietății unui imobil, este lovit de nulitate absolută pentru lipsa formei (art. 1244 C.civ.), astfel încât cererea formulată de reclamant va fi respinsă, instanța constatând nulitatea absolută a actului translativ de proprietate.

În privința solicitării de restituire a avansului achitat de cumpărător, instanța o va admite, constatând intervenția unei cauze de întrerupere a cursului prescripției extinctive, respectiv cea prevăzută de art. 2537 pct. 1 C.civ., respectiv recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția.

Drept urmare, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele B și C, varianta de răspuns de la litera A fiind incorectă.

6. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, legea impunând în cazul vânzării unei moșteniri forma autentică, indiferent de bunurile ce fac obiectul transmisiunii [art. 1747 alin. (2) C.civ.].

Potrivit art. 1722 C.civ., cumpărătorul care află de existența unei cauze de evicțiune este îndreptățit să suspende plata prețului până la încetarea tulburării sau până când vânzătorul oferă o garanție corespunzătoare, afară dacă a cunoscut pericolul evicțiunii în momentul încheierii contractului sau dacă în contract s-a prevăzut că plata se va face chiar în caz de tulburare, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

De asemenea, corectă este și varianta de răspuns de la litera C, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1758 alin. (2) C.civ., potrivit cărora opțiunea de răscumpărare nu poate fi stipulată pentru un termen mai mare de 5 ani, iar dacă s-a stabilit un termen mai mare, acesta se va reduce de drept la 5 ani.

7. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Contractul de vânzare a unei moșteniri este un contract care se încheie în mod valabil numai în formă autentică, *ad validitatem* [art. 1747 alin. (2) C.civ.], indiferent de natura drepturilor incluse în moștenire, astfel că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

8. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Ca regulă generală, pot cumpăra sau vinde toți cei cărora nu le este interzis prin lege (art. 1652 C.civ.). Cazurile de incapacitate sunt expres și limitativ prevăzute de lege.

Potrivit art. 1654 alin. (1) lit. b) și c) C.civ., *sunt incapabili de a cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, chiar și prin licitație publică: (...) b) părinții, tutorele, curatorul, administratorul provizoriu, pentru bunurile persoanelor pe care le reprezintă; c) funcționarii publici, judecătorii-sindici, practicienii în insolvență, executorii, precum și alte asemenea persoane, care ar putea influența condițiile vânzării făcute prin intermediul lor sau care are ca obiect bunurile pe care le administrează ori a căror administrare o supraveghează.* În cazul nerespectării acestor interdicții, sancțiunea este nulitatea relativă, în cazul prevăzut la lit. b) (incapacitatea fiind instituită pentru protejarea unor interese private, respectiv cele ale persoanei reprezentate sau ocrotite), și nulitatea absolută, în cazul de la lit. c) (interdicția fiind instituită pentru evitarea unui potențial conflict de interese și pentru prevenirea deturnării în interes propriu a unei atribuții de autoritate publică) (*Fișe 2019*, p. 636-637). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Ca regulă, judecătorii, procurorii, grefierii, executorii, avocații, notarii publici, consilierii juridici, practicienii în insolvență nu pot cumpăra, sub sancțiunea nulității absolute, direct sau prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea [art. 1653 alin. (1) C.civ.]. Prin excepție, interesul de a dobândi dreptul litigios este considerat legitim, printre altele, dacă cumpărarea dreptului litigios s-a făcut în vederea îndestulării unei creanțe care s-a născut anterior ca dreptul să fi devenit litigios. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 9. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Conform art. 1654 alin. (1) lit. c) C.civ., sunt incapabili de a cumpăra, direct ori prin persoane interpuse, chiar și prin licitație publică, executorii judecătorești care ar putea influența condițiile vânzării făcute prin intermediul lor, sancțiunea fiind nulitatea absolută, potrivit celui de-al doilea alineat al aceluiași articol.

În consecință, cererea debitorului reclamant va fi admisă, instanța urmând a reține că vânzarea silită este lovită de nulitate absolută, nesupusă prescripției extinctive.

Așadar, varianta de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 10. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

În materia contractului de vânzare, pot cumpăra sau vinde toți cei cărora nu le este interzis prin lege, potrivit art. 1652 C.civ. Astfel, cazurile de incapacitate sunt expres și limitativ prevăzute de lege. Prin urmare, dispozițiile art. 1653 alin. (1) C.civ. stabilesc că judecătorii, procurorii, grefierii, executorii, avocații, notarii publici, consilierii juridici și practicienii în insolvență *nu pot cumpăra*, direct sau prin persoane *interpuse*, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea. Sancțiunea care operează în cazul încălcării incapacității este nulitatea absolută. Prin drepturi litigioase înțelegem acele drepturi ce fac obiectul unui proces început și neterminat, cu privire la existența sau întinderea lor [art. 1653 alin. (3) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă, iar cea de la litera A este greșită, deoarece sancțiunea nulității absolute operează și atunci când avocatul a cumpărat un drept litigios de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea, prin persoane interpuse.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, deoarece, în situația în care avocatul este și coproprietar al bunului ce face obiectul contractului de vânzare, primează calitatea sa de coproprietar, acesta având un interes direct în a cumpăra bunul, el acționând prin prisma acestei calități, și nu ca mandatar-avocat, când ar exista riscul unui conflict de interese între el și cel pe care îl reprezintă.

| 11. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Astfel cum am arătat și la explicațiile anterioare, judecătorii nu pot cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea, potrivit dispozițiilor alin. (1) al art. 1653 C.civ. Cu toate acestea, alin. (2) al aceluiași text stabilește o serie de excepții de la regula enunțată, printre care cea referitoare la cumpărarea unui drept litigios în vederea îndestulării unei creanțe care s-a născut înainte ca dreptul să fi devenit litigios [art. 1653 alin. (2) lit. b) C.civ.].

În speța dată, dreptul a devenit litigios la data de 10.06.2018, dată la care a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Timișoara acțiunea lui R împotriva lui P, însă dreptul lui J, judecător în cadrul aceleiași instanțe, s-a născut anterior acestui moment, odată cu încheierea promisiunii bilaterale de vânzare, respectiv la data de 10.02.2018.

În consecință, contractul de vânzare încheiat la data de 30.08.2018 între P, vânzător, și J, cumpărător, este valabil încheiat, varianta de răspuns de la litera B fiind cea corectă, celelalte variante fiind, evident, false.

| 12. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Ipoteca este un drept real accesoriu, asupra bunurilor mobile sau imobile afectate executării unei obligații (art. 2343 C.civ.). Caracterele juridice ale ipotecii sunt următoarele: este un drept real, accesoriu și indivizibil.

Constituirea unui drept de ipotecă asupra unui bun (mobil sau imobil) nu aduce atingere asupra prerogativelor pe care le are constituitorul, astfel încât acesta are posesia, folosința și dispoziția

bunului. În acest sens sunt dispozițiile art. 2373 C.civ., potrivit cărora cel ce a constituit ipoteca este liber să folosească, să administreze și să dispună de bunul grevat, însă cu îndatorirea de a nu vătăma drepturile creditorului.

Pentru a se asigura exercitarea acestor prerogative, art. 2376 și art. 2384 alin. (1) C.civ. prevăd că actele de dispoziție ale constituitorului sunt valabile, chiar dacă contractul de ipotecă conține o clauză care interzice transferul bunului grevat sau declară o atare operațiune ca fiind echivalentă cu neîndeplinirea obligației, fiind indiferent dacă ea este cunoscută sau nu de către dobânditor. Cu toate acestea, actele de dispoziție care au ca efect imposibilitatea de executare a ipotecii sunt anulabile la cererea creditorului ipotecar, cu excepția cazului în care le-a aprobat (art. 167 din Legea nr. 71/2011) (L. Pop, I.Fl. Popa, S.I. Vidu, *Tratat*, p. 822).

Față de aceste motive, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este, bineînțeles, corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, și aceasta este corectă, contractul de vânzare putându-se încheia și în lipsa formei autentice a antecontractului, atâta vreme cât aceasta reprezintă voința comună a părților. În acest sens, prin *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1279 alin. (3) teza întâi și art. 1669 alin. (1) C. civ., a stabilit că *nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil, în vederea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic.*

| 13. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, septembrie 2022)*

Pactul de opțiune presupune încheierea unui contract prin care una dintre părți, numită promitent, se obligă față de o altă persoană, numită beneficiar, să își păstreze declarația de voință (oferta sa) în mod irevocabil pentru un termen convenit de comun acord, beneficiarul având posibilitatea de a opta fie în sensul acceptării ofertei promitentului, fie în sensul renunțării la aceasta (*Fișe 2020, vol. II*, p. 270).

Spre deosebire de promisiunea unilaterală de vânzare, unde promitentul se obligă să încheie în viitor contractul de vânzare, în cazul pactului de opțiune privind vânzarea, promitentul-vânzător (sau, după caz, cumpărător) își exprimă deja consimțământul pentru încheierea contractului de vânzare, rămânând doar ca cealaltă parte să își exprime, la rândul ei, consimțământul pentru vânzare, lucru care se va întâmpla în situația în care aceasta își va exercita opțiunea în sensul acceptării declarației de voință a vânzătorului (sau, după caz, a cumpărătorului), deci acceptării ofertei de vânzare (sau de cumpărare, după caz) pe care o conține pactul de opțiune (*idem*, p. 270-271).

În consecință, actul încheiat între X și Y este un pact de opțiune, iar nu o promisiune unilaterală de vânzare, pact afectat de un termen extinctiv – 3 luni.

Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă, celelalte două răspunsuri fiind cele corecte.

| 14. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

În speța dată avem de-a face cu un pact de opțiune privind un contract de vânzare, care este guvernat de dispozițiile generale ale art. 1278 C.civ. și de cele speciale ale art. 1668 din același cod.

Având în vedere că P și-a asumat în mod irevocabil obligația față de B de a-i vinde terenul situat în Sinaia, fără însă a se stabili un termen pentru acceptare, acesta va putea fi stabilit de instanță, prin procedura specială a ordonanței președințiale, cu citarea părților, potrivit art. 1278 alin. (2) C.civ.

Prin urmare, atâta vreme cât termenul de acceptare nu a fost stabilit, P nu este liber să vândă terenul unei alte persoane, chiar în schimbul unui preț mai mare, varianta de răspuns de la litera A fiind incorectă.

Nici varianta de răspuns de la litera B nu este adevărată, posibilitatea pronunțării unei hotărâri care să țină loc de act autentic existând numai în cazul încheierii unei promisiuni de vânzare.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, P având dreptul de a cere instanței să stabilească prin ordonanță președințială, cu citarea părților, un termen de manifestare a opțiunii de către B.

| 15. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Dreptul de preempțiune este acel beneficiu prin care o persoană are, în temeiul legii sau al convenției părților, un drept prioritar la încheierea contractului de vânzare a unui anumit bun, față de un alt potențial cumpărător (*Fișe 2019*, p. 652).

Caracterele juridice ale dreptului de preempțiune sunt indicate în art. 1739-1740 C.civ.; astfe dreptul de preempțiune este: un drept indivizibil (nu poate fi exercitat decât în privința întregului bun care face obiectul vânzării – prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă); un drep incesibil (nu poate fi cedat sau transmis, nici măcar prin act autentic – deci varianta de răspuns de la litera C este greșită); *intuitu personae* (este prevăzut fie de lege, fie de părți, în considerarea anumi calități ale titularului) și temporar (este limitat în timp) (*Fișe 2019*, p. 656). Din ultimele două caracte juridice enumerate rezultă ceea ce stabilește și art. 1740 C.civ., și anume că dreptul convențional de preempțiune se stinge prin moartea preemptorului, cu excepția situației în care a fost contra pe un anumit termen. Așadar, și varianta de răspuns de la litera A este corectă.

16. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Dreptul de preempțiune este acel beneficiu prin care o persoană are, în temeiul legii sau a convenției părților, un drept prioritar la încheierea contractului de vânzare a unui anumit bun, față de un alt potențial cumpărător (*Fișe 2019*, p. 652).

În cazul în care mai mulți titulari și-au exercitat preempțiunea asupra aceluiași bun, contractul de vânzare se consideră încheiat [art. 1734 alin. (1) C.civ.]: a) cu titularul dreptului legal de preempțiune, atunci când acesta se află în concurs cu titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune; b) cu titularul dreptului legal de preempțiune ales de vânzător, dacă se află în concurs mai mulți titulari ai unor drepturi legale de preempțiune; c) dacă bunul este imobil, cu titularul dreptului convențional de preempțiune care a fost mai întâi înscris în cartea funciară, atunci când acesta se află în concurs cu alți titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune; d) dacă bunul este mobil, cu titularul dreptului convențional de preempțiune având data certă cea mai veche, atunci când acesta se află în concurs cu alți titulari ai unor drepturi convenționale de preempțiune.

Față de dispozițiile legale redate anterior, observăm că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind, evident, greșite.

17. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

În speță sunt aplicabile dispozițiile referitoare la dreptul convențional de preempțiune, reglementat de dispozițiile art. 1730-1740 C.civ.

Potrivit art. 1735 alin. (2) C.civ., *în cazul în care s-au vândut și alte bunuri decât acela supus preempțiunii, dar care nu puteau fi despărțite de acesta fără să fi păgubit pe vânzător, exercitarea dreptului de preempțiune nu se poate face decât dacă preemptorul consemnează prețul stabilit pentru toate bunurile vândute.*

Aplicând acest text legal speței date, observăm că diamantul cu privire la s-a constituit preempțiunea în favoarea colecționarului Y a fost încorporat într-o diademă și vândut unui terț, astfel că, dacă Y, beneficiarul preempțiunii, dorește să își exercite dreptul, va trebui să consemneze prețul întreg pe care terțul l-a dat pe diademă, și nu doar contravaloarea diamantului, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Conform dispozițiilor art. 1732 alin. (4) C.civ., *dreptul de preempțiune se exercită, în cazul vânzării de bunuri mobile, în termen de cel mult 10 zile, iar în cazul vânzării de bunuri imobile, în termen de cel mult 30 de zile, care curge, în ambele cazuri, de la comunicarea către preemptor a notificării cu privire la cuprinsul contractului de vânzare încheiat cu terțul*. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, nefiind vorba despre un termen de 30 de zile, ci despre unul de 10 zile, diamantul fiind un bun mobil.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă față de dispozițiile art. 1736 C.civ., conform cărora, dacă în contractul încheiat cu terțul s-au acordat termene de plată a prețului, preemptorul nu se poate prevala de aceste termene.

18. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Contractul încheiat între X și Y este un contract de vânzare, în care dreptul de proprietate a fost transmis imediat, în lipsa unei stipulații contrare (art. 1674 C.civ.), iar plata prețului s-a convenit a fi făcută în 12 rate lunare. Cu toate acestea, deși părțile au stabilit ca prețul să fie achitat în rate, cele 12 prestații succesive alcătuiesc, prin finalitatea lor rezultată din lege, un tot unitar, motiv pentru care, din punctul de vedere al prescripției extinctive, nu va fi aplicabil principiul potrivit căruia, dacă un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită [art. 2503 alin. (2) C.civ.].

În consecință, dreptul la acțiune pentru plata în întregime a prețului ambarcațiunii va începe să curgă de la data scadenței ultimei rate, respectiv 01.08.2013.

Cu privire la suportarea riscului pieirii fortuite a bunului, având în vedere că bunul fusese predat de către vânzător cumpărătorului, care devenise prin încheierea contractului și proprietar, în cauză vor fi aplicabile dispozițiile art. 558 C.civ., potrivit cărora proprietarul suportă riscul pieirii bunului, dacă nu a fost asumat de altcineva sau dacă prin lege nu se dispune altfel.

Așadar, se poate afirma că varianta de răspuns de la litera A este greșită, față de prevederile art. 558 C.civ., redate mai sus, iar cea de la litera B este corectă, termenul de prescripție fiind împlinit deja la momentul formulării cererii. Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, față de ideea că ratele scadente alcătuiesc un tot unitar prin voința legii, astfel că nu va curge un termen de prescripție deosebit pentru fiecare rată scadentă.

19. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Vânzarea cu plata prețului în rate și rezerva proprietății presupune acordul părților ca plata prețului să se realizeze în mai multe rate și ca obligația de plată integrală a prețului să fie garantată cu rezerva dreptului de proprietate, ceea ce echivalează cu faptul că vânzătorul și-a rezervat dreptul de proprietate până la achitarea integrală a prețului (art. 1755 teza I C.civ.).

În privința riscului contractului, legiuitorul consacră o derogare de la regula generală prevăzută la art. 1274 C.civ., stabilind că riscul se transferă către cumpărător încă de la momentul *predării bunului*, dacă predarea acestuia s-a realizat înainte de achitarea ultimei rate din preț (art. 1755 teza a II-a C.civ.), chiar dacă cumpărătorul nu a dobândit și proprietatea asupra bunului. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Reguli specifice întâlnim și în privința rezoluțiunii contractului; astfel, neplata unei rate care nu este mai mare de o optime din preț nu dă dreptul vânzătorului să ceară rezoluțiunea, iar cumpărătorul păstrează beneficiul termenului pentru ratele succesive (art. 1756 C.civ.). Prin urmare, dacă nu se plătește o singură rată, a cărei valoare este de o cincime din preț (o cincime din preț având o valoare mai mare decât o optime din preț), vânzătorul va avea dreptul la rezoluțiunea contractului, situație în care varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât, în cazul rezoluțiunii contractului, vânzătorul poate reține, dacă s-a convenit astfel, toate sumele încasate cu titlu de rate, instanța având posibilitatea să reducă aceste sume percepute cu titlu de clauză penală, în temeiul art. 1757 alin. (2) C.civ.

20. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Contractul de vânzare cu rezerva proprietății este un contract cu executare dintr-o dată, asemenea oricărui alt contract de vânzare, achitarea prețului în mai multe rate neavând semnificația transformării acestuia într-un contract cu executare succesivă. În consecință, în caz de neplată a ratelor, sancțiunea va fi rezoluțiunea, iar nicidecum rezilierea, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie greșită.

Potrivit prevederilor art. 1755 C.civ., cumpărătorul va dobândi dreptul de proprietate la data achitării ultimei rate din preț, însă riscul bunului va fi transferat de la data predării acestuia, chiar dacă predarea este anterioară dobândirii calității de proprietar. În consecință, și varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, aceasta redând prevederile art. 1757 alin. (1) C.civ., potrivit cărora, în cazul rezoluțiunii contractului pentru neplata prețului, vânzătorul este obligat să restituie toate sumele primite, dar este îndreptățit să rețină, pe lângă alte daune-interese, o compensație echitabilă pentru folosirea bunului de către cumpărător.

21. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

La soluționarea litigiului dedus judecății, instanța urmează a face aplicarea dispozițiilor art. 1755-1757 C.civ., referitoare la vânzarea cu plata prețului în rate și rezerva proprietății.

Astfel, în cazul în care se încheie un contract de vânzare cu plata prețului în rate, obligația de plată fiind garantată cu rezerva proprietății, cumpărătorul va dobândi dreptul de proprietate abia la data plății ultimei rate din preț; cu toate acestea, riscul bunului va fi transferat către cumpărător de la momentul încheierii contractului, chiar dacă el nu este proprietar [art. 1755 alin. (1) C.civ.].

În consecință, în speța dată, N va deveni proprietar al calului abia la momentul la care va achita ultima rată din preț, însă riscul pieirii bunului (din cauze neimputabile) îi va aparține de la data încheierii contractului. Aceasta înseamnă că pieirea calului nu îl scutește pe N de la plata prețului în întregime, astfel că acțiunea lui G urmează a fi admisă, iar cererea reconvențională respinsă, varianta de răspuns de la litera A fiind, evident, cea corectă.

22. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

La soluționarea acestei probleme, se vor avea în vedere dispozițiile art. 1755-1757 C.civ., la care am făcut referire și la întrebarea anterioară. În plus, vom face aplicarea și a dispozițiilor art. 1756 C.civ., conform cărora, *în lipsa unei înțelegeri contrare, neplata unei singure rate, care nu este mai mare de o optime din preț, nu dă dreptul la rezoluțiunea contractului, iar cumpărătorul păstrează beneficiul termenului pentru ratele succesive.*

Așadar, întrucât Y nu a achitat doar ultima rată, care nu depășește ca valoare o optime din prețul întreg, X nu va avea dreptul să solicite rezoluțiunea, astfel că variantele de răspuns de la literele B și C sunt incorecte.

Cât privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta redă întru totul posibilitatea legală pe care o are la îndemână X, recunoscută de dispozițiile art. 1755 C.civ. Având în vedere situația expusă, Y neachitând ultima rată din preț, X va putea pretinde executarea obligației de plată a ratei neachitate și dobânda prevăzută în contract, chiar dacă bunul pierise fortuit anterior scadenței ultimei rate, deoarece riscul pieirii bunului se transferă către cumpărător din chiar momentul predării acestuia și chiar dacă nu a fost transferat însuși dreptul de proprietate (art. 1755 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este cea adevărată.

23. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, aprilie 2022)*

Contractul încheiat de X și Y este un contract de vânzare cu rezerva proprietății și plata prețului în rate, astfel că vor fi aplicabile prevederile art. 1755-1757 C.civ.

Astfel, cumpărătorul va dobândi dreptul de proprietate la momentul achitării ultimei rate din preț, riscul bunului fiind însă transferat acestuia de la momentul predării (art. 1755 C.civ.).

Așadar, Y va fi cel care va suporta riscul pieirii tabloului de la momentul predării acestuia, astfel că, deși bunul a pierit fortuit, cumpărătorul va fi obligat să plătească în continuare ratele scadente din prețul convenit, până la achitarea integrală a prețului.

În consecință, variantele de răspuns de la literele B și C sunt cele corecte, cea de la litera A fiind falsă.

24. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

În speță este vorba despre vânzarea unui bun aflat în coproprietate, în întregime, de către unul dintre coproprietari, fără a avea și acordul celorlalți coproprietari.

Dacă coproprietarul nu asigură transferul, în întregime, al dreptului de proprietate asupra bunului, atunci cumpărătorul poate, potrivit art. 1683 alin. (5) C.civ.: fie să ceară menținerea contractului și reducerea prețului proporțional cu cota-parte pe care nu a dobândit-o, aplicându-se în mod corespunzător regulile de la efectele evicțiunii parțiale; fie să solicite rezoluțiunea contractului, în situația în care nu ar fi cumpărat dacă ar fi știut că nu va dobândi bunul în întregime, aplicându-se în mod corespunzător regulile de la efectele evicțiunii totale.

În toate cazurile, cumpărătorul poate solicita daune-interese, însă, dacă la data încheierii contractului cunoștea că bunul nu aparține în întregime vânzătorului, nu poate să solicite rambursarea cheltuielilor referitoare la lucrările autonome sau voluptuare [art. 1683 alin. (6) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 671-672).

În consecință, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită.

25. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Dintre cele trei enunțuri, doar ultimul dintre ele corespunde exigențelor legale prevăzute de dispozițiile Codului civil în materia contractului de vânzare.

Astfel, în materia vânzării unui imobil determinat cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, dacă suprafața reală se dovedește a fi mai mare decât cea stipulată, cumpărătorul va plăti suplimentul de preț corespunzător sau va putea cere rezoluțiunea contractului numai dacă

excedentul depășește a douăzecea parte din suprafața convenită [art. 1743 alin. (2) C.civ.]. Deci, față de enunțul dat, varianta de răspuns de la litera A apare ca fiind falsă.

Art. 1666 C.civ. stabilește modalitatea în care părțile vor suporta, în lipsă de stipulație contrară, cheltuielile ocazionate de vânzare, după cum urmează: cele referitoare la încheierea contractului de vânzare și cele aferente operațiunilor de plată și prețului vor fi suportate de cumpărător [alin. (1) și (3)], în timp ce măsurarea, cântărirea și cheltuielile cu predarea bunului vor fi în sarcina vânzătorului [alin. (2)]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât măsurarea și cântărirea bunului nu sunt în sarcina cumpărătorului.

În fine, în materia vânzării după mostră sau model, conform art. 1680 C.civ., proprietatea se va transmite la momentul predării bunului. Drept urmare, având în vedere principiul potrivit căruia fructele se cuvin proprietarului bunului frugifer, în perioada cuprinsă între momentul încheierii contractului și cel al predării bunului, fructele se vor cuveni vânzătorului, iar nu cumpărătorului, acesta din urmă dobândind proprietatea abia în momentul predării bunului, în lipsă de stipulație contrară. Deci, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

26. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fructele bunului vândut cuvenindu-se cumpărătorului din momentul dobândirii dreptului de proprietate, și nu din cel al predării, dacă nu s-a prevăzut altfel, potrivit art. 1692 C.civ.

Tot corectă este și varianta de la litera B, vânzătorul având posibilitatea de a oferi contractul preemptorului înaintea încheierii convenției cu terțul ales de către vânzător, conform art. 1732 C.civ.

Varianta de răspuns de la litera C este însă greșită, promisiunea sinalagmatică de vânzare dând naștere la obligații în sarcina ambelor părți, acestea fiind ținute de obligații pure și simple, neafectate de modalități.

27. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât transmiterea dreptului de proprietate asupra unor bunuri de gen are loc la data individualizării acestora prin predare, numărare, cântărire, măsurare ori prin orice alt mod convenit sau impus de natura bunului (art. 1678 C.civ.), și nu doar odată cu predarea lor cumpărătorului.

Potrivit prevederilor art. 1711 alin. (2) C.civ., rezoluțiunea contractului, în ceea ce privește bunul principal, atrage rezoluțiunea lui și în privința bunului accesoriu, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cea de-a treia afirmație este incorectă, întrucât cheltuielile predării bunului vândut (dacă predarea nu presupune transportul bunului dintr-un loc în altul) sunt, în lipsă de stipulație contrară, în sarcina vânzătorului, potrivit art. 1166 alin. (2) C.civ.

28. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Întrucât locul executării obligației de predare a fost stabilit de părți la sediul cumpărătorului, cheltuielile de predare a sticlelor vor fi în sarcina vânzătorului, în lipsă de stipulație contrară [art. 1666 alin. (2) C.civ.]. Drept urmare, X ar fi avut dreptul la plata cheltuielilor de transport doar în cazul în care părțile ar fi prevăzut în mod expres acest drept al său, în lipsa unei astfel de clauze costul transportului revenindu-i.

Așadar, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, cea de la litera C fiind, evident, falsă.

29. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Problema vânzării unui bun individual determinat (cert) ce pierise la momentul vânzării primește soluții diferite, după cum pieirea bunului a fost totală ori parțială (art. 1659 C.civ.):

a) dacă, la momentul încheierii contractului, bunul individual determinat este pierit în întregime, contractul nu produce niciun efect (art. 1659 teza I C.civ.), fiind lovit de nulitate absolută; prin urmare, cumpărătorul nu va putea fi obligat la plata prețului, iar dacă l-a plătit, are dreptul la restituire;

b) în cazul în care bunul era pierit doar parțial la momentul încheierii contractului, cumpărătorul care nu cunoștea pieirea bunului la momentul vânzării, deci de bună-credință, va putea cere fie anularea contractului, fie reducerea corespunzătoare a prețului (art. 1659 teza a II-a C.civ.); *per a contrario*, cumpărătorul care, în momentul vânzării, avea cunoștință de faptul că bunul este pierit

parţial nu poate să solicite nici anularea şi nici reducerea preţului, acesta acceptând să cumpere bunul aşa cum se găsea el la momentul vânzării (*Fişe 2019*, p. 661).

Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă, întrucât, dacă bunul cert era pierit în totalitate la momentul vânzării, cumpărătorul are dreptul la restituirea preţului, indiferent dacă avea sau nu cunoştinţă de faptul pieirii, contractul fiind nul absolut.

Dreptul tutorelui de a cumpăra bunurile persoanei pe care o reprezintă este negat total de art. 1654 alin. (1) lit. b) C.civ., care interzice acestuia să achiziţioneze respectivele bunuri, chiar şi prin licitaţie publică, sub sancţiunea nulităţii relative, astfel că şi varianta de răspuns de la litera B este greşită.

În ipoteza bunurilor vândute în bloc, pentru un preţ global şi unic, proprietatea se transmite cumpărătorului de la momentul încheierii contractului, chiar dacă bunurile nu au fost individualizate (art. 1679 C.civ.); în acest caz, deşi sunt bunuri de gen potrivit naturii lor, ele sunt individual determinate potrivit voinţei părţilor, exprimată în contractul de vânzare încheiat (*Fişe 2019*, p. 667). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

30. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

În cazul în care cumpărătorul a pierdut în totalitate dreptul de proprietate asupra bunului cumpărat ca urmare a evicţiunii sale de către un terţ, el poate cere rezoluţiunea contractului, restituirea preţului şi repararea prejudiciului suferit (daune-interese) (art. 1700 C.civ.), indiferent de buna sau reaua-credinţă a vânzătorului la momentul încheierii vânzării.

Cu privire la restituirea preţului, vânzătorul are obligaţia de înapoiere a sumei primite cu acest titlu de la cumpărător, chiar dacă, la data evicţiunii, valoarea bunului a scăzut sau dacă bunul a suferit deteriorări însemnate, fie din neglijenţa cumpărătorului, fie prin forţă majoră [art. 1701 alin. (1) C.civ.]. Dacă însă lucrul are, la data evicţiunii, o valoare mai mare, din orice cauză, vânzătorul este dator să plătească cumpărătorului, pe lângă preţ, şi sporul de valoare acumulat până la data evicţiunii [art. 1701 alin. (3) C.civ.]. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Întinderea daunelor-interese este prevăzută de art. 1702 alin. (1) C.civ., care se aplică şi vânzătorului de bună-credinţă, şi celui de rea-credinţă. Astfel, despăgubirea datorată de vânzător cuprinde valoarea fructelor pe care cumpărătorul a fost obligat să le restituie celui care l-a evins, cheltuielile de judecată efectuate de cumpărător în procesul cu cel care l-a evins, precum şi în procesul de chemare în garanţie a vânzătorului, cheltuielile încheierii şi executării contractului de vânzare şi pierderile suferite şi câştigurile nerealizate de către cumpărător din cauza evicţiunii. Prin urmare, şi varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În plus, dacă vânzătorul a fost de rea-credinţă (a cunoscut cauza evicţiunii la data încheierii contractului), acesta va fi ţinut să restituie cumpărătorului şi cheltuielile făcute pentru efectuarea şi, după caz, ridicarea lucrărilor voluptuare [art. 1702 alin. (3) C.civ.]. Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

31. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

În ceea ce priveşte obligaţia de garanţie pentru evicţiune, părţile o pot modifica sau înlătura. Astfel, potrivit art. 1698 alin. (1) C.civ., cu respectarea anumitor limite ale clauzelor de nerăspundere pentru evicţiune prevăzute de lege, părţile au libertatea să extindă ori să restrângă obligaţia de garanţie şi pot chiar să îl exonereze pe vânzător. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

În situaţia în care, fără a exista o hotărâre judecătorească, cumpărătorul a recunoscut dreptul terţului, poate pierde dreptul de garanţie, cu excepţia cazului în care acesta dovedeşte că nu existau motive suficiente pentru a împiedica evicţiunea [art. 1705 alin. (2) C.civ.]. Astfel, angajarea răspunderii vânzătorului pentru evicţiune nu este, în toate cazurile, condiţionată de producerea evicţiunii prin intermediul unei hotărâri judecătoreşti, spre exemplu, atunci când cumpărătorul renunţă la bun, întrucât dreptul invocat de terţ este evident (*Fişe 2019*, p. 687). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât, pentru situaţia în care cumpărătorul a recunoscut dreptul terţului şi dovedeşte că nu existau motive suficiente pentru a împiedica evicţiunea, chiar fără a exista o hotărâre judecătorească, vânzătorul va fi ţinut în continuare de obligaţia de garanţie pentru evicţiune.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit art. 1706 C.civ., vânzătorul este obligat să garanteze contra evicţiunii faţă de orice dobânditor subsecvent al bunului, fără a deosebi după cum dobândirea este cu titlu gratuit sau oneros. În acest caz, garanţia contra evicţiunii va exista din partea noului vânzător faţă de noul cumpărător şi tot aşa în toate vânzările

subsecvente, având acelaşi conţinut precum cel al garanţiei cumpărătorului iniţial, cu condiţia ca aceşti subdobânditori să nu îşi fi asumat riscul producerii evicţiunii (*Fişe 2019*, p. 683).

32. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Între R, proprietarul unui imobil, şi S s-a încheiat o promisiune unilaterală de cumpărare, prin care S se obligă să cumpere, dacă R va dori să vândă bunul. În considerarea promisiunii astfel încheiate, S a plătit suma de 20.000 de lei. La o dată ulterioară, R, proprietarul, constituie asupra imobilului un drept real de ipotecă, iar după acest moment R îl invită pe S la notar în vederea încheierii contractului de vânzare, dată la care R nu s-a mai prezentat.

În primul rând, trebuie precizat că promisiunea unilaterală de cumpărare este contractul prin care numai o parte se obligă (în speţa noastră, S) să cumpere bunul, la un anumit preţ, faţă de cealaltă parte, dacă aceasta din urmă (R) va dori să vândă. De asemenea, conform art. 1670 C.civ., în lipsă de stipulaţie contrară, sumele achitate în temeiul unei promisiuni bilaterale de vânzare sau promisiuni unilaterale de vânzare-cumpărare reprezintă un avans din preţul convenit. Deci, cei 20.000 de lei plătiţi de S către R reprezintă un avans din preţul imobilului.

Obligaţia asumată de promitentul-cumpărător S se consideră stinsă şi deci promisiunea nu va produce efecte atunci când potenţialul vânzător R (creditor al obligaţiei de cumpărare sau beneficiarul acesteia) a constituit un alt drept real asupra bunului, înainte ca promisiunea să fi fost executată în termenul şi în condiţiile stabilite de părţi [art. 1669 alin. (4) C.civ.]. În aceste condiţii, obligaţia de a cumpăra în viitor bunul, asumată de S, se consideră stinsă, drept urmare, nu va putea pretinde instanţei pronunţarea unei hotărâri care să ţină loc de act autentic şi nici să ceară rezoluţiunea promisiunii unilaterale pentru refuzul nejustificat al lui R de a vinde imobilul. Astfel, variantele de răspuns de la literele A şi C sunt eronate.

S mai are doar posibilitatea solicitării de a-i fi restituită suma plătită cu titlu de avans din preţ, respectiv cei 20.000 de lei, astfel încât varianta de răspuns de la litera B este singura corectă în speţă.

33. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Contractul de vânzare este un contract sinalagmatic, astfel că dă naştere la obligaţii în sarcina ambelor părţi. Obligaţiile vânzătorului sunt: obligaţia de a transmite proprietatea, obligaţia de a preda bunul şi obligaţia de garanţie contra viciilor ascunse şi contra evicţiunii.

Predarea bunului semnifică punerea efectivă a bunului vândut la dispoziţia cumpărătorului, împreună cu tot ce este necesar, după împrejurări, pentru exercitarea liberă şi neîngrădită a posesiei (*Fişe 2019*, p. 674). Predarea bunului presupune, totodată, şi remiterea tuturor accesoriilor acestuia, dar şi a titlurilor şi a documentelor privitoare la proprietatea sau folosinţa bunului [art. 1686 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Ca regulă, în urma încheierii unui contract de vânzare, vânzătorul datorează garanţie contra viciilor ascunse. Prin excepţie, în anumite situaţii şi dacă din voinţa părţilor rezultă astfel, garanţia contra viciilor ascunse poate fi limitată, după cum este posibil ca prin lege să fie instituită o excepţie de la această obligaţie. Un astfel de caz este cel prevăzut de art. 1707 alin. (5) C.civ., potrivit căruia în vânzările silite nu se datorează garanţie contra viciilor ascunse. Aşadar, şi varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Cât priveşte garanţia contra evicţiunii, aceasta are ca beneficiari atât pe cumpărător, cât şi pe orice dobânditor subsecvent al bunului, fără a deosebi după cum dobândirea este cu titlu oneros ori cu titlu gratuit (art. 1706 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

34. Răspuns: B, C ***(admitere INM, 2013)***

În cazul contractelor de vânzare, cu excepţia situaţiilor prevăzute de lege ori dacă din voinţa părţilor nu rezultă contrariul, regula o reprezintă transmiterea imediată, de drept, a proprietăţii din momentul încheierii contractului, chiar dacă bunul nu a fost predat sau preţul nu a fost plătit la momentul respectiv (art. 1674 C.civ.). În situaţia vânzării după mostră sau model, proprietatea se strămută la momentul predării către cumpărător a bunului identic cu mostra sau modelul, deci nu la momentul încheierii contractului, fiind astfel o excepţie de la regula enunţată mai sus (art. 1680 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 1697 C.civ., obligaţia de garanţie contra evicţiunii este indivizibilă între debitori, ceea ce înseamnă că, în situaţia unei pluralităţi de vânzători, fiecare dintre aceştia poate fi constrâns separat la executarea întregii obligaţii.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât, deși personală, obligația de garanție urmează bunul, astfel că înstrăinarea lui de către cumpărător (cu titlu gratuit sau cu titlu oneros) nu îl exonerează pe vânzător de răspunderea pentru evicțiune, întocmai cum prevede și art. 1706 C.civ. (M. Gavriș, în *Noul Cod civil, vol. III*, p. 68).

35. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Singura variantă corectă este cea de la litera B, dacă avem în vedere dispozițiile art. 1698 alin. (2) C.civ., care permit părților să restrângă sau să înlăture obligația de garanție a vânzătorului, acesta din urmă putând fi totuși obligat, cu excepția situației în care cumpărătorul nu și-a asumat riscul producerii evicțiunii, să restituie prețul primit.

Afirmația de la litera A este falsă, întrucât, conform art. 1706 C.civ., vânzătorul este obligat să garanteze contra evicțiunii față de orice dobânditor subsecvent al bunului, fără a deosebi după cum dobândirea este cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, această obligație nefiind limitată în timp.

Rezoluțiunea totală a contractului de vânzare poate fi cerută de cumpărător dacă acesta a fost evins de întregul bun sau de o parte a acestuia îndeajuns de însemnată încât, dacă ar fi cunoscut evicțiunea, el nu ar mai fi încheiat contractul [art. 1700 alin. (1) C.civ.], astfel că ultima variantă propusă este falsă.

36. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Promisiunea unilaterală de cumpărare este contractul prin care o persoană (promitent) se obligă să cumpere un bun, la un anumit preț, față de cealaltă parte (beneficiar), dacă acesta din urmă va dori să îi vândă. Art. 1669 alin. (4) C.civ. stabilește anumite situații în care debitorul unei promisiuni unilaterale de cumpărare este exonerat de obligația sa, printre care și situația în care creditorul său (beneficiarul) înstrăinează bunul înaintea executării promisiunii. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă. În plus, dacă au fost plătite și anumite sume de bani cu ocazia încheierii promisiunii de vânzare-cumpărare, unilaterală sau bilaterală, în lipsă de stipulație contrară, acestea sunt considerate a fi plătite cu titlu de avans din prețul stabilit (art. 1670 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție de 6 luni nu este data încheierii promisiunii, ci, în conformitate cu dispozițiile art. 1669 alin. (2) C.civ., data la care ar fi trebuit încheiat contractul.

37. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

În cadrul contractului de vânzare, părțile pot să prevadă o clauză prin care vânzătorul rămâne proprietar până la achitarea integrală a prețului, chiar în cazul în care bunul a fost predat (art. 1684 C.civ.). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, transmiterea proprietății are loc la achitarea integrală a prețului și, chiar dacă bunul a fost predat, clauza operează ca o condiție suspensivă în privința cumpărătorului (dreptul de proprietate se va transmite la momentul îndeplinirii condiției) (*Fișe 2019*, p. 669).

În ceea ce privește obligația de garanție pentru evicțiune, conform art. 1698 alin. (1) C.civ., părțile au libertatea să extindă ori să restrângă această obligație, putând chiar să îl exonereze pe vânzător de orice garanție contra evicțiunii. Acest tip de clauză este permisă atât timp cât este expres prevăzută de părți, dar cu respectarea unor limite. Astfel, art. 1699 teza I C.civ. stabilește că, *deși s-a convenit că vânzătorul nu va datora nicio garanție, el răspunde totuși de evicțiunea cauzată ulterior vânzării prin faptul său personal ori de cea provenită din cauze pe care, cunoscându-le în momentul vânzării, le-a ascuns cumpărătorului*. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece vânzătorul va răspunde întotdeauna pentru evicțiunea cauzată ulterior vânzării, dacă decurge din faptul său personal, și deci poate fi obligat și la plata de daune-interese.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât obligația de garanție pentru viciile ascunse ale bunului vândut nu este condiționată de cunoașterea de către vânzător a existenței acestor vicii. Art. 1708 alin. (1) C.civ. prevede că, *dacă părțile nu au convenit altfel, vânzătorul este obligat să garanteze contra viciilor ascunse, chiar și atunci când nu le-a cunoscut*.

38. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

În materia vânzării, prețul trebuie să fie stabilit în bani, să fie determinat sau determinabil, real și serios. În ceea ce privește condiția ca prețul să fie determinat, părțile trebuie să prevadă în contract

exact valoarea acestuia. Prețul este determinabil când nu a fost stabilit prin contract și părțile au convenit doar asupra unei modalități prin care acesta poate fi determinat ulterior, dar nu mai târziu de data plății, și care nu necesită un nou acord de voință al părților, conform art. 1661 C.civ. Mai mult, dispozițiile art. 1664 alin. (1) C.civ. stabilesc că, în lipsa determinării exprese a prețului, acesta din urmă este suficient determinat dacă poate fi stabilit potrivit împrejurărilor. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Art. 1653 alin. (1) C.civ. stabilește incapacități speciale de a cumpăra în sarcina unor persoane care exercită anumite profesii juridice, printre care și în sarcina practicienilor în insolvență care nu pot cumpăra, direct sau prin persoane interpuse, drepturi litigioase care sunt de competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție își desfășoară activitatea. Sancțiunea pentru nerespectarea acestei dispoziții legale este nulitatea absolută, și nu, cum greșit este menționat în varianta de răspuns de la litera B, nulitatea relativă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă (a se vedea explicațiile oferite la întrebarea anterioară).

39. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Dacă în vânzarea unui imobil cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură suprafața reală este mai mare decât cea stipulată, iar excedentul depășește a douăzecea parte din suprafața convenită, cumpărătorul va plăti suplimentul de preț corespunzător sau va putea obține rezoluțiunea contractului. Atunci când însă excedentul nu depășește a douăzecea parte din suprafața convenită, cumpărătorul nu poate obține rezoluțiunea, dar nici nu este dator să plătească prețul excedentului [art. 1743 alin. (2) C.civ.].

Acțiunea vânzătorului pentru suplimentul de preț și aceea a cumpărătorului pentru reducerea prețului sau pentru rezoluțiunea contractului trebuie să fie intentate, sub sancțiunea decăderii din drept, în termen de un an de la încheierea contractului, afară de cazul în care părțile au fixat o dată pentru măsurarea imobilului, caz în care termenul de un an curge de la acea dată (art. 1744 C.civ.).

În consecință, având în vedere perioada de timp care a trecut de la momentul vânzării, respectiv mai mult de un an, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, vânzătorul fiind decăzut din dreptul de a cere obligarea cumpărătorului la plata suplimentului de preț corespunzător excedentului de teren.

Cât privește rezoluțiunea judiciară a vânzării, această opțiune îi aparține numai cumpărătorului, nu și vânzătorului, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită.

40. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Contractul de vânzare încheiat între V (în calitate de vânzător) și T (în calitate de cumpărător) a fost afectat de o condiție rezolutorie negativă; așadar, în cazul în care nu ar fi fost respectată condiția impusă, contractul ar fi fost desființat cu efect retroactiv.

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât dreptul de preempțiune al lui V a fost respectat, acesta neexercitându-l în termenul stabilit de lege [10 zile în cazul bunurilor mobile, potrivit art. 1732 alin. (4) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, incorectă, întrucât condiția rezolutorie nu s-a îndeplinit, tabloul nefiind expus la expoziția de artă, astfel cum s-au înțeles părțile prin contractul inițial.

Singura variantă corectă este cea de la litera C, V având dreptul să solicite rezoluțiunea contractului de vânzare pentru neplata prețului, cu consecințele specifice.

41. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Potrivit art. 1714 C.civ., dispozițiile privitoare la garanția contra viciilor ascunse se aplică și atunci când bunul vândut nu corespunde calităților convenite de către părți. Așadar, deși nu este vorba despre vicii ascunse, astfel cum sunt ele definite de art. 1707 alin. (2) C.civ., necorespunderii bunului din punctul de vedere al calităților cu privire la care părțile au convenit îi este aplicabil regimul juridic al acestora.

Prin urmare, în acest caz, cumpărătorul poate obține, după caz, potrivit art. 1710 C.civ.: (1) înlăturarea viciilor de către vânzător sau pe cheltuiala lui; (2) înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel, însă lipsit de vicii; (3) reducerea corespunzătoare a prețului; sau (4) rezoluțiunea vânzării.

După cum se poate observa, art. 1710 C.civ. nu impune o ordine de prioritate pentru remediile aplicabile în cazul garanției pentru vicii, astfel că varianta de răspuns de la litera A nu este corectă.

pentru că subordonează posibilitatea de rezoluțiune a contractului față de neoferirea, de către vânzător, a unui alt bun în locul celui viciat. De altfel, caracterul alternativ al sancțiunilor de la alin. (1) este întărit de dispozițiile art. 1710 alin. (2) C.civ., referitoare la cenzurarea judiciară a opțiunii cumpărătorului (explicație oferită de Comisia de soluționare a contestațiilor).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, astfel cum am arătat mai sus, în cazul necorespunderii calităților convenite de către părți, se aplică dispozițiile din materia garanției contra viciilor ascunse.

În fine, răspunsul de la litera C este greșit față de dispozițiile art. 1713 C.civ., care prevăd că beneficiarul obligației de garanție contra viciilor ascunse (cumpărătorul) nu pierde dreptul de alegere între măsurile prevăzute de art. 1710 alin. (1) C.civ. nici chiar în caz de pieire, prin forță majoră, a bunului, deci cu atât mai puțin pierde acest drept în situația prevăzută de varianta amintită.

42. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Obligația vânzătorului de garanție pentru vicii ascunse poate fi restrânsă, în anumite condiții, în funcție de buna sau reaua-credință a vânzătorului. Astfel, dacă părțile prevăd în contract o clauză care înlătură sau limitează răspunderea pentru vicii, aceasta este nulă în privința viciilor pe care vânzătorul le-a cunoscut ori trebuia să le cunoască la data încheierii contractului. Prin urmare, dacă vânzătorul este de bună-credință (nu a cunoscut viciile ascunse la data încheierii contractului), părțile pot conveni în mod valabil înlăturarea sau limitarea răspunderii acestuia, deci varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Pentru a angrena răspunderea vânzătorului cu privire la viciile ascunse ale bunului vândut trebuie îndeplinite o serie de condiții: a) viciul să fie ascuns; b) viciul să fie grav; c) viciul sau cauza lui să fi existat la data predării bunului (vânzătorul nu răspunde pentru viciile apărute ca urmare a unor cauze intervenite ulterior predării, acestea urmând a fi suportate de cumpărător, în calitatea sa de proprietar); d) viciul să se ivească înăuntrul termenului de garanție; e) viciul să fie inerent bunului vândut (*Fișe 2019*, p. 689-690). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În temeiul obligației vânzătorului de garanție contra viciilor, cumpărătorul poate obține, după caz: a) înlăturarea viciilor de către vânzător sau pe cheltuiala acestuia; b) înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel, însă lipsit de vicii; c) reducerea corespunzătoare a prețului; sau d) rezoluțiunea vânzării [art. 1710 alin. (1) C.civ.]. În consecință, cumpărătorul are mai multe posibilități, și nu doar dreptul de a cere reducerea corespunzătoarea a prețului sau rezoluțiunea. În schimb, cumpărătorul nu poate introduce, concomitent, mai multe acțiuni prin care să solicite luarea unor măsuri dintre cele prevăzute de art. 1710 alin. (1) C.civ., exercițiul uneia dintre ele excluzându-le pe celelalte (*Fișe 2019*, p. 694). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

43. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Garanția pentru vicii ascunse există numai dacă viciul sau cauza lui exista la data predării bunului, și nu la data încheierii contractului, astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă [art. 1707 alin. (3) C.civ.].

Garanția nu este datorată în cazul vânzării silite [art. 1707 alin. (5) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă, după cum corectă este și afirmația de la litera C, dacă avem în vedere prevederile art. 1713 C.civ., conform cărora pierderea sau deteriorarea bunului, chiar prin forță majoră, nu îl împiedică pe cumpărător să obțină aplicarea măsurilor prevăzute de art. 1710 alin. (1) C.civ. (înlăturarea viciilor, înlocuirea bunului vândut, reducerea corespunzătoare a prețului ori rezoluțiunea vânzării).

44. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Părțile au libertatea să *extindă* ori să *restrângă* obligația de garanție a vânzătorului pentru evicțiune; acestea pot chiar conveni să îl exonereze pe vânzător de orice garanție contra evicțiunii [art. 1698 alin. (1) C.civ.] – aceste clauze sunt permise, cât timp sunt prevăzute expres de convenția părților, cu următoarele *limitări*:

a) *evicțiunea provenită din faptul personal al vânzătorului* – vânzătorul va răspunde întotdeauna de evicțiunea cauzată *ulterior* vânzării ce decurge prin faptul său personal (art. 1699 teza I C.civ.);

b) *evicțiunea provenită din cauze pe care vânzătorul le-a ascuns cumpărătorului* – vânzătorul va *răspunde întotdeauna* de evicțiune, în cazul în care a fost *de rea-credință*, respectiv pentru evicțiunea provenită din cauze pe care, cunoscându-le în momentul vânzării, le-a ascuns cumpărătorului

(art. 1699 teza a II-a C.civ.). Soluția se întemeiază pe argumentul conform căruia, în materie de dol sau de rea-credință, întinderea răspunderii părții în culpă depășește cadrul contractual, fiind asimilată unei răspunderi civile delictuale, din cauza elementului intențional ilicit la momentul la care părțile intră în relații contractuale de drept civil.

Clauza care ar contraveni oricăreia dintre cele două limite este lovită de nulitate absolută de drept (*clauză considerată nescrisă*);

c) *vânzătorul nu poate fi exonerat de obligația restituirii prețului*. Prin excepție, această regulă nu operează dacă cumpărătorul a încheiat vânzarea asumându-și, în mod expres, riscul producerii evicțiunii [art. 1698 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 688).

Prin urmare, față de explicațiile oferite mai sus, varianta de răspuns de la litera A este corectă, iar cea de la litera B este, evident, greșită.

Varianta de răspuns de la litera C redă, în realitate, definiția unei varietăți de vânzare, respectiv vânzarea cu plata prețului în rate și rezerva proprietății (art. 1755 C.civ.), care este valabilă și care conține, în același timp, și o excepție de la regula generală privind transmiterea riscului contractului, prevăzută de art. 1274 C.civ., riscul fiind preluat de cumpărător, acestuia fiindu-i predat bunul, nefiindu-i transferat însă și dreptul de proprietate. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

45. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Obligația de plată a prețului este de esența vânzării. Regulile privitoare la executarea obligației de plată sunt supletive. Dacă părțile nu stabilesc altfel, se vor aplica dispozițiile din Codul civil referitoare la plata prețului de către cumpărător.

În lipsa unei stipulații contrare, plata se efectuează la locul în care bunul se află la momentul încheierii vânzării și de îndată ce proprietatea este transmisă [art. 1720 alin. (1) C.civ.]. Dacă la data încheierii contractului bunurile se află în tranzit, în lipsa unei stipulații contrare, locul la care se face plata este acela care rezultă din uzanțe, dacă acestea există, ori locul final de destinație [art. 1720 alin. (2) C.civ.].

În cazul în care nu s-a convenit altfel, cumpărătorul are obligația de a plăti dobânzi asupra prețului: din ziua dobândirii proprietății, dacă bunul produce fructe civile sau naturale (art. 1721 teza I C.civ.), sau din ziua predării bunului, dacă bunul nu produce fructe, însă îi procură alte foloase cumpărătorului (art. 1721 teza finală C.civ.). În ambele cazuri, dobânzile au caracter remuneratoriu, fiind vorba despre un fruct civil al creanței având ca obiect plata prețului; ele privesc numai perioada anterioară momentului scadenței obligației de plată a prețului. De la momentul scadenței obligației de plată a prețului și până la plata efectivă, vor curge dobânzi moratorii (art. 1535 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 696). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Vânzarea unei moșteniri este acel contract de vânzare prin care, în schimbul unui preț, se înstrăinează dreptul de a culege o moștenire deschisă sau o cotă-parte din aceasta [art. 1747 alin. (1) C.civ.]. În principiu, vânzătorul unei moșteniri garantează numai calitatea sa de moștenitor, dacă nu specifică bunurile asupra cărora se întind drepturile sale (art. 1748 C.civ.), în lipsa unei dispoziții contrare (prin care părțile pot înlătura și această garanție). Totuși, vânzătorul va rămâne răspunzător pentru datoriile moștenirii vândute, potrivit art. 1751 C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

O altă varietate de vânzare este vânzarea cu plata prețului în rate și rezerva proprietății. Ca regulă, pentru a se putea dispune rezoluțiunea unui contract, este necesar, printre altele, să existe o neexecutare, chiar și parțială, dar suficient de importantă, a obligației asumate de către cealaltă parte a contractului (art. 1551 C.civ.). În consecință, regula este că instanța va fi chemată să aprecieze asupra caracterului însemnat al neexecutării, în lipsa unor prevederi exprese ale părților. Uneori, prin norme speciale se stabilesc criterii concrete de apreciere a gravității neexecutării, un astfel de caz fiind în materia vânzării cu plata prețului în rate și rezerva proprietății. Astfel, prin art. 1756 C.civ. se arată că, în lipsa unei înțelegeri contrare, neplata unei singure rate, care nu este mai mare de o optime din preț, nu dă dreptul la rezoluțiunea contractului. Față de aceste considerații, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

46. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Vânzarea bunului altuia reprezintă o situație care ține de executarea obligației principale asumate prin contractul de vânzare, respectiv aceea de a transmite proprietatea asupra bunului vândut.

Astfel, art. 1683 alin. (2) C.civ. stabilește mai multe modalități de executare a obligației vânzătorului de a asigura transmiterea proprietății, printre care și situația în care proprietatea se strămută de drept cumpărătorului din momentul dobândirii bunului de către vânzător. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu trebuie încheiat un nou contract pentru transmiterea proprietății asupra bunului, strămutarea, după cum am menționat mai sus, producându-se de drept în baza contractului de vânzare încheiat inițial. Din aceleași motive, nici instanța nu ar putea să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare, întrucât actul juridic este deja încheiat. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 47. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Dintre cele trei ipoteze redate mai sus, din punct de vedere legal, corectă este cea de la litera B.

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, detenția unui bun dând naștere, în primul rând, unei prezumții de posesie [art. 919 alin. (1) C.civ.], pentru ca mai apoi posesia bunului să prezume proprietatea, dar numai în cazul bunurilor mobile și al celor imobile neînscrise în cartea funciară [art. 919 alin. (3) C.civ.].

Tot falsă este și ipoteza de la litera C, întrucât vânzarea bunului altuia este valabilă, conform art. 1683 alin. (1) C.civ., vânzătorul fiind obligat să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la titularul său către cumpărător.

Așadar, singura variantă corectă este cea de la litera B, în cazul dat X fiind obligat să asigure transmiterea dreptului de proprietate de la Y către Z, în caz contrar urmând a fi atrasă răspunderea sa contractuală față de Z.

| 48. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Spre deosebire de concepția existentă sub imperiul Codului civil de la 1864, în actuala reglementare, vânzarea bunului altuia este o convenție valabilă, ce dă naștere obligației vânzătorului de a transmite dreptul de proprietate de la titularul său către cumpărător [art. 1683 alin. (1) C.civ.].

În situația în care vânzătorul nu asigură transmiterea dreptului de proprietate către cumpărător, acesta din urmă poate cere rezoluțiunea contractului, restituirea prețului și, dacă este cazul, daune-interese [art. 1683 alin. (4) C.civ.].

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, celelalte două fiind false.

| 49. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

A a încheiat cu B un contract de vânzare a bunului altuia, care este valabil, obligația vânzătorului fiind considerată ca executată fie prin dobândirea de către acesta a bunului, fie prin ratificarea vânzării de către proprietar, fie prin orice alt mijloc, direct ori indirect, care procură cumpărătorului proprietatea asupra bunului [art. 1683 alin. (1) și (2) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

Dacă din lege sau din voința părților nu rezultă contrariul, proprietatea se strămută de drept cumpărătorului din momentul dobândirii bunului de către vânzător sau al ratificării contractului de vânzare de către proprietar [art. 1683 alin. (3) C.civ.], deci nu cu efect retroactiv, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Dacă vânzătorul (A) nu asigură transmiterea proprietății către cumpărător (B), acesta din urmă poate cere rezoluțiunea contractului, restituirea prețului și, dacă este cazul, daune-interese [art. 1683 alin. (4) C.civ.], astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 50. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Răspunsul corect la această întrebare este cel de la litera C, prin raportare la dispozițiile art. 1275 C.civ. Conform articolului menționat, *dacă cineva a transmis succesiv către mai multe persoane proprietatea unui bun mobil corporal, cel care a dobândit cu bună-credință posesia efectivă a bunului este titular al dreptului, chiar dacă titlul său are dată ulterioară* [art. 1275 alin. (1) C.civ.]; *dacă niciunul dintre dobânditori nu a obținut posesia efectivă a bunului mobil corporal și creanța fiecăruia de predare a bunului este exigibilă, va fi preferat cel care a sesizat cel dintâi instanța de judecată* [art. 1275 alin. (3) C.civ.]. În această materie, *este de bună-credință dobânditorul care, la data intrării în posesie, nu a cunoscut și nici nu putea să cunoască obligația asumată anterior de înstrăinător* [art. 1275 alin. (2) C.civ.].

Aplicând dispozițiile art. 1275 C.civ. la problema dată, observăm că W este cel care urmează a fi considerat proprietar. Y nu poate avea această calitate, întrucât nu a intrat în posesia bunului, iar Z nu a fost de bună-credință, deoarece a știut despre contractul de vânzare încheiat cu Y, oferind lui X un preț mai mare tocmai pentru a nu mai încheia contractul cu acesta.

W a fost de bună-credință, necunoscând contractele de vânzare anterioare, și, deși nu a intrat în posesia bunului, a fost cel care a introdus acțiune împotriva lui X pentru a-l obliga la predarea motocicletei, astfel că devin pe deplin aplicabile dispozițiile art. 1275 alin. (3) C.civ. redate mai sus.

| 51. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este, în mod evident, corectă. Art. 1658 C.civ. stabilește că obiect al vânzării îl pot constitui și bunurile viitoare, respectiv cele care nu există la momentul încheierii contractului, dar care vor exista la un moment ulterior. Momentul transmiterii proprietății va fi diferit însă după cum bunul viitor este individual determinat ori generic determinat, cumpărătorul putând să își asume riscul nerealizării bunului sau al genului limitat, caz în care va fi obligat la plata prețului [art. 1658 alin. (4) C.civ.].

Dacă prețul unui contract de vânzare a fost stabilit fără intenția de a fi plătit, ne aflăm în fața prețului fictiv, sancțiunea în acest caz fiind nulitatea relativă, și nu cea absolută (art. 1665 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, dacă părțile stabilesc prețul în funcție de greutatea lucrului vândut, cuantumul acestuia nu include și greutatea ambalajului (art. 1663 C.civ.), dispoziție ce protejează cumpărătorul de eventualele manopere dolosive ale vânzătorului care, în acest gen de vânzare, este, de cele mai multe ori, profesionist (M. Gavriș, *Nou Cod civil, vol. III*, p. 23). În consecință, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 52. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Vânzarea unui bun viitor dă naștere în sarcina vânzătorului la obligația transmiterii proprietății, care va intra în patrimoniul cumpărătorului la momentul în care bunul se va fi realizat [art. 1658 alin. (1) C.civ.]. Așadar, vânzarea unui bun viitor dă naștere obligației de a transfera proprietatea, varianta de răspuns de la litera A fiind greșită.

De asemenea, chiar dacă vânzarea privește un bun viitor care se confecționează prin acte succesive, nu ne vom afla în fața unui contract cu executare succesivă, transmiterea proprietății urmând a fi executată dintr-o dată, la fel ca și plata prețului, astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, vânzarea unui bun viitor este un contract comutativ, părțile cunoscând de la început întinderea drepturilor și obligațiilor lor. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 53. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Dispoziții privitoare la vânzarea bunului viitor găsim la art. 1658 C.civ., care în alin. (4) stabilește că, *atunci când cumpărătorul și-a asumat riscul nerealizării bunului sau genului limitat, după caz, el rămâne obligat la plata prețului*. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Contractul de vânzare a unui bun viitor va fi considerat încheiat din chiar momentul acordului de voință, proprietatea urmând a fi dobândită de cumpărător în momentul realizării bunului, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, în cazul în care bunul viitor nu se realizează, contractul nu va produce niciun efect [art. 1658 alin. (2) teza a II-a C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este falsă.

| 54. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Dacă în contractul de vânzare s-a stipulat un termen pentru plata prețului și, după încheierea actului, cumpărătorul a devenit insolvabil ori garanțiile acordate vânzătorului s-au diminuat, vânzătorul poate suspenda executarea obligației de predare cât timp cumpărătorul nu acordă garanții îndestulătoare că va plăti prețul la termenul stabilit [art. 1694 alin. (1) C.civ.].

Dacă, prin contract, vânzătorul a acordat un termen în vederea efectuării plății prețului, atunci acesta are *drept de retenție asupra bunului*, până la îndeplinirea obligației de plată a prețului putând refuza predarea bunului; în cazul în care cumpărătorul depune o cauțiune sau prezintă o garanție în vederea achitării prețului la termen, dreptul de retenție nu mai există, iar obligația de predare devenită scadentă trebuie îndeplinită (*Fișe 2019*, p. 677).

Prin urmare, dacă insolvabilitatea cumpărătorului intervine între momentul încheierii contractu și scadența obligației de plată a prețului, vânzătorului nu poate opta între rezoluțiunea vânzări și suspendarea obligației de predare a bunului și nici nu poate denunța unilateral vânzarea. Singura prerogativă a vânzătorului este aceea de a suspenda predarea bunului până la acordarea de garanții îndestulătoare de către cumpărător că va plăti prețul la termenul stabilit. Așadar, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este greșită (întrebarea urmărește a identifica ce *nu* poate cumpărătorul, și nu ce poate face acesta).

| 55. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Din datele speței reținem că în cauză a fost încheiată o promisiune bilaterală de vânzare între unul dintre cei trei coproprietari ai unui imobil, în calitate de promitent-vânzător, și o altă persoană, în calitate de promitent-cumpărător, acesta din urmă achitând la momentul încheierii antecontractu cu titlu de arvună, suma de 20.000 de euro. Părțile promisiunii au stabilit elementele esențiale ale vânzării, căzând de acord și cu privire la termenul în care contractul translativ de proprietate urma a fi încheiat în forma cerută de lege. Întrucât promitentul-vânzător a refuzat să mai încheie contractul de vânzare, K, promitent-cumpărător, poate să solicite, exclusiv de la promitentul-vânzător (E), și numai în contradictoriu cu acesta, rezoluțiunea promisiunii și daune-interese pentru prejudiciul suferit prin neexecutare.

Pentru a ajunge la această variantă, vom avea în vedere atât o serie de dispoziții legale, cât și cele statuate de ICCJ, Completul RIL, prin *Decizia nr. 12/2015* (M. Of. nr. 678 din 07.09.2015). Astfel, potrivit deciziei amintite, *în situația în care promitentul-vânzător a promis vânzarea întregului imobil, deși nu are calitatea de proprietar exclusiv al acestuia, promisiunea de vânzare nu poate fi executată în natură sub forma pronunțării unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare pentru întregul bun, în lipsa acordului celorlalți coproprietari.* Față de cele statuate, reiese cu puterea evidenței că varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

În situație analizată, promitentul-vânzător (E) își asumă obligația de a încheia un contract de vânzare și de a transmite proprietatea asupra întregului imobil, deși, la momentul încheierii promisiunii de vânzare, el deține doar o cotă-parte ideală din dreptul de proprietate.

Pentru a-și putea executa promisiunea de vânzare a întregului bun, promitentul-vânzător ar trebui ca, anterior încheierii contractului promis, să devină proprietar exclusiv al bunului (fie prin partaj, fie într-o altă modalitate juridică), întrucât, în situația în care ar încheia totuși un contract de vânzare pentru întregul bun, deși nu este proprietar decât pe o cotă-parte, ar nesocoti principiul instituit de art. 641 alin. (4) C.civ., respectiv acela potrivit căruia actele de dispoziție cu privire la bunul comun nu se pot încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor.

Conform prevederilor actualului Cod civil, sancțiunea actului juridic încheiat cu încălcarea acestui principiu este inopozabilitatea actului față de coproprietarul care nu a consimțit, expres sau tacit, la încheierea acestuia [art. 642 alin. (1) C.civ.]. În consecință, K nu va putea declara rezoluțiunea promisiunii și cere dublul arvunei de la F și G care s-au opus vânzării, actul încheiat cu E nefiind opozabil acestora, astfel încât singura variantă aflată la îndemâna lui K este cea arătată la litera C, care este și singura variantă de răspuns corectă.

§2. Contractul de donație

| 56. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Întrebarea are în vedere anumite particularități privind încheierea donației între persoane absente. Încheierea contractului de donație între persoane absente presupune exprimarea consimțământului părților la momente diferite, iar nu concomitent, implicând deci existența a două manifestări de voință concretizate în două acte juridice unilaterale distincte: oferta de donație și acceptarea donației. În această situație, contractul se consideră încheiat la momentul la care ofertantul a luat cunoștință de acceptarea ofertei de către destinatar.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este greșită, întrucât oferta de donație trebuie acceptată de către destinatar în timpul vieții sale, pentru că doar la acel moment se realizează acordul de voință al părților, și, în plus, acceptarea trebuie comunicată donatorului. De asemenea, conform art. 1013 alin. (2) C.civ., dacă decesul destinatarului intervine imediat după ce

a acceptat oferta de donație, comunicarea către donator a actului de acceptare va putea fi făcută de către moștenitorii donatarului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere dispozițiile exprese ale art. 1013 alin. (1) teza I C.civ., care prevăd posibilitatea donatorului de a revoca oferta de donație atât timp cât acesta din urmă nu a luat cunoștință de acceptarea destinatarului. Revocarea poate fi expresă sau tacită, spre exemplu, prin înstrăinarea bunului ce făcea obiectul ofertei de donație (*Fișe 2019*, p. 718).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în cazul unei oferte făcute unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu, aceasta se acceptă de reprezentantul legal [art. 1013 alin. (3) C.civ.]. În schimb, incapacitatea sau decesul *ofertantului* atrage caducitatea acceptării ofertei de donație [art. 1013 alin. (1) teza a II-a C.civ.].

| 57. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Condiția capacității de a dispune prin liberalități trebuie îndeplinită atât la data la care dispunătorul își exprimă consimțământul, așa cum prevede art. 987 alin. (2) C.civ. în materia liberalităților în general, cât și la data acceptării ofertei de donație, pentru cazul încheierii donației între persoane absente. Condiția capacității de a primi o donație trebuie îndeplinită la data la care donatarul acceptă donația, potrivit art. 987 alin. (3) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 711). Prin urmare, acceptarea făcută de donatar ar putea conduce la încheierea valabilă a contractului de donație între absenți, chiar dacă între timp donatarul (beneficiarul) a decedat, întrucât, potrivit art. 1013 alin. (2) teza a II-a C.civ., moștenitorii destinatarului pot comunica ofertantului acceptarea donației de către donatarul decedat. Or, în speța noastră, până la momentul comunicării acceptării, ofertantul (OD) a decedat și, potrivit art. 1013 alin. (1) teza finală C.civ., decesul acestuia atrage caducitatea acceptării, întrucât în privința sa survine o incapacitate de a dispune prin donație înainte de a fi acceptată oferta acestuia. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă, moștenitorii destinatarului pot să comunice acceptarea făcută de acesta, dar, ca urmare a decesului donatorului (OD), acceptarea devine caducă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este greșită, întrucât, conform articolului amintit mai sus, ca urmare a decesului ofertantului, acceptarea devine caducă, și nu oferta de donație, cum greșit este menționat în cuprinsul răspunsului.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece oferta de donație trebuie să fie acceptată de destinatar în timpul vieții sale, ceea ce înseamnă că moștenitorii acestuia nu pot accepta oferta de donație în locul donatarului [art. 1013 alin. (2) C.civ.].

| 58. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Ca regulă, donația trebuie încheiată prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute [art. 1011 alin. (1) C.civ.], cu excepția donației indirecte, a celei deghizate și a darului manual [art. 1011 alin. (2) C.civ.]. Acesta din urmă se încheie valabil prin acordul de voință al părților, însoțit de tradițiunea bunului mobil corporal, a cărui valoare nu poate depăși 25.000 de lei [art. 1011 alin. (4) C.civ.]. Prin urmare, contractul de donație a tabloului în valoare de 50.000 de lei trebuia încheiat în formă autentică, în caz contrar operațiunea juridică fiind lovită de nulitate absolută. Rezultă că varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce afirmația de la litera B este falsă.

În fine, conform art. 1011 alin. (3) C.civ., bunurile mobile care constituie obiectul donației (indiferent de valoarea lor) trebuie enumerate și evaluate într-un înscris, chiar sub semnătură privată, sub sancțiunea nulității absolute a donației, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera C să fie, de asemenea, corectă.

| 59. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Între P și B s-a încheiat o promisiune de donație, prin care P s-a obligat să îi doneze lui B o casă de vacanță. Actul a fost încheiat în forma cerută de lege (forma înscrisului autentic), astfel încât nu sunt probleme legate de valabilitatea promisiunii [art. 1014 alin. (1) C.civ.].

Având în vedere că promitentul-donator s-a răzgândit în privința încheierii contractului de donație, art. 1014 alin. (2) C.civ. dă dreptul promitentului-donatar să ceară instanței doar daune-interese echivalente cu cheltuielile pe care le-a făcut și avantajele pe care le-a acordat terților în considerarea promisiunii. B nu poate solicita instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de donație, având în vedere faptul că încheierea acestui contract ține de o apreciere pur subiectivă din partea donatorului, cu atât mai mult cu cât este vorba despre un act cu titlu gratuit. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În privința conversiunii promisiunii în donație, aceasta nu este posibilă, întrucât în cauză nu vorbim despre un act nul absolut, ale cărui efecte să fie înlăturate prin conversiune. Promisiunea de donație este valabil încheiată, cu respectarea tuturor condițiilor de fond și de formă, singura problemă fiind cea a executării obligației asumate prin acest contract. Or, sancțiunea pentru neexecutarea obligațiilor asumate printr-un contract nu poate fi în niciun caz nulitatea, ci, eventual, revocarea, rezoluțiunea, rezilierea etc., după caz. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, în considerarea dispozițiilor art. 1014 alin. (2) C.civ.

60. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Între D, în calitate de promitent-donator, și F, în calitate de promitent-donatar, a fost încheiată în formă autentică, cu respectarea deci a cerinței prevăzute de art. 1014 alin. (1) C.civ., o promisiune de donație cu privire la un imobil situat în Cluj. Promisiunea astfel încheiată nu conține obligația în sarcina lui F de a urma cursurile unei facultăți din același oraș, această chestiune rămânând doar în stadiul de deziderat din partea promitentului-donator. Prin urmare, nu se poate susține că promisiunea de donație instituie o sarcină pentru promitentul-donatar, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită. Varianta este falsă și prin raportare la dispozițiile art. 1022 C.civ., care stabilesc că promisiunea de donație se revocă de drept doar pentru apariția unui caz de ingratitudine ori pentru deteriorarea situației materiale a promitentului, și nicidecum pentru neexecutarea sarcinii de către beneficiar.

Nici varianta de răspuns de la litera B nu este adevărată, deoarece F, fiind terț față de eventualul contract de vânzare încheiat de D, nu va putea cere rezoluțiunea contractului. Este adevărat că prin încheierea promisiunii, în temeiul art. 627 alin. (4) C.civ., s-a născut o clauză de inalienabilitate cu privire la imobilul ce a făcut obiectul antecontractului, însă F, astfel cum am arătat și anterior, nu va putea solicita rezoluțiunea contractului de vânzare încheiat cu nerespectarea clauzei, ci va putea, eventual, să solicite anularea acestui contract, în baza dispozițiilor art. 629 alin. (2) C.civ.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, întrucât, dacă promitentul nu execută promisiunea, F va putea pretinde de la acesta doar daune-interese reprezentând cheltuielile făcute cu amenajarea apartamentului, neavând la îndemână și dreptul de a solicita instanței pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de donație [art. 1014 alin. (2) C.civ.].

61. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera B este singura corectă, donația fiind făcută lui T sub condiția încheierii căsătoriei acestuia cu V. În această situație, căsătoria dintre T și V nemaifiind încheiată, donația nu mai produce efecte, aceasta devenind caducă, potrivit art. 1030 C.civ. (*Fișe 2019*, p. 72[illegible]

62. Răspuns: A *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Din punctul de vedere al formei, contractul de donație este, ca regulă, un act solemn. Așadar, pentru încheierea sa valabilă este necesară respectarea formei autentice, sub sancțiunea nulității absolute, astfel cum prevede și art. 1011 alin. (1) C.civ. Cu toate acestea, anumite tipuri de donații nu sunt supuse condițiilor restrictive de formă prevăzute de articolul sus-menționat, iar acestea sunt donațiile deghizate, cele indirecte și darurile manuale [art. 1011 alin. (2) C.civ.].

La fel, și promisiunea de donație este tot un act solemn, fiind necesară, pentru încheierea sa valabilă, exteriorizarea sa într-un înscris autentic [art. 1014 alin. (1) C.civ.]. Sancțiunea nerespectării formei este, și în acest caz, nulitatea absolută a promisiunii de donație conținute într-un înscris sub semnătură privată sau într-o manifestare verbală de voință.

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de la litera C este, evident, greșită.

Cu referire la revocarea pentru ingratitudine a donației, aceasta este numai judiciară, ea neoperând de drept, fiind necesară formularea, în termenul de prescripție prevăzut de lege, a unei acțiuni în justiție pentru ca instanța să dispună desființarea actului gratuit, pentru unul dintre cazurile prevăzute de art. 1023 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

63. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Dintre enunțuri, singurul care corespunde dispozițiilor legale în vigoare este cel de la litera A.

Regula generală în materia răspunderii civile contractuale este aceea că debitorul este ținut să repare prejudiciul cauzat cu intenție sau din culpă (art. 1547 C.civ.). Luând în considerare faptul că donația este un contract cu titlu gratuit, prin derogare de la regula generală, art. 1017 C.civ. consacră o regulă specială: *În executarea donației, dispunătorul răspunde numai pentru dol și culpă gravă* (FR. DEAK, L. MIHAI, R. POPESCU, *Tratat de drept civil. Contracte speciale*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 234). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

În privința obligației de garanție, ca regulă, donatorul nu răspunde pentru evicțiune [art. 1018 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, în cazul donației cu sarcini, *în limita valorii acestora* (și nu doar dacă valoarea lor depășește valoarea bunului donat, astfel cum se menționează în enunț), donatorul va răspunde pentru evicțiune ca și vânzătorul [art. 1018 alin. (2) C.civ.], întrucât, în limita sarcinilor respective, donația este un contract cu titlu oneros și sinalagmatic (*idem*, p. 235). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Tot falsă este și ipoteza redată la litera C. Desfacerea căsătoriei prin divorț nu are niciun efect asupra valabilității donației făcute între soți, ci, dimpotrivă, pune capăt incertitudinii soțului donatar cu privire la soarta bunului primit de la soțul donator, astfel cum prevede art. 1031 C.civ.

64. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

În principiu, donația este un act irevocabil. Cu toate acestea, donația poate fi, printre altele, revocată pentru ingratitudine și pentru neexecutarea sarcinii.

În privința revocării pentru neexecutarea sarcinii, aceasta se poate obține exclusiv pe cale judiciară, deci prin introducerea unei acțiuni la instanța competentă.

Acțiunea în revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii poate fi introdusă de donator, dar și de succesorii săi în drepturi, conform art. 1027 alin. (1) C.civ. Ca urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece prevede ca singur titular al acțiunii în revocare pe donator.

Mai mult, art. 1027 alin. (3) C.civ. statuează că acțiunea în revocare pentru neexecutarea sarcinii trebuie introdusă în termenul de prescripție de 3 ani, care curge de la data la care sarcina trebuia executată, și nu de la data deschiderii succesiunii, cum greșit este menționat în varianta de răspuns de la litera B.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, dacă sarcina a fost prevăzută în favoarea unui terț, acesta nu poate solicita revocarea donației, deoarece nu este parte în contract, însă are posibilitatea să solicite doar executarea silită a sarcinii, în calitate de terț beneficiar, conform art. 1027 alin. (2) C.civ.

65. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Nulitatea căsătoriei atrage nulitatea relativă a donației făcute soțului de rea-credință, potrivit art. 1032 C.civ. În ceea ce privește soțul de bună-credință, acesta este asimilat soțului dintr-o căsătorie valabilă, iar raporturile patrimoniale dintre foștii soți sunt supuse dispozițiilor privitoare la divorț (art. 304 C.civ.). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nulitatea căsătoriei nu atrage caducitatea donației, ci nulitatea relativă a acesteia, și, în plus, nulitatea relativă afectează doar donația făcută soțului de rea-credință, nu și donația făcută soțului de bună-credință.

Încheierea contractului de donație între persoane absente presupune exprimarea consimțământului părților la momente diferite, implicând existența a două manifestări de voință concretizate în două acte juridice unilaterale distincte: oferta de donație și acceptarea donației. Donatorul (ofertantul) și donatarul (beneficiarul) trebuie să fie în viață și să fie capabili atât la momentul exprimării ofertei, cât și la momentul acceptării ofertei de către destinatar. Așadar, oferta de donație trebuie acceptată de beneficiar în timpul vieții sale, potrivit art. 1013 alin. (2) C.civ., pentru că doar la acel moment se realizează acordul de voință al părților, și, în plus, acceptarea va trebui comunicată donatorului (*Fișe 2019*, p. 718). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, acțiunea prin care se solicită revocarea donației sau executarea sarcinii poate fi introdusă în termen de 3 ani de la data la care sarcina trebuia executată, conform art. 1027 alin. (3) C.civ., și nu într-un termen de un an, cum greșit este menționat în cadrul prezentei variante de răspuns.

66. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Donațiile între soți sunt valabile, ele având însă un regim derogatoriu în ceea ce privește revocabilitatea lor. Astfel, art. 1031 C.civ. stabilește că orice donație între soți este revocabilă numai în timpul căsătoriei, stabilind astfel o excepție de la principiul irevocabilității donațiilor prevăzut de art. 1015 C.civ.

Cu toate acestea, actul prin care unul dintre soți a donat celuilalt soț un bun propriu poate f revocat de donator numai pe perioada căsătoriei; după rămânerea definitivă a hotărârii de declara a nulității căsătoriei donația nu va mai putea fi revocată unilateral, prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

Însă, nulitatea căsătoriei va avea drept consecință, printre altele, și nulitatea relativă a donaț făcute soțului de rea-credință, după cum prevede art. 1032 C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât donația va fi lovită de nulitate relativă, și nu absolută.

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C, donatorul având dreptul de a confirma donația după aflarea cauzei de nulitate a căsătoriei.

| 67. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Conform art. 990 alin. (1) C.civ., este anulabilă donația făcută medicilor în perioada în care în mod direct sau indirect, îi acordau îngrijiri de specialitate dispunătorului pentru boala care este cauză a decesului, cu excepția situației în care respectivul medic este soț, rudă în linie dreaptă or colateral privilegiat al defunctului [art. 990 alin. (2) lit. a) C.civ.].

Acțiunea în anularea donației este prescriptibilă în termen de 3 ani, care va începe să curgă de la data la care moștenitorii au luat cunoștință de existența liberalității [art. 990 alin. (4) C.civ.]

În consecință, având în vedere că N nu este nici rudă în linie dreaptă și nici colateral privilegiat a lui D, contractul de donație încheiat în favoarea sa va fi lovit de nulitate relativă, care va putea fi cerută de moștenitorii dispunătorului în termen de 3 ani de la data la care au aflat de existența contractului.

Prin urmare, variantele de răspuns corecte ar fi cele de la literele B și C, dacă la varianta de la litera B se va citi „de la data când **F** a luat cunoștință de existența contractului", în loc de „de la data când **D** a luat cunoștință de existența contractului".

| 68. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)***

Revocarea donației pentru neîndeplinirea sarcinilor, la fel ca și revocarea pentru ingratitudine nu operează de drept, fiind necesară formularea unei acțiuni de către donator sau succesorii săi în drepturi, în termen de 3 ani de la data la care sarcina trebuia executată. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, art. 1033 C.civ. interzicând donațiile simulate sau făcute prin persoane interpuse, încheiate cu scopul eludării principiului revocabilității donațiilor între soți.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât donațiile indirecte nu sunt supuse dispozițiilor referitoare la forma autentică a contractului, indiferent de valoarea bunului ce constituie obiectul liberalității [art. 1011 alin. (2) C.civ.].

| 69. Răspuns: B ***(admitere la INM și în magistratură, 2022)***

Pentru varianta de răspuns de la litera A, care este greșită, a se vedea explicațiile anterioare.

Insolvabilitatea promitentului-donator, intervenită anterior executării, atrage revocarea de drept a promisiunii de donație, potrivit art. 1022 alin. (2) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Art. 1016 C.civ. permite inserarea în contractul de donație a unei clauze potrivit căreia vor fi întoarse bunurile dăruite dacă donatarul ar predeceda donatorului, fără a se considera că se aduce atingere principiului irevocabilității donațiilor. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este falsă.

| 70. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Donația este un contract unilateral, adică este un contract care dă naștere, în principiu, la obligații numai în sarcina uneia dintre părți, respectiv în sarcina donatorului, cu excepția donației cu sarcini, unde și donatarului îi revin anumite îndatoriri.

În ceea ce privește obligațiile donatorului, cu excepția regulilor derogatorii impuse de caracterul gratuit al donațiilor (în privința garanției pentru evicțiune și pentru vicii ascunse), contractului de donație, fiind translativ de proprietate, i se aplică regulile de drept comun din materia vânzării (*Fișe 2019*, p. 725).

Garanția pentru evicțiune, ca regulă, nu este una dintre obligațiile ce incumbă donatorului. Cu toate acestea, dacă a promis expres garanția sau dacă evicțiunea decurge din fapta sa ori dintr-o împrejurare care afectează dreptul transmis, pe care a cunoscut-o și nu a comunicat-o donatarului

la momentul încheierii contractului, donatarul îl va putea trage la răspundere pe donator pentru evicțiune [art. 1018 alin. (1) C.civ.]. Mai mult, în cazul donației cu sarcini, în limita valorii sarcinii, donatorul răspunde pentru evicțiune întocmai ca vânzătorul [art. 1018 alin. (2) C.civ.].

Aceeași este și situația garanției contra viciilor ascunse: regula este lipsa răspunderii donatorului [art. 1019 alin. (1) C.civ.]. Totuși, dacă a cunoscut viciile ascunse și nu le-a adus la cunoștința donatarului la încheierea contractului, donatorul va fi ținut să repare prejudiciul cauzat prin aceste vicii [art. 1019 alin. (2) C.civ.], iar în cazul donației cu sarcini, în limita valorii acesteia, donatorul răspunde pentru viciile ascunse întocmai ca și vânzătorul [art. 1019 alin. (3) C.civ.].

Din expunerea de mai sus reiese că variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

Astfel cum am afirmat la începutul acestei note explicative, donația poate fi și cu titlu oneros, dacă a fost prevăzută cu o sarcină. În cazul neexecutării sarcinii de către donatar, donatorul ori succesorii săi în drepturi pot cere fie executarea sarcinii, fie revocarea donației [art. 1027 alin. (1) C.civ.], acesta fiind unul dintre cazurile de excepție de la principiul irevocabilității donației. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

| 71. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Potrivit art. 1011 alin. (1) C.civ., *donația se încheie prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute*. Așadar, donația încheiată de defunct printr-un înscris sub semnătură privată este nulă absolut.

În schimb, dispozițiile art. 1010 C.civ. prevăd că o liberalitate poate fi confirmată de către moștenitorii universali și cu titlu universal ai donatorului, după decesul acestuia. Astfel, prin transferul efectuat de moștenitori al sumei de bani donate de defunct către donatar, a avut loc o confirmare a nulității absolute pentru lipsa formei. În această situație se consideră că ei au renunțat la posibilitatea invocării oricărui viciu de formă sau a oricăror alte motive de nulitate a donației și, pe cale de consecință, donația va produce efecte. Așadar, instanța va respinge acțiunea în constatarea nulității donației, deci varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Moștenitorii pot, în schimb, să solicite instanței aplicarea sancțiunii civile a reducțiunii liberalităților excesive. Astfel, dacă donația făcută de cel care a lăsat moștenirea aduce atingere rezervei succesorale, în sensul că depășește cotitatea disponibilă, moștenitorii rezervatari au dreptul să ceară desființarea donației ca urmare a reducțiunii liberalităților excesive, în măsura necesară reîntregirii rezervei. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 72. Răspuns: C ***(admitere INM, 2014)***

Darul manual este o varietate a contractului de donație, care presupune, pe lângă acordul de voință, și o manifestare exterioară – constând în tradițiunea (predarea materială a) bunurilor mobile corporale de la donator la donatar, conform art. 1011 alin. (4) teza a II-a C.civ. Toate bunurile mobile corporale sunt susceptibile de transmitere prin dar manual, însă libertatea este limitată la valoarea de 25.000 de lei, conform art. 1011 alin. (4) teza I C.civ. (a se vedea *Fișe 2019*, p. 710). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă și, în mod evident, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

| 73. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Darul manual poate avea ca obiect, conform art. 1011 alin. (4) C.civ., bunuri mobile corporale cu o valoare de până la 25.000 de lei. Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu orice bun mobil corporal care se încadrează în limita valorică impusă de lege poate face obiectul unui dar manual. Excepție fac bunurile viitoare, deoarece acestea nu sunt susceptibile de tradițiune. Prin urmare, contractul de dar manual fiind un contract real, predarea materială a bunului ține de esența contractului și, în consecință, nu poate avea ca obiect bunuri viitoare, care nu există la momentul manifestării acordului de voință.

Darul manual, ca orice donație, este supus condițiilor de fond ale contractului de donație. Astfel, fiind o liberalitate între vii, trebuie ca părțile să aibă capacitatea de a dispune și de a primi, conform art. 987 C.civ., să aibă o cauză licită și să existe intenția de a dărui și intenția de a primi. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece contractul de dar manual presupune, pe lângă acordul de voință, și predarea materială a bunurilor mobile, or, dacă bunul se află deja în posesia donatarului la momentul manifestării acordului de voință al părților, putem conchide că tradițiunea a fost deja efectuată.

| 74. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Între X și Y s-a încheiat un contract de donație, ce are ca obiect o colecție de bijuterii în valoare de 500.000 de euro, în același timp stipulându-se și o sarcină în favoarea unui terț (Z), respectiv ca donatarul să plătească acestuia, timp de 4 ani, câte 10.000 de lei. Este vorba, așadar, despre o donație cu sarcină în favoarea unui terț, un caz de stipulație pentru altul.

În privința formei, dată fiind valoarea colecției de bijuterii, mai mare de 25.000 de lei, și având în vedere că nu ne aflăm nici în fața unei donații indirecte sau a uneia deghizate, părțile trebuie să încheie donația prin înscris autentic, sub sancțiunea nulității absolute, după cum prevede art. 1011 alin. (1) C.civ. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În cazul în care donatarul (Y) nu și-ar executa sarcina, Z, fiind un terț față de contractul de donație ar putea solicita exclusiv executarea obligației [art. 1027 alin. (2) C.civ.], nu și desființarea contractului, această sancțiune aplicându-se doar la solicitarea donatorului sau a succesorilor acestuia, potrivit art. 1027 alin. (1) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, fiind vorba despre încheierea unui contract de donație, aceasta este esențialmente irevocabilă, ceea ce înseamnă că irevocabilitatea constituie o condiție de valabilitate a contractului de donație, orice clauză din contract care ar contraveni acestui principiu ducând la nulitatea absolută a întregului act.

Astfel, este considerată incompatibilă cu principiul irevocabilității donației clauza prin care s-ar permite lui X să dispună în viitor de colecția de bijuterii, în cazul în care Y ar muri fără să fi dispus de aceasta [art. 1015 alin. (2) lit. d) C.civ.], inserarea unei astfel de clauze ducând la nulitatea absolută a donației în sine, și nu numai a respectivei dispoziții contractuale. Din acest motiv, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 75. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Donația este un contract esențialmente irevocabil. Irevocabilitatea donației este mai mult decât un simplu efect al contractului, ea este o condiție de valabilitate a acestui contract (irevocabilitate de gradul II). Din acest motiv, potrivit art. 1015 alin. (1) C.civ., este interzisă inserarea în contractul de donație a oricărei clauze ce ar aduce atingere intenției de a gratifica, respectiv care ar permite donatorului să revoce donația prin voința sa. Inserarea unei astfel de clauze are ca efect nulitatea absolută a întregului contract, și nu doar a clauzei respective [art. 1015 alin. (2) C.civ.].

Potrivit legii, sunt interzise, printre altele, următoarele clauze: care permit donatorului să denunțe unilateral contractul și care permit donatorului să dispună în viitor de bunul donat, chiar dacă donatorul moare fără să fi dispus de acel bun [art. 1015 alin. (2) lit. c) și d) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Totuși, nu este incompatibilă cu irevocabilitatea donației clauza referitoare la întoarcerea bunului donat, dar numai dacă donatarul ar predeceda donatorului ori dacă atât donatarul, cât și descendenții săi ar predeceda donatorului [art. 1016 alin. (1) C.civ.]. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită, existând posibilitatea întoarcerii convenționale a bunurilor donate.

În fine, de la principiul irevocabilității donației legea prevede și excepții: revocarea pentru neexecutarea sarcinii și pentru ingratitudine.

În situația în care donația a fost prevăzută cu o sarcină în favoarea unui terț, ne aflăm în fața unei stipulații pentru altul, iar în caz de neexecutare de către donatar a obligației stabilite, terțul beneficiar, nefiind parte la contract, nu poate cere decât executarea sarcinii, și nicidecum revocarea donației [art. 1027 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 76. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Întrebarea are în vedere cunoașterea cazurilor de nulitate absolută prevăzute de art. 1015 alin. (2) C.civ., care reprezintă în fond sancționarea unor clauze incompatibile cu principiul irevocabilității donațiilor.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece donația indirectă reprezintă o varietate a contractului de donație care, conform art. 1011 alin. (2) C.civ., este exceptată de la condiția de formă prevăzută pentru donații, și anume nu se cere forma autentică pentru valabilitatea acesteia.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte. În conformitate cu art. 1015 alin. (2) lit. b) C.civ., donația care impune plata datoriilor pe care donatorul le-ar contracta în viitor, dacă valoarea maximă a acestora nu este determinată, este lovită de nulitate absolută. Practic, o astfel de clauză

împiedică posibilitatea ca donatorul să revoce indirect donația prin impunerea plății unor datorii în sarcina donatarului care pot ajunge până la valoarea bunului donat și, în plus, prin impunerea unor astfel de plăți, acestea pot înlătura caracterul gratuit al contractului. De asemenea, art. 1015 alin. (2) lit. d) C.civ. permite donatorului să continue să dispună, în viitor, de bunul donat, chiar dacă donatorul moare fără să fi dispus de acel bun. De asemenea, dacă dreptul de a dispune vizează doar o parte din bunurile donate, nulitatea operează numai în privința acestei părți (*Fișe 2019*, p. 719).

| 77. Răspuns: B, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Codul civil român în vigoare recunoaște doar două cazuri de revocare legală a contractului de donație, respectiv revocarea pentru ingratitudine și revocarea pentru neexecutarea sarcinii. Codul civil de la 1864 a consacrat și o a treia cauză de revocare, și anume revocarea pentru survenientă de copil, la care însă legiuitorul român actual a renunțat, întrucât afecta în mod grav securitatea circuitului civil. În legătură cu aplicarea în timp a dispozițiilor referitoare la acest caz de revocare legală, art. 96 din Legea nr. 71/2011 dispune că prevederile art. 829 C.civ. 1864 nu se aplică în cazul în care copilul s-a născut după intrarea în vigoare a noului Cod civil. Rezultă că, în situația în care copilul s-a născut anterior datei de 01.11.2011 și sunt îndeplinite condițiile Codului civil din 1864, donația s-a revocat de drept, iar efectele se pot produce și în prezent, dat fiind termenul de 30 de ani în care se poate intenta acțiune în restituire (FR. DEAK, L. MIHAI, R. POPESCU, *op. cit.*, p. 245, nota de subsol nr. 1).

Așadar, nașterea unui copil al donatorului după intrarea în vigoare a Codului civil din 2009 nu va avea nicio consecință asupra donației încheiate de acesta din urmă, varianta de răspuns de la litera A fiind falsă.

Cazurile de revocare a donației pentru ingratitudine sunt limitativ enumerate de art. 1023 C.civ., legea sancționând, printre altele, pe donatarul care a atentat la viața donatorului, a unei persoane apropiate lui sau, știind că alții intenționează să atenteze, nu l-a înștiințat pe donator [art. 1023 lit. a) C.civ.]. Prin urmare, constituie caz de revocare a donației dacă donatarul știa că fratele său intenționează să atenteze la viața unei persoane apropiate donatorului și nu l-a înștiințat pe acesta din urmă, astfel că varianta de răspuns de la litera B este adevărată.

În fine, neexecutarea fără justificare a sarcinilor la care s-a obligat donatarul va putea avea ca efect revocarea donației, după cum se arată în mod expres în textul art. 1027 alin. (1) C.civ., astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 78. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Întrebarea vizează efectele revocării pentru ingratitudine, atât efectele generale (între părți) reglementate de art. 1025 C.civ., cât și efectele speciale (față de terți) reglementate de art. 1026 C.civ. Astfel, conform art. 1025 alin. (2) C.civ., ca urmare a revocării, donatarul este obligat, printre altele, și la restituirea fructelor, începând cu *data introducerii cererii de revocare*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă și, în mod evident, cea de la litera A este greșită.

În ceea ce privește efectele speciale reglementate de art. 1026 C.civ., amintim faptul că, în cazul bunurilor supuse unor formalități de publicitate, revocarea pentru ingratitudine nu produce efecte față de terți, cu condiția ca terțul să își fi înscris dreptul dobândit, anterior înregistrării cererii de revocare, în registrele de publicitate aferente. *Per a contrario*, dacă bunul nu este supus unor formalități de publicitate și a fost dobândit de un terț de bună-credință printr-un act cu titlu oneros, efectul special al revocării se va produce chiar și în lipsa unei astfel de înscrieri în registrele de publicitate aferente. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 79. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Între X și Y s-a încheiat, în mod evident, un contract de donație (dar manual) având ca obiect o sumă bani, X fiind donatorul, iar Y donatarul. În același timp, donația prevede și o sarcină, impusă de X (dispunător) în favoarea lui Y (gratificat), respectiv ca acesta din urmă să își plătească studiile la o facultate privată. Întrucât Y nu și-a executat obligația asumată prin contractul de donație, el investind în schimb banii într-un autoturism, X are dreptul, potrivit art. 1027 alin. (1) C.civ., să ceară instanței fie revocarea donației (a darului manual), fie executarea sarcinii. Așa fiind, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Nu poate fi vorba despre rezoluțiunea darului manual, întrucât în această materie cauza de ineficacitate care operează, în temeiul legii, pentru neexecutarea sarcinii, este revocarea, iar nu rezoluțiunea, varianta de răspuns de la litera B fiind, în consecință, greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera A este corectă, dacă avem în vedere dispozițiile din materia îmbogățirii fără justă cauză, care stabilesc inadmisibilitatea acțiunii *de in rem verso* dacă solvens are la îndemână o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat (art. 1348 C.civ.). Cum legea îi pune la îndemână donatorului posibilitatea de a se adresa instanței cu o acțiune în revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii, o eventuală acțiune bazată pe îmbogățire fără justă cauză ar fi respinsă ca inadmisibilă, din cauza caracterului ei subsidiar, prevăzut de dispozițiile art. 1348 C.civ.

| 80. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Contractul de donație încheiat între X, în calitate de donator, și Y, în calitate de donatar, cuprinde și o sarcină stipulată în favoarea unui terț, respectiv în favoarea lui Z, nepotul donatorului și singurul moștenitor al acestuia.

Față de împrejurarea că donatarul nu a respectat sarcina impusă de donator, Z va putea să solicite, în dubla sa calitate, de terț beneficiar, dar și de succesor al lui X, atât revocarea donației, cât și executarea sarcinii, astfel cum prevede în mod expres art. 1027 C.civ.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este falsă, Z având dreptul de a solicita și revocarea donației, nu numai executarea sarcinii [art. 1027 alin. (1) C.civ.], în timp ce varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

În ceea ce privește ipoteza de la litera C, aceasta este, de asemenea, falsă, Z neavând la îndemână vreo acțiune în daune-interese contra lui Y.

| 81. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Dreptul la acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine se prescrie în termen de un an din ziua în care donatorul a știut că donatarul a săvârșit fapta de ingratitudine [art. 1024 alin. (1) C.civ.] în cazul nostru, de la 20.12.2017. În consecință, dreptul la acțiune se va prescrie la data de 20.12.2018.

Calitate procesuală în acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine au numai donatorul (activă) și donatarul (pasivă). Dacă donatarul decedează după introducerea cererii în revocare, acțiunea va fi continuată împotriva moștenitorilor acestuia [art. 1024 alin. (2) C.civ.], iar acțiunea pornită de donator va putea fi continuată de moștenitorii acestuia [art. 1024 alin. (4) C.civ.].

Însă, există și două excepții de la regula conform căreia calitatea procesuală activă revine exclusiv donatorului, și anume situațiile prevăzute de art. 1024 alin. (3) C.civ.: a) dacă donatorul a decedat în termenul de prescripție de un an fără a-l ierta pe donatar și b) dacă donatorul a decedat fără a cunoaște cauza de revocare. În ambele cazuri, acțiunea va putea fi pornită de moștenitorii donatorului.

În consecință, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, cea de la litera B fiind greșită.

| 82. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Prin stingerea, prin plată, a datoriei personale pe care R o avea față de C, P a făcut în realitate o donație soției sale, cu atât mai mult cu cât și aceasta avea cunoștință de gestul soțului. În consecință, după momentul separării în fapt a celor doi soți, dar numai pe perioada căsătoriei, P va putea obține restituirea sumei numai de la R, prin revocarea donației făcute.

În cauză nu se poate pune problema unei plăți nedatorate, întrucât plata a fost făcută pentru stingerea unei datorii existente, după cum P nu va putea obține de la R restituirea sumei în temeiul îmbogățirii fără justă cauză, îmbogățirea soției fiind în acest caz justificată, în temeiul art. 1346 lit. c) teza finală C.civ.

În consecință, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

§3. Contractul de locațiune

| 83. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Minorul de 12 ani nu are capacitate de exercițiu, astfel că nu poate încheia acte juridice civile, el urmând a fi reprezentat la încheierea lor, de aceea, varianta de răspuns de la litera A este corectă, contractul de locațiune fiind lovit de nulitate relativă (art. 43 coroborat cu art. 44 C.civ.).

Locațiunea, ca orice alt contract de altfel, poate privi și bunuri viitoare, având în vedere că nu există o dispoziție contrară, astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, dacă locatarul urmărește să desfășoare o activitate ilicită în imobilul ce va face obiectul locațiunii, contractul va fi nul pentru cauză ilicită, dacă locatorul ar fi trebuit, după împrejurări, să cunoască acest lucru [art. 1238 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 84. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Contractul de locațiune este un contract sinalagmatic, atât locatorul, cât și locatarul având obligații reciproce, și netranslativ de proprietate, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Ca regulă, contractul de locațiune este un act juridic de administrare, cu excepția situațiilor în care este încheiat pe o perioadă mai mare de 5 ani, caz în care legea îl califică drept un act de dispoziție [art. 1784 alin. (3) C.civ.], varianta de răspuns de la litera A fiind cea corectă, afirmația de la litera B fiind, evident, greșită.

| 85. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Întrebarea vizează obligația de garanție pe care locatorul o are față de locatar, decurgând din încheierea contractului de locațiune. Din interpretarea art. 1789 și urm. C.civ. rezultă că în sarcina locatorului se nasc patru obligații de garanție: a) garanția pentru viciile bunului dat în locațiune (care include garanția pentru viciile ascunse și garanția pentru viciile aparente); b) garanția pentru calitatea lucrului dat în locațiune; c) garanția pentru tulburările de fapt; d) garanția pentru tulburările de drept.

În privința garanției pentru viciile aparente, în principiu, locatorul va răspunde numai dacă ele existau la momentul încheierii contractului și locatarul le-a comunicat cu ocazia predării bunului [art. 1790 alin. (2) teza I C.civ.]. Locatorul va datora totuși despăgubiri pentru acele vicii aparente care prejudiciază viața, sănătatea și integritatea corporală a locatarului, chiar dacă acesta nu le-a comunicat cu ocazia predării bunului, conform art. 1790 alin. (2) teza finală C.civ. Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește garanția contra tulburărilor de fapt, locatorul, ca regulă, nu răspunde pentru acelea cauzate de fapta unui terț care nu pretinde vreun drept asupra lucrului (art. 1793 teza I C.civ.). În acest caz, locatarul are la îndemână o acțiune posesorie, în condițiile art. 949 alin. (2) C.civ. Prin excepție, locatorul va garanta pentru tulburările de fapt cauzate de terți, începute înaintea predării bunului și care îl împiedică pe locatar să îl preia (art. 1793 teza a II-a C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 738-739), împrejurare care face ca varianta de răspuns de la litera A să fie, la rândul ei, corectă.

| 86. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în lipsă de uzanțe și de stipulație contrară, chiria se plătește, conform art. 1797 alin. (2) lit. c) C.civ., în prima zi lucrătoare a fiecărui trimestru, dacă durata *locațiunii este de cel puțin un an*.

Pentru situația în care durata contractului nu depășește o lună, chiria se plătește în avans pentru toată durata contractului, potrivit art. 1797 alin. (2) lit. a) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă durata locațiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de un an, chiria se va plăti în prima zi lucrătoare a fiecărei luni, potrivit art. 1797 alin. (2) lit. b), și nu în ultima zi lucrătoare a lunii, cum greșit este menționat în varianta de răspuns de la litera C.

| 87. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât, în cazul contractului de vânzare, prețul constă numai într-o sumă de bani [art. 1660 alin. (1) C.civ.], în caz contrar nemaifiind în fața unui contract de vânzare, ci a unuia de schimb. Spre deosebire de contractul de vânzare, prețul într-un contract de locațiune (chiria) poate fi stabilit atât în bani, cât și în orice alte bunuri ori prestații [art. 1780 alin. (1) C.civ.], exprimarea în bani a chiriei nefiind de esența contractului de locațiune.

Cât privește incapacitățile de a încheia aceste două contracte, dispozițiile referitoare la funcționarii publici, judecătorii-sindici și practicienii în insolvență din materia vânzării sunt aplicabile în mod corespunzător și la contractul de locațiune [art. 1784 alin. (2) coroborat cu art. 1653 C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Corectă este și varianta de răspuns de la litera C, întrucât, asemenea vânzătorului, nici locatorul nu este răspunzător pentru viciile care erau aparente la data încheierii contractului și pe care locatarul nu le-a reclamat fără întârziere [art. 1790 alin. (2) C.civ.].

88. Răspuns: B, C ***(admitere la INM și în magistratură, 2022)***

Contractul de locațiune încheiat prin înscris sub semnătură privată care a fost înregistrat la organele fiscale sau încheiat în formă autentică constituie titlu executoriu doar pentru plata chiriei, nu pentru orice altă obligație a părților (art. 1798 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Dacă obiectul contractului de locațiune este o locuință, fiind încheiat fără determinarea duratei, în lipsa unei convenții contrare, chiriașul poate denunța contractul prin notificare, cu respectarea unui termen de preaviz care nu poate fi mai mic decât sfertul intervalului de timp pentru care s-a stabilit plata chiriei [art. 1824 alin. (1) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, în materia contractelor de închiriere este considerată nescrisă orice clauză în temeiul căreia chiriașul se obligă să recunoască sau să plătească în avans, cu titlu de reparații locative, sume stabilite pe baza estimărilor făcute exclusiv de locator [art. 1826 lit. c) C.civ.], astfel că și varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

89. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Contractul de locațiune încheiat între doamna T și cuplul format din domnul P și doamna G nu este un contract încheiat în considerarea calităților unei persoane, pentru a se putea pune problema unei *error in persona*, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă, în timp ce afirmația de la litera A este greșită. De asemenea, relația (imorală, poate) existentă între persoanele care formează împreună, o singură parte (aceea a locatarului) nu echivalează cu o cauză imorală a contractului de locațiune, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă, instanța neputând admite cererea de constatare a nulității actului din acest motiv.

90. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Răspunsul la speța propusă îl regăsim în textul art. 1782 C.civ., care prevede că, în situația unor locațiuni succesive ale căror perioade se suprapun fie și parțial, conflictul dintre locatari se rezolvă astfel: a) în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, în favoarea locatarului care și-a notat dreptul în cartea funciară, dispozițiile art. 902 alin. (1) C.civ. aplicându-se în mod corespunzător; b) în cazul mobilelor supuse unor formalități de publicitate, în favoarea locatarului care a îndeplinit cel dintâi aceste formalități; c) în cazul celorlalte bunuri, în favoarea locatarului care a intrat cel dintâi în folosința bunului, dispozițiile art. 1275 C.civ. aplicându-se în mod corespunzător.

Având în vedere obiectul celor două contracte de locațiune încheiate, respectiv un bun mobil care nu este supus unor formalități de publicitate, ne găsim în situația de la lit. c), astfel că va avea prioritate locatarul care a intrat cel dintâi în folosința bunului, fiind și de bună-credință.

În consecință, făcând aplicarea principiilor redate mai sus, putem aprecia că varianta de răspuns de la litera A este greșită, celelalte două fiind corecte.

91. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)***

Întrebarea urmărește verificarea anumitor aspecte din materia contractului de locațiune, referitoare la obligația de garanție ce îi revine locatorului și la caracterele juridice ale contractului.

Astfel, conform dispozițiilor art. 1789 C.civ., locatorul are obligația de a asigura locatarului liniștita și utila folosință a bunului pe tot timpul locațiunii. Această obligație include, printre altele, și obligația de garanție pentru tulburările de fapt și pentru cele de drept. Dacă în privința celei dintâi locatorul nu are, ca regulă, nicio obligație, în ceea ce privește garanția pentru tulburările de drept, aceasta este datorată împotriva oricărui terț care pretinde un drept asupra bunului dat în locațiune, chiar în lipsa unei tulburări de fapt din partea terțului [art. 1794 alin. (1) teza I C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, locatorul fiind ținut să îl garanteze pe locatar de tulburarea cauzată prin fapta unui terț care pretinde un drept asupra bunului dat în locațiune.

Contractul de locațiune nu este un act încheiat *intuitu personae*. Așadar, moartea locatorului sau cea a locatarului nu are niciun efect asupra eficacității contractului, astfel cum precizează în mod expres și legiuitorul în art. 1820 alin. (1) C.civ. Cu toate acestea, în cazul locațiunii cu durată determinată, moștenitorii locatarului pot denunța contractul în termen de 60 de zile de la data la care au luat cunoștință de moartea locatarului și de existența locațiunii [art. 1820 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, în privința caracterului de titlu executoriu al contractului de locațiune, trebuie avute în vedere, pe de o parte, dispozițiile art. 1798 C.civ., potrivit cărora contractul de locațiune încheiat prin înscris sub semnătură privată și înregistrat la organele fiscale, precum și cel încheiat în formă autentică

constituie titlu executoriu pentru plata chiriei, iar, pe de altă parte, cele ale art. 1809 alin. (2) C.civ., care stabilesc același caracter în privința contractului de locațiune, încheiat pe durată determinată, prin act autentic sau prin înscris sub semnătură privată și înregistrat la organele fiscale, în privința obligației de restituire a bunului. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

92. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Contractul de locațiune încheiat prin înscris sub semnătură privată, înregistrat la organele fiscale, constituie titlu executoriu atât pentru obligația de plată a chiriei la termenele și în condițiile stabilite (art. 1798 C.civ.), cât și pentru obligația de restituire a bunului la expirarea termenului stabilit [art. 1809 alin. (3) C.civ.], astfel că variantele de răspuns de la literele A și B sunt adevărate, cea de la litera C fiind, evident, falsă.

93. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, distrugerea în întregime a bunului dat în locațiune având drept efect încetarea de drept a contractului, fără a avea importanță dacă imposibilitatea de folosire a bunului este fortuită sau a fost cauzată de culpa locatorului (art. 1818 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, căci, în principiu, locatorul nu răspunde pentru viciile aparente existente la momentul încheierii contractului și pe care locatarul nu le-a comunicat cu ocazia predării bunului [art. 1790 alin. (2) teza I C.civ.].

În fine, în situația în care locatarul nu respectă obligația de a nu schimba destinația bunului aflat în locațiune, locatorul va putea cere rezilierea contractului și, dacă părțile prevăd în mod expres, rezilierea va putea fi obținută și prin declarație unilaterală. În consecință, rezilierea judiciară este regulă, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

94. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Potrivit art. 1810 alin. (1) și (2) C.civ., dacă după împlinirea termenului locatarul continuă să dețină bunul și să își îndeplinească obligațiile fără vreo împotrivire din partea locatorului, se consideră încheiată o nouă locațiune, pe perioadă nedeterminată (în lipsa unei dispoziții contrare a legii sau a convenției părților), în condițiile celei vechi, inclusiv în privința garanțiilor.

În speța dată a operat tacita relocațiune, încheindu-se un nou contract, pe durată nedeterminată, locatorul având obligația de a asigura în continuare folosința bunului, iar locatarul având obligația de a achita chiria în condițiile stabilite inițial. În acest caz, dacă locatorul interzice locatarului accesul în imobil prin schimbarea încuietorilor, acesta din urmă poate fie să introducă o acțiune personală, bazată pe contract, prin care să ceară obligarea locatorului la respectarea obligațiilor sale decurgând din locațiune, fie să solicite rezilierea, cu daune-interese, a contractului de închiriere, în temeiul art. 1817 C.civ.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt, în consecință, corecte.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât dispozițiile art. 950 alin. (2) C.civ. interzic introducerea acțiunii posesorii contra persoanei față de care există obligația de restituire a bunului (în cazul dat, este interzisă formularea unei acțiuni posesorii de către locatar împotriva locatorului).

95. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Contractul de locațiune este un contract esențialmente temporar, nefiind posibilă încheierea unei locațiuni perpetue (cunoscută în vechiul drept sub denumirea de emfiteoză ori embatic), legea limitând durata maximă a convenției la 49 de ani (art. 1783 C.civ.). Dacă totuși părțile prevăd în contract o durată mai mare, sancțiunea nu va fi nulitatea (absolută sau relativă a) contractului, ci reducerea, de drept, a termenului la 49 de ani. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită. Modalitatea prin care legiuitorul a înțeles să intervină în convenția părților poate fi privită într-adevăr ca o excepție de la principiul forței obligatorii a contractului, astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește regulile aplicabile contractului de locațiune încheiat pentru o astfel de durată, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 1784 alin. (3) C.civ., conform cărora persoanele care au capacitatea de a încheia doar acte de administrare vor putea încheia o locațiune pentru o durată de maximum 5 ani; cu alte cuvinte, dacă durata locațiunii depășește 5 ani, părțile trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu, o astfel de locațiune fiind considerată un act juridic de dispoziție (*Fișe 2019*, p. 733). Din aceste motive, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

96. Răspuns: A, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Obligațiile locatarului sunt stabilite de dispozițiile art. 1796 C.civ., ele fiind următoarele: obligația de a lua în primire bunul dat în locațiune, obligația de a plăti chiria în cuantumul și la termenul stabilit în contract, obligația de a folosi bunul cu prudență și diligență și cea de restituire a bunului la încetarea, din orice cauză, a contractului de locațiune.

Astfel, obligația de restituire a bunului presupune predarea bunului către locator în starea în care l-a primit, în afară de ceea ce a pierit sau s-a deteriorat din cauza vechimii, potrivit art. 1821 alin. (1) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

În privința sublocațiunii sau a cesiunii de contract, locatarul poate să le încheie atâta vreme cât nu i s-a interzis în mod expres de către locator (art. 1805 teza I C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, în privința reparațiilor de întreținere curentă, ele sunt în sarcina locatarului, în lipsă de stipulație contrară (art. 1802 C.civ.), astfel că și varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

97. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Ca regulă, desființarea dreptului care permitea locatorului să asigure folosința bunului închiriat determină încetarea de drept a contractului de locațiune [art. 1819 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, locațiunea va continua să producă efecte și după desființarea titlului locatorului pe durata stipulată de părți, fără a se depăși un an de la data desființării titlului locatorului, însă numai dacă locatarul a fost de bună-credință la încheierea locațiunii [art. 1819 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, trebuind a se face distincție după cum locatarul a fost de bună sau de rea-credință la momentul încheierii locațiunii.

Locatarul este, potrivit art. 918 alin. (1) lit. a) C.civ., un detentor precar; cu toate acestea, exercițiul acțiunilor posesorii este recunoscut și detentorilor precari, potrivit art. 949 alin. (2) C.civ., fără însă ca locatarul să poată formula această acțiune împotriva celui față de care există obligația de restituire a bunului [art. 950 alin. (2) C.civ.], deci varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

Varianta de răspuns de la litera C corespunde textelor legale în vigoare, dacă avem în vedere prevederile art. 1800 C.civ., care recunosc locatorului dreptul de a cere rezilierea, adresându-se, în principiu, instanței, în cazul în care locatarul va schimba destinația bunului.

98. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Desființarea titlului locatorului reprezintă, alături de denunțarea contractului, rezilierea, imposibilitatea folosirii bunului și moartea locatorului sau a locatarului (în condițiile art. 1820 C.civ.), o cauză de încetare (de drept) a contractului de locațiune.

Cu toate acestea, se arată în alin. (2) al art. 1819 C.civ., *locațiunea va continua să producă efecte și după desființarea titlului locatorului pe durata stipulată de părți, fără a se depăși un an de la data desființării titlului locatorului, însă numai dacă locatarul a fost de bună-credință la încheierea locațiunii*.

Aplicând aceste dispoziții legale ipotezei date, se poate concluziona că locațiunea va produce efecte doar timp de un an de la momentul rămânerii definitive a hotărârii de admitere a acțiunii în revendicare, și anume 12.09.2017, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă, cea de la litera C fiind, evident, greșită.

În privința îmbunătățirilor aduse imobilului, Codul civil recunoaște locatarului un drept de retenție până la despăgubirea sa de către locator, dar numai dacă respectivele îmbunătățiri au fost făcute cu acordul locatorului [art. 1823 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

99. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Între X, minor în vârstă de 16 ani (având deci capacitate restrânsă de exercițiu), și Y s-a încheiat un contract de locațiune cu privire la un bun mobil, pentru o perioadă de un an și două luni.

Pentru a răspunde la problema posibilității unui minor cu capacitate de exercițiu restrânsă de a încheia un contract de locațiune, trebuie să avem în vedere dispozițiile art. 1784 alin. (3) C.civ., potrivit cărora *locațiunile încheiate de persoanele care, potrivit legii, nu pot face decât acte de administrare nu vor depăși 5 ani*. Așa fiind, dacă durata locațiunii este mai mică decât sau egală cu 5 ani, contractul va putea fi încheiat în mod valabil (dacă nu intervin alte cauze de nulitate, bineînțeles) de un minor cu capacitate restrânsă de exercițiu, actul fiind considerat de legiuitor unul de administrare; dacă însă locațiunea depășește 5 ani, actul este văzut ca un act de dispoziție, pentru încheierea căruia sunt necesare încuviințarea ocrotitorului legal și autorizarea instanței de tutelă (în prezent, după

modificarea Codului civil prin Legea nr. 140/2022, și avizul consiliului de familie, dacă există), potrivit art. 41 alin. (2) C.civ.

Aplicând aceste reguli la speța dată, observăm că durata locațiunii încheiate de X este mai mică de 5 ani (de un an și două luni), astfel încât nu se pune problema nulității relative din cauza neîndeplinirii cerințelor legale privind capacitatea de exercițiu a locatorului.

Pe de altă parte însă, având în vedere că locațiunea este un act de administrare, cu titlu oneros, bilateral și comutativ, dacă sunt îndeplinite cerințele leziunii, se va putea cere anularea contractului pentru acest viciu de consimțământ, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În privința sublocațiunii, art. 1805 alin. (1) teza finală C.civ. conține o normă derogatorie în cazul în care obiectul contractului îl constituie un bun mobil. Astfel, conform dispoziției menționate anterior, dacă bunul este mobil, sublocațiunea (ori cesiunea) nu este permisă decât cu acordul scris al locatorului. În consecință, pentru a încheia o sublocațiune cu privire la un bun mobil, nu este suficient ca locatarului să nu îi fi fost interzisă această facultate în mod expres, ci este necesar să existe acordul scris al locatorului. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

100. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Contractul de locațiune încheiat între X și Y cu privire la un cal va deveni opozabil dobânditorului calului (Z) în unul dintre modurile prevăzute de art. 1811 C.civ. Astfel, în funcție de natura bunului (calul fiind bun mobil) și de necesitatea sau nu a îndeplinirii anumitor formalități pentru opozabilitatea locațiunii având ca obiect un cal, aplicabile sunt dispozițiile art. 1811 lit. d) C.civ., potrivit cărora contractul de locațiune este opozabil dobânditorului dacă la data înstrăinării bunul se afla în folosința locatarului. Or, astfel cum rezultă din datele speței, Y avea detenția bunului și folosința sa la momentul transmiterii proprietății asupra calului de la X la Z, prin urmare, contractul de locațiune este opozabil lui Z, varianta de răspuns de la litera A fiind greșită.

În privința răspunderii pentru prejudiciul cauzat jocheului, vor fi avute în vedere dispozițiile din materia răspunderii delictuale pentru prejudiciile cauzate de animale, care prevăd că *proprietarul unui animal sau cel ce se servește de el răspunde, independent de orice culpă, de prejudiciul cauzat de animal, chiar dacă acesta a scăpat de sub paza sa* (art. 1375 C.civ.).

Așa fiind, răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale revine persoanei care, la data cauzării prejudiciului, deținea paza juridică a animalului. Paza juridică presupune dreptul pe care îl are o persoană de a se folosi, în interes propriu, de animalul respectiv, ceea ce înseamnă prerogativa de control și de supraveghere exercitată asupra animalului, care îi revine, spre exemplu, proprietarului, uzufructuarului, dar și locatorului, acesta folosindu-se de bun în interes propriu (*Fișe 2019*, p. 512). În consecință, cel care va avea obligația de despăgubire a jocheului va fi Y, și nu Z, acesta din urmă neavând paza juridică a calului, chiar dacă are calitatea de proprietar. Varianta de răspuns de la litera B este deci greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, exprimând, în fapt, ideea unei tacite relocațiuni, astfel cum este definită de art. 1810 C.civ. Astfel, dacă după împlinirea termenului de locațiune Y continuă să dețină calul și să îl folosească, precum și să își îndeplinească obligațiile principale (spre exemplu, plata chiriei), iar noul locator nu se opune (continuând, spre exemplu, să încaseze chiria de la locatar), sunt incidente dispozițiile privind tacita relocațiune.

Tacita relocațiune nu constituie însă o prelungire a contractului de locațiune inițial, ci reprezintă un nou contract de locațiune, încheiat în condițiile celei vechi, dar pe durată nedeterminată, în lipsa stipulației contrare a părților (*Fișe 2019*, p. 745).

101. Răspuns: A *(admitere în magistratură, august 2013)*

Întrebarea urmărește să puncteze, pe de o parte, capacitatea necesară pentru încheierea unui contract de locațiune, iar, pe de altă parte, raportul dintre cesiunea unei locațiuni și contractul de sublocațiune.

În ceea ce privește capacitatea cerută pentru a încheia un contract de locațiune, art. 1784 alin. (3) C.civ. instituie o incapacitate în privința contractelor de locațiune încheiate pe o perioadă mai mare de 5 ani. Astfel, potrivit dispoziției menționate, locațiunile încheiate de persoanele care, potrivit legii, nu pot face decât acte de administrare nu vor depăși 5 ani. Deci, pentru locațiunea încheiată pentru o durată mai mare de 5 ani, părțile trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu, o astfel de locațiune fiind considerată un act juridic de dispoziție, iar pentru locațiunile încheiate pe perioade mai mici

sau egale cu 5 ani, locatorul și locatarul pot avea capacitate restrânsă de exercițiu, atâta vreme cât actul încheiat nu îi prejudiciază (*Fișe 2019*, p. 733). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în cazul în care locațiunea se încheie de o persoană care nu poate face decât acte de administrare, locațiunea nu poate depăși 5 ani, și nu 3 ani, cum se menționează în variantă.

Pentru a rezolva în mod corect celelalte două variante de răspuns rămase, trebuie făcută distincția între sublocațiune și cesiunea locațiunii (care este, în realitate, o cesiune de contract). Așadar, sublocațiunea este un contract de locațiune distinct, încheiat între locatarul principal și un terț sublocatar. Locatarul inițial continuă să răspundă față de locator, chiar dacă, la rândul său, a devenit locatorul sublocatarului său. Cesiunea locațiunii, pe de altă parte, nu este un nou contract de locațiune, ci este o operațiune juridică prin care se realizează substituirea unui terț în raporturile născute din contractul de locațiune preexistent [art. 1315 alin. (1) C.civ.], cu o particularitate, deoarece consimțământul cocontractantului (cedat, în speță, al locatorului) este nu numai prealabil, ci și ... (*Fișe 2019*, p. 744). Întrucât locațiunea, ca regulă, nu este încheiată *intuitu personae*, locatarul poate, dacă această facultate nu i-a fost interzisă în mod expres, fie să încheie o sublocațiune, fie să cedeze contractul său de locațiune. Dacă însă o astfel de interdicție există, trebuie să avem în vedere cu privire la ce contract operează această interdicție. Astfel, dacă locatarului i-a fost interzisă sublocațiunea, *a fortiori* (cu atât mai multă putere) îi este interzisă și cesiunea contractului; dacă însă i s-a interzis numai cesiunea contractului, locatarul va putea încheia un contract de sublocațiune, ce are efecte mai puțin grave asupra raporturilor sale cu locatorul inițial.

Față de aceste aspecte, singurul răspuns corect este cel de la litera A.

102. Răspuns: B, C *(admitere INM, 2013)*

Locațiunea, ca regulă, nu este încheiată *intuitu personae*, așa încât locatarul poate, dacă această facultate nu i-a fost expres interzisă, fie să încheie o sublocațiune, prin care transmite dreptul său de folosință, în întregime sau în parte, unei alte persoane, fie să cedeze locațiunea, în tot sau în parte, altei persoane. Amintim faptul că sublocațiunea este un contract de locațiune distinct, încheiat între locatarul principal și un terț sublocatar, spre deosebire de cedarea sau cesiunea contractului de locațiune, care reprezintă doar o operațiune juridică prin care se realizează substituirea unui terț în raporturile născute din contractul de locațiune preexistent, fără a fi un nou contract de locațiune (*Fișe 2019*, p. 743-744).

Potrivit art. 1806 alin. (1) C.civ., interdicția de a încheia o sublocațiune o include și pe aceea de a ceda locațiunea. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă și, în mod evident, cea de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât art. 1812 alin. (1) C.civ. prevede expres posibilitatea părților de a stabili prin contractul de locațiune ca, în cazul înstrăinării bunului închiriat, să înceteze și contractul de locațiune.

103. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, septembrie 2022)*

Potrivit art. 1833 C.civ., chiriașul poate ceda contractul de închiriere numai cu acordul scris al locatorului, caz în care, în lipsa unei stipulații contrare, cesionarul va răspunde solidar cu chiriașul pentru obligațiile asumate față de locator prin contractul de închiriere.

Drept urmare, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, cea de la litera B fiind falsă.

104. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Locațiunea, ca regulă, nu este încheiată *intuitu personae*, așa încât locatarul poate, dacă această facultate nu i-a fost interzisă în mod expres (art. 1805 teza I C.civ.), fie să încheie o sublocațiune totală sau parțială (dreptul de folosință al locatarului se transmite, în întregime sau numai în parte, unei alte persoane), fie să cedeze locațiunea, în tot sau în parte, unei alte persoane.

Potrivit art. 1806 C.civ., interdicția de a încheia o sublocațiune o include și pe aceea de a ceda locațiunea, în timp ce interdicția de a ceda locațiunea nu o include pe aceea de a încheia o sublocațiune (*Fișe 2019*, p. 743).

În fine, în ceea ce privește sublocațiunea bunurilor mobile, pe lângă condiția de a nu fi interzisă în mod expres de locator, mai trebuie îndeplinită și cea referitoare la acordul scris al locatorului (art. 1805 teza finală C.civ.).

Față de explicațiile arătate mai sus, putem concluziona că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două ipoteze fiind, evident, false.

105. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

În speța dată se pune problema, pe de o parte, a supraviețuirii contractului de locațiune în caz de înstrăinare, precum și a opozabilității contractului față de dobânditorul bunului ce face obiectul locațiunii, iar, pe de altă parte, a raporturilor juridice existente între locator, locatar și sublocatar, în situația unei sublocațiuni.

Răspunsul la prima problemă este dat de art. 1811 C.civ., care, cu referire la bunurile imobile, distinge după cum acestea sunt sau nu înscrise în cartea funciară. Așadar, dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat, dreptul locatarului este opozabil dobânditorului, în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, dacă locațiunea a fost notată în cartea funciară, iar în cazul imobilelor neînscrise în cartea funciară, dacă data certă a locațiunii este anterioară datei certe a înstrăinării [art. 1811 lit. a) și b) C.civ.].

În plus, trebuie să avem în vedere și dispozițiile art. 1812 alin. (1) C.civ., potrivit cărora, dacă părțile convin astfel, locațiunea încetează în cazul înstrăinării bunului dat în locațiune. Deci, în caz de înstrăinare a bunului dat în locațiune, locațiunea nu încetează, în lipsa unei înțelegeri a părților în acest sens, dobânditorului fiindu-i opozabilă locațiunea în condițiile arătate în art. 1811 C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, față de textele de lege indicate în paragrafele anterioare.

Odată înstrăinat imobilul, ca principiu, dobânditorul se subrogă în toate drepturile și obligațiile pe care le avea locatorul [art. 1813 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, T se va subroga în drepturile lui X, având, în principiu, o acțiune directă împotriva lui Z (sublocatar) pentru neplata chiriei de către Y, dar până la concurența chiriei pe care Z o datorează lui Y (locatarul principal) [art. 1807 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, pentru că în speță este vorba despre chirii care erau restante la momentul înstrăinării, pe care Y i le datora lui X, acesta din urmă păstrează dreptul de a-l acționa în instanță pe Z, pentru chiriile datorate lui Y, T putând acționa împotriva lui Z numai pentru chiriile devenite restante după înstrăinarea bunului.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B ar fi fost corectă dacă ar fi prevăzut că în contul chiriilor restante, datorate de Y la data înstrăinării imobilului, X (și nu T) va putea cere lui Z chiria pe care acesta o datorează lui Y.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, întrucât, printr-o interpretare folosind argumentul *per a contrario* a art. 1815 C.civ., rezultă că plata anticipată a chiriei poate fi opusă dobânditorului dacă cesiunea a fost cunoscută de acesta pe altă cale decât prin îndeplinirea formalităților de publicitate prevăzute de lege pentru bunul respectiv; or, cum dobânditorul T a cunoscut despre plata anticipată a chiriei prin chiar contractul prin care a dobândit imobilul, acestuia îi va putea fi opusă de către Y plata anticipată a chiriei.

106. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Înstrăinarea bunului dat în locațiune reprezintă un caz de încetare a contractului numai dacă părțile au convenit expres acest fapt [art. 1812 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, regula enunțată mai sus necunoscând vreo excepție în cazul locațiunii bunurilor mobile încheiate pe o durată de cel mult un an.

Locațiunea, chiar dacă încetează în acest mod, rămâne totuși opozabilă dobânditorului pentru un termen de două ori mai mare decât termenul de preaviz aplicat notificării denunțării contractului, chiar și după ce locatarul a fost notificat despre înstrăinare [art. 1812 alin. (2) C.civ.]. Dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat, iar părțile nu au convenit încetarea contractului din această cauză, locațiunea este opozabilă dobânditorului, în cazul imobilelor neînscrise în cartea funciară, dacă data certă a locațiunii este anterioară datei certe a înstrăinării, iar în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară, dacă locațiunea a fost notată în cartea funciară. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Prin înstrăinarea bunului dat în locațiune, dobânditorul se subrogă în toate drepturile și obligațiile locatorului, având dreptul să încaseze chiria [art. 1813 alin. (1) C.civ.]; cu toate acestea, locatorul inițial rămâne răspunzător față de locatar pentru toate prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării [art. 1813 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A, care prevede că dobânditorul devine răspunzător și pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării, dacă locațiunea îi este opozabilă, este greșită, răspunderea pentru aceste prejudicii aparținând locatorului inițial, astfel cum am arătat anterior.

107. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Situația înstrăinării bunului dat în locațiune este rezolvată de prevederile art. 1811-1815 C.civ.

Astfel, dacă bunul dat în locațiune este înstrăinat, locatorul inițial va rămâne răspunzător pentru prejudiciile cauzate locatarului anterior înstrăinării [art. 1813 alin. (2) C.civ.], ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie corectă.

De asemenea, conform art. 1814 C.civ., dacă locatarul bunului înstrăinat a dat garanții locatorului pentru îndeplinirea obligațiilor sale, dobânditorul se va subroga în drepturile izvorând din aceste garanții, în condițiile legii, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Afirmația de la litera C este falsă, deoarece contractul de locațiune va înceta pentru înstrăinarea bunului numai dacă părțile convin astfel, după cum prevede în mod expres art. 1812 alin. (1) C.civ. În orice caz, locatarul nu are dreptul să rezilieze contractul de locațiune pentru motivul schimbării locatorului, astfel că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

108. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Potrivit art. 1789 C.civ., locatorul este dator să întreprindă tot ceea ce este necesar pentru a asigura în mod constant, folosința liniștită și utilă a bunului și să se abțină de la orice fapt care ar diminua sau l-ar împiedica ori stânjeni pe locatar în folosința bunului. În temeiul acestei obligații, de a asigura locatarului liniștita și utila folosință a bunului pe tot timpul locațiunii, locatorul garantează pentru viciile bunului dat în locațiune, calitatea lucrului dat în locațiune, tulburările de fapt și tulburările de drept.

Conform art. 1790 alin. (1) C.civ., *locatorul răspunde pentru orice viciu (ascuns) care împiedică sau micșorează folosirea bunului, indiferent dacă le-a cunoscut sau nu la momentul încheierii contractului ori dacă acestea existau sau nu la momentul încheierii contractului ori au survenit în cursul locațiunii*. Făcând aplicarea dispozițiilor acestui articol la varianta de răspuns de la litera A, observăm că aceasta este greșită, neprezentând importanță nici momentul apariției viciilor și nici buna sau reaua-credință a locatorului.

Cu referire la garanția contra tulburărilor de drept, urmează a se face aplicarea dispozițiilor art. 1794 alin. (1) C.civ., care statuează că, dacă un terț pretinde vreun drept asupra bunului dat în locațiune, locatorul este dator să îl apere pe locatar chiar și în lipsa unei tulburări de fapt. Deci locatorul din speța noastră va fi obligat să îl apere pe locatar de pretențiile terțului, chiar dacă acesta nu l-a tulburat și în fapt pe locatar. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, pentru a răspunde la întrebarea locatorului referitoare la posibilitățile legale pe care le are la îndemână în cazul în care locatarul său va refuza să părăsească imobilul la expirarea duratei locațiunii, trebuie să facem aplicarea dispozițiilor art. 1809 alin. (2) C.civ., potrivit cărora, la expirarea termenului stabilit de părți, contractul de locațiune încheiat în formă autentică constituie titlu executoriu pentru obligația de restituire a bunului dat în locațiune. Așadar, la expirarea termenului, locatorul poate pune în executare silită contractul de locațiune încheiat pe durată determinată și constatat prin înscris autentic, în privința obligației de restituire a bunului dat în locațiune, nemaifiind nevoit să se adreseze unei instanțe de judecată pentru evacuarea fostului locatar din bunul dat în locațiune. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

109. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Art. 1825 C.civ. prevede cazurile și modalitățile de denunțare a unui contract de închiriere încheiat pe durată determinată, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie falsă.

Astfel, locatarul poate denunța unilateral contractul prin notificare, cu respectarea unui termen de preaviz de cel puțin 60 de zile, chiar dacă acest drept nu este prevăzut în contract [art. 1825 alin. (1) C.civ.].

Pe de altă parte, și locatorul poate denunța unilateral contractul în vederea satisfacerii nevoilor locative proprii sau ale familiei sale, dar numai dacă acest drept este prevăzut expres în contract [art. 1825 alin. (2) C.civ.].

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt cele corecte.

110. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Contractul valabil încheiat are putere de lege pentru părțile contractante. Lui nu i se poate pune capăt decât prin acordul de voință al tuturor părților. Excepție de la principiul irevocabilității contractului enunțat anterior, denunțarea unilaterală presupune manifestarea unilaterală de voință

oneroasă sau gratuită, izvorâtă din convenția părților sau din lege, care are drept efect încetarea contractului (*Fișe 2019*, p. 115).

În cazul actelor cu executare succesivă încheiate pe durată determinată, dacă dreptul de denunțare unilaterală este prevăzut expres, acest drept poate fi exercitat cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz.

În speța dată, părțile au încheiat un contract cu executare succesivă, pe durată determinată, existând posibilitatea denunțării unilaterale de către locatar după 3 ani, cu plata unei sume reprezentând chiriile cumulate pentru 6 luni. Întrucât locatarul nu și-a respectat obligația asumată, se poate considera că el a încălcat contractul de locațiune și poate fi angajată răspunderea sa contractuală, locatorul fiind îndreptățit să refuze restituirea garanției primite.

În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera C este greșită, celelalte două fiind considerate corecte.

111. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Întrucât contractul de locațiune dintre P (locator) și C (locatar) a fost notat în cartea funciară, acesta va fi opozabil dobânditorului bunului (D), în temeiul art. 1811 lit. a) C.civ.

Față de clauza din contractul încheiat între P și C referitoare la încetarea contractului de locațiune în caz de înstrăinare a bunului, în principiu D, noul proprietar, nu va mai fi ținut de obligațiile născute din actul față de care el este un terț [art. 1812 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, locațiunea îi va rămâne opozabilă acestuia după ce îi va notifica locatarului înstrăinarea, pentru un termen de două ori mai mare decât cel care s-ar fi aplicat notificării denunțării contractului (respectiv pentru 120 de zile), la finalul căruia va putea obține restituirea bunului [art. 1812 alin. (2) C.civ.].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce variantele de răspuns de la literele A și C sunt, în mod evident, greșite.

112. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Deși contractul a fost inițial încheiat pe durată determinată, respectiv pentru un an, întrucât ambele părți au continuat să își execute obligațiile și după expirarea termenului, se consideră încheiată o nouă locațiune, de această dată însă pe durată nedeterminată [art. 1810 alin. (1) și (2) C.civ.]. În acest caz, vor deveni aplicabile prevederile art. 1824 C.civ., astfel că locatorul va putea denunța unilateral contractul, cu respectarea unui termen de preaviz de 60 de zile, după expirarea căruia va deveni exigibilă obligația de restituire a imobilului.

În consecință, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și C, afirmația de la litera B fiind, evident, falsă.

113. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Contractul de locațiune încetează de drept la desființarea dreptului care permitea locatorului să asigure folosința bunului închiriat, potrivit art. 1819 alin. (1) C.civ. Cu toate acestea, dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol de lege stabilesc o situație de excepție în care contractul de locațiune va continua să producă efecte și după desființarea titlului locatorului, pe durata stipulată de părți, dar fără a se depăși *un an de la data desființării titlului, dacă locatarul a fost de bună-credință la încheierea locațiunii*. Astfel, prin desființarea titlului în temeiul căruia locatorul consimțise locațiunea, acesta nu mai este în măsură să asigure locatarului folosința lucrului, ceea ce conduce și la încetarea contractului.

În speța noastră, având în vedere că locatarul s-a asigurat că locatorul are dreptul de a închiria bunul, acesta fiind înregistrat în cartea funciară ca titular exclusiv al dreptului de proprietate și în plus, la acel moment, nu exista niciun litigiu pe rol împotriva locatorului, toate aceste demersuri dovedesc buna-credință a locatarului, astfel încât în speță vor fi aplicabile dispozițiile de excepție prevăzute de art. 1819 alin. (2) C.civ. Mai mult, buna-credință a acestuia este susținută și de prezumția potrivit căreia, dacă un drept a fost înscris într-un registru public, se prezumă că el există, cât timp nu a fost radiat sau modificat în condițiile legii, conform art. 21 alin. (1) C.civ.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere și dispozițiile amintite mai sus; locațiunea va putea continua doar un an de la momentul rămânerii definitive a hotărârii de admitere a acțiunii în revendicare prin care locatorul a pierdut dreptul de proprietate asupra imobilului, chiar dacă, potrivit contractului de locațiune, locatarul mai avea 3 ani și 5 luni din termenul prevăzut inițial în contract. În consecință, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

| 114. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Între X (în calitate de locator) și Y (în calitate de locatar) s-a încheiat, la data de 01.02.2012, un contract de închiriere cu privire la un imobil, părțile inserând în contract o condiție rezolutorie (nulă însă), potrivit căreia contractul va fi desființat în cazul în care imobilul va fi expropriat.

Întrucât condiția rezolutorie s-a realizat, contractul de locațiune încheiat urmează a fi desființat, împlinirea condiției neavând însă, în lipsa unei stipulații contrare, niciun efect cu privire la prestațiile deja executate. Așadar, fiind vorba despre un contract cu executare succesivă, desființarea în temeiul realizării condiției rezolutorii se va produce numai pentru viitor, astfel cum prevede art. 1407 alin. (2) C.civ. În consecință, Y nu va putea obține obligarea lui X la restituirea chiriei încasate anterior exproprierii, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În privința efectelor exproprierii asupra închirierii încheiate, sunt de menționat dispozițiile art. 29 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică (republicată în M. Of. nr. 472 din 05.07.2011), potrivit cărora *orice locațiune încetează de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de expropriere*. Prin urmare, chiar dacă ulterior exproprierii X ar obține în instanță retrocedarea imobilului ca urmare a neutilizării acestuia în scopul pentru care fusese expropriat, această împrejurare nu va afecta în vreun fel (in)eficacitatea locațiunii, care va rămâne desființată de la momentul rămânerii definitive a hotărârii de expropriere. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, potrivit art. 26 alin. (1) și (2) din Legea nr. 33/1994, *despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite. La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.*

Cum locatarul Y a părăsit imobilul la data de 01.01.2013, el nu a mai beneficiat de folosința bunului pentru lunile ianuarie și februarie 2013, motiv pentru care nici locatorul X nu mai are dreptul să pretindă plata chiriei pentru lunile respective.

În aceste condiții, varianta de răspuns de la litera C este greșită, X neputând pretinde expropriatorului, cu titlu de despăgubire, chiria aferentă lunilor ianuarie și februarie 2013, pe care Y a refuzat să o achite.

| 115. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Unul dintre motivele de încetare a contractului de locațiune este desființarea titlului locatorului. Astfel, dacă dreptul care permitea locatorului să asigure folosința bunului închiriat a fost desființat, contractul de locațiune încetează de drept [art. 1819 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, dacă locatarul a fost de bună-credință la momentul încheierii locațiunii, contractul va continua pe durata stipulată de părți, dar nu mai mult de un an de la data desființării titlului locatorului [art. 1819 alin. (2) C.civ.].

În cauză, locatarul M a fost de bună-credință la momentul încheierii contractului, el bazându-se pe valabilitatea titlului locatorului, dreptul acestuia fiind înscris în cartea funciară. Din această rațiune, va fi pe deplin aplicabilă excepția prevăzută de alin. (2) al art. 1819 C.civ., în sensul că, deși titlul locatorului a fost desființat, contractul de locațiune va continua să producă efecte pe o durată ce nu poate depăși un an de la data rămânerii definitive a hotărârii de admitere a acțiunii în revendicare.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, celelalte două fiind greșite.

| 116. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Contractul de locațiune încheiat între L, în calitate de locator, și W, în calitate de locatar, a fost încheiat pe durată nedeterminată, potrivit voinței exprese a părților, fiind constatat printr-un înscris sub semnătură privată înregistrat la organele fiscale, astfel că va constitui titlu executoriu pentru plata chiriei la termenele și în modalitățile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege (art. 1798 C.civ.).

Nu se vor aplica prevederile art. 1785 C.civ., pentru că textul are în vedere situația în care părțile nu doresc să contracteze pe durată nedeterminată; or, în speța dată, voința expresă a părților a fost ca locațiunea să fie încheiată pe durată nedeterminată, astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

În situația în care contractul de închiriere se încheie fără determinarea duratei, chiriașul va putea denunța contractul prin notificare, dar obligatoriu cu respectarea unui termen de preaviz care nu poate fi mai mic decât aferentul intervalului de timp pentru care s-a stabilit plata chiriei [art. 1824 alin. (1) C.civ.]. Cum W, locatar, nu a notificat locatorul despre intenția sa de denunțare, contractul

de locațiune va continua să își producă efectele, chiriașul având mai departe obligația de plată a chiriei. Față de părăsirea intempestivă a imobilului, fără nicio notificare prealabilă, W va trebui să plătească chiria, putând fi executat silit pentru îndeplinirea acestei obligații, contractul de locațiune fiind, astfel cum am arătat mai sus, titlu executoriu.

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce varianta de la litera C este inexactă, încetarea contractului depinzând de emiterea unei notificări prealabile.

| 117. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Lucrările efectuate de F. apar a fi lucrări adăugate, astfel cum sunt definite de dispozițiile art. 578 alin. (3) C.civ., ele neavând caracter de sine stătător. În această situație, art. 1823 C.civ. recunoaște dreptul locatorului să păstreze aceste lucrări, el neputând fi obligat la despăgubiri decât dacă respectivele lucrări au fost efectuate cu acordul său. În cazul în care lucrările au fost efectuate fără acordul prealabil al locatorului, acesta are dreptul să aleagă să ceară locatarului să aducă bunul în starea inițială, precum și despăgubiri pentru orice pagubă ar fi cauzată bunului de locatar.

Drept urmare, singurul răspuns corect este cel de la litera B, celelalte două variante de răspuns fiind greșite, prin raportare la dispozițiile legale invocate mai sus.

§4. Contractul de societate

| 118. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Ca regulă, contractul de societate se încheie în formă scrisă, formă cerută numai pentru dovada contractului (*ad probationem*), dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 1884 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, în cazul aporturilor unor bunuri imobile sau, după caz, al altor drepturi reale imobiliare, contractul se încheie în formă autentică, forma fiind cerută *ad validitatem*. Nerespectarea formei autentice va atrage, în această situație, nulitatea absolută a societății (art. 1883 C.civ.).

Cât privește regimul juridic al nulității absolute a societății (a persoanei juridice), acesta este prevăzut de dispozițiile art. 196-199 C.civ.

În consecință, nulitatea absolută a persoanei juridice se va acoperi dacă, până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe de judecată, cauza de nulitate a fost înlăturată. Aplicând această regulă la speța dată, putem spune că varianta de răspuns de la litera A este corectă, respectiv dacă până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe asociații încheie actul constitutiv în formă autentică, nulitatea se va acoperi [art. 197 alin. (2) C.civ.].

Celelalte variante de răspuns sunt greșite, întrucât, pe de o parte, efectele nulității persoanei juridice se produc numai pentru viitor [art. 198 alin. (1) C.civ.], iar, pe de altă parte, nulitatea absolută poate fi invocată oricând, neexistând un termen de prescripție, precum în cazul nulității relative [art. 197 alin. (1) și (2) C.civ.].

§5. Contractul de mandat

| 119. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Contractul de mandat este contractul prin care o parte, numită mandatar, se obligă să încheie unul sau mai multe acte juridice pe seama celeilalte părți, numită mandant [art. 2009 alin. (1) C.civ.]. Contractul de mandat poate fi încheiat în formă scrisă, autentică ori sub semnătură privată, sau verbală. Dacă însă mandatul este dat pentru încheierea unui act supus, potrivit legii, unei anumite forme, atunci și acesta trebuie să respecte respectiva formă, sub sancțiunea aplicabilă actului însuși (art. 2013 C.civ.).

În același timp, potrivit art. 1244 C.civ., *convențiile care strămută ori constituie drepturi reale care urmează a fi înscrise în cartea funciară trebuie încheiate, sub sancțiunea nulității absolute, prin înscris autentic*. Așadar, contractul de vânzare a unui imobil (teren) trebuie încheiat în formă autentică, fiind un act solemn; din acest motiv, și mandatul dat pentru încheierea actului de vânzare de către mandatar în numele mandantului va trebui să îmbrace aceeași formă, sub sancțiunea nulității absolute. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, nefiind valabil mandatul constatat prin înscris sub semnătură privată dat pentru încheierea unui contract de vânzare a unui teren.

În privința revocării contractului de mandat, suntem în prezența, în materie, a unei excepții de la principiul simetriei de formă. Astfel, potrivit art. 2031 alin. (1) C.civ., *mandantul poate oricând revoca mandatul, expres sau tacit, indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat*. În plus,

alin. (2) al aceluiași articol prevede că împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeași afacere revocă mandatul inițial.

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât mandantul poate revoca mandatul fie expres, fie tacit, nefiind ținut de forma prin care respectivul mandat a fost acordat, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă, legiuitorul considerând că, odată ce mandantul a dat împuternicire unei alte persoane cu privire la aceeași afacere, implicit a înțeles să revoce mandatul dat inițial.

| 120. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

În principiu, mandatul poate fi dat pentru încheierea oricărui act juridic, fie patrimonial ori nepatrimonial, motiv pentru care putem susține că varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cu toate acestea, trebuie să avem în vedere că există anumite acte juridice, patrimoniale ori nepatrimoniale, care nu pot fi încheiate prin reprezentare, cum ar fi căsătoria, recunoașterea unui copil, testamentul.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, pentru detalii, a se vedea explicația de la întrebarea anterioară.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este incorectă, contractul de mandat putând fi încheiat în formă verbală ori de câte ori actul juridic pentru care se acordă nu este supus unei anumite forme *ad probationem* ori *ad validitatem*, fără ca legea să stabilească, în mod limitativ, aceste situații.

| 121. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Principiul simetriei formelor presupune că, atunci când mandatul este dat pentru încheierea unui act juridic pentru care legea prevede o anumită formă, mandatul trebuie să respecte acea formă, sub sancțiunea aplicabilă actului însuși [art. 2013 alin. (2) C.civ.].

Contractul de vânzare a unui autoturism nu este un act solemn, nefiind necesară, pentru încheierea sa valabilă, respectarea unei anumite forme impuse de lege. În consecință, acțiunea lui A în contradictoriu cu C, prin care se solicită anularea vânzării întrucât mandatul trebuie dat în forma în care contractul preconizat este încheiat, ar trebui respinsă, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce afirmația conținută la litera A este falsă. În același sens, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 1242 C.civ., care prevăd că, dacă părțile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere, contractul de socotește valabil chiar dacă forma nu a fost respectată.

De asemenea, și varianta de la litera C este corectă, având în vedere că vânzarea a fost încheiată cu depășirea de către B a împuternicirii primite, C (terțul contractant) neexecutându-și obligația de plată în contul indicat în procura dată de A lui B. Din aceste motive, acțiunea lui A în contradictoriu cu C prin care s-ar solicita plata prețului către vânzător ar trebui admisă.

| 122. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Pe lângă cauzele generale de încetare a contractelor prevăzute la art. 1321 C.civ., contractul de mandat încetează și în anumite moduri specifice prevăzute de art. 2030 C.civ. Astfel, mandantul poate oricând revoca mandatul, în mod expres sau tacit, chiar și atunci când a fost declarat irevocabil și indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat [art. 2031 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât exclude posibilitatea de revocare a mandatului atunci când părțile l-au declarat irevocabil.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât renunțarea mandatarului poate avea loc oricând, cu obligația acestuia din urmă de a-l notifica pe mandant cu privire la renunțarea sa [art. 2034 alin. (1) C.civ.]. În plus, mandatarul este ținut să îl despăgubească pe mandant pentru prejudiciile suferite prin efectul renunțării [art. 2034 alin. (3) teza I C.civ.].

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, expirarea duratei contractului este una dintre cauzele generale de încetare a contractelor prevăzute la art. 1321 C.civ., în cazul în care nu a intervenit anterior o altă cauză de încetare.

| 123. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Contractul de mandat încheiat între A și B a încetat, potrivit dispozițiilor art. 2030 alin. (1) lit. c) C.civ., prin moartea mandantului, la data de 25.05.2016, înainte chiar de încheierea contractului de vânzare cu C, care a avut loc la data de 01.06.2016. Cu toate acestea, conform art. 2035 alin. (1) C.civ., în caz de deces al uneia dintre părți, moștenitorii ori reprezentanții acesteia au obligația de

a informa de îndată cealaltă parte. În plus, tot ceea ce mandatarul a făcut în numele mandantului, înainte de a cunoaște sau de a fi putut cunoaște cauza de încetare a mandatului, este socotit ca valabil făcut în executarea acestuia (art. 2036 C.civ.).

În acest context, varianta de răspuns de la litera A este incorectă, având în vedere necunoașterea de către mandatar a cauzei de încetare a contractului de mandat.

Celelalte două variante de răspuns sunt corecte, dacă avem în vedere și prevederile art. 908 C.civ., care instituie o excepție de la principiul care guvernează efectele nulității, potrivit căruia anularea actului principal duce la anularea actelor subsecvente. Pentru același motiv, și o eventuală acțiune în revendicare introdusă de AM, moștenitorul lui A, împotriva lui D va fi respinsă, având în vedere că acesta din urmă este un dobânditor de bună-credință, întemeindu-se pe înscrierea în cartea funciară de la momentul încheierii contractului de vânzare.

| 124. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar și avocat definitiv, 2015)*

În executarea contractului de mandat, mandatarul este obligat să dea socoteală pentru gestiunea ocazionată de executarea mandatului, care include obligația de predare și obligația de conservare. Astfel, până la predare, mandatarul este obligat să conserve bunurile primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori în numele acestuia, aflate în deținerea sa, conform art. 2019 alin. (2) C.civ. În privința sumelor de bani întrebuințate în folosul său, mandatarul datorează atât plata sumei, cât și dobânzi, începând din ziua întrebuințării (art. 2020 teza I C.civ.), iar *pentru sumele cu care a rămas dator, datorează dobânzi din ziua în care a fost pus în întârziere*, potrivit art. 2020 teza a II-a C.civ. (*Fișe 2019*, p. 755-756). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Dacă mandatul este cu titlu oneros, mandantul *este obligat* să îi plătească mandatarului remunerația, chiar și în cazul în care, fără culpa mandatarului, mandatul nu a putut fi executat conform art. 2027 C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât mandantul poate oricând revoca mandatul, expres sau tacit, *indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat*, deci inclusiv pentru cazul în care mandatul a fost încheiat în formă autentică și chiar dacă a fost declarat irevocabil [art. 2031 alin. (1) C.civ.]. Este consacrată astfel o excepție de la principiul simetriei de formă, prevăzut de art. 1243 C.civ.

| 125. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Contractul de mandat are un caracter temporar. Dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează în termen de 3 ani de la încheierea lui, potrivit art. 2015 C.civ. Dispozițiile legale menționate nu reglementează un termen maxim pentru durata mandatului, ci doar fixează un termen legal aplicabil în cazul în care părțile nu au prevăzut expres în contract durata lui. În temeiul principiului libertății de voință, părțile pot să stabilească un termen mai mare decât cel de 3 ani (*Fișe 2019*, p. 754). Astfel, având în vedere cele menționate, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În cazul mandatului general, mandatarul este autorizat doar pentru încheierea de acte de conservare și de administrare [art. 2016 alin. (1) C.civ.]. În ceea ce privește mandatul special, acesta este dat pentru încheierea unor acte juridice de dispoziție expres determinate. Astfel, potrivit art. 2016 alin. (2) C.civ., este necesar întotdeauna un mandat special (împuternicire expresă) pentru încheierea tranzacțiilor ori pentru a încheia compromisuri. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit art. 2020 teza I C.civ., în cazul sumelor de bani întrebuințate în folosul său, mandatarul datorează atât plata sumei, cât și *dobânzi începând din ziua întrebuințării*, și nu din ziua în care a fost pus în întârziere.

| 126. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

În vederea soluționării acestei spețe, este necesar a se face aplicarea atât a dispozițiilor speciale din materia contractului de mandat, cât și a celor generale din materia reprezentării juridice, prevăzute de art. 1295-1314 C.civ., mai exact a art. 1304 C.civ.

Astfel, din coroborarea celor două alineate ale art. 1304 C.civ. se poate concluziona că un contract încheiat de o persoană ce acționează ca mandatar al ambelor părți (dubla reprezentare) este anulabil (nulitate relativă), la cererea reprezentatului, cu excepția cazului în care reprezentantul a fost împuternicit în mod expres în acest sens sau cuprinsul contractului a fost determinat în asemenea mod încât să excludă posibilitatea unui conflict de interese.

În speţa dată, avem de-a face cu o dublă reprezentare, H acţionând atât ca reprezentant al vânzătorului (D), cât şi ca reprezentant al cumpărătorului (G).

Având în vedere că varianta de răspuns de la litera A pune problema constatării nulităţii contractului de vânzare, deci a nulităţii absolute, putem concluziona că este un enunţ fals, art. 1304 C.civ. recunoscând dreptul reprezentatului de a solicita doar nulitatea relativă a contractului.

În ceea ce priveşte suma de 4.000 de euro, aceasta se va cuveni mandantului (lui D), chiar dacă mandatarul a acţionat cu depăşirea împuternicirii primite, H datorând şi dobânzi de la data în care a fost pus în întârziere, potrivit art. 2020 teza finală C.civ., întrucât este vorba despre o sumă de bani cu care a rămas dator.

Aşadar, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 127. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Potrivit art. 2020 C.civ., mandatarul datorează dobânzi pentru sumele întrebuinţate în folosul său începând din ziua întrebuinţării, iar pentru cele cu care a rămas dator, din ziua în care a fost pus în întârziere. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită, mandatarul nedatorând dobânzi pentru sumele întrebuinţate în folosul său din ziua în care a fost pus în întârziere de mandant.

Încheierea contractului de mandat dă naştere, în sarcina mandatarului, printre altele, şi la obligaţia de a da socoteală mandantului pentru gestiunea ocazionată de executarea mandatului, care include obligaţia de predare şi obligaţie de conservare. În cadrul obligaţiei de conservare, art. 2024 C.civ. recunoaşte mandatarului dreptul ca, în cazul în care bunurile primite de el prezintă semne de deteriorare ori au ajuns cu întârziere la acesta, să exercite drepturile mandantului faţă de terţi. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În principiu, contractul de mandat este un contract încheiat *intuitu personae*, mandatarul fiind obligat să execute personal mandatul. Totuşi, mandatarul îşi poate substitui o altă persoană dacă a fost autorizat în mod expres în acest sens de către mandant [art. 2023 alin. (1) teza a II-a C.civ.]. În acest caz, mandatarul va răspunde doar pentru diligenţa cu care a ales persoana care l-a substituit şi pentru modul în care i-a dat instrucţiunile privind executarea mandatului [art. 2023 alin. (5) C.civ.]. Dacă alegerea persoanei substituitului este făcută cu acordul mandantului, mandatarul nu va răspunde pentru alegerea acestuia. Faţă de aceste scurte consideraţii, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 128. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Contractul de mandat poate fi cu titlu oneros, mandatarul fiind remunerat pentru serviciile sale, ori cu titlu gratuit. Din încheierea unui contract de mandat se naşte o obligaţie de diligenţă în sarcina mandatarului (în lipsa unei stipulaţii contrare a părţilor), respectiv obligaţia de a executa mandatul, adică de a încheia actul sau actele juridice în numele şi pe seama mandantului, cu respectarea limitelor împuternicirii primite. Din acest motiv, mandatarul va răspunde pentru faptul neîndeplinirii mandatului doar în caz de culpă; aprecierea culpei mandatarului se face în funcţie de caracterul mandatului: dacă mandatul este cu titlu oneros, atunci mandatarul este ţinut să execute mandatul cu diligenţa unui bun proprietar [art. 2018 alin. (1) teza I C.civ.], în timp ce, în cazul mandatului cu titlu gratuit, mandatarul este obligat să îl îndeplinească cu diligenţa pe care o manifestă în propriile afaceri [art. 2018 alin. (1) teza a II-a C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 754-755). Observăm astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Ca principiu, mandatarul nu poate depăşi limitele puterii încredinţate prin mandat, indiferent dacă mandatul este general sau special (art. 2017 C.civ.). În acelaşi timp şi fără a constitui o excepţie de la regula menţionată, mandatul se întinde şi asupra tuturor actelor necesare executării lui, chiar dacă nu sunt precizate în mod expres, astfel cum prevede art. 2016 alin. (3) C.civ. Prin urmare, şi varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Contractul de mandat încetează prin revocarea sa de către mandant, prin renunţarea mandatarului, precum şi prin moartea, falimentul ori incapacitatea mandantului ori mandatarului [art. 2030 alin. (1) C.civ.]. Mandantul poate oricând revoca mandatul (chiar dacă a fost declarat irevocabil), în mod expres sau în mod tacit (spre exemplu, prin împuternicirea dată unei alte persoane pentru încheierea aceluiaşi act) şi indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat (este o excepţie de la principiul simetriei de formă). Aşadar, împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeaşi afacere duce la revocarea mandatului iniţial, iar nu la anularea acestuia, drept care varianta de răspuns de la litera C este greşită.

| 129. Răspuns: A, C ***(admitere INM, 2013)***

După criteriul întinderii împuternicirii primite, mandatul este general sau special. Mandatul general dă dreptul doar la încheierea de acte juridice de conservare şi de administrare, nu şi la acte de dispoziţie, în timp ce mandatul special este dat doar pentru încheierea unor acte juridice expres determinate. Spre exemplu, este necesar un mandat special pentru a încheia acte de înstrăinare, de grevare, tranzacţii, compromisuri, pentru a intenta acţiuni în justiţie, precum şi pentru a încheia orice alte acte de dispoziţie [art. 2016 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, deşi nu sunt prevăzute expres în împuternicire, mandatul se întinde şi asupra tuturor actelor necesare executării lui, astfel cum reiese din dispoziţiile art. 2016 alin. (3) C.civ., motiv pentru care varianta de răspuns de la litera A este corectă.

O altă clasificare a contractului de mandat este aceea după criteriul interesului urmărit de mandatar şi constă în mandat cu titlu oneros şi mandat cu titlu gratuit. Importanţa acestei clasificări constă, printre altele, şi în aprecierea culpei mandatarului în executarea mandatului. Astfel, dacă mandatul este cu titlu oneros, atunci mandatarul este ţinut să execute mandatul cu diligenţa unui bun proprietar, iar dacă mandatul este cu titlu gratuit, aprecierea culpei se va face prin raportare la diligenţa pe care el o manifestă în propriile afaceri [art. 2018 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

În fine, în privinţa formei contractului de mandat este consacrată o excepţie de la principiul simetriei de formă, prevăzut de art. 1243 C.civ., mai exact în ceea ce priveşte modalitatea de revocare a împuternicirii date de mandant mandatarului. Astfel, art. 2031 alin. (1) C.civ. prevede că mandantul poate oricând revoca mandatul, expres sau tacit, indiferent de forma în care contractul de mandat a fost încheiat şi chiar dacă a fost declarat irevocabil. O formă de revocare tacită este şi cea de la alineatul următor, care stipulează că împuternicirea dată unui nou mandatar pentru aceeaşi afacere revocă mandatul iniţial. Prin urmare, şi varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 130. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Între M şi S s-a încheiat, la data de 14.02.2020, un contract de mandat, prin care S a fost împuternicit să cumpere, în numele şi pe seama lui M, un autoturism. Deşi contractul de mandat a fost încheiat în formă autentică, mandantul, prin noul mandat încheiat prin înscris sub semnătură privată cu o altă persoană, a revocat mandatul iniţial (art. 2031 C.civ.), fără însă a aduce acest lucru la cunoştinţa lui T.

Întrucât despre revocarea mandatului mandatarul a aflat la data de 17.06.2020 (deci ulterior încheierii contractului de vânzare cu T), vor deveni aplicabile prevederile art. 2036 C.civ., potrivit cărora tot ceea ce mandatarul a făcut, în numele mandantului, înainte de a cunoaşte sau de a fi putut cunoaşte cauza de încetare a mandatului este socotit ca valabil făcut în executarea acestuia.

Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, contractul de mandat iniţial fiind revocat prin încheierea unui mandat ulterior, la fel ca şi varianta de răspuns de la litera C, instanţa urmând a admite acţiunea şi a-l obliga pe M la plata preţului stabilit conform contractului de vânzare.

Varianta de răspuns de la litera B este falsă.

| 131. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Ca regulă, contractul de mandat se încheie între o persoană, în calitate de mandant, şi o alta, în calitate de mandatar. Cu toate acestea, Codul civil recunoaşte şi posibilitatea ca fiecare dintre cele două părţi ale contractului de mandat să fie formată din mai multe persoane, în acest caz fiind vorba despre o pluralitate de mandanţi sau/şi o pluralitate de mandatari.

Dacă părţile nu au stabilit altfel, mandatul conferit mai multor persoane pentru a lucra împreună este valabil doar dacă există acordul tuturor acestor persoane [art. 2022 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, actele lor îl obligă pe mandant, chiar dacă au fost încheiate numai de una dintre ele, afară de cazul când s-a stipulat că vor lucra împreună [art. 2022 alin. (2) C.civ.]. *În lipsă de stipulaţie contrară, mandatarii răspund solidar faţă de mandant dacă s-au obligat să lucreze împreună* [art. 2022 alin. (3) C.civ.].

Când mandatul a fost dat aceluiaşi mandatar de mai multe persoane pentru o afacere comună, fiecare dintre acestea răspunde solidar faţă de mandatar de toate efectele mandatului (art. 2028 C.civ.). În acest caz, pentru revocarea mandatului este necesar acordul tuturor mandanţilor (art. 2031 C.civ.), nefiind suficientă voinţa numai a unuia dintre ei, cum în mod eronat se arată în ipoteza de la litera B.

În fine, mandatul dat mai multor mandatari obligaţi să lucreze împreună va înceta, chiar şi atunci când cauza încetării (în speţa dată, moartea) îl priveşte numai pe unul dintre ei (art. 2038 C.civ.), astfel că şi varianta de răspuns de la litera C este greşită.

În consecinţă, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

132. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Potrivit art. 2022 alin. (1) C.civ., *în absența unei stipulații contrare, mandatul conferit mai multor persoane pentru a lucra împreună nu are efect dacă nu a fost acceptat de către toate aceste persoane.* Însă, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, *în lipsă de stipulație contrară mandatarii răspund solidar față de mandant dacă s-au obligat să lucreze împreună* [potrivit alin. (3) al art. 2022 C.civ.], prin urmare, este permisă derogarea de la regula sus-menționată.

În același timp, mandatarii răspund solidar față de mandant dacă s-au obligat să lucreze împreună, în lipsă de stipulație contrară [art. 2022 alin. (3) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă mai multe persoane au acceptat același mandat, actele lor îl obligă pe mandant chiar dacă au fost încheiate numai de una dintre ele, însă nu în toate cazurile, ci numai atunci când nu s-a stipulat că vor lucra împreună [art. 2022 alin. (2) C.civ.].

133. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Contractul de mandat poate fi, după scopul urmărit de părți, cu titlu oneros sau cu titlu gratuit (art. 2010 C.civ.), importanța clasificării constând în aprecierea diligenței mandatarului. Astfel, dacă mandatul este cu titlu oneros, mandatarul este ținut să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, în caz contrar fiind obligat să îl îndeplinească cu diligența pe care o manifestă în propriile afaceri [art. 2018 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În urma încheierii unui contract de mandat, mandatarului îi revin următoarele obligații: obligația de a executa personal mandatul și obligația de a da socoteală. Obligația de a da socoteală include obligația de predare, care presupune restituirea către mandant a tot ceea ce a primit în temeiul împuternicirii conferite, chiar dacă ceea ce a primit nu ar fi fost datorat mandantului [art. 2019 alin. (1) C.civ.], și obligația de conservare, care constă în îngrijirea de bunurile primite cu ocazia executării mandatului, până la predarea lor către mandant [art. 2019 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Tot în cadrul obligației de conservare, mandatarului îi revine și sarcina de a plăti dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său începând cu ziua întrebuințării, iar pentru cele cu care a rămas dator, din ziua în care a fost pus în întârziere. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este greșită, mandatarul datorând dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său, cu care nu a rămas dator, din ziua întrebuințării.

134. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Pentru a fi vorba despre o gestiune de afaceri, trebuie ca geratul să fie *străin de operațiunea săvârșită de gerant* în interesul lui, în sensul că geratul poate fie să nu cunoască existența gestiunii, fie să cunoască existența gestiunii, dar să nu fie în măsură să desemneze un mandatar ori să acționeze în alt fel pentru afacerile sale, iar gerantul să acționeze *cu intenția de a gera interesele altuia* (*Fișe 2019*, p. 466). Dacă însă cel ale cărui afaceri sunt gestionate cunoaște despre gestiune, nu mai suntem în prezența gestiunii de afaceri, ci a unui veritabil contract de mandat.

Din datele speței, reiese că T a efectuat lucrările la imobilul vecinului său N, după ce acesta l-a împuternicit pe V (tatăl lui T) să se ocupe de imobil. Avem deci de-a face cu un raport contractual de mandat între N și V și cu un altul de submandat, între V și T.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, cea de la litera B fiind corectă.

Pentru toate cheltuielile efectuate și la care este îndreptățit, T are un drept de retenție cu privire la bunurile primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia, potrivit art. 2029 C.civ., motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este și ea corectă.

135. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Potrivit dispozițiilor art. 2017 C.civ., mandatarul nu poate să depășească limitele stabilite prin mandat decât dacă îi este imposibil să îl înștiințeze în prealabil pe mandant și se poate prezuma că acesta ar fi aprobat abaterea dacă ar fi cunoscut împrejurările ce o justifică.

După ce mandatul a fost executat, mandatarul va fi obligat să remită mandantului tot ce a primit în temeiul împuternicirii sale, chiar dacă ceea ce a primit nu ar fi fost datorat [art. 2019 alin. (1) C.civ.]. În consecință, dacă mandatarul trebuie să predea mandantului chiar și ce nu este datorat,

cu atât mai mult el este obligat să predea ce i se datorează mandantului. În cazul de față prețul obținut pe cele 500 de tone de cartofi.

Deci, H va fi îndreptățit să obțină și diferența de preț, chiar dacă prețul încasat de M este mai mare decât cel prevăzut în împuternicire, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă, iar cea de la litera B fiind greșită.

Cât privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este greșită, întrucât, pentru sumele cu care este dator, mandatarul va datora dobânzi din ziua punerii în întârziere, și nu din ziua încasării acelor sume, astfel cum prevede art. 2020 C.civ.

136. Răspuns: C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Acțiunea directă reprezintă situația în care, *potrivit legii*, o persoană (reclamantul) cheamă în judecată o altă persoană (pârâtul) cu care nu se află în raporturi contractuale, reclamantul fiind în raporturi contractuale cu o altă persoană cu care și pârâtul se află în raporturi contractuale (*Fișe 2019*, p. 121).

Mecanismul acțiunii directe presupune existența a două raporturi juridice distincte; astfel, există un raport juridic de bază, născut între creditor, titularul acțiunii directe, și debitorul său, denumit debitor principal, intermediar sau originar, și un raport juridic secundar, între debitorul principal, care, de această dată, are calitatea de creditor, și o altă parte, debitorul său, denumit subdebitor. În alte cuvinte, într-o acțiune directă, participanții sunt creditorul, debitorul intermediar și subdebitorul. Numitorul comun al celor două raporturi juridice este debitorul intermediar, care, așa cum am menționat, este debitor al titularului acțiunii directe și creditor al subdebitorului.

Pentru a evita o plată dublă, dar și pentru a proteja anumite categorii de creditori, legiuitorul a prevăzut posibilitatea ca titularul acțiunii directe să se îndrepte cu o acțiune direct împotriva debitorului său (subdebitor), astfel încât să obțină mai rapid executarea obligației din partea acestuia.

Aplicații ale acțiunilor directe întâlnim în materia contractului de locațiune (art. 1807 C.civ.), în materia contractului de antrepriză (art. 1856 C.civ.), a contractului de mandat [art. 2023 alin. (6) C.civ.].

În materia contractului de mandat, legea recunoaște mandantului o acțiune directă împotriva submandatarului, respectiv împotriva celui pe care mandatarul și l-a substituit în executarea împuternicirii primite. Nu are importanță dacă substituirea a fost sau nu autorizată de mandant, întrucât textul art. 2023 alin. (6) este clar: *în toate situațiile, mandantul are acțiune directă împotriva persoanei pe care mandatarul și-a substituit*-o. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În materia mandatului fără reprezentare, deși mandantul nu are niciun raport juridic cu terții [art. 2040 alin. (1) C.civ.], acestuia îi este totuși recunoscută de lege posibilitatea de a exercita drepturile de creanță născute din executarea mandatului, însă nu prin intermediul acțiunii directe, ci prin subrogarea legală în drepturile mandatarului său, în condițiile art. 2040 alin. (2) C.civ. În consecință, nici varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

NB! În fine, varianta de răspuns de la litera C a fost considerată de Comisia de examen ca fiind cea corectă, având ca temei dispozițiile art. 2022 alin. (3) C.civ., cu următorul conținut: *în lipsă de stipulație contrară, mandatarii răspund solidar față de mandant dacă s-au obligat să lucreze împreună*. Această normă instituie un caz de solidaritate pasivă, și nicidecum nu recunoaște o acțiune directă, astfel cum a fost definită la începutul explicației această instituție, a mandantului împotriva mandatarilor care s-au obligat să lucreze împreună. Între mandant și mandatari există încheiat un contract, aceștia având o legătură directă, în baza căreia mandantul îi poate acționa pe oricare dintre mandatari. Dacă Comisia de examen a înțeles să folosească noțiunea de *acțiune directă* cu două sensuri diferite, în cadrul aceleiași întrebări (pe de o parte, acțiunea directă, ca excepție de la principiul relativității, iar, pe de altă parte, ca acțiune derivată dintr-un contract, în sensul general al noțiunii), atunci putem afirma că întrebarea a fost formulată neloial, cel puțin.

În opinia noastră, întrebarea nu are niciun răspuns corect, motiv pentru care ar fi trebuit anulată, astfel cum prevede Regulamentul privind organizarea concursului de admitere în magistratură.

137. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Potrivit art. 2013 alin. (1) teza finală C.civ., acceptarea mandatului de către mandatar poate fi și tacită, putând rezulta, spre exemplu, din executarea sa de către acesta, astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Printre obligațiile mandatarului se numără și obligația de a da socoteală, care presupune, printre altele, să remită mandantului ceea ce a primit în temeiul împuternicirii sale, chiar dacă ce a primit nu era datorat mandantului [art. 2019 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, art. 2029 C.civ. recunoaște mandatarului un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia, pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului izvorâte din mandat, astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 138. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

În acord cu dispozițiile art. 2029 C.civ., pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului izvorâte din mandat, mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia.

Prin urmare, singura variantă corectă este cea ce la litera C, celelalte două fiind false.

| 139. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Art. 2029 C.civ. recunoaște mandatarului un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant ori pe seama acestuia pentru garantarea tuturor creanțelor sale împotriva mandantului, izvorâte din mandat. Așadar, pentru plata remunerației, Y, mandatar, are un drept de retenție cu privire la cele 40 de bunuri mobile, fiind îndreptățit să refuze restituirea lor până la momentul la care va fi plătit de mandant. Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, cea de la litera A fiind falsă.

| 140. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Spre deosebire de mandatul *cu reprezentare*, unde mandatarul încheie acte juridice în numele și pe seama mandantului, în cazul mandatului *fără reprezentare*, actele juridice sunt încheiate de mandatar în nume propriu, dar pe seama mandantului, ceea ce înseamnă că efectele actelor încheiate de mandatar se vor răsfrânge asupra patrimoniului mandantului în mod *indirect*. Deci, *raporturile dintre mandant și mandatar* se vor supune, în principiu, regulilor de la mandatul cu reprezentare, în timp ce, în *raporturile dintre mandatar și terțul cu care a contractat*, mandatarul își asumă personal obligațiile, chiar dacă terțul avea cunoștință despre mandat (*Fișe 2019*, p. 763).

Ca urmare a încheierii unui mandat fără reprezentare, se nasc două raporturi juridice: între mandant și mandatar și între mandatar și terț. Întrucât contractul se încheie între mandatar și terț, între mandant și terț nu se creează niciun raport juridic [art. 2040 alin. (1) C.civ.], terțul neavând nicio acțiune directă împotriva mandantului pentru îndeplinirea obligațiilor născute din executarea mandatului. Cu toate acestea, mandantul, substituindu-se mandatarului, poate exercita drepturile de creanță născute din executarea mandatului, dar numai dacă și-a executat propriile sale obligații față de mandatar [art. 2040 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, la fel ca și varianta de răspuns de la litera B.

În plus, tot ca efect al mandatului fără reprezentare, mandatarul este obligat să transmită mandantului bunurile mobile supuse unor formalități de publicitate și imobile dobândite în executarea mandatului, astfel cum prevede art. 2041 alin. (3) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 141. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Mandatul fără reprezentare este contractul prin care mandatarul încheie acte juridice în nume propriu, dar pe seama mandantului și își asumă față de terți obligațiile care rezultă din aceste acte, chiar dacă terții aveau cunoștință despre mandat [art. 2039 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Pe de altă parte, întrucât în executarea mandatului fără reprezentare actul juridic se încheie de mandatar și terț, între mandant și terț nu se creează niciun raport juridic [art. 2040 alin. (1) C.civ.] (*Fișe 2021, vol. II*, p. 436), astfel încât terții contractanți *nu* se pot îndrepta direct împotriva mandantului pentru realizarea drepturilor lor de creanță născute din contractul încheiat cu mandatarul, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera B să fie falsă.

Cu toate acestea, mandantul, substituindu-se mandatarului, va putea exercita drepturile de creanță născute din executarea mandatului, dacă și-a executat propriile sale obligații față de mandatar [art. 2040 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, adevărată.

| 142. Răspuns: A, B *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B.

Pentru varianta de răspuns de la litera A, a se vedea explicația oferită la întrebarea anterioară.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, dacă avem în vedere prevederile art. 2042 C.civ., potrivit cărora creditorii mandatarului nu pot urmări bunurile dobândite de acesta în nume propriu, dar pe seama mandantului, dacă mandatul fără reprezentare are dată certă și aceasta este anterioară luării oricărei măsuri asigurătorii sau de executare.

În fine, potrivit art. 2025 alin. (2) C.civ., mandantul va restitui mandatarului doar cheltuielile rezonabile (iar nu toate cheltuielile, cum se prevede în întrebare) avansate de acesta din urmă pentru executarea mandatului, împreună cu dobânzile legale aferente, calculate de la data efectuării cheltuielilor, astfel că varianta de răspuns de la litera C este falsă.

| 143. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Contractul de comision este mandatul care are ca obiect achiziționarea sau vânzarea de bunuri ori prestarea de servicii pe seama comitentului și în numele comisionarului, care acționează cu titlu profesional, în schimbul unei remunerații numite comision (art. 2043 C.civ.).

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, comisionul datorându-se chiar și în cazul neexecutării de către terț a obligației sale ori în caz de invocare a excepției de neexecutare a contractului [art. 2049 alin. (2) C.civ.].

De asemenea, varianta de răspuns de la litera C este corectă, comisionarul care vinde pe credit, fără autorizarea comitentului, răspunde personal, fiind ținut, la cererea comitentului, să plătească de îndată creditele acordate împreună cu dobânzile și alte foloase ce ar rezulta, astfel cum prevede în mod expres art. 2047 alin. (1) C.civ.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât în contractul de comision *comisionarul nu are drept de reprezentare*, el încheie acte juridice *în nume propriu, dar pe seama comitentului*, pe când la contractul de mandat mandatarul are drept de reprezentare, motiv pentru care încheie actele juridice în numele și pe seama mandantului (*Fișe 2019*, p. 766).

| 144. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Contractul de comision reprezintă principala aplicație a mandatului fără reprezentare, fiind întâlnit adesea în activitățile comerciale desfășurate de profesioniști, când încheierea unui contract de mandat cu reprezentare prezintă dezavantajul de a fi un procedeu prea greoi pentru rapiditatea cu care trebuie să se desfășoare asemenea activități (*Fișe 2019*, p. 765). Contractul de comision este un contract esențialmente cu titlu oneros, după cum prevede art. 2043 C.civ., iar dacă părțile nu au stabilit cuantumul comisionului, acesta se va determina potrivit legii, uzanțelor ori, în lipsă, după valoarea serviciilor prestate [art. 2049 alin. (4) coroborat cu art. 2010 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

În privința formei, contractul de comision este un contract consensual, încheindu-se prin simplul acord de voință al părților, legea necondiționând încheierea sa de respectarea vreunei forme speciale. Cu toate acestea, art. 2044 C.civ. prevede că pentru dovada contractului este necesară încheierea sa în formă scrisă (act autentic sau sub semnătură privată), varianta de răspuns de la litera C fiind astfel corectă.

În privința obligațiilor comisionarului, *acesta trebuie să respecte întocmai instrucțiunile exprese primite de la comitent* [art. 2048 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, comisionarul se poate îndepărta de la instrucțiunile primite de la comitent, dar numai dacă sunt îndeplinite *cumulativ trei condiții*, și anume: *a) nu este suficient timp pentru a se obține autorizarea sa prealabilă în raport cu natura afacerii; b) se poate considera în mod rezonabil că acesta, cunoscând împrejurările schimbate, și-ar fi dat autorizarea; c) îndepărtarea de la instrucțiuni nu schimbă fundamental natura și scopul sau condițiile economice ale împuternicirii primite*. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

145. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Contractul de consignație reprezintă o varietate a contractului de comision ce are ca obiect vânzarea unor bunuri mobile pe care consignantul le-a predat în acest scop consignatarului [art. 2054 alin. (1) C.civ.]. Este un contract sinalagmatic, comutativ, consensual, netranslativ de proprietate, *intuitu personae* și, în principiu, un contract cu titlu oneros. În ceea ce privește caracterul oneros, fiecare parte contractantă urmărește un interes patrimonial, respectiv consignantul urmărește să obțină prețul vânzării bunului mobil, iar consignatarul să primească remunerația pentru vânzarea efectuată. Astfel, potrivit art. 2058 alin. (1) C.civ., contractul de consignație este prezumat cu titlu oneros, deci varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Art. 2062 alin. (1) C.civ. prevede că, *în lipsă de stipulație contrară, consignatarul nu are un drept de retenție asupra bunurilor primite în consignație și a sumelor cuvenite consignantului, pentru creanțele sale asupra acestuia*. Astfel, spre deosebire de mandatar, care se bucură de dreptul de retenție, consignatarul poate avea un drept de retenție numai dacă a fost stipulată în contractul de consignație o clauză expresă în acest sens. Prin urmare, dacă părțile au prevăzut în contract un drept de retenție în favoarea consignatarului, această prevedere contractuală este perfect valabilă, nefiind sancționată cu nulitatea, așa cum greșit este menționat în varianta de răspuns de la litera B.

Cu privire la cauzele de încetare a contractului de consignație, art. 2063 C.civ., astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 140/2022, stabilește că acesta *încetează prin revocarea sa de către consignant, renunțarea consignatarului, din cauzele indicate în contract, moartea, dizolvarea, falimentul, radierea consignantului ori a consignatarului, instituirea tutelei speciale sau a consilierii judiciare cu privire la consignatar, instituirea tutelei speciale cu privire la consignant și, dacă instanța apreciază în acest sens, prin instituirea consilierii judiciare cu privire la consignant*. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

§6. Contractul de împrumut

146. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Una dintre principalele obligații ale comodatarului născute din încheierea unui comodat este aceea de a restitui bunul primit. Art. 2155 alin. (1) C.civ. prevede că obligația de înapoiere a bunului se naște fie la împlinirea termenului convenit, fie, în lipsa unui astfel de termen, după ce comodatarul s-a folosit de bun potrivit convenției. De aici rezultă că, în cazul comodatului cu termen, obligația de restituire va fi scadentă la împlinirea termenului, indiferent dacă în contract s-a prevăzut sau nu întrebuințarea bunului și indiferent dacă comodatarul s-a folosit de bun potrivit convenției. Din acest motiv, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât are în vedere numai un contract de comodat la care părțile au prevăzut atât termenul de restituire, cât și întrebuințarea bunului.

Cât privește decesul comodatarului, este adevărat că împrumutul de folosință este un act *intuitu personae*, fiind încheiat în considerarea calităților persoanei comodatarului, însă moartea acestuia nu este singurul caz în care se poate solicita restituirea bunului dat în comodat; în consecință, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, în privința variantei de răspuns de la litera C, trebuie avut în vedere art. 2156 C.civ., conform căruia comodantul poate cere restituirea bunului înainte de împlinirea termenului atunci când el însuși are o nevoie urgentă și *neprevăzută* de bun; *per a contrario*, dacă nevoia comodantului de bun a fost cunoscută de acesta încă de la momentul încheierii contractului, nu va putea cere restituirea bunului dat în comodat înainte de împlinirea termenului stabilit. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

147. Răspuns: A ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Dreptul de uzufruct, dezmembrământ al dreptului de proprietate, conferă uzufructuarului dreptul de a se folosi de bunul altuia, cu obligația de a-i restitui după un anumit timp, aceleași prerogative fiind recunoscute și comodatarului. Cu toate acestea, dreptul uzufructuarului de a stăpâni și de a folosi bunul nu trebuie confundat cu folosința ce decurge din contractul de comodat; această din urmă folosință există în cadrul unui raport juridic obligațional, ca un drept de creanță, pe când uzufructuarul este titularul unui drept real, care îi conferă atributele *usus* și *fructus* asupra bunului care formează obiectul dreptului său real, opozabil *erga omnes*, inclusiv nudului proprietar (C. Bîrsan, *Drept civil. Drepturile reale principale*, ed. a 4-a, Ed. Hamangiu, București, 2020, p. 303).

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este adevărată, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Cu privire la posibilitatea comodatarului de a transmite folosința bunului în favoarea unei terțe persoane, aceasta depinde de aprobarea prealabilă a comodantului [art. 2148 alin. (2) teza finală C.civ.], în timp ce dreptul uzufructuarului de a transmite unui terț folosința bunului nu este condiționată de aprobarea nudului proprietar [art. 715 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

148. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Contractul încheiat între A, în calitate de împrumutător, și B, în calitate de împrumutat, este un împrumut de consumație (sau *mutuum*), ce are ca obiect o sumă de bani, purtătoare de dobânzi.

Contractul de împrumut de consumație este un contract pentru a cărui validitate legea nu cere îndeplinirea unei anume forme, deci nu este un contract solemn. Chiar dacă părțile au ales să încheie actul în forma înscrisului autentic, ele au apelat la această formă nu pentru că legea le impunea, ci, eventual, pentru obținerea altor avantaje [spre exemplu, împrumutul constatat în înscris autentic reprezintă titlu executoriu pentru obligația de restituire a sumei împrumutate, potrivit art. 2165 prin raportare la art. 2157 alin. (1) C.civ.] sau pentru dovedirea raportului juridic obligațional mai lesne decât dacă ar fi încheiat contractul verbal sau prin înscris sub semnătură privată.

Însă, contractul de împrumut este un contract real, întrucât pentru încheierea sa valabilă este necesară remiterea materială a bunului ce face obiectul prestației [art. 1174 alin. (4) C.civ.]. Prin urmare, remiterea către împrumutător a bunului împrumutat nu reprezintă o obligație născută din contractul de *mutuum*, ci însăși o condiție de valabilitate a acestuia; deci, împrumutul de folosință este un contract unilateral în care doar una dintre părți (împrumutatul, în speța noastră B) își asumă obligații.

Dacă împrumutul este cu dobândă, atunci împrumutatul (B) va trebui să restituie, pe lângă suma împrumutată, și dobânda remuneratorie asupra căreia părțile s-au înțeles. Prin urmare, împrumutul de consumație cu dobândă nu este un contract cu titlu gratuit, ci unul cu titlu oneros, întrucât A (împrumutătorul) urmărește obținerea unui avantaj prin încheierea contractului. Fiind un contract cu titlu oneros, în care părțile cunosc existența și întinderea drepturilor și obligațiilor lor [art. 1173 alin. (1) C.civ.], contractul de *mutuum* cu dobândă este și un contract comutativ.

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât împrumutul nu este un act solemn și nici sinalagmatic, după cum greșită este și varianta de răspuns de la litera C, întrucât împrumutul nu este nici consensual și nici sinalagmatic.

În consecință, singura variantă corectă este cea de la litera B, contractul de împrumut fiind un contract cu titlu oneros, unilateral, real, comutativ.

149. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât riscul pieirii fortuite a bunului împrumutat revine comodantului în situația în care, spre exemplu, deși bunul este folosit cu altă destinație decât aceea pentru care a fost împrumutat, comodatarul face dovada că bunul ar fi pierit ori s-ar fi deteriorat oricum din cauza forței majore [art. 2149 alin. (2) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, art. 2154 C.civ. prevăzând că, în caz de pluralitate de comodatari, răspunderea acestora față de comodant este solidară.

În fine, varianta de răspuns de la litera C vine în contradicție cu textul art. 2150 C.civ., conform căruia comodatarul (iar nu comodantul) răspunde pentru pieirea bunului împrumutat, când aceasta este cauzată de forța majoră de care comodatarul l-ar fi putut feri întrebuințând un bun propriu sau când, neputând salva decât unul dintre cele două bunuri, l-a preferat pe al său.

150. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Contractul de împrumut de consumație este un contract real (se încheie prin remiterea materială a bunului), în principiu un contract cu titlu gratuit (dacă însă are ca obiect o sumă de bani, se prezumă a fi cu titlu oneros, suma de bani fiind purtătoare de dobânzi), translativ de proprietate (întrucât are ca obiect bunuri consumptibile, a căror întrebuințare obișnuită determină înstrăinarea sau consumarea substanței, art. 544 alin. (2) C.civ., prin încheierea contractului de împrumut se transmite către împrumutat și atributul dispoziției, acesta devenind proprietarul bunului și suportând

riscul pieirii fortuite a acestuia, potrivit art. 2160 C.civ.], unilateral (dă naștere la obligații doar în sarcina împrumutatului, chiar dacă este cu titlu oneros) și, în principiu, *intuitu personae*.

Astfel cum am precizat, împrumutul de consumație poate fi cu titlu gratuit, dar poate fi și cu titlu oneros, caz în care termenul de restituire a bunului (termen suspensiv) este prezumat a fi prevăzut în favoarea ambelor părți (art. 2161 C.civ.). Aceasta înseamnă că se poate renunța la beneficiul termenului de către una dintre părți numai dacă există și acordul celeilalte părți.

În fine, în materia împrumutului cu dobândă (este vorba despre dobânda remuneratorie, și nu despre cea penalizatoare), art. 2170 C.civ. prevede că plata anticipată a dobânzii nu se poate face decât pe cel mult 6 luni, și nu 12 luni, astfel cum se arată în varianta de la litera A, care este deci greșită.

Variante de răspuns de la literele B și C sunt corecte, pentru motivele expuse mai sus.

151. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Împrumutul de consumație (sau *mutuum*) este contractul prin care o parte, numită împrumutător, remite celeilalte părți, numită împrumutat, o sumă de bani sau alte asemenea bunuri fungibile și consumptibile prin natura lor, iar împrumutatul se obligă să restituie după o anumită perioadă de timp aceeași sumă de bani sau cantitate de bunuri de aceeași natură și calitate (art. 2158 C.civ.).

Împrumutul de folosință poate fi cu titlu gratuit ori cu titlu oneros, caracterul gratuit nefiind de esența contractului (cum este în cazul comodatului), ci doar de natura sa.

În privința naturii împrumutului, legiuitorul a instituit două prezumții, ce se vor aplica în funcție de obiectul obligației născute din contract; astfel, dacă împrumutul de consumație privește o sumă de bani, în lipsă de stipulație contrară, se prezumă că acesta este cu titlu oneros (împrumutatul fiind obligat să restituie, la scadență, și dobânda remuneratorie); dacă însă împrumutul de consumație are ca obiect ale bunuri fungibile și consumptibile prin natura lor, în lipsa unei prevederi exprese a părților, se prezumă că s-a încheiat un contract cu titlu gratuit.

Așadar, variantele de răspuns de la literele B și C sunt, în mod evident, corecte.

În privința variantei de răspuns de la litera A, este necesar să avem în vedere că împrumutul de consumație este un contract indisolubil legat de modalități, respectiv de termen. Așadar, *mutuum* nu poate exista dacă părțile nu au prevăzut un termen de restituire a bunurilor date cu titlu de împrumut. Dacă este vorba despre un contract de împrumut cu titlu gratuit, în lipsa unei stipulații exprese, termenul prevăzut pentru restituirea bunului va profita debitorului acestei obligații; dacă însă vorbim despre un contract de împrumut cu titlu oneros (împrumut cu dobândă), atunci termenul de restituire este un termen prevăzut în favoarea ambelor părți, adică atât în favoarea împrumutatului, cât și în favoarea împrumutătorului. Aceste aspecte, care rezultă din interpretarea art. 2161 C.civ., fac ca varianta de răspuns de la litera A să fie greșită.

152. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât în niciun caz comodatarul nu poate invoca un drept de retenție asupra bunului dat în folosință pentru obligațiile ce se nasc în sarcina comodantului, art. 2153 C.civ. interzicând expres acest lucru.

Varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât față de proprietar comodatarul este un detentor precar, și nu un posesor [art. 918 alin. (1) C.civ.].

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este corectă, întrucât, dacă comodatarul prelungește folosința bunului după scadența restituirii, riscul pieirii bunului se transferă la acesta, el răspunzând de pieirea sau deteriorarea bunului, chiar dacă aceasta se datorează unei forțe majore, afară de cazul când dovedește că bunul ar fi pierit ori s-ar fi deteriorat oricum din cauza acelei forțe majore [art. 2149 alin. (2) C.civ.].

§7. Contractul de asigurare

153. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Conform art. 2217 C.civ., valoarea despăgubirii are limita maximă determinată de valoarea bunului de la momentul producerii riscului asigurat, urmând a fi diminuată la mărimea pagubei, însă nu mai mult de suma asigurată. Aplicarea criteriilor legale de stabilire a despăgubirii are caracter imperativ,

având menirea ca asigurătorul să suporte prejudiciul ivit în limite care să nu permită îmbogățirea fără justă cauză a asiguratului ori a beneficiarului asigurării [G. GHEORGHIU, în FL.A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *op. cit.*, p. 2326].

Având în vedere comentariul de mai sus, putem afirma că variantele de răspuns de la literele A și B sunt cele corecte, varianta de răspuns de la litera C fiind, evident, greșită.

154. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Contractul de asigurare trebuie să se încheie, potrivit art. 2200 alin. (1) teza I C.civ., în formă scrisă, *ad probationem*. Existența lui nu va putea fi dovedită cu martori, chiar atunci când există un început de dovadă scrisă [art. 2200 alin. (1) teza a II-a C.civ.], documentele care atestă încheierea unui astfel de contract putând fi semnate și certificate prin mijloace electronice [art. 2200 alin. (3) C.civ.].

Drept urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A.

§8. Contractul de rentă viageră

155. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Pentru a proteja interesele creditorilor persoanei care constituie renta, legiuitorul român oprește părțile să declare renta neurmăribilă în ipoteza în care contractul se constituie cu titlu oneros (art. 2253 C.civ.). Dacă renta viageră se constituie cu titlu gratuit, problema fraudării intereselor creditorilor chirografari ai creditorului nu se mai pune, întrucât patrimoniul debitorului lor nu a suferit nicio diminuare, părțile putând-o declara neurmăribilă [C. MACOVEI, M. DOBRILĂ, în FL.A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *op. cit.*, p. 2347]. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Tot corectă este și ipoteza din varianta de răspuns de la litera C, fiind unul dintre cazurile speciale de rezoluțiune judiciară prevăzute de art. 2251 alin. (1) C.civ.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, având în vedere caracterul aleatoriu al contractului de rentă viageră și în considerarea principiului forței obligatorii a contractului, debirentierul nu se va putea libera de obligația de plată a rentei, oricât de oneroasă se dovedește a fi aceasta, chiar dacă s-ar obliga să restituie capitalul sau lucrul primit, renunțând la restituirea ratelor de rentă pe care le-ar fi plătit (art. 2252 C.civ.) (*idem*, p. 2346). Așadar, această variantă este greșită.

156. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Contractul de rentă viageră poate fi constituit cu titlu oneros ori cu titlu gratuit, caz în care va trebui să respecte condițiile de fond și de formă ale contractului de donație. Cu toate acestea, *dacă renta este stipulată în favoarea unui terț, chiar dacă acesta o primește cu titlu gratuit, contractul nu va fi supus formei prevăzute pentru donație* (art. 2243 C.civ.).

În speța dată, a fost încheiat un contract de rentă viageră constituit în favoarea a două persoane, în care Y, debirentier, s-a obligat să plătească o rată trimestrială în valoare de 6.000 de lei în favoarea lui X și T, credirentieri.

Întrucât X, parte a contractului de rentă viageră, a decedat, T, terț beneficiar, a solicitat, la data de 10.07.2016, obligarea lui Y la plata sumei de 6.000 de lei, reprezentând rata trimestrială aferentă lunilor iulie-septembrie 2016.

Întrucât contractul de rentă a fost încheiat și în favoarea unui terț beneficiar, el nu va fi supus regulii referitoare la forma contractului de donație, astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită, neexistând niciun motiv de nulitate absolută care să poată fi invocat din oficiu de instanță.

Cât privește celelalte două variante de răspuns, ele se exclud reciproc, astfel că doar una poate fi corectă, iar prin raportare la dispozițiile art. 2248 alin. (1) C.civ., corectă este cea de la litera C. Astfel, potrivit articolului menționat, *în lipsă de stipulație contrară, ratele de rentă se plătesc trimestrial în avans și indexate în funcție de rata inflației*, astfel că instanța va admite cererea și îl va obliga pe Y la plata către T a sumei de 6.000 de lei, reprezentând ratele aferente lunilor iulie-septembrie 2016.

157. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Dintre cele trei variante redate mai sus, doar cea de la litera C este adevărată.

Având în vedere caracterul aleatoriu al contractului de rentă viageră cu titlu oneros, cel cu titlu gratuit fiind în realitate o liberalitate, art. 2247 C.civ. prevede că nu produce niciun efect contractul

prin care s-a constituit cu titlu oneros o rentă pe durata vieţii unei persoane care, la data încheierii contractului, suferea de o boală din cauza căreia a murit în interval de cel mult 30 de zile de la această dată. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât moartea credirentierului în termen de 30 de zile nu afectează eficacitatea contractului de rentă viageră cu titlu gratuit.

Ca regulă, renta viageră se constituie pe durata vieţii credirentierului [art. 2242 alin. (2) C.civ.]. Cu toate acestea, renta se poate constitui fie pe durata vieţii debirentierului, fie pe durata vieţii unei terţe persoane determinate [art. 2242 alin. (2) C.civ.], fie pe durata vieţii mai multor persoane, situaţie în care, în principiu, obligaţia de plată a rentei încetează la data la care decedează ultima dintre aceste persoane, cu excepţia cazului în care părţile au convenit altfel (art. 2244 C.civ.). Drept urmare, şi varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, în privinţa obiectului prestaţiei debirentierului, cu excepţia cazului în care părţile au convenit altfel, în cazul pluralităţii de credirentieri, obligaţia de plată a rentei viagere este indivizibilă în privinţa acestora (art. 2245 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera C este cea adevărată.

158. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Rezoluţiunea contractului la cererea credirentierului nu conferă debirentierului dreptul de a obţine restituirea ratelor de rentă deja plătite, în lipsă de stipulaţie contrară [art. 2251 alin. (3) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Tot falsă este şi varianta de răspuns de la litera B, întrucât, potrivit art. 2251 alin. (1) C.civ., creditorul unei rente viagere constituite *cu titlu oneros (nu cu titlu gratuit)* poate cere rezoluţiunea dacă debirentierul nu depune garanţia promisă în vederea executării obligaţiei sale ori o diminuează.

În fine, conform art. 2253 teza I C.civ., numai renta viageră cu titlu gratuit poate fi declarată insesizabilă prin contract, ceea ce face adevărată varianta de răspuns de la litera C, conform căreia renta viageră constituită cu titlu oneros nu poate fi declarată insesizabilă prin contract.

§9. Contractul de întreţinere

159. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Contractul de întreţinere are următoarele caractere juridice: contract solemn (trebuie încheiat în formă autentică, sub sancţiunea nulităţii absolute); în principiu, este un contract cu titlu oneros şi aleatoriu (poate fi însă şi cu titlu gratuit şi comutativ); sinalagmatic (dacă este cu titlu oneros); încheiat *intuitu personae* (se încheie în considerarea calităţilor părţilor, motiv pentru care obligaţia de întreţinere este o obligaţie de a face, strict personală, iar drepturile creditorului întreţinerii sunt incesibile şi insesizabile – art. 2258 C.civ.). Totuşi, caracterul personal al contractului de întreţinere nu poate fi invocat de părţi pentru a se opune acţiunii în revocarea contractului (acţiunii pauliene) promovate de creditorii lor sau acţiunii oblice introduse de creditorii personali ai întreţinutului pentru executarea sa (art. 2259 C.civ.).

Faţă de aceste scurte consideraţii, putem afirma că varianta de răspuns de la litera A este greşită, drepturile creditorului întreţinerii neputând fi cedate, nici chiar prin înscris autentic, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă, faţă de dispoziţiile art. 2259 C.civ.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, în temeiul art. 2256 alin. (2) C.civ.

160. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Contractul de întreţinere este un contract cu caracter *intuitu personae*, care se încheie în considerarea calităţilor părţilor; drept urmare, obligaţia de întreţinere este o obligaţie strict personală şi netransmisibilă, iar drepturile creditorului întreţinerii *sunt incesibile şi nici nu pot fi supuse urmăririi*, potrivit art. 2258 C.civ. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, potrivit art. 2257 alin. (5) C.civ., clauza prin care creditorul întreţinerii se obligă la prestarea unor servicii fiind considerată nescrisă.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, aceasta este greşită, întrucât, în toate situaţiile, contractul de întreţinere se încheie în formă autentică, sub sancţiunea nulităţii absolute. Dispoziţiile art. 2255 C.civ. nu fac trimitere la aplicarea dispoziţiilor art. 1011 alin. (2) C.civ., pentru situaţia în care contractul de întreţinere se încheie în favoarea unei terţe persoane, motiv pentru care acesta se va încheia în formă autentică şi în cazul în care întreţinerea reprezintă o donaţie indirectă.

161. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Conform art. 2256 alin. (2) C.civ., în lipsa unei stipulaţii contrare, obligaţia de întreţinere este indivizibilă atât în privinţa creditorilor, cât şi în privinţa debitorilor, ceea ce corespunde variantei de răspuns de la litera A.

De asemenea, potrivit textului art. 2263 alin. (6) C.civ., dreptul la acţiunea în rezoluţiunea contractului de întreţinere se transmite şi moştenitorilor, astfel că şi varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, drepturile creditorului întreţinerii fiind şi incesibile, şi insesizabile, conform art. 2258 C.civ.

162. Răspuns: A, C *(admitere INM şi în magistratură, 2015)*

Contractul de întreţinere este un contract solemn, necesitatea încheierii sale în formă autentică fiind cerută *ad validitatem*. Prin urmare, sancţiunea care operează pentru nerespectarea formei este nulitatea absolută (art. 2255 C.civ.). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce priveşte durata contractului de întreţinere, acesta se încheie, în principiu, pe durata vieţii creditorului întreţinerii, dacă prin contract nu s-a prevăzut durata întreţinerii ori s-a prevăzut numai caracterul viager al acesteia [art. 2254 alin. (2) C.civ.]. Aşadar, părţile pot conveni ca întreţinerea să se presteze şi pe o perioadă determinată de timp prevăzută în contractul de întreţinere [art. 2254 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, dacă în timpul executării contractului, dar înainte de împlinirea duratei de timp prevăzute în contract, creditorul întreţinerii moare, încetează şi contractul de întreţinere, conform art. 2263 alin. (1) teza finală C.civ., fiind practic o consecinţă a caracterului *intuitu personae* al contractului. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Un alt mod de încetare a contractului de întreţinere constă în revocarea contractului în folosul persoanelor cărora creditorul întreţinerii le datorează alimente în temeiul legii, dacă prin efectul contractului el s-a lipsit de mijloacele necesare îndeplinirii obligaţiei de a asigura alimentele [art. 2260 alin. (1) C.civ.]. În acest caz, revocarea poate fi cerută chiar dacă nu există fraudă din partea debitorului întreţinerii şi indiferent de momentul încheierii contractului de întreţinere [art. 2260 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

163. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Printre caracterele juridice ale contractului de întreţinere se numără şi caracterul *intuitu personae*, acesta încheindu-se în considerarea calităţilor părţilor; drept urmare, obligaţia de întreţinere este o obligaţie de a face strict personală şi netransmisibilă, iar drepturile creditorului întreţinerii sunt incesibile şi nici nu pot fi supuse urmăririi (art. 2258 C.civ.) (*Fişe 2019*, p. 810). Deci, dreptul la întreţinere nu este transmisibil pentru cauză de moarte, varianta de răspuns de la litera A fiind greşită.

Dreptul la acţiunea în rezoluţiune se transmite moştenitorilor dacă nu a fost exercitată de beneficiar în timpul vieţii şi dacă nu s-a împlinit termenul de prescripţie [art. 2263 alin. (6) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este adevărată.

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, întrucât, chiar dacă bunul care a constituit capitalul (obiectul prestaţiei creditorului întreţinerii, dacă întreţinerea a fost constituită cu titlu oneros) a pierit parţial sau total ori şi-a diminuat valoarea, dintr-o cauză pentru care creditorul întreţinerii nu este ţinut să răspundă, întreţinerea continuă să fie datorată în aceeaşi măsură [art. 2257 alin. (4) C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 814).

164. Răspuns: A, B *(admitere INM şi în magistratură, 2014)*

Instanţa judecătorească poate să înlocuiască, la cererea oricăreia dintre părţi, întreţinerea în natură cu o sumă de bani corespunzătoare, dacă prestarea sau primirea în natură a întreţinerii nu mai poate continua din motive obiective sau dacă debitorul întreţinerii decedează şi nu a intervenit o înţelegere între părţi [art. 2261 alin. (1) C.civ.]. În situaţia în care întreţinerea a fost înlocuită cu o sumă de bani corespunzătoare, devin aplicabile dispoziţiile care reglementează contractul de rentă viageră [art. 2262 alin. (1) C.civ.], ipoteză în care obligaţia de plată a rentei rămâne indivizibilă între debitori, afară de cazul în care prin contractul de întreţinere s-a convenit altfel, potrivit art. 2262 alin. (2) C.civ. (*Fişe 2019*, p. 815). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, deoarece rezoluţiunea contractului de întreţinere poate fi dispusă în următoarele situaţii: (1) când comportamentul celeilalte părţi face imposibilă executarea contractului în condiţii conforme cu bunele moravuri [art. 2263 alin. (2) C.civ.]; (2) în cazul neexecutării fără justificare a obligaţiei de întreţinere [art. 2263 alin. (3) teza I C.civ.] sau

(3) în cazul unui contract de întreţinere cu titlu oneros, când debitorul nu depune garanţia promisă în vederea executării obligaţiei sale ori o diminuează [art. 2251 alin. (1) C.civ.].

Caracterul *intuitu personae* al contractului de întreţinere impune regula conform căreia drepturile creditorului întreţinerii sunt incesibile şi nu pot fi supuse urmăririi, potrivit art. 2258 C.civ. Aşadar, varianta de răspuns de la litera C este greşită.

165. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Contractul de întreţinere poate înceta şi ca urmare a rezoluţiunii atunci când comportamentul celeilalte părţi face imposibilă executarea contractului în condiţii conforme bunelor moravuri, precum şi atunci când rezoluţiunea se întemeiază pe neexecutarea fără justificare a obligaţiei de întreţinere [art. 2263 alin. (2) şi (3) C.civ.]. Astfel, în speţa de faţă, ne aflăm în cea de-a doua situaţie menţionată mai sus, creditorul putând obţine rezoluţiunea contractului de întreţinere, şi nu, cum greşit este menţionat în varianta de răspuns de la litera B, doar înlocuirea întreţinerii cu o sumă de bani corespunzătoare. Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

Întocmai cum menţionează şi art. 2263 alin. (3) C.civ., *pentru situaţia în care rezoluţiunea se întemeiază pe neexecutarea fără justificare a obligaţiei de întreţinere, rezoluţiunea este pronunţată numai de instanţa de judecată, dispoziţiile art. 1552 referitoare la rezoluţiunea unilaterală, cu tot ce implică aceasta (notificarea şi declaraţia de rezoluţiune), nefiind aplicabile. Orice clauză contrară este considerată nescrisă.* Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Efectul principal al rezoluţiunii constă în repunerea părţilor în situaţia anterioară. Pronunţarea rezoluţiunii implică anumite particularităţi determinate de specificul acestui contract: a) de regulă, în caz de rezoluţiune, întreţinutul trebuie să primească înapoi bunul transmis debitorului întreţinerii, deci creditorul întreţinerii va redobândi dreptul de proprietate asupra bunului transmis; b) debitorul în culpă nu poate obţine restituirea prestaţiilor de întreţinere deja executate [art. 2263 alin. (5) C.civ.], însă dacă debitorul a achitat şi un preţ, acesta trebuie să fie restituit. Aşadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

166. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Între X, pe de o parte, şi Y şi Z, pe de altă parte, s-a încheiat, la data de 13.05.2015, un contract de întreţinere pe o perioadă de un an, în urma căruia X a devenit debitorul obligaţiei de întreţinere, iar Y şi Z creditori ai acesteia. În urma accidentului petrecut la puţin timp după încheierea contractului (la 25.05.2015), au murit debitorul (X) şi unul dintre creditori (Z).

Contractul de întreţinere este încheiat în considerarea calităţilor personale ale creditorului (în speţa noastră, Y şi Z), deci are caracter *intuitu personae*; din acest motiv, contractul încetează la moartea acestuia (sau acestora, dacă sunt mai mulţi), nu însă şi a debitorului. În acelaşi timp, conform art. 2256 alin. (2) C.civ., obligaţiile născute în temeiul contractului de întreţinere sunt indivizibile, atât în privinţa creditorilor (Y şi Z), cât şi în privinţa debitorilor. Drept urmare, contractul produce efecte faţă de Y (creditorul rămas în viaţă), moştenitorul lui X fiind obligat să presteze acestuia întreţinere până la expirarea duratei contractului ori până la decesul lui Y, dacă acesta survine înăuntrul termenului de un an prevăzut în contract. Rezultă astfel că varianta de răspuns de la litera A este greşită, pentru că S nu are posibilitatea să refuze executarea întreţinerii.

În considerarea art. 2257 alin. (3) C.civ. şi a faptului că Z a decedat în cursul duratei contractului, debitorul întreţinerii are, potrivit legii, şi obligaţia de a-l înmormânta, obligaţie care se transmite şi la moştenitori (S). Deci, S nu poate să refuze suportarea cheltuielilor aferente înmormântării lui Z, având această obligaţie în temeiul legii, varianta de răspuns de la litera B fiind, în consecinţă, greşită.

Diferenţa esenţială între contractul de rentă viageră şi cel de întreţinere o reprezintă obiectul prestaţiei la care se obligă debitorii. Astfel, în timp ce contractul de rentă viageră dă naştere unei obligaţii de a da (de a plăti renta), contractul de întreţinere dă naştere unei obligaţii de a face (să asigure hrană, îmbrăcăminte, încălţăminte, menaj etc.). Astfel, înlocuirea întreţinerii datorate cu o sumă corespunzătoare de bani nu este posibilă, ca regulă. Totuşi, art. 2261 alin. (1) C.civ. prevede două situaţii de excepţie când o astfel de înlocuire este posibilă, însă numai cu încuviinţarea instanţei: (1) dacă prestarea sau primirea în natură a întreţinerii nu mai poate continua din motive obiective şi (2) dacă debitorul întreţinerii decedează şi nu intervine o înţelegere între părţi.

În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât singurul debitor al întreţinerii a decedat (X), obligaţia sa fiind transmisă moştenitorului său (S), acesta putând solicita instanţei înlocuirea întreţinerii cu o sumă de bani corespunzătoare, conform articolului menţionat mai sus.

167. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Între X şi Y s-a încheiat un contract de întreţinere pe durată determinată (6 ani), X fiind creditorul întreţinerii, iar Y fiind debitorul obligaţiei corelative, acesta din urmă primind în schimb proprietatea a două autoturisme de lux.

În ceea ce priveşte forma contractului de întreţinere, legea este deosebit de clară, stabilind că pentru valabilitatea întreţinerii este necesară forma autentică a înscrisului constatator, sub sancţiunea nulităţii absolute (art. 2255 C.civ.). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, lipsa înscrisului autentic ducând la nulitatea contractului de întreţinere încheiat între X şi Y.

În privinţa rezoluţiunii, ca modalitate de încetare a contractului de întreţinere, există unele aspecte specifice. Astfel, rezoluţiunea poate fi cerută fie atunci când comportamentul celeilalte părţi face imposibilă executarea contractului în condiţii conforme bunelor moravuri [art. 2263 alin. (2) C.civ.], fie atunci când se întemeiază pe neexecutarea fără justificare a obligaţiei de întreţinere [art. 2263 alin. (3) C.civ.]. În oricare dintre aceste două cazuri, desfiinţarea contractului de întreţinere prin rezoluţiune nu poate fi dispusă decât de către instanţă, legiuitorul nepermiţând rezoluţiunea unilaterală [art. 2263 alin. (3) teza I C.civ.], chiar dacă părţile ar fi prevăzut expres în contract această posibilitate [art. 2263 alin. (3) teza finală]. Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

În fine, odată cerută rezoluţiunea (de către creditorul reclamant) pentru unul dintre motivele indicate mai sus, oferta de întreţinere făcută de debitorul pârât, după introducerea acţiunii, nu poate împiedica rezoluţiunea [art. 2263 alin. (4) C.civ.], deci şi varianta de răspuns de la litera C este corectă.

168. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Potrivit art. 2257 alin. (5) C.civ., *clauza prin care creditorul întreţinerii se obligă la prestarea unor servicii este considerată nescrisă.* Aşadar, contractul este valabil încheiat, nefiind lovit de nulitate absolută, iar F nu va putea invoca excepţia de neexecutare a contractului, obligaţia asumată de G fiind considerată nescrisă.

Prin urmare, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

169. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Potrivit art. 2257 alin. (4) C.civ., întreţinerea va continua să fie datorată în aceeaşi măsură, chiar dacă în cursul executării contractului, bunul care a constituit capitalul a pierit total ori parţial sau şi-a diminuat valoarea, dintr-o cauză pentru care creditorul întreţinerii nu este ţinut să răspundă. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, cea de la litera C fiind, evident, greşită.

În fine, dacă părţile nu prevăd altfel, obligaţia de plată este indivizibilă între debitori [art. 2262 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

170. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Întrebarea vizează caracterele juridice ale contractului de întreţinere, forma şi durata acestuia.

Contractul de întreţinere este un contract solemn, iar, de regulă, este cu titlu oneros, aleatoriu şi sinalagmatic. De asemenea, este un contract *intuitu personae* şi cu executare succesivă. Astfel, fiind un contract solemn, contractul de întreţinere se încheie în formă autentică, sub sancţiunea nulităţii absolute (art. 2255 C.civ.), de unde rezultă că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Totodată, ţinând cont de caracterul juridic *intuitu personae* al contractului, acesta se încheie în considerarea calităţilor părţilor, drept urmare, obligaţia de întreţinere este o obligaţie de a face strict personală şi netransmisibilă, iar drepturile creditorului întreţinerii sunt incesibile şi nici nu pot fi supuse urmăririi (art. 2258 C.civ.). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce priveşte durata contractului de întreţinere, în principiu, se constituie pe durata vieţii creditorului întreţinerii, dacă prin contract nu s-a prevăzut durata întreţinerii sau s-a prevăzut numai caracterul viager al acesteia [art. 2254 alin. (2) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât, dacă în contract nu este stipulată durata întreţinerii, atunci aceasta se constituie pe durata vieţii creditorului, cum am precizat mai sus, şi nu pentru un termen rezonabil.

171. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Contractul încheiat între M şi O, fiul său, este un contract de întreţinere, cu titlu oneros. Cu toate acestea, având în vedere legătura de rudenie dintre părţi, art. 1091 alin. (4) C.civ. prezumă acest contract ca fiind un contract de donaţie, prezumţie ce operează numai în favoarea descendenţilor, ascendenţilor privilegiaţi şi a soţului supravieţuitor, dacă aceştia nu au consimţit la înstrăinare.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C apare ca fiind corectă, P (celălalt copil al defunctului) beneficiind de această prezumție a caracterului gratuit al contractului în formularea unei eventuale acțiuni în reducțiunea liberalităților excesive.

Cât privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este greșită, întrucât, pentru a nu produce efecte contractul de întreținere, este necesar ca decesul creditorului întreținerii să fi survenit în interval de cel mult 30 de zile de la data încheierii contractului; or, în cazul de față, M a murit la două luni de la acest moment, din cauza bolii de care suferea de mai bine de un an.

În fine, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, caracterul personal al contractului de întreținere neputând fi opus într-o eventuală acțiune în revocarea contractului (art. 2259 C.civ.).

| 172. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

Una dintre obligațiile debitorului obligației de întreținere este aceea de a-l înmormânta pe creditor dacă acesta decedează în cursul duratei contractului, după cum prevede art. 2257 alin. (3) C.civ., astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, incorectă, art. 2259 C.civ. stabilind o excepție de la regula potrivit căreia creditorii nu pot exercita drepturile și acțiunile care sunt strâns legate de persoana debitorului lor.

În fine, având în vedere caracterul expres indivizibil al obligației de întreținere, atât în privința debitorilor, cât și a creditorilor [art. 2256 alin. (2) C.civ.], varianta de răspuns de la litera C apare ca fiind cea corectă.

| 173. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Rezoluțiunea contractului de întreținere cunoaște unele aspecte specifice. Astfel, pe de o parte, rezoluțiunea poate fi doar judiciară, nefiind permisă rezoluțiunea unilaterală sau convențională [art. 2263 alin. (3) C.civ.], iar, pe de altă parte, efectele rezoluțiunii întreținerii presupun ca numai creditorul să fie îndrituit să i se restituie ce a prestat, nu și debitorul în culpă [art. 2263 alin. (5) C.civ.].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, rezoluțiunea contractului de întreținere neputând opera în temeiul unui pact comisoriu, chiar dacă s-a convenit că aceasta va rezulta din simplul fapt al neexecutării, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită, față de dispozițiile art. 2263 alin. (5) C.civ., amintite mai sus.

Mai mult chiar, în această materie, puterea instanței de apreciere asupra oportunității rezoluțiunii contractului este mult diminuată, întrucât, potrivit art. 2263 alin. (4) C.civ., *oferta de întreținere făcută de debitorul pârât după introducerea acțiunii nu poate împiedica rezoluțiunea contractului*. În consecință, nici varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

| 174. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Când comportamentul celeilalte părți face imposibilă executarea contractului de întreținere în condiții conforme bunelor moravuri ori când, fără justificare, obligația de întreținere nu este executată, se poate cere rezoluțiunea contractului, care însă va fi pronunțată doar de către instanță, dispozițiile referitoare la rezoluțiunea unilaterală nefiind aplicabile, conform art. 2263 alin. (2) și (3) C.civ.

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este falsă, varianta corectă fiind cea de la litera B.

În privința efectelor rezoluțiunii, și de această dată vorbim despre o excepție de la regula repunerii părților în situația anterioară, întrucât, conform art. 2263 alin. (5) C.civ., debitorul în culpă nu poate obține restituirea prestațiilor de întreținere deja executate. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

§10. Contractul de tranzacție

| 175. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar/definitiv, 2021)*

Tranzacția este contractul prin care părțile previn ori sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la o parte la cealaltă [art. 2267 alin. (1) C.civ.], existând posibilitatea nașterii, modificării sau stingerii unor raporturi juridice diferite de cele care fac obiectul litigiului dintre părți [art. 2267 alin. (2) C.civ.].

În privința obiectului tranzacției, aceasta poate privi doar drepturi de care părțile pot dispune, și nicidecum nu se poate tranzacționa asupra capacității sau stării civile a persoanelor [art. 2268 alin. (1) C.civ.].

Potrivit art. 2269 C.civ., tranzacția este indivizibilă în privința obiectului său, iar în lipsa unei stipulații contrare, ea nu poate fi desființată în parte.

Având în vedere textele redate mai sus, putem afirma că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera A, celelalte două fiind, evident, greșite.

| 176. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Contractul de tranzacție este acel contract prin care părțile previn sau sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la o parte la cealaltă [art. 2267 alin. (1) C.civ.].

Analizând caracterele juridice ale contractului de tranzacție, constatăm că acesta este un act consensual (în principiu), dar care, pentru a putea fi dovedit, trebuie constatat în scris (cerință *ad probationem*), un contract sinalagmatic, cu titlu oneros, comutativ și cu obiect indivizibil (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 818-819). În principiu, tranzacția poate fi afectată de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract, *cu excepția* erorii de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților și a *leziunii* [art. 2273 alin. (1) și (2) C.civ.].

În privința obiectului tranzacției, art. 2268 alin. (1) C.civ. arată că nu se poate tranzacționa asupra capacității sau stării civile a persoanelor și cu privire la drepturi de care părțile nu pot să dispună potrivit legii. Se poate însă tranzacționa asupra acțiunii civile derivând din săvârșirea unei infracțiuni [art. 2268 alin. (2) C.civ.], prevenindu-se astfel formularea pe cale separată a unei acțiuni în despăgubiri (*Fișe 2019*, p. 820).

Pentru cele arătate mai sus, este evident că singurul răspuns corect este cel de la varianta de la litera B.

| 177. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

În principiu, contractul de tranzacție poate fi afectat de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract. De exemplu, poate fi anulat pentru incapacitate ori pentru eroare, dol sau violență, ca vicii de consimțământ. Cu titlu de excepție, art. 2273 alin. (2) C.civ. prevede că tranzacția nu poate fi anulată pentru eroare de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților și nici pentru leziune (FR. DEAK, L. MIHAI, R. POPESCU, *op. cit.*, p. 158). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

În același timp, tranzacția este un contract sinalagmatic, întrucât părțile își asumă obligații reciproce (de a nu începe sau continua procesul, în schimbul concesiilor, renunțărilor la drepturi sau prestațiilor noi efectuate de cealaltă parte). Fiind sinalagmatic, se poate cere rezoluțiunea sau rezilierea contractului pentru neexecutarea de obligații, dar numai dacă una dintre părți și-a asumat o obligație nouă pe care nu o execută (*idem*, p. 152). Deci, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În fine, tranzacția, chiar dacă este constatată prin hotărâre judecătorească, poate fi atacată cu acțiune revocatorie sau cu acțiune în declararea simulației, după cum prevede art. 2278 alin. (1) C.civ., astfel că singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

| 178. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Tranzacția este contractul prin care părțile previn sau sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la una la cealaltă [art. 2267 alin. (1) C.civ.].

Prin intermediul tranzacției se pot naște, modifica sau stinge raporturi juridice diferite de cele care fac obiectul litigiului dintre părți, conform art. 2267 alin. (2) C.civ. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește desființarea contractului de tranzacție, pentru situația în care litigiul cu privire la care s-a tranzacționat fusese soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în autoritate de lucru judecat, tranzacția este anulabilă la cererea părții care nu a cunoscut acest aspect. Așadar, nu este o cauză de nulitate absolută a tranzacției, cum greșit se menționează în varianta de răspuns de la litera B, ci o cauză de nulitate relativă (art. 2277 C.civ.).

Mai mult, chiar dacă tranzacția este constatată printr-o hotărâre judecătorească, ea poate fi desființată prin acțiune în nulitate sau acțiune în rezoluțiune ori reziliere, precum orice alt contract. Ea

poate fi, de asemenea, atacată cu acțiune revocatorie sau cu acțiune în declararea simulației [art. 2278 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 179. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Tranzacția care, punând capăt unui proces început, este constatată printr-o hotărâre judecătorească poate fi desființată prin acțiune în nulitate sau acțiune în rezoluțiune ori reziliere, precum orice alt contract. Ea poate fi, de asemenea, atacată cu acțiune revocatorie sau cu acțiune în declararea simulației [art. 2278 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă și, în mod evident, cea de la litera C este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă – conform art. 2274 alin. (1) C.civ., este nulă tranzacția încheiată pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută, în afară de cazul în care părțile au tranzacționat expres asupra nulității.

| 180. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Singura variantă corectă este cea de la litera B, tranzacția fiind un act care se poate încheia și prin reprezentant, dar doar în baza unei procuri speciale.

Varianta de răspuns de la litera A este falsă, tranzacția asupra unui proces soluționat anterior printr-o hotărâre judecătorească intrată în puterea lucrului judecat fiind lovită, conform art. 2277 C.civ., de nulitate relativă.

În fine, așa cum s-a arătat și la răspunsul de la întrebarea anterioară, tranzacția, chiar constatată printr-o hotărâre judecătorească, poate fi desființată prin acțiune în anulare sau în constatarea nulității, la fel ca orice alt contract. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită.

| 181. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Potrivit art. 2278 C.civ., *tranzacția care, punând capăt unui proces început, este constatată printr-o hotărâre judecătorească poate fi desființată prin acțiune în nulitate sau acțiune în rezoluțiune ori reziliere, precum orice alt contract.* Aceasta se explică prin aceea că o asemenea înțelegere are natura juridică a unui contract, căruia îi sunt aplicabile atât dispozițiile de drept material din Codul civil, cât și cele procesuale din art. 438-440 CPC referitoare la hotărârea de expedient (FR. DEAK, L. MIHAI, R. POPESCU, *op. cit.*, p. 163). Prin urmare, contractului de tranzacție nu i se vor aplica și dispozițiile din Codul civil referitoare la eroarea de drept, care este definită ca fiind falsa reprezentare asupra unei norme juridice determinante, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului [art. 1207 alin. (3) C.civ.].

Tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească poate fi, de asemenea, atacată cu acțiune revocatorie (pauliană) sau cu acțiune în declararea simulației [art. 2278 alin. (1) teza finală C.civ.] (*ibidem*).

Față de cele arătate mai sus, variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A și B, cea de la litera C fiind, evident, falsă.

| 182. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Tranzacția, chiar constatată prin hotărâre judecătorească, poate fi desființată prin acțiune în nulitate sau acțiune în rezoluțiune ori reziliere, precum orice alt contract, după cum poate fi atacată cu acțiune revocatorie sau cu acțiune în declararea simulației [art. 2278 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă, afirmația de la litera C fiind conformă textului legal redat anterior.

Având în vedere dispozițiile art. 1224 C.civ., care interzic în mod expres atacarea pentru motiv de leziune a tranzacției, putem afirma că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 183. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Tranzacția, chiar constatată prin hotărâre judecătorească, poate fi afectată de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract, după cum aceasta poate fi rezoluționată ori reziliată, în condițiile legii [art. 2278 alin. (1) C.civ.].

Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, afirmația de la litera B fiind, evident, greșită.

Potrivit art. 2278 alin. (2) C.civ., hotărârea prin care s-a desființat tranzacția face ca hotărârea judecătorească prin care tranzacția fusese constatată să fie lipsită de orice efect, astfel că varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, corectă.

| 184. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Tranzacția poate fi afectată de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract, cu excepția erorii de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților și a leziunii [art. 2273 alin. (1) și (2) C.civ.]. În plus, Codul civil mai prevede și anumite cauze de nulitate absolută și relativă ce decurg din specificul contractului de tranzacție, definit ca acea înțelegere prin care părțile previn sau sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la una la cealaltă [art. 2267 alin. (1) C.civ.].

Astfel, potrivit art. 2277 C.civ., tranzacția asupra unui proces este anulabilă (deci, lovită de nulitate relativă) la cererea părții care nu a cunoscut că litigiul fusese soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată în puterea lucrului judecat. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Cât privește celelalte variante de răspuns, ele sunt greșite, deoarece, pe de o parte, părțile previn sau sting un litigiu prin concesii reciproce ori prin transferul unor drepturi de la una la cealaltă, fără însă ca legiuitorul să menționeze felul drepturilor transmise; or, unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă. Așadar, părțile pot transmite drepturi de creanță una către cealaltă în scopul stingerii procesului, transmisiunea fiind perfect valabilă, varianta de răspuns de la litera A fiind, în consecință, greșită.

Pe de altă parte, este adevărat că tranzacția presupune concesii reciproce și, prin urmare, este un contract sinalagmatic; acest fapt nu are legătură însă cu actul în privința căruia părțile tranzacționează, acesta putând fi cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, contract unilateral sau sinalagmatic, motiv pentru care și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 185. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece în definiția contractului de tranzacție prevăzută de dispozițiile art. 2267 alin. (1) C.civ. se arată că tranzacția poate opera chiar și în faza executării silite.

În ceea ce privește forma contractului de tranzacție, de regulă, este necesar numai acordul de voință al părților pentru valabilitatea convenției. Pentru a putea fi dovedită însă, art. 2272 C.civ. impune întocmirea în scris a contractului. Drept urmare, forma scrisă este cerută doar *ad probationem*, și nu *ad validitatem*. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece încheierea unei tranzacții în baza unor înscrisuri dovedite ulterior ca fiind false atrage nulitatea absolută a contractului de tranzacție, conform art. 2275 C.civ.

| 186. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Potrivit art. 2278 C.civ., tranzacția care pune capăt unui proces început și este constatată prin hotărâre judecătorească poate fi desființată prin acțiune în nulitate sau acțiune în rezoluțiune ori reziliere, precum orice alt contract. Aceasta se explică prin aceea că o asemenea înțelegere are natura juridică a unui contract, căruia îi sunt aplicabile atât dispozițiile de drept material din Codul civil, cât și cele procesuale din Codul de procedură civilă. Pe de altă parte, tranzacția constatată printr-o hotărâre judecătorească poate fi, de asemenea, atacată cu acțiune revocatorie sau cu acțiune în declararea simulației, de către creditori (FR. DEAK, L. MIHAI, R. POPESCU, *op. cit.*, p. 183).

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Celelalte două variante își găsesc rezolvarea în textul art. 2274 C.civ. Astfel, este nulă tranzacția încheiată pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută, în afară de cazul în care părțile au tranzacționat expres asupra nulității [art. 2274 alin. (1) C.civ.]; cât privește tranzacția încheiată în legătură cu executarea unui act anulabil, anularea sa va putea fi cerută numai de partea care, la data încheierii tranzacției, nu cunoștea cauza de anulabilitate [art. 2274 alin. (2) C.civ.].

Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 187. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Contractul de tranzacție, pentru a fi valabil, trebuie să respecte atât condițiile generale de valabilitate ale contractelor prevăzute de art. 1179 C.civ. (capacitate, consimțământ, obiect și cauză), cât și anumite condiții speciale (existența unui conflict de interese între părți, intenția părților de a preveni sau stinge un litigiu și existența unor concesii sau renunțări reciproce).

Cât privește obiectul contractului, art. 2268 alin. (1) C.civ. limitează domeniul de aplicabilitate a tranzacției, stabilind că nu se poate tranzacționa asupra capacității sau stării civile a persoanei și nici cu privire la drepturi de care părțile nu pot să dispună potrivit legii, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este greșită.

Tranzacția valabil încheiată este un contract consensual (ca regulă), sinalagmatic, cu titlu oneros, comutativ și indivizibil. În privința acestui ultim caracter, art. 2269 C.civ. prevede că, în lipsa unei stipulații contrare, contractul nu poate fi desființat în parte; deci, în materia tranzacției, nu poate exista nulitate parțială sau rezoluțiune parțială decât dacă părțile prevăd expres acest lucru (*Fișe 2019*, p. 819). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Ca principiu, contractul de tranzacție poate fi afectat de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract [art. 2273 alin. (1) C.civ.]. Prin excepție însă, tranzacția nu poate fi anulată pentru leziune și nici pentru eroare de drept referitoare la chestiunile care constituie obiectul neînțelegerii părților [art. 2273 alin. (2) C.civ.]. Aceasta este rațiunea pentru care varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

188. Răspuns: A, B *(admitere INM, 2013)*

Tranzacția, fiind rezultatul unor concesii reciproce și implicând o legătură indisolubilă între toate raporturile pe care le conține, este indivizibilă în ceea ce privește obiectul său. În lipsa unei stipulații contrare, contractul nu poate fi desființat în parte, conform art. 2269 C.civ., deci ar putea exista nulitate parțială sau rezoluțiune parțială numai în cazul în care contractul de tranzacție conține o clauză în acest sens (*Fișe 2019*, p. 819). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce privește desființarea contractului de tranzacție, acesta poate fi afectat de aceleași cauze de nulitate ca orice alt contract [art. 2273 alin. (1) C.civ.]. Cu toate acestea, contractul de tranzacție nu poate fi anulat pentru eroare de drept referitoare la chestiunile ce constituie obiectul neînțelegerii părților și nici pentru leziune [art. 2273 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, potrivit art. 2268 alin. (2) C.civ., se poate tranzacționa asupra acțiunii civile derivând din săvârșirea unei infracțiuni, spre exemplu, se poate tranzacționa cu privire la despăgubirile civile rezultate din vătămarea sănătății. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

189. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Potrivit art. 2277 C.civ., *tranzacția asupra unui proces este anulabilă la cererea părții care nu a cunoscut că litigiul fusese soluționat printr-o hotărâre judecătorească intrată sub autoritatea de lucru judecat*. Prin urmare, tranzacția încheiată între R și P nu este valabilă, fiind afectată de nulitate relativă. Rezultă că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Nulitatea relativă a tranzacției poate fi cerută de partea care nu a cunoscut soluționarea procesului printr-o hotărâre intrată sub autoritatea de lucru judecat, deci în speța noastră de către P. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece descoperirea ulterioară a hotărârii intrate în autoritate de lucru judecat nu este condiționată de reaua-credință a celeilalte părți constând în ascunderea existenței hotărârii respective; acest caz de nulitate relativă se întemeiază pe eroarea în care s-a aflat cealaltă parte care nu cunoștea soluționarea procesului de o altă instanță printr-o hotărâre intrată sub autoritatea de lucru judecat.

190. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

În cauză se pune problema valabilității contractului de tranzacție încheiat între R și tatăl minorului N, prin care primul s-a obligat la plata sumei de 15.000 de euro reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul suferit de N prin fapta sa ilicită.

Cu privire la motivul de nulitate reprezentat de leziune, acesta este exclus a fi invocat în cauză față de dispozițiile art. 1224 C.civ., precum și ale art. 2273 alin. (2) teza finală C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Se observă că, în realitate, tatăl lui N l-a amenințat pe R cu exercitarea unui drept (formularea unei plângeri la poliție și a unor reclamații la inspectoratul școlar), însă scopul urmărit a fost unul abuziv, respectiv obținerea unor foloase disproporționate față de prejudiciul efectiv suferit de N. În consecință, ne aflăm în fața unei exercitări abuzive a unui drept, care, coroborată cu folosirea de amenințări, duce la existența viciului de consimțământ al violenței, în temeiul art. 1217 C.civ. Prin

urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, R putând cere, pe cale de acțiune, anularea contractului de tranzacție pentru vicierea consimțământului prin violență.

În același timp, R se și poate apăra împotriva pretențiilor creditorului său, invocând nulitatea relativă a tranzacției, pe cale de excepție; el are această posibilitate nelimitat în timp, întrucât, potrivit art. 1249 alin. (2) teza finală C.civ., *partea căreia i se cere executarea contractului poate opune oricând nulitatea relativă a contractului, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare*.

În consecință, și varianta de răspuns de la litera C este corectă, față de motivele expuse mai sus.

191. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Potrivit art. 2278 alin. (1) teza a II-a C.civ., tranzacția constatată prin hotărâre judecătorească poate fi atacată cu acțiune revocatorie (pauliană) sau cu acțiune în declararea simulației. Întrucât prin încheierea tranzacției X și-a creat o stare de insolvabilitate, Z, creditorul său chirografar, va avea la îndemână acțiunea revocatorie, al cărei efect este inopozabilitatea față de el a actului fraudulos [art. 1565 alin. (1) C.civ.], contractul dintre X și Y nefiind desființat nici măcar în parte.

Așadar, varianta de răspuns corectă este cea de la litera C, celelalte două fiind greșite.

CAPITOLUL AL V-LEA. SUCCESIUNI

§1. Regulile generale ale moştenirii

1. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Moştenitorul care, în baza legii sau a testamentului, cumulează mai multe vocaţii la moştenire are, pentru fiecare dintre ele, un drept de opţiune distinct [art. 1102 alin. (1) C.civ.]. În acelaşi sens, legatarul chemat la moştenire şi ca moştenitor legal îşi va putea exercita opţiunea în oricare dintre aceste calităţi.

Dacă, deşi nu a fost încălcată rezerva, din testament rezultă că defunctul a dorit să diminueze cota ce i s-ar fi cuvenit legatarului ca moştenitor legal, acesta din urmă poate opta doar ca legatar [art. 1102 alin. (2) C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 883).

Având în vedere cele de mai sus, este evident că variantele de răspuns de la literele A şi B sunt false, în timp ce singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera C.

2. Răspuns: B *(admitere INM şi în magistratură, 2017)*

Întrebarea urmăreşte verificarea cunoştinţelor referitoare la condiţiile generale ale nedemnităţii judiciare şi diferenţele faţă de nedemnitatea de drept.

Astfel, nedemnitatea de drept poate fi constatată la cererea oricărei persoane interesate, persoană care nu trebuie să deţină şi calitatea de succesibil (spre exemplu, un creditor al moştenirii), spre deosebire de nedemnitatea judiciară, care poate fi declarată numai la cererea unui succesibil, conform art. 959 alin. (2) teza I C.civ. Pentru aceste considerente, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Art. 959 alin. (1) C.civ. prevede limitativ persoanele ce pot fi declarate nedemne de a moşteni. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât are în vedere situaţia prevăzută de dispoziţiile art. 959 alin. (1) lit. b) C.civ., respectiv poate fi declarată nedemnă persoana care, cu rea-credinţă a alterat testamentul defunctului.

În fine, ultima variantă este greşită, întrucât dispoziţiile art. 959 alin. (2) teza finală C.civ. prevăd un termen de un an pentru introducerea acţiunii de declarare a nedemnităţii, şi nu un termen de 3 ani, cum greşit este menţionat în varianta de răspuns de la litera C.

3. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Nedemnitatea succesorală reprezintă decăderea succesibilului (legal sau testamentar) din dreptul de a culege o moştenire determinată, întrucât s-a făcut vinovat de o faptă gravă. Astfel, nedemnitatea succesorală este practic o sancţiune care poate opera atât în cazul unei moşteniri legale, cât şi în cazul unei moşteniri testamentare, precum în speţa de faţă (*Fişe 2019*, p. 830). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Conform art. 961 alin. (1) C.civ., efectele nedemnităţii pot fi înlăturate expres de cel care lasă moştenirea, fie prin testament, fie prin act autentic notarial, motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este corectă. Alin. (2) al aceluiaşi articol prevede că efectele nedemnităţii nu pot fi înlăturate prin reabilitarea nedemnului, amnistie intervenită după condamnare, graţiere sau prin prescripţia executării pedepsei penale. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

4. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Nedemnitatea succesorală este o sancţiune legală concretizată în decăderea moştenitorului legal sau testamentar din dreptul de a culege moştenirea, în anumite condiţii prevăzute de lege. Efectele nedemnităţii pot fi înlăturate, conform art. 961 alin. (1) C.civ., prin declaraţia expresă a celui care lasă moştenirea, fie prin testament, fie prin act autentic notarial. Rezultă astfel că legea impune condiţia de formă *ad validitatem* în cazul înlăturării efectelor nedemnităţii, deci varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Iertarea nedemnului, dacă este făcută în forma cerută de dispoziţiile legale în vigoare, operează indiferent de felul nedemnităţii, de drept sau judiciară, conform art. 961 alin. (1) C.civ., deci varianta de răspuns de la litera B este greşită.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, conform art. 961 alin. (2) C.civ., care stabileşte că efectele nedemnităţii nu pot fi înlăturate prin reabilitarea nedemnului, amnistie antecondamnatorie, graţiere sau prin prescripţia executării pedepsei penale.

5. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Nedemnitatea judiciară poate fi declarată, printre altele, în cazul în care o persoană, cu rea-credinţă (nu din eroare sau la solicitarea lui *de cuius*), a ascuns, a alterat, a distrus sau a falsificat testamentul defunctului [art. 959 alin. (1) lit. b) C.civ.] (*Fişe 2019*, p. 832). Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Şi varianta de răspuns de la litera B este falsă. Repunerea în termenul de opţiune succesorală este acel beneficiu recunoscut de lege succesibilului, în temeiul căruia, în anumite condiţii, acesta îşi poate exercita dreptul de opţiune succesorală, chiar dacă termenul de opţiune succesorală s-a împlinit. Repunerea în termenul de opţiune succesorală nu operează din oficiu (afară de eventualele cazuri expres şi limitativ prevăzute prin legi speciale), ci are caracter judiciar, fiind de competenţa instanţei (judecătoria de la locul deschiderii moştenirii); notarul public sau organele administraţiei publice nu pot soluţiona o astfel de cerere.

Introducerea acţiunii de declarare a nedemnităţii de către un succesibil nu are drept efect repunerea în termenul de opţiune succesorală, ci reprezintă un act de acceptare tacită a moştenirii de către succesibilul reclamant, potrivit art. 959 alin. (2) teza finală C.civ. În fine, efectele nedemnităţii nu pot fi înlăturate prin reabilitarea nedemnului, amnistie postcondamnatorie, graţiere sau prescripţia executării pedepsei penale [art. 961 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

6. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Întrebarea vizează cazurile de nedemnitate judiciară prevăzute de art. 959 alin. (1) C.civ.

Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât o persoană care, cu rea-credinţă, a ascuns, a alterat, a distrus sau a falsificat testamentul defunctului poate fi declarată nedemnă, conform art. 959 alin. (1) lit. b) C.civ. Totodată, şi varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece se regăseşte printre cazurile menţionate la articolul de lege amintit mai sus, respectiv la lit. c).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece situaţia reglementată prin dispoziţiile art. 959 alin. (1) lit. a) C.civ. are în vedere cazul în care persoana condamnată a săvârşit cu intenţie, împotriva celui care lasă moştenirea, o serie de fapte grave de violenţă, fizică sau morală, deci dispoziţiile amintite nu sunt incidente şi pentru cazul în care fapta este săvârşită din culpă.

7. Răspuns: A, C *(admitere la INM şi în magistratură, 2022)*

Efectele nedemnităţii pot fi înlăturate expres prin testament sau printr-un act autentic notarial de către cel care lasă moştenirea [art. 961 alin. (1) teza I C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este falsă, dacă avem în vedere dispoziţiile art. 961 alin. (2) C.civ., în timp ce varianta de răspuns de la litera C este corectă, legea prevăzând sancţiunea decăderii în cazul în care acţiunea în declararea nedemnităţii judiciare nu este formulată în termen de un an de la data deschiderii moştenirii [art. 959 alin. (2) C.civ.].

8. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2014)*

Variantele de răspuns de la literele A şi B sunt greşite, întrucât au în vedere nedemnitatea judiciară şi persoanele ce pot fi declarate nedemne ca urmare a aplicării dispoziţiilor legale prevăzute de art. 959 alin. (1) lit. b) şi c) C.civ.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, art. 958 alin. (1) lit. a) C.civ. stabileşte că persoana condamnată penal pentru săvârşirea unei infracţiuni cu intenţia (directă sau indirectă) de a-l ucide pe *de cuius* este nedemnă de drept. Aşadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

9. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2021)*

Acceptarea moştenirii poate fi voluntară sau forţată, în timp ce acceptarea voluntară poate fi, la rândul său, expresă ori tacită.

Pe lângă cazurile de acceptare tacită indicate la art. 1110, Codul civil mai prevede şi alte cazuri, unul dintre ele fiind cel de la art. 959 alin. (2) teza finală, conform căruia introducerea de către un succesibil a acţiunii de declarare a nedemnităţii unui alt succesibil reprezintă un act de acceptare tacită a moştenirii. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Tot greşită este şi varianta de răspuns de la litera B, dacă avem în vedere dispoziţiile de la sezină, respectiv ale art. 1128 alin. (1) C.civ., potrivit cărora legatarul universal poate cere intrarea în stăpânirea de fapt a moştenirii de la moştenitorii rezervatari, iar abia în lipsa acestora sau în caz de refuz, prin eliberarea certificatului de moştenitor.

Potrivit art. 1114 alin. (1) C.civ., acceptarea moştenirii consolidează transmisiunea realizată de plin drept la data decesului; aceasta înseamnă că, în urma acceptării, transmisiunea moştenirii care a operat sub condiţia rezolutorie a renunţării, se consolidează, devenind definitivă (FR. DEAK, R. POPESCU, *Tratat de drept succesoral*, vol. II, *Moştenirea testamentară*, ed. a 4-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2019, p. 107). În consecinţă, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.

§2. Moştenirea legală

10. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Pentru a veni la moştenire, soţul supravieţuitor trebuie să îndeplinească, pe lângă condiţiile generale cerute de lege pentru a veni la moştenirea legală, respectiv capacitatea succesorală (să fie în viaţă la data deschiderii moştenirii) şi să nu fie nedemn faţă de defunct, şi o condiţie specială prevăzută de art. 970 C.civ., aceea de a nu exista o hotărâre definitivă de divorţ la data deschiderii moştenirii. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În privinţa cotei din moştenire la care este îndreptăţit acest succesibil, dacă vine în concurs cu sora tatălui defunctului – mătuşa defunctului, rudă din clasa a IV-a de moştenitori, colateral ordinar –, soţul supravieţuitor va primi trei sferturi din moştenire [art. 972 alin. (1) lit. d) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Tot falsă este şi varianta de răspuns de la litera C, deoarece colateralii ordinari nu pot veni la moştenire prin reprezentare succesorală, potrivit dispoziţiilor art. 966 alin. (1) C.civ.

11. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Condiţiile reprezentării succesorale sunt reglementate de art. 967 C.civ. Astfel, poate fi reprezentată doar persoana lipsită de capacitatea de a moşteni (decedat) sau persoana nedemnă faţă de defunct la data deschiderii moştenirii [art. 967 alin. (1) C.civ.], iar reprezentantul trebuie să îndeplinească condiţiile generale pentru a-l moşteni pe defunct [art. 967 alin. (2) C.civ.]. Mai mult, art. 967 alin. (3) C.civ. stabileşte faptul că reprezentarea operează chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de reprezentat sau a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat ori a fost dezmoştenit de reprezentat. În consecinţă, variantele de la literele A şi B sunt corecte.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, aceasta are în vedere cazul în care reprezentantul este nedemn faţă de cel care lasă moştenirea, or, una dintre condiţiile pentru a putea veni la moştenire prin reprezentare succesorală este, după cum am arătat mai sus, ca reprezentantul să îndeplinească condiţiile generale pentru a-l moşteni pe defunct, respectiv să aibă vocaţie concretă la moştenire, capacitate succesorală şi să nu fie nedemn, drept urmare, în cazul de faţă, dacă reprezentantul este nedemn faţă de defunct, nu poate opera reprezentarea succesorală, deci varianta de răspuns în discuţie este greşită.

12. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Reprezentarea succesorală operează dacă reprezentantul îndeplineşte condiţiile generale pentru a-l moşteni pe defunct [art. 967 alin. (2) C.civ.]. În consecinţă, reprezentantul trebuie să aibă capacitate succesorală, să aibă vocaţie succesorală generală proprie la moştenirea lăsată de defunct şi să nu fie nedemn faţă de defunct, să nu fi renunţat la moştenirea defunctului şi să nu fi fost dezmoştenit de către acesta. Aşadar, varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât, în situaţia în care reprezentantul este nedemn faţă de cel ce lasă moştenirea, nu îndeplineşte condiţiile generale pentru a veni la moştenire, deci nu poate opera reprezentarea succesorală.

Dispoziţiile art. 967 alin. (3) C.civ. stabilesc că reprezentarea operează chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de reprezentat, a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat sau a fost dezmoştenit de reprezentat. Practic, faţă de cel reprezentat, reprezentantul trebuie să îndeplinească o singură condiţie, şi anume să fie descendentul cel mai apropiat în grad al acestuia. Drept urmare, variantele de răspuns de la literele A şi C sunt corecte.

13. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Întocmai cum am menţionat şi anterior, pot veni la moştenire prin reprezentare succesorală numai descendenţii copiilor defunctului şi descendenţii fraţilor sau surorilor defunctului, deci clasa I de moştenitori, şi doar colateralii privilegiaţi din cadrul clasei a II-a de moştenitori. Aşadar, răspunsul de la litera B este greşit, deoarece tatăl defunctului, fiind un ascendent privilegiat, nu poate fi reprezentat de fratele defunctului.

Variantele de răspuns corecte sunt cele de la literele A şi C (a se vedea explicaţiile oferite la întrebările de mai sus).

14. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

De reprezentarea succesorală pot beneficia numai descendenţii copiilor defunctului şi descendenţii fraţilor sau surorilor defunctului [art. 966 alin. (1) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este greşită, fiul unchiului predecedat neputând veni la moştenirea defunctului prin reprezentare.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greşită, întrucât, pentru a veni prin reprezentare succesorală la moştenirea defunctului, reprezentantul trebuie să îndeplinească toate condiţiile generale, prevăzute de art. 957-962 C.civ., pentru a-l moşteni pe acesta, fiind lipsit de interes dacă reprezentantul a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat.

În cele din urmă, reprezentarea operează chiar şi în situaţia în care reprezentatul este în viaţă la data deschiderii moştenirii, dar este nedemn faţă de defunct, astfel cum prevede în mod expres art. 967 alin. (3) C.civ., motiv pentru care varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

15. Răspuns: A *(admitere INM şi în magistratură, 2021)*

Reprezentarea operează *de drept şi imperativ*, moştenitorul urcând în drepturile ascendentului său în virtutea legii, fără a fi necesară manifestarea de voinţă a acestuia. În considerarea acestui aspect, în doctrină a fost definită ca fiind un „beneficiu al legii", prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă (FR. DEAK, R. POPESCU, *Tratat de drept succesoral*, vol. I, *Moştenirea legală*, ed. a 4-a, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2019, p. 153).

Varianta de răspuns de la litera B este incorectă, întrucât reprezentantul trebuie să aibă vocaţie succesorală generală proprie la moştenirea lăsată de defunct, şi nu faţă de cel reprezentat [art. 967 alin. (2) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera C vizează domeniul de aplicare a reprezentării succesorale. Spre deosebire de clasa I de moştenitori, unde reprezentarea poate opera la nesfârşit, în privinţa clasei a II-a de moştenitori, descendenţii din fraţi sau surori pot veni la moştenire prin reprezentare doar până la gradul al IV-lea inclusiv, pentru că doar aceştia din urmă sunt prezumaţi de lege ca având vocaţie succesorală faţă de moştenirea defunctului, potrivit art. 976 alin. (2) C.civ. Drept urmare, această variantă este greşită.

16. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2017)*

Art. 972 C.civ. reglementează cota succesorală a soţului supravieţuitor în concurs cu clasele de moştenitori. Astfel, cota soţului supravieţuitor este de o pătrime dacă vine în concurs cu descendenţii defunctului, deci varianta de răspuns de la litera A este greşită. Conform dispoziţiilor legale menţionate anterior, soţul supravieţuitor primeşte jumătate din moştenire când vine în concurs numai cu ascendenţii privilegiaţi, deci şi varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

Varianta de la litera C este corectă, conform art. 972 alin. (1) lit. d) C.civ.

17. Răspuns: B, C *(admitere INM şi în magistratură, 2015)*

Soţului supravieţuitor îi sunt recunoscute trei categorii de drepturi: (1) un drept de moştenire (ordinar) atât în concurs cu clasele de moştenitori legali, cât şi în lipsa rudelor din cele patru clase; (2) un drept special de moştenire asupra mobilierului şi obiectelor de uz casnic şi (3) un drept temporar de abitaţie asupra locuinţei.

În ceea ce priveşte dreptul de moştenire, în conformitate cu art. 972 alin. (1) lit. c) C.civ., cota soţului supravieţuitor este de o jumătate din moştenire dacă vine în concurs fie numai cu ascendenţii privilegiaţi, fie numai cu colateralii privilegiaţi ai defunctului. Astfel, în mod evident, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Pentru a putea beneficia de dreptul special de moştenire asupra mobilierului şi obiectelor de uz casnic, soţul supravieţuitor nu trebuie să vină în concurs cu clasa I de moştenitori, adică cu descendenţii defunctului, condiţie prevăzută de art. 974 C.civ. De asemenea, o altă condiţie este ca soţul decedat să nu fi dispus de toată partea sa din aceste bunuri în mod expres prin liberalităţi (donaţii sau legate), întrucât soţul supravieţuitor nu este moştenitor rezervatar cu privire la aceste bunuri, ci numai în privinţa dreptului de moştenire ordinar. În consecinţă, varianta de răspuns de la

litera C este corectă, întrucât are în vedere situația când soțul supraviețuitor vine la moștenire atât cu descendenții, cât și cu colateralii privilegiați (după cum am menționat anterior, soțul supraviețuitor nu poate beneficia de acest drept special de moștenire dacă vine în concurs cu descendenții).

Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut că *susținerile contestatorului referitoare la prima controversă asupra imposibilității de venire la moștenire în același timp a două clase de moștenitori nu pot fi reținute, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut o asemenea posibilitate. Un exemplu în acest sens este art. 964 alin. (2) C.civ., potrivit căruia, „dacă în urma dezmoștenirii rudele defunctului din clasa cea mai apropiată nu pot culege întreaga moștenire, atunci partea rămasă se atribuie rudelor din clasa subsecventă care îndeplinesc condițiile pentru a moșteni". În acest context, Comisia apreciază că varianta de răspuns de la litera C este corectă în raport de dispozițiile legale care consacră posibilitatea venirii în același timp la moștenire a două clase de moștenitori. Contestatorul expune, de asemenea, considerații ce depășesc ipoteza cuprinsă în răspunsul prezentat, referitoare la titlul cu care ar urma să vină la moștenire alte rude ale defunctului ori posibilitatea ca, pentru partea de moștenire ce depășește rezerva, să fie instituite legate. Pentru aprecierea corectitudinii răspunsului nu era necesară verificarea modalității de culegere a moștenirii, ci aplicarea principiilor generale din materia moștenirii legale.*

Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor este recunoscut indiferent de moștenitorii cu care ar veni în concurs la moștenire. Dispozițiile art. 973 alin. (3) C.civ. conferă posibilitatea oricăror moștenitori de a cere modificarea legală a dreptului de abitație. Astfel, moștenitorii pot cere fie restrângerea dreptului de abitație, *dacă locuința nu este necesară în întregime soțului supraviețuitor*, fie schimbarea obiectului abitației, dacă pun la dispoziția soțului supraviețuitor o altă locuință corespunzătoare. Drept urmare, situația prevăzută de varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât vizează cazul în care se urmărește restrângerea dreptului de abitație dacă o parte a locuinței îi este necesară unuia dintre moștenitori, or, dispozițiile legale menționate anterior conferă posibilitatea de restrângere a dreptului de abitație dacă îi prisosește soțului supraviețuitor întreaga locuință, și nu prin raportare la nevoile celorlalți moștenitori.

Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că sunt corecte variantele de răspuns indicate de barem, astfel: *varianta de la litera A nu este corectă, întrucât dispozițiile art. 973 alin. (3) C.civ. prevăd ca o condiție de restrângere a dreptului de abitație faptul că locuința nu îi este în întregime necesară soțului supraviețuitor, iar nu că ar fi necesară unuia dintre moștenitori, așa cum menționează această variantă de răspuns.*

Apoi, varianta de la litera C este corectă, pentru că existența descendenților care moștenesc este condiția suficientă prevăzută de art. 974 C.civ. pentru înlăturarea dreptului special de moștenire al soțului supraviețuitor; prin urmare, condiția este îndeplinită și atunci când, pe lângă descendenți, există și alți moștenitori. Menționarea unei alte categorii de moștenitori, alături de descendenți, nu are scopul de condiționare pentru înlăturarea dreptului special de moștenire al soțului supraviețuitor, esențială în răspunsul de la varianta de la litera C fiind precizarea categoriei descendenților defunctului ce vin la moștenire în concurs și cu soțul supraviețuitor.

18. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Soțului supraviețuitor îi sunt recunoscute trei categorii de drepturi: un drept de moștenire ordinar, un drept special de moștenire asupra mobilierului și obiectelor de uz casnic și un drept temporar de abitație asupra locuinței.

De dreptul special de moștenire asupra mobilierului și obiectelor de uz casnic soțul supraviețuitor beneficiază numai dacă *nu* vine la succesiune în concurs cu descendenții defunctului (art. 974 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În legătură cu dreptul special de abitație, soțul supraviețuitor va beneficia de acesta până la partaj, dar nu mai devreme de un an de la data deschiderii moștenirii, cu excepția cazului în care se recăsătorește, caz în care dreptul va înceta chiar înainte de expirarea termenului de un an. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este, de asemenea, greșită.

În fine, dacă acceptanți ai moștenirii sunt și nepotul de soră predecedată a defunctului, dezmoștenit de aceasta, și vărul primar al defunctului, soțul va culege 1/2 din moștenire, întrucât va veni la succesiune împreună cu colateralii privilegiați ai defunctului [art. 972 alin. (1) lit. c) C.civ.]. Astfel, vărul primar al defunctului (rudă din clasa a IV-a) va fi înlăturat de la moștenire de nepotul de soră predecedată, întrucât acesta va veni la moștenirea defunctului prin reprezentare, fiind fără relevanță că a fost dezmoștenit de reprezentat (sora defunctului). Așadar, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

19. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Variantele de răspuns de la literele A și C sunt greșite, schimbarea obiectului abitației ori restrângerea dreptului de abitație putând fi cerute de oricare dintre moștenitori, în primul caz fiind necesar doar să se pună la dispoziția soțului supraviețuitor o altă locuință corespunzătoare, fiind fără relevanță unde este situată aceasta [art. 973 alin. (3) C.civ.].

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este corectă, prin raportare la dispozițiile exprese ale art. 973 alin. (5) C.civ.

20. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Întrebarea are în vedere o excepție de la principiul egalității între rudele din aceeași clasă și de același grad chemate la moștenire, când împărțirea între ei se face pe capete, adică în părți egale [art. 964 alin. (4) C.civ.], respectiv situația în care colateralii privilegiați sunt rude cu defunctul pe linii colaterale diferite, caz în care împărțirea moștenirii se face pe linii. Astfel, dacă la moștenire vin frați din categorii diferite (frați uterini, frați consangvini și frați buni), moștenirea se va împărți pe linii, adică moștenirea lăsată de fratele decedat se împarte în două părți egale, 1/2 pentru linia paternă și 1/2 pentru linia maternă, conform art. 981 alin. (3) C.civ.

Înainte de a calcula pe linii, se va proceda la stabilirea cotei care i se cuvine ascendentului privilegiat, în speța noastră mama, care va culege 1/4 din moștenire. Restul de 3/4, întrucât la moștenire vin colaterali privilegiați din căsătorii diferite, se va împărți între jumătatea maternă (3/8) și jumătatea paternă (3/8).

Jumătatea maternă se va împărți între S, F și N, acesta din urmă venind prin reprezentarea mamei sale predecedate (sora uterină a defunctului). Prin urmare, fiecare va moșteni în cadrul acestei linii 1/3 din 3/8, respectiv 1/8.

Jumătatea paternă se va împărți între S și N, acesta din urmă venind prin reprezentarea tatălui său predecedat. Astfel, fiecare va moșteni 1/2 din 3/8, respectiv 3/16.

Prin urmare, F va culege 1/8, S va culege, grație privilegiului dublei legături, 1/8 și 3/16, respectiv 5/16, și N, întrucât acesta vine la moștenire atât prin reprezentarea mamei sale predecedate (sora uterină a defunctului), cât și prin reprezentarea tatălui său predecedat (fratele consangvin al defunctului), 1/8 plus 3/16, respectiv 5/16.

Prin aducerea la același numitor comun a fracțiilor, rezultă că moștenirea se va împărți astfel: mamei defunctului (M) îi va reveni o cotă de 4/16, sorei bune, S, îi revine o cotă de 5/16, fratelui uterin îi revine o cotă de 2/16 din masa succesorală și nepotului N îi revine o cotă de 5/16. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită și, în mod evident, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte.

21. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

T, unchiul defunctului, care face parte din clasa a IV-a de moștenitori, este înlăturat de la moștenire de către colateralii privilegiați (Y și Z), care fac parte din clasa a II-a de moștenitori, conform principiului chemării la moștenire a rudelor în ordinea claselor de moștenitori.

Astfel, având în vedere că la moștenirea defunctului X vin frați din categorii diferite (frați consangvini și frați buni), moștenirea se va împărți pe linii, adică moștenirea lăsată de fratele decedat se împarte în două părți egale, 1/2 pentru linia paternă și 1/2 pentru linia maternă, conform art. 981 alin. (3) C.civ. Prin urmare, jumătatea paternă se va împărți între Y și Z, acesta din urmă venind prin reprezentarea tatălui său predecedat (fratele bun al defunctului, F). Așadar, fiecare va moșteni în cadrul acestei linii 1/4. Jumătatea maternă i se cuvine doar lui Z. Acesta va primi o cotă de 3/4 din moștenire, reprezentând suma cotelor de 1/4 și 1/2, grație privilegiului dublei legături, iar Y doar o cotă de 1/4. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Atunci când, prin deschiderea unei succesiuni, moștenirea lui *de cuius* este acceptată de mai mulți moștenitori, fiecare dintre aceștia dobândește o cotă-parte din dreptul de proprietate asupra patrimoniului succesoral, fiind deci coproprietari cu privire la bunurile moștenite (*Fișe 2019*, p. 351). În consecință, se vor aplica regulile coproprietății obișnuite. Așadar, în ceea ce privește încheierea unui contract de locațiune pe o perioadă de 3 ani, acesta este asimilat contractelor de administrare, potrivit art. 641 alin. (1) coroborat cu art. 641 alin. (4) C.civ., act de administrare care poate fi încheiat

cu acordul coproprietarilor care dețin majoritatea cotelor-părți. După cum am arătat mai sus, Z își deține o cotă de 3/4 din moștenire, adică majoritatea cotelor-părți, și, prin urmare, va putea încheia singur contractul de locațiune pe o perioadă de 3 ani, fără acordul lui Y. Deci, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât unchiul defunctului T nu va putea încheia un contract de comodat asupra unui bun din masa succesorală, T fiind înlăturat de la moștenire de cei doi colaterali privilegiați, deci nu oricare dintre moștenitori va putea încheia un astfel de contract. În plus, contractul de comodat este un act de folosință cu titlu gratuit și este asimilat actelor de dispoziție, potrivit art. 641 alin. (4) C.civ. Prin urmare, pentru încheierea sa valabilă de către Y sau Z este necesar acordul tuturor coproprietarilor, respectiv acordul lui Y și al lui Z.

22. Răspuns: B (A a fost eliminat în urma admiterii contestațiilor la barem) ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Comisia de soluționare a contestațiilor, în motivarea dată cu privire la varianta de la litera A, a reținut că, *potrivit art. 965 coroborat cu art. 967 alin. (1) C.civ., pot fi reprezentați succesoral persoana lipsită de capacitatea de a moșteni și nedemnul, chiar dacă acesta din urmă se află în viață la data deschiderii moștenirii. Art. 967 alin. (1) C.civ. instituie, așadar, un caz de excepție în care o persoană aflată în viață poate fi reprezentată succesoral. Astfel cum este formulat, enunțul de la litera A conduce la concluzia că regula în materie este că poate fi reprezentat, în toate cazurile, descendentul de gradul I aflat în viață la data deschiderii moștenirii. Însă, potrivit dispozițiilor legale evocate, descendentul de gradul I aflat în viață la data deschiderii succesiunii poate fi reprezentat doar dacă este nedemn, nu chiar dacă este nedemn. Locuțiunea „chiar dacă" introdusă în enunț este de natură să justifice concluzia că este extinsă sfera persoanelor aflate în viață la data deschiderii moștenirii care ar putea fi reprezentate, ceea ce nu este corect.*

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A a fost declarată greșită în urma admiterii contestațiilor, deoarece folosirea formulării „chiar dacă este nedemn" oferă interpretarea că descendentul de gradul I aflat în viață la data deschiderii succesiunii ar putea fi reprezentat la succesiunea defunctului nu numai în situația în care ar fi nedemn față de acesta, ci și într-o altă ipoteză, ceea ce contravine dispozițiilor art. 967 alin. (1) C.civ.

Soțul supraviețuitor, deși nu face parte din nicio clasă de moștenitori legali, este chemat la moștenire în concurs cu oricare dintre clasele de moștenitori legali [art. 971 alin. (1) C.civ.]. Partea soțului supraviețuitor se impută asupra părților celorlalți moștenitori cu care efectiv vine în concurs, mai exact cota soțului supraviețuitor duce la micșorarea părților ce se cuvin celorlalți moștenitori legali și, prin urmare, se stabilește mai întâi cota cuvenită acestuia, iar restul se împarte între ceilalți moștenitori (*Fișe 2019*, p. 847). Cota soțului supraviețuitor care vine în concurs cu moștenitori legali aparținând unor clase diferite se stabilește ca și când ar fi venit în concurs numai cu cea mai apropiată dintre ele, potrivit art. 972 alin. (2) C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât efectele nedemnității pot fi înlăturate numai expres de cel care lasă moștenirea, fie prin testament, fie prin act autentic notarial. În lipsa unei declarații exprese privind iertarea nedemnului, legatul lăsat nedemnului după săvârșirea faptei nu înlătură nedemnitatea acestuia, potrivit art. 961 alin. (1) C.civ.

23. Răspuns: B ***(admitere INM, 2013)***

Legea recunoaște soțului supraviețuitor drepturi succesorale în concurs cu fiecare dintre clasele de moștenitori, clase pe care prezența soțului supraviețuitor în rândul moștenitorilor nu le înlătură de la moștenire și de care acesta nu este înlăturat. Drept urmare, indiferent că soțul supraviețuitor vine în concurs la moștenire cu ascendenții privilegiați sau cu ascendenții ordinari, nu îi va înlătura și nici nu va fi înlăturat. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu reprezintă o deosebire între cele două clase de moștenitori.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, reprezentând, în fapt, o veritabilă excepție de la principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă. Astfel, părinții defunctului (ascendenții privilegiați) nu înlătură de la moștenire pe frații și surorile defunctului (colaterali privilegiați), ci vin împreună la succesiune în cadrul clasei a II-a, în timp ce ascendenții ordinari (clasa a III-a de moștenitori) sunt înlăturați de la succesiune de către colateralii privilegiați (clasa a II-a), în considerarea principiului chemării la moștenire în ordinea claselor de moștenitori.

Atât ascendenții privilegiați, cât și ascendenții ordinari, când vin la moștenire, împart între ei moștenirea în mod egal, indiferent de cota la care sunt îndreptățiți împreună. Drept urmare, nu este corectă nici varianta de răspuns de la litera C, deoarece nu conține o diferență între cele două categorii de moștenitori (pentru dezvoltări referitoare la clasele de moștenitori legali, a se vedea *Fișe 2019*, p. 845 și urm.).

În același sens, a se vedea și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor: *varianta de răspuns de la litera C nu poate fi corectă în nicio situație, întrucât între cele două categorii de moștenitori vizate de întrebare nu există nicio deosebire din punctul de vedere al modului de împărțire a moștenirii, în ambele situații moștenirea împărțindu-se în mod egal, în funcție de numărul moștenitorilor și, respectiv, proximitatea gradului de rudenie [art. 980 și art. 982 alin. (5) C.civ.].*

24. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Ascendenții privilegiați ai defunctului, respectiv tatăl și mama defunctului [art. 976 alin. (1) C.civ.], sunt moștenitori sezinari (art. 1126 C.civ.), rezervatari (art. 1087 C.civ.), însă pot veni la moștenire doar în nume propriu, nu și prin reprezentare [art. 966 alin. (1) C.civ. interpretat *per a contrario*].

Așadar, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B.

25. Răspuns: C ***(admitere INM, 2013)***

În conformitate cu art. 972 alin. (1) lit. c) C.civ., cota succesorală a soțului supraviețuitor este de 1/2 atunci când vine în concurs numai cu ascendenții privilegiați (în cazul de față, mama defunctului). Drept urmare, răspunsul corect este cel de la litera C, variantele de răspuns de la literele A și B fiind, în mod evident, greșite.

26. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Conform art. 972 alin. (1) lit. a) C.civ., cota soțului supraviețuitor este de un sfert din moștenire, dacă vine în concurs cu descendenții defunctului, indiferent de numărul acestora din urmă, prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este cea corectă.

27. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât cota soțului supraviețuitor este de o treime atunci când vine în concurs atât cu ascendenți privilegiați, cât și cu colaterali privilegiați ai defunctului [art. 972 alin. (1) lit. b) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este, în mod evident, greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, deoarece cota soțului supraviețuitor este de 1/2 atunci când vine în concurs numai cu colateralii privilegiați ai defunctului, conform art. 972 alin. (1) lit. c) C.civ.

28. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Copilul fiului predecedat al defunctului, respectiv nepotul defunctului, când vine la moștenire în concurs cu soțul supraviețuitor, culege trei sferturi din moștenire, conform art. 975 alin. (3) C.civ., deci varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât copilul fiului predecedat al defunctului face parte din clasa I de moștenitori și înlătură moștenitorii din celelalte clase, conform principiului chemării la moștenire a rudelor în ordinea claselor de moștenitori. Așadar, nepotul defunctului îl înlătură de la moștenire pe fratele defunctului, care face parte din clasa a II-a de moștenitori.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, copilul fiului predecedat al defunctului poate veni atât în nume propriu la moștenire, în calitate de descendent al defunctului, cât și prin reprezentare succesorală la moștenirea lui *de cuius*, inclusiv atunci când cel reprezentat, în speță fiul defunctului, era nedemn față de cel ce lasă moștenirea. Drept urmare, chiar și în aceste situații, oricum copilul fiului predecedat al defunctului, venind în nume propriu sau prin reprezentare succesorală la moștenire, l-ar fi înlăturat pe tatăl lui *de cuius*, ca urmare a aplicării principiului amintit mai sus. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

29. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)***

Legea recunoaște soțului supraviețuitor drepturi succesorale în concurs cu fiecare dintre clasele de moștenitori. În speța de față, soțul supraviețuitor vine la moștenire împreună cu clasa a II-a de

moștenitori, respectiv cu un ascendent privilegiat (T – tatăl defunctului) și un colateral privilegiat (A – strănepotul de frate).

Partea soțului supraviețuitor se impută asupra părților celorlalți moștenitori, mai exact cota soțului supraviețuitor duce la micșorarea părților ce se cuvin celorlalți moștenitori legali și, prin urmare, se stabilește mai întâi cota cuvenită acestuia, iar restul (ce rămâne) se împarte între ceilalți. Astfel, art. 972 alin. (1) lit. b) C.civ. stabilește o cotă de o treime a soțului supraviețuitor atunci când vine în concurs atât cu ascendenții privilegiați, cât și cu colateralii privilegiați. Rezultă că tatăl defunctului (T) împreună cu strănepotul de frate (A) vor avea împreună o cotă succesorală de două treimi [art. 977 alin. (1) C.civ.]. În continuare, partea din moștenire cuvenită tatălui defunctului și strănepotului de frate, respectiv cota de două treimi, se împarte între aceștia în conformitate cu dispozițiile art. 978 alin. (1) lit. a) C.civ., astfel: tatăl va culege un sfert, iar strănepotul de frate va culege trei sferturi. Drept urmare, din cota de două treimi, tatăl va culege un sfert, respectiv 1/6, iar strănepotul de frate trei sferturi din cele două treimi, revenindu-i astfel o cotă de 1/2. În concluzie, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

30. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Pentru situația în care la moștenirea defunctului se prezintă soția supraviețuitoare în concurs cu clasa a II-a de moștenitori legali, respectiv cu un ascendent privilegiat (mama defunctului) și un colateral privilegiat (sora defunctului), conform art. 972 alin. (1) lit. b) C.civ., cota soțului supraviețuitor este de 1/3 din moștenire, iar conform art. 977 alin. (1) C.civ., ascendentului privilegiat și colateralului privilegiat le revine o cotă de două treimi.

În continuare, conform art. 978 alin. (1) lit. a) C.civ., partea din moștenire cuvenită ascendenților privilegiați și colateralilor privilegiați se împarte între aceștia în funcție de numărul ascendenților privilegiați care vin la moștenire. Drept urmare, conform aceluiași text de lege menționat, în cazul în care la moștenire vine *un singur părinte*, acesta va culege un sfert, iar colateralii privilegiați, indiferent de numărul lor, vor culege trei sferturi. Așadar, mama defunctului va culege un sfert din cota de două treimi, respectiv 1/6 din moștenire, deci varianta de răspuns de la litera A este corectă, iar sora defunctului (colateralul privilegiat) va culege trei sferturi din cota de două treimi, respectiv 1/2 din moștenire, deci și varianta de răspuns de la litera C este corectă. Din explicațiile oferite reiese în mod evident că varianta de răspuns de la litera B este greșită.

31. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Dacă *descendenții din frați și surori* vin la moștenire *prin reprezentare succesorală*, chiar dacă sunt de grad egal, moștenirea se împarte *pe tulpini* și *subtulpini*, principiul egalității între rudele din aceeași clasă și de același grad chemate la moștenire aplicându-se numai între ramurile de aceeași tulpină [art. 981 alin. (2) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 855-856), astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În cazul în care la moștenire vin mama, fratele și soțul supraviețuitor al defunctului, acesta din urmă va avea o cotă de 1/3 din moștenire (întrucât vine în concurs atât cu colaterali privilegiați, fratele, cât și cu ascendenți privilegiați, mama), ceilalți împărțind în mod egal succesiunea rămasă, având deci dreptul la 1/3 din succesiune fiecare; în consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Dacă la moștenire vin fratele bunicului defunctului (rudă din clasa a IV-a), copilul surorii mamei defunctului (rudă din clasa a IV-a) și soțul supraviețuitor al defunctului, acesta din urmă va avea o cotă de 3/4 din moștenire, primii doi culegând împreună un sfert din moștenire [art. 972 alin. (1) lit. d) C.civ.], ceea ce face ca și varianta de răspuns de la litera C să fie corectă.

32. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Întrebarea are în vedere aplicarea principiului chemării la moștenire a rudelor în ordinea claselor de moștenitori. Codul civil, în art. 964 alin. (1), stabilește patru clase de moștenitori cu ordinea lor de preferință. Drept urmare, bunicul defunctului, care face parte din clasa a III-a de moștenitori, este înlăturat de la moștenire de copilul fratelui defunctului, care face parte din clasa a II-a de moștenitori, de unde rezultă că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât fratele tatălui defunctului (unchiul defunctului) face parte din clasa a IV-a de moștenitori și este înlăturat de bunicul defunctului, respectiv de clasa a III-a de moștenitori.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece soțul supraviețuitor nu este rudă cu defunctul, motiv pentru care el nu face parte din niciuna dintre cele patru clase de moștenitori legali și legea îi recunoaște acestuia drepturi succesorale în concurs cu fiecare dintre clasele de moștenitori, clase pe care prezența soțului supraviețuitor în rândul moștenitorilor nu le înlătură și de care acesta nu este înlăturat.

33. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Fratele defunctului face parte, alături de părinții defunctului, din clasa a II-a de moștenitori legali [art. 964 alin. (1) lit. b) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât fratele defunctului nu va fi înlăturat de tatăl defunctului, cei doi venind împreună la moștenire; pe de altă parte, întrucât fratele mamei defunctului face parte din clasa a IV-a de moștenitori (colaterali ordinari), în temeiul principiului chemării la moștenire a rudelor în ordinea claselor de moștenitori, fratele defunctului îl va înlătura de la moștenire pe unchiul său, astfel că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, atunci când vin la moștenire doar cu un singur părinte, colateralii privilegiați, indiferent de numărul lor, vor culege trei sferturi din moștenire, iar părintele va culege un sfert [art. 978 lit. a) C.civ.], astfel că și ultima afirmație este incorectă.

34. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Întrebarea are în vedere domeniul de aplicare a reprezentării succesorale, reglementat prin art. 966 alin. (1) C.civ. Astfel, pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală numai descendenții copiilor defunctului și descendenții fraților sau surorilor defunctului. În consecință, doar varianta de răspuns de la litera A este corectă, variantele de la literele B și C fiind greșite. Bunicii defunctului (ascendenții ordinari) fac parte din clasa a III-a de moștenitori, iar verii primari ai defunctului din clasa a IV-a, prin urmare, aceștia nu pot veni prin reprezentare la moștenire și nu pot fi reprezentați.

35. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Și prezenta grilă, precum cea anterioară, urmărește să verifice domeniul de aplicare a reprezentării succesorale. Astfel, în conformitate cu art. 966 alin. (1) C.civ., pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală numai descendenții copiilor defunctului și descendenții din frați și surori ai defunctului.

Spre deosebire de descendenții copiilor defunctului, care pot veni prin reprezentare indiferent de grad, în cazul colateralilor privilegiați poate opera reprezentarea numai până la gradul al IV-lea inclusiv, ceea ce înseamnă că numai un colateral privilegiat de gradul al IV-lea poate veni la moștenire prin reprezentarea unui colateral privilegiat de gradul al III-lea. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât are în vedere ipoteza în care colateralul privilegiat de gradul al IV-lea este reprezentat, ceea ce ar însemna ca un colateral de gradul al V-lea să vină la moștenire. Rezultă astfel că s-ar încălca limita impusă de lege prin dispozițiile amintite mai sus.

De asemenea, în considerarea art. 966 alin. (1) C.civ., nici varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece fratele mamei defunctului face parte din clasa a IV-a de moștenitori, cu privire la care legea nu recunoaște dreptul de a veni prin reprezentare succesorală la moștenire.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât art. 967 alin. (1) C.civ. prevede că poate fi reprezentată doar persoana lipsită de capacitatea de a moșteni (decedată) sau persoana nedemnă față de defunct, la data deschiderii moștenirii [art. 967 alin. (1) C.civ.].

36. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Atât unchiul defunctului, U2, cât și vărul primar, V, fac parte din clasa a IV-a de moștenitori legali (colateralii ordinari). Colateralii ordinari sunt chemați la moștenire potrivit principiului proximității gradului de rudenie, adică în ordinea gradelor de rudenie. Astfel, unchiul (gradul al III-lea) îl înlătură de la moștenire pe vărul primar (gradul al IV-lea), conform art. 983 alin. (3) C.civ. Drept urmare, având în vedere că unchiul U2 va culege întreaga moștenire, rezultă că doar varianta de răspuns de la litera C este corectă.

37. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 966 alin. (1) C.civ., pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală numai descendenții copiilor defunctului (clasa I) și descendenții din frați și surori ai defunctului (clasa a II-a). Așadar, în cadrul clasei a II-a poate opera

reprezentarea succesorală în privinţa nepoţilor (gradul al III-lea) şi strănepoţilor de frate/soră ai lui *de cuius*, deci numai până la gradul al IV-lea.

Mai mult, având în vedere cele expuse mai sus, putem concluziona şi cu privire la varianta de răspuns de la litera B, care în mod evident este greşită, întrucât moştenitorii clasei a III-a nu pot veni la succesiune prin reprezentare. În ceea ce priveşte modalitatea de împărţire, între ascendenţii ordinari de grad egal se aplică principiul egalităţii, împărţirea moştenirii făcându-se pe capete [art. 982 alin. (5) C.civ.].

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C prezintă o excepţie de la principiul egalităţii între rudele din aceeaşi clasă şi de acelaşi grad chemate la moştenire, respectiv împărţirea pe linii. Astfel, dacă colateralii privilegiaţi care vin la moştenire sunt rude cu defunctul pe linii colaterale diferite, fraţii şi surorile defunctului fiind din părinţi diferiţi, moştenirea sau partea din moştenire care li se cuvine se împarte între linia maternă şi linia paternă în mod egal [art. 981 alin. (3) C.civ.] (Fr. [illegible] 2019, p. 855). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

38. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Colateralii ordinari vin la moştenire dacă descendenţii, ascendenţii privilegiaţi, colateralii privilegiaţi şi ascendenţii ordinari nu îndeplinesc condiţiile necesare pentru a moşteni sau nu pot culege întreaga moştenire [art. 983 alin. (2) C.civ.].

În speţa de faţă, la moştenirea defunctului P au vocaţie atât vărul primar B, cât şi D, mătuşa defunctului, ambii făcând parte din clasa a IV-a de moştenitori. În această situaţie, pentru considerentele expuse la întrebarea anterioară, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă.

39. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Aplicând principiile generale ale succesiunii legale, în special principiul chemării la moştenire a rudelor în ordinea claselor de moştenitori, putem afirma că cei doi nepoţi de fiu predecedat, N1 şi N2, ce fac parte din clasa I de moştenitori, îl vor îndepărta de la moştenire pe F, nepotul de frate predecedat al defunctului, care face parte din clasa a II-a de moştenitori. În consecinţă, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Cât priveşte pe N1 şi N2, numai primul dintre ei va veni la succesiunea lui O, prin reprezentare, întrucât N2 este nedemn faţă de O. Împrejurarea că N1 este nedemn faţă de tatăl său, fiul lui O, predecedat, nu are relevanţă, condiţiile reprezentării impunând ca reprezentantul să îndeplinească condiţiile generale de a moşteni faţă de defunct, şi nu faţă de reprezentat.

În consecinţă, varianta de răspuns de la litera B este greşită, cea de la litera C fiind singura corectă.

40. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

În situaţia redată, la moştenirea lui D vor veni, împreună, atât A, cât şi B1 şi B2, nepoţi de fiu predecedat, ultimii doi nefiind înlăturaţi de la moştenire de A, întrucât fac parte din aceeaşi clasă de moştenitori, venind la moştenire prin reprezentarea tatălui lor, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera A să fie falsă.

Chiar dacă B1 ar fi fost declarat nedemn faţă de B, acesta nu va fi înlăturat de la moştenirea lui D, care va fi împărţită între A, care va culege o cotă de 1/2 din moştenire, şi B1 şi B2, care vor culege împreună 1/2 din moştenire, respectiv fiecare câte 1/4 din aceasta. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În fine, potrivit art. 967 C.civ., care prevede că poate fi reprezentat nedemnul, chiar aflat în viaţă la data deschiderii moştenirii, putem afirma că şi varianta de răspuns de la litera C este adevărată, astfel că B1 şi B2 vor putea veni la moştenirea lui D, indiferent de faptul generator al nedemnităţii lui B faţă de defunctul D.

41. Răspuns: B, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Fratele defunctului este moştenitor din clasa a II-a de moştenitori, în timp ce fiul defunctului face parte din clasa I de moştenitori. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiul defunctului înlăturând de la moştenire pe tatăl defunctului, potrivit principiului chemării la moştenire a rudelor în ordinea claselor de moştenitori, în timp ce fratele defunctului vine la moştenire împreună cu tatăl acestuia, ambii făcând parte din clasa a II-a de moştenitori.

Şi varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit art. 1087 C.civ., fiul defunctului în calitate de descendent, este moştenitor rezervatar, fratele acestuia neavând o astfel de calitate.

Varianta de răspuns de la litera A este falsă. Deşi atât fiul defunctului, cât şi fratele acestuia pot fi reprezentaţi, având în vedere ipoteza dată, şi anume aceea potrivit căreia fiul a renunţat la moştenire, varianta este incorectă, deoarece instituţia reprezentării nu se aplică în cazul reprezentatului renunţător.

42. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Ascendenţii privilegiaţi sunt părinţii defunctului [art. 976 alin. (1) C.civ.] şi fac parte, alături de colateralii privilegiaţi, din clasa a II-a de moştenitori.

Pe de altă parte, ascendenţii ordinari sunt rudele în linie dreaptă ascendentă fără limită în grad, cu excepţia părinţilor defunctului [art. 982 alin. (1) C.civ.], ei făcând parte din clasa a III-a de moştenitori legali.

Varianta de răspuns de la litera A este adevărată, dacă avem în vedere principiul chemării la moştenire a rudelor în ordinea claselor de moştenitori, ascendenţii ordinari (clasa a III-a de moştenitori) fiind înlăturaţi de la moştenire de colateralii privilegiaţi (clasa a II-a de moştenitori), în timp ce părinţii defunctului vin la moştenire alături de aceştia.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, soţul supravieţuitor venind la moştenire cu oricare dintre clasele de moştenitori legali [art. 971 alin. (1) C.civ.], după cum incorectă este şi ultima afirmaţie, atât ascendenţii privilegiaţi, cât şi ascendenţii ordinari împărţind în mod egal, între ei, moştenirea sau cota-parte din moştenire ce li se cuvine [art. 964 alin. (4) C.civ.].

43. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Sora şi fratele defunctului, pe de o parte, în calitate de colaterali privilegiaţi, şi părinţii defunctului, în calitate de ascendenţi privilegiaţi, fac parte din clasa a II-a de moştenitori legali, astfel că vor veni împreună la moştenire. Întrucât sora şi fratele defunctului sunt renunţători, în cadrul aceleiaşi clase de moştenitori legali, la succesiune vor avea vocaţie copiii acestora, respectiv nepoţii de frate şi de soră ai defunctului, motiv pentru care putem aprecia că varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În acest context, potrivit art. 978 C.civ., având în vedere că la succesiune vin ambii părinţi împreună cu colateralii privilegiaţi, moştenirea se va împărţi în mod egal între cele două categorii de moştenitori. În consecinţă, fiecare nepot de frate va culege câte 1/10 din moştenire, iar părinţii defunctului vor culege 1/2 din moştenire, variantele de răspuns corecte fiind cele de la literele A şi C.

§3. Moştenirea testamentară, rezerva succesorală şi cotitatea disponibilă

44. Răspuns: A ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Potrivit art. 1050 C.civ., *un testament nul din cauza unui viciu de formă produce efecte dacă îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege pentru altă formă testamentară* [de exemplu, testamentul autentic, nul ca atare pentru vicii de formă, este valabil ca testament olograf, dacă îndeplineşte condiţiile de formă prevăzute de lege pentru acesta, respectiv să fie scris în întregime, datat şi semnat de mâna testatorului (Fr. Deak, R. Popescu, *op. cit.*, vol. II, p. 69)]. Aşadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

În ceea ce priveşte testamentul întocmit în faţa medicului-şef al instituţiei sanitare, cât timp dispunătorul este internat în această instituţie şi notarul public nu are acces, formă a testamentului privilegiat, potrivit art. 1047 alin. (1) lit. d) C.civ., acesta devine caduc după trecerea unui termen de 15 zile de la data când notarul public are acces în respectiva unitate sanitară, cu excepţia dispoziţiei testamentare prin care se recunoaşte un copil [art. 1048 alin. (2) C.civ.]. Explicaţia este aceea că recunoaşterea unui copil este un act irevocabil [art. 416 alin. (3) C.civ.] şi produce efecte imediat – nu la moartea testatorului, căci calitatea de părinte nu poate fi recunoscută cu termen sau sub condiţie (*idem*, p. 100). Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greşită.

Potrivit art. 1039 alin. (3) C.civ., *legatul în favoarea creditorului nu este prezumat a fi făcut în compensaţia creanţei sale*. Textul are în vedere situaţia în care debitorul face un legat în favoarea creditorului său şi se pune problema de a şti dacă debitorul a dorit să îl gratifice pe creditor sau, dimpotrivă, intenţia lui a fost de a stinge, în tot sau în parte, datoria pe care o are faţă de creditor. Regula adoptată de Codul civil – în sensul că legatul făcut unui creditor urmează să fie luat în considerare ca atare (ca liberalitate), iar nu ca plată a datoriei – se întemeiază pe regula generală a interpretării actului juridic (legatul) în sensul de a produce efectele specifice acestui act juridic, adică de a se face o liberalitate (*idem*, p. 39). Aşadar, varianta de răspuns de la litera C este falsă, testamentul prin care se instituie un legat în favoarea unui creditor luându-se în considerare ca liberalitate.

| 45. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Întrebarea are în vedere persoanele care pot cere reducțiunea liberalităților excesive, precum și căile prin care se poate solicita reducțiunea.

În primul rând, trebuie să amintim că reducțiunea liberalităților excesive este sancțiunea civilă care se aplică după deschiderea moștenirii, la cerere, în cazul în care liberalitățile făcute de cel care lasă moștenirea aduc atingere rezervei succesorale, în sensul că depășesc cotitatea disponibilă (art. 1092 C.civ.). Rezultă că prin reducțiunea liberalităților excesive se urmărește protejarea rezervei succesorale și, ca urmare, doar anumite persoane pot cere reducțiunea. Astfel, art. 1093 C.civ. stabilește că reducțiunea poate fi cerută numai de către moștenitorii rezervatari, de succesorii lor, precum și de către creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

De asemenea, și varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât exclude posibilitatea de realizarea a reducțiunii ca urmare a invocării acesteia în fața instanței de judecată pe cale de excepție. Or, dispozițiile art. 1094 alin. (2) C.civ. prevăd expres că, în lipsa unei înțelegeri cu privire la liberalitățile excesive, între persoanele care pot cere reducțiunea și donatarii/legatarii în favoarea cărora a dispus defunctul, reducțiunea poate fi invocată în fața instanței de judecată atât pe cale de excepție, cât și pe cale de acțiune.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, potrivit dispozițiilor art. 1095 alin. (3) C.civ., care stabilesc imprescriptibilitatea excepției de reducțiune.

| 46. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât art. 1095 alin. (3) C.civ. stabilește că excepția de reducțiune este imprescriptibilă extinctiv, deci poate fi oricând invocată în fața instanței de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât reducțiunea liberalităților excesive poate fi cerută de moștenitorii rezervatari, de succesorii lor, dar și de creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari (art. 1093 C.civ.).

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, deoarece art. 1094 alin. (3) C.civ. prevede faptul că reducțiunea liberalităților excesive operează numai în limita cotei de rezervă cuvenite celui care a cerut-o și profită numai acestuia.

| 47. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Reducțiunea liberalităților excesive este sancțiunea civilă care se aplică după deschiderea moștenirii, la cerere, în cazul în care liberalitățile făcute de cel care lasă moștenirea aduc atingere rezervei succesorale, în sensul că depășesc cotitatea disponibilă (art. 1092 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 876). Potrivit art. 1093 C.civ., pot cere reducțiunea liberalităților excesive moștenitorii rezervatari, succesorii lor, precum și creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este inexactă.

Potrivit art. 1097 alin. (2) C.civ., *întregirea rezervei, ca urmare a reducțiunii, se realizează în natură*. Prin excepție, pentru situațiile arătate în alin. (3) al articolului menționat, reducțiunea se realizează prin echivalent. Deci, și varianta de răspuns de la litera B este incorectă.

În fine, dacă reducțiunea se realizează pe cale judecătorească și dacă obiectul liberalității supuse reducțiunii se află în posesia moștenitorilor rezervatari, realizarea dreptului la reducțiune se face prin excepția de reducțiune (apărare de fond), care este imprescriptibilă extinctiv [art. 1095 alin. (3) C.civ.] (*Fișe 2019*, p. 877), astfel că varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

| 48. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Reducțiunea liberalităților excesive, sancțiune de drept civil (art. 1092 C.civ.), poate fi cerută de moștenitorii rezervatari, de succesorii moștenitorilor rezervatari și de creditorii chirografari ai acestora (art. 1093 C.civ.).

Reducțiunea se poate realiza fie prin bună învoială, fie prin acțiune în justiție, iar în caz de pluralitate de moștenitori rezervatari acțiunea este divizibilă, fiecare succesor având posibilitatea de a o formula numai în limita și pentru garantarea propriei sale rezerve [art. 1094 alin. (3) C.civ.].

Potrivit art. 1095 alin. (1) C.civ., dreptul la acțiunea în reducțiunea liberalităților excesive se prescrie în termen de 3 ani de la data deschiderii moștenirii sau, după caz, de la data la care moștenitorii rezervatari au pierdut posesia bunurilor care formează obiectul liberalităților. În același timp, dacă

obiectul liberalității supuse reducțiunii se află în posesia moștenitorilor rezervatari, realizarea dreptului la reducțiune se face prin excepția de reducțiune (apărare de fond), care este, potrivit art. 1095 alin. (3) C.civ., imprescriptibilă extinctiv (*Fișe 2020, vol. II*, p. 622-623).

Față de explicațiile oferite mai sus, putem concluziona că varianta de răspuns de la litera A este greșită, celelalte două afirmații fiind corecte.

| 49. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât art. 1093 C.civ. prevede expres că reducțiunea liberalităților excesive poate fi cerută numai de către moștenitorii rezervatari, de succesorii lor, precum și de creditorii chirografari ai moștenitorilor rezervatari.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât reducțiunea se poate realiza în principal prin învoiala celor interesați și, în subsidiar, în lipsa unei înțelegeri între aceștia, pe cale judecătorească [art. 1094 alin. (1) și (2) C.civ.].

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, aceasta este corectă, având în vedere că ordinea și regulile reducțiunii sunt expres reglementate prin art. 1096 C.civ., iar conform dispozițiilor alin. (3) al aceluiași articol, donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă a datei lor, începând cu cea mai nouă (*Fișe 2019*, p. 877). Această regulă are caracter imperativ, orice clauză contrară fiind nulă (de cujus nu poate prestabili o altă ordine a reducțiunii).

| 50. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

În materia reducțiunii liberalităților, excepția de reducțiune este imprescriptibilă extinctiv, conform art. 1095 alin. (3) C.civ., prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește reducțiunea unor liberalități speciale, art. 1098 C.civ. stabilește că, în situația unei donații sau a unui legat care are ca obiect un uzufruct, uz ori abitație sau o rentă ori o întreținere viageră, cu condiția ca defunctul să fi făcut o singură liberalitate, moștenitorii rezervatari, dacă se înțeleg, au următoarele opțiuni: a) fie execută liberalitatea astfel cum a fost stipulată; b) fie abandonează proprietatea cotității disponibile în favoarea beneficiarului liberalității; c) fie solicită reducțiunea potrivit dreptului comun. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă. În plus, în cazul unor liberalități speciale, neavând caracter imperativ, părțile pot conveni asupra unui alt mod de reducțiune a liberalității excesive (*Fișe 2019*, p. 879).

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât donațiile se reduc succesiv, în ordinea inversă lor, începând cu cea mai nouă [art. 1096 alin. (3) C.civ.], și nu cu cea mai veche, cum greșit este menționat în răspunsul grilei.

| 51. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Creditorii personali ai moștenitorilor au dreptul de a cere revocarea partajului, fără a fi obligați să dovedească frauda copărtașilor, însă numai dacă, deși au cerut să fie prezenți, partajul s-a realizat în lipsa lor și fără să fi fost convocați, potrivit art. 1156 alin. (4) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Dacă creditorii moștenirii și-au anunțat intenția de a participa la încheierea partajului, dar acesta s-a realizat pe cale amiabilă fără participarea lor, art. 1156 alin. (4) C.civ. le conferă dreptul de a solicita revocarea, fără a fi ținuți să dovedească frauda, varianta de răspuns de la litera A este astfel greșită, frauda copărtașilor fiind prezumată de lege prin dispozițiile menționate mai sus.

Dispozițiile amintite creează un regim special de introducere a acțiunii revocatorii prin eliminarea uneia dintre condițiile ce trebuie îndeplinite pentru exercitarea acesteia, respectiv dovada fraudei. Prin urmare, creditorii moștenirii au deschisă și acțiunea revocatorie în condițiile dreptului comun și pentru alte situații în care copărtașii au acționat în frauda lor cu aplicarea dispozițiilor art. 1562 C.civ., dar fără a beneficia de regimul de favoare creat de prevederile art. 1156 alin. (4) teza I C.civ. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nu doar pentru situația în care nu au participat la partaj au dreptul de a introduce acțiune revocatorie, ci ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile de drept comun pentru exercitarea acesteia, potrivit dispozițiilor legale.

| 52. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

De întreaga avere a lui D va beneficia, în întregime, soția supraviețuitoare, S. Astfel, în clasa I de moștenitori sunt copiii lui D, respectiv F1, F2 și F3. F1 este renunțător, în timp ce F2 și F3 au renunțat expres la moștenire în favoarea lui S. Deși renunțarea la moștenire este un act pur abdicativ, adică

impersonal și cu titlu gratuit, renunțarea lui F2 și F3 reprezintă, în realitate, un act de acceptare tacită a moștenirii, urmată de înstrăinarea drepturilor succesorale prin acte între vii către S. Deci, drepturile succesorale ale lui F2 și F3 îi vor reveni lui S.

Acceptând moștenirea, F2 și F3 au înlăturat de la succesiune pe N, care face parte din clasa a II-a de moștenitori (colateral privilegiat), astfel că acesta nu va beneficia de pe urma averii lui D.

În fine, deși S a distrus testamentul lui D, ne aflăm în fața unui caz de nedemnitate judiciară [art. 959 alin. (1) lit. b) C.civ.] pentru care este nevoie de formularea unei cereri adresate instanței judecătorești de către oricare succesibil, în termen de un an (termen de decădere) de la data deschiderii succesiunii [art. 959 alin. (2) C.civ.], acțiune ce nu a fost introdusă în termen.

Deci, varianta de răspuns de la litera B este singura corectă.

§4. Transmisiunea și partajul moștenirii

| 53. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Termenul de opțiune succesorală reprezintă acel interval de timp, de un an, înăuntrul căruia succesibilul își poate exercita dreptul de opțiune succesorală fie în sensul acceptării, fie în sensul renunțării la moștenire.

Art. 1112 alin. (2) C.civ. califică în mod expres termenul de opțiune succesorală ca fiind un termen de decădere. Rezultă, astfel, că varianta de răspuns de la litera A, care califică termenul de opțiune succesorală ca fiind un termen de prescripție extinctivă, este greșită.

Chiar dacă termenul de opțiune succesorală este un termen de decădere, acestuia i se aplică prevederile prescripției extinctive referitoare la suspendarea și repunerea în termen [art. 1103 alin. (3) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În ceea ce privește reducerea termenului de opțiune succesorală, legea prevede posibilitatea oricărei persoane interesate de a solicita instanței de judecată reducerea termenului. Astfel, pentru motive temeinice, un succesibil poate fi obligat de instanța de judecată să își exercite dreptul de opțiune succesorală înăuntrul unui termen fixat de autoritatea judecătorească, mai scurt decât termenul de un an prevăzut de lege. Succesibilul care nu optează în termenul stabilit de instanță este considerat că a renunțat la moștenire (art. 1113 C.civ.). În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

| 54. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Natura juridică a termenului de acceptare a succesiunii este cea a unui termen de decădere, după cum se prevede expres în textul art. 1112 alin. (2) teza finală C.civ.

Termenul de opțiune succesorală va fi calculat, ca regulă, de la data deschiderii moștenirii [art. 1103 alin. (1) C.civ.], existând însă și o serie de cazuri în care va începe să curgă de la alte momente decât cel arătat anterior [a se vedea art. 1103 alin. (2) C.civ.].

În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă, celelalte două fiind greșite.

| 55. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Dreptul de opțiune succesorală este dreptul subiectiv civil recunoscut titularilor săi, respectiv succesibililor, de la data deschiderii succesiunii și conferă acestora alegerea între a accepta moștenirea sau a renunța la ea, printr-un act unilateral de voință săvârșit în termenul prevăzut de lege, cu consecința consolidării sau desființării titlului lor de moștenitor, după caz (*Fișe 2019*, p. 881). Pe de altă parte, dreptul de opțiune succesorală este recunoscut și creditorilor succesibilului (legal sau testamentar), pe calea acțiunii oblice sau, după caz, a acțiunii revocatorii.

Astfel, potrivit art. 1107 C.civ., *creditorii succesibilului pot accepta moștenirea, pe cale oblică, în limita îndestulării creanței lor* (pentru dezvoltări, a se vedea *Fișe 2019*, p. 883), iar potrivit art. 1122 alin. (1) C.civ., *creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, însă numai în termen de 3 luni de la data la care au cunoscut renunțarea*.

Așadar, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, ea este greșită, deoarece art. 1102 C.civ. recunoaște vocația multiplă la moștenire, statuând că *moștenitorul care, în baza legii sau a testamentului, cumulează mai multe vocații la moștenire are, pentru fiecare dintre ele, un drept de opțiune distinct*.

| 56. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Subiecții dreptului de opțiune succesorală sunt: moștenitorii legali din cele patru clase de moștenitori și soțul supraviețuitor, legatarii universali, cu titlu universal sau cu titlu particular, dar și creditorii succesibilului (legal sau testamentar). Creditorii succesibilului (legal sau testamentar) pot, pe calea acțiunii oblice, să accepte moștenirea, în limita îndestulării creanței lor (art. 1107 C.civ.). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Și varianta de răspuns de la litera B este falsă, întrucât renunțarea la totalitatea drepturilor asupra unei moșteniri, chiar gratuită, în folosul unui moștenitor determinat constituie nu un act de administrare definitivă, ci un act de dispoziție, potrivit art. 1110 alin. (1) lit. b) C.civ.

Spre deosebire de succesorii universali sau cu titlu universal, legatarii cu titlu particular, în principiu, nu contribuie la plata pasivului succesoral [art. 1114 alin. (3) C.civ.]. În mod excepțional, legatarul cu titlu particular va fi obligat să contribuie la plata pasivului dacă legatul cu titlu particular are ca obiect o universalitate, cum ar fi o moștenire culeasă de testator și nelichidată încă sau părți de interes dintr-o societate (FR. DEAK, R. POPESCU, *Tratat de drept succesoral*, vol. III, *Transmisiunea și partajul moștenirii*, ed. a 4-a, Ed. Universul Juridic, București, 2019, p. 131-132). Astfel, varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

| 57. Răspuns: B, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Dreptul de opțiune succesorală este dreptul subiectiv civil recunoscut titularilor săi, respectiv succesibililor, de la data deschiderii moștenirii, care conferă acestora alegerea între a accepta moștenirea sau a renunța la ea, printr-un act unilateral de voință săvârșit în termenul prevăzut de lege, cu consecința consolidării sau desființării titlului lor de moștenitor, după caz (*Fișe 2019*, p. 881). *Sub sancțiunea nulității absolute, opțiunea succesorală este indivizibilă și nu poate fi afectată de nicio modalitate* (art. 1101 C.civ.), astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Dreptul de opțiune succesorală se exercită în termen de un an de la data deschiderii moștenirii [art. 1103 alin. (1) C.civ.], termen care însă poate fi prorogat, în condițiile art. 1104 alin. (1) C.civ., după cum poate fi și redus. Pentru motive temeinice, la cererea oricărei persoane interesate, un succesibil poate fi obligat, cu aplicarea procedurii prevăzute de lege pentru ordonanța președințială, să își exercite dreptul de opțiune succesorală înăuntrul unui termen stabilit de instanța judecătorească, mai scurt decât termenul de un an prevăzut de art. 1103 C.civ. Succesibilul care nu optează în termenul stabilit de instanța judecătorească este considerat că a renunțat la moștenire (art. 1113 C.civ.) (idem, p. 895). Astfel, varianta de răspuns de la litera B este adevărată.

Actul de opțiune succesorală, ca orice act juridic, este supus nulității, iar dacă ar fi vorba despre o nulitate relativă, dreptul la acțiunea în anularea acceptării sau renunțării la moștenire se prescrie în termen de 6 luni, calculat, în caz de violență, de la încetarea acesteia, iar în celelalte cazuri, din momentul în care titularii dreptului la acțiune a cunoscut cauza de nulitate relativă (art. 1124 C.civ.) (idem, p. 198). În consecință, și varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

| 58. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Exercitarea dreptului de opțiune este recunoscută și creditorilor succesibilului, pe calea acțiunii oblice sau, după caz, a acțiunii revocatorii. Astfel, exercitând acțiunea revocatorie, creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor *pot cere instanței revocarea renunțării* în ceea ce îi privește, însă numai în termen de 3 luni de la data la care au cunoscut renunțarea [art. 1122 alin. (1) C.civ.]. Admiterea acțiunii în revocare produce efectele acceptării moștenirii de către succesibilul debitor numai în privința creditorului reclamant și în limita creanței acestuia [art. 1122 alin. (2) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește acțiunea oblică, dispozițiile art. 1107 C.civ. recunosc creditorilor succesibilului (legal sau testamentar) exercitarea dreptului de opțiune pe calea acțiunii oblice, în limita îndestulării creanței lor, deci varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, prezentând cazul de acceptare forțată a moștenirii prevăzut de art. 1119 alin. (1) C.civ. Acceptarea forțată a moștenirii reprezintă practic o sancțiune civilă aplicată moștenitorului ce se face vinovat de săvârșirea cu rea-credință a faptelor limitativ enumerate în articolul de lege menționat mai sus și care constă în înlăturarea dreptului său de a opta în privința moștenirii respective, fiind considerat de drept acceptant, chiar dacă anterior renunțase la moștenire (*Fișe 2019*, p. 905).

59. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)***

Acceptarea moștenirii este actul sau faptul juridic unilateral al succesibilului prin care se consolidează calitatea de moștenitor a acestuia, astfel încât se definitivează transmisiunea succesorală care, ope legis, a operat provizoriu la data deschiderii moștenirii. Acceptarea moștenirii este de două feluri: (1) acceptare voluntară, care, la rândul ei, poate fi expresă sau tacită, și (2) acceptare forțată (*Fișe 2019*, p. 897).

Acceptarea forțată a moștenirii reprezintă o sancțiune civilă aplicată moștenitorului (chiar renunțător) care, cu rea-credință, a sustras ori a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral sau a ascuns o donație supusă raportului ori reducțiunii [art. 1119 alin. (1) C.civ.] și care constă în înlăturarea dreptului său de a opta în privința moștenirii, fiind considerat de drept acceptant (*idem*, p. 905). În acest caz, moștenitorul va fi ținut să plătească datoriile și sarcinile moștenirii proporțional cu cota sa din moștenire, inclusiv cu propriile sale bunuri [art. 1119 alin. (2) C.civ.].

În consecință, varianta de răspuns de la litera B este greșită, celelalte două fiind corecte.

60. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Renunțarea la moștenire este manifestarea de voință a succesibilului, săvârșită în interiorul termenului de opțiune succesorală, materializată într-un act juridic unilateral, solemn, expres și indivizibil, prin care acesta afirmă că înțelege să repudieze moștenirea la care avea vocație și că nu își însușește titlul de moștenitor (*Fișe 2019*, p. 911).

Ca regulă, renunțarea la moștenire este un act expres (art. 1120 C.civ.). De la principiul enunțat anterior legiuitorul a reglementat și unele *excepții* [*în ipotezele prevăzute la art. 1112 și art. 1113 alin. (2) C.civ.*], când operează *prezumția de renunțare la moștenire* (pentru dezvoltări, *idem*, p. 912). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Celelalte două variante de răspuns, care tratează problema (I)revocabilității renunțării la moștenire, sunt ambele false, pentru considerentele arătate mai jos.

Cu toate că, în principiu, renunțarea la moștenire, ca și acceptarea, este un act irevocabil, în intenția de a evita vacanța succesorală, legea permite revocarea renunțării, cu îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 1123 C.civ. (FR. DEAK, R. POPESCU, *op. cit.*, vol. III, p. 119), respectiv să nu se fi împlinit termenul de opțiune succesorală și moștenirea să nu fi fost acceptată de un alt succesibil. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este falsă, renunțarea la moștenire nefiind irevocabilă din partea renunțătorului.

Cât privește posibilitatea creditorilor succesibilului renunțător de a solicita instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, aceasta există, dar poate fi cerută nu în termenul general de prescripție extinctivă, ci într-un termen mult mai scurt, de doar 3 luni de la data la care au cunoscut renunțarea [art. 1122 alin. (1) C.civ.]. Astfel, și varianta de răspuns de la litera A este falsă.

61. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Succesibilului îi este recunoscut dreptul de opțiune succesorală, însă, odată ce și-a exercitat acest drept, nu mai poate reveni asupra opțiunii exprimate, această manifestare fiind, ca regulă, irevocabilă. Dacă acceptarea moștenirii este irevocabilă în mod absolut, în cazul renunțării la moștenire îi este recunoscut succesibilului dreptul de a revoca renunțarea făcută, cu condiția ca aceasta să survină în termenul de opțiune succesorală și moștenirea să nu fi fost între timp acceptată de alți succesibili care au vocație la partea care i-ar reveni [art. 1123 alin. (1) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

O altă situație în care poate fi revocată renunțarea este cea prevăzută de art. 1122 alin. (1) C.civ., când creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, însă numai în termen de 3 luni de la data la care au cunoscut renunțarea. Rezultă astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece menționează un termen de 3 ani, și nu de 3 luni.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, și aceasta este greșită, întrucât renunțarea la moștenire este, ca regulă, expresă, conform art. 1120 alin. (1) C.civ., dar legiuitorul a reglementat și unele excepții, când operează prezumția de renunțare la moștenire. Cu titlu de exemplu, se prezumă, până la proba contrară, că a renunțat la moștenire succesibilul care, deși cunoștea deschiderea moștenirii și calitatea lui de succesibil, nu și-a exercitat dreptul de opțiune succesorală în termenul de un an de la data deschiderii moștenirii [art. 1112 alin. (1) C.civ.].

62. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Prin plata prețului apartamentului, Z a efectuat o donație în favoarea lui Y, ulterior donatorul (Z) decedând. Având în vedere că în masa succesorală a defunctului au rămas doar o serie de obiecte vechi de mobilier, putem lesne conchide că donația făcută de Z lui Y a adus atingere rezervei succesorale, în sensul că depășește cotitatea disponibilă. Astfel, W, fiul defunctului, va avea dreptul de a cere reducțiunea liberalităților excesive, fiind un drept propriu al moștenitorului rezervatar (W) care ia naștere la data deschiderii succesiunii, și nu un drept dobândit pe cale succesorală de la de cuius (*Fișe 2019*, p. 876). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă. Ca urmare a reducțiunii liberalităților excesive, donația va fi lipsită de eficacitate, deci desființată în măsura necesară reîntregirii rezervei.

În plus, întrucât W a dăruit unor vecini obiectele vechi de mobilier care aparțineau defunctului, în realitate, el a acceptat tacit moștenirea lăsată de tatăl său. Astfel, W și-a manifestat în mod neechivoc intenția de a accepta moștenirea. Or, dacă opțiunea succesibilului se manifestă sub forma acceptării moștenirii, aceasta este irevocabilă în mod absolut, în sensul că renunțarea ulterioară la moștenire nu va produce niciun efect juridic. În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât Z nu a devenit proprietarul imobilului. Banii dați doamnei Y nu au fost plătiți cu titlu de preț al unei vânzări, ci au fost dați cu titlu de liberalitate pentru ca doamna Y să devină proprietara imobilului. Așa fiind, în patrimoniul lui Z nu s-a transferat vreun drept de proprietate, pe care el, la rândul său, să îl transmită moștenitorilor. În consecință, W nu poate introduce o acțiune în revendicare, neavând calitatea de proprietar al imobilului.

63. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Ca regulă, *nimeni nu poate fi obligat să accepte o moștenire ce i se cuvine* (art. 1106 C.civ.), astfel încât succesibilul are posibilitatea fie de a accepta moștenirea, fie de a o repudia, potrivit propriei voințe. Se afirmă deci că actul de opțiune succesorală este un act voluntar. Cu toate acestea, opțiunea succesorală încetează să mai fie un act juridic voluntar al succesibilului în următoarele situații: a) în cazul introducerii de către creditorul succesibilului a acțiunii oblice (art. 1107 C.civ.) sau a acțiunii pauliene (art. 1122 C.civ.); b) succesibilul care, cu rea-credință, a sustras ori a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral sau a ascuns o donație supusă raportului ori reducțiunii este considerat că a acceptat moștenirea, chiar dacă anterior renunțase la ea [art. 1119 alin. (1) teza I C.civ.]; c) succesibilul care nu optează în termenul stabilit de instanța de judecată, potrivit art. 1113 alin. (2) C.civ., va fi considerat că a renunțat la moștenire.

În acest caz, moștenitorul va fi ținut să plătească datoriile și sarcinile moștenirii proporțional cu cota sa din moștenire, inclusiv cu propriile bunuri [art. 1119 alin. (2) C.civ.].

În speța dată, F, după ce a renunțat la moștenirea fratelui său, a sustras din biroul defunctului o statuetă valoroasă din aur și diamante, bunuri ce făceau parte din moștenire, astfel că va fi considerat că a acceptat moștenirea, potrivit dispozițiilor redate anterior. În aceste condiții, instanța va admite acțiunea împotriva lui F, care va răspunde potrivit cotei sale de moștenire, inclusiv cu bunurile sale proprii, astfel că singura varianta de răspuns corectă este cea de la litera C.

64. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

În principiu, sunt supuse reunirii fictive în vederea stabilirii rezervei toate donațiile făcute de defunct, indiferent de persoana donatarului. Prin excepție, potrivit art. 1150 C.civ., nu sunt supuse reunirii fictive: donațiile scutite de raport, cele deghizate sub forma unor înstrăinări cu titlu oneros sau efectuate prin persoane interpuse, cu excepția cazului în care se dovedește că acela care a lăsat moștenirea a urmărit un alt scop decât scutirea de raport, darurile obișnuite, donațiile remuneratorii și, în măsura în care nu sunt excesive, sumele cheltuite pentru întreținerea sau, dacă este cazul, pentru formarea profesională a descendenților, a părinților sau a soțului și cheltuielile de nuntă, în măsura în care cel care lasă moștenirea nu a dispus altfel, fructele culese, veniturile scadente până în ziua deschiderii moștenirii și echivalentul bănesc al folosinței exercitate de donatar asupra bunului donat.

Prin urmare, singura variantă corectă de răspuns este cea de la litera A, celelalte două fiind, evident, incorecte.

CAPITOLUL AL VI-LEA. FAMILIA

§1. Regimuri matrimoniale

1. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Ca regulă, bunurile dobândite de soți în timpul comunității legale, de oricare dintre ei, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune în devălmășie (art. 339 C.civ.). Cu toate acestea, art. 340 C.civ. stabilește excepția de la această regulă, respectiv acele bunuri care, deși sunt dobândite în timpul căsătoriei, nu vor fi bunuri comune, ci vor avea calitatea de bun propriu al soțului dobânditor.

În această categorie intră, printre altele, drepturile patrimoniale de proprietate intelectuală asupra creațiilor și asupra semnelor distinctive pe care soțul le-a înregistrat, dar și bunurile destinate exercitării profesiei unuia dintre soți, dacă nu sunt elemente ale unui fond de comerț care face parte din comunitatea de bunuri.

Pe de altă parte, veniturile cuvenite în temeiul unui drept de proprietate intelectuală sunt bunuri comune, indiferent de data dobândirii lor, în cazul în care creanța privind încasarea lor devine scadentă în timpul comunității (art. 341 teza finală C.civ.).

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, celelalte două variante de răspuns fiind corecte.

2. Răspuns: C *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

În acord cu prevederile art. 339 C.civ., bunurile dobândite în timpul căsătoriei de oricare dintre soți sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune în devălmășie ale soților. Prin excepție, nu sunt bunuri comune, ci proprii, printre altele, conform art. 340 lit. a) C.civ., bunurile dobândite prin moștenire legală, legat sau donație, cu excepția cazului în care dispunătorul a prevăzut, în mod expres, că ele vor fi comune. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă, legiuitorul acordând importanță voinței dispunătorului cu privire la destinația bunurilor ce formează obiectul liberalității.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, falsă, dacă avem în vedere prevederile art. 346 alin. (2) C.civ., care statuează că oricare dintre soți poate dispune singur, cu titlu oneros, de bunurile mobile comune a căror înstrăinare nu este supusă, potrivit legii, anumitor formalități de publicitate.

În fine, art. 351 C.civ. enumeră datoriile comune ale soților, printre acestea regăsindu-se și obligațiile pe care ei le-au contractat împreună [lit. b)], astfel că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

3. Răspuns: A, B *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Creditorii personali ai unuia dintre soți nu pot urmări bunurile comune ale acestora [art. 353 alin. (1) C.civ.], însă, după urmărirea bunurilor proprii ale soțului debitor, creditorii personali pot cere partajul bunurilor comune, în măsura necesară acoperirii creanței lor [art. 353 alin. (2) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

De asemenea, potrivit art. 1107 C.civ., creditorii personali ai succesibilului pot accepta moștenirea pe cale oblică, tot în limita îndestulării creanței lor, astfel că și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este falsă, creditorii personali ai unui coproprietar având dreptul de a interveni, pe cheltuiala lor, în partajul cerut de coproprietari sau de un alt creditor, conform dispozițiilor art. 679 alin. (1) teza I C.civ.

§2. Desfacerea căsătoriei

4. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Desfacerea căsătoriei poate fi constatată de ofițerul de stare civilă dacă soții sunt de acord cu privire la divorț și la efectele acestuia, nu au copii minori, există consimțământul liber și neviciat al fiecărui soț și niciunul dintre soți nu beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială. Astfel, dacă nu sunt îndeplinite condițiile menționate anterior, ofițerul de stare civilă poate să respingă cererea de divorț. Potrivit art. 378 alin. (2) C.civ., împotriva refuzului ofițerului de stare civilă nu există cale de atac, dar soții se pot adresa cu cererea de divorț instanței de judecată, pentru a dispune desfacerea

căsătoriei prin acordul lor sau în baza unui alt temei prevăzut de lege. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, cea de la litera B fiind, în mod logic, corectă.

Art. 378 alin. (3) C.civ. statuează că, *pentru repararea prejudiciului prin refuzul abuziv al ofițerului de stare civilă de a constata desfacerea căsătoriei prin acordul soților și de a emite certificatul de divorț, oricare dintre soți se poate adresa, pe cale separată, instanței competente.* Refuzul are caracter abuziv dacă cererea de divorț a fost respinsă, deși erau îndeplinite condițiile divorțului pe cale administrativă. În acest sens, varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât are în vedere doar una dintre condițiile pentru desfacerea căsătoriei enunțate mai sus, respectiv situația când soții nu se înțeleg asupra numelui, deci nu sunt de acord cu privire la efectele divorțului (inclusiv cu privire la numele pe care îl vor purta după desfacerea căsătoriei). Drept urmare, nu constituie temei pentru formularea unei acțiuni în repararea prejudiciului dacă, spre exemplu, ofițerul de stare civilă refuză constatarea divorțului pentru considerentul că unul dintre soți beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială.

5. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

În cazul divorțului pentru separație în fapt, instanța va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului, iar când soțul pârât se declară de acord cu divorțul, vor fi aplicabile prevederile art. 931 CPC, instanța pronunțând divorțul fără a face mențiune despre culpa soților la destrămarea căsătoriei (*Fișe 2016*, p. 847). Așadar, varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

În privința divorțului prin acord, potrivit art. 374 alin. (2) C.civ. în forma în vigoare la data susținerii concursului, acesta era permis dacă niciunul dintre soți nu era pus sub interdicție, astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

NB! După modificarea Codului civil prin Legea nr. 140/2022, *divorțul prin acord se poate pronunța de instanța de judecată (nu și pe cale administrativă ori notarială), chiar dacă soții beneficiază de o măsură de ocrotire*, respectiv tutelă specială ori consiliere judiciară, odată cu abrogarea dispozițiilor art. 374 alin. (2) C.civ. și cu modificarea alin. (2) al art. 918 CPC.

În fine, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, întrucât, dacă instanța constată că, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, poate pronunța divorțul din culpa comună a soților, chiar dacă numai unul dintre aceștia a formulat cerere de divorț, dacă din probele administrate rezultă culpa ambilor soți [art. 379 alin. (1) teza a II-a C.civ.].

6. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

În considerarea art. 400 C.civ., în cazul exercitării autorității părintești în comun, instanța de tutelă este cea care are obligația de a stabili locuința minorului după divorț în conformitate cu înțelegerea părinților, dacă aceasta respectă principiul interesului superior al copilului. Dacă nu există înțelegerea părinților ori aceasta este contrară interesului superior al copilului, instanța îi va stabili locuința la unul dintre ei, pentru cazul când până la divorț copilul a locuit cu ambii părinți [art. 400 alin. (2) C.civ.], sau la părintele la care locuiește în mod statornic, pentru cazul când a locuit doar cu unul dintre părinți [art. 400 alin. (1) C.civ.]. În cazul în care instanța dispune exercitarea autorității părintești doar de către unul dintre părinți, locuința copilului va fi stabilită la acel părinte (*Fișe 2019*, p. 936).

Orice schimbare a împrejurărilor care au determinat stabilirea locuinței minorului va da dreptul unuia dintre părinți să ceară instanței de tutelă modificarea locuinței după divorț, în conformitate cu art. 403 C.civ. Drept urmare, în niciun caz un părinte nu poate modifica locuința minorului după divorț fără o hotărâre a instanței de tutelă, chiar dacă ar avea acordul prealabil al celuilalt părinte, deci variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât art. 400 alin. (3) C.civ. conferă posibilitatea instanței de tutelă de a stabili, în mod excepțional, locuința minorului la o instituție de ocrotire, dacă este în interesul superior al copilului.

7. Răspuns: C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Prestația compensatorie reprezintă acea compensație ce poate fi acordată unuia dintre soți în cazul în care desfacerea căsătoriei prin divorț ar produce un dezechilibru semnificativ în condițiile de viață ale acestuia. Prestația compensatorie este distinctă de obligația de întreținere și nu poate fi cumulată cu aceasta, în conformitate cu art. 390 alin. (3) C.civ. (*Fișe 2019*, p. 932). Drept urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Condițiile de acordare a prestației compensatorii sunt stabilite de dispozițiile art. 390 și art. 391 alin. (1) C.civ., respectiv: (1) divorțul să se pronunțe din culpa exclusivă a unuia dintre soți; (2) divorțul să determine producerea unui dezechilibru semnificativ în condițiile de viață ale soțului solicitant; (3) căsătoria să fi durat cel puțin 20 de ani împliniți în momentul în care instanța pronunță hotărârea de divorț; (4) soțul care solicită prestația compensatorie să nu poată cere pensie de întreținere, în temeiul art. 389 C.civ.; (5) soțul care solicită prestația compensatorie să nu se facă vinovat de desfacerea căsătoriei; (6) prestația compensatorie trebuie să fie solicitată odată cu desfacerea căsătoriei. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În ceea ce privește forma prestației compensatorii, art. 392 alin. (1) C.civ. stabilește că aceasta poate să constea într-o sumă de bani, sub forma unei sume globale sau a unei rente viagere, dar poate fi și în natură, sub forma uzufructului asupra unor bunuri mobile sau imobile care aparțin debitorului; prin urmare, rezultă că varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece exclude posibilitatea ca prestația compensatorie să fie stabilită și în natură.

8. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, potrivit 390 alin. (3) C.civ. (a se vedea explicația de la întrebarea anterioară). De asemenea, și varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece prestația compensatorie poate fi cumulată cu dreptul la despăgubiri al soțului nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei (art. 388 C.civ.).

În ceea ce privește condițiile de acordare a prestației compensatorii, dispozițiile art. 390 alin. (2) C.civ. stabilesc că aceasta se poate acorda numai pentru cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani împliniți în momentul în care instanța pronunță hotărârea de divorț. Așadar, varianta de răspuns de la litera C, care prevede o durată a căsniciei de cel puțin 15 ani, este greșită.

9. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Prestația compensatorie poate fi stabilită într-o sumă de bani, sub forma unei sume globale ori a unei rente viagere, dar poate fi stabilită și în natură, sub forma uzufructului asupra unor bunuri mobile ori imobile ce aparțin debitorului prestației compensatorii [art. 392 alin. (1) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă. În situația în care prestația este stabilită sub forma uzufructului, aceasta se poate datora pe toată durata vieții celui care solicită prestație compensatorie sau pentru o perioadă mai scurtă, care se stabilește prin hotărârea de divorț [art. 392 alin. (3) C.civ.].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât prestația compensatorie nu poate fi cumulată cu pensia de întreținere, potrivit art. 390 alin. (3) C.civ. Soluția este firească, deoarece ambele au rolul de a compensa pe cât posibil dezechilibrul produs de divorț în condițiile de viață ale persoanei care solicită plata (G.C. FRENȚIU, în *Noul Cod civil, vol. I*, p. 566).

În ceea ce privește încetarea prestației compensatorii, art. 395 C.civ. stabilește trei cazuri, respectiv: (1) decesul unuia dintre soți, fie el creditor sau debitor al prestației compensatorii; (2) recăsătorirea soțului creditor al prestației; (3) când soțul creditor obține resurse de natură să îi asigure condiții de viață asemănătoare celor avute în timpul căsătoriei. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece doar recăsătorirea soțului creditor reprezintă un caz de încetare a prestației, nu și situația în care se recăsătorește soțul debitor.

§3. Filiația

10. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Conform art. 412 alin. (1) C.civ., timpul legal al concepțiunii este intervalul de timp cuprins între a trei suta și a o sută optzecea zi dinaintea nașterii copilului. Acest interval are o importanță deosebită în materie de filiație, întrucât, dacă cel puțin o zi din această perioadă se situează în timpul căsătoriei, copilului respectiv i se va aplica prezumția de paternitate, prevăzută de art. 414 alin. (1) C.civ.

Calculul acestui interval se face zi cu zi [art. 412 alin. (1) teza finală C.civ.], aceasta însemnând pe zile pline, și nu pe zile libere, intrând în calcul și prima, și ultima zi.

În fine, prezumția timpului legal al concepțiunii copilului este o prezumție relativă (spre deosebire de vechea reglementare din Codul familiei, unde era văzută ca o prezumție legală absolută și irefragabilă), care însă poate fi răsturnată numai prin mijloace de probă științifice, și nu prin orice mijloc de probă.

Față de aceste considerente, singura variantă corectă este cea de la litera C.

11. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Acțiunea în tăgada paternității este acțiunea cu caracter personal, ce poate fi pornită de tatăl biologic al copilului, de soțul mamei, de mamă, de copil sau de moștenitorii oricăreia dintre aceste persoane. În situația în care mama copilului decedează, moștenitorii ei vor putea fie să continue acțiunea pornită de aceasta, fie să o introducă ei înșiși, dacă mama a murit fără a o porni.

În ceea ce privește termenul în care poate fi introdusă acțiunea, facem distincție în funcție de titularul acesteia. Astfel, acțiunea pornită de către mamă se prescrie într-un termen de 3 ani de la data nașterii copilului [art. 431 alin. (1) C.civ.]. În schimb, moștenitorii mamei vor putea introduce acțiunea în termen *de un an de la data decesului, dacă mama a murit înainte de împlinirea termenului de prescripție de 3 ani*, fără a porni acțiunea [art. 431 alin. (2) coroborat cu art. 430 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, dreptul moștenitorilor mamei de a introduce acțiunea în tăgada paternității este condiționat de două aspecte: (1) ca mama să fi decedat în interiorul termenului de prescripție de 3 ani de la data nașterii copilului fără să fi pornit acțiunea și (2) moștenitorii acesteia să formuleze cererea în termen de cel mult un an de la data decesului mamei. În consecință, moștenitorii mamei vor putea formula cu succes o acțiune în tăgada paternității în cel mult 4 ani de la data nașterii copilului, varianta de răspuns de la litera A fiind greșită.

În privința pretinsului tată biologic, conform art. 432 alin. (2) C.civ., dreptul la acțiune în tăgada paternității nu se prescrie în timpul vieții acestuia. Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Acțiunea în stabilirea filiației față de mamă este acțiunea personală a copilului ori a moștenitorilor acestuia, introdusă împotriva mamei, când filiația acestuia față de mamă nu a putut fi stabilită în condițiile legii. Potrivit art. 423 alin. (2) C.civ., moștenitorii copilului pot porni acțiunea în stabilirea filiației, dar o pot și continua, de unde rezultă că varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă.

12. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Recunoașterea de filiație este actul juridic civil unilateral prin care o persoană declară despre un copil că acesta i-ar aparține. Ea poate fi făcută de către mamă, în condițiile art. 415 alin. (1) C.civ., și de către tată, în condițiile art. 415 alin. (2) C.civ. Dacă cel care face recunoașterea este un minor necăsătorit, acesta îl poate recunoaște singur pe copilul său, dacă are discernământ la momentul recunoașterii. Așadar, minorul necăsătorit nu trebuie reprezentat ori asistat, singura condiție impusă de lege în acest sens fiind aceea a existenței discernământului (art. 417 C.civ.) (*Fișe 2019*, p. 943). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Recunoașterea poate privi atât un copil în viață, cât și un copil decedat, dar numai dacă a lăsat descendenți firești, astfel cum prevede art. 415 alin. (3) C.civ. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C, care condiționează valabilitatea recunoașterii de aflarea în viață a copilului la momentul încheierii actului unilateral, este, în mod evident, incorectă.

Vorbind despre caracterele juridice ale recunoașterii, din economia textelor legale rezultă că este vorba despre un act unilateral (exprimând voința unei singure persoane, fără a fi nevoie și de acordul celui recunoscut), un act nepatrimonial, irevocabil, declarativ (produce efecte retroactive, de la momentul nașterii beneficiarului recunoașterii), solemn și personal.

În privința caracterului irevocabil al recunoașterii, întâlnim o particularitate în această materie. Astfel, recunoașterea poate fi făcută, potrivit art. 416 alin. (1) C.civ., prin declarație la serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor, prin înscris autentic sau prin testament. Testamentul, prin definiție, este un act esențialmente revocabil, însă, dacă conține o recunoaștere de filiație, această manifestare de voință, odată făcută, va produce efecte, chiar dacă actul în care este conținută va fi revocat ulterior [art. 416 alin. (3) C.civ.]. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

13. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Nulitatea unei recunoașteri de filiație presupune nerespectarea, la momentul încheierii actului, a unei condiții de valabilitate, de fond ori de formă, prevăzută de lege.

Cazurile de nulitate absolută a recunoașterii sunt expres prevăzute de lege. Astfel, potrivit art. 418 C.civ., recunoașterea este nulă dacă privește un copil a cărui filiație, stabilită potrivit legii, nu a fost înlăturată, dacă a fost făcută după decesul copilului, iar acesta nu a lăsat descendenți firești, ori dacă a fost făcută în alte forme decât cele prevăzute de lege.

În situația în care recunoașterea nu corespunde adevărului, efectele ei vor putea fi înlăturate prin introducerea unei acțiuni în contestarea recunoașterii, în condițiile art. 420 C.civ., și nu prin anularea respectivei recunoașteri.

Cât privește recunoașterea de filiație făcută sub imperiul violenței, aceasta este anulabilă, fiind vorba despre un viciu de consimțământ care atrage nulitatea relativă [art. 419 alin. (1) C.civ.].

Prin raportare la cele arătate, corectă este numai varianta de răspuns de la litera B, celelalte două fiind, evident, greșite.

14. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Recunoașterea unui copil este un act juridic unilateral, ce poate fi anulat pentru aceleași cauze ca orice altă manifestare unilaterală de voință. În consecință, recunoașterea este anulabilă (lovită de nulitate relativă) în caz de eroare, dol sau violență, neputând fi însă desființată pentru leziune, având în vedere specificul acestui viciu de consimțământ ce presupune existența unui act bilateral. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este incorectă.

În cazul în care recunoașterea a fost făcută prin violență, prescripția dreptului material la acțiune va începe să curgă de la momentul încetării violenței [art. 419 alin. (2) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cât privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât nerespectarea formei pe care trebuie să o îmbrace recunoașterea copilului va atrage nulitatea absolută a actului [art. 418 lit. c) C.civ.], și nicidecum pe cea relativă, la care se face referire în enunț. În acest sens, a se vedea și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor: *În ceea ce privește contestațiile împotriva întrebării, acestea se întemeiază pe aspectul că formula „poate fi anulată" din enunțul grilei ar trebui să includă și constatarea nulității absolute. În realitate, lectura comparativă a art. 1247 alin. (1) și art. 1248 alin. (1) C.civ., pe de o parte, și a art. 418 și art. 419 C.civ., pe de altă parte, demonstrează că anulabilitatea nu poate fi confundată cu și nu include nulitatea absolută nici în materia actului juridic, în general, nici în materia recunoașterii copilului, în special.*

15. Răspuns: C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Acțiunea în stabilirea maternității este acțiunea personală a copilului ori a moștenitorilor acestuia, introdusă împotriva mamei, când filiația acestuia față de mamă nu a putut fi stabilită în condițiile legii.

Calitate procesuală activă într-o acțiune în stabilirea maternității au atât copilul, cât și moștenitorii acestuia, care pot fie porni, fie continua acțiunea în cazul decesului autorului lor. În cazul în care *acțiunea este formulată de copil, iar acesta nu are capacitate de exercițiu, cererea va fi formulată de către reprezentantul legal al acestuia*, ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera C să fie corectă.

Cât privește calitatea procesuală pasivă, art. 423 alin. (1) și (3) C.civ. prevede expres că în proces va sta ca pârât pretinsa mamă a copilului, după moartea acesteia acțiunea putând fi formulată și *împotriva moștenitorilor pretinsei mame* (varianta de răspuns de la litera B este, așadar, greșită).

Cu privire la prescripția acțiunii în stabilirea maternității, există diferențe după cum acțiunea este pornită de copil (de titularul acțiunii) ori de moștenitorii acestuia. Astfel, potrivit art. 423 alin. (4) C.civ., dreptul la acțiunea în stabilirea maternității *este imprescriptibil*, dacă aceasta este formulată de copil; dacă însă cererea este introdusă de moștenitorii copilului (acesta decedând fără a fi învestit instanța cu această cauză în timpul vieții), acțiunea *se va prescrie în termen de un an*, care va curge de la momentul decesului autorului lor [art. 423 alin. (5) C.civ.]. Varianta de răspuns de la litera A este, din aceste rațiuni, greșită.

16. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Acțiunea în stabilirea filiației față de mamă este acțiunea personală a copilului ori a moștenitorilor acestuia, introdusă împotriva mamei, când filiația acestuia față de mamă nu a putut fi stabilită în condițiile legii.

Potrivit art. 423 alin. (3) și (4) C.civ., acțiunea poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsei mame și este imprescriptibilă în timpul vieții copilului. Așadar, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera B, care susține că acțiunea nu poate fi introdusă împotriva moștenitorilor pretinsei mame, este greșită.

Dacă minorul este în vârstă de 13 ani, atunci el nu are capacitate de exercițiu, situație în care acțiunea va fi formulată, în numele său, de reprezentantul său legal; deci, varianta de răspuns de la litera C este, la rândul ei, corectă.

17. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Dintre cele trei afirmații, doar ultima corespunde adevărului.

Astfel, acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului [art. 425 alin. (1) C.civ.], dar poate fi pornită sau, după caz, continuată și de moștenitorii acestuia, în condițiile legii

[art. 425 alin. (2) C.civ.], după cum poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsului tată [art. 425 alin. (3) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Și acțiunea în tăgada paternității poate fi formulată de moștenitorii pretinsului tată biologic, dacă acesta a decedat, acțiunea acestora putând fi însă introdusă în termen de un an de la data decesului [art. 432 alin. (2) C.civ.], motiv pentru care varianta de răspuns de la litera B este falsă.

În fine, conform art. 47 din Legea nr. 71/2011, stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare. Cum copilul la care se face referire în ipoteza de la litera C s-a născut după intrarea în vigoare a Codului civil la 01.10.2011, acțiunea în contestația filiației va fi supusă dispozițiilor acestui cod, varianta de răspuns de la litera C fiind corectă, cum am arătat mai sus.

18. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2014)*

Acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei este acțiunea personală a copilului ori a moștenitorilor acestuia introdusă împotriva tatălui din afara căsătoriei, când acesta nu a recunoscut copilul astfel conceput și născut.

Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se pornește, în numele acestuia, de către mamă, chiar dacă este minoră, ori de către alt reprezentant legal [art. 425 alin. (1) C.civ.] sau personal de către copilul cu capacitate de exercițiu restrânsă, cu asistarea ocrotitorului legal. De asemenea, acțiunea aparține și moștenitorilor copilului [art. 425 alin. (2) C.civ.]. Drept urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă, aceasta aparține persoanei despre care se susține că ar fi tatăl copilului, dar și moștenitorilor pretinsului tată [art. 425 alin. (3) C.civ.]. Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât, în cazul în care acțiunea este introdusă de mamă în numele copilului ori de către reprezentantul legal al acestuia, atât timp cât copilul este în viață, dreptul la acțiune este imprescriptibil [art. 427 alin. (1) C.civ.], spre deosebire de cazul în care acțiunea este introdusă de moștenitorii copilului, copilul decedând fără a introduce acțiunea, caz în care acțiunea este prescriptibilă în termenul de prescripție extinctivă de un an de la data decesului copilului [art. 427 alin. (2) C.civ.].

§4. Autoritatea părintească

19. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Autoritatea părintească reprezintă ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și care aparțin în mod egal ambilor părinți [art. 483 alin. (1) C.civ.].

Prevederile privind exercitarea drepturilor și îndatoririlor părintești legate de persoana copilului se aplică și în cazul în care părintele este minor cu capacitate de exercițiu restrânsă. În această situație, exercițiul autorității părintești va fi scindat, drepturile și îndatoririle cu privire la bunurile copilului revenind tutorelui sau, după caz, altei persoane (*Fișe 2019*, p. 966). În consecință, varianta de răspuns de la litera A este greșită, părintele minor care a împlinit vârsta de 14 ani are drepturile și îndatoririle părintești numai cu privire la persoana, nu și cu privire la bunurile copilului, conform art. 490 alin. (1) și (2) C.civ.

În cazul copilului din afara căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită concomitent sau, după caz, succesiv față de ambii părinți, autoritatea părintească se exercită în comun și în mod egal de către părinți, dacă aceștia conviețuiesc [art. 505 alin. (1) C.civ.]. Dacă părinții nu conviețuiesc, competența de stabilire a modului de exercitare a autorității părintești aparține instanței de tutelă, fiind aplicabile prin asemănare dispozițiile din materia divorțului [art. 505 alin. (2) C.civ.]. Instanța sesizată cu o cerere privind stabilirea filiației este obligată să dispună asupra modului de exercitare a autorității părintești, fiind *aplicabile prin asemănare dispozițiile privitoare la divorț*, conform art. 505 alin. (3) C.civ.; prin urmare, rezultă că varianta de răspuns de la litera B este corectă.

În situația desfacerii căsătoriei prin divorț, regula este că autoritatea părintească va fi exercitată de ambii părinți în comun (art. 397 C.civ.), dar, dacă există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanța poate hotărî ca autoritatea părintească să fie exercitată numai de către unul dintre părinți [art. 398 alin. (1) C.civ.] sau poate hotărî plasamentul copilului la o rudă ori

la o altă familie sau persoană, cu consimțământul acestora, ori într-o instituție de ocrotire. Acestea exercită drepturile și îndatoririle care revin părinților cu privire la persoana copilului [art. 399 alin. (1) C.civ.]. Așadar, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 20. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Prevederile referitoare la exercitarea drepturilor și îndeplinirea îndatoririlor părintești legate de persoana copilului se aplică și în cazul în care părintele este minor (și a împlinit vârsta de 14 ani) și are, pe cale de consecință, capacitate de exercițiu restrânsă (dacă s-ar fi căsătorit, ar fi dobândit capacitate deplină de exercițiu). În această situație însă, exercițiul autorității părintești va fi scindat, drepturile și îndatoririle cu privire la bunurile copilului revenind tutorelui sau, după caz, altei persoane (*Fișe 2019*, p. 966), astfel că varianta de răspuns de la litera A este adevărată.

Drepturile și îndatoririle părinților cu privire la bunurile copilului sunt aceleași cu cele ale tutorelui, dispozițiile care reglementează tutela fiind aplicabile în mod corespunzător [art. 502 alin. (1) C.civ.]. Totuși, alineatul următor al aceluiași articol prevede în mod expres că nu se întocmește inventarul bunurilor minorului în cazul în care copilul nu are alte bunuri decât cele de uz personal, astfel că varianta de răspuns de la litera B este falsă.

Tot inexactă este și varianta de răspuns de la litera C, decăderea din exercițiul drepturilor părintești putând fi dispusă exclusiv de către instanța de tutelă, la cererea autorităților administrației publice cu atribuții în domeniul protecției copilului [art. 508 alin. (1) teza I C.civ.].

| 21. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

În toate cazurile, părintele la care copilul nu locuiește în mod statornic are dreptul de a avea legături personale cu minorul, la locuința copilului. Exercițiul acestui drept va putea fi limitat doar de instanța de tutelă, având în vedere interesul superior al copilului [art. 496 alin. (5) C.civ.], astfel că varianta de răspuns de la litera A este incorectă.

Una dintre îndatoririle specifice părinților este aceea de a coopera cu copilul, cu respectarea vieții intime, private și a demnității acestuia [art. 488 alin. (2) lit. a) C.civ.]. În vederea atingerii acestui deziderat, părinții sau reprezentanții legali ai copilului pot să împiedice corespondența și legăturile personale ale copilului în vârstă de *până la 14 ani*, numai în baza unor motive temeinice (art. 494 C.civ.). Întrucât varianta de răspuns de la litera B privește un copil de 15 ani, putem concluziona că ipoteza dată este incorectă.

În fine, până la soluționarea cererii de redare a exercițiului autorității părintești, având în vedere dreptul copilului de a fi crescut de părinții săi, instanța poate îngădui părintelui să aibă legături personale cu copilul, dacă aceste legături sunt în interesul superior al copilului [art. 512 alin. (2) C.civ.]. În consecință, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă.

| 22. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Autoritatea părintească reprezintă ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și care aparțin în mod egal ambilor părinți [art. 483 alin. (1) C.civ.]. Noțiunea de autoritate părintească nu trebuie confundată cu drepturile și îndatoririle ce intră în componența acesteia, fiecare dintre ele fiind independente și având un conținut distinct. În privința drepturilor și îndatoririlor părintești nu se face distincție după cum copilul provine din căsătorie, din afara căsătoriei sau din adopție (*Fișe 2019*, p. 964).

Printre îndatoririle specifice ale părinților se numără *cooperarea cu copilul, bazată pe respectarea vieții intime, private și a demnității acestuia* [art. 488 alin. (2) lit. a) C.civ.], *prezentarea, informarea și lămurirea copilului despre toate actele și faptele care l-ar putea afecta și luarea în considerare a opiniei acestuia* [art. 488 alin. (2) lit. b) C.civ.], *luarea tuturor măsurilor necesare pentru protejarea și realizarea drepturilor copilului* [art. 488 alin. (2) lit. c) C.civ.]. Măsurile disciplinare nu pot fi luate de părinți decât cu *respectarea demnității copilului*, fiind interzisă luarea acestor măsuri ori aplicarea unor pedepse fizice, de natură a afecta dezvoltarea fizică, psihică sau starea emoțională a copilului (art. 489 C.civ.).

În același timp, părinții îndrumă copilul, potrivit propriilor convingeri, în *alegerea unei religii*, în condițiile legii, ținând seama de opinia, de vârsta și de gradul de maturitate ale acestuia, fără a-l putea obliga să adere la o anumită religie sau la un anumit cult religios; copilul care a împlinit vârsta de 14 ani are dreptul să își aleagă liber confesiunea religioasă [art. 491 alin. (1) C.civ.].

Față de toate dispozițiile legale redate mai sus, singura variantă de răspuns corectă este cea de la litera B, celelalte două fiind greșite.

| 23. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Decăderea din exercițiul drepturilor părintești reprezintă o sancțiune civilă ce constă în interzicerea exercitării drepturilor și, pentru anumite situații, a îndeplinirii îndatoririlor ce decurg din autoritatea părintească, în situația în care părintele are un comportament necorespunzător față de minor (*Fișe 2019*, p. 971).

Întrebarea vizează efectele și întinderea lor, odată ce a fost aplicată această sancțiune prin hotărârea instanței de tutelă.

Decăderea din exercițiul drepturilor părintești este totală și aceasta se întinde asupra tuturor copiilor născuți până la pronunțarea hotărârii [art. 509 alin. (1) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită. Întrucât părintele nu va fi decăzut din exercițiul drepturilor părintești față de copiii ce se vor naște ulterior pronunțării hotărârii instanței de tutelă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât art. 510 C.civ. stabilește că părintele decăzut din exercițiul drepturilor părintești nu va fi scutit de obligația sa de întreținere față de copil.

În cele din urmă, și varianta de răspuns de la litera C este greșită. Sancțiunea decăderii din exercițiul drepturilor părintești nu are un caracter permanent și, chiar dacă se dispune pe o perioadă nedeterminată, instanța va reda părintelui decăzut exercițiul drepturilor părintești, dacă au încetat împrejurările care au dus la decăderea din exercițiul acestora și dacă părintele nu mai pune în pericol viața, sănătatea și dezvoltarea copilului [art. 512 alin. (1) C.civ.].

| 24. Răspuns: A *(admitere la INM și în magistratură, 2022)*

Singura variantă corectă de răspuns este cea de la litera A, dacă avem în vedere dispozițiile art. 503 alin. (2) C.civ., potrivit cărora, față de terții de bună-credință, oricare dintre părinți, care îndeplinește singur un act curent pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea îndatoririlor părintești, este prezumat că are și consimțământul celuilalt părinte.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt false, explicațiile fiind cele de la întrebarea anterioară.

| 25. Răspuns: B *(admitere în magistratură, august 2014)*

Decăderea din exercițiul drepturilor părintești se dispune de către instanța de tutelă, la cererea autorităților administrației publice cu atribuții în domeniul protecției copilului [art. 508 alin. (1) teza I C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât părintele nu are calitate procesuală activă. Sancțiunea civilă a decăderii din exercițiul drepturilor părintești poate fi dispusă numai la cererea: a) autorității tutelare – autoritatea tutelară este prevăzută în persoana primarului [art. 155 alin. (2) lit. a) și art. 156 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ (M. Of. nr. 555 din 05.07.2019)], care are în sfera de competență atribuții privind copiii comunității, cunoscând cel mai repede și eficient situația celor care cad sub instituirea tutelei, dar și probitatea prezumtivilor tutori; b) direcției generale de asistență socială și protecția copilului, calitate stabilită în mod expres de art. 41 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (republicată în M. Of. nr. 159 din 05.03.2014); precum și c) a procurorului, care, potrivit art. 92 alin. (1) CPC, poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor copilului (M. PĂPUREANU, în *Noul Cod civil, vol. I*, p. 749).

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este corectă (a se vedea explicațiile date la întrebările anterioare).

În fine, varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, doar în situația în care ambii părinți sunt decăzuți din exercițiul drepturilor părintești sau doar unul este decăzut, iar celălalt se află într-o situație care îl pune în imposibilitate de a-și exercita drepturile părintești, se va institui tutela, conform art. 511 C.civ. Deci, decăderea din exercițiul drepturilor părintești nu atrage în toate cazurile instituirea tutelei.

§5. Obligația legală de întreținere

| 26. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Obligația de întreținere există numai între persoanele prevăzute de lege și se datorează numai dacă sunt întrunite condițiile cerute de lege (art. 513 C.civ.). Este o obligație pură și simplă, cu caracter personal, având, în principiu, un singur debitor și un singur creditor.

Creditor al obligației de întreținere este persoana care se află în nevoie, neputându-se întreține din munca sau din bunurile sale (art. 524 C.civ.). Pe de altă parte însă, nu poate pretinde întreținere

acela care s-a făcut vinovat față de cel obligat la întreținere de fapte grave, contrare legii sau bunelor moravuri, iar cel care se află în stare de nevoie din culpa sa poate cere numai întreținerea de strictă necesitate (art. 526 C.civ.).

Debitor al obligației de întreținere este cel care are mijloacele necesare pentru a o plăti sau are posibilitatea de a dobândi aceste mijloace [art. 527 alin. (1) C.civ.]. Raportat la aceste dispoziții legale, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Întreținerea se prestează de bunăvoie sau, în caz contrar, ca urmare a pronunțării unei hotărâri judecătorești. Dacă însă se dovedește că întreținerea prestată de bunăvoie sau ca urmare a unei hotărâri judecătorești nu era datorată, cel care a executat obligația poate să ceară restituirea ei de la cel care a primit-o sau de la cel care avea, în realitate, obligația să o presteze, în acest din urmă caz pe temeiul îmbogățirii fără justă cauză (art. 534 C.civ.). Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât întreținerea nedatorată este supusă restituirii.

În fine, potrivit art. 532 alin. (1) C.civ., pensia de întreținere se datorează de la data cererii de chemare în judecată, acesta fiind momentul de la care creditorul obligației de întreținere este prezumat a se afla în nevoie. Dacă însă pensia de întreținere a fost prestată pe parcursul procesului, ea va fi datorată de la momentul rămânerii definitive a hotărârii. Din aceste considerente, varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă.

| 27. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Obligația de întreținere reprezintă îndatorirea legală de a asigura mijloacele de trai între anumite categorii de persoane determinate de lege, în anumite condiții. Art. 516 C.civ. stabilește persoanele între care există obligația legală de întreținere, respectiv: a) între soț și soție; b) între rudele în linie dreaptă, atât cele din filiația firească, cât și cele din adopție, respectiv între părinți și copii, nepoți și bunici etc. (rezultă că varianta de răspuns de la litera A este greșită); c) între frați și surori, atât cei din filiația firească, cât și cei din adopție; d) între foști soți; e) între alte persoane pentru care legea instituie obligația de întreținere.

În ceea ce privește ordinea în care se datorează obligația de întreținere, art. 519 C.civ. stabilește următoarele reguli: a) soții și foștii soți își datorează întreținere înaintea celorlalți obligați; b) descendentul este obligat la întreținere înaintea ascendentului, iar dacă sunt mai mulți descendenți sau mai mulți ascendenți, cel în grad mai apropiat înaintea celui mai îndepărtat; c) frații și surorile își datorează întreținere după părinți, însă înaintea bunicilor. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

Obligația de întreținere este, în principiu, o obligație personală, care se stinge prin moartea debitorului sau a creditorului, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 514 alin. (1) C.civ.]. O excepție de la caracterul personal al obligației de întreținere este cea reglementată de dispozițiile art. 518 C.civ. Astfel, moștenitorii persoanei care a fost obligată la întreținerea unui minor sau care i-a dat întreținere fără a avea obligația legală sunt ținuți, în măsura valorii bunurilor moștenite, să continue întreținerea, dacă părinții minorului au murit, sunt dispăruți sau sunt în nevoie, însă numai cât timp cel întreținut este minor. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece moștenitorii persoanei care a fost obligată la întreținerea unui minor *nu* sunt ținuți de această obligație în cazul în care părinții minorului sunt în viață și refuză în mod nejustificat prestarea întreținerii minorului.

| 28. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Ca regulă, *pensia de întreținere se datorează de la data cererii de chemare în judecată* [art. 532 alin. (1) C.civ.]. Prin excepție, pensia de întreținere poate fi acordată și pentru o perioadă anterioară, dacă introducerea cererii de chemare în judecată a fost întârziată din culpa debitorului [art. 532 alin. (2) C.civ.]. Deci, varianta de răspuns de la litera C este adevărată.

Potrivit art. 533 alin. (1) C.civ., pensia de întreținere se va plăti în rate periodice, la termenele convenite de părți, iar dacă părțile nu se înțeleg cu privire la aceste termene, ele vor fi stabilite de instanță, prin hotărâre judecătorească. Totuși, dacă creditorul întreținerii decedează în perioada ce corespunde unei rate, întreținerea va fi datorată pentru întreaga perioadă, fără a fi redusă corespunzător [art. 533 alin. (2) C.civ.]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este falsă.

Pensia de întreținere poate fi restituită atunci când se dovedește că întreținerea asigurată nu era datorată, indiferent că aceasta a fost prestată de bunăvoie ori în temeiul unei hotărâri judecătorești, cel care a prestat astfel întreținerea va putea (art. 534 C.civ.): a) fie să ceară restituirea acesteia de

la cel care a primit întreținerea; b) fie să ceară restituirea de la cel care avea, în mod real, obligația de a o presta (pe temeiul îmbogățirii fără justă cauză) (*Fișe 2019*, p. 963). Așadar, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

| 29. Răspuns: A, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Pentru a afla care dintre enunțurile redate mai sus corespund adevărului juridic, este necesar a avea în vedere, pe de o parte, două decizii în interesul legii, iar, pe de altă parte, dispozițiile art. 517 C.civ.

Prin *Decizia nr. 21/2015* (M. Of. nr. 943 din 21.12.2015), ICCJ, Completul RIL, a stabilit, cu putere obligatorie, următoarele: *în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 527 alin. (2) și art. 529 alin. (1) și (2) C.civ., echivalentul valoric al normei de hrană prevăzute de art. 2 alin. (4) și art. 4 alin. (4) din O.G. nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se include în totalul veniturilor nete lunare în raport de care se stabilește pensia de întreținere datorată de către părinte copilului*. În acest context, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

De asemenea, prin *Decizia nr. 6/2019* (M. Of. nr. 197 din 12.03.2019), ICCJ, Completul RIL, a statuat că, *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1616-1618 lit. c) raportat la art. 499, art. 514 alin. (1) și (3), art. 515, art. 525 alin. (1), art. 529-531 C.civ. și art. 729 alin. (3) și (7) CPC, instanța de tutelă va putea dispune compensația obligațiilor de întreținere datorate de fiecare părinte copilului care nu locuiește cu acesta, până la limita celei mai mici dintre ele și în măsura în care compensația nu contravine interesului superior al copilului*, astfel că și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În privința variantei de răspuns de la litera B, dacă avem în vedere dispozițiile art. 517 alin. (1) C.civ., conform cărora *soțul care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț este obligat să presteze întreținere copilului cât timp acesta este minor, însă numai dacă părinții săi firești au murit, sunt dispăruți ori sunt în nevoie*, putem concluziona că aceasta este falsă.

| 30. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, septembrie 2018)*

Ca regulă, *obligația de întreținere se execută în natură, prin asigurarea celor necesare traiului și, după caz, a cheltuielilor pentru educare, învățătură și pregătire profesională* [art. 530 alin. (1) C.civ.]. Dacă obligația de întreținere nu se execută de bunăvoie, în natură, instanța de tutelă dispune executarea ei prin plata unei pensii de întreținere, stabilită în bani [art. 530 alin. (2) C.civ.]. Ca regulă, pensia de întreținere se datorează de la data cererii de chemare în judecată [art. art. 532 alin. (1) C.civ.], prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă pensia de întreținere a fost stabilită într-o sumă fixă, ea se va indexa trimestrial, de drept, și nu la cererea celui interesat, în funcție de rata inflației, astfel că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În fine, pensia de întreținere care nu era datorată va fi supusă restituirii, această obligație revenind fie celui care a primit-o, fie celui care avea obligația să o presteze (art. 534 C.civ.), ceea ce face ca varianta de răspuns de la litera C să fie greșită. În acest sens, a se vedea și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor: *contestatorul pretinde că varianta de la litera C ar fi corectă, întrucât pensia de întreținere nedatorată prestată de bunăvoie ar atesta intenția de a gratifica a celui care o prestează față de beneficiarul acestei pensii. În realitate, ca principiu, ceea ce s-a prestat de bunăvoie, dar fără temei este supus restituirii. Nu orice prestare voluntară a unei pensii de întreținere nedatorate este prezumată a fi fost săvârșită cu intenția de a gratifica, astfel încât să se refuze, ca regulă, restituirea sa.*

NB! Prin *Decizia nr. 6/2019* (M. Of. nr. 197 din 12.03.2019), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1616-1618 lit. c) raportat la art. 499, art. 514 alin. (1) și (3), art. 515, art. 525 alin. (1), art. 529-531 C.civ. și art. 729 alin. (3) și (7) CPC, instanța de tutelă va putea dispune compensația obligațiilor de întreținere datorate de fiecare părinte copilului care nu locuiește cu acesta, până la limita celei mai mici dintre ele și în măsura în care compensația nu contravine interesului superior al copilului.*

II.
DREPT PROCESUAL CIVIL

A. TESTE-GRILĂ

CAPITOLUL I. DISPOZIȚII GENERALE

§1. Principiile fundamentale ale procesului civil

1. Constituie derogare de la principiul disponibilității:

A. posibilitatea instanței de a dispune, din oficiu, îndreptarea erorii materiale privind numele unei părți, strecurată în cuprinsul unei hotărâri;

B. posibilitatea instanței de a introduce forțat în proces, din oficiu, alte persoane, în cazurile și condițiile prevăzute de lege;

C. posibilitatea judecătorului de a pune în discuția părților, din oficiu, necesitatea administrării altor probe și de a le ordona, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

2. Reprezintă o manifestare a dreptului de dispoziție al părților în procesul civil:

A. renunțarea reclamantului la însuși dreptul pretins;

B. pornirea unui proces, chiar și după împlinirea termenului de prescripție a dreptului material la acțiune;

C. judecarea cererii de chemare în judecată fără citarea părților, dacă reclamantul solicită limitarea aplicării principiului contradictorialității.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

3. Persoana care este terț față de procesul civil:

A. nu se poate sustrage, fără un motiv legitim, obligației de a sprijini realizarea justiției;

B. poate refuza să aducă un înscris în instanță, pentru motivul că nu este parte în proces, chiar dacă instanța i-a pus în vedere o asemenea obligație;

C. poate fi constrânsă la executarea obligației de a sprijini realizarea justiției, sub sancțiunea plății unei amenzi judiciare și, dacă este cazul, a unor daune-interese.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

4. Dreptul la apărare nu este încălcat:

A. dacă partea chemată la interogatoriu refuză să răspundă, fără motive temeinice, iar instanța socotește această împrejurare ca o mărturisire în favoarea celui care a propus interogatoriul;

B. dacă partea, nelegal citată, se prezintă la termenul de judecată și solicită amânarea cauzei, iar instanța refuză acordarea unui termen în acest scop;

C. dacă judecătorul dispune înfățișarea în persoană a părților, chiar dacă acestea sunt reprezentate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

5. Dreptul la apărare este încălcat în ipoteza în care:

A. instanța dispune înfățișarea în persoană a părților, chiar atunci când acestea sunt reprezentate;

B. judecătorul pune în discuția părților calificarea juridică exactă a actelor și faptelor deduse judecății printr-o cerere de chemare în judecată redactată și semnată de avocat;

C. instanța nu amână judecarea procesului și continuă dezbaterile la același termen de judecată la care l-a îndepărtat din sală pe apărătorul pârâtului pentru tulburarea liniștei ședinței.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

6. În procesul civil desfășurat în fața instanțelor române, un pârât, cetățean străin, care nu înțelege și nu vorbește limba română:

A. va putea întocmi întâmpinarea în limba sa maternă;

B. are dreptul să solicite verbal, prin traducător autorizat, dacă legea nu prevede altfel, admiterea unei excepții procesuale;

C. nu poate fi chemat de către instanță să se înfățișeze în persoană în fața acesteia, în sala de judecată, dacă este reprezentat de mandatar, cetățean român, cu procură generală.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

7. În virtutea principiului contradictorialității:

A. obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile părților;

B. în condițiile legii, partea poate recunoaște pretențiile părții adverse;

C. părțile au obligația de a expune un punct de vedere propriu față de afirmațiile părții adverse cu privire la împrejurări de fapt relevante în cauză.

(admitere INM, 2013)

8. Potrivit principiului contradictorialității:

A. părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces;

B. instanța nu are obligația de a pune în discuția părților excepțiile de ordine privată invocate de către părți;

C. instanța nu are obligația, în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, să pună în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

9. În ceea ce privește principiul contradictorialității:

A. acesta este încălcat dacă partea chemată la interogatoriu nu se înfățișează, indiferent de motive;

B. acesta nu presupune că obiectul procesului este stabilit prin cererile și apărările părților;

C. acesta nu guvernează etapa deliberării și pronunțării hotărârii.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

10. Principiul nemijlocirii:

A. presupune obligația părților de a se adresa judecătorului în ședință publică, nefiind posibilă adresarea de întrebări în mod direct către cealaltă parte;

B. presupune că probele se administrează, de regulă, de către instanța care judecă procesul;

C. permite ca proba cu expertiză să fie administrată la o altă instanță, prin comisie rogatorie, caz în care numirea experților și stabilirea sumelor cuvenite vor fi lăsate în sarcina acestei din urmă instanțe.

(admitere în magistratură, mai 2018)

11. Reprezintă o excepție de la aplicarea principiului nemijlocirii:

A. cazul administrării probei cu expertiză judiciară atunci când aceasta presupune o lucrare la fața locului;

B. cazul administrării probelor prin comisie rogatorie;

C. cazul administrării probelor direct în instanța de apel.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

12. Potrivit principiului continuității ce guvernează procesul civil, judecătorul învestit cu soluționarea cauzei:

A. nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii;

B. va respinge cererea de conexare ori de câte ori soluționarea ei ar conduce la judecarea cauzei de către un alt complet;

C. va continua să judece procesul chiar în lipsa părților legal citate dacă acestea nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

13. Judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii:

A. numai până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;

B. chiar și la termenul stabilit pentru administrarea probatoriului;

C. în tot cursul procesului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

14. În virtutea rolului judecătorului în aflarea adevărului în procesul civil:

A. sub sancțiunea nulității hotărârii, judecătorul are obligația să ordone din oficiu administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc;

B. judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii;

C. într-un litigiu având ca obiect executarea unui act juridic încheiat cu nesocotirea unei norme juridice care ocrotește un interes general, judecătorul se va pronunța prin dispozitivul hotărârii asupra nulității absolute a actului juridic, invocată din oficiu, chiar în lipsa formulării de către una dintre părți a unei cereri în acest sens.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

15. În ceea ce privește soluționarea unui proces civil:

A. în cazul în care probele propuse de părți nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, judecătorul este obligat, sub sancțiunea nulității hotărârii, să administreze probe din oficiu, cu punerea prealabilă în discuția părților a acestui aspect;

B. judecătorul are dreptul de a invoca din oficiu încălcarea oricăror norme de procedură care au legătură cu procesul;

C. în cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

§2. Aplicarea legii de procedură civilă

16. Potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă din 2010, referitoare la aplicarea în timp a legii de procedură civilă:

A. dispozițiile legii noi de procedură se aplică de la data intrării ei în vigoare și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche;

B. condițiile de admisibilitate și puterea doveditoare a probelor preconstituite și a prezumțiilor legale sunt guvernate de legea în vigoare la data producerii lor ori, după caz, a săvârșirii faptelor juridice care fac obiectul probațiunii;

C. administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

17. În legătură cu modul în care se consemnează depoziția martorului se aplică legea de la data:

A. nașterii raportului juridic dedus judecății;

B. administrării probei;

C. începerii procesului.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

18. Potrivit regulilor prevăzute de Codul de procedură civilă, referitoare la aplicarea în timp a legii de procedură civilă:

A. dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și executărilor silite începute sub legea veche;

B. în caz de trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile;

C. în cazul în care instanța învestită este desființată, dosarele se vor trimite din oficiu instanței competente potrivit legii noi.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

19. Potrivit regulilor prevăzute de Codul de procedură civilă, referitoare la aplicarea legii de procedură civilă:

A. hotărârile judecătorești sunt supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea în vigoare la data pronunțării lor;

B. procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe, potrivit legii sub care au început;

C. administrarea probelor preconstituite se face potrivit legii în vigoare la data producerii lor.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

§3. Acțiunea civilă

20. Constituie mijloc procesual care se include în noțiunea de acțiune civilă:

A. cererea prin care reclamantul înlocuiește o cerere în constatarea dreptului său de proprietate cu o cerere în revendicare;

B. excepția autorității de lucru judecat, invocată de pârât, însă numai în măsura în care acesta face dovada existenței identității de obiect, părți și cauză dintre procese;

C. apărarea pârâtului prin care acesta invocă nulitatea absolută a actului juridic a cărui executare este pretinsă de către reclamant prin cererea de chemare în judecată.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

21. Acțiunea civilă:

A. având ca obiect plata chiriei pentru un imobil închiriat nu este o acțiune reală;

B. va fi respinsă fără a se analiza fondul litigiului, dacă instanța constată că dreptul subiectiv pretins de reclamant nu există;

C. va fi respinsă fără a se analiza fondul dreptului, dacă se admite excepția lipsei calității procesuale active.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

7. În virtutea principiului contradictorialității:

A. obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile părților;

B. în condițiile legii, partea poate recunoaște pretențiile părții adverse;

C. părțile au obligația de a expune un punct de vedere propriu față de afirmațiile părții adverse cu privire la împrejurări de fapt relevante în cauză.

(admitere INM, 2013)

8. Potrivit principiului contradictorialității:

A. părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces;

B. instanța nu are obligația de a pune în discuția părților excepțiile de ordine privată invocate de către părți;

C. instanța nu are obligația, în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, să pună în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor persoane.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

9. În ceea ce privește principiul contradictorialității:

A. acesta este încălcat dacă partea chemată la interogatoriu nu se înfățișează, indiferent de motive;

B. acesta nu presupune că obiectul procesului este stabilit prin cererile și apărările părților;

C. acesta nu guvernează etapa deliberării și pronunțării hotărârii.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

10. Principiul nemijlocirii:

A. presupune obligația părților de a se adresa judecătorului în ședință publică, nefiind posibilă adresarea de întrebări în mod direct către cealaltă parte;

B. presupune că probele se administrează, de regulă, de către instanța care judecă procesul;

C. permite ca proba cu expertiză să fie administrată la o altă instanță, prin comisie rogatorie, caz în care numirea experților și stabilirea sumelor cuvenite vor fi lăsate în sarcina acestei din urmă instanțe.

(admitere în magistratură, mai 2018)

11. Reprezintă o excepție de la aplicarea principiului nemijlocirii:

A. cazul administrării probei cu expertiza judiciară atunci când aceasta presupune o lucrare la fața locului;

B. cazul administrării probelor prin comisie rogatorie;

C. cazul administrării probelor direct în instanța de apel.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

12. Potrivit principiului continuității ce guvernează procesul civil, judecătorul învestit cu soluționarea cauzei:

A. nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii;

B. va respinge cererea de conexare ori de câte ori soluționarea ei ar conduce la judecarea cauzei de către un alt complet;

C. va continua să judece procesul chiar în lipsa părților legal citate dacă acestea nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

13. Judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii:

A. numai până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;

B. chiar și la termenul stabilit pentru administrarea probatoriului;

C. în tot cursul procesului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

14. În virtutea rolului judecătorului în aflarea adevărului în procesul civil:

A. sub sancțiunea nulității hotărârii, judecătorul are obligația să ordone din oficiu administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc;

B. judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii;

C. într-un litigiu având ca obiect executarea unui act juridic încheiat cu nesocotirea unei norme juridice care ocrotește un interes general, judecătorul se va pronunța prin dispozitivul hotărârii asupra nulității absolute a actului juridic, invocată din oficiu, chiar în lipsa formulării de către una dintre părți a unei cereri în acest sens.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

15. În ceea ce privește soluționarea unui proces civil:

A. în cazul în care probele propuse de părți nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, judecătorul este obligat, sub sancțiunea nulității hotărârii, să administreze probe din oficiu, cu punerea prealabilă în discuția părților a acestui aspect;

B. judecătorul are dreptul de a invoca din oficiu încălcarea oricăror norme de procedură care au legătură cu procesul;

C. în cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

§2. Aplicarea legii de procedură civilă

16. Potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă din 2010, referitoare la aplicarea în timp a legii de procedură civilă:

A. dispozițiile legii noi de procedură se aplică de la data intrării ei în vigoare și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche;

B. condițiile de admisibilitate și puterea doveditoare a probelor preconstituite și a prezumțiilor legale sunt guvernate de legea în vigoare la data producerii lor ori, după caz, a săvârșirii faptelor juridice care fac obiectul probațiunii;

C. administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

17. În legătură cu modul în care se consemnează depoziția martorului se aplică legea de la data:

A. nașterii raportului juridic dedus judecății;

B. administrării probei;

C. începerii procesului.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

18. Potrivit regulilor prevăzute de Codul de procedură civilă, referitoare la aplicarea în timp a legii de procedură civilă:

A. dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și executărilor silite începute sub legea veche;

B. în caz de trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile;

C. în cazul în care instanța investită este desființată, dosarele se vor trimite din oficiu instanței competente potrivit legii noi.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

19. Potrivit regulilor prevăzute de Codul de procedură civilă, referitoare la aplicarea legii de procedură civilă:

A. hotărârile judecătorești sunt supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea în vigoare la data pronunțării lor;

B. procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe, potrivit legii sub care au început;

C. administrarea probelor preconstituite se face potrivit legii în vigoare la data producerii lor.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

§3. Acțiunea civilă

20. Constituie mijloc procesual care se include în noțiunea de acțiune civilă:

A. cererea prin care reclamantul înlocuiește o cerere în constatarea dreptului său de proprietate cu o cerere în revendicare;

B. excepția autorității de lucru judecat, invocată de pârât, însă numai în măsura în care acesta face dovada existenței identității de obiect, părți și cauză dintre procese;

C. apărarea pârâtului prin care acesta invocă nulitatea absolută a actului juridic a cărui executare este pretinsă de către reclamant prin cererea de chemare în judecată.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

21. Acțiunea civilă:

A. având ca obiect plata chiriei pentru un imobil închiriat nu este o acțiune reală;

B. va fi respinsă fără a se analiza fondul litigiului, dacă instanța constată că dreptul subiectiv pretins de reclamant nu există;

C. va fi respinsă fără a se analiza fondul dreptului, dacă se admite excepția lipsei calității procesuale active.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

22. Sunt admisibile următoarele acţiuni în constatare:

A. unul dintre moştenitori solicită instanţei să constate calitatea lui de moştenitor şi compunerea masei succesorale, dacă între moştenitori există neînţelegeri cu privire la aceste aspecte;

B. reclamantul solicită instanţei să constate că nu are nicio datorie faţă de pârâţi;

C. debitorul solicită instanţei să constate că a intervenit prescripţia dreptului de a cere executarea silită, dacă executarea a fost declanşată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

23. În ceea ce priveşte cererea pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept:

A. aceasta nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege;

B. competenţa instanţei se determină după regulile prevăzute pentru cererea având ca obiect realizarea dreptului;

C. dacă aceasta se înlocuieşte cu o cerere în realizarea dreptului, instanţa este obligată să dispună amânarea judecării cauzei şi comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea formulării întâmpinării.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

24. Prin cererea formulată şi depusă la Judecătoria Iaşi, XX solicită instanţei a constata că trei dintre clauzele cuprinse în contractul de credit încheiat cu Banca Z. sunt abuzive şi, pe cale de consecinţă, nule. În aceste condiţii:

A. interesul lui XX nu este născut şi actual, câtă vreme nu a intervenit un conflict între acesta şi Bancă, ca urmare a vreunui incident de plată;

B. succesorii pot continua acţiunea dacă XX decedează pe parcursul procesului;

C. acţiunea este admisibilă numai dacă reclamantul îşi va preciza cererea până la primul termen de judecată, prin solicitarea renegocierii contractului de credit, instanţa nefiind autorizată a interveni în raportul dintre părţi.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

25. Sunt cereri personale:

A. cererea prin care locatarul îl cheamă în judecată pe locator, solicitând obligarea acestuia din urmă la predarea imobilului ce formează obiectul contractului de locaţiune;

B. cererea prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri care să ţină loc de act autentic de vânzare a unui imobil;

C. cererea prin care se apără un dezmembrământ al dreptului de proprietate cu privire la un imobil.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

26. Acţiunea prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti care să ţină loc de act autentic de vânzare-cumpărare a unui imobil are caracterul unei acţiuni:

A. personale imobiliare;

B. reale imobiliare;

C. mixte.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

27. Nu este o cerere incidentală:

A. cererea reconvenţională;

B. cererea de intervenţie în interes propriu;

C. cererea reclamantei prin care solicită, în cadrul unui proces de stabilire a paternităţii, şi stabilirea contribuţiei la cheltuielile de creştere şi educare a minorului în sarcina pârâtului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

28. În cazul transmisiunii, în condiţiile legii, a calităţii procesuale:

A. dacă dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părţile litigante iniţiale;

B. succesorul cu titlu particular nu este obligat să intervină în cauză dacă are cunoştinţă de existenţa procesului;

C. hotărârea pronunţată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia nu va produce de drept efecte şi contra succesorului cu titlu particular.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

29. În cazul transmisiunii calităţii procesuale prin acte între vii cu titlu particular:

A. succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoştinţă de existenţa procesului, sau poate să fie introdus în cauză, la cerere ori din oficiu;

B. judecata va continua, în toate cazurile, numai cu succesorul cu titlu particular, care va fi introdus în cauză la cerere sau din oficiu, înstrăinătorul fiind scos din proces;

C. hotărârea pronunţată contra înstrăinătorului nu va produce efecte şi contra succesorului cu titlu particular, dacă acesta din urmă nu a fost introdus în cauză, chiar dacă succesorul cu titlu particular a dobândit dreptul cu rea-credinţă.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

30. Succesorul cu titlu particular al unui drept litigios:

A. nu este obligat să intervină în cauza înstrăinătorului, chiar dacă are cunoştinţă de existenţa procesului, hotărârea ce se va pronunţa nefiindu-i opozabilă;

B. poate fi introdus în cauză, la cerere sau din oficiu;

C. care a fost introdus în cauză din oficiu va putea invoca nulitatea procedurii de citare a înstrăinătorului pentru un termen de judecată anterior, chiar dacă avocatul acestuia din urmă, prezent la acel termen, nu a cerut amânarea procesului pentru motivul nelegalei citări.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

31. În cursul procesului de grăniţuire cu privire la imobilul X, dintre reclamantul AA şi pârâtul BB, cel din urmă vinde imobilul X, ce face obiectul grăniţuirii, către terţul CC, terţ care avea cunoştinţă de existenţa litigiului dintre reclamantul AA şi pârâtul BB. Nici instanţa, nici reclamantul AA nu au fost înştiinţaţi cu privire la înstrăinare şi nici terţul CC nu a formulat o cerere de introducere în cauză. Ulterior vânzării, se pronunţă hotărârea de grăniţuire între părţile iniţiale AA şi BB. Această hotărâre judecătorească:

A. nu va produce efecte faţă de terţul CC, întrucât nu a fost parte în proces;

B. produce efecte faţă de terţul CC;

C. este opozabilă terţului CC.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

32. Este parte în procesul civil:

A. reclamantul minor cu capacitate de exerciţiu restrânsă, chiar dacă nu are ocrotitor legal;

B. intervenientul accesoriu, de la data pronunţării încheierii prin care este admisă în principiu cererea sa de intervenţie, chiar dacă este formulată într-o contestaţie în anulare;

C. curatorul special, citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor pârâtului, atunci când instanţa a încuviinţat citarea acestuia din urmă prin publicitate.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

33. Calitatea procesuală activă:

A. pentru a fi stabilită, este necesar să se administreze aceleaşi probe ca şi pentru soluţionarea fondului cauzei;

B. rezultă din identitatea dintre reclamant şi creditorul raportului juridic litigios, astfel cum este dedus judecăţii;

C. poate aparţine, în cazurile şi condiţiile prevăzute exclusiv prin lege, şi unor persoane, organizaţii, instituţii care, fără a justifica un interes personal, acţionează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situaţii speciale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

34. Clienta AA se adresează avocatului X solicitându-i să formuleze acţiune având ca obiect: „să se constate că AA este singura moştenitoare a defunctului D, decedat la 10.11.2014, în calitate de nepoată". Întrebată fiind, de către avocat, cine ar avea calitate de pârât, clienta a arătat că este singura moştenitoare a defunctului şi nu are cu cine să se judece. În aceste condiţii:

A. avocatul va formula o cerere în procedură necontencioasă, pentru a i se recunoaşte şi a i se consolida petentei dreptul obţinut prin succesiune;

B. avocatul nu va declanşa o acţiune în justiţie, explicându-i clientei sale că orice cerere de chemare în judecată trebuie să cuprindă, printre altele, numele şi domiciliul părţilor, sub sancţiunea nulităţii; în speţă, nu este determinat pârâtul şi, în lipsa acestui element esenţial, o astfel de cerere ar fi declarată nulă;

C. avocatul va putea formula o cerere în procedură contencioasă, în contradictoriu cu statul român, pentru a i se recunoaşte şi a i se consolida reclamantei dreptul obţinut prin succesiune.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

35. Se poate formula o cerere de chemare în judecată, chiar dacă interesul de a acţiona nu este născut şi actual:

A. dacă scopul acesteia este de a preveni încălcarea unui drept subiectiv ameninţat sau de a preîntâmpina producerea unei pagube iminente şi care nu s-ar putea repara;

B. ori de câte ori reclamantul a comunicat pârâtului, înainte de introducerea cererii, intenția sa de a se adresa justiției;

C. ori de câte ori interesul este determinat, legitim și personal.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

36. În ceea ce privește interesul, condiție de exercitare a acțiunii civile:

A. acesta nu trebuie să fie, în toate cazurile, legitim;

B. în cazul lipsei interesului, instanța va respinge apărarea formulată ca lipsită de interes;

C. acesta trebuie să existe și în cazul formulării unei cereri de intervenție accesorie.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

37. Reclamantul A introduce o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul B având ca obiect revendicarea unui bun imobil aflat la adresa X. După cel de-al treilea termen de judecată cu procedură completă, în fața primei instanțe, A vinde dreptul litigios privitor la acest proces lui C. În acest caz:

A. succesorul cu titlu particular C este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință despre existența procesului, sau poate să fie introdus în cauză, la cerere sau din oficiu;

B. pentru a interveni în proces, succesorul cu titlu particular C trebuie să formuleze o cerere de intervenție voluntară principală;

C. succesorul cu titlu particular C nu va putea invoca excepția necompetenței materiale a instanței.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

38. Dacă, în cursul procesului, dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular:

A. ca regulă, judecata va continua între părțile inițiale;

B. succesorul cu titlu particular nu este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului, deoarece poate fi introdus la cererea părții interesate sau din oficiu;

C. dacă actul de transmitere este adus la cunoștința instanței de judecată, aceasta este obligată să scoată din proces partea care a înstrăinat dreptul litigios.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

39. Actele de procedură îndeplinite de persoana care nu are capacitate procesuală de folosință:

A. sunt sancționate cu nulitatea relativă, invocată în condițiile legii;

B. sunt sancționate cu nulitatea absolută, nulitate condiționată de existența unei vătămări;

C. sunt sancționate cu nulitatea absolută necondiționată de vătămare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

40. În ceea ce privește capacitatea procesuală a unei persoane:

A. lipsa capacității procesuale de exercițiu poate fi invocată în orice stare a procesului;

B. dacă partea are capacitate de exercițiu restrânsă, va fi în mod obligatoriu citată, dar nu poate sta personal în proces;

C. excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu poate fi invocată numai de partea ale cărei interese sunt ocrotite prin consacrarea sancțiunii anulării actelor de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

41. Excepția privind lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale:

A. poate fi invocată și direct în apel;

B. dacă este admisă, va avea drept consecință anularea actelor de procedură săvârșite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale;

C. nu poate fi invocată de instanță din oficiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

42. Excepția privind lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale:

A. nu poate fi invocată direct în apel;

B. dacă este admisă, va avea drept consecință anularea actelor de procedură săvârșite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale;

C. nu poate fi invocată de instanță din oficiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

43. Dacă la data introducerii cererii de chemare în judecată pârâtul era decedat, instanța, aducându-i-se la cunoștință această situație:

A. va dispune suspendarea judecății până la introducerea în cauză a moștenitorilor;

B. va acorda obligatoriu un termen de judecată pentru a fi introduși în cauză succesorii pârâtului decedat;

C. va constata lipsa capacității procesuale de folosință a pârâtului, dacă reclamantul nu își modifică, până la primul termen de judecată, cererea de chemare în judecată, în sensul indicării succesorilor pârâtului decedat.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

44. Cererea de chemare în judecată formulată de o persoană fizică cu capacitate de exercițiu restrânsă:

A. se anulează dacă nu a fost confirmată până la termenul acordat în acest sens;

B. este supusă verificării și regularizării doar în măsura în care a fost confirmată;

C. nu se poate perima, chiar dacă a rămas în nelucrare, din motive imputabile părții, timp de 6 luni.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

§4. Participanții la procesul civil

4.1. Incidente procedurale privind compunerea sau constituirea instanței

45. Nu este incompatibil:

A. judecătorul căruia, într-un proces de partaj judecat definitiv, îi este repartizată spre soluționare contestația în anulare declarată împotriva încheierii de admitere în principiu pronunțate de acesta și împotriva sentinței pronunțate de alt judecător în aceeași pricină, al cărei motiv constă în nelegala citare a contestatorului-reclamant pe parcursul întregului proces, la care nu a fost prezent;

B. judecătorul, fost avocat, care a reprezentat partea doar la primul termen de judecată, în aceeași cauză, ce i-a fost repartizată în prezent spre soluționare;

C. judecătorul care a soluționat anterior o cauză similară, între alte părți, în care s-a pus în discuție aceeași problemă de drept.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

46. Este incompatibil să judece cauza:

A. judecătorul din apel, care a fost martor în acea cauză, soluționată în primă instanță, doar dacă declarația sa a fost esențială pentru pronunțarea soluției atacate cu apel;

B. judecătorul, dacă între el și una dintre părți există un proces penal declanșat după formularea unei plângeri penale de către această parte în cursul procesului, chiar dacă nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală;

C. judecătorul căsătorit cu sora soției avocatului uneia dintre părți.

(admitere în magistratură, mai 2018)

47. Judecătorul X admite cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, cu privire la obligarea acestuia la restituirea unui împrumut de 10.000 de lei, pronunțând sentința Y/2020. Pârâtul BB formulează apel. În apel cauza este repartizată unui complet de judecată din care face parte și judecătorul X, care, între timp, a promovat la instanța superioară. Apelul este respins ca nefondat de completul de judecată din care face parte și judecătorul X. În acest caz, decizia din apel:

A. este lovită de nulitate relativă, fiind pronunțată și de judecătorul incompatibil X;

B. este lovită de nulitate absolută, având în vedere că judecătorul X a fost incompatibil;

C. este lovită de nulitate necondiționată de vătămare prin raportare la incompatibilitatea judecătorului X.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

48. Este incompatibil judecătorul care:

A. a pronunțat o încheiere interlocutorie la prima instanță, iar în prezent este membru în completul instanței superioare investite cu apelul declarat inclusiv împotriva acelei încheieri interlocutorii;

B. a pus în discuția părților chestiuni de fapt sau de drept relevante pentru soluționarea cauzei;

C. a fost membru în completul care a soluționat recursul, situație în care nu poate participa la judecarea contestației în anulare îndreptate împotriva deciziei date în recurs.

(admitere INM, noiembrie 2019)

49. Este incompatibil absolut:

A. judecătorul care, pronunțând o hotărâre asupra fondului în primă instanță, este chemat să rejudece aceeași cauză ca urmare a trimiterii spre rejudecare, în urma admiterii căii de atac, pe motiv că judecata la prima instanță a avut loc fără legala citare a părților;

B. procurorul care, participând la judecata cauzei în primă instanţă, pune concluzii în apelul formulat în respectiva cauză;

C. judecătorul care este învestit să judece apelul împotriva hotărârii prin care a respins cererea de chemare în judecată având ca obiect o cerere de partaj, fără a se pronunţa pe fond, deoarece părţile nu au solicitat introducerea în cauză a terţului care avea calitatea de coproprietar al bunurilor supuse împărţelii.

(admitere INM şi în magistratură, 2022)

50. Incompatibilitatea judecătorului:

A. impune obligaţia acestuia de a se abţine de la judecarea pricinii, numai dacă incompatibilitatea este absolută;

B. poate fi invocată printr-o cerere de recuzare formulată de un chemat în garanţie, caz în care recuzarea împiedică efectuarea actelor de procedură până la soluţionarea sa, cu excepţia celor urgente;

C. se poate invoca în ipoteza în care între o parte şi fratele judecătorului a existat un proces penal început în urmă cu 3 ani înainte ca judecătorul să fie desemnat să judece cauza.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

51. În cazul în care fostul soţ al judecătorului este afin de gradul al II-lea cu una dintre părţi:

A. partea interesată poate cere recuzarea judecătorului înainte de începerea oricărei dezbateri, dacă motivul i-a fost cunoscut anterior acestui moment;

B. judecătorul nu poate participa la judecată, chiar dacă nu s-a abţinut ori nu a fost recuzat;

C. judecătorul este incompatibil, fiind incident un caz de incompatibilitate absolută.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

52. Declaraţia de abţinere a judecătorului împotriva căruia s-a formulat o cerere de recuzare, de către una dintre părţi, pentru acelaşi motiv de incompatibilitate:

A. se pune în discuţia contradictorie a părţilor;

B. se poate formula atât în scris, cât şi verbal în şedinţă, fiind consemnată în încheiere;

C. se judecă după soluţionarea cererii de recuzare, pentru a se putea cerceta dacă declaraţia de abţinere a rămas sau nu fără obiect.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

53. În caz de admitere a declaraţiei de abţinere a judecătorului:

A. cererea de recuzare va fi respinsă ca neîntemeiată;

B. indiferent de motivul acesteia, cererea de recuzare va fi respinsă, prin aceeaşi încheiere, ca rămasă fără obiect;

C. cererea de recuzare va fi respinsă ca rămasă fără obiect numai dacă motivele de recuzare sunt aceleaşi cu motivele de abţinere.

(admitere INM şi în magistratură, 2017)

54. Spre deosebire de abţinere, recuzarea:

A. se poate face verbal în şedinţa de judecată sau în scris;

B. se soluţionează prin încheiere care se pronunţă în şedinţă publică;

C. nu determină suspendarea judecăţii cauzei.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

55. În ceea ce priveşte cererea de recuzare a unui judecător:

A. instanţa va hotărî de îndată, în camera de consiliu, în toate cazurile în prezenţa părţilor;

B. instanţa va hotărî de îndată, cu ascultarea obligatorie a judecătorului recuzat;

C. instanţa va soluţiona cererea printr-o încheiere pronunţată în şedinţă publică.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

56. În ceea ce priveşte recuzarea:

A. cererea se judecă în camera de consiliu, citarea părţilor şi a judecătorului recuzat fiind obligatorie;

B. formularea unei cereri de recuzare determină suspendarea judecăţii;

C. încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată de către partea interesată cu recurs, la instanţa ierarhic superioară, când hotărârea prin care s-a soluţionat cauza este definitivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

57. Cererea de recuzare:

A. este întemeiată dacă avocatul uneia dintre părţi este afin de gradul al II-lea cu judecătorul membru al completului de judecată;

B. se soluţionează în camera de consiliu, cu prezenţa obligatorie a părţilor;

C. determină suspendarea judecării cauzei în care a fost formulată.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

58. În ceea ce priveşte cererea de recuzare:

A. a expertului, aceasta se judecă cu citarea părţilor şi a expertului;

B. încheierea de respingere a cererii de recuzare, formulată într-o cerere de stabilire a filiaţiei, pe motiv că unul dintre judecători este soţul procurorului care a participat la judecata cauzei în primă instanţă, este definitivă;

C. aceasta se respinge ca rămasă fără obiect, dacă s-a admis declaraţia de abţinere formulată de judecător, chiar dacă aceasta a fost întemeiată pe alt motiv, încheierea nefiind supusă niciunei căi de atac.

(admitere INM, noiembrie 2019)

59. Cererea de recuzare:

A. se soluţionează, în toate cazurile, de un alt complet al instanţei respective, în compunerea căruia nu poate intra judecătorul recuzat;

B. împotriva expertului trebuie formulată în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei există la acea dată;

C. formulată înainte de închiderea dezbaterilor nu împiedică pronunţarea soluţiei în cauză.

(admitere INM şi în magistratură, 2021)

60. În materia recuzării:

A. cererea se judecă în camera de consiliu, cu ascultarea părţilor, dacă instanţa apreciază că este necesar;

B. până la soluţionarea cererii de recuzare, nu se va face niciun act de procedură în cauză;

C. nu se admite interogatoriul, ca mijloc de probă a motivelor de recuzare.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

61. În materia recuzării:

A. cererea se soluţionează de instanţa ierarhic superioară, atunci când, din pricina recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată pentru soluţionarea recuzării la instanţa respectivă;

B. încheierea de admitere a recuzării va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie anulate;

C. încheierea prin care s-a admis cererea de recuzare poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

62. În ceea ce priveşte recuzarea:

A. cererea de recuzare va fi soluţionată de instanţă de îndată, în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor, cu ascultarea întotdeauna a judecătorului recuzat;

B. formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecăţii cauzei în care s-a formulat această cerere;

C. încheierea prin care a fost admisă recuzarea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecător urmează a fi păstrate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

63. Cererea de recuzare a judecătorului va fi respinsă ca inadmisibilă atunci când:

A. din referatul întocmit de către grefierul de şedinţă, înainte de primul termen de judecată, rezultă că judecătorul nu este incompatibil;

B. partea nu arată probele de care înţelege să se folosească pentru dovedirea cazului de incompatibilitate;

C. judecătorul recuzat a făcut cerere de abţinere pentru acelaşi motiv, iar cererea de abţinere a fost admisă.

(admitere INM, 2013)

64. Cererea de recuzare a unui judecător din completul de judecată învestit cu soluţionarea cererii:

A. determină suspendarea judecăţii dacă se invocă un motiv de incompatibilitate absolută;

B. se depune într-un singur exemplar;

C. pentru motive de incompatibilitate cunoscute de parte de la începutul procesului nu poate fi formulată după discutarea mijloacelor de probă, tardivitatea putând fi însă constatată numai de către un complet din care nu face parte judecătorul recuzat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

65. Încheierea prin care s-a respins recuzarea:

A. nu este supusă niciunei căi de atac, indiferent de motivul respingerii recuzării;

B. poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, afară de cazul în care recuzarea a fost respinsă ca rămasă fără obiect;

C. în cazul în care hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, poate fi atacată cu recurs.

(admitere în magistratură, august 2013)

66. Încheierea prin care tribunalul a respins cererea de recuzare:

A. poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, cu excepția situației în care această din urmă hotărâre este definitivă;

B. nu este supusă niciunei căi de atac, dacă hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă;

C. poate fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, dacă hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

67. Prin cererea de recuzare formulată împotriva judecătorului investit cu soluționarea cauzei, reclamantul AA a arătat că acesta este incompatibil întrucât se află în relații de prietenie cu partea adversă. La același termen de judecată, judecătorul investit cu soluționarea cauzei a declarat că se abține, întrucât în primul ciclu procesual, anterior trimiterii spre rejudecare, a pronunțat o încheiere interlocutorie în cauză. În acest caz:

A. declarația de abținere va fi soluționată cu prioritate, iar dacă va fi admisă, cererea de recuzare va fi respinsă ca rămasă fără obiect;

B. ascultarea judecătorului care a declarat că se abține va fi efectuată numai dacă va fi apreciată necesară de către completul investit cu soluționarea incidentului procedural;

C. cererea de recuzare se va soluționa cu prioritate față de declarația de abținere.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

68. Recuzarea expertului numit în cauză pentru efectuarea unei expertize:

A. poate fi cerută dacă fostul soț al expertului este rudă de gradul al III-lea cu reclamantul;

B. se judecă cu citarea părților și a expertului;

C. poate fi formulată și de către instanță.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

69. Reclamantul AA introduce o cerere de chemare în judecată, în contradictoriu cu pârâtul BB, având ca obiect revendicarea unui bun imobil (casă de locuit și teren aferent). La termenul din 10.03.2015, termen de încuviințare a probelor, instanța de judecată, la cererea reclamantului, încuviințează o expertiză tehnică ce avea ca obiective stabilirea datelor topometrice ale terenului și suprafața acestuia, respectiv valoarea construcției revendicate. Pentru efectuarea expertizei este desemnat expertul judiciar X. Pârâtul învederează instanței că știe că expertul X este rudă de gradul al IV-lea cu avocatul reclamantului AA, dar că are încredere în acesta, fiind un bun specialist în materie, sens în care nu se opune acestei desemnări. Pentru efectuarea expertizei și depunerea raportului de expertiză se acordă termen în data de 11.04.2015. La acest termen, având în vedere că raportul de expertiză nu a fost depus, deși onorariul expertului era achitat:

A. pârâtul BB este în termen să îl recuze pe expertul X pe motivul că este rudă de gradul al IV-lea cu avocatul reclamantului AA;

B. pârâtul BB nu îl va putea recuza pe expertul X pe motivul că este rudă de gradul al IV-lea cu avocatul reclamantului AA, deoarece o asemenea cerere ar fi inadmisibilă, recuzarea expertului nefiind permisă de Codul de procedură civilă;

C. pârâtul BB nu îl va putea recuza pe expertul X pe motivul că este rudă de gradul al IV-lea cu avocatul reclamantului AA, deoarece este decăzut din acest drept.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

4.2. Părțile în procesul civil

70. Remunerarea provizorie a curatorului special numit de instanța civilă:

A. se fixează de către baroul din care provine avocatul desemnat în această calitate;

B. permite majorarea cuantumului acesteia numai dacă situația materială a părții reprezentate corespunde unei atare majorări;

C. se fixează de către instanță, prin încheiere, stabilindu-se totodată și modalitatea de plată.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

71. Curatorul special în procesul civil:

A. poate fi numit fie de către instanța care judecă procesul, fie de către barou, dintre avocații anume desemnați în acest scop;

B. poate solicita, odată cu încetarea calității sale, ținându-se seama de activitatea desfășurată, majorarea remunerației provizorii stabilite de barou;

C. va fi numit pentru reprezentarea intereselor pârâtului, persoană fizică, odată cu încuviințarea citării acestuia din urmă prin publicitate.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

72. Este adevărat că:

A. în cazul obligațiilor solidare și indivizibile, efectele admiterii apelului nu vor fi extinse și asupra coparticipanților care nu au declarat apel;

B. atunci când calea de atac exercitată numai de unul dintre coparticipanți se respinge, cheltuielile de judecată datorate pentru această etapă procesuală vor fi suportate și de ceilalți coparticipanți, care nu au exercitat calea de atac;

C. dacă un imobil este revendicat de două persoane, care pretind că sunt coproprietare ale imobilului, iar instanța respinge cererea de chemare în judecată, apelul uneia dintre părți va profita celeilalte, în cazul în care va fi admis.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

73. În cazul coparticipării procesuale:

A. dacă în cauză sunt mai mulți reclamanți sau pârâți, ei vor fi obligați, în toate cazurile, să plătească cheltuielile de judecată în mod egal;

B. în cazul în care sunt mai mulți reclamanți sau pârâți împreună, cererea de perimare ori actul de procedură întrerupător de perimare al unuia folosește și celorlalți;

C. în procesele în care sunt mai mulți reclamanți sau pârâți, judecătorul, ținând cont de numărul foarte mare al acestora, de necesitatea de a asigura desfășurarea normală a activității de judecată, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților, va putea dispune, prin rezoluție, reprezentarea lor prin mandatar și îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor de procedură numai pe numele mandatarului, la domiciliul sau sediul acestuia.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

74. Reclamanții AA, BB și CC au chemat în judecată pe DD, pentru a fi obligat pârâtul să le lase în deplină proprietate și posesie imobilul situat în sectorul 1 București. Prima instanță a respins acțiunea ca neîntemeiată. În ipoteza în care împotriva acestei sentințe declară apel doar reclamantul AA:

A. apelul exercitat doar de AA nu poate profita, în nicio situație, reclamanților BB și CC;

B. apelul exercitat de AA va profita și reclamanților BB și CC, în cazul în care va fi admis;

C. consecințele respingerii căii de atac cu privire la acordarea cheltuielilor de judecată pentru faza apelului vor fi suportate numai de către coparticipantul care a exercitat respectiva cale de atac.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

75. Cererea de intervenție voluntară principală formulată în primă instanță prin care un terț solicită să i se lase în deplină proprietate un bun ce face obiectul procesului de partaj:

A. nu poate fi formulată după pronunțarea încheierii de admitere în principiu a cererii de partaj judiciar;

B. după ce a fost admisă în principiu, ar putea fi disjunsă, dacă judecata acesteia ar întârzia judecata în cererea principală;

C. dacă este respinsă ca inadmisibilă, încheierea de respingere poate fi atacată de cel care a formulat cerere de intervenție odată cu fondul.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

76. Încheierea prin care instanța a admis în principiu cererea de intervenție voluntară principală:

A. conferă intervenientului calitatea de parte în proces;

B. se poate ataca separat în termen de 5 zile, care curge de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare, pentru partea lipsă;

C. se poate ataca doar cu recurs, indiferent dacă a fost pronunțată în primă instanță sau în apel.

(admitere în magistratură, mai 2018)

77. După pronunțarea încheierii de admitere în principiu a cererii de intervenție:

A. intervenientul principal nu poate solicita administrarea de probe, acesta preluând procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției;

B. intervenientul principal poate solicita administrarea de probe cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție;

C. cererea de intervenție accesorie poate fi disjunsă dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată de administrarea probelor propuse de intervenientul accesoriu.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

78. În cazul intervenției voluntare principale:

A. intervenientul voluntar principal poate să solicite administrarea de probe, prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție;

B. se va dispune disjungerea atunci când judecarea cererii de intervenție voluntare principale ar fi întârziată de cererea principală;

C. cererea de intervenție voluntară principală este inadmisibilă în cazul unui proces de divorț, cu privire la desfacerea căsătoriei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

79. Spre deosebire de cererea de intervenție accesorie, cererea de intervenție principală:

A. va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată;

B. poate fi disjunsă de cererea principală pentru a fi judecată separat, atunci când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, în afară de cazul în care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, însuși dreptul dedus judecății;

C. va fi încuviințată în principiu printr-o încheiere motivată care nu se poate ataca decât odată cu fondul.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

80. Terțul CC formulează o cerere de intervenție voluntară accesorie în litigiul ce se desfășoară între reclamantul AA și pârâtul BB, după momentul procedural la care probele încuviințate părților litigante inițiale au fost administrate. În caz de admitere în principiu a cererii de intervenție voluntară accesorie, intervenientul CC:

A. poate solicita administrarea de probe cel mai târziu la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție voluntară accesorie;

B. va prelua procedura în starea în care se află în momentul admiterii în principiu a cererii de intervenție voluntară accesorie;

C. poate solicita disjungerea cererii de intervenție în vederea administrării de probe.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

81. Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 04.04.2019, reclamantul AA a solicitat obligarea pârâtului BB la plata sumei de 189.943 de lei. La data de 16.08.2019, terțul CC formulează o cerere de intervenție voluntară principală, prin care solicită instanței obligarea pârâtului BB la plata sumei de 90.000 de lei, către el. La data de 04.12.2020, cererea de intervenție voluntară principală a terțului CC este respinsă în principiu, prin încheiere, ca inadmisibilă. În acest caz:

A. numai terțul CC are interes să promoveze calea de atac, în condițiile legii, împotriva încheierii de respingere a cererii de intervenție voluntară principală ca inadmisibilă;

B. pârâtul BB are interes să exercite calea de atac, în condițiile legii, împotriva încheierii de respingere a cererii de intervenție voluntară principală ca inadmisibilă;

C. încheierea de respingere a cererii de intervenție voluntară principală ca inadmisibilă nu se poate ataca decât odată cu fondul.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

82. Reclamantul AA formulează o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul BB. În termen legal, pârâtul BB formulează o cerere de chemare în judecată a altei persoane, respectiv a terțului CC, care ar putea pretinde același drept ca și reclamantul AA. După încuviințarea în principiu a cererii de chemare în judecată a altei persoane, terțul CC:

A. va prelua procedura în starea în care aceasta se află în momentul încuviințării în principiu a intervenției, actele de procedură îndeplinite anterior fiindu-i opozabile;

B. va putea să renunțe la judecarea cererii de intervenție;

C. va putea fi scos din proces, dacă obiectul cererii de chemare în judecată constă într-o datorie bănească, iar terțul CC recunoaște datoria și vrea să o execute față de cel căruia i se va fi stabilit dreptul pe cale judecătorească, dacă a consemnat la dispoziția instanței suma datorată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

83. Cererea de intervenție voluntară principală:

A. este admisibilă în principiu, atunci când este formulată verbal în etapa procesuală a apelului și există acordul expres al părților;

B. depusă după închiderea dezbaterilor în primă instanță asupra fondului cererii principale, va determina repunerea cauzei pe rol, din oficiu, în vederea discutării admisibilității sale în principiu;

C. nu poate fi disjunsă de cererea principală pentru a fi judecată separat atunci când intervenientul pretinde pentru sine, în parte, însuși dreptul dedus judecății prin cererea principală.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

84. În procedura contencioasă:

A. instanța nu se va mai pronunța, prin hotărâre, asupra cererii de intervenție voluntară accesorie, formulată de un terț în interesul pârâtului-reclamant și admisă în principiu, dacă cererea principală a fost admisă, iar cererea reconvențională a fost respinsă ca rămasă fără obiect;

B. pârâtul chiriaș chemat în judecată printr-o cerere având ca obiect evacuarea sa dintr-un imobil nu are dreptul să formuleze cerere de arătare a titularului dreptului real asupra imobilului;

C. terțul introdus forțat în cauză de către instanță, din oficiu, poate renunța la dreptul subiectiv civil doar cu acordul pârâtului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

85. În cazul în care instanța admite în principiu cererea de intervenție voluntară principală prin care se pretinde un drept strâns legat de cel din cererea de chemare în judecată:

A. reclamantul poate formula o cerere de chemare în judecată a altei persoane care ar putea să pretindă aceleași drepturi ca și intervenientul până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;

B. intervenientul principal poate solicita administrarea de probe cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu;

C. după admiterea cererii, instanța dispune comunicarea înscrisurilor de la dosar intervenientului principal, care este în drept a formula o cerere de chemare în garanție până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe.

(admitere INM, noiembrie 2019)

86. Cererea de chemare în judecată a altor persoane:

A. formulată de intervenientul principal se va depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;

B. formulată de pârât se va depune, în toate cazurile, cel mai târziu la primul termen de judecată în fața primei instanțe;

C. împreună cu înscrisurile care o însoțesc se va comunica atât celui chemat în judecată, cât și părții potrivnice.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

87. În cazul intervenției voluntare accesorii, spre deosebire de cazul intervenției voluntare principale:

A. cererea de intervenție accesorie poate fi făcută, în primă instanță, până la închiderea dezbaterilor;

B. intervenientul accesoriu va putea solicita administrarea de probe cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii sale de intervenție;

C. cererea de intervenție accesorie poate fi făcută și în căile extraordinare de atac.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

88. Intervenția accesorie:

A. este admisibilă când terțul intervenient are un interes personal în soluționarea litigiului principal și invocă un drept subiectiv propriu, strâns legat de dreptul dedus judecății;

B. se poate formula până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecăţii, chiar şi în căile extraordinare de atac;

C. nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

89. În cazul intervenţiei principale, spre deosebire de cea accesorie:

A. cererea de intervenţie principală poate fi făcută chiar şi în căile extraordinare de atac;

B. cererea de intervenţie principală nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale, instanţa fiind obligată să se pronunţe asupra acesteia prin aceeaşi hotărâre, odată cu fondul;

C. cererea de intervenţie principală poate fi făcută numai în faţa primei instanţe, înainte de închiderea dezbaterilor în fond, precum şi în instanţa de apel, însă numai cu acordul expres al părţilor.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

90. Intervenientul voluntar principal:

A. poate să solicite, prin cererea de intervenţie sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenţie, administrarea de probe;

B. devine parte în proces din momentul înregistrării cererii sale în dosarul constituit pentru cererea de chemare în judecată;

C. după admiterea în principiu a cererii de intervenţie, are dreptul să îl recuze pe grefierul de şedinţă.

(admitere INM, 2013)

91. Intervenientul voluntar accesoriu:

A. devine parte în proces numai cu acordul părţii pentru care a intervenit;

B. poate solicita disjungerea cererii sale de intervenţie de judecarea cererii principale, dacă probatoriul administrat pentru judecarea cererii principale întârzie judecata;

C. devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii de intervenţie accesorie printr-o încheiere motivată.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

92. În ceea ce priveşte chemarea în garanţie, este adevărat că:

A. terţul chemat în garanţie trebuie să depună întâmpinare într-un termen ce urmează a fi stabilit de instanţa care judecă cererea principală, după admiterea în principiu a cererii de chemare în garanţie;

B. cererea de chemare în garanţie făcută de pârât se va depune, în toate cazurile, înaintea primei instanţe, cel mai târziu la primul termen de judecată;

C. intervenientul principal poate să formuleze o cerere de chemare în garanţie cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului, înaintea primei instanţe.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

93. Nu se va putea dispune disjungerea:

A. cererii principale de cererea de intervenţie principală, când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenţie;

B. cererii principale de judecarea cererii de chemare în garanţie, când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanţie;

C. atunci când judecarea cererii de intervenţie principală ar fi întârziată de cererea principală.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

94. Nu se poate dispune disjungerea în cazul în care:

A. judecata cererii principale este întârziată de cererea de intervenţie principală prin care se pretinde, în tot sau în parte, însuşi dreptul dedus judecăţii;

B. judecata cererii principale ar fi întârziată de soluţionarea cererii de chemare în garanţie;

C. anterior s-a dispus conexarea cererilor cu privire la care se ridică problema disjungerii, dacă numai una dintre ele este în stare de judecată.

(admitere INM, noiembrie 2019)

95. Intervenientul voluntar accesoriu în interesul pârâtului:

A. poate să renunţe la judecata cererii de intervenţie, după admiterea în principiu, doar cu acordul pârâtului;

B. nu poate renunţa la judecata cererii de intervenţie, după comunicarea acesteia către reclamant, decât cu acordul acestuia;

C. poate invoca orice excepţii procesuale chiar dacă, în caz de admitere, efectele acestora ar contraveni interesului pârâtului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

96. În ceea ce priveşte chemarea în judecată a altor persoane:

A. terţul poate fi introdus în proces şi de intervenientul principal, devenit parte, ca urmare admiterii în principiu a cererii de intervenţie;

B. aceasta trebuie făcută de reclamant până la închiderea dezbaterilor, înaintea primei instanţe;

C. terţul chemat în judecată prin intermediul acestei cereri de intervenţie dobândeşte poziţia procesuală de pârât, iar hotărârea îşi va produce efectele şi în privinţa sa.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

97. A şi B au formulat o acţiune în revendicare împotriva lui C, pentru o suprafaţă de teren situată în comuna Z. Pârâtul deţine terenul în baza unei procuri de administrare date de proprietarul terenului, persoana D. În aceste condiţii:

A. pârâtul C are posibilitatea să formuleze o cerere a titularului dreptului cu privire la D, iar dacă reclamanţii nu consimt la înlocuirea pârâtului, terţul D va dobândi calitatea de intervenient principal, chiar dacă recunoaşte susţinerile pârâtului;

B. pârâtul C are posibilitatea să formuleze o cerere a titularului dreptului, iar dacă terţul D va contesta cele susţinute de pârât, procesul va continua numai între reclamanţii A, B şi pârâtul C;

C. pârâtul are posibilitatea să invoce, prin întâmpinare, excepţia lipsei calităţii procesuale pasive în ceea ce îl priveşte.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

98. Dacă în cursul unui proces având ca obiect revendicare imobiliară dreptul litigios constând în dreptul de proprietate privată asupra imobilului este transmis printr-un contract de vânzare încheiat de către pârât cu un terţ:

A. pârâtul este obligat să formuleze cerere de intervenţie forţată de arătare a titularului dreptului pentru atragerea terţului în proces;

B. instanţa va repune în discuţie excepţiile procesuale de ordine publică soluţionate până la momentul la care terţul a intervenit sau a fost introdus în cauză;

C. dacă pârâtul este scos din proces, judecata va continua între reclamant şi terţ, existând posibilitatea ca terţul să fie obligat prin hotărârea judecătorească ce se va pronunţa în cauză, în măsura în care pretenţiile reclamantului se dovedesc a fi întemeiate.

(admitere INM şi în magistratură, 2016)

99. AA a chemat în judecată pe BB şi CC, solicitând constatarea nulităţii absolute a contractului de vânzare-cumpărare cu privire la imobilul proprietatea reclamantului. În cursul judecăţii în primă instanţă, DD a formulat cerere de intervenţie accesorie, arătând că înţelege să susţină apărarea pârâtului BB, cumpărătorul imobilului. În motivarea cererii, DD a susţinut că este proprietarul apartamentului vecin celui în litigiu, situaţia juridică a celor două locuinţe fiind similară, iar prin hotărâre judecătorească definitivă s-a respins o cerere a aceluiaşi reclamant, cu obiect similar, formulată împotriva sa. În acest context:

A. instanţa nu va admite în principiu cererea de intervenţie accesorie, DD neinvocând un interes propriu în soluţionarea pricinii;

B. instanţa va admite în principiu cererea de intervenţie accesorie, deoarece aceasta are natura unei simple apărări, DD nefiind obligat să invoce un drept propriu;

C. cererea de intervenţie accesorie a lui DD ar fi fost admisibilă dacă acesta ar fi invocat un interes propriu raportat la obiectul pricinii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

100. Cererea de chemare în garanţie:

A. poate fi formulată de reclamant sau de intervenientul voluntar numai în faţa primei instanţe, până la închiderea dezbaterilor în fond;

B. nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale;

C. obligă instanţa să se pronunţe asupra admisibilităţii ei în principiu.

(admitere INM şi în magistratură, 2014)

101. Spre deosebire de cererea de chemare în garanţie, cererea de intervenţie voluntară principală:

A. poate fi formulată şi direct în apel, cu acordul expres al tuturor părţilor;

B. va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată;

C. nu este supusă procedurii de regularizare.

(admitere INM, noiembrie 2019)

102. În cazul în care se dispune disjungerea de cererea de chemare în judecată:

A. cererea de chemare în garanție va fi soluționată de instanța competentă din punct de vedere material și teritorial potrivit regulilor de drept comun;

B. cererea de chemare în garanție va fi judecată de instanța care judecă cererea principală, operând o prorogare legală de competență;

C. cererea de chemare în judecată va fi soluționată de instanța competentă din punct de vedere material și teritorial potrivit regulilor de drept comun, dacă reclamantul renunță la judecarea cererii principale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

103. În ceea ce privește calea de atac împotriva unei hotărâri prin care s-au soluționat atât cererea de chemare în judecată principală, cât și cererea de chemarea în garanție, sunt adevărate următoarele afirmații:

A. dacă pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a admis atât cererea de chemare în judecată, cât și chemarea în garanție, atunci pârâtul este îndreptățit să declare cale de atac împotriva reclamantului, iar chematul în garanție este îndreptățit să introducă cale de atac împotriva pârâtului, dar nu și contra reclamantului;

B. dacă reclamantul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a respins cererea de chemare în judecată și a admis cererea de chemare în garanție, atunci reclamantul este îndreptățit să declare cale de atac împotriva pârâtului, iar chematul în garanție este îndreptățit să declare cale de atac fie împotriva reclamantului, fie contra pârâtului, fie împotriva ambilor;

C. dacă pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a admis cererea de chemare în judecată și a respins cererea de chemare în garanție, atunci pârâtul este îndreptățit să declare cale de atac fie împotriva reclamantului, fie împotriva chematului în garanție, fie împotriva ambilor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

104. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul A, în calitate de moștenitor al defunctului D, solicită obligarea pârâtului B la restituirea unei sume împrumutate de la defunctul D, ajunsă la scadență. Pârâtul B vă solicită o consultanță juridică, explicând că a încheiat contractul de împrumut nu cu D, ci cu un alt moștenitor al acestuia – numitul C. În aceste condiții, pârâtul ar fi îndreptățit să formuleze:

A. o cerere de arătare a titularului dreptului, indicând că adevăratul creditor este persoana C;

B. o cerere de chemare în judecată a altor persoane, respectiv a terțului C, care trebuie depusă în termenul prevăzut pentru formularea întâmpinării;

C. o cerere de chemare în garanție a terțului C, deoarece pârâtul B se află în raport obligațional cu moștenitorul C.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

105. Pârâtul îl va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul:

A. dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului;

B. până la primul termen de judecată, în toate cazurile;

C. dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept de creanță asupra lucrului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

106. Cererea de arătare a titularului dreptului:

A. dacă este admisă în principiu, are ca efect dobândirea de către cel arătat ca titular al dreptului a calității de parte în procesul respectiv;

B. nu trebuie să fie admisă în principiu pentru ca terțul să devină parte în proces;

C. se comunică celui arătat ca titular al dreptului după admiterea în principiu a cererii.

(admitere INM, 2013)

107. Arătarea titularului dreptului, spre deosebire de cererea de chemare în garanție:

A. nu parcurge etapa admisibilității în principiu;

B. nu trebuie făcută în forma unei cereri de chemare în judecată;

C. poate fi făcută doar de către pârât.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

108. În materia chemării în judecată a altei persoane, pârâtul chemat în judecată pentru predarea folosinței unui bun:

A. va fi scos din proces dacă declară că va preda bunul celui al cărui drept va fi stabilit prin hotărâre judecătorească;

B. chiar dacă a fost scos din proces, iar judecata a continuat numai între reclamant și terțul chemat în judecată, are dreptul să îi fie comunicată hotărârea, aceasta fiindu-i opozabilă;

C. chiar dacă a fost scos din proces, iar judecata a continuat numai între reclamant și terțul chemat în judecată, nu are dreptul să îi fie comunicată hotărârea, el neavând niciun interes să exercite căi de atac împotriva acesteia.

(admitere în magistratură, august 2013)

109. În cazul în care constată, cu ocazia deliberării, că este necesară introducerea în cauză a altor persoane, instanța, prin încheiere:

A. va respinge cererea fără a se pronunța pe fond;

B. va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților;

C. va soluționa cauza pe fond cu respectarea principiului disponibilității.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

110. În caz de introducere forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane:

A. terțul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a introducerii sale în proces;

B. instanța poate să dispună introducerea terțului în proces prin încheiere, până la închiderea dezbaterilor în fond înaintea primei instanțe;

C. instanța va stabili termenul până la care cel introdus în proces ar putea invoca excepții procesuale, termen care nu va putea fi mai lung decât termenul de judecată acordat în cauză.

(admitere în magistratură, august 2013)

111. Introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane:

A. în procedura contencioasă, va putea fi dispusă chiar în apel;

B. va fi dispusă, prin încheiere, până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;

C. în procedura necontencioasă, implică în mod necesar acordul părților inițiale.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

4.3. Reprezentarea părților în judecată. Participarea Ministerului Public în procesul civil

112. Lipsa dovezii calității de reprezentant:

A. poate fi invocată numai de partea care are interes, nu și de procuror, atunci când acesta participă la procesul civil;

B. poate fi invocată și de instanța de judecată, din oficiu;

C. înaintea primei instanțe nu poate fi invocată direct în căile de atac.

(admitere INM, noiembrie 2019)

113. Spre deosebire de excepția lipsei calității de reprezentant, excepția lipsei calității procesuale active a pârâtului:

A. poate fi invocată și direct în apel;

B. se soluționează prin încheiere interlocutorie;

C. are efect peremptoriu, dacă este admisă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

114. Împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului, care nu are calitatea de avocat:

A. se dovedește numai prin înscris autentic;

B. poate fi dată și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării;

C. poate fi dată prin declarație verbală consemnată de avocat în cuprinsul unui act certificat de către acesta.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

115. Împuternicirea de a reprezenta într-un proces civil o persoană fizică, parte litigantă într-un proces civil, dată mandatarului care nu are calitatea de avocat:

A. se dovedește prin înscris autentic;

B. se poate da și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării;

C. se poate proba și prin înscris sub semnătură privată, atestat de avocat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

116. Într-un proces civil, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică, dată mandatarului:

A. care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris sub semnătură legalizată;

B. care nu are calitatea de avocat poate fi dată și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării;

C. care nu are calitatea de avocat dă dreptul acestuia de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale, fără să fie asistat de avocat, în cazul în care mandatarul este rudă de gradul al III-lea cu partea pe care o reprezintă, dacă este licențiat în drept.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

117. În caz de reprezentare judiciară convențională a persoanei fizice:

A. dreptul de reprezentare, în cazul mandatarului neavocat, nu poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință;

B. mandatul încetează prin moartea celui care l-a dat;

C. mandatul poate fi restrâns, în mod expres, la anumite acte.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

118. Reprezentarea convențională:

A. poate înceta prin revocarea mandatului în cursul termenului pentru exercitarea căilor de atac;

B. a persoanei juridice se poate realiza numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii;

C. poate conferi mandatarului dreptul de a răspunde la interogatoriu în locul părții, dacă procura autentică cuprinde o mențiune expresă în acest sens, iar partea, persoană fizică, se află în străinătate.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

119. Cererea de chemare în judecată promovată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB a fost formulată, în numele său, de o altă persoană care nu a făcut dovada acestei calități, în condițiile legii. Prin sentința primei instanțe, cererea de chemare în judecată a fost admisă. În acest caz:

A. pârâtul BB nu este îndrituit să invoce excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe pentru prima dată prin motivele de apel;

B. pârâtul BB poate invoca în apel lipsa dovezii calității de reprezentant, dacă acesta a invocat lipsa dovezii calității de reprezentant în fața primei instanțe, însă aceasta nu s-a pronunțat asupra excepției invocate;

C. instanța de apel poate invoca din oficiu, ca motiv de apel, lipsa dovezii calității de reprezentant din prima instanță, chiar dacă acest aspect nu a fost invocat la prima instanță.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

120. AB a depus la instanță o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat evacuarea lui CD din imobilul proprietatea sa, pentru că acesta a provocat stricăciuni locuinței. Cererea de chemare în judecată a fost semnată în numele lui AB de numitul EF, care a precizat, în scris, pe cerere, imediat sub semnătura sa, faptul că este mandatarul lui AB. Primind cererea, judecătorul a constatat că aceasta are lipsuri în legătură cu reprezentarea lui AB, sens în care va putea solicita, în procedura regularizării, ca aceasta să fie completată cu următoarele, în raport cu calitatea lui EF:

A. în cazul mandatarului neavocat, să se depună procura autentică a acestuia în original sau în copie legalizată;

B. în cazul mandatarului avocat, să se depună împuternicirea avocațială, conform legii;

C. în cazul reprezentantului legal, să se depună o copie de pe înscrisul doveditor al calității sale, certificată „pentru conformitate cu originalul".

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

121. De la regula potrivit căreia mandatarul neavocat al persoanei fizice nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului decât prin avocat sunt exceptați:

A. mandatarul neavocat, rudă până la gradul al II-lea cu partea pe care o reprezintă, chiar dacă nu este licențiat în drept, dar numai dacă reprezentarea are loc în fața judecătoriei;

B. mandatarul neavocat, soț cu partea pe care o reprezintă, chiar dacă nu este licențiat în drept, dar numai dacă reprezentarea are loc în fața instanțelor de fond;

C. mandatarul neavocat, rudă până la gradul al II-lea cu partea pe care o reprezintă, dacă este licențiat în drept, chiar dacă reprezentarea are loc în fața instanțelor de control judiciar.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

122. Mandatarul BB cu domiciliul în România, în numele și pe seama persoanei AA, cu domiciliul în Germania și fără reședință în România, i-a chemat în judecată pe pârâții CC și DD, cerând evacuarea lor din apartamentul proprietatea mandantului AA. Prin cererea de chemare în judecată se învederează faptul că pârâții CC și DD ocupă fără titlu apartamentul respectiv, în care au fost tolerați de către persoana AA pentru o durată de câteva luni, după expirarea căreia au refuzat să elibereze locuința. Atașat cererii de chemare în judecată, mandatarul BB a depus o procură autentică generală de administrare, emanând de la AA, proprietarul imobilului. În acest caz:

A. mandatarul BB are dreptul să reprezinte în judecată pe mandantul AA;

B. procura autentică generală de administrare dă dreptul mandatarului BB să semneze și să depună cererea de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâții CC și DD;

C. în baza procurii autentice de administrare, mandatarul BB este îndreptățit să formuleze cerere de chemare în judecată a pârâților CC și DD, dar nu are dreptul să reprezinte în judecată pe reclamantul AA, dacă nu a fost mandatat expres în acest sens.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

123. În caz de reprezentare convențională a persoanei juridice:

A. dreptul de reprezentare poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință;

B. reprezentarea prin consilier juridic nu este admisibilă în recurs;

C. mandatul poate fi restrâns, în mod expres, la anumite acte.

(admitere în magistratură, august 2013)

124. În ceea ce privește reprezentarea părților în judecată:

A. în ipoteza în care mandantul nu are domiciliu și nici reședință în țară, mandatarul cu procură generală poate să îl reprezinte în judecată pe mandant, chiar dacă acest drept nu i-a fost dat anume;

B. mandatul poate fi restrâns, în mod expres, numai în ceea ce privește susținerea concluziilor asupra unei excepții procesuale;

C. dreptul de reprezentare a unei persoane fizice acordat mandatarului care nu are calitatea de avocat nu poate fi dat, în niciun caz, prin declarație verbală, făcută în instanță.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

125. În ceea ce privește reprezentarea convențională a părților în judecată:

A. mandatarul nu poate renunța la mandat în cursul termenului de exercitare a căilor de atac;

B. dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară;

C. renunțarea la mandat sau revocarea acestuia poate fi opusă celeilalte părți, în toate cazurile, doar de la comunicare prin notificare scrisă.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

126. Împuternicirea de a reprezenta, într-un proces civil, o persoană fizică, dată mandatarului:

A. care nu are calitatea de avocat, se dovedește prin înscris sub semnătură legalizată;

B. care nu are calitatea de avocat, poate fi dată și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință;

C. care nu are calitatea de avocat, dă dreptul acestuia de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale, fără să fie asistat de avocat, în cazul în care mandatarul este rudă până la gradul al III-lea inclusiv cu partea pe care o reprezintă, dacă este licențiat în drept.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

127. În cazul în care se invocă excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele reclamantului:

A. instanța va acorda un termen scurt pentru prezentarea dovezii de reprezentare;

B. fiind o excepție absolută, ea poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac, chiar dacă nu a fost invocată în fața primei instanțe;

C. instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă, dacă nu se face dovada calității de reprezentant, în condițiile legii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

128. În cazul în care se invocă excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele reclamantului, în primă instanță:

A. instanța va acorda un termen scurt pentru prezentarea dovezii de reprezentare;

B. instanța va soluționa excepția, fiind considerată a fi formulată în termen, chiar dacă a fost invocată pentru prima oară în apel;

C. instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă, dacă nu se face dovada calității de reprezentant, în condițiile legii.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

129. Atunci când cererea de chemare în judecată:

A. este formulată prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată;

B. este formulată prin reprezentantul persoanei juridice de drept privat, se va depune, în copie, un extras din registrul public în care este menționată împuternicirea sa;

C. poartă o denumire greșită, va putea fi anulată, nefiind valabil făcută.

(admitere în magistratură, mai 2018)

130. Mandatul judiciar:

A. nu poate înceta prin revocare sau renunțare în cursul termenului pentru exercitarea căilor de atac;

B. conferit unui avocat pentru reprezentarea la prima instanță dă dreptul acestuia de a introduce orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate, aceasta netrebuind să fie supusă ratificării de către partea însăși;

C. în absența unei prevederi exprese, este presupus a fi dat pentru tot procesul, iar nu numai pentru o anumită etapă procesuală.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

131. Mandatarul neavocat al unei persoane fizice:

A. poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără a fi asistat de avocat, dacă este rudă de gradul al III-lea cu partea și este licențiat în drept;

B. poate reprezenta în judecată pe mandant în baza unei procuri generale, atunci când procura este dată unui prepus;

C. poate să își justifice calitatea printr-o procură sub forma unui înscris sub semnătură privată.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

132. Procurorul poate exercita căile de atac:

A. atunci când a participat la judecată, în condițiile legii;

B. în orice proces civil, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor;

C. împotriva hotărârilor pronunțate în acțiuni referitoare la drepturile și interesele legitime ale persoanelor puse sub interdicție (în prezent, a se citi „care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială" – n.n.) și ale dispăruților, chiar dacă nu a pornit el acțiunea civilă.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

§5. Competența instanțelor judecătorești

5.1. Competența generală. Competența materială. Competența teritorială

133. Judecătoria este competentă să soluționeze:

A. cererile de împărțeală judiciară numai dacă valoarea acestora este de până la 200.000 de lei inclusiv;

B. cereri de evacuare;

C. cererile evaluabile în bani, în valoare de până la 500.000 de lei inclusiv.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

134. Sunt de competența judecătoriei:

A. cererile neevaluabile în bani, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști, în afară de cele date în competența altor instanțe;

B. cererile de evacuare, indiferent de valoarea obiectului cererii;

C. cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoarea obiectului cererii.

(admitere în magistratură, august 2013)

135. Judecătoria este competentă să soluționeze:

A. căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în afară de cazurile în care legea prevede altfel;

B. cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, potrivit legii;

C. cererile referitoare la orice servituți sau alte limitări ale dreptului de proprietate prevăzute de lege, stabilite de părți ori instituite pe cale judecătorească.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

136. Cererile în justiție privind obligațiile de a face:

A. sunt de competența tribunalului, dacă sunt neevaluabile în bani;

B. sunt de competența judecătoriei, dacă sunt neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual;

C. sunt de competența tribunalului, dacă au valoare de peste 200.000 de lei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

137. Cererea de chemare în judecată, formulată pe cale principală, este de competența de soluționare în primă instanță a tribunalului, dacă are ca unic obiect:

A. revendicarea unui bun imobil cu o valoare impozabilă de 300.000 de lei, stabilită potrivit legislației fiscale;

B. împărțeala judiciară a unui bun imobil, dacă valoarea impozabilă a acestuia, stabilită potrivit legislației fiscale, depășește suma de 300.000 de lei;

C. declararea judecătorească a morții unei persoane.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

138. Reclamantul XX formulează o cerere de chemare în judecată a pârâtului YY, prin care solicită a-i acoperi prejudiciul în cuantum de 220.000 de lei provocat prin distrugerea întregii culturi de aluni de pe terenul lui XX, ca urmare a ruinării acoperișului casei lui YY. Competența va reveni în acest caz:

A. întotdeauna judecătoriei de la locul situării imobilelor, fiind vorba despre raporturi de vecinătate;

B. tribunalului;

C. judecătoriei, chiar dacă pârâtul formulează o cerere reconvențională prin care solicită desființarea plantației aflate în imediata vecinătate a construcției, întrucât nu sunt respectate limitele impuse de legislația civilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

139. Este de competența materială de soluționare în primă instanță a judecătoriei:

A. cererea principală privind constatarea masei succesorale, dar numai atunci când valoarea acesteia este de până la 200.000 de lei inclusiv;

B. cererea principală privind reducțiunea liberalităților excesive, când valoarea rezervei succesorale încălcate este de peste 200.000 de lei;

C. cererea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept, dacă a fost formulată în fața acesteia.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

140. Cererea prin care se solicită constatarea cotelor-părți ce revin reclamantului și pârâților din dreptul de proprietate asupra unui bun:

A. este de competența judecătoriei indiferent de valoarea bunului;

B. este inadmisibilă, deoarece reclamantul are la dispoziție o acțiune în realizare;

C. este de competența teritorială a locului situării imobilului, în toate cazurile.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

141. Reclamantul AA a formulat o acțiune în revendicare privitoare la un teren aflat în municipiul Galați, în contradictoriu cu pârâtul BB, cererea fiind depusă, spre competentă soluționare, la Judecătoria Galați. Prin cererea de chemare în judecată și pe baza înscrisurilor depuse inițial, bunul imobil a fost evaluat la suma de 180.000 de lei. În etapa cercetării procesului, ca urmare a expertizării imobilului, a rezultat o valoare de peste 200.000 de lei. În aceste condiții, după administrarea probei cu expertiza,

pârâtul BB a invocat excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Galați, cerând ca aceasta să își decline competența în favoarea Tribunalului Galați. În acest caz:

A. Judecătoria Galați va rămâne competentă să judece pricina;

B. instanța nu este îndreptățită să invoce, din oficiu, excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Galați;

C. excepția de necompetență materială va fi admisă și se va declina cauza către Tribunalul Galați, deoarece, după învestirea instanței, valoarea terenului a depășit pragul de 200.000 de lei ca urmare a valorii rezultate din expertiză.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

142. Prin cererea de chemare în judecată introdusă la judecătorie, reclamanta AA a solicitat obligarea pârâtului BB la plata sumei de 250.000 de lei cu titlu de despăgubiri. În motivarea cererii, reclamanta AA a arătat că pârâtul BB se face vinovat de fapta prejudiciabilă constând în defăimarea prin articole de presă. În acest caz:

A. în urma verificării competenței materiale, instanța va admite excepția necompetenței materiale a judecătoriei și va declina competența de soluționare în favoarea tribunalului;

B. excepția de necompetență materială poate fi invocată în orice stare a procesului;

C. dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea de declinare nu este supusă niciunei căi de atac.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

143. Tribunalele judecă în primă instanță:

A. cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoare;

B. acțiunea având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract al cărui obiect are o valoare de peste 200.000 de lei, în cazul în care nu s-a respectat forma cerută *ad validitatem*;

C. cererile de declarare judecătorească a morții unei persoane.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

144. Înalta Curte de Casație și Justiție:

A. este competentă să soluționeze cererea de strămutare întemeiată pe motiv de siguranță publică, la cererea formulată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;

B. este competentă să soluționeze cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă, dacă instanța de la care se cere strămutarea este un tribunal;

C. va putea, la primirea cererii de strămutare, să solicite dosarul cauzei de la instanța de la care se cere strămutarea.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

145. Necompetența:

A. de ordine publică trebuie invocată de părți la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;

B. materială trebuie invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii;

C. teritorială de ordine privată poate fi invocată de judecător la primul termen de judecată la care reclamantul și pârâtul sunt legal citați în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

146. În privința stabilirii competenței materiale:

A. în cazul în care s-ar solicita desființarea contractului și restituirea bunului, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului contractului;

B. în cazul cererilor având ca obiect renta viageră, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea prestației anuale datorate;

C. în cazul cererilor având ca obiect plata chiriei, atunci când durata locațiunii este de 5 ani, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea prestației anuale datorate.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

147. În privința stabilirii competenței materiale, este adevărat că:

A. în cazul în care s-ar solicita desființarea contractului și restituirea bunului ce face obiectul contractului, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului contractului;

B. în cazul cererilor având ca obiect renta viageră, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea prestației anuale datorate;

C. în cazul cererilor având ca obiect plata unei părți dintr-o creanță, valoarea cererii se stabilește prin raportare la valoarea totală a creanței.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

148. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul AA solicită, în contradictoriu cu pârâtul BB, constatarea nulității unui contract încheiat între aceștia, pentru cauză ilicită. În acest caz:

A. competența materială a instanței se stabilește în funcție de valoarea obiectului contractului, numai dacă se solicită repunerea părților în situația anterioară;

B. competența materială a instanței se stabilește în funcție de valoarea obiectului contractului, chiar dacă nu se solicită repunerea părților în situația anterioară;

C. reclamantul poate alege, din punct de vedere teritorial, între instanța de la domiciliul pârâtului și cea a locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației contractuale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

149. Cererea de chemare în judecată prin care reclamantul a solicitat rezoluțiunea unei promisiuni de vânzare prin care părțile au convenit vânzarea în viitor a unui bun imobil în schimbul prețului de 200.000 de lei, pe de o parte, precum și restituirea avansului plătit în cuantum de 100.000 de lei, pe de altă parte, este de competența în primă instanță a:

A. tribunalului de la instanța domiciliului pârâtului;

B. judecătoriei de la domiciliul pârâtului;

C. judecătoriei de la locul situării imobilului.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

150. Când reclamantul a sesizat instanța cu mai multe capete principale de cerere întemeiate pe fapte ori cauze diferite, fără o strânsă legătură între ele:

A. competența materială se stabilește în raport cu valoarea sau, după caz, cu natura ori obiectul fiecărei pretenții în parte;

B. dacă unul dintre capetele de cerere este de competența materială a altei instanțe, instanța sesizată nu poate dispune disjungerea și declinarea în mod corespunzător a competenței;

C. instanța competentă să le soluționeze se determină ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

151. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 247.000 de lei, reprezentând: debit principal (150.000 de lei), penalități contractuale (90.000 de lei), cheltuieli de judecată (7.000 de lei). Cererea a fost introdusă la judecătoria locului prevăzut în contract pentru executarea obligației de plată (altul decât domiciliul pârâtului). În acest context, vi se solicită o consultanță juridică, de către pârât, în vederea invocării prin întâmpinare a unei excepții de necompetență materială și teritorială în sensul că cererea de chemare în judecată trebuia introdusă la tribunalul de la domiciliul pârâtului. În acest caz:

A. sunt incidente regulile de competență teritorială alternativă și nu se justifică invocarea excepției necompetenței teritoriale, deoarece reclamantul are alegere între mai multe instanțe deopotrivă competente;

B. competența materială revine judecătoriei, prin urmare, nu se justifică invocarea excepției necompetenței materiale;

C. competența materială revine tribunalului, prin urmare, se impune invocarea excepției necompetenței materiale, cel târziu la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

152. La stabilirea competenței materiale a instanței după valoarea obiectului cererii introductive de instanță:

A. nu se vor avea în vedere accesoriile pretenției principale;

B. se vor avea în vedere prestațiile periodice ajunse la scadență în cursul judecății, care se vor cumula cu valoarea pretenției principale;

C. se vor avea în vedere valoarea totală a obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere și accesoriile pretenției principale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

153. Societatea cu răspundere limitată AA, cu sediul în București, încheie contractul nr. Y/2020 cu societatea de asigurări X cu sediul în Ploiești, contract de asigurare fa-

cultativă a unui bun imobil aflat în Constanța. Contractul nr. Y/2020 nu conține nicio clauză atributivă de competență. În acest caz, cererea de constatare a nulității absolute a contractului nr. Y/2020, formulată de reclamanta AA în contradictoriu cu pârâta X, este de competența teritorială a:

A. instanței de la sediul pârâtei societăți de asigurare X sau a instanței în circumscripția căreia se află bunul asigurat;

B. instanței de la sediul pârâtei societăți de asigurare X sau a instanței de la sediul reclamantei AA;

C. instanței de la sediul pârâtei societăți de asigurare X sau a instanței de la locul prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

154. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul AA a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul BB, constatarea nulității absolute a contractului de vânzare a unui utilaj agricol și repunerea părților în situația anterioară în sensul restituirii de către pârâtul vânzător a ratei din preț încasate, în valoare de 100.000 de lei. Având în vedere că valoarea totală a contractului de vânzare este de 230.000 de lei:

A. competența materială de a judeca cererea de chemare în judecată va reveni tribunalului;

B. competența materială de a judeca cererea de chemare în judecată va reveni judecătoriei, deoarece suma efectiv pretinsă este sub 200.000 de lei;

C. cele două capete de cerere vor fi disjunse, deoarece atrag competența materială a unor instanțe de grad diferit.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

155. Prin cererea de chemare în judecată formulată de către AA și depusă la Judecătoria C., reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, solicită constatarea nulității absolute a contractului de vânzare a imobilului situat în București, în valoare de 250.000 de lei, încheiat între AA și BB, și repunerea părților în situația anterioară. În acest caz:

A. acțiunea formulată este personală imobiliară;

B. competența de soluționare aparține tribunalului, acțiunea fiind evaluabilă în bani;

C. competența teritorială aparține exclusiv instanței de la locul situării imobilului.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

156. Pe rolul Judecătoriei Sibiu, a fost înregistrată cererea reclamantului AA, cu domiciliul în Sibiu, prin care acesta a solicitat despăgubiri în sumă de 150.000 de lei, în contradictoriu cu pârâta societate de asigurări XYZ, cu sediul în București, și cu pârâta societate BB, cu sediul în Constanța; reclamantul susține că este beneficiarul unei polițe de asigurare pentru locuința la societatea XYZ și că apartamentul său situat în municipiul Constanța a fost avariat grav ca urmare a unui incendiu provocat din neglijența vecinului BB – un restaurant aflat la parterul imobilului. Anterior producerii incidentului, la cumpărarea apartamentului de către persoana AA de la vânzătoarea BB, între aceștia s-a încheiat și o convenție prin care s-a stabilit că orice litigiu privind eventualele despăgubiri provocate ca urmare a activității restaurantului vecin va fi de competența Tribunalului Constanța. În aceste condiții:

A. Judecătoria Sibiu este competentă material și teritorial să judece cererea în despăgubiri a reclamantului AA;

B. Tribunalul Constanța este competent exclusiv să judece cererea în despăgubiri a reclamantului AA;

C. reclamantul AA este îndreptățit să aleagă între instanțele deopotrivă competente: Tribunalul Constanța și Judecătoria Sibiu.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

157. Cererea de chemare în judecată având ca obiect revendicare imobiliară formulată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB, domiciliat în localitatea T., este introdusă la Judecătoria J. în a cărei circumscripție teritorială este situat imobilul revendicat. La primul termen de judecată, în condițiile în care reclamantul nu a fost legal citat, Judecătoria J. admite excepția de necompetență teritorială invocată de pârât și declină competența în favoarea

Judecătoriei T., din localitatea T., unde se află domiciliul pârâtului. În acest context:

A. hotărârea de declinare a competenței nu este supusă niciunei căi de atac;

B. hotărârea de declinare a competenței poate fi atacată de reclamatul AA cu apel;

C. reclamatul AA poate invoca, în condițiile legii, excepția de necompetență teritorială în fața Judecătoriei T.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

158. Prin cererea de chemare în judecată introdusă la Judecătoria Sectorului 1 București, reclamanta AA, în calitate de asigurător, a solicitat obligarea pârâtului BB, domiciliat în București, la plata sumei de 250.000 de lei cu titlu de despăgubiri. În motivarea cererii, reclamanta AA a arătat că pârâtul BB se face vinovat de producerea accidentului de circulație care a provocat daune în valoare de 250.000 de lei lui CC. Reclamanta a mai arătat că, în calitate de asigurător, a achitat suma menționată lui CC, dar este în drept să recupereze această sumă de la persoana care se face vinovată de producerea accidentului. În acest caz:

A. în urma verificării competenței materiale, instanța va admite excepția de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 1 București și își va declina competența către Tribunalul București;

B. excepția de necompetență materială trebuie invocată de părți ori de instanță la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii;

C. dacă Judecătoria Sectorului 1 București se declară necompetentă, hotărârea este supusă recursului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

159. Competența materială:

A. în cazul cererii având ca obiect un drept real asupra unui bun imobil se determină în funcție de valoarea impozabilă a imobilului, stabilită potrivit legislației fiscale;

B. în cazul cererii în materie de moștenire se determină în raport cu valoarea activului moștenirii, după scăderea sarcinilor sau datoriilor moștenirii;

C. în cazul unei cereri de plată parțială se determină în raport de valoarea pretenției, care se stabilește după partea pretinsă de reclamant ca fiind exigibilă.

(admitere în magistratură, mai 2018)

160. Instanța a fost sesizată printr-o cerere de chemare în judecată unică, cu constatarea caracterului abuziv și nulitatea absolută a clauzelor privind comisionul de risc din cinci contracte de credit încheiate între părți. Potrivit precizărilor depuse de reclamant, valoarea comisionului de risc datorat este 150.000 de lei pentru fiecare dintre cele cinci contracte de credit. Cererea de chemare în judecată a fost depusă la judecătorie. În acest caz:

A. în stabilirea competenței materiale, judecătoria trebuie să se raporteze la valoarea întregului contract de credit, iar dacă valoarea unuia dintre contractele de credit depășește suma de 200.000 de lei, se impune declinarea către tribunal;

B. în stabilirea competenței materiale, judecătoria trebuia să cumuleze valoarea celor cinci comisioane de risc și, pe cale de consecință, să decline competența către tribunal;

C. judecătoria este competentă material să soluționeze cauza în primă instanță.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

161. Atunci când cererea de chemare în judecată a fost formulată împotriva mai multor pârâți persoane fizice:

A. dacă unul dintre pârâți a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, oricare dintre pârâți poate invoca necompetența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;

B. dacă printre pârâți sunt și obligați accesoriu, cererea se poate introduce la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali sau accesorii;

C. dacă numai unul dintre pârâți are domiciliul cunoscut, iar celorlalți pârâți nu li se cunosc nici domiciliul și nici reședința, cererea poate fi introdusă numai la instanța în circumscripția căreia se află domiciliul reclamantului.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

162. În cazul competenței teritoriale alternative:

A. reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente;

B. pârâtul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente;

C. instanța va dispune declinarea competenței în favoarea altei instanțe deopotrivă competente, dacă pârâtul solicită acest lucru prin întâmpinare.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

163. În cazul unei cereri de chemare în judecată îndreptate împotriva unei persoane juridice de drept privat care are un dezmembrământ fără personalitate juridică:

A. competența teritorială, în toate cazurile, aparține alternativ instanței de la sediul principal al persoanei juridice sau instanței locului unde ea are dezmembrământul fără personalitate juridică;

B. competența teritorială este alternativă în cazul în care cererea de chemare în judecată are ca obiect obligații care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentantul dezmembrământului ori din fapte săvârșite de acesta;

C. competența teritorială aparține, în toate cazurile, exclusiv instanței de la sediul principal al persoanei juridice.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

164. Cererea îndreptată împotriva unei entități fără personalitate juridică, constituită potrivit legii:

A. se va introduce, în toate cazurile, la instanța competentă teritorial pentru oricare dintre membrii entității respective;

B. se poate introduce la instanța competentă teritorial pentru persoana căreia, potrivit înțelegerii dintre membri, i s-a încredințat conducerea sau administrarea acesteia;

C. se va introduce, în toate cazurile, din punct de vedere al competenței teritoriale, la instanța de la domiciliul sau sediul reclamantului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

165. În cazul în care chiriașul solicită proprietarului să îi predea imobilul ce formează obiectul contractului de închiriere, cererea de chemare în judecată:

A. este de competența exclusivă a instanței de la locul unde se află imobilul;

B. este de competența exclusivă a instanței de la domiciliul reclamantului;

C. poate fi introdusă, potrivit legii, și la instanța de la domiciliul pârâtului.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

166. Este competentă teritorial:

A. pentru cererile reale mobiliare, instanța în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul pârâtul, dacă legea nu prevede altfel;

B. pentru cererile reale imobiliare, instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul;

C. pentru cererile personale imobiliare, exclusiv instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

167. Este de competența teritorială exclusivă a instanței locului situării imobilului:

A. cererea privind evacuarea din imobil, potrivit procedurii de drept comun;

B. cererea de revendicare a imobilului formulată de către o persoană străină de succesiune împotriva moștenitorilor defunctului, fost posesor al imobilului;

C. cererea prin care se solicită constatarea inexistenței dreptului de proprietate al pârâtului asupra imobilului.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

168. Instanța este învestită cu o cerere de predare a unui imobil, ca urmare a expirării termenului de locațiune. În acest caz:

A. competența teritorială aparține numai instanței în circumscripția căreia se află situat imobilul;

B. dacă pârâtul este un judecător care își desfășoară activitatea la instanța competentă să judece cauza, reclamantul poate alege o altă instanță de același grad aflată în circumscripția oricărei curți de apel învecinate curții de apel în circumscripția căreia se află instanța care ar fi fost competentă;

C. reclamantul poate alege între instanța de la domiciliul pârâtului și cea de la locul situării bunului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

169. În cazul cererii având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorului, poate fi sesizată:

A. exclusiv instanța de la domiciliul sau sediul profesionistului;

B. exclusiv instanța de la domiciliul consumatorului;

C. alternativ instanța de la domiciliul sau sediul profesionistului ori, după caz, instanța de la domiciliul consumatorului, la alegerea consumatorului.

(admitere INM, 2013)

170. Cererea având ca obiect plata daunelor-interese în cuantum de 500.000 de lei pentru încălcarea unei obligații contractuale este și de competența:

A. tribunalului domiciliului reclamantului, dacă acesta are calitatea de consumator, iar litigiul decurge dintr-un contract încheiat de acesta cu pârâtul profesionist;

B. tribunalului locului prevăzut în contract pentru executarea obligației;

C. judecătoriei de la domiciliul pârâtului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

171. Sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului, până la ieșirea din indiviziune:

A. cererile în anularea certificatului de moștenitor;

B. cererile prin care un moștenitor se îndreaptă împotriva unui terț debitor al defunctului;

C. cererile prin care un moștenitor cheamă în judecată un creditor al defunctului pentru rezoluțiunea unui contract încheiat de acesta cu defunctul.

(admitere în magistratură, august 2013)

172. Revine în competența exclusivă a judecătoriei:

A. locului ultimului domiciliu al defunctului cererea privind anularea certificatului de moștenitor, dacă anterior introducerii cererii de chemare în judecată nu s-a procedat la ieșirea din indiviziune;

B. domiciliului reclamantului cererea de stabilire a paternității, formulată de copil, părinții urmând a fi citați obligatoriu, chiar și din oficiu;

C. locului unde se situează imobilul contestația la executare împotriva unei urmăriri silite imobiliare, atunci când este formulată de o terță persoană care invocă un drept real asupra bunului urmărit.

(admitere INM, noiembrie 2019)

173. Sunt de competența exclusivă a instanței de la ultimul domiciliu al defunctului:

A. cereri prin care moștenitorii valorifică drepturi culese din succesiune împotriva terților;

B. orice cereri mobiliare sau imobiliare formulate de terți împotriva moștenitorilor;

C. cereri prin care creditorii personali ai defunctului, în contradictoriu cu moștenitorii, valorifică drepturi din contractele încheiate cu defunctul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

174. În cererile privitoare la stabilirea filiației:

A. părțile nu pot conveni în scris sau, în cazul litigiilor născute, și prin declarație verbală în fața instanței ca acestea să fie judecate de alte instanțe decât acelea care, potrivit legii, ar fi competente teritorial să le judece;

B. necompetența teritorială poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;

C. cererea poate fi introdusă și la instanța domiciliului reclamantului.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

175. Prin cererea formulată, reclamanta A cheamă în judecată pe pârâtul B și solicită instanței să dispună: stabilirea locuinței fiului lor minor la mama reclamantă și exercitarea autorității părintești în mod exclusiv de către aceasta. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că minorul este în îngrijirea sa exclusivă, în prezent locuind în comuna U., localitate în raza teritorială a Judecătoriei Câmpina, județul Prahova. Pârâtul, care domiciliază în raza teritorială a Judecătoriei Tulcea, depune întâmpinare și cerere reconvențională, prin care solicită stabilirea domiciliului minorului M la tată și obligarea reclamantei la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorului, raportată la veniturile sale. Cererea reclamantei:

A. este de competența Judecătoriei Tulcea, întrucât în pricinile privitoare la persoane pentru care legea nu prevede expres instanța competentă teritorial se aplică dreptul comun, caz în care competența teritorială este absolută;

B. este de competența Judecătoriei Câmpina, deoarece cererile privind ocrotirea persoanei fizice, date de Codul civil în competența instanței de tutelă și de familie, se soluționează de instanța în a cărei circumscripție teritorială își are domiciliul sau reședința persoana ocrotită;

C. reclamanta are alegerea între instanța de la domiciliul pârâtului (Judecătoria Tulcea) și cea în a cărei circumscripție domiciliază creditorul reclamant, în cererile referitoare la obligația de întreținere (Judecătoria Câmpina).

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

176. Cererea având ca obiect stabilirea compunerii masei succesorale și a cotelor succesorale, formulată pe cale principală:

A. este de competența judecătoriei sau a tribunalului, în funcție de valoarea obiectului cererii;

B. nu poate fi primită atunci când partea poate cere partajul;

C. este de competența instanței celui din urmă domiciliu al defunctului.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

177. În cazul litigiilor în materia protecției consumatorilor:

A. cererile formulate de un consumator, având ca obiect denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist, se pot introduce și la instanța de la sediul profesionistului;

B. cererile formulate de un profesionist împotriva consumatorului se pot introduce numai la instanța de la domiciliul consumatorului, afară de cazul în care părțile au încheiat în mod valabil o convenție de alegere de competență;

C. părțile pot conveni alegerea instanței competente și înainte de nașterea dreptului la despăgubiri.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

178. În litigiile în materia protecției consumatorilor:

A. părțile pot conveni alegerea instanței competente numai după nașterea dreptului la despăgubire;

B. părțile pot conveni alegerea instanței competente atât din punct de vedere material, cât și teritorial;

C. părțile nu pot conveni alegerea instanței competente, cererile fiind de competența exclusivă a instanței de la domiciliul consumatorului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

179. Reclamantul AA, în calitate de profesionist, introduce o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul BB, în calitate de consumator, având ca obiect obligarea acestuia la plata unor rate restante conform contractului încheiat între AA și BB, contract încheiat de AA în exercițiul activității sale profesionale. Având în vedere că între părți nu a intervenit o convenție cu privire la alegerea instanței competente, cererea de chemare în judecată este de competența:

A. alternativă a instanței de la domiciliul pârâtului BB sau a instanței de la locul prevăzut în contract pentru executarea obligației de plată a ratelor;

B. instanței de la sediul reclamantului AA;

C. instanței de la domiciliul pârâtului BB.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

180. În lipsa unei alegeri de competență, excepția de necompetență teritorială, invocată de pârâtul locator în fața primei instanțe, privind soluționarea unei cereri de chemare în judecată având ca obiect predarea imobilului dat în locațiune, promovată de reclamantul locatar:

A. nu este tardiv invocată la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;

B. va fi respinsă dacă cererea a fost introdusă de reclamant la instanța locului unde se află imobilul;

C. va fi respinsă dacă cererea a fost introdusă de reclamant la instanța domiciliului pârâtului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

181. Cererea formulată de către locatar prin care se solicită predarea de către locator a bunului mobil închiriat, în temeiul unui contract de locațiune încheiat pentru o durată de 2 ani, prin care s-a stipulat o chirie în cuantum de 10.000 de lei lunar, este de competența:

A. tribunalului locului unde se află bunul;

B. judecătoriei în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul;

C. tribunalului în a cărui circumscripție domiciliază pârâtul.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

5.2. Incidente procedurale privitoare la instanța sesizată

182. Conflictul de competență:

A. se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, printr-o hotărâre definitivă;

B. ivit între două instanțe judecătorești se soluționează de instanța imediat superioară și comună instanțelor aflate în conflict;

C. nu se poate crea cu Înalta Curte de Casație și Justiție.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

183. Conflictul de competență ivit între două secții specializate ale aceluiași tribunal:

A. se judecă de secția curții de apel corespunzătoare specializării secției înaintea căreia s-a ivit conflictul;

B. se judecă cu citarea părților, conform normelor privind citarea în procesele urgente;

C. se soluționează în camera de consiliu, printr-o încheiere nesupusă vreunei căi de atac.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

184. Prin cererea introdusă la Judecătoria Y., reclamantul AA, cu domiciliul în localitatea X., cheamă în judecată pe pârâtul BB, cu domiciliul în localitatea Y., solicitând instanței obligarea pârâtului la plata unei sume de bani reprezentând despăgubiri rezultate din săvârșirea de către pârât a unei fapte ilicite pe teritoriul localității Z. La primul termen, verificându-și competența, instanța constată din oficiu că nu este competentă teritorial și, după punerea în discuția părților a excepției necompetenței teritoriale, declină competența în favoarea Judecătoriei Z., în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită. În acest caz, Judecătoria Y.:

A. a procedat corect declinând competența în favoarea Judecătoriei Z., întrucât, potrivit regulilor competenței teritoriale, în acest caz, competența aparține exclusiv instanței în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită;

B. a procedat corect, deoarece, la primul termen de judecată, în primă instanță, la care părțile sunt legal citate, judecătorul este obligat

să verifice, din oficiu, competența generală, materială și teritorială;

C. a procedat greșit, întrucât este un caz de competență teritorială alternativă, iar reclamantul are alegerea între instanțele deopotrivă competente, instanța neputând, din oficiu, să invoce excepția de necompetență teritorială și să decline soluționarea cauzei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

185. Este adevărat că:

A. hotărârea prin care se admite excepția de necompetență și se dispune trimiterea dosarului la instanța judecătorească competentă este supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară;

B. cererea prin care asiguratul solicită despăgubiri de la societatea de asigurare se va putea face și la instanța de la domiciliul sau sediul asiguratului;

C. dacă instanța se declară necompetentă și respinge cererea ca nefiind de competența instanțelor române, hotărârea este supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

186. În cazul conflictului negativ de competență:

A. acesta se rezolvă în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o hotărâre definitivă, care are autoritate de lucru judecat;

B. ivit între două secții ale unei instanțe, declinările de competență între acestea s-au făcut prin încheieri care nu sunt supuse niciunei căi de atac;

C. ivit între o curte de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție, se rezolvă de către Completul de 5 judecători al instanței supreme.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

187. Conflictul de competență:

A. ivit între două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se soluționează de Completul de 5 judecători;

B. se poate ivi între secția civilă a curții de apel și secția civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, caz în care se soluționează de Completul de 5 judecători;

C. ivit între două secții civile ale aceleiași instanțe se soluționează de secția civilă de la instanța imediat superioară.

(admitere în magistratură, august 2013)

188. Conexarea mai multor procese se poate dispune, chiar dacă se înlătură aplicarea unor norme de:

A. competență materială;

B. competență generală;

C. competență teritorială de ordine privată.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

189. Conexarea mai multor procese civile aflate pe rolul unor instanțe de același grad:

A. se va face, în toate cazurile, prin trimiterea dosarului la instanța mai întâi sesizată;

B. este posibilă, în primă instanță, în cazul în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură;

C. se va face prin trimiterea dosarului la instanța competentă exclusiv, dacă una dintre cereri este de competența exclusivă a acestei instanțe.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

190. Pentru asigurarea unei bune judecăți, în primă instanță, este posibilă conexarea mai multor procese în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură:

A. la cererea părții sau de către instanță din oficiu, cel mai târziu până la primul termen de judecată;

B. la cererea părții interesate, până la închiderea dezbaterilor;

C. numai la cererea părților, în fața instanței ulterior sesizate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

191. Pentru a putea dispune conexarea a două cauze, printre altele, este necesar ca:

A. cele două cauze ce urmează a fi conexate să se afle în cursul judecății în primă instanță, pe rolul unor instanțe diferite sau pe rolul aceleiași instanțe;

B. excepția de conexitate să se invoce cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea primei instanțe sesizate;

C. părțile să invoce excepția de conexitate, instanța neputând-o invoca din oficiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

192. Excepția conexității:

A. poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu, în orice stare a procesului, înaintea instanței ulterior sesizate;

B. va fi soluționată prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac;

C. poate fi admisă dacă pricinile ce urmează a fi conexate sunt între aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au o strânsă legătură, pricini ce se află în curs de judecată, în primă instanță, chiar dacă una dintre cereri este judecată de tribunal iar cealaltă de judecătorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, [illegible])

193. Excepția conexității:

A. poate fi invocată și din oficiu, cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate;

B. se soluționează prin încheiere care poate fi atacată separat;

C. în caz de admitere, are ca efect trimiterea dosarului în care s-a invocat instanței mai întâi învestite, în toate cazurile.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

194. Cererea de conexare a pricinilor:

A. nu poate fi, în niciun caz, admisă în cazul în care dosarele a căror reunire se solicită se află pe rolul unor instanțe de grad diferit;

B. poate fi formulată de una dintre părți până la terminarea cercetării procesului înaintea instanței care a fost prima sesizată;

C. se poate formula în cazul proceselor în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

195. Conexitatea, spre deosebire de litispendență:

A. nu implică identitate de părți, obiect și cauză;

B. este posibilă și atunci când cererile se află pe rolul unor instanțe diferite;

C. nu exclude disjungerea și judecarea separată a proceselor conexate.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

196. Litispendența:

A. se invocă în fața primei instanțe sesizate, când instanțele sunt de același grad;

B. spre deosebire de conexitate, poate fi invocată și dacă una dintre pricini se află pe rolul primei instanțe, iar cealaltă în apel;

C. nu poate fi invocată de instanță din oficiu.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

197. Spre deosebire de conexitate, în caz de litispendență:

A. când instanțele sunt de același grad, excepția se invocă în fața instanței sesizate ulterior;

B. excepția poate fi invocată și dacă una dintre pricini se află pe rolul primei instanțe, iar cealaltă în apel;

C. excepția poate fi invocată de părți sau de instanță, din oficiu.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

198. Spre deosebire de litispendență, în caz de conexitate:

A. excepția de conexitate poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu, numai în fața primei instanțe;

B. excepția se invocă în toate cazurile înaintea instanței ulterior sesizate;

C. nu se pot reuni dosare aflate la instanțe de grad diferit.

(admitere INM, noiembrie 2019)

199. Litispendența și conexitatea se aseamănă prin aceea că:

A. ambele sunt excepții de procedură, relative, dilatorii;

B. asupra lor instanța se pronunță prin încheiere care poate fi atacată numai odată cu fondul;

C. pot fi invocate pe cale de excepție numai în primă instanță.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

200. Spre deosebire de litispendență, în caz de conexitate:

A. procesele reunite pot fi disjunse și judecate separat, dacă numai unul dintre ele este în stare de judecată;

B. excepția de conexitate poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu, cel mai târziu la primul termen de judecată și numai înaintea instanței ulterior sesizate;

C. încheierea prin care s-a soluționat excepția poate fi atacată numai odată cu fondul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

201. În caz de litispendență:

A. atunci când instanțele sunt de grad diferit, excepția se invocă înaintea instanței de grad inferior;

B. în orice stare a judecății, cererile reunite pot fi disjunse și judecate separat, dacă numai una dintre ele este în stare de judecată;

C. încheierea prin care se respinge excepția are un caracter interlocutoriu și poate fi atacată numai odată cu fondul.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

202. AB formulează o cerere de chemare în judecată a pârâtului CD la Judecătoria Sectorului 1 București. Cererea este respinsă ca neîntemeiată. Împotriva soluției, reclamantul AB formulează apel, cauza primind termen de judecată la Tribunalul București, ca instanță de apel. Ulterior primului termen de judecată în instanța de apel, AB introduce, din nou, la Judecătoria Sectorului 1 București, aceeași cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului CD, cu aceeași cauză și același obiect ca prima cerere, cauză care primește termen de judecată. În acest caz:

A. pârâtul CD nu poate invoca excepția de litispendență, deoarece cele două cauze identice se află pe rolul unor instanțe de grad diferit;

B. pârâtul CD va invoca excepția de litispendență în fața Tribunalului București, iar în caz de admitere a acestei excepții, cauza de la Judecătoria Sectorului 1 București urmează a fi trimisă de îndată la Tribunalul București;

C. Judecătoria Sectorului 1 București poate invoca din oficiu excepția de litispendență, iar dacă excepția se admite, dosarul va fi trimis de îndată către Tribunalul București.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

203. Excepția de litispendență:

A. poate fi invocată numai de către părți, în orice stare a procesului, în fața instanțelor de fond;

B. se invocă în fața primei instanțe sesizate, când instanțele sunt de același grad;

C. se invocă înaintea instanței de grad inferior, când instanțele sunt de grad diferit.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

204. Excepția litispendenței:

A. poate fi invocată în orice stare a procesului, în fața instanțelor de fond, de către părți sau de instanță din oficiu;

B. va conduce la trimiterea dosarului primei instanțe învestite, dacă instanțele sunt de același grad și dacă este admisă, sau nu va fi soluționată, când unul dintre procese se judecă în recurs, caz în care instanța de fond este obligată să suspende judecata până la soluționarea recursului;

C. nu poate fi invocată atunci când cererile de chemare în judecată formulate pentru aceeași cauză, același obiect și de către aceeași parte se află pe rolul aceleiași instanțe, deoarece în atare situație operează conexarea.

(admitere în magistratură, mai 2018)

205. În ceea ce privește excepția de litispendență:

A. dacă instanțele sunt de același grad, aceasta se invocă înaintea primei instanțe sesizate;

B. dacă instanțele sunt de grad diferit, aceasta se invocă înaintea instanței de grad superior;

C. aceasta se va soluționa printr-o încheiere care poate fi atacată numai odată cu fondul.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

206. În materia strămutării:

A. până la soluționarea cererii de strămutare, instanța poate dispune, dacă este cazul, suspendarea judecății, putând obliga partea care solicită suspendarea la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de instanță;

B. în cazul în care instanța de la care s-a dispus strămutarea a procedat între timp la judecarea procesului, hotărârea pronunțată este desființată de drept prin efectul admiterii cererii de strămutare;

C. hotărârea prin care se respinge cererea de strămutare este definitivă.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

207. În cazul în care s-a formulat o cerere de strămutare, se poate suspenda judecarea procesului a cărui strămutare se solicită:

A. la cerere, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei, fără citarea părților, dacă există motive temeinice, chiar înainte de primul termen de judecată;

B. prin încheiere motivată și care nu este supusă niciunei căi de atac;

C. de instanța competentă să judece cererea de strămutare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

208. Cererea de strămutare pentru motiv de bănuială legitimă:

A. se depune la instanța competentă să o soluționeze;

B. este de competența curții de apel învecinate curții de apel în a cărei circumscripție se află instanța de la care se cere strămutarea;

C. se judecă de urgență, în camera de consiliu, cu citarea părților din proces.

(admitere INM, 2013)

209. Cererea de strămutare pentru motiv de bănuială legitimă:

A. nu poate fi formulată direct în căile de atac, dacă motivul exista și era cunoscut încă de la momentul judecății în primă instanță;

B. dacă se întemeiază pe calitatea de parte a tribunalului, revine în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se va pronunța printr-o încheiere definitivă;

C. va fi respinsă ca inadmisibilă atunci când se întemeiază pe calitatea de judecător a reclamantului, dacă pârâtul nu a invocat mai întâi încălcarea normelor de competență facultativă.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

210. Cererea de strămutare:

A. se depune la instanța competentă să o soluționeze;

B. se formulează, în toate cazurile, indiferent de motivul invocat, numai de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;

C. se soluționează prin încheiere care se dă fără motivare și este definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

211. Dacă după ce s-a respins cererea de strămutare formulată pentru motiv de bănuială legitimă se solicită din nou strămutarea pentru același motiv, invocându-se împrejurări necunoscute la data soluționării cererii de strămutare anterioare:

A. cererea de strămutare poate fi admisă dacă este întemeiată;

B. cererea de strămutare va fi respinsă ca tardivă;

C. cererea va fi respinsă ca inadmisibilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

212. Dacă procesul a fost strămutat de la Judecătoria Alba Iulia la Judecătoria Sibiu, pe motive de bănuială legitimă:

A. apelul împotriva hotărârii pronunțate de Judecătoria Sibiu va fi judecat de Tribunalul Alba;

B. apelul împotriva hotărârii pronunțate de Judecătoria Sibiu va fi judecat de Tribunalul Sibiu;

C. în caz de admitere a apelului împotriva hotărârii pronunțate de Judecătoria Sibiu, trimiterea spre rejudecare, atunci când legea o prevede, se va face la o instanță din circumscripția Tribunalului Sibiu.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

213. Strămutarea procesului pentru motiv de bănuială legitimă se poate cere:

A. și de către procuror, numai când participarea sa la judecată este obligatorie conform legii;

B. și în recurs;

C. de către partea interesată, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

214. Spre deosebire de strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă, strămutarea pe motiv de siguranță publică:

A. se poate cere în orice fază a procesului;

B. este întotdeauna de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție;

C. se judecă de urgență, în camera de consiliu, cu citarea părților din proces.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

215. Suspendarea judecării procesului a cărui strămutare se solicită:

A. se poate dispune de către instanța competentă să judece strămutarea;

B. se poate dispune de către instanța de la care s-a cerut strămutarea;

C. se poate dispune din oficiu de către instanță, situație în care nu mai este necesară consemnarea unei cauțiuni.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

216. Strămutarea:

A. se poate dispune de către Înalta Curte de Casație și Justiție atunci când, din cauza unor împrejurări excepționale, instanța competentă este împiedicată un timp îndelungat să funcționeze;

B. poate fi cerută din nou dacă noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia;

C. este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se solicită strămutarea este în circumscripția acestei curți, atunci când cererea se întemeiază pe motive de siguranță publică.

(admitere în magistratură, mai 2018)

217. Delegarea instanței:

A. se va dispune de către Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părții interesate, către o altă instanță de același grad cu instanța competentă, care este împiedicată un timp mai îndelungat să funcționeze din cauza unor împrejurări excepționale;

B. se va dispune de președintele curții de apel în circumscripția căreia se află instanța împiedicată să funcționeze;

C. se va dispune de către instanța sesizată atunci când, din motive obiective, administrarea probelor nu se poate face decât în afara localității de reședință a instanței.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

§6. Actele de procedură și termenele procedurale

218. Se formulează întotdeauna în scris:

A. cererea de executare provizorie judecătorească;

B. propunerea probelor;

C. cererea de chemare în garanție.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

219. În cazul deținuților, părți în procesul civil:

A. locul citării acestora este administrația locului de deținere;

B. aceștia se citează la fiecare termen, cu excepția cazului când au termen în cunoștință;

C. în ipoteza divorțului din culpa soților, în fața instanțelor de fond, trebuie să se înfățișeze în persoană.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

220. În ipoteza în care, în lipsa cutiei poștale, agentul a afișat înștiințarea pe ușa locuinței destinatarului la data de 10.03.2017 (vineri), cu mențiunea că nu există urgență, iar acesta nu s-a prezentat pentru a ridica citația, termenul de judecată pentru o cauză care nu este urgentă și pentru care nu există posibilitatea scurtării termenului de înmânare a citației este legal fixat la data de:

A. 20.03.2017;
B. 22.03.2017;
C. 23.03.2017.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

221. Sentința civilă X/2020 a fost comunicată părților litigante în data de luni, 06.07.2020. Dacă termenul de revizuire a sentinței civile X/2020, potrivit legii, este de o lună de la comunicarea hotărârii, atunci ultima zi în care se poate formula revizuire în termen este:

A. 06.08.2020;
B. 07.08.2020;
C. 10.08.2020.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

222. În procesul civil:

A. în lipsa reclamantului, nelegal citat pentru primul termen de judecată ca urmare a inserării în citație a unui număr greșit de dosar, pârâtul prezent poate invoca neregularitatea procedurii de citare a reclamantului, însă numai la acel prim termen;

B. sancțiunea care poate interveni în cazul citației în al cărei cuprins nu se menționează dispoziția judecătorului de scurtare a termenului prevăzut de lege pentru înmânarea acesteia este nulitatea condiționată de existența unei vătămări prezumate de lege;

C. în toate cazurile, instanța poate hotărî asupra unei cereri numai dacă părțile au fost legal citate ori s-au prezentat, personal sau prin reprezentant.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

223. Citația pentru primul termen de judecată se înmânează pârâtului:

A. cu 10 zile înaintea termenului de judecată stabilit pentru soluționarea unei cereri având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată;

B. cu 3 zile înaintea termenului de judecată stabilit pentru soluționarea în primă instanță a unei cereri având ca obiect instituirea măsurii sechestrului asigurător;

C. cu cel puțin 10 zile înaintea termenului de judecată stabilit pentru soluționarea în primă instanță a unei cereri de partaj judiciar, dacă reclamantul cere atribuirea bunului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

224. Termenul prevăzut de Codul de procedură civilă, pentru înmânarea citației către parte:

A. este de cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată, sub sancțiunea nulității, în caz de nerespectare;

B. poate fi scurtat de judecător în cazuri urgente;

C. nu poate fi scurtat de judecător, în niciun caz, întrucât este un termen legal și, ca atare, are o durată fixă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

225. În ceea ce privește citarea și comunicarea actelor de procedură:

A. dacă partea a optat pentru comunicarea actelor de procedură prin executor judecătoresc, acesta nu le poate transmite prin poștă;

B. dacă citația a fost comunicată prin poștă electronică, procedura se socotește îndeplinită la data când destinatarul înapoiază instanței formularul care i-a fost transmis odată cu citația, completat de către destinatar cu data primirii, numele în clar și semnătura persoanei însărcinate cu primirea corespondenței;

C. instanța nu va dispune citarea prin publicitate a pârâtului decât în cazul în care imobilul de la adresa menționată ca domiciliu în cartea de identitate a fost demolat.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

226. În soluționarea unei cauze civile, citarea părților este lăsată la aprecierea instanței în următoarele cazuri:

A. în cazul soluționării cererii de strămutare;

B. în cazul soluționării unei cereri de ordonanță președințială;

C. în cazul soluționării conflictului de competență.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

227. Vătămarea se prezumă în cazul în care procesul-verbal încheiat de agentul însărcinat cu înmânarea actului de procedură nu cuprinde:

A. anul, luna, ziua și ora când a fost încheiat;

B. numele celui care l-a încheiat;

C. arătarea motivelor pentru care a fost întocmit procesul-verbal.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

228. În calitate de avocat, vi se solicită o consultanță juridică în legătură cu următoarea situație: pârâtul nu a fost legal citat și nici prezent la primul termen de judecată. Instanța nu a sesizat această neregularitate și a încuviințat probele solicitate de reclamant, acordând un nou termen în vederea administrării acestora. În acest caz:

A. instanța a procedat corect, deoarece neregularitatea citării nu ar putea fi invocată decât de către cel vătămat, în speță pârâtul;

B. neregularitatea citării putea fi invocată de instanță din oficiu și de către reclamant, însă doar la termenul la care s-a produs;

C. pârâtul va putea invoca la termenul următor la care este legal citat sau prezent neregularitatea citării sale la termenul anterior.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

229. Invocarea neregularităților privind procedura de citare trebuie să respecte următoarele condiționalități legale:

A. invocarea neregularităților se poate face, după caz, de partea interesată și de instanță din oficiu, nefiind posibilă invocarea de către partea adversă;

B. când partea se prezintă în instanță prin mandatar avocat, deși nu a primit citația în termenul stabilit de lege, neregularitatea se acoperă, partea nelegal citată neavând dreptul să solicite acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării;

C. în lipsa părții nelegal citate, neregularitatea privind procedura de citare a acesteia poate fi invocată de instanță din oficiu, însă numai la termenul la care ea s-a produs.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

230. În lipsa părții nelegal citate:

A. neregularitatea privind procedura de citare poate fi invocată și de celelalte părți, însă numai la termenul la care s-a produs;

B. neregularitatea privind procedura de citare poate fi invocată și de instanță din oficiu, în orice stare a pricinii;

C. neregularitatea privind procedura de citare nu poate fi invocată de instanță din oficiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

231. AA, în calitate de reclamant, formulează o cerere de chemare în judecată, în contradictoriu cu pârâtul BB. La primul termen de judecată se prezintă reclamantul AA și lipsește pârâtul BB. Din înscrisurile aflate la dosarul cauzei rezultă că pârâtul BB nu fusese legal citat. În acest caz, în lipsa pârâtului BB:

A. neregularitatea privind procedura de citare a pârâtului BB poate fi invocată și de reclamantul AA, precum și de instanță din oficiu;

B. neregularitatea privind procedura de citare a pârâtului BB poate fi invocată de instanță din oficiu, în orice stare a pricinii;

C. neregularitatea privind procedura de citare a pârâtului BB poate fi invocată de reclamantul AA până cel mai târziu la termenul imediat următor primului termen de judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

232. Neregularitatea privind procedura de citare:

A. poate fi invocată de partea nelegal citată și lipsă la termenul când s-a produs neregularitatea la orice termen următor producerii ei, la care este prezentă;

B. trebuie invocată de pârâtul nelegal citat și lipsă la termenul când s-a produs neregularitatea cel târziu la termenul următor producerii ei, chiar dacă la respectivul termen pârâtul lipsește, fiind legal citat;

C. a pârâtului care nu se prezintă la un termen poate fi invocată și de reclamant la termenul următor producerii neregularității.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

233. Nelegala citare a unei părți poate fi invocată la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea:

A. din oficiu, precum și de celelalte părți, dar numai dacă partea nelegal citată lipsește;

B. de către partea nelegal citată, dacă aceasta este prezentă la termenul respectiv;

C. din oficiu, precum și de celelalte părți, chiar dacă partea nelegal citată este prezentă la termenul respectiv.

(admitere INM, noiembrie 2019)

234. Comunicarea citației:

A. se va face unei persoane majore din familie sau, în lipsă, oricărei persoane majore care locuiește cu destinatarul ori care, în mod obișnuit, îi primește corespondența, dacă destinatarul refuză să primească citația;

B. se va face prin depunere în cutia poștală, dacă destinatarul refuză să primească citația;

C. se va face unei persoane majore din familie sau, în lipsă, oricărei persoane majore care locuiește cu destinatarul ori care, în mod obișnuit, îi primește corespondența, dacă destinatarul primește citația, dar refuză să semneze dovada de înmânare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

235. AA, în calitate de reclamant, introduce o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul BB. La primul termen de judecată se prezintă reclamantul AA, legal citat, și pârâtul BB, cu toate că primise citația cu 2 zile înainte de termen, iar legea prevedea că procedura de citare trebuia îndeplinită cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de judecată. În acest caz:

A. indiferent de poziția pârâtului BB, instanța este obligată să amâne cauza și să dispună refacerea procedurii de citare pentru asigurarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității;

B. pârâtul BB are dreptul să solicite acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării;

C. instanța poate amâna judecarea procesului, la cererea expresă a pârâtului BB, în raport cu obiectul și complexitatea cauzei.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

236. Citarea prin publicitate presupune în mod obligatoriu și:

A. afișarea citației la ușa instanței;

B. afișarea citației pe portalul instanței de judecată competente;

C. publicarea citației în Monitorul Oficial al României.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

237. În cazul citării părții prin publicitate:

A. instanța este obligată să încuviințeze această modalitate de citare dacă reclamantul afirmă, prin cererea de chemare în judecată, că nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau alt loc unde ar putea fi citat, potrivit legii;

B. procedura se socotește îndeplinită în a 15-a zi de la publicarea citației;

C. odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța poate numi un curator dintre avocații desemnați în acest scop de barou.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

238. Nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări:

A. în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la reprezentarea procesuală;

B. în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la capacitatea procesuală;

C. în toate cazurile de nulități expres prevăzute de lege.

(admitere în magistratură, august 2013)

239. Atrage nulitatea actului de procedură necondiționată de existența unei vătămări:

A. nerespectarea oricăror condiții intrinseci actului de procedură;

B. nerespectarea unui termen de procedură prohibitiv;

C. depunerea cererii de apel direct la instanța de control judiciar.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

240. Nulitatea actelor de procedură este necondiționată de vătămare:

A. atunci când o cerere de asigurare a probelor s-a judecat în ședință publică;

B. în cazul lipsei dovezii calității de reprezentant;

C. în cazul nerespectării normelor de competență teritorială de drept comun.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

241. Atunci când pentru efectuarea unei expertize judiciare, potrivit Codului de procedură civilă, este necesară citarea părților, iar citația nu a fost comunicată pârâtului cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de efectuare a lucrării:

A. citarea neregulată a pârâtului poate fi invocată cel mai târziu până la momentul închiderii dezbaterilor în fața instanței care judecă litigiul;

B. citarea neregulată poate fi invocată, de regulă, și direct în apel;

C. citarea neregulată poate fi invocată doar de către pârât.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

242. Partea lezată de efectuarea unui act de procedură cu nerespectarea cerințelor legale:

A. poate renunța la dreptul de a invoca nulitatea relativă sau absolută, acest drept fiind prevăzut expres de Codul de procedură civilă;

B. poate renunța, dar numai în mod expres, la dreptul de a invoca nulitatea relativă;

C. poate renunța tacit la dreptul de a invoca nulitatea relativă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

243. Este adevărat că:

A. partea interesată poate renunța și tacit la dreptul de a invoca nulitatea relativă a unui act de procedură;

B. în cazul tuturor nulităților exprese ale actelor de procedură, partea care invocă nulitatea trebuie să dovedească și existența unei vătămări;

C. nulitatea relativă a actelor de procedură trebuie invocată de partea interesată, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea, sau dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond, pentru neregularități săvârșite în cursul judecății, dacă legea nu prevede altfel.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

244. În cazul în care intervine nulitatea unui act de procedură:

A. desființarea actului de procedură atrage întotdeauna și desființarea actelor de procedură subsecvente actului de procedură afectat de nulitate;

B. această nulitate nu împiedică faptul ca acest act de procedură afectat de nulitate să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie;

C. actul de procedură afectat de nulitate este desființat de la data constatării nulității de către instanța de judecată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

245. Spre deosebire de nulitatea relativă a actelor de procedură, nulitatea absolută:

A. lipsește de efecte actele de procedură efectuate cu nerespectarea cerințelor legale;

B. poate fi invocată chiar de cel care a cauzat neregularitatea procedurală prin propria faptă;

C. împiedică actele de procedură să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lor proprie.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

246. Spre deosebire de nulitatea absolută a actului de procedură, nulitatea relativă:

A. nu împiedică faptul ca actul de procedură să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie;

B. trebuie să fie invocată, pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau, dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond;

C. are drept efect desființarea actului de procedură de la data constatării nulității de către instanța de judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

247. Nulitatea este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la:

A. ordinea de acordare a cuvântului părților în cadrul dezbaterilor;

B. reprezentarea procesuală;

C. compunerea sau constituirea instanței.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

248. Sunt nulități relative și virtuale ale actelor de procedură:

A. nulitatea ce intervine în cazul ascultării ca martor, în ciuda opunerii părții adverse celei care a propus proba, a unei rude de gradul

al II-lea, în alte procese decât cele privitoare la filiație, divorț și alte raporturi de familie;

B. nulitatea cererii de apel atunci când apelul a fost depus la instanța superioară instanței a cărei hotărâre se atacă;

C. nulitatea actului de procedură îndeplinit de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

249. Este adevărat că:

A. toate nulitățile procesuale virtuale au caracter relativ;

B. nulitățile exprese sunt condiționate de dovedirea unei vătămări procesuale;

C. în cazul nulităților exprese, vătămarea este prezumată, partea interesată putând face dovada contrară.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

250. Nulitatea actului de procedură poate fi invocată:

A. în toate cazurile, de orice parte în proces, de judecător sau de procuror în orice stare a cauzei;

B. numai de partea interesată și numai dacă neregularitatea nu a fost cauzată prin propria faptă, în cazul nulității relative;

C. dacă partea interesată nu a renunțat, expres sau tacit, la dreptul de a invoca nulitatea relativă sau absolută.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

251. Nulitatea actului de procedură:

A. poate fi invocată de orice parte din proces, indiferent dacă este caz de nulitate absolută sau relativă;

B. are drept efect desființarea actului în tot sau în parte de la data constatării nulității;

C. nu este condiționată de vreo vătămare în cazul în care se încalcă dispozițiile legale referitoare la constituirea instanței.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

252. Dacă legea nu prevede altfel, nulitatea relativă a actelor de procedură trebuie invocată:

A. la primul termen de judecată, pentru neregularitățile săvârșite până la începerea judecății, dacă întâmpinarea nu este obligatorie;

B. pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, până la termenul imediat următor termenului la care s-a săvârșit neregularitatea, dacă partea este prezentă;

C. pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond, dacă partea nu este prezentă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

253. Nulitatea relativă a actelor de procedură poate fi invocată:

A. numai de partea protejată prin dispoziția legală încălcată, chiar dacă neregularitatea a fost cauzată prin propria sa faptă;

B. până la primul termen de judecată, în toate cazurile, când vizează neregularități săvârșite anterior începerii judecății;

C. direct în apel atunci când cauza de nulitate s-a ivit la ultimul termen de judecată, iar partea legal citată nu a fost prezentă la acel termen.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

254. Vătămarea va trebui dovedită de către partea care invocă nulitatea actului de procedură:

A. în situația în care încheierea interlocutorie a fost dată de către un complet nelegal constituit;

B. dacă se invocă nulitatea cererii de chemare în judecată întrucât lipsește semnătura părții reclamante;

C. dacă se invocă nulitatea raportului de expertiză întrucât expertul a omis semnarea acestuia.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

255. În materia nulității actelor de procedură:

A. actul de procedură nu va fi anulat dacă până la momentul pronunțării asupra excepției de nulitate a dispărut cauza acesteia;

B. toate cauzele de nulitate a actelor de procedură deja efectuate trebuie invocate deodată, sub sancțiunea decăderii părții din dreptul de a le mai invoca;

C. desființarea unui act de procedură atrage, în toate cazurile, și desființarea actelor de procedură următoare.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

256. Termenul procedural:

A. începe să curgă de la data comunicării actului de procedură, dacă legea nu dispune altfel;

B. care se socotește pe ani se împlinește la ora 24,00 a ultimei zile în care se poate îndeplini actul de procedură;

C. se suspendă când a intervenit moartea reprezentantului uneia dintre părți în timpul procesului.

(admitere în magistratură, august 2013)

257. În materia termenelor procedurale, este adevărat că:

A. termenele care se socotesc pe ore încep să curgă de la împlinirea celei de-a doua ore de momentul efectuării actului de procedură;

B. nerespectarea oricărui termen procedural atrage decăderea din dreptul de a mai efectua acel act de procedură;

C. actele de procedură transmise prin fax sau e-mail, în ultima zi a termenului procedural care se socotește pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanță, este socotit a fi depus în termen.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

258. Termenul procedural:

A. pentru exercitarea apelului începe să curgă și de la data la care partea, căreia nu i s-a comunicat hotărârea, a introdus o cale de retractare împotriva acelei hotărâri;

B. nu începe să curgă, iar dacă a început să curgă mai înainte, se întrerupe față de cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă cât timp nu a fost desemnată o persoană care să îl reprezinte sau să îl asiste;

C. se suspendă când a intervenit moartea reprezentantului părții, în acest caz făcându-se din nou o singură comunicare părții.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

259. Termenele imperative:

A. sunt acele termene înăuntrul cărora este interzis să se îndeplinească un act de procedură;

B. pot fi stabilite numai prin lege;

C. în caz de nerespectare atrag, de regulă, sancțiunea decăderii.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

260. Este adevărat că:

A. nerespectarea unui termen prohibitiv atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută a actului de procedură efectuat;

B. cererea de chemare în judecată formulată de un minor de 15 ani, care nu a fost confirmată de reprezentatul legal al acestuia, atrage o nulitate necondiționată a cererii, dacă acest viciu de procedură nu a fost complinit în termenul acordat de instanță;

C. lipsa obiectului cererii din cuprinsul citației este sancționată cu nulitatea expresă a acestui act de procedură.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

261. Nerespectarea unui termen prohibitiv:

A. dă dreptul părții interesate să solicite anularea actului de procedură făcut înaintea împlinirii termenului;

B. poate fi invocată de instanță, din oficiu;

C. atrage decăderea din exercitarea dreptului procesual.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

262. Comunicarea actului procedural s-a făcut la data de 29.08.2014 (zi de vineri), când a fost înmânat părții. Exercitarea căii de atac este de 15 zile de la comunicare. Care este ultima zi a termenului pentru introducerea căii de atac și cum se calculează:

A. vineri, 12.09.2014, când se împlinesc 15 zile libere;

B. luni, 15.09.2014, pentru că ultima zi cade într-o zi nelucrătoare;

C. se calculează pe zile libere (nu intră în calcul nici ziua în care a început să curgă, nici ziua când se împlinește) și se prelungește până la prima zi lucrătoare care urmează.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

263. Repunerea în termenul procedural se dispune:

A. numai dacă se dovedește că pierderea termenului procedural se datorează unor motive temeinic justificate;

B. de instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen;

C. și de instanță, din oficiu, dacă din dosarul cauzei rezultă motivul pierderii termenului.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

264. În ceea ce privește repunerea în termen, este adevărat că:

A. dacă a pierdut termenul imperativ pentru îndeplinirea oricărui act de procedură, partea interesată trebuie să solicite repunerea în termen în cel mult 15 zile de la data încetării împiedicării;

B. în caz de nerespectare a termenului de formulare a cererii de repunere în termen intervine decăderea părții din dreptul de a mai solicita repunerea în termen;

C. în cazul în care s-a cerut repunerea în termen cu privire la un act de procedură care trebuie îndeplinit înainte de pronunțarea hotărârii, instanța se va pronunța cu privire la cererea de repunere în termen printr-o încheiere interlocutorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

265. Sancțiunea procedurală a decăderii nu intervine:

A. în cazurile în care termenul imperativ reglementat de lege este prevăzut pentru un act ce trebuie efectuat de către procuror;

B. atunci când legea permite părții care putea invoca decăderea să renunțe la acest drept;

C. atunci când aceasta privește pe una dintre părțile legate printr-un raport de solidaritate sau indivizibilitate, iar cel puțin una dintre celelalte părți a efectuat actul de procedură în termen.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

266. Decăderea intervine:

A. numai dacă legea o prevede expres;

B. în cazul nerespectării termenelor legale imperative, în afară de cazul în care legea dispune altfel;

C. în cazul nerespectării oricăror termene procedurale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

267. Intervine decăderea:

A. reclamantului din dreptul de a transforma cererea de ordonanță președințială în cerere de drept comun, dacă nu este formulată până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;

B. în cazul nerespectării termenului de exercitare a apelului, atunci când partea și-a schimbat domiciliul (locul citării) anterior pronunțării hotărârii, fără a încunoștința instanța despre aceasta, comunicarea hotărârii fiind făcută la vechea adresă;

C. în cazul în care partea nu depune lista martorilor în termen de 5 zile de la încuviințarea probei, atunci când necesitatea probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea.

(admitere INM, noiembrie 2019)

CAPITOLUL AL II-LEA. PROCEDURA CONTENCIOASĂ

§1. Judecata în fața primei instanțe

1.1. Sesizarea instanței de judecată

1.1.1. Cererea de chemare în judecată

1. Introducerea cererii de chemare în judecată:

A. întrerupe prescripția dreptului la acțiune, chiar dacă a fost introdusă la o instanță necompetentă absolut;

B. fără parcurgerea unei proceduri prealabile, atunci când aceasta este obligatorie potrivit legii, determină anularea cererii de chemare în judecată, excepția putând fi invocată și de instanță din oficiu;

C. în cazul competenței teritoriale alternative exprimă alegerea reclamantului, acesta nemaiputând reveni ulterior pentru a solicita judecarea de o altă instanță deopotrivă competentă.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

2. Reclamantul:

A. are dreptul de a solicita în scris judecarea cauzei în lipsă, ipoteză în care nu poate interveni, în niciun caz, suspendarea voluntară a procesului;

B. are obligația indicării domiciliului procesual ales al pârâtului în cuprinsul cererii de chemare în judecată;

C. are dreptul, cu încuviințarea președintelui completului de judecată, de a adresa direct întrebări pârâtului, dacă instanța a admis reclamantului proba cu interogatoriul pârâtului.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

3. Sunt supuse procedurii regularizării:

A. cererea confesorie de servitute;

B. contestația la executare, atunci când executarea silită privește un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească;

C. cererea de chemare în garanție.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

4. În etapa regularizării cererii de chemare în judecată:

A. împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, reclamantul va putea formula numai cerere de reexaminare, care se va soluționa în camera de consiliu, cu citarea părților, de către un alt complet al instanței respective;

B. prin admiterea cererii de reexaminare, asupra măsurii anulării cererii de chemare în judecată se va putea reveni când aceasta a fost dispusă eronat;

C. poate interveni anularea cererii de chemare în judecată pentru neîndeplinirea procedurii prealabile impuse de o normă de ordine publică.

(admitere INM și în magistratură, 2016; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

5. În etapa regularizării cererii de chemare în judecată:

A. împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării, aceasta urmând a fi soluționată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului, de către un alt complet al instanței respective, desemnat aleatoriu;

B. anularea cererii de chemare în judecată nu poate interveni pentru neîndeplinirea procedurii prealabile impuse de o normă de drept imperativă (de ordine publică);

C. nu este posibilă trimiterea dosarului la o altă secție specializată, aceasta urmând a se discuta numai în contradictoriu, la primul termen de judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

6. În cazul procedurilor în care se aplică dispozițiile privind verificarea cererii și regularizarea acesteia, completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza:

A. dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului completului

specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate, în cazul în care cauza nu este de competența sa, dispozițiile privitoare la necompetență și conflictele de competență aplicându-se prin asemănare;

B. dispune, în toate cazurile, prin încheiere, anularea cererii dacă obligația privind completarea cererii cu codul numeric personal al pârâtului nu este îndeplinită de către reclamant în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării;

C. de îndată ce constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, fixează întotdeauna prin încheiere primul termen de judecată, dispunând citarea părților.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

7. În procedura regularizării cererii de chemare în judecată, judecătorul poate:

A. declina competența în favoarea unei alte instanțe;

B. anula cererea pentru că nu cuprinde motivele de fapt;

C. anula cererea pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

8. Intervine sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată, în procedura regularizării, dacă:

A. lipsesc motivele de fapt ale cererii;

B. reclamanții nu și-au îndeplinit obligația de a desemna un reprezentant comun, atunci când legea impune o asemenea conduită;

C. reclamantul nu face dovada îndeplinirii procedurii prealabile impuse de o normă imperativă.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

9. Împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, pronunțată în etapa regularizării cererii:

A. reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, care, în caz de admitere, va determina repartizarea aleatorie a cauzei la un alt complet al instanței respective;

B. se poate formula cerere de reexaminare de către partea interesată în termen de 15 zile de la data pronunțării încheierii;

C. pârâtul nu are la dispoziție nicio cale de atac.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

10. La data de 04.06.2018, reclamantul AB depune o cerere de chemare în judecată la Judecătoria X. La data de 18.06.2018, i se comunică reclamantului AB, de către instanța de judecată, o adresă de regularizare în sensul că, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, să indice, sub sancțiunea anulării cererii, numele și prenumele pârâtului, respectiv domiciliul acestuia. Reclamantul AB nu dă curs acestei solicitări și, la data de 09.07.2018, i se comunică acestuia o încheiere, dată în camera de consiliu, prin care se dispune anularea cererii de chemare în judecată. În acest caz:

A. reclamantul AB este îndreptățit să formuleze cerere de reexaminare a încheierii prin care s-a anulat cererea de chemare în judecată, indicând prin aceasta numele, prenumele și domiciliul pârâtului;

B. reclamantul AB are dreptul să formuleze apel împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, indicând numele, prenumele și domiciliul pârâtului;

C. reclamantul AB poate să introducă, din nou, cererea de chemare în judecată, indicând numele, prenumele și domiciliul pârâtului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2019)

11. Neindicarea domiciliului pârâtului în cererea de chemare în judecată:

A. atrage suspendarea judecății cererii;

B. determină restituirea cererii de chemare în judecată către reclamant;

C. are drept consecință comunicarea către reclamant a obligației de a indica domiciliul pârâtului în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, sub sancțiunea anulării cererii.

(admitere în magistratură, august 2013)

12. AA, în calitate de reclamant, introduce prin mandatar neavocat MM, în contradictoriu cu pârâtul BB, o cerere de chemare în judecată prin care solicită lăsarea în deplină proprietate și pașnică folosință imobilul situat la adresa Y. La cerere nu se anexează și înscrisul doveditor al calității de mandatar neavocat a lui MM. După comunicarea cererii de chemare în judecată, pârâtul BB:

A. este obligatoriu să invoce prin întâmpinare excepția lipsei dovezii calității de reprezentant pentru a evita sancțiunea decăderii, excepția fiind de ordine privată;

B. este în drept să invoce excepția lipsei dovezii calității de reprezentant în tot cursul judecății în primă instanță, cât și direct în calea de atac;

C. este în drept să invoce excepția lipsei dovezii calității de reprezentant în tot cursul judecății în primă instanță.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

13. Referitor la procedura regularizării:

A. cererea de reexaminare se va soluționa, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului, de către același complet;

B. regulile acesteia nu se aplică incidentelor procedurale;

C. în cazul în care pricina nu este de competența teritorială absolută a instanței sesizate, completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului instanței competente.

(admitere în magistratură, mai 2018)

14. Va fi admisă cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată în procedura regularizării, în cazul în care:

A. anularea a fost dispusă pentru neindicarea motivelor de drept și a probelor;

B. odată cu cererea de reexaminare, reclamantul a complinit lipsurile care au determinat anularea cererii;

C. reclamantul invocă excepția necompetenței materiale a judecătoriei sesizate, în cazul în care cererea sa are ca obiect plata sumei de 300.000 de lei.

(admitere INM, noiembrie 2019)

15. Cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, pronunțată în procedura regularizării:

A. se soluționează prin încheiere ce are autoritate de lucru judecat, astfel încât pârâtul nu ar mai putea invoca un motiv de nulitate a cererii de chemare în judecată care a fost analizat de instanță în această procedură;

B. poate fi formulată în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii de anulare;

C. se soluționează cu citarea reclamantului, iar în caz de admitere, completul de reexaminare va dispune comunicarea către pârât a cererii de chemare în judecată, în vederea formulării întâmpinării.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

16. Împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată pronunțate în procedura de regularizare:

A. atât reclamantul, cât și pârâtul vor putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării;

B. reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii;

C. reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, iar în caz de admitere a acestei cereri, cauza se va trimite la un alt complet decât cel inițial învestit.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

17. AB a introdus o acțiune în revendicare, în contradictoriu cu pârâtul CD, cu privire la imobilul (teren) aflat în localitatea X. La primul termen de judecată, terțul TT formulează o cerere de intervenție voluntară principală, în contradictoriu cu reclamantul și pârâtul, invocând un drept propriu de proprietate cu privire la imobilul (teren) aflat în localitatea X., cerere care este admisă în principiu. La al doilea termen de judecată, reclamantul AB își modifică cererea de chemare în judecată, în sensul că înțelege să formuleze o acțiune posesorie, în contradictoriu cu pârâtul CD, cu privire la același imobil. Pârâtul CD își dă acordul expres cu privire la această modificare a cererii de chemare în judecată, iar intervenientul TT nu își exprimă niciun punct de vedere la această modificare făcută la al doilea termen de judecată. În acest caz:

A. instanța va lua act de această modificare, neintervenind sancțiunea decăderii reclamantului din dreptul de a modifica cererea introductivă, având în vedere faptul că pârâtul CD și-a dat acordul expres în acest sens;

B. modificarea cererii introductive poate fi făcută la al doilea termen de judecată doar

cu acordul expres la tuturor părților, inclusiv al intervenientului TT, condiție care nu este îndeplinită în prezenta speță;

C. instanța va aplica sancțiunea decăderii reclamantului AB din dreptul de a modifica cererea introductivă, urmând ca procesul să se deruleze în cadrul procesual inițial.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

18. Modificarea cererii de chemare în judecată:

A. poate fi făcută, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care reclamantul și pârâtul sunt legal citați;

B. în primă instanță nu poate fi făcută peste termenul prevăzut de lege, chiar dacă părțile își dau acordul expres cu privire la depășirea acestui termen;

C. nu se poate face direct în instanța de apel, chiar dacă există acordul expres al părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

19. În ipoteza în care reclamantul își modifică cererea introductivă de instanță, având ca obiect revendicare imobiliară, prin adăugarea unui nou capăt de cerere privind despăgubiri materiale:

A. întâmpinarea la cererea modificatoare depusă la dosar de către pârât cu 15 zile înaintea termenului de judecată fixat nu este formulată cu respectarea termenului legal;

B. cererea modificatoare depusă la dosar la cel de-al doilea termen de judecată este tardivă, chiar dacă reclamantul nu a fost legal citat pentru primul termen de judecată;

C. pârâtul va putea formula cerere reconvențională față de pretențiile reclamantului inserate în cererea modificatoare, urmând ca aceasta să se depună la dosar cel mai târziu până la termenul ce se va încuviința pârâtului în acest scop.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

20. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul AA solicită rezoluțiunea contractului de vânzare încheiat cu pârâtul BB, pentru neplata prețului la termenul stipulat în contract. Ulterior introducerii cererii de chemare în judecată, reclamantul AA formulează o cerere de completare a cererii de chemare în judecată, prin care solicită și acordarea de daune-interese pentru acoperirea prejudiciului produs ca urmare a neplății prețului. Pârâtul BB depune întâmpinare, prin care invocă decăderea reclamantului AA din dreptul de a modifica cererea de chemare în judecată, precum și respingerea ca neîntemeiată a cererii de completare. În acest caz:

A. întâmpinarea la cererea modificatoare se depune, sub sancțiunea decăderii, cu cel puțin 10 zile înainte de termenul de judecată fixat ulterior completării cererii inițiale, urmând ca întâmpinarea să fie cercetată de reclamantul AA la dosarul cauzei;

B. modificarea cererii de chemare în judecată poate avea loc și după primul termen de judecată la care reclamantul era legal citat, cu acordul expres al pârâtului BB;

C. modificarea cererii de chemare în judecată poate avea loc, sub sancțiunea decăderii, până la primul termen de judecată, chiar dacă reclamantul nu a fost legal citat la acest termen.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

21. Reclamantul AA formulează o cerere de chemare în judecată, în contradictoriu cu pârâtul BB, solicitând instanței să îl oblige pe acesta la predarea bunului mobil X aflat în depozit. Pe parcursul procesului, după al treilea termen de judecată, cu procedura de citare legal îndeplinită la toate termenele, bunul X dispare din cauză de forță majoră. În acest caz:

A. reclamantul AA este îndreptățit să își modifice cererea de chemare în judecată, solicitând contravaloarea bunului X, dar numai cu acordul expres al pârâtului BB;

B. reclamantul AA, pentru a obține contravaloarea bunului X, este obligat, în condițiile legii, să își modifice cererea în procesul aflat pe rol, un alt demers procedural nefiind admisibil;

C. reclamantul AA își va preciza cererea de chemare în judecată, în sensul obligării pârâtului BB la plata contravalorii bunului X, instanța fiind legal învestită cu această nouă solicitare, fără să fie necesar acordul pârâtului BB.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

22. Decăderea:

A. reclamantului din dreptul de a modifica cererea de chemare în judecată poate fi invocată și de instanță, din oficiu;

B. nu intervine atunci când partea nu îndeplinește obligațiile stabilite de instanță privind avansarea cheltuielilor referitoare la administrarea probelor, dacă prin aceasta nu se amână judecata;

C. din dreptul de a invoca nerespectarea normelor privind competența teritorială de drept comun într-o cerere privind ordonanța președințială intervine dacă pârâtul nu a invocat excepția necompetenței prin întâmpinare.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

23. Declarația verbală a reclamantului se va trece în încheierea de ședință și instanța nu va amâna judecarea cauzei atunci când:

A. reclamantul își micșorează cuantumul obiectului cererii de chemare în judecată;

B. reclamantul îndreaptă o greșeală materială din cuprinsul cererii de chemare în judecată;

C. reclamantul își completează cererea introductivă de instanță cu un nou capăt de cerere având un obiect distinct de cel inițial formulat.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

24. În cazul cererii în constatare:

A. până la închiderea dezbaterilor, reclamantul poate înlocui cererea în constatare printr-o cerere în realizare, fără a se acorda termen de judecată pentru această înlocuire;

B. reclamantul nu poate transforma cererea în constatare într-o cerere de realizare, pe baza declarației sale consemnate în încheierea de ședință;

C. dacă partea adversă invocă excepția tardivității modificării cererii în constatare într-o cerere în realizare, formulată ulterior primului termen de judecată, instanța va admite excepția.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

25. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul AA a solicitat evacuarea pârâtului BB, pentru neplata chiriei și stricăciuni aduse locuinței, proprietatea reclamantului. La al doilea termen de judecată, pârâtul BB a achitat chiria restantă și cheltuielile de întreținere. La același termen, reclamantul, observând că din probele administrate în cauză rezultă că pârâtul a întreținut locuința în mod corespunzător, a depus o precizare de acțiune prin care a solicitat evacuarea lui BB pentru lipsa titlului locativ, invocând faptul că, în realitate, acesta nu avea contract de închiriere cu proprietarul apartamentului. În acest caz:

A. pârâtul se poate opune la primirea acestei „precizări", motivând că este o modificare a cererii de chemare în judecată, făcută peste termenul prevăzut de lege;

B. „precizarea" de acțiune a reclamantului va fi primită de instanță și analizată, pentru că nu reprezintă o modificare a acțiunii, ale cărei elemente esențiale rămân neschimbate (părți, obiect, cauză);

C. instanța va primi modificarea cererii de chemare în judecată peste termenul prevăzut de lege, dacă pârâtul își exprimă acordul expres în acest sens.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

26. Cererea prin care reclamantul mărește cuantumul obiectului cererii de chemare în judecată, solicitând și ratele ajunse la termen după sesizarea instanței:

A. este o cerere adițională;

B. poate fi formulată numai până la primul termen la care toate părțile sunt legal citate;

C. atrage declinarea competenței dacă instanța inițial sesizată nu mai este competentă potrivit dispozițiilor legale referitoare la competența după valoarea obiectului cererii.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

27. În cazul cererii de chemare în judecată:

A. comunicarea se va face de instanță, din oficiu, prin servicii de curierat rapid, atunci când comunicarea prin agenții procedurali ai instanței nu este posibilă;

B. aceasta nu poate fi comunicată prin afișare, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile citării pârâtului prin publicitate;

C. la cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea se poate face în mod nemijlocit și prin executorii judecătorești.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

1.1.2. Întâmpinarea și cererea reconvențională

28. În cazul judecății în primă instanță:

A. dacă nu s-a depus răspuns la întâmpinare, judecătorul, în 3 zile de la expirarea termenului de 10 zile prevăzut pentru depunerea răspunsului, va fixa prin rezoluție primul termen de judecată;

B. instanța va da termen și va dispune comunicarea cererii modificate pârâtului, dacă la primul termen de judecată reclamantul solicită contravaloarea obiectului cererii, pierit înainte de introducerea cererii de chemare în judecată;

C. pentru ca reclamantul, după primul termen de judecată, să își poată modifica cererea prin chemarea în judecată a unei alte persoane în calitate de pârât, este nevoie de acordul expres atât al acesteia din urmă, cât și al pârâtului inițial.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

29. Întâmpinarea:

A. se comunică întotdeauna reclamantului, odată cu citația;

B. în caz de nedepunere, atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, dacă legea nu prevede altfel;

C. nu este obligatorie în cadrul procedurii ordonanței de plată, însă, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

30. Întâmpinarea:

A. nu este obligatorie în procedura ordonanței președințiale și nici în cea a partajului solicitat în cadrul contestației la executare;

B. se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată stabilit în cauza având ca obiect revizuirea;

C. trebuie să cuprindă domiciliul sau reședința pârâtului, persoană fizică, chiar dacă aceste date au fost menționate și de către reclamant în cererea de chemare în judecată.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

31. Atunci când este obligatorie, nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzute de lege:

A. atrage decăderea pârâtului din dreptul de a invoca excepția de necompetență teritorială de ordine privată, dacă legea nu prevede altfel;

B. atrage decăderea pârâtului din dreptul de a invoca excepția lipsei dovezii calității de reprezentant;

C. atrage decăderea pârâtului din dreptul de a propune probe, dacă legea nu prevede altfel.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

32. În cazul în care întâmpinarea nu este depusă în termenul prevăzut de lege:

A. instanța nu poate dispune decăderea pârâtului din dreptul de a propune probe, în lipsa unei cereri exprese în acest sens a reclamantului;

B. pârâtul nu are posibilitatea să formuleze o cerere de repunere în termen;

C. pârâtul nu este decăzut din dreptul de a invoca, în cursul judecății în primă instanță, excepția lipsei calității sale procesuale pasive.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

33. Nedepunerea întâmpinării, atunci când aceasta este obligatorie, atrage decăderea pârâtului din dreptul de a invoca:

A. lipsa capacității procesuale de exercițiu a reclamantului;

B. necompetența teritorială exclusivă;

C. necompetența teritorială de ordine privată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

34. Nu este obligatorie întâmpinarea, potrivit legii, în cazul:

A. ordonanței președințiale;

B. contestației la executare și revizuirii;

C. ordonanței de plată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

35. În ceea ce privește cererea reconvențională:

A. aceasta este obligatorie dacă pârâtul are, în legătură cu cererea de chemare în judecată a reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic ca cel dedus judecății;

B. aceasta se depune cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă pârâtul nu este obligat prin lege la întâmpinare, sub sancțiunea decăderii;

C. în cazul în care legea nu prevede altfel, instanța poate dispune judecarea separată a acesteia, dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

36. Cererea reconvențională:

A. nu este, în toate cazurile, de competența instanței sesizate cu cererea principală;

B. care nu poate fi soluționată în cadrul procedurii cu privire la cererile de valoare redusă întrucât nu se circumscrie domeniului de aplicare al acestei proceduri va fi respinsă ca inadmisibilă;

C. se depune, sub sancțiunea decăderii, în toate cazurile, cel mai târziu la primul termen de judecată.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

37. Cererea reconvențională:

A. este inadmisibilă într-o cerere privind evacuarea, formulată în procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept;

B. în legătură cu pretențiile din cererea de intervenție principală se va formula până la primul termen de judecată după admiterea în principiu a cererii de intervenție;

C. nu este supusă procedurii de verificare și regularizare, în afară de situația în care prin aceasta sunt chemate în judecată în calitate de pârâți și alte persoane decât reclamantul.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

38. Dacă într-un proces civil, pe rol, se formulează cerere reconvențională, este adevărat că:

A. pârâtul, pe calea cererii reconvenționale, poate formula orice pretenții proprii, în raport cu reclamantul;

B. pârâtul își poate îndrepta cererea reconvențională și împotriva altor persoane decât reclamantul din cererea principală, persoane ce dobândesc calitatea de pârâți în cererea reconvențională;

C. dacă reclamantul din cererea inițială devine pârât în cererea reconvențională, acesta poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

39. Cererea reconvențională:

A. poate fi formulată cel mai târziu la primul termen la care părțile sunt legal citate în procedura evacuării din imobilele folosite ori ocupate fără drept;

B. în procedura divorțului, poate fi făcută până la începerea dezbaterilor în fond, pentru toate faptele anterioare acestui moment, chiar anterioare sesizării instanței;

C. poate fi formulată în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării în fața primei instanțe, dacă legea nu dispune altfel.

(admitere INM, noiembrie 2019)

40. Cererea reconvențională, potrivit legii, poate fi formulată, ca regulă:

A. oricând în cursul judecății în fața instanței de fond;

B. odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată;

C. când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată, cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor în fața instanței de fond.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

41. În materia cererii reconvenționale:

A. reclamantul nu poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial;

B. în cazul în care pretențiile formulate prin cererea reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți;

C. cererea reconvențională se depune sub sancțiunea nulității cu cel puțin 5 zile înainte de primul termen de judecată.

(admitere în magistratură, august 2013)

42. Cererea reconvențională:

A. nu poate fi disjunsă în procesele de divorț;

B. se depune cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat, atunci când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată;

C. va putea fi soluționată, chiar dacă reclamantul a renunțat la dreptul subiectiv pretins.

(admitere în magistratură, mai 2018)

43. În cazul cererii reconvenționale:

A. dacă pretențiile formulate de către pârât privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea nu vor putea fi chemate în judecată în calitate de pârâți;

B. reclamantul nu poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial;

C. aceasta se timbrează după regulile aplicabile cererii de chemare în judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

44. Dacă pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic dedus judecății sau strâns legate de acesta:

A. întotdeauna, pentru a-și valorifica aceste pretenții, este obligat să formuleze cerere reconvențională;

B. poate formula o cerere reconvențională care trebuie depusă odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare,

cel mai târziu la primul termen de judecată, sub sancțiunea judecării separate a acesteia;

C. poate formula o cerere reconvențională care se va comunica reclamantului pentru a formula întâmpinare, nefiind aplicabilă procedura regularizării cererii de chemare în judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

45. Nu este adevărat că:

A. prin cererea reconvențională, pârâtul poate chema în judecată și alte persoane pe lângă reclamantul din cererea principală;

B. în cazul modificării cererii de chemare în judecată, legea prevede expres că întâmpinarea trebuie formulată în termen de 10 zile de la comunicarea cererii modificate;

C. întâmpinarea, față de cererea de chemare în judecată modificată, va fi cercetată de reclamant la dosarul cauzei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

46. Constituie apărare procedurală:

A. excepția de netimbrare a cererii reconvenționale, invocată de către reclamantul-pârât;

B. cererea de chemare în garanție formulată de către pârât;

C. compensația legală invocată de către pârât.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

47. Este inadmisibilă formularea unei cereri reconvenționale în următoarele cazuri:

A. pârâtul-intimat, într-o acțiune în revendicare, formulează cererea reconvențională direct în apel, având și acordul expres al reclamantului-apelant;

B. pârâtul formulează cererea reconvențională în cursul rejudecării fondului după casarea cu reținere;

C. pârâtul formulează o cerere reconvențională în urma admiterii contestației în anulare dacă obiectul căii de atac l-a constituit o hotărâre de primă instanță, motivul admiterii căii de atac fiind nelegala citare a pârâtului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

48. Cererea reconvențională:

A. depusă la primul termen de judecată, într-un proces în care întâmpinarea este obligatorie, va fi disjunsă și judecată separat;

B. este facultativă, în sensul că pârâtul își poate valorifica în toate cazurile pretențiile pe cale separată, nefiind necesară formularea unei cereri reconvenționale în acest scop;

C. poate fi formulată de pârât împotriva intervenientului principal.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

49. Cererea reconvențională:

A. poate fi formulată, în toate cazurile, doar dacă pârâtul are pretenții derivând din același raport juridic pe care se întemeiază cererea reclamantului;

B. poate determina extinderea cadrului procesual prin introducerea unor noi părți;

C. poate fi depusă doar împreună cu întâmpinarea.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

50. Într-un proces având ca obiect o acțiune în revendicare mobiliară:

A. pârâtul poate formula, pe calea cererii reconvenționale, o acțiune confesorie de uzufruct privind bunul revendicat;

B. reclamantul poate formula, pe cale accesorie, o cerere de sechestru asigurător pentru indisponibilizarea bunului până la soluționarea acțiunii în revendicare;

C. pârâtul poate formula cerere reconvențională doar împotriva reclamantului, nu și a unui alt coproprietar care să fie obligat împreună cu reclamantul la plata contravalorii îmbunătățirilor aduse bunului.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

51. Prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat administrarea probei cu martori, fără însă a indica numele și domiciliul acestora. Prin întâmpinare, pârâtul a arătat că proba nu poate fi încuviințată de către instanță, din cauza neindicării numelui martorilor și a domiciliului acestora. În cauză:

A. reclamantul nu era obligat să indice numele și domiciliul martorilor, putând face aceasta în termen de 5 zile după încuviințarea probei de către instanță;

B. proba cu martori era inadmisibilă;

C. indicarea în chiar cererea de chemare în judecată a numelui și domiciliului martorilor propuși reprezintă o condiție formală de propunere a probei cu martori impusă în mod expres de Codul de procedură civilă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

1.2. Etapele cercetării procesului și a dezbaterii în fond a procesului

1.2.1. Ședința de judecată. Încheierile

52. Președintele completului de judecată:

A. nu poate să limiteze în timp cuvântul reclamantului, întrucât ar încălca principiile contradictorialității și oralității, dar îi poate atrage atenția să se limiteze la obiectul cauzei;

B. la cererea părții interesate, pentru motive temeinice, poate schimba ordinea cauzelor de pe lista de ședință;

C. va da cuvântul reprezentantului Ministerului Public după celelalte părți, în cazul în care acesta a pornit acțiunea.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

53. În etapa de cercetare a procesului, instanța:

A. dă, în toate cazurile, calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile au dat prin convenție o altă calificare;

B. va constata care dintre pretenții sunt recunoscute și care contestate;

C. poate stabili pentru participanții în proces obligații în vederea efectuării în termen a expertizelor.

(admitere în magistratură, mai 2018)

54. Instanța va amâna, în mod obligatoriu, judecata cauzei:

A. pentru lipsă de apărare, dacă aceasta este temeinic justificată și nu este imputabilă pârâtului sau reprezentantului său;

B. în vederea comunicării către reclamantul care nu este prezent în ședință a cererii de chemare în garanție formulate de către pârât la acel termen de judecată și depuse la dosar;

C. pentru a da posibilitatea reclamantului, legal citat, dar care nu este prezent în ședință la primul termen de judecată, să își pregătească apărarea în privința excepției lipsei calității procesuale active invocate verbal de pârât, la acel termen.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

55. Amânarea judecății:

A. poate fi dispusă de către un singur judecător din completul de judecată, când cauza nu este în stare de judecată, iar cererea nu provoacă dezbateri;

B. pentru lipsă de apărare poate fi refuzată de către instanță, dar aceasta este obligată, la cererea părții, să amâne pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise;

C. poate fi dispusă doar la cererea unei părți.

(admitere în magistratură, mai 2018)

56. Amânarea judecății:

A. nu intervine atunci când partea care a propus un martor s-a obligat să îl prezinte la proces, iar acesta nu a venit, fără a fi citat, instanța putând păși la judecata pricinii;

B. este obligatorie atunci când instanța constată, la termen, că nu este semnată contestația la executare, iar contestatorul lipsește la acel termen, deși a fost legal citat;

C. dacă nu provoacă dezbateri, poate fi dispusă de către un singur judecător la instanțele la care completul este compus din mai mulți judecători.

(admitere INM, noiembrie 2019)

57. Intervenientul voluntar accesoriu în interesul pârâtului, a cărui cerere de intervenție a fost admisă în principiu, are termen în cunoștință:

A. în cazul reluării judecății, după ce a fost suspendată, numai dacă pârâtul a fost legal citat;

B. în cazul în care avocatul său, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul, a fost prezent la un termen de judecată;

C. pentru termenul la care a fost chemat la interogatoriu, dacă a fost prezent în ședință la încuviințarea probei cu interogatoriu, când s-a stabilit și termenul pentru administrarea acestei probe.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

58. Are termen în cunoștință:

A. partea care a depus cererea prin mandatar și a luat termenul în cunoștință;

B. partea care a fost citată pentru un termen la domiciliul ales, la cabinetul avocatului său, iar citația pentru acel termen a fost primită de persoana însărcinată cu primirea corespondenței;

C. deținutul care a fost prezent personal la un termen de judecată.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

59. Dacă la al doilea termen de judecată se constată că procedura de citare cu pârâtul nu a fost legal îndeplinită, instanța va dispune:

A. citarea pârâtului, reclamantul nemaifiind citat dacă a fost prezent la termenul anterior și are termen în cunoștință;

B. citarea atât a pârâtului, cât și a reclamantului, chiar prezent la termenul anterior, dacă reclamantul este deținut;

C. acordarea unui nou termen, fără a fi necesară citarea părților, dacă, potrivit legii, ședința se desfășoară în cameră de consiliu.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

60. În cazul în care partea a depus cererea de chemare în judecată prin mandatar și și-a ales domiciliul la mandatarul său, arătându-l pe acesta ca persoană însărcinată cu primirea actelor de procedură, iar mandatarul a semnat de primirea citației pentru un termen de judecată:

A. partea nu va mai fi citată în tot cursul judecății la acea instanță, chiar dacă nu se înfățișează la termenul pentru care a fost citată, afară de cazul în care prin lege se prevede altfel;

B. partea trebuie să fie citată pentru termenele ulterioare dacă nu se înfățișează la termenul pentru care a fost citată;

C. partea care se înfățișează înaintea instanței la termenul pentru care a fost citată nu va mai fi citată în tot cursul procesului, inclusiv în căile de atac.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

61. Are caracter interlocutoriu:

A. încheierea de admitere în principiu a unei cereri de intervenție;

B. încheierea prin care se dispune conexarea cauzelor;

C. încheierea prin care instanța a respins o excepție procesuală.

(admitere în magistratură, mai 2018)

62. Au caracter interlocutoriu următoarele încheieri premergătoare:

A. încheierea prin care se statuează asupra concludenței și utilității unei probe;

B. încheierea de estimare a duratei cercetării procesului;

C. încheierea prin care se soluționează o excepție procesuală sau o altă chestiune litigioasă.

(admitere INM, noiembrie 2019)

63. Încheierea de ședință:

A. este întocmită de grefier pentru fiecare ședință de judecată, inclusiv pentru termenul la care au avut loc dezbaterile, hotărârea pronunțându-se în aceeași zi;

B. este semnată numai de președintele completului de judecată, dacă judecata a avut loc în ședință publică, fără prezența publicului;

C. poate fi atacată separat, în cazurile anume prevăzute de lege.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

64. Încheierea de ședință:

A. prin care instanța își verifică competența are caracter interlocutoriu;

B. prin care este admisă excepția de litispendență se atacă separat cu recurs;

C. prin care este admisă în principiu chemarea în garanție se atacă separat cu apel.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

65. În ceea ce privește încheierea de ședință:

A. redactarea acesteia de grefier cu depășirea termenului de 3 zile de la data ședinței de judecată atrage nulitatea acesteia;

B. aceasta va cuprinde întotdeauna calea de atac;

C. prin care instanța a respins excepția lipsei calității procesuale active, ca neîntemeiată, aceasta are caracter interlocutoriu.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

1.2.2. *Excepțiile procesuale*

66. Excepțiile procesuale:

A. pot fi invocate, întotdeauna, de părți, procuror sau instanță din oficiu;

B. constituie apărări de fond;

C. țind la amânarea sau împiedicarea judecății.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

67. Instanța poate invoca din oficiu:

A. excepția necompetenței teritoriale de ordine privată;

B. excepția lipsei capacității procesuale de folosință;

C. excepția de nulitate a raportului de expertiză atunci când expertiza a necesitat o lucrare la fața locului și părțile nu au fost citate de expert potrivit legii.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

68. Instanța de judecată, cu privire la excepțiile procesuale invocate, poate pronunța următoarele soluții:

A. dacă excepția procesuală invocată este întemeiată, instanța o va admite, pronunțând în toate cazurile o încheiere cu caracter interlocutoriu;

B. dacă excepția procesuală invocată este neîntemeiată, instanța o va respinge printr-o încheiere interlocutorie;

C. dacă excepția procesuală invocată este întemeiată, instanța o va admite, pronunțând o încheiere preparatorie atunci când constată perimată cererea de chemare în judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

69. Fac parte din categoria excepțiilor de fond, absolute și peremptorii:

A. excepția prematurității, excepția inadmisibilității acțiunii în constatare atunci când este deschisă calea acțiunii în realizare, excepția conexității;

B. excepția autorității de lucru judecat, excepția lipsei calității procesuale active, excepția lipsei de interes;

C. excepția litispendenței, excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu, excepția lipsei calității procesuale pasive.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

70. În cazul excepției procesuale:

A. încheierea de respingere a excepției poate fi atacată numai odată cu fondul, dacă legea nu dispune altfel;

B. aceasta este analizată înaintea apărărilor de fond, chiar dacă excepția procesuală a fost unită cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei;

C. aceasta este analizată înaintea apărărilor de fond, numai dacă excepția procesuală a fost unită cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

71. În materia excepțiilor procesuale:

A. instanța se pronunță prin încheiere, cu excepția cazului în care respinge excepția de necompetență;

B. excepția necompetenței materiale se soluționează cu prioritate față de excepția nelegalei citări, deoarece numai o instanță competentă poate verifica dacă procedura de citare a fost legal îndeplinită;

C. dacă instanța nu se poate pronunța de îndată asupra excepției invocate, va acorda un termen scurt în vederea soluționării acesteia.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

72. În materia excepțiilor procesuale:

A. excepțiile vor putea fi unite cu administrarea probelor, numai cu acordul expres al părților;

B. pârâtul este obligat, sub sancțiunea decăderii, să invoce excepția lipsei capacității procesuale de folosință a reclamantului prin întâmpinare, iar, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, până la primul termen de judecată la care acesta este legal citat;

C. încheierea prin care, după admiterea excepției, instanța a rămas în continuare învestită poate fi atacată numai odată cu fondul, dacă legea nu dispune altfel.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

73. Excepția de necompetență:

A. odată admisă are ca efect anularea necondiționată de vătămare a actelor de procedură efectuate, inclusiv a procedurii de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată, care se va relua la instanța în favoarea căreia a operat declinarea de competență;

B. teritorială, atunci când unul dintre pârâți a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, poate fi invocată la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, de oricare dintre pârâți sau de instanță din oficiu;

C. teritorială, în cazul unei cereri formulate de un profesionist împotriva unui consumator, la o altă instanță decât cea a domiciliului consumatorului, poate fi invocată chiar și de instanță, din oficiu.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

74. Excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a avocatului semnatar al cererii reconvenționale formulate în primă instanță:

A. poate fi invocată numai de către reclamantul-pârât;

B. constituie o excepție de procedură;

C. se va admite dacă lipsurile privind dovada calității de reprezentant nu se acoperă în termenul de judecată acordat de instanță în acest sens și se va anula cererea reconvențională.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

75. Excepția lipsei calității procesuale active:

A. în cazul în care este admisă, va conduce la respingerea cererii formulate de reclamant;

B. în cazul în care este admisă, va conduce la nulitatea sau, după caz, anularea cererii;

C. poate fi invocată de către pârât prin întâmpinare, atunci când reclamantul nu face parte dintre subiectele raportului juridic litigios.

(admitere în magistratură, mai 2018)

76. Asemănător excepției lipsei capacității de exercițiu al drepturilor procedurale, excepția lipsei capacității procesuale de folosință:

A. poate fi invocată în orice stare a procesului;

B. poate fi invocată și de instanță, din oficiu;

C. dacă este admisă, actele de procedură îndeplinite de cel care nu are capacitate procesuală de folosință sunt lovite de nulitate absolută.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

77. Prin acțiunea formulată, reclamanta a solicitat ca pârâtul să fie obligat, prin hotărâre judecătorească, să restituie suma de 10.000 de lei, pe care o datorează în baza contractului de împrumut încheiat între părți. În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că între părți s-a încheiat contractul de împrumut autentificat la BNP „DC" sub nr. 2/2012, prin care debitorul pârât se obligă să restituie suma împrumutată la data de 01.11.2013. Deoarece debitorul nu și-a îndeplinit obligația la scadență, creditorul s-a adresat unui executor judecătoresc, cu o cerere de executare silită. Văzând că procedura de executare silită nu dă rezultatele așteptate, în sensul că nu își poate recupera banii, creditorul s-a adresat instanței de judecată, prin prezenta acțiune în pretenții. În aceste condiții:

A. poate fi invocată excepția lipsei de interes cu privire la cererea de chemare în judecată de către pârât sau de către instanță din oficiu;

B. excepția lipsei de interes invocată de pârât va fi respinsă, deoarece problema solvabilității debitorului nu poate împiedica accesul liber la justiție și este o chestiune care va avea relevanță doar în faza executării silite a hotărârii judecătorești;

C. în cazul în care se invocă excepția lipsei de interes a acțiunii, instanța va admite excepția și va respinge cererea de chemare în judecată ca lipsită de interes.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

78. Poate fi invocată în orice stare a procesului, în primă instanță:

A. excepția autorității de lucru judecat;

B. excepția necompetenței teritoriale absolute;

C. excepția conexității.

(admitere în magistratură, mai 2018)

79. Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta SC AA SA a solicitat, în contradictoriu cu pârâta BB, să se constate inexistența unui drept de creanță în cuantum de 30.000 de lei pe care pârâta îl pretinde în baza unei convenții. Creanța fusese notificată acționarului reclamantei printr-o adresă scrisă prin care îi solicitase acestuia să determine SC AA SA să achite creanța. Pârâta BB a invocat excepția lipsei de interes în promovarea acestei acțiuni, motivat de faptul, pe de o parte, că hotărârea ce urmează a se pronunța nu este titlu executoriu și, pe de altă parte, că pârâta a notificat acționarului reclamantei numai existența creanței, nepornind efectiv nicio procedură de recuperare a acesteia împotriva SC AA SA. De asemenea, pârâta BB a invocat și excepția inadmisibilității acțiunii în constatare, pentru că reclamanta nu a indicat dreptul său subiectiv recunoscut de lege. În acest caz:

A. excepția lipsei de interes trebuie admisă, deoarece interesul reclamantei SC AA SA nu este actual, motivat de faptul că pârâta BB nu a inițiat nicio procedură efectivă de recuperare a creanței;

B. excepția inadmisibilității trebuie respinsă ca neîntemeiată;

C. excepția lipsei de interes trebuie admisă, deoarece hotărârea ce urmează a se pronunța nu va fi titlu executoriu, astfel că reclamanta SC AA SA nu are niciun folos practic în promovarea unei asemenea acțiuni.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

80. La data de 01.10.2012, persoana A l-a împrumutat pe unchiul său B cu suma de 1.000 de euro, cu scadența la 01.11.2012. La data de 03.11.2015, creditorul introduce o acțiune în justiție, prin care solicită restituirea sumei împrumutate. Instanța invocă din oficiu, la primul termen de judecată, excepția prescripției extinctive. Pârâtul învederează instanței că are cunoștință că acțiunea este prescrisă, dar solicită ca instanța să se pronunțe asupra fondului cauzei. Instanța admite excepția și respinge acțiunea ca prescrisă. Față de această soluție:

A. reclamantul va putea ataca hotărârea, motivând că doar pârâtul este îndreptățit să invoce excepția prescripției extinctive;

B. doar pârâtul are calitate procesuală și interes de a ataca hotărârea, motivat de admiterea excepției, deoarece doar el, nu și reclamantul sau instanța, este îndreptățit să invoce prescripția extinctivă;

C. nu este admisibilă o cale de atac, deoarece, raportat la situația de fapt enunțată, normele privind prescripția sunt de ordine publică și, atunci când constată incidența lor, instanța este obligată să facă aplicarea acestor norme imperative.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

81. În ceea ce privește excepția autorității de lucru judecat:

A. aceasta poate fi invocată de instanță din oficiu, în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs;

B. aceasta nu poate fi invocată de parte direct înaintea instanței de recurs dacă partea nu a invocat-o la instanța de fond, fiindu-i respinsă;

C. ca efect al admiterii acestei excepții, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai nefavorabilă decât cea din hotărârea atacată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

82. Excepția autorității de lucru judecat:

A. poate fi invocată în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs;

B. poate fi invocată și din oficiu de către instanță;

C. poate fi invocată în apel numai dacă a fost invocată în primă instanță și s-a respins.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

83. Prin hotărârea pronunțată, prima instanță a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB. Împotriva acestei hotărâri declară apel reclamantul AA, solicitând admiterea apelului și schimbarea hotărârii apelate, în sensul admiterii în tot a cererii de chemare în judecată. Prin întâmpinarea formulată în apel, intimatul-pârât BB invocă excepția autorității de lucru judecat, arătând că între el și reclamantul AA a existat un proces având același obiect și aceeași cauză, soluționat prin hotărâre definitivă, prin care acțiunea a fost respinsă. În acest caz:

A. excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de pârât prin întâmpinare, pentru prima oară în fața instanței de apel;

B. chiar dacă constată că sunt întrunite condițiile autorității de lucru judecat, instanța de apel nu va putea admite apelul, întrucât apelantului i s-ar crea o situație mai rea în propria cale de atac decât aceea din hotărârea atacată;

C. instanța de apel, constatând că sunt întrunite condițiile autorității de lucru judecat, va putea admite apelul, cu consecința respingerii acțiunii pentru existența autorității de lucru judecat.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

84. După repunerea cauzei pe rol, suspendată pentru lipsa părților, în primă instanță, pârâtul PP invocă excepția perimării și excepția litispendenței. De la termenul la care s-a dispus suspendarea cauzei din vina părților până la data repunerii pe rol au trecut mai mult de 6 luni, fără ca termenul de perimare să fi fost întrerupt sau suspendat. În acest interval, reclamantul RR a introdus o nouă cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului PP, având

același obiect și aceeași cauză, cerere care a fost soluționată în primă instanță și se află în curs de judecată în apel. Instanța în fața căreia se invocă cele două excepții:

A. va admite excepția de litispendență, iar dosarul va fi trimis instanței de apel;

B. va constata perimarea, însă dosarul va fi trimis instanței de apel ca efect al litispendenței;

C. va constata perimarea, pronunțând o hotărâre în acest sens, această excepție trebuind examinată cu prioritate față de excepția de litispendență.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

1.2.3. Probele

85. Părțile au obligația de a proba:

A. textele care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege;

B. dreptul internațional cutumiar;

C. prin înscris autentic, orice act juridic, în toate cazurile în care acesta este atacat pentru fraudă.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

86. Dacă legea nu dispune altfel, dovezile care nu au fost cerute de către reclamant prin cererea de chemare în judecată pot fi cerute și încuviințate în cursul procesului dacă:

A. întâmpinarea nu este obligatorie;

B. necesitatea probei rezultă din modificarea cererii;

C. există acordul expres sau tacit al tuturor părților.

(admitere în magistratură, august 2013)

87. Cât privește regimul administrării probelor:

A. ordinea administrării va fi stabilită de către instanța de judecată;

B. dovada și dovada contrară vor fi administrate, atunci când este posibil, în aceeași ședință de judecată;

C. instanța de judecată nu va putea reveni asupra probelor deja încuviințate.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

88. Instanța poate reveni asupra probei testimoniale încuviințate:

A. în situația în care, după administrarea probei cu interogatoriu, apreciază că aceasta nu mai este necesară;

B. în situația în care martorul nu s-a putut prezenta la termenul la care a fost citat și a dovedit cu acte medicale imposibilitatea prezentării la acel termen de judecată;

C. în situația în care partea se obligă să aducă martorul la termen și, în mod imputabil, nu își îndeplinește această obligație.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

89. În absența ipotezelor de excepție prevăzute de lege, în care probele pot fi propuse și peste termen, probele se propun, sub sancțiunea decăderii:

A. de către pârât, în caz de completare de către reclamant a obiectului cererii de chemare de judecată având ca obiect revendicare imobiliară cu un capăt de cerere vizând pretenții, până la următorul termen de judecată ulterior completării;

B. de către intervenientul accesoriu, cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție;

C. de către debitor, în procedura ordonanței de plată, cu cel puțin 3 zile înaintea primului termen de judecată.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

90. Înscrisul autentic este:

A. doar înscrisul întocmit de către notarul public;

B. înscrisul sub semnătură privată care a fost prezentat notarului public spre a primi dată certă;

C. orice înscris emis de către autoritatea publică și căruia legea îi conferă acest caracter.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

91. În ceea ce privește înscrisul autentic:

A. dacă este întocmit fără respectarea formelor legale, nu poate avea în niciun caz valoare de înscris sub semnătură privată;

B. dacă este întocmit de o persoană incompatibilă, atunci este lovit de nulitate absolută, neputând fi folosit ca probă în procesul civil, chiar dacă este semnat de părți;

C. face deplină dovadă, față de orice persoană, până la declararea ca fals cu privire la constatările personale ale celui care l-a autentificat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

92. Înscrisul autentic face deplină dovadă, față de orice persoană, până la declararea sa ca fals:

A. cu privire la constatările făcute personal de către cel care a autentificat înscrisul, în condițiile legii;

B. cu privire la declarațiile părților cuprinse în înscrisul autentic;

C. cu privire la mențiunile din înscris care sunt în directă legătură cu raportul juridic al părților, chiar dacă nu constituie obiectul principal al actului.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

93. Înscrisul autentic:

A. face dovada, până la declararea sa ca fals, cu privire la declarațiile părților cuprinse în înscris;

B. face dovada, până la proba contrară, față de oricare alte persoane, cu privire la declarațiile părților cuprinse în înscris;

C. face dovada, până la declararea sa ca fals, cu privire la valabilitatea consimțământului părților din înscris.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

94. Formalitatea „bun și aprobat":

A. presupune ca înscrisul să fie scris în întregime cu mâna celui care îl subscrie și să fie scris cu mâna acestuia „bun și aprobat", cu arătarea în litere a sumei sau a cantității datorate;

B. nu este necesară în raporturile dintre profesioniști;

C. nu este necesară în cazul înscrisului sub semnătură privată, prin care o singură parte se obligă către o alta să îi plătească o sumă de bani, dacă părțile, de comun acord, au depus singurul original la un terț ales de ele.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

95. În cazul înscrisurilor sub semnătură privată, formalitatea „bun și aprobat" nu este necesară:

A. în cazul chitanțelor liberatorii;

B. atunci când mai multe persoane fizice se obligă distinct, prin același act, către un singur creditor persoană fizică, cu privire la diferite sume de bani;

C. în cazul încheierii unui contract sinalagmatic, în care una dintre părți se obligă la plata unei sume de bani.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

96. În materia probelor:

A. înscrisul sub semnătură privată, dacă nu respectă formalitatea multiplului exemplar, este lovit de nulitate relativă;

B. mărturisirea extrajudiciară verbală poate fi invocată în cazurile în care proba cu martori este admisibilă;

C. instanța la care se face expertiza prin comisie rogatorie va numi expertul și va stabili suma cuvenită acestuia.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

97. Instanța:

A. poate solicita trimiterea în original a testamentului depus la o altă instanță, pentru efectuarea expertizei grafoscopice în laboratoarele de specialitate, dacă aceasta nu se poate efectua la sediul arhivei acelei instanțe;

B. poate cita ca martor un terț în a cărui posesie se află un înscris, necesar soluționării cauzei, punându-i în vedere să prezinte înscrisul;

C. poate solicita înfățișarea registrelor profesioniștilor sau comunicarea lor, chiar dacă se află în circumscripția altei instanțe, numai la cererea părții interesate.

(admitere în magistratură, august 2013)

98. În cazul în care, potrivit legii, în cadrul unui proces civil, partea interesată AA formulează o cerere de verificare de înscrisuri cu privire la un înscris sub semnătură privată X/2020, tăgăduind scrierea ce i se atribuie în acest înscris:

A. instanța va obliga partea AA căreia i se atribuie scrierea să scrie sub dictarea sa părți din înscris, iar refuzul lui AA de a scrie va fi considerat obligatoriu ca o recunoaștere a scrierii;

B. instanța este obligată, în toate cazurile, să procedeze la verificarea înscrisului prin administrarea expertizei tehnice de specialitate;

C. rezultatul verificării înscrisului va fi consemnat într-o încheiere interlocutorie, care poate fi atacată doar odată cu fondul.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

99. Denunţarea ca fals a înscrisului:

A. de către una dintre părţi poate fi făcută cel mai târziu la primul termen de judecată după prezentarea respectivului înscris în proces;

B. are ca efect suspendarea de drept a judecăţii procesului civil şi înaintarea de îndată a înscrisului denunţat ca fals parchetului competent, dacă este indicat autorul falsului sau complicele acestuia;

C. poate avea ca efect suspendarea judecăţii procesului civil, dacă este indicat autorul falsului sau complicele acestuia.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

100. Începutul de dovadă scrisă:

A. pentru a fi valabil, trebuie datat;

B. este reprezentat şi de o copie legalizată a înscrisului sub semnătură privată, atunci când originalul este imposibil a fi prezentat;

C. nu trebuie să fie semnat de partea căreia i se opune.

(admitere INM, noiembrie 2019)

101. Poate constitui un început de dovadă scrisă:

A. un înscris care nu este semnat de către parte, dar care provine de la aceasta;

B. un înscris sub semnătură privată, semnat de părţi;

C. un înscris sub semnătură privată, care nu îndeplineşte cerinţa multiplului exemplar.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

102. În ceea ce priveşte proba cu martori:

A. aceasta este admisibilă împotriva unui înscris ce constată un act juridic pentru dovedirea căruia legea cere forma scrisă, atunci când părţile convin, fie şi tacit, să folosească această probă, însă numai în privinţa drepturilor de care ele pot să dispună;

B. dacă instanţa găseşte că întrebarea pusă de parte martorului tinde a proba un fapt a cărui dovedire este oprită de lege, va trece, din oficiu, în încheierea de şedinţă atât întrebarea formulată, cât şi motivul pentru care aceasta nu a fost încuviinţată;

C. în cazul în care proba se încuviinţează ca urmare a faptului că nevoia administrării acesteia a rezultat din cercetarea judecătorească şi partea nu o putea prevedea, lista martorilor se depune în termen de 5 zile de la încuviinţarea probei, sub sancţiunea decăderii.

(admitere INM şi în magistratură, 2018)

103. Este admisibilă proba cu martori propusă de reclamant pentru dovedirea:

A. viciului de consimţământ al erorii esenţiale asupra calităţilor substanţiale ale bunului vândut, indiferent de valoarea acestuia;

B. împrejurării de fapt a înmânării citaţiei către pârât la o anumită dată, atunci când lipseşte data din procesul-verbal întocmit de agentul procedural privind refuzul pârâtului de a semna dovada de înmânare;

C. unei vânzări a unui bun mobil cu o valoare mai mare de 250 de lei, dacă pârâtul este un profesionist şi a încheiat actul în exerciţiul activităţii sale profesionale.

(admitere INM şi în magistratură, 2015)

104. Este admisibilă proba cu martori:

A. în cazul în care legea cere forma scrisă pentru validitatea unui act juridic, dacă partea dovedeşte că s-a aflat în imposibilitate morală de întocmire a unui înscris;

B. pentru dovedirea faptului că starea sănătăţii unui soţ face imposibilă continuarea căsătoriei;

C. pentru dovedirea unor fapte contrare celor constatate personal de agentul procedural care a întocmit procesul-verbal de înmânare a citaţiei.

(admitere INM şi în magistratură, 2022)

105. AA formulează o cerere de chemare împotriva lui BB la judecătorie, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 150.000 de lei cu titlul de daune morale pentru atingeri aduse personalităţii sale. Pentru dovedirea prejudiciului cauzat solicită audierea a doi martori, respectiv soţia şi fiul reclamantului AA. Pârâtul BB formulează întâmpinare şi cere respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, solicitând, de asemenea, audierea a doi martori în apărare. La primul termen de judecată, cu ambele părţi prezente, instanţa încuviinţează toate probele solicitate. La al doilea termen, după audierea tuturor martorilor, pârâtul BB invocă faptul că martorii reclamantului se aflau în grad prohibit de rudenie şi nu puteau fi audiaţi, iar reclamantul AA modifică cuantumul pretenţiilor la 300.000 de lei, solicitând declinarea competenţei de soluţionare a cauzei la tribunal. În acest context, instanţa de judecată:

A. va declina soluţionarea cauzei în favoarea tribunalului;

B. va respinge excepţia de necompetenţă materială;

C. va constata că a existat un acord tacit al părţilor cu privire la audierea martorilor aflaţi în grad prohibit de rudenie.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

106. Reclamanţii A şi B au solicitat instanţei să pronunţe o hotărâre care să ţină loc de act autentic de vânzare-cumpărare a imobilului (casă şi teren), dobândit cu 18 ani în urmă de la pârâţii C şi D. Reclamanţii au susţinut că la momentul încheierii convenţiei au achitat integral preţul, intrând imediat şi în stăpânirea imobilului. Pârâţii au negat existenţa acestei convenţii, explicând că reclamanţii au fost toleraţi să locuiască în imobilul respectiv. Reclamanţii au solicitat admiterea probei testimoniale, susţinând că există martori care au fost prezenţi la momentul încheierii înţelegerii şi când pârâtul D a încasat preţul. De asemenea, reclamanţii au motivat lipsa unui înscris ca mijloc de probă prin aceea că reclamanta A este fiica pârâtei C şi sora pârâtului D, iar la momentul încheierii convenţiei, aceasta nu şi-a putut imagina că vor exista discuţii cu privire la înţelegerea făcută. În aceste condiţii:

A. proba testimonială este admisibilă, deoarece părţile au fost în imposibilitate morală să preconstituie un înscris pentru dovedirea actului juridic;

B. cererea se taxează cu taxă de timbru fixă, deoarece se cere doar constatarea existenţei dreptului de proprietate în patrimoniul reclamanţilor, nu şi realizarea acestuia;

C. proba testimonială este admisibilă doar dacă există un început de dovadă scrisă şi reclamanţii dovedesc calitatea relaţiilor cu părţii, respectiv că acestea erau incompatibile cu comportări din care ar reieşi o lipsă de încredere a unora faţă de alţii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

107. Prin cererea de chemare în judecată promovată împotriva pârâtului BB, reclamantul AA solicită anularea contractului de vânzare cu clauză de întreţinere, întrucât consimţământul acestuia a fost viciat prin dol. În dovedirea pretenţiilor sale, reclamantul AA solicită administrarea probei cu înscrisuri, interogatoriul pârâtului BB şi proba cu martori, însă nu indică în cererea de chemare în judecată numele şi adresele acestora. La termenul la care se pune în discuţie cererea de probatorii, reclamantul AA se prezintă însoţit de doi martori care îi sunt rude de gradul al III-lea. În acest caz:

A. în ceea ce priveşte condiţiile de admisibilitate a probei cu cei doi martori, aceasta este inadmisibilă, deoarece nu este permisă, în niciun caz, împotriva sau peste ceea ce cuprinde un înscris;

B. dovezile care nu au fost propuse prin cererea de chemare în judecată sau care au fost propuse, dar cu nerespectarea regulilor formale referitoare la cuprinsul cererii de chemare în judecată, vor putea fi cerute şi încuviinţate dacă administrarea acestora nu duce la amânarea judecăţii;

C. reclamantul AA şi pârâtul BB pot conveni expres sau tacit ca persoanele care nu pot fi martori, datorită gradului de rudenie, să fie ascultate ca martori.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

108. Este adevărat că:

A. eroarea şi dolul pot fi dovedite cu proba cu martori, chiar şi atunci când actul juridic a fost constatat prin înscris autentic;

B. cauza ilicită sau imorală nu se poate dovedi cu proba cu martori atunci când actul juridic a fost constatat prin înscris autentic;

C. proba cu martori este admisibilă pentru lămurirea sensului exact al unor clauze contractuale, dacă acestea sunt susceptibile de mai multe înţelesuri.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

109. Instanţa va încuviinţa înlocuirea martorului:

A. în toate situaţiile în care, din cauză de boală, nu poate veni în instanţă;

B. în toate cazurile în care lipseşte la prima citare;

C. doar în caz de moarte, dispariție sau motive bine întemeiate.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

110. În materia probelor în procesul civil:

A. prezumțiile judiciare, care au greutatea și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins, pot fi primite atunci când se cere lămurirea clauzelor unui act juridic încheiat în forma scrisă prevăzută de lege pentru dovedirea sa;

B. mărturisirea judiciară poate fi revocată numai în cazul în care a fost urmarea unei erori cu privire la aplicarea unui text legal;

C. dacă pârâtul a denunțat ca fals înscrisul prezentat de reclamant în proces, indicându-l drept complice pe reclamant, instanța va suspenda obligatoriu judecata procesului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

111. În cazul în care instanța de judecată a dispus efectuarea unei expertize la fața locului:

A. dacă una dintre părți opune rezistență la efectuarea lucrării, instanța va autoriza, în toate cazurile, folosirea forței publice, în scopul efectuării expertizei, prin încheiere executorie;

B. cheltuielile efectuate cu expertiza până la data în care una dintre părți împiedică în orice mod efectuarea expertizei vor fi suportate de partea care s-a opus efectuării expertizei;

C. expertiza nu poate fi făcută decât după citarea părților, de către instanță, prin scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

112. Mărturisirea judiciară:

A. poate fi obținută numai prin intermediul interogatoriului;

B. poate fi divizată împotriva autorului atunci când cuprinde fapte distincte și care nu au legătură între ele;

C. poate fi revocată dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de drept scuzabile.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

113. Mărturisirea judiciară:

A. poate fi divizată împotriva autorului ei, în cazurile în care cuprinde fapte distincte și care au legătură între ele;

B. este admisibilă pentru dovedirea motivelor de recuzare;

C. poate fi revocată, dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile.

(admitere în magistratură, mai 2018)

114. Mărturisirea judiciară:

A. poate fi scindată atunci când cuprinde fapte distincte și care nu au legătură între ele;

B. nu poate fi niciodată revocată;

C. poate fi revocată dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

115. Mărturisirea:

A. poate fi făcută doar în cadrul procedurii interogatoriului;

B. poate conduce la confruntarea părților în procesul civil, când ambele părți sunt de față la luarea interogatoriului;

C. extrajudiciară verbală nu poate fi invocată în cazurile în care proba cu martori nu este admisă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

116. Instanța poate încuviința proba cu interogatoriul, în situația în care:

A. intervenientul principal solicită încuviințarea acestei probe la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție;

B. reclamantul solicită încuviințarea acestei probe la ultimul termen de judecată, anterior deschiderii dezbaterilor în fond, existând acordul expres al celorlalte părți;

C. se solicită această probă pentru dovedirea motivelor de recuzare.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

117. Referitor la procedura administrării probelor de către avocați:

A. aceasta poate avea loc în orice litigiu dacă părțile prezente personal sau reprezentate prin avocat convin acest lucru;

B. dacă s-a încuviințat audierea ca martori a copiilor care nu au împlinit vârsta de 14 ani, aceasta se va face numai de către instanța judecătorească;

C. dacă s-a dispus cercetarea la fața locului, aceasta se va face numai de către instanța judecătorească.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

118. În ceea ce privește administrarea probelor de către avocați:

A. consimțământul pentru administrarea probelor de către avocați poate fi dat și de mandatarii părților dacă aceștia au procură generală de reprezentare în instanță;

B. pentru derularea acestei proceduri, fiecare parte are obligația să își aleagă domiciliul la avocatul care o reprezintă;

C. pentru administrarea probelor, instanța va stabili un termen de până la 6 luni, care nu poate fi prelungit.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

1.2.4. Asigurarea probelor

119. Cererea de asigurare a probelor:

A. se soluționează în camera de consiliu;

B. este de competența judecătoriei, în cazul în care este formulată pe cale principală;

C. în cazul în care este respinsă, încheierea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

120. AA, cu domiciliul în București, formulează o cerere de asigurare de probe în contradictoriu cu BB, cu domiciliul în Ploiești, înainte de declanșarea procesului pe fond, respectiv acțiune cu privire la restituire bun mobil (autoturism) aflat în depozit în valoare de 250.000 de lei. Prin cererea de asigurare de dovezi, AA solicită instanței audierea martorului X, declarația acestuia fiind necesară viitorului proces de restituire a autoturismului aflat în depozit. Cererea este motivată de faptul că martorul X este în vârstă, iar starea sa de sănătate ar face dificilă audierea sa în viitor. În acest context:

A. cererea de asigurare de probe este de competența materială a tribunalului;

B. cererea de asigurare de probe se va soluționa în camera de consiliu, prin încheiere;

C. dacă se respinge cererea de asigurare de probe, instanța competentă va pronunța o încheiere care poate fi atacată separat, de partea interesată, numai cu apel în 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

121. Cererea de asigurare a probelor:

A. făcută înainte de judecată este de competența judecătoriei, chiar dacă valoarea pretenției care ar urma să fie dedusă judecății este de peste 200.000 de lei;

B. se judecă fără citare, însă instanța va putea dispune și citarea părților, în caz de pericol în întârziere;

C. nu poate avea ca obiect recunoașterea unui înscris, întrucât recunoașterea înscrisului se poate face în procedura interogatoriului sau a verificării de scripte.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

122. În cazul procedurii de asigurare a probelor:

A. încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac;

B. încheierea de respingere a cererii de asigurare poate fi atacată separat cu recurs;

C. încheierea prin care se constată administrarea probelor asigurate nu este supusă niciunei căi de atac.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

123. În ceea ce privește procedura de asigurare a probelor:

A. încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și poate fi atacată separat numai cu apel;

B. încheierea prin care se constată administrarea probelor asigurate nu este supusă niciunei căi de atac;

C. întâmpinarea este obligatorie.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

124. Încheierea de admitere a cererii de asigurare de probe:

A. este supusă numai apelului;

B. poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea părților;

C. este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

125. Nu este supusă niciunei căi de atac:

A. încheierea de admitere în principiu a cererii de arătare a titularului dreptului;

B. încheierea de admitere a cererii de asigurare de probe;

C. încheierea prin care s-a respins recuzarea ca neîntemeiată.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

1.2.5. Incidente procedurale

126. Suspendarea voluntară a judecății:

A. se dispune, la cererea pârâtului, dacă reclamantul a cerut judecarea în lipsă, iar la strigarea cauzei a răspuns doar pârâtul;

B. spre deosebire de suspendarea de drept, este lăsată la aprecierea instanței;

C. se dispune de judecătorie printr-o încheiere care, spre deosebire de încheierea prin care se admite cererea de repunere pe rol, este supusă recursului pe cale separată.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

127. Intervine suspendarea de drept a judecății:

A. când amândouă părțile o cer;

B. cererii de chemare în garanție până la soluționarea cererii principale, în cazul disjungerii cererii de chemare în garanție de cererea principală;

C. dacă o parte a denunțat ca fals un înscris prezentat în proces și este indicat autorul falsului sau complicele acestuia.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

128. Nu intervine suspendarea de drept a judecății:

A. când s-a înregistrat o plângere penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea, dacă legea nu prevede altfel;

B. în cazul ivirii unui conflict de competență;

C. în cazul în care s-a formulat o cerere de strămutare a procesului întemeiată pe motive de siguranță publică.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

129. Procesul a fost suspendat prin încheierea dată la termenul din 04.05.2015, pentru lipsa părților legal citate, iar una dintre părți decedează la data de 04.10.2015. În aceste condiții:

A. la termenul din 10.11.2015, în urma repunerii pe rol, din oficiu, instanța va constata că a intervenit perimarea cererii de chemare în judecată;

B. la termenul din 10.11.2015, în urma repunerii pe rol, instanța va constata că cererea de chemare în judecată nu s-a perimat;

C. cursul termenului de perimare, în acest caz, începe să curgă din nou de la data decesului părții.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

130. Suspendarea judecății intervine în mod obligatoriu:

A. când s-a formulat o cerere de recuzare;

B. când s-a ivit conflictul de competență;

C. când s-a formulat o cerere de strămutare.

(admitere în magistratură, august 2013)

131. Suspendarea de drept a judecării cauzei nu intervine în cazul:

A. conflictului negativ de competență;

B. formulării unei cereri de strămutare;

C. când dezlegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

132. Suspendarea este facultativă și rămâne la aprecierea instanței judecătorești:

A. în caz de strămutare, dacă partea interesată solicită suspendarea procesului pentru care s-a formulat cererea de strămutare;

B. în cazul în care, după o amânare a judecății în temeiul învoielii părților, ele nu stăruie în judecată;

C. în cazul în care pârâtul nu îndeplinește obligațiile stabilite în cursul judecății, potrivit legii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

133. Suspendarea judecății este lăsată la aprecierea instanței atunci când:

A. dezlegarea cauzei depinde în întregime de existența sau inexistența unui drept care formează obiectul unei alte judecăți;

B. toate părțile o cer;

C. desfășurarea normală a procesului este împiedicată, din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor stabilite în cursul judecății potrivit legii.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

134. Suspendarea judecății este facultativă:

A. în cazul ivirii unui conflict de competență până la soluționarea acestuia;

B. în cazul în care amândouă părțile procesului o cer;

C. când dezlegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

135. În ceea ce privește suspendarea judecării cauzei:

A. când, într-o cauză similară, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a fost sesizată cu o cerere de decizie preliminară, judecarea cauzei se suspendă de drept;

B. dacă instanța formulează o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit prevederilor tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, instanța poate suspenda judecata;

C. dacă după o amânare a judecății în temeiul învoielii părților, acestea nu stăruie în judecată, aceasta va fi suspendată.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

136. Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Judecătoriei J., AA a solicitat anularea clauzelor contractului de credit privitoare la comisionul de administrare și rambursarea creditului în moneda în care a fost acordat, respectiv CHF. Prin întâmpinare, pârâta BB a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată. La primul termen de judecată, reclamantul AA a formulat cerere de suspendare a cauzei, argumentând că, într-o cauză similară, a fost sesizată Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară. În acest context:

A. instanța va respinge cererea de suspendare, întrucât Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu a fost sesizată în cauza dedusă judecății, astfel încât nu sunt îndeplinite condițiile suspendării facultative;

B. instanța poate admite cererea de suspendare facultativă a cauzei, prin încheiere, întrucât sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară într-o cauză similară constituie un caz de suspendare facultativă a cauzei;

C. în situația în care instanța va admite cererea de suspendare, pârâta BB poate ataca cu recurs, în mod separat, încheierea prin care s-a dispus suspendarea cauzei până la pronunțarea unei decizii de către Curtea Europeană de Justiție, cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

137. La primul termen de judecată, din data de 01.10.2020, reclamantul AA și pârâtul BB nu se prezintă, deși procedura de citare a fost legal îndeplinită pentru ambele părți. Instanța a suspendat judecata procesului pentru lipsa părților, deoarece nu se solicitase judecata în lipsă, încheierea de suspendare fiind comunicată părților în ziua de vineri, 02.10.2020. Reclamantul AA formulează recurs împotriva încheierii de suspendare și îl depune la instanță în ziua de joi, 15.10.2020. Prin întâmpinarea la recurs, pârâtul BB solicită instanței să constate decăderea reclamantului AA din dreptul de a formula recurs, întrucât a fost introdus peste termenul legal de 5 zile de la comunicarea încheierii de suspendare. În acest caz:

A. instanța va constata că recursul este formulat în termen;

B. în cazul în care recursul va fi respins, o cerere ulterioară a reclamantului AA de repunere pe rol a procesului de fond va fi inadmisibilă;

C. dacă suspendarea este dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție, recursul formulat de reclamantul AA este inadmisibil.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

138. Perimarea:

A. operează de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă cererea de chemare în judecată a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni;

B. poate interveni și în privința cererii de reexaminare a încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată, pronunțată în etapa regularizării acesteia;

C. se suspendă ca efect al admiterii cererii de repunere a cauzei pe rol, formulată de partea care justifică un interes.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

139. Perimarea:

A. poate fi invocată și pe cale de excepție, în camera de consiliu sau în ședință publică;

B. nu se poate constata din oficiu;

C. cererii de chemare în judecată poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

140. Termenul de perimare:

A. poate fi întrerupt printr-o cerere de intervenție principală formulată de un terț care dorește să fie introdus în cauză, dacă aceasta este legal timbrată și întrunește condițiile pentru a fi admisă în principiu;

B. nu curge dacă suspendarea judecății a intervenit ca urmare a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, chiar și după pronunțarea acesteia;

C. nu curge împotriva incapabililor.

(admitere INM, noiembrie 2019)

141. În ceea ce privește perimarea cererii de chemare în judecată:

A. perimarea poate fi invocată de instanță din oficiu, în orice fază a judecății, chiar direct în căile de atac;

B. excepția de perimare este o excepție de fond, relativă și peremptorie;

C. perimarea poate fi invocată și pe cale de excepție în camera de consiliu sau în ședință publică.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

142. Perimarea cererii de chemare în judecată:

A. poate fi invocată pentru prima oară în instanța de apel;

B. se constată la cererea părții interesate ori din oficiu, prin hotărâre, pronunțată după citarea părților, care se atacă în termen de 5 zile de la pronunțare, numai cu recurs;

C. lipsește de efecte toate actele de procedură făcute în acea instanță, părțile neputându-se folosi de niciunul dintre acestea într-o nouă cerere de chemare în judecată.

(admitere în magistratură, mai 2018)

143. Perimarea cererii de chemare în judecată:

A. la fel ca perimarea executării silite, lipsește de efecte toate actele efectuate anterior constatării perimării, indiferent de efectele produse de acestea;

B. nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel;

C. la fel ca perimarea instanței, presupune lăsarea în nelucrare a cererii din motive imputabile părții.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

144. Perimarea:

A. spre deosebire de nulitatea absolută a actului de procedură, nu operează de drept;

B. operează numai în legătură cu cererea principală, iar nu și cu cererea reconvențională atunci când, ulterior suspendării cauzei pentru lipsa părților, pârâtul-reclamant a îndeplinit un act de procedură în vederea judecării doar a cererii reconvenționale;

C. nu operează în cazul unei cereri de divorț dacă, după trecerea unui termen de 6 luni de la lăsarea în nelucrare a pricinii, intervine împăcarea părților.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

145. Hotărârea prin care judecătoria constată perimarea:

A. unei cereri de ordonanță președințială este supusă căii de atac a apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor;

B. se dă fără motivare, deoarece grefierul este obligat să întocmească un referat asupra actelor de procedură în legătură cu perimarea;

C. lipsește de efecte toate actele de procedură făcute în acea instanță, însă probele pot fi folosite de părți într-un nou proces, chiar dacă a intervenit o modificare legislativă a competenței materiale în favoarea tribunalului, în măsura în care instanța astfel învestită socotește că nu este necesară refacerea lor.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

146. Hotărârea care constată perimarea:

A. este supusă recursului, la instanța superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare;

B. poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la comunicare;

C. este definitivă când perimarea s-a constatat de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

147. Hotărârea prin care instanța constată perimarea:

A. nu este supusă niciunei căi de atac;

B. este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare;

C. este supusă recursului, care va fi judecat de Completul de 5 judecători, când perimarea se constată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

148. În ceea ce privește perimarea:

A. dacă instanța constată că perimarea nu a intervenit, pronunță o încheiere care este supusă separat recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare;

B. dacă instanța constată că a intervenit perimarea, pronunță o hotărâre care este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care perimarea este constatată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, caz în care hotărârea de perimare este definitivă;

C. aceasta operează și în cazul cererilor de competența unor organe de jurisdicție din afara sistemului instanțelor judecătorești, în măsura în care nu există o normă specială care să dispună altfel.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

149. La data de 12.05.2021 s-a dispus suspendarea unei cauze aflate pe rolul Judecătoriei P., pentru lipsa părților legal citate. La data de 22.12.2021 a fost fixat termen pentru discutarea perimării acestei cauze. La dosarul cauzei se constată depusă, de către reclamant, o cerere de repunere pe rol a cauzei (înregistrată la data de 08.11.2021), care a fost anulată ca netimbrată. În acest caz, instanța:

A. va constata perimarea cererii de chemare în judecată;

B. va reține că nu a intervenit întreruperea termenului de perimare;

C. va constata că cererea nu este perimată pe considerentul că a operat o suspendare a termenului de perimare.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

150. Poate fi atacată, potrivit legii, cu recurs:

A. încheierea de suspendare a judecării procesului pronunțată de curtea de apel;

B. hotărârea prin care o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție a constatat perimarea cererii;

C. încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus suspendarea judecării procesului.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

151. AA formulează o cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului BB, solicitând obligarea acestuia la plata unei sume de bani. Prin întâmpinare, pârâtul BB solicită respingerea cererii de chemare în judecată, solicitând și judecarea cauzei în lipsă. Prin sentința pronunțată de instanța de fond, cererea de chemare în judecată este respinsă ca neîntemeiată. Reclamantul AA formulează apel, iar intimatul-pârât BB nu formulează întâmpinare la apel. La primul termen în apel, instanța, constatând lipsa nejustificată a ambelor părți, legal citate, și că niciuna dintre părți nu a cerut judecarea în lipsă, pentru faza apelului, dispune suspendarea judecării apelului. Intimatul-pârât BB formulează recurs după 35 de zile de la comunicarea încheierii de suspendare, motivat de faptul că a solicitat judecarea în lipsă la prima instanță, iar apelantul-reclamant AA, prin întâmpinare la recurs, invocă tardivitatea recursului. În acest caz, instanța de recurs:

A. va respinge excepția tardivității recursului;

B. va respinge recursul ca nefondat;

C. va admite recursul, va casa încheierea de suspendare și va trimite cauza pentru continuarea soluționării apelului.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

152. Judecătoria Sfântu Gheorghe a soluționat în primă instanță o cerere de partaj succesoral. Tribunalul Covasna, investit cu judecarea căii de atac, a dispus prin încheiere suspendarea judecății, apreciind că dezlegarea cauzei depinde de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți. Împotriva acestei încheieri:

A. partea interesată va putea formula recurs, care este admisibil și în cazul în care este exercitat împotriva încheierii de suspendare a judecății pronunțate de instanța de apel, chiar dacă în prezentul litigiu apelul este ultima cale de atac de reformare;

B. se poate formula recurs în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii de suspendare a judecății;

C. recursul este inadmisibil, deoarece hotărârea Tribunalului Covasna este, potrivit legii, definitivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

1.2.6. Actele procesuale de dispoziție ale părților

153. În cazul renunțării la însuși dreptul pretins judecății:

A. renunțarea se poate face numai prin înscris autentic;

B. instanța pronunță o hotărâre prin care va respinge cererea în fond;

C. efectele renunțării se produc fără a fi necesar acordul pârâtului, indiferent de momentul procesual în care intervine renunțarea.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

154. Spre deosebire de renunțarea la judecată, în cazul renunțării la dreptul pretins:

A. aceasta poate avea loc în căile de atac, fără a fi necesar acordul pârâtului;

B. când renunțarea este făcută în căile extraordinare de atac, vor fi anulate hotărârile pronunțate în cauză;

C. hotărârea prin care se ia act de renunțare în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție este supusă recursului, care se judecă de Completul de 5 judecători.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

155. Asemănător renunțării la judecată, în cazul renunțării la dreptul subiectiv pretins:

A. instanța va pronunța o hotărâre care este supusă, în toate cazurile, recursului;

B. dacă renunțarea este făcută în instanța de apel, hotărârea primei instanțe va fi anulată în tot sau în parte, în măsura renunțării, iar cererea se va respinge pe fond;

C. aceasta se poate face și verbal în ședința de judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

156. Instanța de judecată se va pronunța prin hotărâre definitivă:

A. când reclamantul renunță la judecată în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

B. când reclamantul renunță la dreptul subiectiv civil dedus judecății în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

C. când perimarea se constată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

157. Renunțarea la dreptul pretins:

A. se poate face doar cu acordul expres sau tacit al celeilalte părți, dacă reclamantul își exprimă voința la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestui moment;

B. determină respingerea cererii de chemare în judecată ca nefondată;

C. care are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție va determina pronunțarea unei hotărâri care este supusă recursului ce va fi judecat de Completul de 5 judecători.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

158. În materia incidentelor procedurale:

A. atât renunțarea la judecată, cât și renunțarea la dreptul pretins se pot face verbal, în ședința de judecată;

B. cursul perimării este întrerupt dacă una dintre părți este pusă sub curatelă;

C. recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata este admisibil, chiar dacă hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

159. Există următoarele asemănări între renunțarea la judecată și renunțarea la dreptul pretins:

A. ambele renunțări se fac numai prin înscris autentic;

B. dacă renunțarea intervine în instanța de apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză;

C. hotărârea prin care instanța ia act de renunțare este supusă numai apelului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

160. La primul termen de judecată în fața primei instanțe, cu procedura de citare legal îndeplinită, reclamantul AA, prezent personal, renunță la dreptul pretins împotriva pârâtului BB. În această situație:

A. declarația sa de renunțare va fi luată în considerare numai dacă este conținută într-un înscris autentic notarial;

B. hotărârea pronunțată de instanța de judecată va putea fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare;

C. instanța va pronunța o hotărâre prin care va respinge cererea în fond, fără a fi necesar acordul pârâtului.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

161. Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Judecătoriei J., reclamantul AA a solicitat rezoluțiunea contractului de vânzare cu clauză de întreținere încheiat cu pârâtul BB. La al doilea termen de judecată, cu procedura de citare legal îndeplinită, la apelul părților răspunde reclamantul AA, pârâtul BB fiind lipsă. La acest termen reclamantul AA depune o cerere de renunțare la judecată. În acest context:

A. instanța va dispune comunicarea cererii de renunțare la judecată pârâtului BB și îi va pune în vedere să își exprime poziția cu privire la cererea de renunțare;

B. având în vedere că renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului BB, îl va obliga pe reclamantul AA la cheltuieli de judecată;

C. hotărârea prin care Judecătoria J. constată renunțarea la judecată nu este supusă niciunei căi de atac.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

162. Este necesar acordul pârâtului cu privire la:

A. proba cu martori propusă de reclamant, în termen și cu respectarea formelor prevăzute de lege, pentru dovedirea contractului de împrumut în valoare de 10.000 de lei, încheiat cu pârâtul, chiar dacă reclamantul face dovada că a pierdut înscrisul constatator al contractului din pricina unui caz de forță majoră;

B. renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată, la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestuia;

C. modificarea cererii de chemare în judecată până la primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat.

(admitere INM, noiembrie 2019)

163. Renunțarea la judecată:

A. făcută de unul dintre reclamanți, prin înscris autentic, este opozabilă celorlalți reclamanți;

B. se poate face prin mandatar cu procură specială;

C. se poate face și verbal în ședința de judecată.

(admitere în magistratură, august 2013)

164. Renunțarea la judecata cererii reconvenționale:

A. poate fi făcută de către mandatarul cu procură specială al pârâtului-reclamant;

B. poate fi făcută și verbal, în ședința de judecată;

C. nu se poate face decât cu acordul expres al reclamantului-pârât, dacă renunțarea are loc la primul termen la care părțile sunt legal citate.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

165. Renunțarea la judecată:

A. se poate face numai prin cerere scrisă;

B. făcută de unul din reclamanți nu este opozabilă celorlalți reclamanți, în caz de coparticipare procesuală activă;

C. se poate face fără consimțământul pârâtului numai până la comunicarea cererii de chemare în judecată acestuia.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

166. Renunțarea reclamantului la judecată:

A. se constată, în toate cazurile, prin hotărâre definitivă;

B. nu va produce efecte, niciodată, fără acordul expres al pârâtului;

C. dacă se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

167. În ceea ce privește cheltuielile de judecată:

A. efectuate de intervenientul accesoriu, acestea se suportă de partea în apărarea căreia a intervenit, dacă aceasta din urmă câștigă procesul;

B. dovada existenței și întinderii lor se depune numai până la terminarea cercetării procesului;

C. pe care le-a făcut pârâtul, acestea se suportă, la cerere, de reclamantul care renunță la judecată după comunicarea cererii de chemare în judecată.

(admitere INM, noiembrie 2019)

168. Cererea de chemare în judecată, formulată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB, a fost admisă prin sentința civilă nr. X/2019 pronunțată în dosarul nr. Y/2019. Cu această ocazie, cererea reclamantului AA de obligare a pârâtului BB la plata cheltuielilor de judecată, constând în onorariu avocațial, a fost respinsă ca neîntemeiată, având în vedere că reclamantul nu a depus la dosarul cauzei înscrisuri justificative ale acestor cheltuieli. Reclamantul AA formulează apel împotriva soluției de respingere a cererii de acordare a cheltuielilor de judecată. Apelul se respinge ca nefondat, iar părțile nu formulează recurs. Ulterior, reclamantul AA formulează o nouă cerere de chemare în judecată, constituindu-se dosarul nr. Z/2021, prin care solicită obligarea pârâtului BB la plata cheltuielilor de judecată constând în onorariu de avocat provenite din dosarul nr. Y/2019. În acest context:

A. întrucât a câștigat procesul în dosarul nr. Y/2019, reclamantul AA este îndreptățit să obțină în dosarul nr. Z/2021 obligarea pârâtului BB la plata cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat aferent dosarului nr. Y/2019;

B. pentru apelul promovat de reclamantul AA împotriva sentinței civile nr. X/2019 date în dosarul nr. Y/2019 nu trebuie achitată, conform legii, taxă judiciară de timbru;

C. dacă reclamantul AA nu ar fi solicitat acordarea cheltuielilor de judecată în primă instanță în dosarul nr. Y/2019, ar fi fost îndreptățit să solicite, în cadrul dosarului nr. Z/2021, și cheltuieli de judecată aferente acestui din urmă dosar, sub rezerva dovedirii acestora, în condițiile legii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

169. În cazul achiesării pârâtului la pretențiile reclamantului:

A. hotărârea primei instanțe dată în baza recunoașterii pârâtului este executorie de drept de la data pronunțării;

B. hotărârea primei instanțe dată în baza recunoașterii pârâtului poate fi atacată numai cu apel la instanța ierarhic superioară;

C. când recunoașterea pretențiilor a fost făcută înaintea instanței de apel, hotărârea primei instanțe va fi anulată în măsura recunoașterii, dispunându-se admiterea, în mod corespunzător, a cererii.

(admitere INM și în magistratură, 2016; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

170. Când pârâtul a recunoscut pretențiile reclamantului, judecătoria, ca instanță de fond:

A. va da, din oficiu, o hotărâre în măsura recunoașterii;

B. va continua judecata, dacă recunoașterea este parțială, cu privire la pretențiile rămase nerecunoscute;

C. va pronunța o hotărâre, la cererea reclamantului, care poate fi atacată cu apel la instanța ierarhic superioară.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

171. Reclamantul AA formulează o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul BB, cerere de competența Judecătoriei X. La primul termen de judecată, în fața Judecătoriei X., pârâtul BB achiesează parțial la pretențiile reclamantului AA. În acest caz:

A. instanța, din oficiu, va da o hotărâre parțială, în măsura recunoașterii, și va continua judecata cu privire la pretențiile rămase nerecunoscute;

B. în lipsa unei cereri a reclamantului AA de pronunțare a unei hotărâri parțiale, instanța va respinge în parte, în măsura recunoașterii, cererea de chemare în judecată ca rămasă fără obiect;

C. dacă instanța va pronunța, potrivit legii, o hotărâre parțială conform achiesării pârâtului BB, aceasta va putea fi atacată numai cu recurs, la instanța ierarhic superioară.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

172. Achiesarea la hotărârea judecătorească pronunțată:

A. nu este revocabilă;

B. poate fi tacită, prin lăsarea trecerii termenului, de către partea care a pierdut procesul, fără să exercite calea de atac împotriva hotărârii judecătorești;

C. poate fi tacită, dedusă din executarea de bunăvoie a hotărârii care nu este executorie, de către partea care a pierdut procesul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

173. Achiesarea la hotărâre:

A. atunci când este condiționată, nu produce efecte decât dacă este acceptată expres de partea adversă;

B. nu poate fi tacită;

C. expresă presupune întotdeauna acordul părții adverse.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

174. Dacă, în cursul judecății, părțile ajung la tranzacție:

A. instanța va putea lua act de tranzacție numai dacă aceasta este încheiată în formă scrisă;

B. instanța va putea lua act de tranzacție în ședința de judecată, chiar dacă învoiala este prezentată doar verbal în fața instanței;

C. cererea pentru darea hotărârii de expedient va putea fi primită chiar de un singur judecător, în cazul în care părțile se înfățișează în ziua stabilită pentru judecată.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

175. Hotărârea de expedient:

A. poate fi atacată numai cu apel, la instanța ierarhic superioară, în termen de 30 de zile de la comunicare;

B. este definitivă și executorie, în cazul în care este rezultatul înțelegerii la care ajung creditorul și debitorul în procedura ordonanței de plată;

C. este definitivă, în toate cazurile.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

1.3. Etapa deliberării și pronunțării hotărârii judecătorești

176. După închiderea dezbaterilor în fond, atunci când s-a amânat pronunțarea hotărârii:

A. părțile pot depune înscrisuri în dovedirea cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul de avocat achitat ulterior închiderii dezbaterilor;

B. în caz de admitere a unei cereri de strămutare înainte de pronunțarea hotărârii, părțile vor pune din nou concluzii în fața instanței la care s-a strămutat procesul, chiar dacă au fost păstrate toate actele îndeplinite înainte de strămutare;

C. procesul se va repune pe rol dacă judecătorul care a luat parte la judecată a promovat la instanța superioară între data închiderii dezbaterilor și data pentru care s-a amânat pronunțarea, părțile fiind citate pentru a pune din nou concluzii în fața completului de judecată legal constituit.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

177. În cazul ivirii divergenței:

A. completul de divergență va statua asupra chestiunilor rămase în divergență exclusiv pe baza probelor aflate la dosar, neavând posibilitatea suplimentării probatoriului;

B. pentru reluarea dezbaterilor în completul de divergență nu este necesară în nicio situație citarea părților, dacă acestea au avut termen în cunoștință până la data închiderii primelor dezbateri asupra fondului;

C. membrii completului de divergență au dreptul de a reveni asupra părerii lor care a provocat divergența.

(admitere INM, noiembrie 2019)

178. Termenul de grație:

A. poate fi acordat la cererea creditorului sau debitorului, neputând fi acordat din oficiu;

B. poate fi acordat de instanța de apel, în cazul în care judecă pricina în fond după anularea hotărârii apelate;

C. nu poate fi stabilit pe calea ordonanței președințiale.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

179. Termenul de grație:

A. poate fi acordat la cererea debitorului sau din oficiu, numai de instanța care soluționează cauza în fond;

B. nu poate fi acordat pe calea contestației la executare;

C. se va acorda în favoarea debitorului, în considerarea situației sale patrimoniale, fără ca legea să ceară consimțământul creditorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

180. După pronunțarea hotărârii:

A. dacă se constată necesitatea introducerii în cauză a altor persoane, instanța va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților;

B. instanța nu poate reveni asupra părerii sale exprimate prin soluția astfel pronunțată;

C. opinia separată a judecătorului rămas în minoritate se redactează în termenul prevăzut de lege pentru redactarea hotărârii.

(admitere în magistratură, mai 2018)

181. Decesul reclamantului intervenit după închiderea dezbaterilor în fond a procesului, în intervalul de timp aferent amânării pronunțării:

A. nu împiedică pronunțarea hotărârii;

B. impune obligația instanței de a repune cauza pe rol în vederea introducerii în cauză a moștenitorilor reclamantului, dacă aceștia au fost indicați prin cerere scrisă, depusă prin serviciul de registratură al instanței, după reținerea cauzei în pronunțare;

C. impune obligația instanței de a repune cauza pe rol, citând părțile, reclamantul la ultimul domiciliu, pe numele moștenirii, fără a se indica numele și calitatea fiecărui moștenitor, în vederea declarării nulității cererii de chemare în judecată pentru lipsa capacității procesuale de folosință a reclamantului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

182. Instanța va dispune repunerea pe rol a cauzei:

A. în situația în care, după închiderea dezbaterilor, unul dintre judecătorii care a luat parte la judecată a promovat la instanța superioară până la momentul pronunțării hotărârii;

B. dacă, în timpul deliberării, constată că are nevoie de lămuriri noi;

C. dacă, în termenul de amânare a pronunțării, partea care a pretins cheltuieli de judecată depune dovada existenței și întinderii acestora.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

1.4. Hotărârea judecătorească

183. Hotărârea judecătorească:

A. are autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată când soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident;

B. are forța probantă a unui înscris autentic;

C. este obligatorie și produce aceleași efecte între părți, succesorii acestora și terți.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

184. Hotărârea judecătorească:

A. este obligatorie și produce efecte față de orice terță persoană;

B. atacată cu contestație în anulare sau revizuire nu își păstrează autoritatea de lucru judecat pe parcursul soluționării acestor căi de atac de retractare;

C. are putere executorie, în condițiile prevăzute de lege.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

185. În ceea ce privește conținutul hotărârii judecătorești:

A. nerespectarea cerinței ca dispozitivul hotărârii să cuprindă mențiunea cu privire la faptul că aceasta s-a pronunțat în ședință publică sau în altă modalitate prevăzută de lege este sancționată cu nulitatea expresă a hotărârii;

B. dacă există neconcordanță între data pronunțării menționată în minută și cea trecută în dispozitivul hotărârii, minuta se reface în sensul menționării datei din dispozitiv;

C. neconcordanța dintre dispozitiv și considerentele hotărârii echivalează cu o nemotivare și atrage nulitatea hotărârii.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

186. După ce a fost luată hotărârea se va întocmi, de îndată, o minută:

A. care se semnează pe fiecare pagină de către judecători și grefier;

B. care va cuprinde soluția și în care se va arăta, când este cazul, opinia separată a judecătorilor aflați în minoritate;

C. care va fi citită în ședință publică de către grefierul de ședință.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

187. Comunicarea hotărârii judecătorești:

A. nu se poate face prin servicii de curierat rapid, la cererea părții interesate și pe cheltuiala acesteia;

B. se poate face direct între avocați sau consilieri juridici, dacă toate părțile sunt reprezentate prin avocat sau, după caz, consilier juridic, iar cel care primește hotărârea judecătorească atestă primirea pe un exemplar care se depune ulterior la instanță;

C. se va face la căsuța poștală, dacă partea a ales ca toate actele de procedură să îi fie comunicate astfel.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

188. Hotărârea judecătorească pronunțată în primă instanță nu se socotește comunicată la momentul la care partea căreia nu i s-a comunicat această hotărâre:

A. solicită comunicarea hotărârii respective către sine însăși;

B. formulează o cerere de revizuire împotriva acestei hotărâri;

C. face apel înainte de comunicarea hotărârii.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

189. Hotărârea judecătorească:

A. se comunică părților, în copie, numai dacă este necesar pentru exercitarea căilor de atac ori pentru motivarea acestora;

B. definitivă prin care s-a dispus anularea, în tot sau în parte, a unui act notarial se comunică din oficiu de îndată notarului public instrumentator, direct ori prin intermediul camerei notarilor publici în circumscripția căreia funcționează;

C. se va comunica din oficiu părților, în copie, chiar dacă este definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

190. Hotărârea judecătorească:

A. definitivă se comunică numai la cererea părții interesate;

B. definitivă prin care s-a dispus efectuarea unei înscrieri în cartea funciară sau, după caz, în alte registre publice se va comunica din oficiu și instituției sau autorității care ține acele registre;

C. nemotivată în cel mult 30 de zile de la data pronunțării este lovită de nulitate relativă.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

191. În ceea ce privește pronunțarea hotărârii judecătorești:

A. dacă hotărârea s-a dat în folosul mai multor reclamanți sau împotriva mai multor pârâți, dispozitivul va arăta ceea ce se cuvine fiecărui reclamant și la ce este obligat fiecare pârât ori, când este cazul, dacă drepturile și obligațiile părților sunt solidare sau indivizibile;

B. hotărârea se va pronunța fie în ședință publică, fie prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței;

C. data hotărârii este data depunerii la dosar a hotărârii redactate integral, după ce aceasta a fost semnată de toți judecătorii.

(admitere INM, noiembrie 2019)

192. Nulitatea hotărârii judecătorești intervine dacă:

A. hotărârea a fost pronunțată înainte de data fixată în acest scop;

B. în cuprinsul hotărârii au fost indicate, greșit, calea de atac și termenul de exercitare a acesteia;

C. minuta nu este semnată pe fiecare pagină de către judecători și, după caz, de magistratul-asistent.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

193. Intervine nulitatea hotărârii judecătorești pronunțate în cauză:

A. în cazul în care pricina s-a judecat peste rând, dar partea a fost prezentă și a pus concluzii;

B. în cazul în care în procesul-verbal de îndeplinire a procedurii de citare nu este indicată locuința părții, dar partea a semnat personal de primirea citației;

C. în cazul în care nu s-a întocmit încheierea de dezbateri, atunci când instanța a amânat pronunțarea.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

194. Autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești:

A. apare numai în cazul unei hotărâri prin care s-a soluționat, în tot sau în parte, fondul procesului;

B. nu poate privi considerentele hotărârii;

C. este provizorie în cazul în care hotărârea este supusă apelului sau recursului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

195. Autoritatea de lucru judecat:

A. este provizorie, când hotărârea este supusă apelului sau recursului;

B. nu permite să i se creeze părții în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată;

C. privește și considerentele pe care se sprijină dispozitivul.

(admitere în magistratură, august 2013)

196. Autoritatea de lucru judecat:

A. nu se manifestă în privința hotărârii prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată dată în procedura cu privire la cererile cu valoare redusă;

B. sub aspectul efectului negativ se invocă pe cale de excepție, care se analizează înaintea excepției prescripției extinctive a dreptului la acțiune;

C. încetează odată cu forța executorie a hotărârii judecătorești, atât sub aspectul efectului pozitiv, cât și al celui negativ.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

197. În ceea ce privește autoritatea de lucru judecat:

A. aceasta se poate opune și atunci când între două procese există identitate de părți, obiect și cauză, chiar dacă în al doilea proces reclamantul din primul proces are calitatea de pârât;

B. se poate reține efectul pozitiv al acesteia atunci când în primul proces s-a respins acțiunea prin care s-a solicitat restituirea unei creanțe pentru inexistența titlului, iar în al doilea proces s-au solicitat, între aceleași părți, dobânzi decurgând din aceeași creanță;

C. invocarea acesteia în recurs nu poate conduce la crearea unei situații mai grele pentru recurent decât aceea din hotărârea atacată.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

198. În ceea ce privește autoritatea de lucru judecat, este adevărat că:

A. părții i se poate crea, în propria cale de atac, o situație mai rea decât cea din hotărârea atacată, ca efect al admiterii acestei excepții;

B. poate fi invocată de instanță, în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs;

C. nu poate fi invocată de părți direct înaintea instanței de recurs.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

199. În procedură contencioasă, autoritatea de lucru judecat:

A. privește și încheierea premergătoare, rămasă definitivă, prin care instanța respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale active;

B. nu există între două procese cu identitate de părți, obiect și cauză, atunci când, în al doilea proces, reclamantul din primul proces are calitatea de pârât;

C. poate fi invocată în recurs, iar, ca efect al admiterii excepției, recurentului i se poate crea o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

200. Nu există autoritate de lucru judecat a primei hotărâri judecătorești, față de al doilea proces, în următoarele situații:

A. În primul proces reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, a invocat drept cauză a dreptului său de proprietate, cu privire la imobilul X, uzucapiunea, cererea fiind respinsă definitiv pe fond; în al doilea proces reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, a promovat o acțiune în legătură cu același imobil X, pretinzând că a dobândit dreptul de proprietate pe calea moștenirii;

B. În primul proces reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, a solicitat restituirea bunului Y, întemeindu-și pretenția pe un contract de comodat, cererea fiind respinsă definitiv pe fond; în al doilea proces reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, a solicitat restituirea bunului Y, întemeindu-și pretenția pe un contract de depozit;

C. În primul proces reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, formulează o acțiune în revendicare cu privire la imobilul Z, susținând, ca temei al dreptului său, un contract de vânzare-cumpărare, cererea fiind respinsă definitiv pe fond deoarece nu s-a făcut dovada acestui contract; în al doilea proces, reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, formulează din nou acțiune în revendicare cu privire la imobilul Z, motivată de faptul că s-a procurat înscrisul constatator al vânzării-cumpărării.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

201. Cererea de lămurire a înțelesului, întinderii sau aplicării dispozitivului hotărârii judecătorești:

A. se soluționează prin încheiere, fără citarea părților;

B. se soluționează prin încheiere supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea în legătură cu care s-a solicitat lămurirea;

C. trebuie formulată, sub sancțiunea decăderii, în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs, împotriva hotărârii a cărei lămurire se cere.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

202. Cererea de completare a unei hotărâri judecătorești:

A. trebuie formulată în termen de 15 zile de la comunicare în cazul hotărârilor definitive pronunțate în apel;

B. se soluționează, în toate cazurile, în camera de consiliu, cu citarea părților;

C. se soluționează cu citarea părților numai dacă instanța socotește necesar ca ele să dea anumite lămuriri.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

203. Reprezintă o trăsătură comună cererii de îndreptare a erorii materiale, cererii de lămurire și, respectiv, cererii de completare a hotărârii:

A. soluționarea de urgență, în camera de consiliu;

B. soluționarea printr-o încheiere supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea în legătură cu care s-au formulat;

C. suportarea de către stat a cheltuielilor de judecată făcute de parte, în cazul în care cererea respectivă a fost admisă.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

204. Spre deosebire de îndreptarea hotărârii judecătorești, lămurirea hotărârii judecătorești cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului:

A. nu poate fi dispusă din oficiu de instanța judecătorească;

B. se dispune prin încheiere, dată în camera de consiliu;

C. nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

205. În materie de îndreptare, lămurire și completare a hotărârii judecătorești:

A. omisiunea instanței de a se pronunța asupra cheltuielilor de judecată solicitate de părți poate fi înlăturată pe calea îndreptării hotărârii;

B. procedura lămuririi hotărârii nu poate fi folosită pentru înlăturarea neconcordanțelor dintre considerente și dispozitiv;

C. dacă instanța a admis în parte cererea de chemare în judecată, se poate cere completarea hotărârii pentru pretențiile care au fost respinse.

(admitere INM și în magistratură, 2017; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

206. În situația în care, prin hotărârea pronunțată, prima instanță a obligat pârâtul la plata prețului pretins al bunului, dar a omis să se pronunțe asupra dobânzii solicitate prin cererea de chemare în judecată, reclamantul poate formula, în vederea înlăturării acestei neregularități:

A. numai cerere de completare a hotărârii;

B. cerere de revizuire;

C. cerere de apel.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

207. Lămurirea unei sentințe:

A. nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului;

B. se soluționează fără citarea părților;

C. se soluționează prin încheiere dată în ședință publică.

(admitere în magistratură, august 2013)

208. AB a introdus o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtul CD, solicitând instanței de judecată să îl oblige pe acesta la plata sumei de 10.000 de lei reprezentând împrumut acordat și nerestituit la scadență, plata sumei de 1.000 de lei constând în dobânzi aferente împrumutului acordat și acordarea cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces. Instanța de judecată admite cererea de chemare în judecată a reclamantului AB și îl obligă pe pârâtul CD la plata sumei de 10.000 de lei (împrumutul nerestituit), omițând să se pronunțe pe capetele de cerere privitoare la dobândă și cheltuieli de judecată. În acest caz, pentru ca AB să obțină pronunțarea și pe cele două capete de cerere omise de instanță, va putea:

A. să ceară completarea hotărârii, în același termen în care se poate declara calea de atac împotriva respectivei hotărâri;

B. introduce o cerere de chemare în judecată, pe cale separată, în contradictoriu cu CD, prin care să solicite plata dobânzii și a cheltuielilor de judecată ocazionate de primul proces;

C. introduce apel împotriva hotărârii prin care instanța a omis să se pronunțe cu privire la cele două capete de cerere.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

209. Prin sentința nr. X/2022, instanța a admis cererea de chemare în judecată formulată de AA împotriva pârâților BB și CC. Pe lângă capătul principal de cerere, AA a formulat și un capăt accesoriu privind acordarea cheltuielilor de judecată constând în taxa judiciară de timbru, onorariu avocat și onorariu expert, înscrisurile care atestă efectuarea acestor cheltuieli fiind depuse la dosarul cauzei înainte de deschiderea dezbaterilor asupra fondului cauzei. Prin sentința nr. X/2022, instanța nu a soluționat și capătul accesoriu privitor la acordarea cheltuielilor de judecată. AA a formulat cerere de completare a sentinței nr. X/2022, în termenul în care putea declara apel împotriva sentinței. În această situație:

A. instanța va admite cererea de completare, întrucât cererea de acordare a cheltuielilor de judecată a fost formulată în termen, iar dovada efectuării acestora a fost depusă până la închiderea dezbaterilor asupra fondului cauzei;

B. instanța va respinge cererea de completare, întrucât aceasta se poate formula numai în cazul în care instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal;

C. în situația în care instanța va admite cererea de completare, cheltuielile făcute de AA în cererea de completare vor fi suportate de stat, din fondul constituit potrivit legii.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

210. Reclamantul AA a solicitat instanței de judecată rezilierea contractului de închiriere încheiat cu pârâtul BB cu privire la imobilul situat în municipiul C. Totodată, reclamantul a solicitat ca instanța de judecată să dispună și evacuarea pârâtului din imobil. Dispozitivul hotărârii pronunțate de instanța de judecată cuprinde mențiunea potrivit căreia „instanța admite acțiunea și dispune evacuarea pârâtului BB din imobilul situat în municipiul C.", însă omite să se pronunțe și cu privire la petitul referitor la rezilierea contractului de închiriere. Reclamatul AA formulează cerere de completare a hotărârii pentru a obține menționarea în dispozitivul hotărârii a soluției date și în privința cererii de reziliere a contractului de închiriere. În acest caz:

A. cererea de completare a hotărârii va fi soluționată cu citarea părților;

B. cererea de completare a hotărârii va fi depusă la instanța a cărei hotărâre se atacă, în același termen în care se poate declara apel împotriva acelei hotărâri;

C. cererea de completare a hotărârii va fi respinsă, întrucât reclamantul AA, în această situație, ar fi trebuit să declare calea de atac a apelului.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

211. Reclamantul A formulează cerere de lămurire cu privire la aplicarea dispozitivului hotărârii. Pârâtul B solicită respingerea cererii ca neîntemeiată, cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată. Instanța respinge cererea de lămurire a dispozitivului ca neîntemeiată, iar cu privire la cheltuielile de judecată dispune:

A. obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată aferente cererii de lămurire a dispozitivului;

B. suportarea de către stat a cheltuielilor de judecată, indiferent de soluția pronunțată în cererea de lămurire a dispozitivului hotărârii;

C. respingerea cererii de acordare a cheltuielilor de judecată ca inadmisibilă, întrucât legea nu prevede în acest caz.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

212. Hotărârea judecătorească:

A. poate fi lămurită cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea considerentelor hotărârii ori dacă acestea sunt contradictorii, la cererea părților, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților;

B. se va întocmi în două exemplare originale;

C. se va comunica din oficiu părților, în copie, chiar dacă este definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

213. Hotărârea judecătorească:

A. se va pronunța în ședință publică, sub sancțiunea nulității exprese, în toate cazurile;

B. pronunțată de judecătorie, prin care se consfințește tranzacția părților, poate fi atacată pentru motive procedurale, numai cu recurs la instanța ierarhic superioară;

C. prin care se constată perimarea este supusă recursului la instanța ierarhic superioară, în termen de 30 de zile de la comunicare.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

214. Este adevărat că:

A. hotărârea judecătorească se comunică din oficiu părților, în original, chiar dacă este definitivă;

B. cererea de lămurire a dispozitivului hotărârii judecătorești se soluționează cu citarea părților;

C. instanța poate, chiar și din oficiu, să micșoreze cheltuielile de judecată reprezentând taxa judiciară de timbru, atunci când aceasta este vădit disproporționată cu valoarea sau complexitatea cauzei.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

215. Judecătoria X respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, prin care solicită plata sumei de 3.000 de lei reprezentând împrumut acordat și nerestituit în termen. În urma comunicării hotărârii judecătorești pronunțate, reclamantul AA sesizează că există neconcordanțe între considerente și dispozitiv și că hotărârea cuprinde și considerente contradictorii. În acest caz:

A. reclamantul AA este în drept să formuleze o cerere de lămurire a hotărârii în vederea înlăturării neconcordanței între considerente și dispozitiv;

B. reclamantul AA este în drept să formuleze o cerere de lămurire a hotărârii în vederea înlăturării considerentelor contradictorii;

C. viciile hotărârii sesizate de către reclamantul AA pot fi înlăturate doar prin intermediul căilor de atac de reformare.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

216. Judecătoria X. respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, prin care se solicită plata unei sume de bani acordate cu titlu de împrumut. În urma comunicării hotărârii judecătorești pronunțate, reclamantul AA sesizează că există neconcordanțe între considerente și dispozitiv și că hotărârea conține și considerente contradictorii. În acest caz:

A. reclamantul AA este în drept să formuleze apel în vederea înlăturării neconcordanței dintre considerente și dispozitiv;

B. reclamantul AA poate formula o cerere de lămurire a hotărârii în vederea înlăturării considerentelor contradictorii;

C. viciile hotărârii sesizate de către reclamantul AA nu pot fi înlăturate prin intermediul unei cereri de îndreptare a erorii materiale.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

217. Spre deosebire de contestația la titlu vizând un titlu executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească, cererea de lămurire a unei hotărâri judecătorești:

A. poate fi formulată și cu privire la o hotărâre nesusceptibilă de executare silită;

B. se soluționează potrivit regulilor procedurii necontencioase;

C. este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea în legătură cu care s-a solicitat lămurirea.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

218. Reclamantul A îl dă în judecată pe pârâtul B, pentru ca instanța să dispună obligarea acestuia la plata sumei de 5.000 de lei, la care se adaugă dobânda legală. La primul termen de judecată, pârâtul B recunoaște suma de 5.000 de lei și solicită pronunțarea unei hotărâri în acest sens. Reclamantul A solicită respingerea cererii pârâtului, motivând că pretențiile sale se referă și la plata dobânzii legale aferente acestei sume. Instanța dispune:

A. admiterea cererii pârâtului și pronunță o hotărâre parțială, care poate fi atacată numai cu recurs;

B. respingerea cererii pârâtului cu privire la pronunțarea unei hotărâri parțiale;

C. admiterea cererii pârâtului și pronunțarea unei hotărâri parțiale, în măsura recunoașterii, care poate fi atacată numai cu apel.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

219. Hotărârea primei instanțe este executorie de drept atunci când:

A. are ca obiect modul de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu minorul;

B. prin hotărâre se dispune radierea unui drept din cartea funciară;

C. are ca obiect cereri privitoare la posesie, numai în ceea ce privește posesia.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

220. Hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect, printre altele:

A. despăgubiri pentru accidente de muncă, numai dacă s-au acordat sub formă de prestații bănești periodice;

B. reparații grabnice ale unui bun aflat în locațiune;

C. pretenții rezultate dintr-un contract de mandat, dacă mandatarul debitor este insolvabil și neexecutarea de îndată este vădit prejudiciabilă pentru mandantul creditor.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

221. Sunt executorii:

A. de drept hotărârile pronunțate în primă instanță având ca obiect plata salariilor;

B. hotărârile având ca obiect revendicare imobiliară, pronunțate în primă instanță și atacate cu apel;

C. hotărârile pronunțate în ordonanța de plată, chiar dacă sunt atacate cu cerere în anulare.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

222. Executarea provizorie judecătorească:

A. se poate dispune numai la hotărârile judecătorești ce vizează bunuri;

B. poate fi acordată numai după plata unei cauțiuni;

C. poate fi dispusă și de instanță din oficiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

223. Este executorie provizoriu de drept:

A. încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor;

B. orice hotărâre de primă instanță prin care se admite cererea de chemare în judecată formulată de un minor;

C. hotărârea de admitere a cererii pronunțată în primă instanță în procedura ordonanței președințiale.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

224. Cererea de pronunțare a unei hotărâri cu executare provizorie judecătorească, privitoare la bunuri:

A. printre altele, pentru a fi admisă, implică în toate cazurile obligația persoanei care a formulat-o de a plăti o cauțiune stabilită de instanță;

B. se va putea face, în primă instanță, până la închiderea dezbaterilor;

C. poate fi făcută din nou în apel, dacă cererea de pronunțare a unei hotărâri cu executare provizorie judecătorească a fost respinsă în primă instanță.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

225. În ceea ce privește executarea provizorie, este adevărat că:

A. hotărârea de primă instanță prin care s-a stabilit locuința minorului este executorie de drept, executarea acesteia având caracter provizoriu;

B. în cazul executării provizorii judecătorești, cererea poate fi făcută și direct în apel;

C. suspendarea executării provizorii a unei hotărâri judecătorești poate fi încuviințată de instanța de apel, context în care este lăsată la aprecierea instanței plata unei cauțiuni.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

226. Suspendarea executării provizorii a unei hotărâri judecătorești de primă instanță:

A. poate fi solicitată și în tot cursul judecății în apel;

B. este de competența primei instanțe, dacă cererea se depune la aceasta;

C. poate fi încuviințată de către instanța de apel numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum va fi stabilit de instanță.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

227. În ceea ce privește conținutul unei hotărâri judecătorești:

A. în partea finală a dispozitivului se va indica și instanța la care se depune cererea pentru exercitarea căii de atac a revizuirii;

B. în cuprinsul considerentelor se vor arăta și motivele pentru care s-au înlăturat cererile părților;

C. dacă aceasta s-a dat împotriva mai multor pârâți, se va arăta, când este cazul, dacă obligațiile acestora sunt solidare sau indivizibile.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

228. Hotărârea judecătorească nedefinitivă, pronunțată în procedură contencioasă, prin care prima instanță a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins, pe cale de consecință, cererea de chemare în judecată, ca prescrisă:

A. are autoritate provizorie de lucru judecat;

B. nu poate fi atacată cu apel pentru unicul motiv al omisiunii primei instanțe de a acorda pârâtului cheltuielile de judecată solicitate;

C. poate fi executată silit de către reclamant, dacă cererea a avut ca obiect despăgubiri pentru accidente de muncă.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

229. Cheltuielile de judecată:

A. pot fi probate până la închiderea dezbaterilor asupra fondului;

B. privind onorariul avocațial pot fi reduse de instanță numai la cererea părții interesate;

C. asupra cărora prima instanță a omis să se pronunțe pot fi solicitate prin procedura completării hotărârii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

230. Cheltuielile de judecată:

A. pot fi dovedite, cel mai târziu, până la finalizarea cercetării judecătorești;

B. sunt suportate de partea care pierde procesul, la cererea părții care a câștigat acel proces;

C. vor fi suportate în mod egal, proporțional sau solidar, dacă în cauză sunt mai mulți reclamanți sau pârâți, potrivit cu poziția lor în proces ori cu natura raportului juridic existent între ei.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

231. Reclamantul A, în contradictoriu cu pârâtul B, a formulat o acțiune prin care a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 6.500 de lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate într-un litigiu anterior, soluționat definitiv și în care persoana B a căzut în pretenții, precum și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, în sumă de 500 de lei, din actualul proces. Într-un astfel de caz:

A. dacă se admite cererea principală, pârâtul va fi obligat la suportarea cheltuielilor de judecată generate și de cel de-al doilea proces;

B. reclamantul nu este îndreptățit la recuperarea cheltuielilor de judecată făcute în actualul proces, chiar dacă se admite cererea principală, deoarece culpa declanșării celui de-al doilea proces nu aparține pârâtului, ci reclamantului, care avea posibilitatea de a cere cheltuielile în procesul care le-a generat;

C. cererea reclamantului se va respinge ca inadmisibilă, pentru că acesta avea obligația să solicite acordarea cheltuielilor de judecată în primul proces.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

232. Cheltuielile de judecată:

A. reprezentând taxele judiciare de timbru nu pot fi micșorate de instanța judecătorească;

B. reprezentând onorariul de avocat pot fi reduse de instanța judecătorească, numai la cererea părții interesate;

C. asupra cărora prima instanță a omis să se pronunțe pot fi obținute pe calea apelului împotriva hotărârii de primă instanță.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

233. În ceea ce privește cheltuielile de judecată:

A. dovada existenței și întinderii lor trebuie efectuată cel mai târziu la data închiderii cercetării procesului;

B. în cazul în care cererea de lămurire a hotărârii a fost admisă, cheltuielile făcute de parte în această cerere vor fi suportate de stat, din fondul constituit potrivit legii;

C. dacă renunțarea la judecată s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului, îl va obliga pe reclamant la suportarea cheltuielilor de judecată pe care pârâtul le-a făcut.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

234. Judecătoria X. a pronunțat sentința civilă nr. Y/2021 prin care a admis, în totalitate, cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB. Având în vedere că reclamantul AA a solicitat și acordarea cheltuielilor de judecată în cuantum total de 13.000 de lei, compuse din 1.000 de lei taxă judiciară de timbru, 10.000 de lei onorariu avocat și 2.000 de lei onorariu expert judiciar:

A. instanța nu va putea, din oficiu, să reducă motivat cheltuielile de judecată privind onorariul de avocat de 10.000 de lei, chiar dacă acesta este vădit disproporționat în raport cu complexitatea cauzei și activitatea desfășurată de avocat;

B. instanța, la cererea pârâtului BB, va putea să reducă motivat cheltuielile de judecată privind onorariul expertului judiciar în cuantum de 2.000 de lei, dacă acesta este vădit disproporționat în raport cu activitatea desfășurată de expert;

C. instanța nu va putea micșora cheltuielile de judecată având ca obiect plata taxei judiciare de timbru.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

§2. Judecata în căile de atac

235. Nu este supusă niciunei căi de atac:

A. încheierea prin care s-a respins cererea de încuviințare a executării silite;

B. încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor;

C. încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare, pronunțată de către instanța învestită cu cererea de strămutare.

(admitere în magistratură, mai 2018)

236. Între cererea de sechestru asigurător, cererea de ordonanță președințială și cererea de asigurare a probelor există următoarele asemănări:

A. au caracter necontencios și se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere;

B. se soluționează întotdeauna prin hotărâre judecătorească supusă numai apelului;

C. hotărârea judecătorească de admitere a cererii este executorie.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

237. În ceea ce privește termenul pentru exercitarea căii de atac:

A. încheierea de respingere a cererii de asigurare a probelor poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor;

B. încheierea prin care se admite ori se respinge cererea de repunere pe rol este supusă recursului pe toată durata suspendării;

C. hotărârea dată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție prin care se ia act de renunțarea la judecată este supusă recursului în termen de 30 de zile de la comunicare.

(admitere INM, noiembrie 2019)

2.1. Apelul

238. În materia căilor de atac de reformare:

A. decizia pronunțată în apel cu privire la un conflict de muncă este supusă recursului;

B. hotărârea primei instanțe asupra unei cereri în materie de expropriere este supusă numai apelului;

C. hotărârea primei instanțe cu privire la contestația la executare prin care debitorul invocă lipsa caracterului cert, lichid și exigibil al creanței este supusă numai apelului.

(admitere INM, noiembrie 2019)

239. Nu poate fi invocată pentru prima dată în apel:

A. necompetența generală;

B. perimarea cererii de chemare în judecată;

C. lipsa dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

240. Poate fi invocată direct în apel:

A. excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului din fața primei instanțe;

B. excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții înaintea primei instanțe;

C. excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

241. Potrivit legii, în apel:

A. se poate schimba cauza cererii de chemare în judecată;

B. se pot explicita pretențiile care au fost cuprinse implicit în cererile sau apărările adresate primei instanțe;

C. se pot solicita venituri ajunse la termen după darea hotărârii primei instanțe.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

242. Este adevărat că:

A. în cazul în care hotărârea s-a comunicat odată cu încheierea de încuviințare a executării silite, termenul de apel sau, după caz, de recurs va curge de la această comunicare;

B. ipoteza în care partea căreia nu i s-a comunicat o hotărâre a introdus o cale de atac de retractare este de natură să determine începutul cursului termenului de apel sau, după caz, de recurs;

C. împrejurarea că pârâtului care a căzut parțial în pretenții i s-a comunicat cererea de apel formulată de reclamant face să curgă împotriva pârâtului termenul de apel, dacă acestuia nu i s-a comunicat valabil hotărârea primei instanțe.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

243. Nu reprezintă încălcări ale regulii potrivit căreia nu pot fi formulate pretenții noi în apel următoarele:

A. în apel pot fi cerute dobânzi ivite după depunerea cererii de chemare în judecată și până la închiderea dezbaterilor la instanța de fond;

B. în apel poate fi invocată direct compensația legală;

C. în apel poate fi formulată direct o cerere de chemare în garanție, cu acordul părții adverse.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

244. Prin acțiunea formulată, reclamanta AA, în contradictoriu cu pârâtul BB, a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 15.000 de lei, cu titlul de chirie, datorată pentru folosirea unui spațiu de depozitare. Acțiunea a fost respinsă, deoarece reclamanta nu a putut dovedi existența unor raporturi de locațiune cu pârâtul. Reclamanta AA a formulat apel, solicitând plata aceleiași sume, însă cu titlul de despăgubiri pentru ocuparea fără drept a spațiului menționat. În aceste condiții:

A. apelul este admisibil, deoarece reclamanta nu a formulat o pretenție nouă, ci solicită doar o reinterpretare a stării de fapt;

B. apelul nu este admisibil, deoarece reclamanta a modificat, în calea de atac, cauza acțiunii sale în justiție;

C. cu acordul expres al pârâtului-intimat BB, cererea de apel, modificatoare a acțiunii inițiale, va fi judecată pe fond, de către instanța de apel.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

245. Persoana A, în numele și pentru persoana B, a chemat în judecată pe C și D, pentru partajarea unei suprafețe de 10 ha de teren. Acțiunea a fost admisă și pârâții au formulat apel. Aceștia au arătat că, după introducerea acțiunii, în timp ce cauza era pendinte la judecătorie, mandantul B a încetat din viață, dar persoana A nu a adus acest fapt la cunoștința primei instanțe. În aceste condiții:

A. mandatarul A va motiva că mandatul nu a încetat prin moartea celui care l-a dat, iar moștenitorii nu l-au retras; prin urmare, apelul va fi respins ca nefondat;

B. hotărârea primei instanțe este nelegală, astfel încât apelul va fi admis și cauza rejudecată în fond, după introducerea moștenitorilor mandantului inițial;

C. apelul urmează a fi respins ca lipsit de interes, deoarece apelanții critică o atitudine procesuală a mandatarului A, și nu a mandantului B.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

246. Partea care a pierdut procesul, în primă instanță, nu mai are dreptul de a face apel principal, cu privire la întreaga hotărâre, atunci când:

A. a renunțat expres la apel cu privire la hotărârea pronunțată de prima instanță;

B. a pus în executare, în mod voluntar, hotărârea executorie de primă instanță;

C. a pus în executare de bunăvoie integral hotărârea de primă instanță, deși aceasta nu era susceptibilă de executare provizorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

247. Poate declara apel principal:

A. reclamantul, în situația în care prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii sale de acordare a cheltuielilor de judecată;

B. procurorul care a participat la judecată în procesul civil, deși participarea acestuia nu era obligatorie potrivit legii;

C. pârâtul care a executat în tot hotărârea de primă instanță prin care s-a dispus obligarea sa la strămutarea hotarului.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

248. Potrivit principiului echipolenței, termenul pentru declararea apelului începe să curgă de la data la care:

A. hotărârea primei instanțe a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite;

B. partea a cerut comunicarea hotărârii primei instanțe către o altă parte;

C. o parte a formulat cerere de îndreptare a erorii materiale strecurate în dispozitivul hotărârii primei instanțe.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

249. Termenul de apel:

A. împotriva hotărârii prin care s-a soluționat o contestație la executare este de 5 zile de la pronunțare, pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare, pentru partea lipsă;

B. se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel;

C. pentru procuror, curge de la pronunțarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

250. Judecătoria X. pronunță sentința nr. Y/2021 care este comunicată părților în data de marți, 20.07.2021. Având în vedere că, în acest caz, legea prevede că se poate formula apel în termen de 3 (trei) zile de la comunicarea hotărârii, termenul de apel:

A. se va împlini vineri, 23.07.2021;

B. se va împlini luni, 26.07.2021;

C. se va împlini miercuri, 22.07.2021.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

251. Cu privire la efectul suspensiv al termenului de apel, este adevărat că:

A. termenul de apel suspendă, în toate cazurile, executarea hotărârii de primă instanță;

B. termenul de apel nu are efect suspensiv dacă hotărârea de primă instanță a fost dată cu executare provizorie de drept;

C. termenul de apel are efect suspensiv dacă hotărârea de primă instanță a fost dată cu executare provizorie judecătorească.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

252. În cazul în care, între data comunicării hotărârii primei instanțe prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată a reclamantului și cea a expirării termenului de apel, intervine decesul pârâtului:

A. avocatul care l-a reprezentat sau asistat pe pârât în fața primei instanțe poate să introducă, chiar fără mandat, apel împotriva hotărârii primei instanțe;

B. termenul de apel se întrerupe și un nou termen va începe să curgă de la data noii comunicări a hotărârii făcute la ultimul domiciliu al pârâtului, pe numele moștenirii, în care se vor arăta numele și calitatea fiecărui moștenitor;

C. apelul declarat de moștenitorii pârâtului împotriva hotărârii primei instanțe constituie prin el însuși un act de acceptare a moștenirii.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

253. Cererea de repunere în termenul de apel:

A. se formulează în termen de 30 de zile, dacă legea nu prevede un termen special pentru exercitarea apelului, termen care curge de la încetarea împiedicării;

B. se poate formula și verbal;

C. se soluționează de către instanța a cărei hotărâre este atacată cu apel.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

254. În ceea ce privește apelul incident:

A. acesta poate fi formulat de apelantul principal sau intimat și este îndreptat împotriva părții cu interese contrare;

B. acesta se exercită după împlinirea termenului de apel și trebuie depus până la primul termen de judecată în apelul principal;

C. prin acest apel intimatul trebuie să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

255. Apelul incident:

A. poate fi formulat cel mai târziu până la primul termen de judecată stabilit în apel;

B. rămâne fără efect dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă apelul principal este respins pentru un motiv ce nu implică cercetarea fondului;

C. nu poate fi limitat la obiectul apelului principal, ci poate viza orice alte soluții cuprinse în dispozitivul sau considerentele hotărârii atacate.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

256. Prin sentința civilă nr. X/2017 a Judecătoriei Sibiu, s-a admis în parte acțiunea în răspundere civilă delictuală formulată de reclamantul A în contradictoriu cu pârâții B și C, în sensul că doar pârâtul B a fost obligat la plata despăgubirilor solicitate de reclamant. Pârâtul B a formulat apel împotriva sentinței, susținând pe fond că nu el a săvârșit fapta ilicită, ci pârâtul C. În această situație:

A. intimatul-pârât C are interes să formuleze apel incident împotriva apelantului-pârât, pentru a evita riscul reformării sentinței în defavoarea sa;

B. intimatul-reclamant A are interes să formuleze apel provocat împotriva intimatului-pârât C, pentru ca acesta din urmă să fie obligat să îi plătească suma pretinsă, singur sau împreună cu B, dacă se admite apelul principal;

C. este inadmisibil un apel provocat promovat de către intimatul-reclamant A.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

257. AA formulează o cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului BB, solicitând obligarea acestuia la repararea prejudiciului creat de acesta printr-o faptă ilicită. Pârâtul BB invocă, prin întâmpinare, excepția prescripției dreptului la acțiune. Instanța respinge excepția prescripției ca neîntemeiată, încuviințează probele solicitate de ambele părți și, după administrarea acestora, respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată. Reclamantul AA formulează apel împotriva sentinței, solicitând schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii cererii de chemare în judecată. În acest caz:

A. pârâtul BB este îndreptățit să formuleze apel incident, solicitând admiterea excepției prescripției și respingerea cererii ca prescrisă;

B. pârâtul BB nu are interes să formuleze apel principal;

C. dacă pârâtul BB formulează apel incident și, ulterior, își va retrage apelul incident, apelul reclamantului AA rămâne fără efect.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

258. Prin hotărârea primei instanțe a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul AA în contradictoriu cu pârâtul BB, precum și cererea de intervenție accesorie, formulată în favoarea reclamantului AA de terțul CC. În cauză declară apel reclamantul AA și intervenientul accesoriu CC. Pârâtul BB nu declară apel în termenul legal, însă, odată cu întâmpinarea la apelul principal, formulează apel incident. La primul termen de judecată în apel cu părțile legal citate, instanța, din oficiu, pune în discuție excepția tardivității apelului declarat de reclamantul AA. În ipoteza respingerii ca tardiv a apelului declarat de reclamantul AA:

A. apelul declarat de pârâtul BB va rămâne fără efect;

B. apelul declarat de intervenientul CC va fi socotit ca neavenit;

C. instanța de apel va respinge ca neavenit apelul declarat de intervenientul CC, dar va soluționa apelul pârâtului BB, dacă acesta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca efect al admiterii apelului.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

259. AA formulează cerere de apel împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul C. într-un proces având ca obiect restituirea unui împrumut în valoare de 300.000 de lei. Prin hotărârea atacată, instanța a obligat pârâtul BB la restituirea sumei împrumutate, însă a respins cererea reclamantului AA de acordare a dobânzii legale. Prin cererea de apel, AA critică soluția de respingere a capătului de cerere accesoriu, privind dobânda legală. Pârâtul BB nu a formulat apel principal în termenul legal. În acest caz, pârâtul BB:

A. va putea formula apel incident, prin care să critice soluția de admitere a capătului principal de cerere, chiar dacă apelul principal vizează numai capătul de cerere accesoriu;

B. poate formula apel provocat, fiind obligat să depună cererea de apel odată cu întâmpinarea;

C. va putea formula apel incident, cale de atac care va rămâne fără efect dacă apelul principal va fi anulat ca netimbrat.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

260. În ceea ce privește calea de atac a apelului:

A. aceasta are caracter devolutiv chiar și atunci când se solicită anularea hotărârii de primă instanță și respingerea cererii de chemare în judecată ca urmare a invocării unei excepții peremptorii;

B. în apel va putea fi invocată compensația legală;

C. apelantului nu i se poate crea, în niciun caz, în propria cale de atac, o situație mai rea decât cea din hotărârea atacată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

261. Reclamantul AA formulează apel, în termen legal, împotriva hotărârii judecătorești X/2020 pronunțate de Tribunalul Y., prin care s-a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, în contradictoriu cu pârâtul BB. La primul termen de judecată, în apel, instanța constată că apelul nu este motivat. În acest caz:

A. instanța de apel va decădea pe apelantul-reclamant AA din dreptul de a motiva apelul, urmând a se pronunța în fond numai pe baza celor invocate în primă instanță;

B. apelantul-reclamant AA are dreptul, potrivit legii, la un termen suplimentar de 30 de zile de motivare a apelului, dacă intimatul-pârât BB își exprimă acordul, în mod expres, cu privire la acest termen suplimentar;

C. apelul va fi anulat ca nemotivat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

262. Este adevărat că:

A. dacă prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat numai anularea unui contract, în apel nu se poate cere și repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului, prin restituirea prestațiilor executate;

B. nu se poate cere, în apel, obligarea pârâtului la plata contravalorii fructelor culese de pe teren, în perioada soluționării cauzei în primă instanță, dacă s-a solicitat în primă instanță numai revendicarea terenului;

C. cererea petitorie formulată înaintea primei instanțe poate fi transformată, în apel, în cerere posesorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

263. Este adevărat că:

A. dacă prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat anularea unui contract, în apel se poate cere, pentru prima oară, repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului, prin restituirea prestațiilor executate;

B. dacă pârâtul a fost obligat, prin hotărârea judecătorească de primă instanță, să plătească reclamantului o sumă de bani, precum și dobânda aferentă acesteia, apelul său referitor la inexistența obligației de plată principală a sumei de bani se va extinde și în privința obligării la plata dobânzii;

C. reclamantul care a revendicat un imobil în calitate de moștenitor are dreptul să susțină, direct în apel, că a dobândit bunul în calitate de cumpărător.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

264. Împotriva sentinței civile nr. X/2017 a Tribunalului Brașov, reclamanta a formulat apel, nemulțumită fiind că acțiunea în revendicare, evaluată la 500.000 de lei, i-a fost admisă doar în parte. La primul termen de judecată, Curtea de Apel Brașov a invocat din oficiu excepția tardivității formulării apelului; în concret s-a reținut că sentința a fost comunicată în data de joi, 27.04.2017, iar apelul a fost înregistrat la data de marți, 27.06.2017, cu depășirea evidentă a termenului de 30 de zile prevăzut de lege. În acest context, apelanta a făcut dovada că în 27.04.2017 sentința a fost comunicată pe o stradă cu nume identic din municipiul Brașov, nu din municipiul Săcele, unde își are sediul. De asemenea, apelanta învederează că și pe durata procesului, în primă instanță, a fost citată legal la adresa din Săcele. Apoi, în data de joi, 22.06.2017, la cererea reclamantei, i s-a comunicat acesteia, sub semnătură, copie după sentință, la arhiva instanței. În aceste condiții:

A. apelanta va solicita repunerea în termenul de apel, având în vedere că întârzierea s-a datorat unor motive temeinic justificate;

B. prin raportare la data comunicării efective, apelul a fost declarat în termen, nefiind necesară repunerea în termen;

C. în mod greșit s-a exercitat calea de atac a apelului, sentința fiind susceptibilă de recurs față de valoarea obiectului cererii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

2.2. Recursul

265. În cazul căii de atac a recursului, spre deosebire de calea de atac a apelului:

A. în toate cazurile, recursul suspendă de drept executarea hotărârii atacate;

B. recursul poate fi exercitat numai pentru motive de nelegalitate;

C. în instanța de recurs nu se pot produce noi probe, cu excepția înscrisurilor noi.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

266. Potrivit Codului de procedură civilă, în cazul în care competența de soluționare a recursului aparține:

A. curții de apel și s-a casat hotărârea atacată, întotdeauna instanța de recurs va reține cauza și va rejudeca procesul pe fond;

B. tribunalului și s-a casat hotărârea atacată pentru încălcarea competenței teritoriale de ordine publică, instanța de recurs va trimite spre rejudecare, o singură dată, în cursul procesului, la instanța a cărei hotărâre este atacată cu recurs;

C. Înaltei Curți de Casație și Justiție și casarea s-a făcut pentru că instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești, instanța de recurs va reține cauza și va respinge cererea ca inadmisibilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

267. Dacă din compunerea completului de recurs face parte soțul unuia dintre judecătorii care au pronunțat hotărârea recurată, iar partea a formulat cerere de recuzare pentru acest motiv:

A. în cazul în care instanța de recurs respinge cererea de recuzare, contestația în anulare prin care partea critică încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței, formulată împotriva deciziei pronunțate în recurs, va fi admisă;

B. formularea cererii de recuzare nu determină suspendarea judecății;

C. împotriva încheierii de respingere a cererii de recuzare partea poate formula recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

268. Este supusă numai recursului:

A. hotărârea prin care prima instanță a respins cererea de chemare în judecată, fără a se pronunța pe fondul acesteia, pentru considerentul că părțile s-au opus introducerii în cauză a terțului, iar judecătorul a apreciat că pricina nu putea fi soluționată fără participarea acestuia;

B. hotărârea prin care prima instanță a respins cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă, întrucât aceasta era de competența unui organ fără activitate jurisdicțională;

C. hotărârea prin care prima instanță a respins, pentru lipsa calității procesuale active, cererea de chemare în judecată având ca obiect grănițuire.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

269. Este susceptibilă de recurs:

A. încheierea de respingere a cererii de repunere pe rol a cauzei, după suspendarea de către tribunal a judecății apelului declarat împotriva hotărârii pronunțate în procedura ordonanței președințiale;

B. hotărârea prin care s-a dispus perimarea apelului declarat împotriva hotărârii pronunțate asupra unei cereri de divorț din culpa pârâtului;

C. încheierea de admitere a cererii de suspendare provizorie a executării hotărârii primei instanțe, cerere formulată la instanța de apel, pe calea procedurii ordonanței președințiale, înainte de sosirea dosarului.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

270. Recursul împotriva încheierii:

A. prin care a fost suspendată judecata este inadmisibil dacă încheierea a fost pronunțată de instanță, alta decât Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă;

B. prin care a fost suspendată judecata este inadmisibil dacă încheierea a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție;

C. prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea a fost pronunțată de instanță, alta decât Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

271. Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate:

A. în materie de expropriere;

B. asupra unei cereri în grănițuire, însă numai dacă valoarea obiectului său este de până la 500.000 de lei inclusiv;

C. asupra unei cereri posesorii.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

272. Se poate formula recurs:

A. împotriva unei hotărâri date în apel ce privește o cerere care are ca obiect grănițuire;

B. împotriva unei hotărâri date ca urmare a renunțării la dreptul pretins, chiar dacă hotărârea este pronunțată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție;

C. împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, chiar dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă, cu excepția situației în care încheierea a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

273. În ceea ce privește termenul de recurs:

A. în cazul hotărârii prin care se constată perimarea, acesta este de 5 zile de la comunicare;

B. acesta nu se întrerupe prin moartea mandatarului căruia i s-a făcut comunicarea hotărârii, însă se va face o nouă comunicare părții, la domiciliul ei;

C. dacă intimatul nu a invocat prin întâmpinare sau din dosar nu reiese că recursul a fost depus peste termen, recursul se va socoti în termen.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

274. Motivul de casare privitor la faptul că instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale:

A. vizează ipoteza în care la judecată au participat mai puțini judecători decât prevede legea;

B. se referă la cazul în care la judecată a participat un judecător incompatibil, indiferent de cazul de incompatibilitate;

C. nu se referă la cazul în care la judecarea pricinii a participat un grefier incompatibil.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

275. Înalta Curte de Casație și Justiție va judeca în Completul de 5 judecători:

A. recursul împotriva hotărârii date în revizuire, în cazul în care revizuirea a fost soluționată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice;

B. recursul împotriva încheierii prin care se soluționează cererea în materie necontencioasă, când încheierea a fost pronunțată de un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție;

C. recursul împotriva hotărârii prin care s-a constatat renunțarea la judecată, când renunțarea a avut loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

2.3. Contestația în anulare

276. În conformitate cu dispozițiile legale în materie, poate fi atacată cu contestație în anulare:

A. hotărârea dată în recurs, dacă aceasta a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a respins-o;

B. hotărârea definitivă dată de prima instanță, dacă aceasta a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut și, deși se invocase excepția corespunzătoare, prima instanță a omis să se pronunțe asupra acesteia;

C. hotărârea dată în recurs, dacă instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

277. Nu este susceptibilă a forma obiect al contestației în anulare:

A. încheierea prin care soluționarea unei cauze a fost declinată de la o secție a unei instanțe către o altă secție specializată a aceleiași instanțe;

B. hotărârea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a luat act de renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată în etapa procesuală a recursului;

C. decizia instanței de apel care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu recurs, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra unuia dintre apelurile declarate în cauză.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

278. În ceea ce privește contestația în anulare:

A. aceasta este admisibilă numai împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în recurs;

B. aceasta este admisibilă numai împotriva hotărârilor judecătorești care sunt pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul;

C. o hotărâre împotriva căreia s-a exercitat contestația în anulare nu mai poate fi atacată cu o nouă contestație în anulare, chiar dacă se invocă alte motive.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

279. Contestația în anulare:

A. este admisibilă în cazul în care dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori de judecată;

B. se introduce la instanța ierarhic superioară instanței care a pronunțat hotărârea care se atacă;

C. nu poate fi formulată de partea care a mai exercitat anterior această cale de atac, chiar dacă se invocă alte motive decât cele invocate prin contestația în anulare anterioară.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

280. Contestația în anulare este admisibilă atunci când:

A. contestatorul nu a fost legal citat în instanța de apel, iar recursul pe care l-a declarat, invocând acest motiv, a fost respins deoarece avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul;

B. obiectul acesteia se referă la o hotărâre de recurs pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței, dar numai dacă contestatorul a invocat excepția corespunzătoare, iar instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra ei;

C. se invocă o eroare materială constând în aprecierea greșită a instanței de recurs în sensul că recursul este inadmisibil, în realitate recursul fiind admisibil și fondat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

281. Apelantul-reclamant AA nu a fost legal citat la termenul în care a avut loc judecata apelului, în contradictoriu cu intimatul-pârât BB, iar recursul declarat de AA împotriva hotărârii instanței de apel a fost anulat, din eroare, ca netimbrat, deși la dosar exista chitanța de plată a taxei de timbru. AA formulează contestație în anulare atât împotriva hotărârii date în apel, pe motiv că nu a fost legal citat în fața instanței de apel, cât și împotriva hotărârii date în recurs, pe motiv că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale. În acest context:

A. contestația în anulare pe motiv că nu a fost legal citat în fața instanței de apel este de competența instanței de apel;

B. contestația în anulare pe motiv că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale este de competența instanței de recurs;

C. contestația în anulare atât pe motiv că nu a fost legal citat în fața instanței de apel, cât și pe motiv că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale este de competența instanței de recurs, operând o prorogare de competență în favoarea acestei instanțe.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

282. Poate fi exercitată contestație în anulare când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata:

A. împotriva hotărârilor date asupra strămutării;

B. împotriva hotărârilor prin care s-a desfăcut căsătoria, în ceea ce privește divorțul, dacă unul dintre soți s-a recăsătorit;

C. împotriva hotărârii definitive pronunțate de instanța de revizuire.

(admitere în magistratură, august 2013)

283. Poate fi atacată cu contestație în anulare:

A. hotărârea judecătorească definitivă, atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata;

B. hotărârea instanței de apel, prin care aceasta, respingând apelul, a omis să cerceteze unul dintre motivele de nelegalitate invocate de apelant în termen;

C. hotărârea instanței de apel, dacă a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut și, deși se invocase excepția de necompetență în termen, instanța de apel a respins-o în mod nelegal.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

284. Contestația în anulare:

A. poate avea ca obiect hotărârea instanței de apel, când aceasta nu s-a pronunțat asupra unuia dintre apelurile declarate în cauză;

B. se motivează în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a invoca noi motive de contestație în anulare;

C. poate fi formulată împotriva unei hotărâri de declinare a competenței.

(admitere în magistratură, mai 2018)

285. Contestația în anulare pentru motivul că nu a fost legal citat contestatorul și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata:

A. poate fi exercitată împotriva sentințelor nesusceptibile de apel, atacate cu recurs, prin

care a fost invocat acest motiv și care a fost respins deoarece avea nevoie de verificări de fapt sau, fără vina părții, recursul a fost respins fără a fi cercetat în fond;

B. poate fi exercitată împotriva hotărârilor susceptibile de executare silită, în termenul de exercitare a contestației la executare;

C. se soluționează de instanța a cărei hotărâre se atacă, potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

286. Una dintre părți a formulat contestație în anulare împotriva hotărârii prin care s-a soluționat cererea de strămutare, pe motiv că nu a fost legal citată și nici prezentă la termenul când a fost judecată această cerere. În acest context, vi se solicită o consultanță juridică referitoare la admisibilitatea contestației în anulare și instanța competentă să o soluționeze. În acest caz:

A. contestația în anulare este inadmisibilă, deoarece hotărârea prin care s-a soluționat cererea de strămutare nu este supusă niciunei căi de atac;

B. contestația în anulare este de competența aceleiași instanțe care a soluționat cererea de strămutare;

C. contestația în anulare este admisibilă, deoarece hotărârea prin care s-a soluționat cererea de strămutare este definitivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

287. Este inadmisibilă contestația în anulare prin care se invocă:

A. omisiunea instanței de recurs de a se pronunța asupra excepției de perimare a cererii de recurs;

B. faptul că dezlegarea recursului este rezultatul unei greșeli materiale constând în reținerea eronată a datei la care s-a depus cererea de recurs;

C. faptul că hotărârea instanței de apel, nesusceptibilă de recurs, a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de apel a omis să se pronunțe asupra acesteia.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

288. Nu se poate admite o contestație în anulare:

A. în cazul în care dezlegarea dată apelului sau, după caz, recursului este rezultatul unei vădite greșeli de judecată;

B. în cazul în care, anterior introducerii acesteia, o altă parte a formulat o contestație în anulare împotriva aceleiași hotărâri;

C. în cazul în care partea invocă faptul că instanța nu s-a pronunțat asupra unui capăt de cerere cu care a fost investită.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

289. În cazul în care se admite contestația în anulare, sunt posibile următoarele soluții:

A. dacă s-a reținut că partea nu a fost legal citată și nici nu a fost prezentă la termenul când a avut loc judecata, se va anula hotărârea atacată și se va proceda la rejudecarea cauzei;

B. dacă s-a constatat necompetența absolută a instanței care a pronunțat hotărârea atacată, se va anula această hotărâre și se va proceda la rejudecarea cauzei, evocându-se fondul;

C. dacă hotărârea atacată este rezultatul unei greșeli materiale, se anulează hotărârea pronunțată în recurs și calea de atac se rejudecă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

290. Spre deosebire de revizuire, în cazul contestației în anulare:

A. întâmpinarea nu este obligatorie, întrucât contestația în anulare se soluționează de urgență și cu precădere;

B. atunci când se invocă motive care atrag competențe diferite, nu operează prorogarea competenței;

C. cererea se introduce în toate cazurile la instanța a cărei hotărâre se atacă.

(admitere INM și în magistratură, 2019)

2.4. Revizuirea

291. Cererea de revizuire:

A. poate fi formulată în termen de 15 de zile de la data comunicării hotărârii, în cazul în care instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut;

B. se soluționează de instanța care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere, în toate situațiile;

C. se soluționează prin sentință sau decizie, după caz.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

292. Cererea de revizuire:

A. este inadmisibilă, dacă se invocă faptul că prima instanță a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere, atunci când partea nu a formulat cerere de completare a hotărârii;

B. se soluționează printr-o hotărâre care este în toate cazurile supusă căilor de atac prevăzute pentru hotărârea atacată;

C. pe motiv că obiectul pricinii nu se află în ființă se poate exercita în termen de o lună de la cel din urmă act de executare.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

293. Reclamantul AA introduce o cerere de chemare în judecată, în contradictoriu cu pârâtul BB, prin care solicită plata sumei de 15.000 de lei reprezentând împrumut acordat și nerestituit la scadență. Prin întâmpinare, pârâtul BB invocă excepția prescripției dreptului material la acțiune, excepția lipsei calității procesuale pasive și solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui avocat. La primul termen de judecată instanța respinge ca neîntemeiată excepția prescripției și admite, așa cum a fost formulată, cererea de chemare în judecată, omițând să se pronunțe cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive și cu privire la cererea de amânare pentru angajare de avocat. În acest caz:

A. pârâtul BB este îndreptățit să formuleze o cerere de revizuire a hotărârii pronunțate în cauză, având în vedere că instanța a omis să se pronunțe cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive;

B. pârâtul BB nu este îndreptățit să formuleze o cerere de revizuire împotriva hotărârii pronunțate, nefiind în ipoteza unui caz de minus petita în ceea ce privește omisiunea instanței de a se pronunța asupra cererii privind acordarea unui nou termen pentru angajare de avocat;

C. reclamantul AA nu are interes să formuleze apel.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

294. Tribunalul Y., ca instanță de apel, a pronunțat decizia X/2020 prin care a constatat că apelul incident formulat de intimatul-pârât BB, în contradictoriu cu apelantul-reclamant AA, a rămas fără efect, ca urmare a retragerii apelului principal. În acest caz:

A. intimatul-pârât BB este îndreptățit, potrivit legii, să formuleze o cerere de revizuire împotriva deciziei X/2020, dacă după darea hotărârii din apel s-au descoperit înscrisuri doveditoare și determinante, reținute de apelantul-reclamant AA, care ar fi apte să schimbe soluția pronunțată de Tribunalul Y.;

B. intimatul-pârât BB este îndreptățit, potrivit legii, să formuleze o cerere de revizuire împotriva deciziei X/2020, dacă un judecător din completul de apel de la Tribunalul Y. care a pronunțat decizia X/2020 a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină, iar această împrejurare a influențat pronunțarea deciziei X/2020;

C. intimatul-pârât BB este îndreptățit, potrivit legii, să formuleze o cerere de revizuire împotriva deciziei X/2020, dacă soluția de constatare a apelului incident ca rămas fără efect este rezultatul unei greșeli de judecată, având în vedere că nu trebuia să se ia act de retragerea apelului principal, deoarece a fost făcută printr-un mandatar neavocat care nu avea procură judiciară specială pentru acest act de dispoziție.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

295. Revizuirea:

A. se aseamănă cu contestația în anulare în privința regimului juridic al întâmpinării;

B. se deosebește de contestația în anulare prin aceea că, în cazul în care se invocă motive care atrag competențe diferite, nu operează prorogarea competenței;

C. se aseamănă cu contestația în anulare prin aceea că termenul de exercitare curge de la momente diferite, în funcție de motivul invocat.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

296. Termenul de exercitare a revizuirii curge de la:

A. data rămânerii definitive a primei hotărâri atunci când revizuirea se exercită pentru existența unor hotărâri definitive potrivnice;

B. data pronunțării hotărârii în cazul în care revizuirea se exercită pentru motivul că instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut;

C. cel din urmă act de executare când revizuirea a fost cerută pentru motivul că obiectul pricinii nu se află în ființă.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

297. Termenul de revizuire este:

A. de 15 zile de la comunicarea hotărârii în cazul în care instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu sau cerut;

B. de 15 zile de la data la care partea a luat cunoștință de hotărârea prin care a fost sancționat disciplinar definitiv judecătorul, dar nu mai târziu de 1 an de la data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare disciplinară;

C. de 15 zile de la încetarea împiedicării, în cazul în care partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

298. Revizuirea în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC, respectiv când instanța s-a pronunțat asupra unui lucru care nu s-a cerut (*extra petita*), este admisibilă:

A. când reclamantul revendică un imobil, iar instanța, respingându-i cererea în revendicare, stabilește și faptul că el nu are dreptul la fructele culese în calitate de posesor;

B. când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată după primul termen la care a fost legal citat și, deși pârâtul nu și-a exprimat în mod expres acordul cu privire la această modificare, instanța s-a pronunțat și cu privire la capătul de cerere formulat peste termen;

C. instanța de apel a primit și a soluționat o cerere nouă, inadmisibilă în apel.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

299. În ceea ce privește cererea de revizuire a unei hotărâri judecătorești:

A. aceasta este de competența instanței mai mare în grad față de instanța care a dat hotărârea a cărei revizuire se cere, indiferent de motivul invocat;

B. în cazul în care revizuirea se cere pentru existența unor hotărâri definitive potrivnice, aceasta este în toate cazurile de competența instanței care a dat prima hotărâre;

C. în cazul în care se invocă prin cererea de revizuire motive care atrag competențe diferite, nu va opera prorogarea competenței.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

300. Revizuirea pentru motivul legat de descoperirea unor înscrisuri:

A. se poate formula și împotriva deciziei prin care s-a respins recursul ca nefondat, dacă înscrisurile sunt determinante pentru soluționarea cauzei;

B. se poate formula și motiva în termen de o lună de la descoperirea înscrisurilor ce se invocă;

C. nu poate fi admisă dacă înscrisul reprezentat de un contract nu a existat la data pronunțării hotărârii a cărei revizuire se solicită.

(admitere INM, noiembrie 2019)

301. Cu privire la regulile aplicabile soluționării cererii de revizuire:

A. soluționarea se va face, în toate cazurile, potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile la judecata în primă instanță;

B. modificarea cererii de revizuire, sub aspectul motivelor, poate avea loc până la primul termen de judecată la care revizuentul este legal citat;

C. întâmpinarea este obligatorie, dar nu se comunică revizuentului care va lua cunoștință de cuprinsul întâmpinării de la dosarul cauzei.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

302. În cazul revizuirii pentru hotărâri potrivnice:

A. cererea se judecă de instanța mai mare în grad față de instanța care a dat a doua hotărâre;

B. aceasta poate fi cerută și în cazul în care hotărârile potrivnice au fost date de aceeași instanță, în dosare diferite;

C. trebuie să se ceară anularea celei de-a doua hotărâri.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

303. În cazul revizuirii pentru hotărâri potrivnice:

A. cererea se judecă de instanța mai mare în grad față de instanța care a dat a doua hotărâre;

B. aceasta nu poate fi cerută și în cazul în care hotărârile potrivnice au fost date de aceeași instanță, în dosare diferite;

C. nu este obligatoriu ca hotărârile potrivnice să fi evocat fondul cauzei.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

304. În cazul revizuirii pentru hotărâri definitive potrivnice:

A. revizuirea este inadmisibilă dacă hotărârile nu evocă fondul;

B. termenul de exercitare a revizuirii este de o lună de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri;

C. competența de soluționare a cererii de revizuire revine instanței mai mare în grad față de cea care a dat ultima hotărâre.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

305. Dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, cu încălcarea autorității de lucru judecat:

A. se poate cere revizuirea celei de a doua hotărâri, chiar dacă aceasta nu evocă fondul;

B. termenul de revizuire este de 30 de zile și curge de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri;

C. cererea de revizuire este de competența instanței mai mari în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, cu excepția situației în care una dintre instanțele de recurs este Înalta Curte de Casație și Justiție, caz în care cererea de revizuire se va judeca de această instanță.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

306. Revizuenții AA și BB au formulat o cerere de revizuire, invocând că decizia civilă definitivă nr. 11/2018 a Curții de Apel Oradea este potrivnică soluției date prin sentința civilă definitivă nr. 100/2017 a Judecătoriei Oradea. Prin aceeași cerere, s-a solicitat și schimbarea deciziei Curții de Apel Oradea, pe considerentul că instanța de recurs, judecând cauza în fond, s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut. În acest caz:

A. în cazul hotărârilor potrivnice, dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va anula hotărârea instanței inferioare în grad, respectiv sentința definitivă nr. 100/2017 a Judecătoriei Oradea;

B. Curtea de Apel Oradea este competentă să judece revizuirea pentru al doilea motiv invocat referitor la faptul că s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut;

C. instanța competentă să judece integral cererea de revizuire este Înalta Curte de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

307. Revizuentul AA introduce pe rolul instanței o cerere de revizuire întemeiată pe motivul existenței a două hotărâri definitive potrivnice, cea pronunțată ulterior încălcând autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri. În cazul în care instanța consideră întemeiată cererea de revizuire, admițând-o:

A. va anula, întotdeauna, hotărârea pronunțată ulterior, întrucât încalcă autoritatea de lucru judecat;

B. va pronunța o hotărâre supusă întotdeauna recursului;

C. va modifica hotărârea pronunțată ulterior și va rejudeca cauza, atunci când constată încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

308. Dacă se invocă motivul de revizuire legat de răspunderea disciplinară a unui judecător:

A. instanța de revizuire poate cerceta, pe cale incidentală, existența faptei de exercitare a funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, dacă există impedimente legale pentru exercitarea acțiunii disciplinare împotriva judecătorului;

B. fapta de exercitare a funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, pentru care a fost sancționat definitiv judecătorul, trebuie să fi influențat soluția pronunțată în cauză;

C. termenul de revizuire curge de la data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare disciplinară.

(admitere în magistratură, mai 2018)

309. În cazul în care partea interesată a luat cunoștință la 01.05.2015 de hotărârea de

condamnare, pentru o infracțiune privitoare la pricină, a unui expert care a luat parte la judecată, condamnare definitivă la 02.02.2015, cererea de revizuire formulată la 01.06.2015 împotriva hotărârii pronunțate la 03.03.2014 este:

A. tardivă, deoarece a fost depășit termenul maxim de un an și o lună de la data pronunțării hotărârii atacate;

B. formulată în termenul legal de decădere, de trei ani de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare;

C. formulată în termen, dar inadmisibilă în cazul în care hotărârea atacată nu evocă fondul.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

310. AA a introdus o cerere de chemare în judecată, în contradictoriu cu pârâtul BB, prin care a solicitat instanței să îl oblige pe pârât numai la plata sumei de 3.500 de lei reprezentând împrumut acordat și nerestituit la scadență conform convenției încheiate între părțile litigante. Instanța admite cererea de chemare în judecată și obligă pe pârâtul BB la plata sumei de 3.500 de lei reprezentând împrumut nerestituit la scadență și la plata dobânzii legale în cuantum de X lei aferente perioadei de la scadență până la momentul pronunțării hotărârii. Această hotărâre este comunicată părților în data de vineri, 13.02.2015. Întrucât instanța, prin soluția pronunțată, a dat mai mult decât s-a cerut (dobânda legală nu fusese solicitată de AA), pârâtul BB intenționează să atace, pe acest motiv, cu revizuire hotărârea pronunțată. În acest caz, revizuirea va putea fi formulată, sub sancțiunea decăderii:

A. cel mai târziu, luni, 16.03.2015;

B. cel mai târziu, luni, 02.03.2015;

C. cel mai târziu, vineri, 13.03.2015.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

311. Dacă s-a solicitat revizuirea unei hotărâri:

A. de primă instanță ce a rămas definitivă prin neapelare, hotărârea ce se va pronunța în revizuire nu este susceptibilă de apel;

B. a instanței de apel care era susceptibilă de recurs, indiferent dacă recursul a fost exercitat sau nu, hotărârea ce se va pronunța în revizuire poate fi atacată pe calea recursului;

C. pentru motivul referitor la existența unor hotărâri definitive potrivnice, hotărârea ce se va pronunța în revizuire este susceptibilă de apel dacă hotărârea a cărei anulare se cere putea fi atacată cu apel, potrivit legii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

312. Hotărârea asupra revizuirii:

A. este supusă, în toate cazurile, căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită;

B. este definitivă în cazul în care revizuirea a vizat hotărârea unei instanțe de apel, dacă potrivit legii nu există recurs cu privire la hotărârea atacată;

C. este supusă recursului, dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, cu excepția situației în care revizuirea a fost soluționată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, caz în care hotărârea din revizuire este definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

§3. Recursul în interesul legii. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

313. În ceea ce privește decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-un recurs în interesul legii:

A. continuă să fie obligatorie și după modificarea dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării, atât timp cât aceasta din urmă nu a fost abrogată sau declarată neconstituțională;

B. are efecte și asupra hotărârilor judecătorești examinate în cadrul recursului în interesul legii;

C. se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

314. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se va face de către completul de judecată sesizat, printr-o încheiere:

A. pronunțată în urma unor dezbateri contradictorii, încheiere care poate fi atacată odată cu fondul;

B. prin care se va suspenda obligatoriu cauza în care a fost admisă sesizarea, până la pronunțarea hotărârii prealabile;

C. prin care se pot suspenda cauze similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, până la soluționarea sesizării.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

315. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

A. se face prin încheiere care este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;

B. se poate face direct și de partea litigantă interesată dacă obiectul sesizării vizează o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

C. se soluționează prin decizie ce se va motiva în termen de 30 de zile de la pronunțare.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

316. Hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

A. se pronunță de un complet format din judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție în termen de 6 luni de la data învestirii;

B. este obligatorie de la data pronunțării deciziei, pentru instanța care a solicitat dezlegarea;

C. se pronunță cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

317. În ceea ce privește hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție:

A. aceasta își încetează aplicabilitatea la data constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul rezolvării de principiu a chestiunii de drept cu care a fost sesizată;

B. aceasta este obligatorie, în toate cazurile, de la data pronunțării;

C. aceasta se pronunță, cu citarea părților, în 30 de zile de la data învestirii.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

CAPITOLUL AL III-LEA. PROCEDURA NECONTENCIOASĂ JUDICIARĂ

1. În cazul procedurii necontencioase judiciare:

A. dacă cererea necontencioasă, prin însuși cuprinsul ei, prezintă caracter contencios, instanța sesizată își va declina competența în favoarea instanței competente potrivit procedurii contencioase;

B. cererea necontencioasă se judecă în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune;

C. încheierile pronunțate în această materie au autoritatea lucrului judecat.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

2. În cazul procedurii necontencioase judiciare, ca regulă:

A. instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată, putând cere părții lămuririle necesare;

B. cererea se judecă în ședință publică, cu citarea petentului și a persoanelor indicate în cerere, dacă legea o impune;

C. apelul împotriva încheierii de primă instanță poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

3. În materia procedurii necontencioase judiciare:

A. instanța își verifică din oficiu competența, dar numai dacă aceasta nu este de ordine privată;

B. încheierea prin care se respinge cererea este executorie;

C. instanța se pronunță prin încheiere, în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

4. În procedura necontencioasă judiciară:

A. instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată;

B. dacă cererea, prin însuși cuprinsul ei ori prin obiecțiile ridicate de persoanele citate sau care intervin, prezintă caracter contencios, instanța își va declina competența în favoarea instanței competente să soluționeze cererea contencioasă;

C. instanța va judeca cererea în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor indicate în cerere, dacă legea o impune.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

5. În procedura necontencioasă:

A. încheierile pronunțate nu au autoritate de lucru judecat;

B. soluționarea cererii se face întotdeauna cu citarea părții;

C. instanța se pronunță în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

6. În procedura necontencioasă judiciară, ca regulă:

A. încheierea prin care se încuviințează cererea este supusă numai recursului, cu excepția celei pronunțate de un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care este definitivă;

B. încheierea prin care se încuviințează cererea este executorie numai după rămânerea definitivă a acesteia;

C. instanța se pronunță în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

7. În materia procedurii necontencioase judiciare:

A. judecătorul care soluționează cauza nu poate fi recuzat;

B. nu se poate ivi un conflict negativ de competență între o judecătorie și un tribunal aflate în circumscripția aceleiași curți de apel;

C. poate declara apel împotriva încheierii de soluționare a cererii pronunțate de judecătorie orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată în proces.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

8. Sunt incompatibile cu natura necontencioasă a unei cereri următoarele:

A. renunțarea la dreptul pretins;

B. renunțarea la judecată;

C. tranzacția.

(admitere în magistratură, august 2013)

CAPITOLUL AL IV-LEA. EXECUTAREA SILITĂ

1. Nu sunt hotărâri judecătorești executorii:

A. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, ori cele în legătură cu care părțile au convenit să exercite direct recursul;

B. hotărârile date în primă instanță, cu drept de apel, până la data expirării termenului de exercitare a apelului;

C. hotărârile date în apel, dacă prin lege nu se prevede altfel.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

2. În cadrul executării silite:

A. nu pot fi puse în executare hotărârile arbitrale, dacă au fost atacate cu acțiune în anulare;

B. în lipsa originalului unui act autentificat de notarul public, care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă, duplicatul nu poate constitui titlu executoriu;

C. cambia constituie titlu executoriu, dacă îndeplinește condițiile prevăzute în legea specială.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

3. Înscrisul sub semnătură privată:

A. este titlu executoriu, fără nicio altă formalitate, dacă părțile convin să confere respectivului înscris caracter de titlu executoriu;

B. este titlu executoriu numai dacă este înregistrat în registrele publice în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege;

C. recunoscut de cel căruia îi este opus, face dovada între părți până la proba contrară.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

4. În ceea ce privește instanța de executare:

A. aceasta este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, bunurile ce urmează a fi executate silit, în afara cazurilor în care legea dispune altfel;

B. dacă prin lege nu se dispune altfel, aceasta se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare;

C. aceasta soluționează cereri de încuviințare a executării silite.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

5. Instanța de executare:

A. soluționează orice incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe;

B. dacă prin lege nu se dispune altfel, se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la pronunțare;

C. va rămâne competentă chiar dacă, după începerea executării silite, ar avea loc o schimbare a domiciliului sau a sediului debitorului ori, după caz, al creditorului.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

6. Instanța de executare:

A. dacă prin lege nu se prevede altfel, se pronunță prin încheiere executorie care poate fi atacată numai cu apel în termen de 10 zile de la comunicare;

B. este tribunalul în a cărui circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel;

C. este, în toate cazurile, judecătoria de la domiciliul sau sediul debitorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

7. În cazul în care executorul judecătoresc refuză deschiderea procedurii de executare:

A. executorul judecătoresc va redacta o încheiere prin care va refuza motivat deschiderea procedurii execuționale;

B. creditorul poate face plângere, în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii executorului judecătoresc prin care refuză deschiderea procedurii de executare;

C. executorul judecătoresc va sesiza instanța de executare în vederea pronunțării acesteia cu privire la legalitatea executării.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

8. Între persoana AA, cu domiciliul în Craiova, în calitate de creditor, și persoana BB, cu domiciliul în București, în calitate de debitor, s-a încheiat un contract de împrumut sub semnătură privată pentru suma de 70.000 de lei, care nu este titlu executoriu potrivit legii. Ulterior, debitorul a constituit o ipotecă, prin contract încheiat în formă autentică, asupra unui tablou depozitat într-o galerie de artă din Brașov, pentru a-i garanta creditorului executarea obligației. În caz de neplată, la scadență, a sumei împrumutate:

A. executorul judecătoresc sesizat de creditorul AA va refuza deschiderea procedurii de executare împotriva debitorului BB, motivat de faptul că, pentru a se recunoaște executorialitatea contractului de ipotecă, contractul principal de împrumut trebuie să fie el însuși titlu executoriu potrivit legii;

B. este posibilă executarea silită a creanței garantate prin contract de ipotecă valabil încheiat, chiar dacă dreptul de creanță însuși nu este constatat printr-un înscris care să constituie titlu executoriu;

C. cererea de executare silită este de competența exclusivă a executorilor judecătorești din circumscripția Curții de Apel Brașov.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

9. Cererea de încuviințare a executării silite:

A. se soluționează de către instanța de executare, prin încheiere ce nu are autoritate de lucru judecat;

B. nu poate fi respinsă dacă cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;

C. nu este supusă regularizării.

(admitere în magistratură, aprilie 2017)

10. Cererea de încuviințare a executării silite, adresată instanței de executare competente:

A. se poate face de executorul judecătoresc sau de creditor, în cazul în care executorul judecătoresc refuză nejustificat sesizarea instanței de executare;

B. se soluționează, prin încheiere, dată în camera de consiliu, fără citarea părților;

C. se soluționează prin încheiere care, în caz de respingere, poate fi atacată numai cu apel, de creditor sau de executorul judecătoresc.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

11. La încuviințarea de executare silită, instanța verifică:

A. dacă au fost respectate dispozițiile legale privind competența organului de executare sesizat;

B. dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul prezentat constituie, potrivit legii, titlu executoriu;

C. prescripția dreptului de a obține executarea silită.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

12. În materia încuviințării executării silite:

A. cererea se soluționează prin încheiere, dată în camera de consiliu, cu citarea creditorului;

B. încuviințarea executării silite produce efecte pe întreg teritoriul țării;

C. instanța respinge cererea de încuviințare a executării silite a actului autentificat de notarul public, atunci când actul constată o creanță certă și lichidă, dar neexigibilă.

(admitere INM și magistratură, septembrie 2018)

13. Prin hotărârea judecătorească definitivă nr. x/2018, pronunțată de Tribunalul Z., pârâtul BB a fost obligat să plătească reclamantului AA suma de 250.000 de lei reprezentând împrumut acordat și nerestituit la scadență. Pentru efectuarea executării silite în temeiul hotărârii judecătorești definitive nr. x/2018, cererea de încuviințare a executării silite:

A. este de competența Tribunalului Z. care a soluționat cauza în primă instanță;

B. poate fi formulată numai de către executorul judecătoresc;

C. se soluționează în camera de consiliu, cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

14. Cererea de încuviințare a executării silite:

A. este de competența de soluționare în primă instanță a judecătoriei în a cărei circumscripție se află, la data sesizării instanței, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului;

B. se trimite instanței de executare de către creditor în termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii la executorul judecătoresc;

C. se respinge atunci când titlul este reprezentat de o hotărâre judecătorească, prin al cărei dispozitiv s-a constatat exclusiv inexistența dreptului de proprietate al pârâtului asupra imobilului aflat în posesia reclamantului.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

15. Sumele datorate constând în cheltuieli de executare silită:

A. se stabilesc de instanța de executare, prin încheiere, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii;

B. pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare, formulată de partea interesată;

C. se stabilesc prin încheiere care constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

16. Cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silite:

A. sunt în sarcina debitorului urmărit, în afară de cazul în care creditorul a renunțat la executare silită sau dacă prin lege se prevede altfel;

B. se stabilesc de către executorul judecătoresc prin încheiere ce reprezintă titlu executoriu;

C. pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare formulate de executorul judecătoresc.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

17. În materia executării silite:

A. sancțiunea ce poate interveni în privința actelor de executare efectuate de către un executor judecătoresc necompetent este nulitatea condiționată de existența unei vătămări produse debitorului;

B. întâmpinarea formulată de creditor împotriva contestației la executare promovate de debitor vizând anularea executării silite înseși nu poate cuprinde excepții procesuale;

C. încheierile executorului judecătoresc pot forma obiect al contestației la executare, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

18. Perimarea executării silite:

A. se constată de instanța de executare, prin încheiere dată fără citarea părților;

B. constatată în condițiile legii atrage, în toate cazurile, desființarea tuturor actelor de executare silită efectuate;

C. se constată și la cererea executorului judecătoresc.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

19. În ceea ce privește prescripția dreptului de a obține executarea silită:

A. organul de executare căruia i se prezintă un titlu executoriu, după împlinirea termenului de prescripție, nu este îndreptățit să refuze punerea în executare a acestuia;

B. instanța de executare nu este îndreptățită să respingă cererea de încuviințare a executării silite pe motiv că s-a împlinit termenul de prescripție;

C. împlinirea termenului de prescripție atrage, în toate cazurile, pierderea caracterului executoriu al înscrisului care constituie titlu executoriu, fără a exista posibilitatea, pentru creditor, de a obține un nou titlu executoriu.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

20. În ceea ce privește prescripția dreptului de a obține executarea silită, este adevărat că:

A. instanța de executare nu poate invoca, din oficiu, prescripția dreptului de a obține executarea silită, în cursul derulării acesteia;

B. aceasta se întrerupe dacă executarea silită s-a perimat;

C. instanța de executare competentă va respinge cererea de încuviințare a executării silite după împlinirea termenului de prescripție.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

21. Cererea de repunere în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită:

A. se introduce la instanța de executare competentă, în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării;

B. se soluționează, cu citarea părților, prin hotărâre supusă recursului, potrivit dreptului comun;

C. dacă a fost admisă, dă dreptul creditorului de a formula cererea de executare silită în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii de repunere în termen.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

22. În cazul prescripției dreptului de a obține executarea silită a unei hotărâri judecătorești, este adevărat că:

A. dacă se împlinește termenul de prescripție, se pierde definitiv, în toate cazurile, dreptul creditorului de a mai obține un titlu executoriu împotriva debitorului;

B. termenul de prescripție curge de la data pronunțării hotărârii judecătorești de primă instanță, chiar dacă este supusă apelului;

C. prescripția nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

23. Potrivit legii, poate formula apel:

A. executorul judecătoresc, împotriva încheierii prin care a fost respinsă cererea de încuviințare a executării silite, în termen de 15 zile de la comunicarea acesteia;

B. debitorul, împotriva încheierii prin care a fost admisă cererea de sechestru asigurător, în termen de 5 zile de la pronunțare;

C. debitorul, împotriva încheierii prin care a fost admisă cererea creditorului de repunere în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestei încheieri.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

24. Creditorul AA a pornit executarea silită împotriva debitorului BB în temeiul unui contract de împrumut încheiat în formă autentică. Prin încheierea nr. X/2021 a Judecătoriei Y. a fost încuviințată executarea silită. Ulterior, executorul judecătoresc a emis o încheiere prin care a stabilit cheltuieli de executare de 3.000 de lei. Având în vedere executarea silită declanșată de creditorul AA, debitorul BB formulează contestație la executare, arătând că dreptul de a cere executarea silită s-a prescris, contractul de împrumut fiind încheiat în 2012. De asemenea, debitorul BB a arătat că nu poate fi executat silit în temeiul încheierii prin care s-au stabilit cheltuieli de executare, deoarece, cu privire la acest aspect, nu a existat o încuviințare a executării silite. Creditorul AA a depus întâmpinare la contestația la executare, arătând că creanța principală a fost verificată de către instanță la momentul încuviințării executării silite, astfel că debitorul BB nu poate invoca incidența prescripției dreptului de a cere executarea silită, deoarece i se opune autoritatea de lucru judecat a încheierii nr. X/2021.

În acest caz, instanța:

A. va respinge apărările intimatului creditor AA și va verifica incidența prescripției, urmând să admită contestația la executare în cazul în care s-a împlinit termenul de prescripție;

B. nu va reține susținerile contestatorului debitor BB în ceea ce privește încheierea executorului judecătoresc de stabilire a cheltuielilor de executare, deoarece nu este necesară o nouă încuviințare de executare silită cu privire la această încheiere;

C. nu va reține susținerile contestatorului debitor BB privind incidența prescripției, deoarece încheierea de încuviințare a executării silite se bucură de autoritate de lucru judecat cu privire la acest aspect.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

25. Poate fi formulată:

A. contestație la executare împotriva încheierilor date de executorul judecătoresc;

B. contestație la executare când executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită;

C. de aceeași parte, o nouă contestație la executare, chiar dacă motivele au existat și la data formulării unei prime contestații.

(admitere în magistratură, august 2013)

26. Creditorul AA a declanșat executarea silită, potrivit legii, împotriva debitorului BB, în temeiul titlului executoriu reprezentat de hotărârea judecătorească definitivă X/2020 pronunțată de Tribunalul Y. Prin această hotărâre, debitorul BB a fost obligat să predea creditorului AA bunurile mobile B1 și B2. Executorul judecătoresc învestit cu executarea silită a hotărârii judecătorești X/2020 îl somează pe debitorul BB să predea creditorului AA, în termen de 24 de ore de la primirea somației, bunurile B1, B2 și bunul B3, care aparținea debitorului BB, dar care nu a făcut obiectul judecății în cauza care s-a finalizat cu hotărârea judecătorească definitivă X/2020, nefiind indicat în dispozitivul acesteia. În acest context, având în vedere depășirea limitelor

dispozitivului titlului executoriu, debitorul BB:

A. este îndreptățit să formuleze o contestație la titlu, la Tribunalul Y., cu privire la lămurirea titlului executoriu, respectiv hotărârea judecătorească definitivă X/2020;

B. este îndreptățit să formuleze o contestație la executare propriu-zisă, având în vedere faptul că nu a fost obligat de instanță la predarea bunului B3, contestație care este de competența judecătoriei ca instanță de executare;

C. este îndreptățit să formuleze o cerere de lămurire a dispozitivului hotărârii definitive X/2020, care este de competența Tribunalului Y., cerere ce trebuie formulată în termenul de prescripție a executării silite.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

27. Nu poate fi făcută contestație la executare:

A. de o terță persoană care pretinde un drept de proprietate sau un alt drept real cu privire la bunul supus procedurii urmăririi silite;

B. de către aceeași parte pentru motive care au existat la data primei contestații la executare;

C. în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită, în condițiile legii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

28. În cazul în care executarea silită se face în temeiul unei hotărâri judecătorești, debitorul va putea invoca pe cale de contestație la executare:

A. stingerea datoriei prin plată, chiar dacă aceasta s-a realizat în timpul judecății în primă instanță, iar debitorul nu a invocat plata în acea fază a procesului;

B. prescripția dreptului material la acțiune, dacă acest aspect nu a fost dezlegat în faza judecății procesului;

C. anularea formelor de executare, în cazul unei hotărâri de evacuare, în temeiul unui act juridic intervenit ulterior rămânerii definitive a hotărârii ce s-a pus în executare și prin care debitorul face dovada că a devenit coproprietar al apartamentului pe care îl ocupă și din care se cere evacuarea.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

29. Contestația la executare poate fi exercitată:

A. de un terț, numai dacă pretinde un drept de proprietate sau un alt drept real cu privire la bunul ce formează obiectul executării;

B. numai de debitor și creditor;

C. de cei interesați sau vătămați prin executare.

(admitere în magistratură, august 2013)

30. În ceea ce privește invocarea motivelor de contestație la executare:

A. motivele existente și de care partea interesată avea cunoștință la data formulării contestației la executare trebuie invocate toate deodată, sub sancțiunea respingerii unei a doua contestații ca inadmisibilă;

B. contestatorul își poate modifica cererea inițială adăugând noi motive de contestație la executare, dacă în privința acestora din urmă este respectat termenul de exercitare a contestației la executare;

C. instanța de executare este îndreptățită să invoce din oficiu motivele de contestație la executare de ordine publică.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

31. Contestatorul debitor AA formulează o contestație la executare în contradictoriu cu intimatul creditor BB, solicitând instanței de executare anularea executării silite înseși, pornită în dosarul de executare nr. X/2022 de către Biroul Executorului Judecătoresc CC, motivat de faptul că titlul executoriu a fost anulat printr-o hotărâre judecătorească definitivă. În acest caz:

A. cererea de contestație la executare formulată de contestatorul AA nu este supusă procedurii de regularizare reglementate de Codul de procedură civilă;

B. AA și BB vor fi citați în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere;

C. hotărârea pronunțată cu privire la contestația la executare este definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

32. Creditorul A s-a adresat Biroului executorului judecătoresc „BB" pentru executarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în contradictoriu cu debitoarea Agenția Națională de Administrare Fiscală. În cadrul executării silite, creditorul a solicitat și actualizarea cu rata inflației a cheltuielilor de judecată acordate de instanță prin hotărârea pronunțată, însă executorul a refuzat cererea, prin încheiere motivată. În aceste condiții:

A. cheltuielile de judecată nu pot fi actualizate, deoarece au caracter accesoriu și executorul poate actualiza doar valoarea unei obligații principale stabilite în bani;

B. chiar dacă acordarea cheltuielilor de judecată a reprezentat o cerere accesorie în cadrul procesului principal, atunci când hotărârea judecătorească este definitivă, va conține o creanță de sine stătătoare împotriva părții care a pierdut procesul și care poate fi supusă actualizării în faza executării silite;

C. creditorul este îndreptățit să formuleze contestație la executare împotriva încheierii executorului judecătoresc, care se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

33. Creditorul AA s-a adresat Biroului executorului judecătoresc BB pentru executarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în contradictoriu cu debitoarea CC. În cadrul executării silite, creditorul a solicitat și actualizarea cu rata inflației a cheltuielilor de judecată acordate de instanță prin hotărârea pusă în executare, însă executorul judecătoresc a refuzat cererea, prin încheiere motivată. În aceste condiții:

A. cheltuielile de judecată pot fi actualizate de către executorul judecătoresc, chiar dacă acordarea cheltuielilor de judecată a reprezentat o cerere accesorie în cadrul cererii principale;

B. cheltuielile de judecată nu pot fi actualizate, deoarece au caracter accesoriu și executorul judecătoresc poate actualiza doar valoarea unei obligații principale stabilite în bani;

C. creditorul poate formula contestație la executare în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii executorului judecătoresc.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

34. Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu:

A. se poate face în termen de cel mult 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care îl contestă;

B. nu trebuie să îmbrace forma cererii de chemare în judecată și nu este supusă procedurii regularizării;

C. este de competența instanței care a pronunțat hotărârea, atunci când titlul executoriu este o hotărâre judecătorească.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

35. În procedura contestației la executare:

A. nu este obligatorie întâmpinarea;

B. suspendarea executării este obligatorie dacă debitorul face dovada cu orice mijloc de probă că a obținut de la creditor o amânare ori beneficiază de un termen de plată;

C. contestatorul își poate modifica cererea inițială adăugând motive noi de contestație dacă, în privința acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestației la executare.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

36. În materia contestației la executare:

A. sunt aplicabile în mod corespunzător dispozițiile Codului de procedură civilă privind verificarea cererii și regularizarea acesteia;

B. în cazul predării silite a bunurilor imobile, contestația se poate introduce și la judecătoria de la locul situării imobilului, dacă imobilul se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare;

C. contestatorul își poate modifica cererea inițială adăugând motive noi de contestație dacă, în privința acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestației la executare.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

37. Prin cererea înregistrată la Judecătoria Mangalia, contestatoarea A a chemat în judecată intimații B și C, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună, pe calea contestației la executare, anularea somației și a executării silite începute în dosarul execuțional nr. XX. În motivarea cererii, contestatoarea A a arătat că, la cererea creditorului C, s-a format dosarul de executare nr. XX (al Biroului Executorului Judecătoresc BE), că în cadrul acestui dosar soțul său, intimatul B, a fost somat

să fie prezent la data stabilită de executor în vederea punerii în executare a sentinţei civile nr. YY prin care Judecătoria Mangalia a admis acţiunea în revendicare şi grăniţuire formulată de reclamantul C împotriva pârâtului B, acesta din urmă fiind obligat să lase în deplină proprietate o suprafaţă de 30 mp teren, totodată instanţa stabilind şi limitele dintre proprietăţile părţilor. De asemenea, contestatoarea A a motivat cererea prin faptul că terenul care constituie obiectul executării silite şi care a făcut obiectul judecăţii este bun comun, aflat în coproprietatea sa şi a soţului B, depunând în acest sens la dosar copia titlului de proprietate – contract de vânzare-cumpărare care atestă că în timpul căsătoriei cei doi soţi au dobândit în proprietate terenul. Intimatul C, prin întâmpinare, a solicitat respingerea contestaţiei la executare, invocând lipsa calităţii procesuale active a contestatoarei, care nu a fost parte în procesul în care s-a pronunţat sentinţa civilă care este titlul executoriu. Soluţia instanţei va fi:**

A. admite excepţia lipsei calităţii procesuale active a contestatoarei şi dispune respingerea contestaţiei la executare ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă;

B. constată că în cauză contestatoarea A justifică calitatea procesuală, fiind un terţ vătămat prin executarea începută, respinge excepţia invocată şi admite contestaţia, dispunând anularea tuturor formelor de executare;

C. respinge contestaţia la executare ca lipsită de interes.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

38. În ceea ce priveşte suspendarea executării silite, în cadrul contestaţiei la executare:

A. de regulă, pentru a se dispune suspendarea executării silite, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune;

B. asupra cererii de suspendare a executării silite, instanţa, în toate cazurile, se va pronunţa prin sentinţă;

C. suspendarea executării silite se soluţionează printr-o încheiere care poate fi atacată numai cu apel în mod separat, în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru cea lipsă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

39. Suspendarea executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare:

A. se dispune prin încheiere care poate fi atacată numai cu apel, în mod separat, în termen de 5 zile, termen care curge de la comunicarea încheierii, pentru partea prezentă;

B. este obligatorie, cauţiunea nefiind necesară, dacă înscrisul care se execută a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în primă instanţă;

C. se dispune, în caz de admitere, prin încheiere care se comunică executorului judecătoresc, la cererea debitorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

40. Cauţiunea nu este necesară pentru suspendarea executării silite dacă:

A. înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, executoriu;

B. biletul la ordin care se execută a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în primă instanţă;

C. executorul judecătoresc care a efectuat executarea silită nu era competent, potrivit legii.

(admitere INM şi magistratură, septembrie 2018)

41. Contestatorul AA formulează contestaţie la executare cu privire la executarea silită pornită în dosarul de executare nr. X/2022 în care s-a pus în executare silită titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă a Judecătoriei A. În cadrul acestei contestaţii la executare, contestatorul AA a solicitat şi suspendarea executării silite a titlului executoriu până la soluţionarea contestaţiei la executare. Prin întâmpinare, intimatul BB a solicitat respingerea contestaţiei ca neîntemeiată, iar cu privire la cererea de suspendare a solicitat respingerea acesteia, deoarece contestatorul nu justifică motive temeinice pentru admiterea ei. În răspunsul la întâmpinare, contestatorul AA solicită admiterea contestaţiei şi suspendarea executării silite, arătând că a motivat ambele cereri. Instanţa investită cu soluţionarea contestaţiei la executare:

A. admite cererea de suspendare, deoarece introducerea contestaţiei la executare are, de drept, efect suspensiv de executare;

B. poate admite cererea de suspendare a executării silite pentru motive temeinice şi după plata cauţiunii, atunci când legea impune o asemenea cerinţă;

C. în soluţionarea contestaţiei, aplică regulile de procedură prevăzute pentru judecata în primă instanţă care se aplică în mod corespunzător, dispoziţiile referitoare la regularizarea cererii nefiind aplicabile.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

42. Contestaţia la executare poate fi exercitată în termen de 15 zile:

A. de la data când debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat la cunoştinţă de primul act de executare, în ipoteza în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie;

B. de la data când o terţă persoană care pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit a luat cunoştinţă de primul act de executare;

C. de la data comunicării încheierilor executorului judecătoresc, în cazul contestaţiilor îndreptate împotriva acestor încheieri.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

43. În materia contestaţiei la executare:

A. hotărârea pronunţată de instanţa de executare este executorie;

B. contestaţia prin care o terţă persoană pretinde că are un drept de uzufruct asupra bunului urmărit poate fi introdusă în tot cursul executării silite, dar nu mai târziu de 15 zile de la momentul luării la cunoştinţă de efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului;

C. hotărârea primei instanţe este definitivă, atunci când se contestă actele de executare.

(admitere în magistratură, mai 2018)

44. În procedura de judecată a contestaţiei la executare:

A. instanţa este obligată să solicite relaţii şi explicaţii scrise de la executorul judecătoresc;

B. părţile nu se citează decât dacă se apreciază necesar de către instanţa de judecată;

C. instanţa va pune în vedere părţii interesate să achite cheltuielile ocazionate de efectuarea copiilor certificate de pe actele de executare contestate.

(admitere INM, 2013)

45. În cadrul contestaţiei la executare:

A. la cererea părţilor, instanţa este obligată să solicite relaţii şi explicaţii scrise de la executorul judecătoresc;

B. este aplicabilă procedura de verificare şi regularizare a cererii prevăzută de art. 200 CPC;

C. instanţa va pune în vedere părţii interesate să achite cheltuielile ocazionate de efectuarea copiilor certificate de pe actele de executare contestate.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

46. Hotărârea prin care se soluţionează contestaţia la executare:

A. este supusă aceloraşi căi de atac ca şi hotărârea judecătorească ce se execută, în cazul hotărârii prin care s-a soluţionat contestaţia privind înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu;

B. este supusă recursului în cazul hotărârii prin care s-a soluţionat contestaţia împotriva executării silite înseşi;

C. este supusă numai apelului în cazul hotărârii prin care s-a soluţionat contestaţia privind înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu care nu constituie hotărâre a unui organ de jurisdicţie.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

47. Întoarcerea executării silite:

A. se poate dispune numai de către instanţa care a dispus desfiinţarea titlului executoriu sau a executării silite înseşi, neputând fi solicitată pe cale separată;

B. se poate dispune la cererea părţii interesate sau a executorului judecătoresc;

C. de regulă, implică restituirea bunurilor asupra cărora s-a făcut executarea celui îndreptăţit, fără însă a se aduce atingere drepturilor definitiv dobândite de terţii de bună-credinţă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

48. AA, în calitate de creditor, a început executarea silită împotriva debitorului BB, în baza hotărârii judecătoreşti definitive nr. X/2014, prin care debitorul fusese obligat la plata sumei de 3.000 de lei. După efectuarea mai multor acte de executare silită prin care fusese recuperată parţial suma de 1.500 de lei din cei 3.000 de lei, executarea silită a fost desfiinţată ca urmare a introducerii, de către debitorul BB, a unei

contestații la executare. În cadrul acestei contestații la executare, debitorul BB nu a solicitat și întoarcerea executării silite. În acest context, debitorul BB:

A. nu mai poate solicita, pe cale separată, întoarcerea executării cu privire la suma de 1.500 de lei, deoarece acest capăt de cerere trebuia introdus obligatoriu odată cu contestația la executare;

B. va putea solicita, pe cale separată, întoarcerea executării silite cu privire la suma de 1.500 de lei, printr-o cerere introdusă la instanța competentă material potrivit criteriului valoric;

C. va putea solicita, pe cale separată, întoarcerea executării silite cu privire la suma de 1.500 de lei, printr-o cerere introdusă la instanța de executare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

49. Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu:

A. se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută, atunci când titlul executoriu este o hotărâre a unui organ de jurisdicție;

B. se poate face în termen de cel mult 15 zile de la data când contestatarul a luat cunoștință de primul act de executare;

C. atunci când privește un titlu care nu constituie o hotărâre a unui organ de jurisdicție, se soluționează printr-o hotărâre care nu este supusă niciunei căi de atac.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

50. În ceea ce privește efectele înființării popririi executorii, este adevărat că:

A. atunci când se popresc sume cu scadențe succesive, indisponibilizarea nu se va extinde asupra sumelor exigibile în viitor;

B. indisponibilizarea se extinde și asupra fructelor civile ale creanței poprite;

C. pot fi opuse creditorului popritor actele de dispoziție făcute ulterior înființării popririi de debitorul poprit asupra bunurilor poprite.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

51. În procedura de validare a popririi:

A. cererea de validare a popririi trebuie formulată, potrivit legii, în termen de cel mult 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă;

B. terțul poprit poate opune creditorului urmăritor, în instanța de validare, toate excepțiile și mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză ulterioară popririi;

C. se va pronunța o hotărâre cu privire la validarea popririi care este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

52. Executorul judecătoresc AA a introdus la Judecătoria B. o cerere prin care a solicitat validarea popririi înființate în dosarul execuțional yyy/2021, împotriva debitorului BB. Poprirea a fost înființată la cererea creditorului Banca TT, pentru recuperarea creanței debitorului poprit CC. Cu privire la cheltuielile de judecată din dosarul de validare a popririi:

A. în cazul în care se renunță la judecata cererii de validare, cheltuielile de judecată vor fi suportate de executorul judecătoresc;

B. dovada cheltuielilor de judecată poate fi făcută cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cererii de validare;

C. în cazul în care Judecătoria B. omite să se pronunțe asupra cheltuielilor de judecată, cel interesat poate formula o cerere de completare a hotărârii, în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

53. În cazul executării hotărârilor judecătorești referitoare la minori:

A. dacă debitorul nu se va conforma somației executorului, acesta, la cererea creditorului, va sesiza instanța de executare pentru aplicarea de penalități pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlu executoriu;

B. executarea se va efectua, în toate cazurile, în mod obligatoriu, în prezența unui reprezentant al direcției generale de asistență socială și protecția copilului și a unui psiholog desemnat de această direcție;

C. executarea silită poate fi declanșată și fără somație prealabilă din partea executorului judecătoresc.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

CAPITOLUL AL V-LEA. PROCEDURI SPECIALE

§1. Procedura divorțului

1. Prin cererea de divorț înregistrată la Judecătoria Bacău, reclamantul A, cetățean român cu reședința în Spania, cheamă în judecată pe soția sa B, cetățean român care locuiește în Israel, pentru ca instanța de judecată să dispună desfacerea căsătoriei dintre soți, din culpă comună. Reclamantul motivează că soții sunt despărțiți în fapt de peste 3 ani, dar au avut ultimul domiciliu comun în Bacău. Prin întâmpinarea formulată în termen legal, pârâta nu invocă excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Bacău, ci face doar apărări de fond. În aceste condiții:

A. Judecătoria Bacău este îndreptățită să invoce din oficiu excepția necompetenței teritoriale, în vederea declinării competenței în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 București;

B. este necesar ca acordul părților cu privire la alegerea instanței care urmează a soluționa acțiunea de divorț să fie exprimat expres fie în formă scrisă, anterior învestirii instanței, fie verbal în fața instanței, în situația în care litigiul este pendinte;

C. acordul pârâtei privind alegerea reclamantului ca litigiul să fie soluționat de o anume instanță va fi dedus din conduita procesuală a persoanei B, care nu s-a opus expres ca acțiunea de divorț să fie soluționată de Judecătoria Bacău.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)

2. Prin cererea formulată la Judecătoria Sectorului 4 București, AA a chemat în judecată pe BB, solicitând instanței să dispună desfacerea căsătoriei soților din culpa exclusivă a lui BB și partajarea bunurilor comune. La al doilea termen de judecată, pârâtul BB a formulat cerere reconvențională, solicitând ca, pentru aceleași fapte prezentate de reclamantă în cererea de chemare în judecată, instanța să dispună desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a lui AA. Reclamanta a invocat excepția de tardivitate a cererii reconvenționale, arătând că aceasta trebuia făcută cel mai târziu la primul termen de judecată la care pârâtul a fost citat legal, sub sancțiunea decăderii. De asemenea, în cauză s-a formulat o cerere de intervenție voluntară principală de către CC. Intervenientul CC a solicitat să fie scos din masa bunurilor de împărțit autoturismul care îi fusese vândut printr-un act sub semnătură privată de către AA. Reclamanta s-a opus la admiterea în principiu a cererii de intervenție, motivând că pricina are un caracter personal. În acest context:

A. instanța va respinge excepția de tardivitate invocată de către reclamanta AA, deoarece în procesul de divorț, în primă instanță, cererea reconvențională poate fi depusă până la începerea dezbaterilor asupra fondului;

B. instanța va admite excepția de tardivitate, urmând a respinge cererea reconvențională în consecință;

C. instanța va admite în principiu cererea de intervenție voluntară principală formulată de CC.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

3. În cazul procesului de divorț:

A. dacă niciunul dintre soți nu locuiește în țară, cererea de divorț este, în toate cazurile, de competența Judecătoriei Sectorului 5 al municipiului București;

B. cererea de divorț întemeiată pe separarea în fapt a soților pe o perioadă mai mare de 2 ani, prin care reclamantul își asumă eșecul căsătoriei, dacă este acceptată de pârât, nu determină desfacerea căsătoriei pe baza acordului soților;

C. dacă reclamantul decedează în cursul procesului și cererea se întemeiază pe culpa pârâtului, moștenitorii reclamantului pot continua procesul.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

4. Instanța de divorț se pronunță:

A. asupra exercitării autorității părintești, când soții au copii minori, născuți înaintea sau în timpul căsătoriei ori adoptați, chiar dacă acest lucru nu a fost solicitat prin cererea de divorț;

B. din oficiu, asupra obligației de întreținere sau prestației compensatorii între foștii soți;

C. la cerere, cu privire la despăgubirea pretinsă pentru prejudicii materiale sau morale suferite ca urmare a desfacerii căsătoriei.

(admitere INM, 2013)

5. În cazul decesului soțului reclamant în cursul procesului de divorț și continuării acestuia de către moștenitori, dacă instanța găsește acțiunea întemeiată, căsătoria se socotește desfăcută:

A. la data introducerii cererii de divorț;

B. la data pronunțării hotărârii de divorț;

C. la data decesului soțului reclamant.

(admitere în magistratură, august 2013)

6. Când cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului și reclamantul decedează în timpul procesului de divorț:

A. moștenitorii soțului reclamant vor putea continua acțiunea de divorț, pe care instanța o va admite, dispunând desfacerea căsătoriei, fie din culpă comună, fie din culpă exclusivă a soțului pârât;

B. în cazul în care acțiunea de divorț este continuată de moștenitorii soțului reclamant, iar instanța admite cererea de divorț, căsătoria se socotește desfăcută la data definitivării hotărârii de divorț;

C. moștenitorii soțului reclamant vor putea continua acțiunea de divorț, pe care instanța o va admite numai dacă va constata culpa exclusivă a soțului pârât.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

7. Atunci când cererea de divorț este întemeiată pe culpa soțului pârât:

A. instanța va lua act de încetarea căsătoriei și va dispune, prin hotărâre supusă numai apelului, închiderea dosarului, dacă în timpul procesului de divorț decedează soțul pârât;

B. dacă soțul pârât recunoaște faptele care au dus la destrămarea vieții conjugale, instanța, dacă reclamantul este de acord, va pronunța divorțul fără a cerceta temeinicia motivelor de divorț și fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei;

C. în cazul în care, în fața primei instanțe, niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nici nu a cerut în scris judecarea în lipsă, instanța va respinge cererea ca nesusținută.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

8. Reclamanta AA cheamă în judecată pe pârâtul BB, solicitând instanței de judecată să dispună desfacerea căsătoriei dintre cei doi soți pe motive medicale, respectiv că reclamanta suferă de o boală ce face imposibilă continuarea căsătoriei, sarcinile căsătoriei nemaiputând fi îndeplinite. Din probatoriul administrat în cauză a reieșit într-adevăr că reclamanta suferă de o boală ce face imposibilă continuarea căsătoriei, dar și că boala a contactat-o în timpul căsătoriei, pârâtul neglijând-o, neaducându-i soției reclamante suport moral sau material. În acest caz, instanța de judecată:

A. va desface căsătoria din culpa ambilor soți, întrucât și pârâtul este vinovat de destrămarea căsătoriei;

B. va desface căsătoria dintre soți;

C. hotărârea judecătorească pronunțată nu va face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

9. Prin sentința nr. 9000/15.10.2015, Judecătoria Brașov a admis acțiunea de divorț dintre A și B și a dispus desfacerea căsătoriei, din culpa comună a soților. La data de 04.11.2015, soțul pârât B a decedat. Hotărârea de divorț s-a comunicat părților în data de 07.12.2015 și, pentru că cei doi soți nu au avut copii din căsătorie, frații lui B s-au prezentat la notar, în termenul de apel, invocând că sunt singurii moștenitori ai defunctului. În aceste condiții:

A. reclamanta are interes să formuleze apel împotriva sentinței de divorț, solicitând anularea hotărârii și ca instanța să ia act de încetarea căsătoriei, dispunând închiderea dosarului de divorț, prin hotărâre definitivă;

B. sentința de divorț va fi lipsită de efecte juridice, chiar dacă reclamanta nu formulează apel;

C. reclamanta nu va avea drepturi succesorale ca soție supraviețuitoare, indiferent dacă exercită sau nu apel împotriva hotărârii de fond, deoarece decesul soțului a intervenit după pronunțarea hotărârii de divorț.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

10. Hotărârea de divorț rămasă definitivă se trimite din oficiu serviciului de stare civilă de la locul:

A. încheierii căsătoriei;

B. nașterii fiecărui soț;

C. ultimului domiciliu comun al soților.

(admitere în magistratură, august 2013)

11. În procedura judiciară a divorțului:

A. cererea de divorț poate fi semnată de un mandatar comun, cu procură specială autentică, atunci când este întemeiată pe acordul părților;

B. atunci când niciunul dintre soți nu are o locuință în țară, părțile pot conveni să introducă cererea de divorț la orice judecătorie din România;

C. cererea de divorț întemeiată pe culpa soțului pârât se judecă în camera de consiliu, fără citarea părților, dacă soțul pârât recunoaște faptele care au dus la destrămarea vieții conjugale.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

12. Soțul RR a introdus acțiune de divorț, solicitând desfacerea căsătoriei din culpa comună a soților. La rândul său, soția PP a formulat cerere reconvențională, solicitând divorțul din culpa exclusivă a soțului. În apel, soțul reclamant și-a manifestat intenția de a salva căsătoria; în aceste condiții, el are posibilitatea:

A. să se împace cu pârâta, dacă și aceasta consimte; în acest caz, instanța va lua act de împăcare și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului;

B. să se împace cu pârâta, dacă și aceasta consimte; în acest caz, instanța va lua act de împăcare și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului, doar dacă au fost plătite taxele de timbru;

C. să renunțe la judecată, chiar dacă pârâta se împotrivește, dar renunțarea nu va avea niciun efect asupra cererii reconvenționale.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)

13. AA, în calitate de soț, introduce o cerere de divorț în contradictoriu cu soția BB (divorț fără copii minori), prin care solicită desfacerea căsătoriei din culpă comună, revenirea soției la numele purtat anterior căsătoriei și plata unei despăgubiri de 10.000 de lei de către soția pârâtă BB, reprezentând despăgubire pentru prejudiciu moral suferit ca urmare a desfacerii căsătoriei. Pârâta BB depune, în termen legal, întâmpinare, prin care solicită respingerea cererii de divorț ca nefondată, având în vedere faptul că motivele de divorț (neînțelegeri majore în plan financiar și ocupațional) invocate nu sunt reale, aspect ce urmează a fi dovedit prin probe. La primul termen de judecată formulează o cerere de intervenție principală CC – mama pârâtei BB –, solicitând evacuarea reclamantului AA din locuința familiei, având în vedere faptul că CC este proprietara imobilului care reprezenta locuința familiei și că, odată cu declanșarea procesului de divorț, nu mai este de acord ca AA să mai locuiască în acest imobil. În acest context:

A. AA va putea obține despăgubirea de 10.000 de lei pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a desfacerii căsătoriei dacă va proba existența motivelor care să conducă la desfacerea căsătoriei din culpă comună și existența, respectiv întinderea prejudiciului moral;

B. dacă din probele încuviințate și administrate va rezulta culpa exclusivă a reclamantului, atunci instanța va pronunța divorțul din culpa exclusivă a soțului AA;

C. instanța va respinge cererea de intervenție formulată de CC ca inadmisibilă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

14. Reclamantul AA (soț) introduce o cerere de divorț în contradictoriu cu pârâta BB (soție), prin care solicită desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtei BB. Pârâta BB formulează, în termen legal, întâmpinare, susținând că nu există o culpă exclusivă a acesteia. De asemenea, tot prin întâmpinare, pârâta BB învederează că părțile sunt despărțite în fapt de 1 an. În acest caz:

A. instanța poate pronunța divorțul din culpa ambilor soți, dacă din probele administrate va reieși că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei;

B. dacă din dovezile administrate va rezulta că numai reclamantul AA este culpabil în destrămarea căsătoriei, cererea de divorț va fi respinsă ca neîntemeiată;

C. dacă din probele administrate rezultă că există o culpă exclusivă a reclamantului AA în destrămarea căsătoriei, instanța va pronunța divorțul din culpa exclusivă a lui AA.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

15. În procedura specială a divorțului, hotărârea judecătorească a primei instanțe:

A. este supusă apelului în toate cazurile;

B. nu se motivează dacă una dintre părți solicită instanței aceasta;

C. va dispune desfacerea căsătoriei în cazul de culpă comună a soților, chiar dacă pârâtul nu a formulat cerere reconvențională, dacă din probele administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)

§2. Măsurile asigurătorii și provizorii

16. Sechestrul asigurător:

A. se poate institui și asupra bunurilor imobile urmăribile ale debitorului, aflate în posesia unui terț;

B. va fi ridicat, la cererea debitorului, în cazul nedepunerii cauțiunii în termenul fixat de instanță;

C. asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa va putea fi înființat, chiar fără a exista proces asupra creanței bănești a creditorului.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

17. Pentru înființarea sechestrului asigurător:

A. este obligatorie deținerea de creditor a unei creanțe constatate prin act scris;

B. este obligatorie individualizarea de creditor a bunurilor asupra cărora solicită să se înființeze sechestrul;

C. instanța decide de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie.

(admitere INM și în magistratură, 2022)

18. Cererea de sechestru asigurător:

A. va fi soluționată de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie;

B. va fi soluționată prin încheiere care se comunică părților, de îndată, de către instanță;

C. se adresează instanței care este competentă să judece procesul în primă instanță.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

19. Cererea de sechestru asigurător:

A. poate fi încuviințată și atunci când este formulată de creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris;

B. se soluționează întotdeauna de instanța de la locul situării bunurilor ce urmează a fi sechestrate;

C. se soluționează printr-o încheiere care este supusă recursului în toate cazurile în care competența de primă instanță aparține tribunalului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

20. Cererea de sechestru asigurător:

A. se judecă de urgență în camera de consiliu, cu citarea părților;

B. se soluționează prin încheiere executorie ce se comunică, de către instanță, creditorului și debitorului;

C. se soluționează prin încheiere care este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

21. În materie de sechestru asigurător, potrivit legii, se va judeca fără citarea părților:

A. desființarea de drept a sechestrului asigurător ca urmare a nedepunerii cauțiunii în termenul fixat de instanță;

B. ridicarea sechestrului asigurător, la cererea debitorului, dacă acesta va da o garanție îndestulătoare;

C. ridicarea sechestrului asigurător, la cererea debitorului, în cazul în care cererea principală în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie a fost perimată printr-o hotărâre definitivă.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

22. În materia sechestrului asigurător:

A. în cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost perimată prin hotărâre definitivă, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o, instanța pronunțând o încheiere definitivă, dată fără citarea părților;

B. depunerea cauțiunii odată cu cererea de sechestru este obligatorie atunci când creditorul deține împotriva debitorului o creanță exigibilă care este constatată printr-un înscris;

C. diferit de situația creditorului, comunicarea către debitor a încheierii prin care s-a soluționat cererea de sechestru se realizează de către executorul judecătoresc, odată cu luarea măsurii.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

23. În materia sechestrului asigurător, este adevărat că:

A. încheierea, de primă instanță, prin care a fost admisă cererea de sechestru asigurător poate fi atacată de debitor în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia;

B. fixarea unei cauțiuni, de către instanța judecătorească, este obligatorie în toate cazurile de instituire a măsurii asigurătorii;

C. creditorul nu este dator să individualizeze bunurile asupra cărora solicită să se înființeze sechestrul asigurător.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

24. În cazul sechestrului asigurător, spre deosebire de sechestrul judiciar:

A. instanța va decide de urgență în camera de consiliu, fără citarea părților;

B. cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, instanța se pronunță asupra cererii prin încheiere supusă numai apelului;

C. măsura se va putea încuviința, chiar fără a exista proces, asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive temeinice de bănuială că debitorul se va sustrage de la eventuala urmărire silită ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

25. Cererea de ridicare a sechestrului asigurător, în cazul în care debitorul dă garanție îndestulătoare:

A. se soluționează în camera de consiliu;

B. se soluționează de urgență, fără citarea părților;

C. se soluționează prin încheiere supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

26. Cererea de ridicare a sechestrului asigurător:

A. se soluționează în ședință publică, de urgență și cu citarea în termen scurt a părților, dacă debitorul a dat garanție îndestulătoare;

B. se soluționează prin încheiere supusă, în toate cazurile, apelului în termen de 5 zile de la pronunțare;

C. se soluționează prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților, dacă cererea principală în temeiul căreia a fost încuviințat sechestrul asigurător a fost anulată prin hotărâre definitivă.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

27. În ceea ce privește sechestrul judiciar, este adevărat că:

A. acesta se înființează, la cerere, de instanța competentă, fără citarea părților;

B. acesta se înființează prin încheiere care este supusă, în toate cazurile, numai apelului, în termen de 5 zile de pronunțare;

C. în caz de admitere a cererii de instituire a sechestrului judiciar, instanța va putea să oblige partea care a cerut măsura asigurătorie la darea unei cauțiuni.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

28. În cazul sechestrului judiciar:

A. cererea se judecă în toate cazurile în camera de consiliu;

B. dacă se admite cererea, cauțiunea este obligatorie;

C. judecata se face de urgență, cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)

29. Cererea de sechestru judiciar:

A. se judecă de urgență, fără citarea părților;

B. se soluționează prin încheiere supusă, în toate cazurile, recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;

C. este de competența instanței învestite cu judecarea cererii principale în cazul în care obiectul acesteia vizează proprietatea sau alt drept real principal, posesia unui bun mobil sau imobil sau folosința ori administrarea unui bun proprietate comună.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

30. Cererea de sechestru judiciar:

A. se judecă de urgență, fără citarea părților;

B. se soluționează prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac;

C. este de competența instanței învestite cu judecarea acțiunii principale atunci când există un proces asupra proprietății cu privire la un bun imobil.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

31. AA introduce, la Judecătoria X., o cerere de partaj, în contradictoriu cu BB (fosta soție), cu privire la două bunuri imobile (terenuri) și un bun mobil (autoturism), bunuri comune dobândite în timpul căsătoriei. În termen legal, CC (tatăl pârâtei BB) formulează o cerere de intervenție voluntară principală, invocând un drept propriu de proprietate cu privire la autoturismul ce face obiectul cererii de partaj, cerere care a fost admisă în principiu. În acest context:

A. reclamantul AA este îndreptățit să formuleze o cerere de sechestru asigurător cu privire la autoturism, dar numai dacă face dovada că există riscul ca acesta să se deterioreze, fiind folosit în fapt de către pârâta BB;

B. reclamantul AA este îndreptățit să formuleze o cerere de sechestru judiciar cu privire la autoturism, dacă face dovada că măsura este necesară pentru conservarea dreptului ce face obiectul judecății;

C. terțul intervenient CC nu este îndreptățit să formuleze o cerere de sechestru judiciar cu privire la autoturism, acest drept aparținând numai reclamantului AA sau pârâtei BB.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

32. Este definitivă:

A. încheierea prin care instanța de executare respinge cererea de încuviințare a executării silite pe motiv că înscrisul prezentat de creditor drept titlu executoriu nu întrunește toate condițiile de formă cerute de lege;

B. încheierea prin care instanța dispune ridicarea sechestrului asigurător, în cazurile în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori cel care a făcut-o a renunțat la judecata acesteia;

C. încheierea prin care a fost soluționată cererea de sechestru judiciar, dacă aceasta a fost pronunțată de tribunal.

(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)

33. În cazul în care unui client îi sunt încălcate drepturile de proprietate intelectuală, dumneavoastră, în calitate de avocat al acestuia, îi veți comunica clientului că, din punct de vedere legal, măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală:

A. se soluționează de către instanța de judecată potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială, care se aplică în mod corespunzător;

B. constau în posibilitatea instanței de a dispune doar interzicerea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală;

C. pot fi luate atât anterior, cât și ulterior introducerii acțiunii în justiție pentru apărarea dreptului de proprietate intelectuală.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

§3. Procedura partajului judiciar

34. În materie de partaj judiciar:

A. dacă printre cei interesați se află și dispăruți, împărțeala nu se poate face decât prin vânzarea bunurilor la licitație publică, prin intermediul executorului judecătoresc;

B. nu se poate dispune judecarea separată a cererii reconvenționale prin care se solicită completarea masei partajabile;

C. în cazul în care partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, instanța va anula cererea de partaj.

(admitere INM și în magistratură, 2014)

35. În cadrul unui proces de partaj judiciar, instanța de judecată dispune, în temeiul art. 991 CPC, vânzarea bunurilor supuse partajului, prin executor judecătoresc. În acest caz:

A. încheierea poate fi atacată separat numai cu apel, în termen de 15 zile de la pronunțare;

B. încheierea poate fi atacată separat numai cu apel, în termen de 15 zile de la comunicare;

C. încheierea nu poate fi atacată separat, urmând a fi supusă apelului odată cu hotărârea asupra fondului procesului.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

36. Conform legii, se poate ataca separat, numai cu apel:

A. încheierea prin care instanța, în procedura partajului judiciar, va dispune vânzarea bunului ce ar fi trebuit partajat, stabilind totodată că vânzarea se va face de executorul judecătoresc;

B. încheierea de admitere în principiu pronunțată în procedura partajului judiciar;

C. încheierea pronunțată în procedura ofertei de plată și consemnațiunii prin care creditorul este pus în întârziere să primească suma sau, după caz, bunul, atunci când oferta de plată este făcută în timpul procesului, în fața instanței competente.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

37. Într-un proces având ca obiect încetarea stării de coproprietate asupra unui bun:

A. procurorul nu poate să pună concluzii, chiar dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor;

B. este admisibilă cererea de arătare a titularului dreptului formulată de pârâtul care pretinde că deține bunul pentru altul;

C. instanța va pune în discuție necesitatea introducerii în cauză a celorlalți coproprietari, dacă aceștia nu au fost chemați în judecată de către părțile inițiale.

(admitere INM și în magistratură, 2016)

38. Încheierea de admitere în principiu suplimentară dată în partaj:

A. poate conține dispoziții de eliminare a unui bun care a fost cuprins din eroare în masa de împărțit, dacă există consimțământul tuturor coproprietarilor;

B. poate fi atacată separat cu apel;

C. poate fi dată fără citarea părților dacă în legătură cu bunurile omise sau coproprietarii omiși nu s-au purtat dezbateri contradictorii.

(admitere în magistratură, august 2013)

39. Hotărârea de partaj:

A. rămasă definitivă constituie titlu executoriu și poate fi pusă în executare chiar dacă nu s-a cerut predarea efectivă a bunului;

B. nu este susceptibilă de executare silită când părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunului;

C. poate fi pusă în executare cu privire la bunurile împărțite în termenul de prescripție de 3 ani.

(admitere INM, 2013)

40. Hotărârea de partaj cu privire la un bun imobil:

A. de primă instanță, constituie titlu executoriu și poate fi pusă în executare chiar dacă nu s-a cerut predarea efectivă a bunului;

B. nu este susceptibilă de executare silită când părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunului;

C. poate fi pusă în executare cu privire la bunul partajat în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită de 10 ani.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

41. În materie de partaj judiciar:

A. în cazul în care, după pronunțarea încheierii de admitere în principiu a cererii de partaj, dar mai înainte de pronunțarea hotărârii de împărțeală, instanța care a pronunțat încheierea constată că un bun a fost cuprins din eroare în masa de împărțit nu poate dispune, în nicio situație, eliminarea acelui bun din masa partajabilă;

B. chiar dacă părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunurilor împărțite, hotărârea de partaj este susceptibilă de executare silită, în termenul de prescripție de 10 ani prevăzut de lege;

C. în cazul în care instanța constată că partajul nu se poate face în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, va hotărî închiderea dosarului.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

§4. Procedura ordonanței președințiale

42. Se poate cere pe cale de ordonanță președințială:

A. constatarea de urgență a stării unor bunuri mobile sau imobile, dacă este posibil ca proba să fie greu de administrat în viitor;

B. luarea unei măsuri provizorii cu privire la încasarea alocației de stat pentru copii, în procedura divorțului;

C. încuviințarea provizorie a suspendării executării provizorii de drept a unei hotărâri.

(admitere INM și în magistratură, 2015)

43. Ordonanța președințială:

A. este executorie fără somație și fără trecerea vreunui termen, chiar dacă reclamantul nu a solicitat în mod expres aceasta;

B. are, în anumite cazuri, autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului;

C. poate fi transformată într-o cerere de drept comun, la solicitarea reclamantului, până la închiderea dezbaterilor la prima instanță.

(admitere în magistratură, august 2013)

44. Ordonanța președințială:

A. are o natură contencioasă sau necontencioasă, după caz, în funcție de soluționarea cererii cu citarea, respectiv fără citarea părților;

B. se soluționează în primă instanță de judecătorie;

C. va putea fi dată și atunci când este în curs judecata asupra fondului.

(admitere în magistratură, mai 2018)

45. Cererea de ordonanță președințială este, potrivit Codului de procedură civilă, de competența:

A. instanței de apel, dacă litigiul pe fondul cauzei se află în apel;

B. judecătoriei, în toate cazurile în care nu există un litigiu pendinte, pe fondul cauzei;

C. instanței competente să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului, în cazul în care litigiul, pe fondul cauzei, se află în rejudecarea în fond, după casarea cu reținere.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

46. Ordonanța președințială:

A. este întotdeauna supusă numai apelului;

B. se soluționează de instanța judecătorească competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului;

C. este inadmisibilă când este în curs judecata asupra fondului.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

47. Ordonanța președințială:

A. va putea fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului;

B. este provizorie și executorie;

C. se judecă întotdeauna cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

48. Este obligatorie:

A. citarea părților, în apel, în procedura ordonanței președințiale;

B. citarea persoanelor arătate în cerere, în prima instanță, în procedura necontencioasă;

C. citarea părților, în prima instanță, în procedura de îndreptare a hotărârii judecătorești.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

49. Potrivit legii, instanța va judeca fără citarea părților:

A. în procedura ordonanței președințiale, în caz de urgență deosebită, dacă instanța apreciază că nu este necesară citarea, raportat la situația concretă dedusă judecății;

B. în cazul procedurii ordonanței de plată, dacă s-a făcut dovada recunoașterii de către debitor a creanței solicitate;

C. în cazul procedurii de evacuare din imobilele folosite fără drept, atunci când evacuarea se solicită pentru neplata chiriei datorate în baza unui contract care constituie, pentru plata acesteia, titlu executoriu, potrivit legii.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)

50. În ceea ce privește procedura ordonanței președințiale, potrivit Codului de procedură civilă:

A. ca regulă, părțile vor fi citate conform normelor privind citarea în procesele urgente, întâmpinarea fiind obligatorie;

B. în cazul în care competența de primă instanță aparține curții de apel, ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților;

C. ordonanța președințială va putea fi dată numai atunci când este în curs judecata asupra fondului.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

51. În procedura ordonanței președințiale:

A. ordonanța președințială are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului;

B. reclamantul poate transforma cererea de ordonanță președințială într-o cerere de drept comun până la închiderea dezbaterilor în primă instanță;

C. apelul împotriva hotărârii judecătorești se declară în termen de 5 zile de la pronunțare, indiferent dacă judecata s-a făcut cu sau fără citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

52. În materia ordonanței președințiale:

A. dacă ordonanța a fost dată fără citarea părților și a rămas definitivă prin neapelare, debitorul va putea invoca pe calea contestației la executare motive de fapt sau de drept pe care le-ar fi putut opune prin intermediul căii de atac deschise împotriva hotărârii primei instanțe;

B. pe calea ordonanței președințiale nu pot fi dispuse măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt;

C. dacă cererea se judecă cu citarea părților, citația care urmează să fie comunicată pârâtului pentru primul termen de judecată va conține și mențiunea că acesta este obligat să își pregătească apărarea pentru acest termen, propunând probele pe care înțelege să le folosească, sub sancțiunea decăderii.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

53. Reclamantul A a formulat o cerere pe cale de ordonanță președințială împotriva pârâtului B. În cursul judecății, la al doilea termen de judecată, reclamantul A a solicitat instanței transformarea ordonanței președințiale într-o cerere de drept comun. Pârâtul B a solicitat respingerea modificării acțiunii principale, întrucât aceasta nu a fost făcută în termen legal. Instanța dispune:

A. respingerea ca tardivă a cererii de modificare a acțiunii, întrucât nu a fost făcută până la primul termen de judecată;

B. admiterea cererii de modificare a acțiunii, deoarece modificarea este posibilă până la închiderea dezbaterilor;

C. respingerea cererii de modificare a acțiunii, deoarece pârâtul nu a consimțit la această transformare.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

54. Hotărârea judecătorească dată în procedura ordonanței președințiale:

A. este supusă recursului, în toate cazurile în care competența de primă instanță aparține curții de apel;

B. pronunțată de tribunal, este executorie de drept, dar executarea poate fi suspendată de instanța de apel, însă numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum se va stabili de către aceasta;

C. în niciun caz nu este susceptibilă de revizuire, pentru hotărâri definitive potrivnice, în raport cu o altă hotărâre dată în procedura ordonanței președințiale.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)

55. Hotărârea judecătorească pronunțată, în primă instanță, în procedura ordonanței președințiale:

A. este supusă, în toate cazurile, numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor;

B. este executorie;

C. nu va putea fi dată atunci când este în curs judecata asupra fondului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

56. Termenul pentru exercitarea căii de atac împotriva hotărârii prin care instanța a admis cererea de emitere a ordonanței președințiale:

A. este de 24 de ore și curge de la pronunțare, dacă pârâtul a fost prezent;

B. curge de la pronunțare, dacă hotărârea s-a dat fără citarea părților;

C. este de 5 zile de la comunicare, câtă vreme instanța a decis ca procedura să se desfășoare fără citarea părților.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

§5. Procedura ofertei de plată și consemnațiunii

57. Procedura ofertei reale de plată:

A. se poate derula exclusiv prin mijlocirea unui executor judecătoresc;

B. poate privi doar primirea unei sume de bani de către creditorul care refuză să o încaseze;

C. în caz de refuz din partea creditorului, poate fi urmată de consemnarea făcută de către debitor.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

§6. Procedura ordonanței de plată

58. În materia procedurii ordonanței de plată:

A. cererea de ordonanță de plată este de competența judecătoriei, indiferent de valoarea obiectului cererii;

B. debitorul pârât este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată;

C. dacă este cazul, instanța va pronunța o hotărâre de expedient, supusă numai recursului, prin care ia act de înțelegerea părților, în cazul în care creditorul și debitorul ajung la o înțelegere asupra plății.

(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)

59. Prin cererea introductivă, reclamanta AA a chemat în judecată pârâta BB, solicitând emiterea unei ordonanțe de plată pentru suma de 189.570 de lei reprezentând contravaloare servicii prestate conform facturii emise, respectiv pentru suma de 170.531 de lei reprezentând penalități de întârziere de la data scadenței până la data promovării cererii de emitere a ordonanței de plată. Instanța competentă să soluționeze cererea de emitere a ordonanței de plată este:

A. instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță;

B. judecătoria, din punct de vedere material, prin raportare la obiectul cererii de emitere a ordonanței de plată;

C. tribunalul, din punct de vedere material, față de obiectul cererii de emitere a ordonanței de plată.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)

60. Cererea în anulare împotriva ordonanței de plată:

A. nu se poate formula, fiind inadmisibilă, în cazul în care instanța de judecată a respins cererea de ordonanță de plată;

B. trebuie formulată de către debitor în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării ordonanței de plată;

C. nu suspendă executarea, suspendarea putând fi încuviințată la cererea debitorului, fără dare de cauțiune.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

61. Hotărârea pronunțată în procedura ordonanței de plată:

A. este executorie, chiar dacă este atacată cu cerere în anulare;

B. poate fi pusă în executare silită, dar debitorul este în drept să formuleze contestație la executare prin care poate invoca orice apărări de fond cu privire la existența creanței certe, lichide și exigibile;

C. poate fi atacată de creditor sau de debitor, cu cerere în anulare, în cazul în care s-a admis în parte cererea creditorului.

(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)

62. Hotărârea judecătorească de primă instanță în procedura ordonanței de plată:

A. devine definitivă ca urmare a neintroducerii sau respingerii cererii în anulare;

B. poate fi pusă în executare silită, iar împotriva executării nu se poate face contestație la executare;

C. nu este executorie, dacă este atacată cu cerere în anulare.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)

63. În cazul în care instanța admite cererea de emitere a ordonanței de plată:

A. dacă debitorul formulează cerere în anulare, executarea ordonanței se suspendă de drept;

B. instanța va stabili și un termen de plată, numai dacă părțile litigante se înțeleg în acest sens;

C. debitorul este îndreptățit să formuleze cerere în anulare, în termen de 10 zile de la înmânarea sau comunicarea ordonanței de plată.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

64. În procedura ordonanței de plată:

A. creditorul poate pretinde daune-interese suplimentare pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea sumelor ca urmare a neexecutării la timp a obligațiilor de către debitor;

B. citația, pentru primul termen de judecată, va fi înmânată părților cu 3 zile înaintea termenului de judecată;

C. întâmpinarea nu este obligatorie.

(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)

§7. Procedura cu privire la cererile de valoare redusă

65. În procedura cu privire la cererile de valoare redusă:

A. hotărârea primei instanțe este titlu executoriu;

B. refuzul instanței de a dispune înfățișarea părților la solicitarea uneia dintre ele nu se motivează;

C. competența teritorială se stabilește potrivit dreptului comun.

(admitere INM și în magistratură, 2021)

66. Procedura cu privire la cererile de valoare redusă se aseamănă cu procedura ordonanței de plată prin aceea că:

A. hotărârea prin care s-a admis cererea poate fi pusă în executare în timpul soluționării căii de atac;

B. calea de atac exercitată împotriva hotărârii pronunțate de judecătorie se judecă de tribunal, în complet format din 2 judecători;

C. cererea este respinsă dacă este nevoie de administrarea altor probe în afara înscrisurilor depuse la dosar și a explicațiilor sau lămuririlor date de părți.

(admitere INM și în magistratură, 2017)

67. Spre deosebire de procedura ordonanței de plată, în procedura cu privire la cererile de valoare redusă:

A. poate fi încuviințată proba cu expertiză, dacă administrarea acesteia nu necesită cheltuieli disproporționate în raport cu valoarea cererii de chemare în judecată sau a cererii reconvenționale;

B. introducerea căii de atac împotriva hotărârii de admitere a cererii nu suspendă de drept executarea acesteia;

C. încheierea prin care prima instanță ia act de declarația creditorului în sensul că a primit plata sumei datorate și dispune închiderea dosarului este definitivă.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

68. Reclamantul AA formulează în contradictoriu cu pârâtul BB o cerere de valoare redusă pentru recuperarea unei creanțe în cuantum de 8.000 de lei. Pârâtul BB are, de asemenea, de recuperat de la reclamantul AA o creanță de 12.000 de lei, derivată din același raport juridic dedus judecății. În acest caz:

A. pârâtul BB este în drept să formuleze o cerere reconvențională cu privire la creanța de 12.000 de lei, în contradictoriu cu reclamantul AA, cerere ce urmează a se judeca împreună cu cererea principală;

B. pârâtul BB este în drept să formuleze, pe cale separată, o cerere cu valoare redusă cu privire la creanța de 12.000 de lei, în contradictoriu cu AA;

C. dacă pârâtul BB formulează o cerere reconvențională, cu privire la creanța de 12.000 de lei, în contradictoriu cu reclamantul AA, aceasta va fi disjunsă și judecată potrivit dreptului comun.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

§8. Procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept

69. În procedura specială a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, potrivit Codului de procedură civilă:

A. cererea de evacuare este de competența judecătoriei din raza localității de domiciliu a pârâtului;

B. cererea de evacuare este de competența judecătoriei în circumscripția căreia se află situat imobilul ocupat fără drept ori, după caz, închiriat sau arendat, chiar dacă locatarul a părăsit imobilul sau contractul a încetat;

C. pârâtul poate formula cerere reconvențională doar dacă cererea de evacuare se judecă cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)

70. În ceea ce privește procedura specială de evacuare din imobilele folosite sau ocupate fără drept, este adevărat că:

A. hotărârea de evacuare este executorie și poate fi atacată cu recurs, în termenul de 30 de zile;

B. pârâtul nu poate invoca lipsa titlului reclamantului;

C. întâmpinarea nu este obligatorie, iar formularea unei cereri reconvenționale este inadmisibilă.

(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)

**71. Între AA și BB s-a încheiat în anul 2020 un contract de închiriere a unui spațiu comercial pentru o perioadă de un an, fără posibilitatea operării tacitei relocațiuni. La începutul anului 2022, constatând că locatarul BB refuză să părăsească imobilul, AA formulează o cerere prin care solicită,

pe calea procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, evacuarea pârâtului BB din imobilul ocupat fără drept. În acest caz:

A. instanța competentă va fi întotdeauna judecătoria de la locul situării imobilului, independent de valoarea imobilului închiriat;

B. cererea este inadmisibilă, AA putând obține, în această situație, evacuarea pârâtului BB numai pe calea dreptului comun;

C. în cazul admiterii cererii lui AA, în cadrul procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, hotărârea de primă instanță este executorie.

(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)

72. În procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept:

A. pârâtul poate propune probele doar prin întâmpinare;

B. pârâtul poate formula contestație la executare împotriva executării hotărârii de evacuare, în condițiile legii;

C. suspendarea executării hotărârii de evacuare poate fi dispusă în cazul evacuării pentru neplata chiriei sau a arenzii.

(admitere în magistratură, mai 2018)

73. În procedura specială a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept:

A. spre deosebire de procedura ordonanței președințiale, părțile se citează, în primă instanță, în toate cazurile;

B. spre deosebire de procedura de drept comun a evacuării, nu se permite pârâtului să formuleze întâmpinare și cerere de chemare în garanție;

C. hotărârea primei instanțe prin care a fost admisă cererea de evacuare este executorie provizoriu de drept.

(admitere în magistratură, iunie 2019)

74. Acțiunea în predarea locuinței închiriate în temeiul unui contract de locațiune:

A. este o acțiune personală imobiliară;

B. este de competența teritorială exclusivă a instanței în a cărei circumscripție este situat imobilul;

C. este de competența materială a instanței determinate în funcție de valoare impozabilă a imobilului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)

75. În procedura de evacuare a imobilelor folosite sau ocupate fără drept:

A. cererea de evacuare se judecă fără citarea părților în cazul în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acesteia, titlu executoriu, potrivit legii;

B. întâmpinarea nu este obligatorie;

C. hotărârea de evacuare este executorie și poate fi atacată numai cu recurs.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)

76. În procedura civilă specială a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept:

A. locatarul și ocupantul imobilului sunt socotiți ca având domiciliul lor obligatoriu la imobilul pe care îl ocupă fără niciun drept;

B. cererea de evacuare se judecă, în toate cazurile, cu citarea părților;

C. hotărârea de evacuare este executorie și poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților.

(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)

77. Hotărârea judecătorească:

A. privind evacuarea din imobilele folosite sau ocupate fără drept este executorie de drept și nu poate fi suspendată în ceea ce privește evacuarea ocupantului;

B. va produce de drept efecte, în toate cazurile, contra succesorului cu titlu particular al uneia dintre părți, chiar dacă acesta nu a fost introdus în cauză;

C. de expedient, pronunțată în procedura ordonanței de plată, este definitivă și constituie titlu executoriu.

(admitere INM, noiembrie 2019)

78. În procedura de evacuare din imobilele folosite sau ocupate fără drept:

A. întâmpinarea nu are caracter obligatoriu nici în ipoteza în care reclamantul formulează doar cerere de evacuare, nici în cazul în care, în mod accesoriu la cererea principală, reclamantul solicită și plata chiriei, arenzii sau alte despăgubiri, potrivit legii;

B. pârâtul poate formula, în termen legal, cerere de chemare în judecată a altei persoane;

C. pârâtul nu poate formula cerere reconvențională.

(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)

79. În cazul procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept:

A. pârâtul nu poate formula cerere de chemare în garanție, pretențiile sale urmând a fi valorificate numai pe cale separată;

B. procedura de judecată este scrisă și se desfășoară în întregul ei în camera de consiliu, dar instanța poate dispune înfățișarea părților, dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau la solicitarea uneia dintre părți;

C. prin imobil se înțelege construcția, terenul cu sau fără construcții, împreună cu accesoriile acestora.

(admitere INM și în magistratură, 2018)

§9. Procedura privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii

80. În cazul procedurii privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii:

A. cererea de uzucapiune, dacă valoarea imobilului este de 300.000 de lei, este de competența tribunalului în circumscripția căruia este situat imobilul;

B. procedura este contencioasă, urmând a se derula, în toate cazurile, între reclamant și cel înscris în cartea funciară, respectiv succesorii acestuia;

C. se poate formula opoziție de către toți cei interesați, chiar dacă persoanele respective nu sunt înscrise în cartea funciară.

(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)

81. În ceea ce privește procedura referitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii, este adevărat că:

A. cererea de uzucapiune este de competența judecătoriei sau tribunalului, în circumscripția unde este situat imobilul, în funcție de valoarea acestuia;

B. îndeplinirea formalităților de afișare și publicare a somației va fi constatată printr-un proces-verbal, întocmit de grefier, ce se va depune la dosarul cauzei;

C. hotărârea de primă instanță pronunțată în această procedură este supusă numai apelului.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)

§10. Cauțiunea judiciară

82. În cazul cauțiunii judiciare:

A. cauțiunea poate fi urmărită de creditorii depozitarului, dacă aceasta a fost depusă în numerar;

B. nedepunerea cauțiunii în termenul legal atrage desființarea de drept a măsurilor în legătură cu care s-a dispus stabilirea cauțiunii;

C. aceasta se stabilește de către instanță printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a dispus asupra cauțiunii.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)

83. Instanța se pronunță asupra cererii de restituire a cauțiunii:

A. cu citarea părților;

B. printr-o încheiere supusă numai recursului dacă cererea este de competența tribunalului;

C. printr-o încheiere supusă recursului ce urmează a fi soluționat de Completul de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă cu privire la cererea de restituire a cauțiunii se pronunță una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)

B. RĂSPUNSURI ȘI EXPLICAȚII

CAPITOLUL I. DISPOZIȚII GENERALE

§1. Principiile fundamentale ale procesului civil

| 1. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Posibilitatea instanţei de a dispune, din oficiu, îndreptarea erorii materiale privind numele unei părţi din cuprinsul unei hotărâri nu constituie o derogare de la principiul disponibilităţii, ci o posibilitate acordată judecătorului de a îndrepta erorile strecurate în hotărâre, reglementată de art. 442 CPC, în vederea pronunţării unei hotărâri legale şi temeinice, neavând nicio influenţă asupra principiului disponibilităţii părţilor în procesul civil. Prin urmare, răspunsul de la litera A este greşit.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, potrivit art. 9 coroborat cu art. 22 alin. (6) CPC, care reglementează principiul disponibilităţii, părţile sunt cele care determină cadrul procesual, sub aspectul limitelor învestirii (părţi, obiect şi cauză), ceea ce înseamnă că introducerea forţată a altor persoane, din oficiu, ca urmare a unor dispoziţii legale, adică modificarea, sub aspectul părţilor, a cadrului procesual, reprezintă o derogare de la principiul disponibilităţii.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece ordonarea de probe de către instanţă nu modifică în niciun fel cadrul procesual sub aspectul părţilor, al cauzei sau al obiectului, astfel încât nu se circumscrie principiului disponibilităţii. Mai mult decât atât, conform art. 22 alin. (2) CPC, judecătorul poate să dispună din oficiu administrarea probelor pe care le consideră necesare pentru aflarea adevărului în cauză şi pronunţarea unei hotărâri temeinice şi legale, ordonarea de probe fiind o componentă a principiului rolului activ al judecătorului în cadrul procesului civil.

| 2. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece renunţarea la drept este un act de dispoziţie procesuală, fiind una dintre ipotezele dreptului de dispoziţie al părţilor. Astfel, conform prevederilor art. 9 alin. (3) CPC, în condiţiile legii, partea poate, după caz, renunţa la judecarea cererii de chemare în judecată sau la însuşi dreptul pretins, poate recunoaşte pretenţiile părţii adverse, se poate învoi cu aceasta pentru a pune capăt, în tot sau în parte, procesului, poate renunţa la exercitarea căilor de atac ori la executarea unei hotărâri. De asemenea, partea poate dispune de drepturile sale în orice alt mod permis de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, constituind tot o manifestare a principiului disponibilităţii. Astfel, conform art. 9 alin. (1) CPC, procesul civil poate fi pornit la cererea celui interesat sau, în cazurile anume prevăzute de lege, la cererea altei persoane, organizaţii ori a unei autorităţi sau instituţii publice ori de interes public, neavând nicio relevanţă o eventuală prescriptibilitate a acţiunii. Dacă dreptul material la acţiune este prescris, pârâtul poate invoca până la primul termen de judecată excepţia prescripţiei (conform art. 2513 C.civ.), caz în care, dacă este întemeiată, instanţa va respinge acţiunea ca prescrisă.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece, prin raportare la prevederile art. 14 alin. (1) CPC, instanţa nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor, dacă legea nu prevede altfel. Deci, regula este citarea, iar excepţia este lipsa de citare a părţilor, însă această excepţie trebuie să fie prevăzută de lege, şi nu să fie rezultatul voinţei părţilor, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns.

| 3. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Variantele de răspuns de la literele A şi C sunt corecte, prin raportare la dispoziţiile art. 11 CPC, care instituie obligaţia fiecărei persoane, în condiţiile legii, de a sprijini realizarea justiţiei. Potrivit aceluiaşi text, cel care, fără motiv legitim, se sustrage de la îndeplinirea acestei obligaţii poate fi constrâns să o execute sub sancţiunea plăţii unei amenzi judiciare şi, dacă este cazul, a unor daune-interese.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece terțul, în măsura în care deține un înscris privitor la pricină, are obligația de a-l prezenta instanței, el fiind scutit de această obligație doar în măsura în care conținutul respectivului înscris se referă la chestiuni strict personale privind demnitatea sau viața privată a unei persoane, depunerea înscrisului ar încălca îndatorirea legală de păstrare a secretului, depunerea înscrisului ar atrage urmărirea penală a părții, a soțului sau a unei rude ori afin până la gradul al treilea inclusiv [art. 297 alin. (3) coroborat cu art. 294 CPC], și nu pentru că nu este parte în proces. Astfel, conform art. 297 alin. (1) CPC, când se arată că un înscris necesar soluționării procesului se află în posesia unui terț, acesta va putea fi citat ca martor, punându-i-se în vedere să aducă înscrisul în instanță, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, când deținătorul înscrisului este o persoană juridică, reprezentanții ei vor putea fi citați ca martori.

| 4. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 358 CPC, dacă partea, fără motive temeinice, refuză să răspundă la interogatoriu sau nu se înfățișează, instanța poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire deplină ori numai ca un început de dovadă în folosul aceluia care a propus interogatoriul. Prin urmare, în acest caz, se poate vorbi despre o sancțiune legală aplicabilă părții care refuză să răspundă la interogatoriu fără a exista un motiv temeinic sau nu se prezintă la administrarea acestui mijloc de probă, dreptul la apărare nefiind încălcat.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, conform art. 222 alin. (1) CPC, *amânarea judecății pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, pentru motive temeinice și care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei*; așadar, în cazul nostru, instanța poate refuza amânarea judecății pentru acest motiv, caz în care, potrivit art. 222 alin. (2) CPC, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise. Prin urmare, nu se poate reține o încălcare a dreptului de apărare al părții în procesul civil.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 13 alin. (4) CPC, care reglementează dreptul la apărare al părților în cadrul procesului civil, instanța poate dispune înfățișarea în persoană a părților, chiar și atunci când acestea sunt reprezentate.

| 5. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, deși partea are posibilitatea de a nu se prezenta personal în sala de judecată, ci prin reprezentant, *instanța poate dispune înfățișarea în persoană a părților*, chiar și atunci când acestea sunt reprezentate, spre exemplu, în încercarea de împăcare a părților (G. BOROI, M. STANCU, *Drept procesual civil*, ed. a 5-a, Ed. Hamangiu, București, 2020, p. 34). Prin urmare, nu se poate pune în discuție încălcarea dreptului la apărare al părții în această situație.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În virtutea principiului aflării adevărului reglementat în cuprinsul art. 22 CPC, *judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire, caz în care judecătorul este obligat să pună în discuția părților calificarea juridică exactă* [art. 22 alin. (4) CPC]. Prin urmare, chiar dacă cererea de chemare în judecată este semnată de către avocat, atunci când apreciază necesar, judecătorul va pune în discuția părților calificarea exactă a acesteia.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la dispozițiile art. 217 alin. (9) CPC, care stabilesc că, dacă cel care tulbură liniștea ședinței este însuși apărătorul părții, președintele îl va chema la ordine și, dacă din cauza atitudinii lui continuarea dezbaterilor nu mai este cu putință, procesul se va amâna, aplicându-se amenda judiciară. Prin urmare, în ipoteza dată în varianta de răspuns, *în cazul în care apărătorul părții este înlăturat din sala de ședință, instanța este obligată să amâne judecarea procesului, iar continuarea procesului în absența apărătorului pârâtului constituie o încălcare a prevederilor art. 217 alin. (9) CPC și, implicit, a dreptului la apărare al părții.*

| 6. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în procesul civil, cererile și actele procedurale se întocmesc numai în limba română (chiar dacă una dintre părți este cetățean străin), potrivit dispozițiilor art. 18 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit art. 18 alin. (3) CPC, *cetățenii străini și apatrizii care nu înțeleg sau nu vorbesc limba română au dreptul de a lua cunoștință de toate actele și lucrările dosarului, de a vorbi în instanță și de a pune concluzii, prin traducător autorizat, dacă legea nu prevede altfel*. Prin urmare, pârâtul cetățean străin poate solicita verbal, prin intermediul traducătorului autorizat, admiterea unei excepții procesuale, dacă legea nu prevede altfel.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, față de dispozițiile art. 13 alin. (4) CPC, în raport de care instanța poate dispune înfățișarea în persoană a părților, chiar atunci când acestea sunt reprezentate. Prin urmare, având în vedere că textul nu conține nicio excepție în ceea ce privește cetățenii străini, dacă instanța apreciază că se impune, va putea dispune înfățișarea în persoană a pârâtului cetățean străin, chiar dacă acesta este reprezentat.

| 7. Răspuns: C *(admitere INM, 2013)*

Varianta de la litera A este greșită, deoarece enunțul vizează principiul disponibilității, și nu pe cel al contradictorialității. Astfel, conform art. 9 alin. (2) CPC, care reglementează dreptul de dispoziție al părților, obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților.

Varianta de la litera B este greșită, pentru că vizează tot principiul disponibilității, conform art. 9 alin. (3) CPC, în raport de care partea poate, după caz, renunța la judecarea cererii de chemare în judecată sau la însuși dreptul pretins, poate recunoaște pretențiile părții adverse, se poate învoi cu aceasta pentru a pune capăt, în tot sau în parte, procesului, poate renunța la exercitarea căilor de atac ori la executarea unei hotărâri. De asemenea, partea poate dispune de drepturile sale în orice alt mod permis de lege.

Varianta de la litera C este corectă, întrucât, potrivit art. 14 alin. (3) CPC, părțile au obligația de a expune situația de fapt la care se referă pretențiile și apărările lor în mod corect și complet, fără a denatura sau omite faptele care le sunt cunoscute; de asemenea, părțile au obligația de a expune un punct de vedere propriu față de afirmațiile părții adverse cu privire la împrejurări de fapt relevante în cauză.

| 8. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de la litera A este corectă, fiind o manifestare a principiului contradictorialității în procesul civil, reglementat de art. 14 CPC. Astfel, potrivit principiului enunțat, *părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanță din oficiu* [art. 14 alin. (4) CPC].

Varianta de la litera B este greșită, întrucât, în virtutea principiului contradictorialității, instanța este obligată, în orice proces, să supună discuției părților toate cererile, excepțiile (indiferent dacă acestea sunt de ordine publică ori de ordine privată) și împrejurările de fapt sau de drept invocate, potrivit art. 14 alin. (5) CPC.

Varianta de la litera C este greșită, deoarece, potrivit principiului rolului activ al judecătorului în aflarea adevărului, reglementat de dispozițiile art. 22 CPC, și raportat la art. 78 alin. (2) teza I CPC, în materie contencioasă, când raportul juridic dedus judecății o impune, judecătorul va pune în discuția părților (fiind deci obligatorie, iar nu facultativă) necesitatea introducerii în cauză a altor persoane.

| 9. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă. În vederea respectării principiului contradictorialității, părțile trebuie să fie legal citate, indiferent dacă acestea aleg să se prezinte sau nu la termenul de judecată (personal sau prin reprezentant). Potrivit art. 14 CPC, principiul contradictorialității presupune faptul că instanța nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea părților sau înfățișarea acestora, dacă legea nu prevede altfel. Ceea ce interesează în respectarea acestui principiu este ca părțile să fie legal citate, neavând relevanță dacă au formulat cereri și apărări în acest sens și dacă s-au prezentat personal ori prin mandatar (G. RĂDUCAN, M. DINU, *Fișe de procedură civilă pentru admiterea în magistratură și avocatură*, ed. a 7-a, Ed. Hamangiu, București, 2020, p. 7). În cazul administrării probei cu interogatoriul, este necesar ca partea să fie legal citată cu mențiunea „personal la interogatoriu", dacă nu a fost prezentă la încuviințarea lui, când s-a stabilit și termenul pentru luarea acestuia [art. 229 alin. (2) pct. 3 CPC], în această ultimă situație nemaifiind citată. În situația în care, deși legal citată, partea nu se prezintă la administrarea probei fără a exista motive temeinice care să justifice neprezentarea, instanța poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire deplină ori numai ca un început de dovadă în folosul aceluia care a propus interogatoriul (art. 358 CPC). Prin urmare, nu poate fi pusă în discuție o încălcare a principiului contradictorialității atunci când partea chemată la interogatoriu nu se înfățișează.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât stabilirea obiectului procesului prin cererile și apărările părților constituie o manifestare a principiului disponibilității, astfel cum este prevăzut la art. 9 alin. (2) CPC, iar nu a principiului contradictorialității.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Deliberarea și pronunțarea, ca etape ale procesului civil, nu presupun contradictorialitatea, întrucât deliberarea are loc în secret, în camera de consiliu, participând doar membrii completului de judecată, iar hotărârea se pronunță, în principiu, în ședință publică, la locul unde s-au desfășurat dezbaterile, de către președinte sau de către un judecător, membru al completului de judecată, care va citi minuta, indicând și calea de atac ce poate fi folosită împotriva hotărârii, sau se poate pune soluția la dispoziția părților de către grefa instanței (art. 402 CPC).

10. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, având în vedere conținutul principiului nemijlocirii. Astfel, potrivit art. 16 CPC, nemijlocirea constă în faptul că probele se administrează de către instanța care judecă procesul, cu excepția cazurilor în care legea stabilește altfel. În consecință, principiul invocat pune o problemă în materie de probe, și nu de adresare a părții către judecător, în ședință publică sau în camera de consiliu, aspect care ține de principiul publicității, așa cum prevede art. 17 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 16 CPC, text legal care instituie atât regula (instanța care judecă procesul), cât și excepția (dacă legea stabilește altfel).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, principiul nemijlocirii permițând și excepții prevăzute de lege. Astfel, potrivit art. 261 alin. (4) CPC, instanța însărcinată prin comisie rogatorie va proceda la administrarea probelor în prezența părților sau, chiar în lipsă, dacă au fost legal citate, având aceleași atribuții precum instanța sesizată, în ceea ce privește procedura de urmat. Pe cale de consecință, numirea experților și stabilirea sumelor cuvenite sunt aspecte de procedură ce intră în competența instanței care administrează proba cu expertiză prin comisie rogatorie, astfel cum, de altfel, este stipulat în mod expres de dispozițiile art. 340 CPC.

11. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă. Principiul nemijlocirii presupune că probele se administrează de către instanța care judecă procesul, cu excepția cazurilor în care legea stabilește altfel, conform art. 16 CPC, ceea ce înseamnă că instanța cercetează toate elementele dosarului în mod nemijlocit (direct) (G. Răducan, M. Dinu, *op. cit.*, p. 8-9). Cu toate acestea, sunt situații în care probele nu sunt administrate de către instanța care este învestită cu soluționarea pricinii, astfel: în cazul admiterii cererii de strămutare, instanța va arăta în ce măsură actele îndeplinite înainte de strămutare urmează a fi păstrate [art. 145 alin. (2) CPC], în cazul administrării probelor prin comisie rogatorie [art. 261 alin. (2)-(5) CPC], în cazul procedurii de asigurare a dovezilor [art. 360 alin. (1) CPC] etc. Deși s-a apreciat în doctrină (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 576) că administrarea probei cu expertiză judiciară ar putea constitui o excepție de la principiul nemijlocirii, în măsura în care ar fi necesară administrarea acestei probe prin comisie rogatorie [fiind o aplicație a regulii generale privind administrarea probelor prin comisie rogatorie înscrise la art. 261 alin. (2)-(5) CPC], întrucât ar presupune cercetări într-o localitate mai îndepărtată, art. 340 CPC prevăzând faptul că, într-o astfel de situație, numirea experților și stabilirea sumelor cuvenite acestora vor putea fi lăsate în sarcina respectivei instanțe, enunțul variantei de răspuns de la litera A nu face o astfel de distincție, ci se referă generic la o expertiză judiciară care presupune o lucrare la fața locului. Or, neprecizând locul în care este necesară expertiza și nici dacă acesta se află în circumscripția instanței, nu putem considera ca fiind corect acest răspuns formulat ca un enunț cu un caracter general valabil.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât, în virtutea efectului devolutiv al căii de atac a apelului, care provoacă o nouă judecată asupra fondului, pot fi administrate probe noi de însăși instanța care soluționează calea de atac, ceea ce constituie o aplicare a principiului nemijlocirii, iar nu o excepție de la acesta [art. 22 alin. (2) teza a II-a, art. 479 alin. (2) CPC].

12. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, aceasta redând în cuprinsul său dispozițiile art. 19 CPC, care reglementează principiul continuității, în raport de care judecătorul învestit cu soluționarea cauzei nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, conexitatea fiind un caz de prorogare legală a competenței, independent de principiul continuității, legiuitorul prevăzând expres că, după admiterea excepției conexității, dosarul va fi trimis instanței mai întâi învestite, în afară de cazul în care reclamantul și pârâtul cer trimiterea lui la una dintre celelalte instanțe. Prin urmare, conexitatea va putea fi dispusă pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 139 alin. (1) și (2) CPC, și nu pentru că soluționarea ei ar putea conduce la judecarea cauzei de către un alt complet.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, judecătorul încălcând principiul contradictorialității în ipoteza în care ar continua să judece procesul chiar în lipsa părților legal citate, dacă acestea nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă. În această situație, judecătorul va dispune suspendarea judecății în condițiile art. 411 alin. (1) pct. 2 teza I CPC, fiind un caz de suspendare voluntară. Prin urmare, nici această variantă de răspuns nu este în legătură cu cerința din enunț, care se referă la principiul continuității.

13. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece, în tot cursul procesului, judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii [art. 227 alin. (1) CPC]. Astfel, judecătorul are obligația de a încerca o împăcare a părților nu numai la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, ci pe tot parcursul procesului.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, întrucât, prin raportare la art. 227 alin. (1) CPC, acestea cuprind momente procesuale ce sunt incluse în sintagma „în cursul procesului".

14. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece judecătorul are dreptul („este în drept"), iar nu obligația, de a dispune administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc [art. 22 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, aceasta fiind în conformitate cu art. 22 alin. (3) teza I CPC, potrivit căruia judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii, dispoziție care consacră una dintre formele de manifestare a rolului activ al judecătorului în aflarea adevărului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece pronunțarea de către instanță din oficiu asupra nulității absolute a unui act juridic fără a fi sesizată cu o cerere în acest sens încalcă principiul disponibilității. Într-adevăr, conform art. 1247 alin. (3) C.civ., judecătorul trebuie să invoce din oficiu nulitatea absolută, dispoziție care trebuie înțeleasă în sensul că instanța va invoca nulitatea absolută ori de câte ori a fost sesizată cu o cerere având ca obiect nulitatea (indiferent dacă este relativă sau absolută). Prin urmare, în situația în care obiectul litigiului îl constituie executarea unui act juridic încheiat cu nesocotirea unei norme juridice care ocrotește un interes general, instanța, chiar dacă ar aprecia incidentă o cauză de nulitate absolută, nu ar putea constata și declara nul respectivul act în absența unei cereri formulate de către una dintre părți, întrucât ar schimba obiectul cererii de chemare în judecată, aspect nepermis de dispozițiile art. 9 alin. (2) CPC, în raport de care obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților.

De asemenea, potrivit art. 22 alin. (6) CPC, judecătorul trebuie să se pronunțe fără a depăși limitele cu care a fost învestit de către părți. Însă, în ipoteza enunțului, obiectul învestirii se referă la executarea unui contract și, prin urmare, varianta de răspuns încalcă regula enunțată.

15. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece, în cadrul procesului civil, judecătorul are obligația de a stărui, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, scop în realizarea căruia judecătorul are posibilitatea (iar nu obligația), printre altele, de a dispune administrarea probelor pe care le consideră necesare, conform dispozițiilor art. 22 alin. (2) CPC. Astfel, în ipoteza în care probele propuse de către părți nu sunt suficiente pentru

lămurirea cauzei, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc [art. 254 alin. (5) teza a II-a CPC]. Însă, părțile nu pot invoca în căile de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii [art. 254 alin. (6) CPC]. Prin urmare, având în vedere că punerea în discuția părților din oficiu de către instanță a necesității administrării anumitor probe este o facultate pentru judecător, iar nu o obligație, omisiunea instanței de a dispune în acest sens nu atrage nulitatea hotărârii astfel pronunțate.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât, ca regulă, în procesul civil judecătorul are dreptul de a invoca din oficiu încălcarea normelor de procedură care au legătură cu procesul, însă doar normele de ordine publică, existând și norme care au caracter de ordine privată, încălcarea acestora putând fi invocată doar de către partea lezată [spre exemplu, potrivit art. 130 alin. (3) CPC, necompetența teritorială alternativă, care vizează o normă de procedură, poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 78 alin. (1) CPC, potrivit căruia, în cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc.

§2. Aplicarea legii de procedură civilă

| 16. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 24 CPC, dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare, iar nu și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, potrivit art. 26 alin. (1) CPC, în raport de care legea care guvernează condițiile de admisibilitate și puterea doveditoare a probelor preconstituite și a prezumțiilor legale este cea în vigoare la data producerii ori, după caz, a săvârșirii faptelor juridice care fac obiectul probațiunii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (2) CPC, prin care se dispune că administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor.

| 17. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Legea nouă este de imediată aplicare în ceea ce privește administrarea probelor. Conform dispozițiilor art. 26 alin. (2) CPC, administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor, ceea ce înseamnă că și modului în care se consemnează depoziția martorului i se aplică legea de la data administrării probei. Prin urmare, singura variantă corectă este cea de la litera B.

| 18. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 24 CPC, dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare, deci executărilor silite începute sub legea veche le sunt aplicabile regulile procedurale sub imperiul cărora acestea au început.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit art. 25 alin. (2) teza a II-a CPC, în caz de trimitere spre rejudecare, dispozițiile legale privitoare la competență, în vigoare la data când a început procesul, rămân aplicabile; prin urmare, acestora nu le vor fi aplicabile dispozițiile legii noi privitoare la competență, ci vor continua să fie judecate de instanțele competente la momentul introducerii cererii de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în cazul în care instanța învestită este desființată, dosarele se vor trimite din oficiu instanței competente potrivit legii noi, conform art. 25 alin. (3) CPC.

| 19. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece art. 27 CPC stabilește o altă regulă de aplicare în timp, în sensul că *hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul* (a se vedea și M. DINU, *Drept procesual civil*, Ed. Hamangiu, București, 2020, p. 25).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 25 alin. (2) CPC, procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe, *potrivit legii sub care au început*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la art. 26 alin. (2) CPC, conform căruia *administrarea probelor se face potrivit legii în vigoare la data administrării lor*.

§3. Acțiunea civilă

| 20. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Acțiunea civilă, astfel cum este definită de art. 29 CPC, constituie ansamblul mijloacelor procesuale prevăzute de lege pentru protecția dreptului subiectiv pretins de către una dintre părți sau a unei alte situații juridice, precum și pentru asigurarea apărării părților în proces. Având în vedere definiția legală, varianta de răspuns de la litera A este corectă, cererea prin care reclamantul înlocuiește o cerere în constatarea dreptului său de proprietate cu o cerere în revendicare constituind o formă de manifestare a acțiunii civile, respectiv modalitatea prin care partea înțelege să își protejeze dreptul subiectiv civil, în speță, dreptul de proprietate.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece invocarea unei excepții procesuale, respectiv autoritatea de lucru judecat sau orice altă excepție, constituie o modalitate de manifestare a acțiunii civile, indiferent de soluția pronunțată de instanță asupra acesteia. Prin urmare, invocarea excepției autorității de lucru judecat reprezintă o formă de manifestare a acțiunii civile, chiar dacă pârâtul nu ar reuși să facă dovada existenței identității de obiect, părți și cauză dintre procese, iar instanța ar respinge ca neîntemeiată excepția invocată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, apărarea pârâtului prin care acesta invocă nulitatea absolută a actului juridic a cărui executare este pretinsă de către reclamant prin cererea de chemare în judecată reprezentând o formă de manifestare a acțiunii civile, deoarece acțiunea civilă cuprinde toate mijloacele procesuale pe care legea le pune la dispoziție pentru protejarea drepturilor subiective și a altor situații juridice, respectiv pentru asigurarea apărărilor părților în proces, fiecare dintre aceste mijloace procesuale reprezentând forme de manifestare a acțiunii civile (cereri, apărări de fond, excepții procesuale, căi de atac etc.) (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 40), invocarea nulității constituind o formă de apărare (de fond) a pârâtului împotriva pretențiilor reclamantului.

| 21. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât cererea având ca obiect plata chiriei pentru un imobil închiriat nu este o acțiune reală, ci una personală, prin intermediul căreia se urmărește valorificarea unui drept de creanță (plata unei sume de bani), și nu a unui drept real.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă. Nu trebuie să se facă confuzie între afirmarea unui drept (condiție de exercitare a acțiunii civile) și existența dreptului. La momentul introducerii cererii de chemare în judecată (dar și pe parcursul procesului), reclamantul trebuie să afirme un drept subiectiv civil/o situație juridică ocrotită de lege (spre exemplu, în cazul acțiunii în revendicare, dreptul subiectiv civil afirmat este dreptul de proprietate), spre deosebire de existența dreptului, care este analizată de către instanță pe parcursul cercetării procesului prin administrarea de probe (spre exemplu, dacă dreptul de proprietate afirmat aparține într-adevăr reclamantului, pârâtul încălcând acest drept) și se concretizează prin hotărârea pronunțată. Altfel spus, dacă instanța constată în faza deliberării că dreptul subiectiv afirmat de către reclamant nu există, va respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată (soluție pe fondul cauzei, susceptibilă de a intra în autoritate de lucru judecat).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Calitatea procesuală activă reprezintă identitatea între cel care se consideră titularul dreptului subiectiv civil și cel care figurează ca reclamant în cererea de chemare în judecată. Dacă instanța apreciază că se impune admiterea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului, soluția va fi aceea de respingere a cererii de chemare

în judecată ca fiind promovată de o persoană fără calitate procesuală activă. Având în vedere că excepția este una peremptorie, efectul va fi acela de stingere a procesului, fără ca instanța să se mai pronunțe și pe fondul cauzei.

22. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Prin *acțiunile în constatare*, reglementate de art. 35 CPC, ***reclamantul solicită instanței numai să constate existența unui drept subiectiv al său ori inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa***, deci solicită constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic concret. Din dispozițiile art. 35 CPC rezultă că sunt avute în vedere ***toate mijloacele de realizare a dreptului***, inclusiv contestația la executare, iar nu numai cererile în realizare de drept comun (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 63). Prin urmare, este admisibilă acțiunea în constatare prin care între moștenitori există neînțelegeri cu privire la calitatea lor sau la compunerea masei succesorale, nefiind necesar ca aceștia să solicite pe calea cererii în realizare ieșirea din indiviziune [V.M. Ciobanu, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat. Vol. I. Art. 1-526*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 171, pct. 22], întrucât, dacă nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune, nu există niciun text legal care să oblige, de principiu, la sistarea indiviziunii de îndată ce calitatea de moștenitor a fost stabilită (*idem*, p. 171, pct. 23).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, în cazul cererii prin care reclamantul solicită instanței să se constate că nu are nicio datorie față de pârât, reclamantul nu se referă la un drept determinat sau determinabil, astfel încât cererea sa este inadmisibilă (*idem*, p. 169, pct. 1).

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, deoarece, dacă debitorul solicită instanței să constate că a intervenit prescripția dreptului de a cere executarea silită, în condițiile în care executarea a fost declanșată, cererea este inadmisibilă în condițiile art. 35 CPC, în acest caz el având posibilitatea de a formula contestație la executare. Prin urmare, dacă debitorul, înainte de declanșarea executării silite, solicită să se constate că a intervenit prescripția dreptului creditorului de a cere și obține executarea silită (o eventuală contestație la executare ar urma să fie respinsă ca prematură, deci debitorul nu are la îndemână o cerere în realizare decât după ce s-a declanșat executarea silită) (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 64), cererea sa, doar în acest context, este admisibilă.

23. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Astfel, cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept, însă *cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege*, conform dispozițiilor art. 35 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit art. 125 CPC, *în cererile pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu se va da termen (deci nu se va amâna cauza), ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță când se înlocuiește o cerere în constatare printr-o cerere în realizarea dreptului sau invers, atunci când cererea în constatare este admisibilă, conform dispozițiilor art. 204 alin. (2) pct. 4 CPC.

24. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă. Interesul în promovarea unei acțiuni există independent de existența sau nu a unui incident de plată. Interesul reclamantului a apărut prin inserarea în cuprinsul contractului de credit a acelor clauze calificate ca fiind abuzive. Interesul în promovarea cererii de chemare în judecată trebuie să fie născut și actual, în sensul că partea s-ar expune la un prejudiciu dacă nu ar recurge în acel moment la acțiune, fiind evident că existența unei clauze abuzive ar conduce la producerea unui prejudiciu reclamantului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în cazul persoanelor fizice, transmisiunea legală a calității procesuale se realizează pe calea succesiunii, moștenitorii care acceptă succesiunea preluând poziția procesuală pe care o avea autorul lor.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, reclamantul având posibilitatea de a formula cererea având ca obiect constatarea clauzelor abuzive din contractul de credit încheiat fără a fi condiționat de solicitarea renegocierii contractului de credit, nerezultând din nicio dispoziție legală

necesitatea parcurgerii unei astfel de etape prealabile, cum este situația ordonanței de plată, în cazul căreia este necesară întâi adresarea unei somații de plată debitorului.

25. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererile personale sunt acelea prin care se încearcă valorificarea unui drept de creanță/drept personal, creditorul urmărind să obțină, prin intermediul instanței, concursul debitorului în vederea exercitării dreptului de creanță ce intră în conținutul raportului juridic dedus judecății, dreptul său neputându-se realiza fără concursul acestuia (M. Dinu, *op. cit.*, p. 68-69). Astfel, cererea prin care locatarul îl cheamă în judecată pe locator, solicitând obligarea acestuia din urmă la predarea imobilului ce formează obiectul contractului de locațiune, este o cerere personală imobiliară (este imobiliară, întrucât obiectul dreptului pretins îl constituie un bun imobil).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, cererea prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare privind un bun imobil are caracterul unei acțiuni personale imobiliare [a se vedea ICCJ, Completul RIL, *Decizia nr. 8/2013* (M. Of. nr. 581 din 12.09.2013)].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea prin care se apără un dezmembrământ al dreptului de proprietate cu privire la un imobil este o cerere reală, dreptul valorificat prin formularea unei astfel de cereri fiind unul real. Acest tip de acțiuni (denumite confesorii) au ca obiect obligarea pârâtului să permită exercitarea deplină și netulburată a dreptului real principal, altul decât cel de proprietate (pentru mai multe detalii, a se vedea G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, I. Nicolae, *Fișe de drept civil*, ed. a 4-a, Ed. Hamangiu, București, 2019, p. 378; G. Boroi, C.A. Anghelescu, B. Nazat, *Curs de drept civil. Drepturile reale principale*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 128-129).

26. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Prin *Decizia nr. 8/2013* (M. Of. nr. 581 din 12.09.2013), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că *acțiunea prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare a unui imobil are caracterul unei acțiuni personale imobiliare*.

Față de acest aspect, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce variantele de la literele B și C sunt greșite.

27. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Enunțul are în vedere cererile introductive de instanță care nu au caracter incidental. Conform art. 30 alin. (6) CPC, cererile incidentale sunt cele formulate în cadrul unui proces aflat în curs de desfășurare. Specific acestei categorii de cereri este faptul că, deși pot avea o existență de sine stătătoare (în sensul că sunt veritabile cereri de chemare în judecată), ele sunt formulate în cadrul unui proces în curs de desfășurare.

Ca atare, varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât cererea reconvențională este o cerere incidentală, având natura juridică a unei veritabile cereri de chemare în judecată, însă ea este formulată de către pârât, în litigiul inițiat de către reclamant, atunci când acesta are pretenții proprii împotriva reclamantului. Astfel, conform art. 209 alin. (1) CPC, *dacă pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta, poate să formuleze cerere reconvențională*, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, *cererea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecată*.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece și cererea de intervenție în interes propriu este tot o cerere incidentală, formulată de intervenientul voluntar care pretinde pentru sine în tot sau în parte dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta.

Intervenția voluntară principală este o veritabilă cerere de chemare în judecată, îndreptată împotriva părților inițiale, deci atât a reclamantului, cât și a pârâtului. Terțul intervenient poate să își formuleze pretenția pe cale principală, declanșând un proces distinct, în care el ar figura ca reclamant, iar părțile din celălalt proces ar fi pârâte. Dacă însă terțul preferă să invoce pretinsul său drept în litigiul pendinte, cererea sa dobândește caracter incidental, devenind o cerere care se grefează pe cererea principală, dar care poate fi soluționată și independent de aceasta (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 118). Conform art. 62 alin. (1) CPC, *cererea de intervenție principală va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece cererea reclamantei prin care solicită, în cadrul unui proces de stabilire a paternității, și stabilirea contribuției la cheltuielile de creștere și educare a minorului în sarcina pârâtului este o cerere accesorie, care va fi soluționată în raport de soluția dată capătului principal de cerere. Conform art. 30 alin. (4) CPC, *cererile accesorii sunt acele cereri a căror soluționare depinde de soluția dată unui capăt de cerere principal*. Astfel, cererea de stabilire a paternității este cerere principală, iar în măsura în care aceasta va fi admisă, instanța va stabili în sarcina pârâtului și cuantumul contribuției la cheltuielile de creștere și educare a minorului, aceasta din urmă fiind o cerere accesorie.

28. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 39 alin. (1) teza I CPC, *dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părțile inițiale*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză dacă are cunoștință de existența procesului, conform art. 39 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (3) CPC, *hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular*.

29. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, ipoteza fiind prevăzută de art. 39 alin. (2) CPC, în raport de care, în toate cazurile, succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului, sau poate să fie introdus în cauză, la cerere ori din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece art. 39 alin. (1) teza I CPC instituie o altă regulă, în sensul că, dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părțile inițiale, iar art. 39 alin. (2) CPC prevede că instanța va decide, după împrejurări și ținând seama de poziția celorlalte părți, dacă înstrăinătorul sau succesorul universal ori cu titlu universal al acestuia va rămâne sau, după caz, va fi scos din proces.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, fiind în contradicție cu art. 39 alin. (3) CPC, în raport de care hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular.

30. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (2) CPC, *succesorul cu titlu particular este obligat să intervină în cauză*, dacă are cunoștință de existența procesului, sau poate să fie introdus în cauză, la cerere ori din oficiu. De asemenea, în ceea ce privește opozabilitatea hotărârii, dacă aceasta este pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va *fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă*, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular, conform prevederilor art. 39 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la textul art. 39 alin. (2) CPC și la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Conform dispozițiilor art. 160 CPC, *(1) Dacă partea prezentă în instanță, personal sau prin reprezentant, nu a primit citația sau a primit-o într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la art. 159 ori există o altă cauză de nulitate privind citația sau procedura de înmânare a acesteia, procesul se amână, la cererea părții interesate. (2) Orice neregularitate cu privire la citare nu va mai fi luată în considerare în cazul în care, potrivit alin. (1), nu s-a cerut amânarea procesului, precum și în cazul în care partea lipsă la termenul la care s-a produs neregularitatea nu a invocat-o la termenul următor producerii ei, dacă la acest termen ea a fost prezentă sau legal citată. (3) În lipsa părții nelegal citate, neregularitatea privind procedura de citare a acesteia poate fi invocată și de celelalte părți ori din oficiu, însă numai la termenul la care*

s-a produs. Prin urmare, față de datele speței și textul art. 160 CPC, cel introdus din oficiu nu ar putea invoca nulitatea procedurii de citare a înstrăinătorului pentru un termen de judecată anterior, atât timp cât avocatul acestuia din urmă, deși prezent la acel termen de judecată, nu a invocat neregularitatea.

31. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Conform dispozițiilor art. 39 alin. (3) CPC, *hotărârea judecătorească pronunțată contra înstrăinătorului (pârâtul BB) va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular (terțul CC) și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă*, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular (ipoteză în care, potrivit enunțului grilei, nu se regăsește terțul CC, având în vedere că, la momentul achiziționării imobilului, acesta avea cunoștință de existența procesului dintre AA și BB și, astfel, nu poate invoca buna-credință). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

32. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cazul minorilor cu capacitate de exercițiu restrânsă, aceștia vor fi asistați în cadrul procesului civil de către părinți sau tutore. În cazul în care partea cu capacitate de exercițiu restrânsă nu are ocrotitor legal și există urgență, instanța, la cererea celui interesat, va numi un curator special [art. 58 alin. (2) CPC]. Prin urmare, reclamantul minor cu capacitate de exercițiu restrânsă, chiar dacă nu are ocrotitor legal, are calitatea de parte în procesul civil.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 63 alin. (2) CPC, cererea de intervenție voluntară accesorie poate fi formulată în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac (recurs, contestație în anulare, revizuire), ceea ce înseamnă că intervenientul accesoriu (ca orice alt terț intervenient, cu excepția celui introdus din oficiu de către instanță) va deveni parte în proces după admiterea în principiu a cererii sale de intervenție.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece curatorul special nu este parte în proces, ci el doar reprezintă interesele părții care nu are domiciliul cunoscut. Potrivit art. 167 CPC, când reclamantul învederează, motivat, că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau un alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii, instanța va putea încuviința citarea acestuia prin publicitate. Odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța va numi un curator dintre avocații anume desemnați în acest scop de barou pentru fiecare instanță judecătorească, ce va fi citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor pârâtului.

Astfel cum s-a arătat în doctrină [GH. FLOREA, în V.M. CIOBANU, M. NICOLAE (coord.), *op. cit.*, p. 531, pct. 3], judecata continuă după încuviințarea „citării prin publicitate" prin numirea unui „curator special" – avocat –, care, la rândul său, va fi citat în această calitate pentru reprezentarea intereselor pârâtului. Este evident că reprezentarea este rezultatul unei „ficțiuni legale", deoarece hotărârea care s-ar da în contradictoriu cu cel citat prin publicitate și care nu se va înfățișa la proces nu poate lua în discuție decât apărările pur tehnice făcute prin avocatul-curator, fără a se putea contrazice eficient apărările privind situația de fapt propusă de partea potrivnică. La data la care cel citat prin publicitate se înfățișează personal, calitatea de curator special a avocatului desemnat de instanță încetează, iar curatorul este ținut de obligația de „dare a socotelilor" către cel reprezentat.

33. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu este obligatorie administrarea de probe comune pentru soluționarea fondului cauzei. Pentru a soluționa excepția lipsei calității procesuale active, se poate aplica art. 248 alin. (4) CPC, care prevede că excepțiile vor putea fi unite cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei numai dacă pentru judecarea lor este necesar să se administreze aceleași dovezi ca și pentru finalizarea etapei cercetării procesului sau, după caz, pentru soluționarea fondului. Deci, această „unire a excepției cu fondul cauzei" se impune numai cu respectarea condiției prevăzute de art. 248 CPC și nu este necesară/obligatorie ca regulă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în concordanță cu art. 36 CPC, conform căruia calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Prin urmare, în ceea ce privește calitatea procesuală activă,

aceasta implică identitatea dintre persoana reclamantului și titularul dreptului afirmat, respectiv creditorul raportului juridic.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de dispozițiile art. 37 CPC, conform cărora, în cazurile și condițiile prevăzute exclusiv prin lege, se pot introduce cereri sau se pot formula apărări și de persoane, organizații, instituții sau autorități care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general.

34. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, pentru a se formula și admite o astfel de cerere în constatare, înseamnă că există cel puțin o persoană care îi contestă lui AA calitatea de moștenitoare a lui D, astfel încât este necesar a exista un pârât, procedura fiind una contencioasă, iar nu necontencioasă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Dacă AA are calitatea de unică moștenitoare a lui D, fiind nepoata acestuia, nu este necesar a se formula o cerere în justiție, dovada calității putându-se face cu actele de stare civilă și urmând a fi constatată de către notarul public competent.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cererile în constatare sunt acelea prin care reclamantul solicită instanței să se constate existența unui drept al său sau inexistența unui drept al pârâtului împotriva sa. Prin urmare, în cadrul acestor cereri, reclamantul solicită constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic concret (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 62), fapt ce determină caracterul contencios al acestor cereri. Altfel spus, pentru formularea valabilă a unei cereri în constatare, având ca obiect să se constate că AA este singura moștenitoare a defunctului D, este necesar ca aceasta să fie formulată în contradictoriu cu un pârât. Astfel, în acțiunea în constatare, ce se judecă după regulile aplicabile procedurii contencioase, este necesară, printre altele, existența unui pârât. Tocmai de aceea, s-a decis că, dacă reclamanta solicită instanței să constate că este unica moștenitoare a unei anumite persoane, fără însă a arăta cu cine înțelege să se judece, cererea de chemare în judecată se va anula (*idem*, p. 62, nota 3).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cererea nu se poate formula în contradictoriu cu statul român, acesta din urmă neputând contesta calitatea de unică moștenitoare a lui AA. Cererea se judecă în contradictoriu cu acest pârât în situațiile în care se pune în discuție moștenirea vacantă, ceea ce nu este cazul în speță, AA intenționând, în raport de datele speței, să accepte moștenirea.

35. Răspuns: A *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind o excepție de la condiția ca interesul reclamantului în promovarea acțiunii civile să fie născut și actual. Astfel, conform art. 33 CPC, *interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara.*

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece această modalitate de a se adresa justiției utilizată de către reclamant nu constituie o excepție de la condiția interesului (de a fi născut și actual). Singura excepție este cea prevăzută de art. 33 teza finală CPC, respectiv de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara dacă reclamantul nu ar introduce cererea de chemare în judecată. Astfel, indiferent de existența unei asemenea comunicări din partea reclamantului (care, de altfel, nu are nicio valoare juridică, nefiind o punere în întârziere în înțelesul art. 1522 C.civ.), cererea de chemare în judecată trebuie să îndeplinească toate condițiile de exercitare a acțiunii civile.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece, chiar dacă interesul este determinat, legitim și personal, nu se poate promova cu succes o acțiune decât dacă, astfel cum prevede art. 33 teza I CPC, interesul îndeplinește, ca regulă, și cerința de a fi născut și actual, cu excepția situației în care cererea este formulată în scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara dacă reclamantul nu ar introduce cererea de chemare în judecată. Or, ipoteza variantei de răspuns nu face trimitere și la această excepție instituită de legiuitor în cuprinsul art. 33 teza finală CPC.

36. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Interesul, condiție de exercitare a acțiunii civile, trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Numai un interes care nu vine în contradicție cu normele dreptului procesual sau material (legitim) este ocrotit de lege.

Lipsa interesului sau a uneia dintre condițiile acestuia se invocă pe calea excepției, care, dacă va fi admisă, va conduce la respingerea acțiunii ca lipsită de interes (G. Răducan, M. Dinu, *op. cit.*, p. 27). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Și varianta de răspuns de la litera C este corectă. Este necesar ca intervenientul accesoriu să urmărească un interes personal, iar nu doar interesul părții în favoarea căreia a intervenit, condiție a cărei îndeplinire este verificată de către instanță la momentul pronunțării asupra admisibilității în principiu a cererii de intervenție.

37. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 39 alin. (2) teza I CPC, succesorul cu titlu particular (în speță, C) este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului, sau poate să fie introdus în cauză, la cerere ori din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât intervenția subdobânditorului cu titlu particular, potrivit art. 39 alin. (2) CPC, nu este o formă de intervenție voluntară, în sensul dispozițiilor art. 61-67 CPC. În cazul transmiterii calității procesuale prin acte juridice cu titlu particular, intervenția subdobânditorului este făcută în scopul de a se stabili dacă acesta îl va înlocui sau nu în proces pe înstrăinător sau, după caz, pe succesorul universal ori pe succesorii cu titlu universal ai acestuia (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 52, nota 2).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece excepția necompetenței materiale poate fi invocată de către părți sau de către instanță numai până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [art. 130 alin. (2) CPC]. Or, transmiterea calității procesuale are loc după cel de-al treilea termen de judecată, succesorul preluând procesul în starea în care acesta se găsește la momentul la care a intervenit sau a fost introdus în cauză [art. 39 alin. (2) teza finală CPC], ceea ce înseamnă că nu va putea invoca excepțiile al căror termen de invocare a fost depășit.

38. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, având în vedere că, în situația în care în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, ca regulă, judecata va continua între părțile inițiale [art. 39 alin. (1) teza I CPC]. Prin excepție, în teza a II-a a aceluiași alineat se menționează că, în ipoteza în care transferul este făcut, în condițiile legii, prin acte cu titlu particular pentru cauză de moarte, judecata va continua cu succesorul universal ori cu titlu universal al autorului, după caz.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât aceasta menționează că succesorul cu titlu particular nu are obligația de a interveni în cauză dacă are cunoștință de existența procesului, or, acesta este obligat să intervină în cauză, conform art. 39 alin. (2) CPC, chiar dacă instanța are posibilitatea de a-l introduce la cerere sau din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă actul de transmitere este adus la cunoștința instanței de judecată, aceasta va decide, după împrejurări și ținând seama de poziția celorlalte părți, dacă înstrăinătorul sau succesorul universal ori cu titlu universal al acestuia va rămâne ori, după caz, va fi scos din proces [art. 39 alin. (2) teza a II-a CPC], din formularea acestui text legal rezultând faptul că instanța nu este obligată să dispună scoaterea din proces a părții care a înstrăinat dreptul litigios, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, ci doar are această facultate.

39. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Actele de procedură îndeplinite de persoana care nu are capacitate procesuală de folosință:

– *sunt sancționate cu nulitatea absolută*, aspect ce rezultă din cuprinsul art. 56 alin. (3) teza a II-a CPC, conform căruia actele de procedură îndeplinite de cel care nu are capacitate de folosință sunt lovite de nulitate absolută;

– *sunt sancționate cu nulitatea necondiționată de existența unei vătămări*, astfel cum rezultă din prevederile art. 176 pct. 1 CPC, în raport de care nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la capacitatea procesuală.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă, cele de la literele A și B fiind greșite.

| 40. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 57 alin. (3) CPC, *lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a procesului*, aceasta redând conținutul textului legal citat. Fiind excepție de fond, absolută și mixtă, aceasta atrage incidența dispozițiilor art. 247 alin. (1) teza I CPC, potrivit cărora *excepțiile procesuale pot fi invocate de parte sau de instanță în orice stare a pricinii, dacă prin lege nu se prevede altfel*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, în cazul părții persoană fizică cu capacitate de exercițiu restrânsă, aceasta stă personal în proces, însă va fi asistată [art. 57 alin. (2) CPC]. Astfel, asistarea intervine în cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă, care vor fi citați și vor sta personal în proces, dar asistați, după caz, de părinți sau tutore, care vor semna alături de minori cererile adresate instanței, iar în acest scop părinții sau tutorele vor trebui citați (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 47).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece lipsa capacității de exercițiu poate fi invocată prin intermediul excepției lipsei capacității de exercițiu, excepție de fond, absolută și mixtă. Fiind o excepție absolută, înseamnă că aceasta poate fi invocată de orice parte interesată, inclusiv de către instanță din oficiu, și nu numai de partea ale cărei interese sunt ocrotite prin consacrarea sancțiunii anulării actelor de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

| 41. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

În cazul lipsei capacității procesuale de exercițiu, actele de procedură îndeplinite sunt anulabile, conform dispozițiilor art. 57 alin. (2) CPC. Această nulitate nu va interveni automat, ci în condițiile art. 57 alin. (5) CPC, în sensul că instanța va acorda un termen pentru confirmarea actului, iar dacă *neregularitatea nu este îndreptată în acest termen, va dispune anularea lui*.

Excepția lipsei capacității de exercițiu poate fi invocată în orice stare a pricinii [art. 57 alin. (3) CPC], deci *inclusiv pentru prima dată în fața instanței de apel*, de partea care are interes sau *de către instanță din oficiu*. Spre deosebire de lipsa capacității de folosință, în cazul lipsei capacității de exercițiu, excepția este una mixtă, întrucât începe prin a avea un efect dilatoriu (în sensul că instanța acordă un termen pentru confirmarea actului a cărui anulare se invocă), iar în măsura în care acesta nu este confirmat, va dispune anularea lui, excepția dobândind efect peremptoriu/dirimant.

Față de explicațiile menționate, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de la litera C este greșită.

| 42. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, excepția lipsei capacității de exercițiu (excepție de fond, absolută, mixtă) poate fi invocată în orice stare a procesului (deci inclusiv în apel), conform dispozițiilor art. 57 alin. (3) CPC.

Dacă excepția lipsei capacității de exercițiu se admite, actul de procedură întocmit de partea care nu are capacitate va fi anulat, potrivit art. 57 alin. (5) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, fiind o excepție absolută, excepția lipsei capacității de exercițiu poate fi invocată și de către instanță din oficiu.

| 43. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform prevederilor art. 56 alin. (1) CPC, poate fi parte în judecată orice persoană care are folosința drepturilor civile. Dacă pârâtul era decedat la data introducerii cererii de chemare în judecată, devine incidentă excepția lipsei capacității procesuale de folosință (excepție de fond, absolută și peremptorie), iar nu instituția suspendării, suspendarea pentru decesul părții intervenind în ipotezele în care decesul intervine pe parcursul procesului (deci după introducerea cererii de chemare în judecată), în condițiile art. 412 alin. (1) pct. 1 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, instanța nefiind obligată să acorde un termen de judecată pentru introducerea în cauză a moștenitorilor pârâtului decedat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în ipoteza menționată reclamantul având posibilitatea ca, până la primul termen de judecată la care este legal citat, să își modifice cererea de chemare în judecată în condițiile art. 204 alin. (1) CPC, în sensul de a se judeca cu moștenitorii pârâtului decedat, în caz contrar instanța urmând a constata lipsa capacității procesuale de folosință a pârâtului.

| 44. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 57 alin. (5) CPC, *când instanța constată că actul de procedură a fost îndeplinit de o parte lipsită de capacitate de exercițiu [sau cu capacitate de exercițiu restrânsă potrivit alin. (6)], va acorda un termen pentru confirmarea lui. Dacă actul nu este confirmat, se va dispune anularea lui*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea de chemare în judecată este supusă verificării și regularizării de îndată ce aceasta este repartizată completului, potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (1) CPC. Dacă este formulată de o persoană fizică cu capacitate de exercițiu restrânsă, instanța va pune în vedere reprezentantului legal al acesteia să confirme actul de procedură, sub sancțiunea anulării cererii. Dacă neregularitatea este constatată pe parcursul procesului, instanța va acorda un termen de judecată în vederea confirmării, sub aceeași sancțiune.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 416 alin. (1) CPC, orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare *se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor*, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni. Prin urmare, perimarea va interveni indiferent de capacitatea de exercițiu a părților.

§4. Participanții la procesul civil

4.1. Incidente procedurale privind compunerea sau constituirea instanței

| 45. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 41 alin. (1) CPC, judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie sau o hotărâre prin care s-a soluționat cauza nu poate judeca aceeași pricină în apel, recurs, contestație în anulare sau revizuire și nici după trimiterea spre rejudecare, cu excepția cazului în care este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs. Prin urmare, în raport de textul legal, judecătorul care a pronunțat încheierea de admitere în principiu în materia partajului devine incompatibil să soluționeze contestația în anulare exercitată atât împotriva încheierii de admitere în principiu, cât și a cauzei pe fond, chiar dacă nu a fost el cel care a pronunțat hotărârea pe fondul cauzei, încheierea de admitere în principiu în materia partajului având caracter interlocutoriu și intrând sub incidența textului art. 41 alin. (1) CPC.

NB! Față de datele speței, modificarea textului art. 41 CPC prin Legea nr. 310/2018 (M. Of. nr. 1074 din 18.12.2018) nu are consecințe asupra variantei de răspuns, astfel încât aceasta, în continuare, rămâne greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece textul art. 41 alin. (2) CPC menționează cazul de incompatibilitate a judecătorului fost avocat în aceeași cauză, fără a avea importanță faptul că acesta din urmă a reprezentat partea la un termen de judecată sau pe întreaga durată a procesului.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în accepțiunea atât a doctrinei, cât și a practicii judiciare, din modul de redactare a cazului prevăzut de art. 42 alin. (1) pct. 1 CPC, potrivit căruia judecătorul este incompatibil de a judeca atunci când și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluție în cauza pe care a fost desemnat să o judece, rezultă cu claritate că judecătorul incompatibil poate fi recuzat pentru acest motiv numai dacă și-a exprimat opinia în legătură cu pricina concretă pe care o judecă, înainte de a se ajunge la deliberare și pronunțare, nu însă și atunci când a soluționat anterior un alt litigiu în care s-a pus în discuție aceeași problemă de drept precum aceea din speță [G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 86; M. Tăbârcă, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *op. cit.*, p. 203, pct. 3].

| 46. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, conform art. 41 alin. (2) CPC. Astfel, nu poate lua parte la judecată judecătorul care a fost martor în aceeași cauză. Se poate observa că acest caz de incompatibilitate nu circumstanțiază, fiind suficientă calitatea de martor în cauză (deci, nu are relevanță caracterul esențial sau neesențial al declarației de martor, astfel cum se menționează în varianta de răspuns). Astfel, tocmai utilizarea conjuncției limitative „doar" face ca acest răspuns să fie greșit.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, având în vedere art. 42 alin. (1) pct. 6 CPC, care prevede că este incompatibil judecătorul care se află în situația în care între el și una dintre părți a existat un proces penal cu cel mult 5 ani înainte de a fi desemnat să judece pricina. Așadar, textul legal prevede o situație prealabilă desemnării în cauză, și nu ulterioară învestirii cu soluționarea litigiului. După declanșarea litigiului, art. 42 alin. (1) pct. 6 teza finală CPC oferă soluția în sensul că în cazul plângerilor penale formulate de părți în cursul procesului, judecătorul devine incompatibil numai în situația punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, nu prin simpla formulare a plângerii penale, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind o aplicare a cazului de incompatibilitate a judecătorului de la art. 42 alin. (1) pct. 3 CPC, respectiv a situației în care judecătorul este soț, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu avocatul ori reprezentantul unei părți *sau dacă este căsătorit cu fratele ori cu sora soțului uneia dintre aceste persoane*.

| 47. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Enunțul grilei are în vedere situația de incompatibilitate absolută reglementată în cuprinsul art. 41 alin. (1) CPC, în raport de care judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie sau o hotărâre prin care s-a soluționat cauza nu poate judeca aceeași pricină în apel. Prin urmare, hotărârea pronunțată în apel de completul de judecată din care face parte și judecătorul care în fața primei instanței a soluționat cauza este lovită de nulitate absolută, norma care reglementează acest caz de incompatibilitate fiind de ordine publică. Totodată, în acest caz, nulitatea este necondiționată de existența unei vătămări, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 176 pct. 4 CPC, conform căruia nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la compunerea sau constituirea instanței.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, cea de la litera A fiind greșită.

| 48. Răspuns: A, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, față de dispozițiile art. 41 alin. (1) CPC, care dispun că *judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie (...) nu poate judeca aceeași pricină în apel (...)*. Prin urmare, chiar dacă prima instanță a pronunțat doar o încheiere interlocutorie (fără a soluționa și cauza pe fond), judecătorul nu poate soluționa apelul declarat atât asupra fondului, cât și împotriva acelei încheieri, întrucât prin intermediul acesteia se soluționează excepții procesuale, incidente procedurale ori alte chestiuni litigioase (art. 235 CPC), judecătorul neputând exercita un control imparțial asupra propriei soluții.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În virtutea rolului activ al judecătorului, reglementat în cuprinsul art. 22 CPC, acesta este în drept să ceară părților să prezinte explicații, oral sau în scris, să pună în dezbaterea acestora orice împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare, să dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare, precum și alte măsuri prevăzute de lege, chiar dacă părțile se împotrivesc. Faptul că judecătorul doar pune în discuția părților anumite chestiuni de fapt sau de drept fără a pronunța o încheiere interlocutorie sau hotărârea pe fond nu determină incompatibilitatea sa.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, dacă judecătorul a făcut parte din completul care a soluționat recursul, el este incompatibil să soluționeze contestația în anulare exercitată împotriva deciziei pronunțate în recurs, întrucât aceasta echivalează cu exercitarea unui control asupra propriei hotărâri, în acest sens fiind și dispozițiile art. 41 alin. (1) CPC.

NB! Prin *Decizia nr. 24/2020* (M. Of. nr. 144 din 11.02.2021), ICCJ, Completul RIL, a statuat că, *în ipoteza în care judecătorul este învestit să judece o cale extraordinară de atac de retractare împotriva unei decizii date tot într-o cale extraordinară de atac de retractare exercitată succesiv împotriva hotărârii sale din apel sau recurs, nu sunt aplicabile prevederile art. 41 alin. (1) teza I CPC, dacă*

din circumstanțele particulare ale litigiului reiese în mod evident că acesta nu este pus în situația de a-și evalua, direct sau indirect, propria hotărâre. În temeiul art. 41 alin. (1) CPC, judecătorul care a pronunțat decizia din apel este incompatibil absolut să soluționeze cererea de revizuire sau contestația în anulare exercitată împotriva deciziei date în recursul declarat împotriva deciziei sale din apel.

| 49. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispozițiilor art. 41 alin. (1) CPC, judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie sau o hotărâre prin care s-a soluționat cauza nu poate judeca aceeași pricină în apel, recurs, contestație în anulare sau revizuire și nici după trimiterea spre rejudecare, *cu excepția cazului în care este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs*. Or, potrivit variantei de răspuns, trimiterea spre rejudecare s-a făcut ca urmare a nelegalei citări a părților, ceea ce înseamnă că judecătorul va repune *în discuția părților toate chestiunile de fapt și de drept* asupra cărora în primul ciclu procesual s-a mai pronunțat (fiind puțin probabil să revină asupra propriei opinii), însă de data aceasta cu citarea legală a părților, ceea ce determină incompatibilitatea sa, conform textului legal menționat.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Dispozițiile legale referitoare la motivele de incompatibilitate, respectiv la abținere și recuzare se aplică în mod corespunzător și procurorilor, magistraților-asistenți, asistenților judiciari și grefierilor, aceștia putând fi recuzați pentru aceleași motive ca și judecătorii, conform art. 54 CPC. Cu toate acestea, cu excepția asistenților judiciari și a magistraților-asistenți, acești participanți la procesul civil (deci inclusiv procurorii) nu pot fi recuzați pentru motivele de incompatibilitate absolută și nici pentru cazul când și-au exprimat părerea cu privire la pricina ce se judecă (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 98). Prin urmare, procurorul care, participând la judecata cauzei în primă instanță, pune concluzii în apelul formulat în respectiva cauză nu se află în unul dintre cazurile de incompatibilitate absolută.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Motivul de incompatibilitate din cuprinsul art. 41 alin. (1) teza I CPC vizează ipoteza în care judecătorul care a pronunțat o hotărâre/încheiere interlocutorie în primă instanță nu poate soluționa calea de atac exercitată împotriva acesteia, întrucât ar echivala cu exercitarea unui control judiciar asupra propriei hotărâri. Față de datele variantei de răspuns, rezultă că judecătorul a respins cererea în primă instanță ca urmare a faptului că niciuna dintre părți nu a solicitat introducerea în cauză a terțului, apreciind că pricina nu poate fi soluționată fără participarea acestuia. Având în vedere că împotriva acestei hotărâri partea nemulțumită exercită calea de atac a apelului, judecătorul care a pronunțat-o nu poate face parte din completul de apel, fiind incompatibil, faptul că acesta nu s-a pronunțat pe fondul cererii neavând importanță.

| 50. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 43 alin. (2) CPC, *judecătorul care știe că există un motiv de incompatibilitate în privința sa este obligat să se abțină de la judecarea pricinii*. Prin urmare, obligația judecătorului de a se abține există atât în cazurile de incompatibilitate absolută, cât și în cele de incompatibilitate relativă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Terțul chemat în garanție, după ce devine parte în proces, poate formula, în condițiile legii, cerere de recuzare a judecătorului învestit cu soluționarea pricinii. În aceste condiții, devin incidente dispozițiile art. 49 alin. (2) CPC, potrivit cărora formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății, însă pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea cererii de recuzare. Prin urmare, indiferent de obiectul litigiului, cererea de recuzare nu determină suspendarea judecării pricinii. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, prin raportare la dispozițiile art. 42 alin. (1) pct. 6 teza I CPC, judecătorul este incompatibil (relativ) dacă între el, soțul său ori rudele lor până la gradul al IV-lea inclusiv sau afinii lor, după caz, și una dintre părți a existat un proces penal cu cel mult 5 ani înainte de a fi desemnat să judece pricina. Prin urmare, ipoteza în care între o parte și fratele judecătorului a existat un proces penal început în urmă cu 3 ani înainte ca judecătorul să fie desemnat să judece cauza constituie un caz de incompatibilitate relativă.

51. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la prevederile art. 44 CPC, conform cărora judecătorul aflat într-o situație de incompatibilitate poate fi recuzat de oricare dintre părți înainte de începerea oricărei dezbateri, iar dacă motivele de incompatibilitate s-au ivit ori au fost cunoscute de parte doar după începerea dezbaterilor, aceasta trebuie să solicite recuzarea de îndată ce ele îi sunt cunoscute. Textul are în vedere motivele din cuprinsul art. 42 CPC care reglementează cazurile de incompatibilitate relativă, nu și pe cele de incompatibilitate absolută (art. 41 CPC), pentru acestea din urmă cererea de recuzare putând fi formulată în orice stare a pricinii (art. 45 teza a II-a CPC).

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât judecătorul nu poate participa la judecată, chiar dacă nu s-a abținut ori nu a fost recuzat, în ipoteza în care se află în unul dintre cazurile de incompatibilitate absolută (art. 45 teza I CPC). Or, enunțul grilei are în vedere un caz de incompatibilitate relativă [art. 42 alin. (1) pct. 4 CPC], situație în care nu sunt incidente dispozițiile art. 45 teza I CPC, ci cele ale alin. (2) al art. 44 CPC, citat în explicațiile variantei de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă. Motivul de incompatibilitate decurgând din faptul că fostul soț al judecătorului este afin de gradul al II-lea cu una dintre părți intră sub incidența art. 42 alin. (1) pct. 4 CPC, în raport de care judecătorul este incompatibil de a judeca pricina atunci când soțul sau fostul său soț este rudă ori afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu vreuna dintre părți. Acest motiv, alături de toate celelalte care se regăsesc în cuprinsul art. 42 CPC, constituie motive de *incompatibilitate relativă, iar nu absolută*, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. În cazul constatării existenței unui caz de incompatibilitate relativă, părțile au facultatea de a opta dacă vor formula o cerere de recuzare a judecătorului sau își vor exprima încrederea în imparțialitatea acestuia.

52. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât declarația de abținere, la fel ca și cererea de recuzare, constituie un incident procedural cu privire la compunerea instanței de judecată care nu este pus în discuția contradictorie a părților, recuzarea vizând exclusiv raportul dintre judecător și partea care a invocat cazul de incompatibilitate. Faptul că cererea de recuzare nu este supusă comunicării rezultă din cuprinsul art. 51 alin. (1) CPC, care statuează asupra faptului că instanța hotărăște asupra cererii *în camera de consiliu, fără prezența părților*, instanța având posibilitatea de a asculta părțile numai dacă apreciază ca fiind necesar, ceea ce înseamnă că această procedură nu presupune contradictorialitate, deci, în absența acestui element, nu se impune nici comunicarea cererii de recuzare părții adverse.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât redă conținutul dispozițiilor art. 43 alin. (3) CPC, potrivit cărora declarația de abținere se face în scris de îndată ce judecătorul a cunoscut existența cazului de incompatibilitate sau verbal în ședință, fiind consemnată în încheiere.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece declarația de abținere, chiar dacă este formulată ulterior cererii de recuzare, se soluționează cu prioritate față de aceasta [potrivit art. 48 alin. (1) CPC, judecătorul împotriva căruia este formulată o cerere de recuzare poate declara că se abține, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, declarația de abținere se soluționează cu prioritate].

53. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Incompatibilitatea constituie un incident referitor la compunerea și constituirea instanței de judecată care poate fi invocat prin intermediul abținerii (de către judecător) sau al recuzării (de către părți).

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul în care se formulează atât declarație de abținere, cât și cerere de recuzare, declarația de abținere se va soluționa cu prioritate [art. 48 alin. (2) CPC], iar dacă se admite declarația de abținere, cererea de recuzare se va respinge prin aceeași încheiere, ca rămasă fără obiect [art. 48 alin. (3) CPC], iar nu ca neîntemeiată. O respingere ca netemeinică a unei astfel de cereri ar presupune ca instanța să evalueze temeinicia motivelor invocate în cererea de recuzare, or, acest lucru nu se va mai petrece, căci nu se mai justifică un astfel de demers dacă a admis deja cererea de abținere a aceluiași judecător, acesta nemaifăcând parte din compunerea completului de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la cea de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, indiferent dacă abținerea și recuzarea vizează aceleași motive sau motive diferite, în măsura în care declarația de abținere s-a admis (astfel

încât judecătorul respectiv nu va mai face parte din completul de judecată), cererea de recuzare se va respinge ca rămasă fără obiect.

54. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece atât declarația de abținere, cât și cererea de recuzare se pot face fie verbal, în ședința de judecată, fie în scris. Astfel, declarația de abținere se face în scris, de îndată ce judecătorul a cunoscut existența cazului de incompatibilitate, sau verbal, în ședință, fiind consemnată în încheiere [art. 43 alin. (3) CPC], iar cererea de recuzare se poate face verbal în ședință sau în scris pentru fiecare judecător în parte [art. 47 alin. (1) CPC.]. Prin urmare, forma declarației de abținere/a cererii de recuzare este un element de asemănare, iar nu de deosebire între cele două mijloace de invocare a incompatibilității.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât și declarația de abținere, și cererea de recuzare se soluționează prin încheiere care se pronunță în ședință publică [art. 51 alin. (5) CPC], acesta constituind un element de asemănare, iar nu de diferențiere între cele două mijloace de invocare a incompatibilității.

Varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, astfel, cererea de recuzare nu determină suspendarea judecății, ci, eventual, amânarea pronunțării soluției (dacă instanța rămâne în pronunțare) până la soluționarea cererii de recuzare. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare.*

Spre deosebire de aceasta, declarația de abținere determină suspendarea de drept a cauzei până ce completul imediat următor se va pronunța asupra acesteia, potrivit dispozițiilor art. 49 CPC.

55. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)***

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, deoarece, potrivit art. 51 alin. (1) CPC, cererea de recuzare se soluționează în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abține, numai dacă instanța apreciază că este necesar. În aceleași condiții, doar în măsura în care apreciază necesar, instanța va putea asculta și părțile. Prin urmare, cererea de recuzare nu se soluționează, ca regulă, în prezența părților și nici a judecătorului recuzat, instanța putând asculta atât părțile, cât și pe judecătorul doar în măsura în care apreciază necesar, fiind o facultate a acesteia, nu o obligație.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât pronunțarea încheierii prin care este soluționată cererea de recuzare se face atât în ședință publică, cât și prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform art. 402 CPC.

56. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă. Cererea de recuzare se soluționează în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abține, numai dacă apreciază că este necesar, în aceleași condiții putând fi ascultate și părțile [art. 51 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă. Formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea cauzei (spre deosebire de declarația de abținere, care produce un astfel de efect), ci doar amânarea pronunțării soluției în cauză până la soluționarea recuzării [art. 49 alin. (2) CPC]. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform dispozițiilor art. 53 alin. (1) CPC, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

| 57. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Judecătorul este incompatibil (caz de incompatibilitate relativă) când este soţ, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu avocatul ori reprezentantul unei părţi sau dacă este căsătorit cu fratele ori cu sora soţului uneia dintre aceste persoane [art. 42 alin. (1) pct. 3 CPC]. Prin urmare, dacă judecătorul nu a formulat declaraţie de abţinere (deşi este obligat la aceasta), părţile vor putea solicita recuzarea lui întemeiată pe motivul de mai sus.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă. Cererea de recuzare se soluţionează în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor şi ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abţine numai dacă apreciază că este necesar, în aceleaşi condiţii putând fi ascultate şi părţile [art. 51 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă. Formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea cauzei (spre deosebire de declaraţia de abţinere, care produce un astfel de efect), ci doar amânarea pronunţării soluţiei în cauză până la soluţionarea recuzării [art. 49 alin. (2) CPC]. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea şi aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecăţii, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunţarea hotărârii, până la soluţionarea cererii de recuzare.*

| 58. Răspuns: A, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Deşi experţii pot fi recuzaţi pentru aceleaşi motive precum judecătorii, procedura de soluţionare a cererii de recuzare a expertului este diferită faţă de soluţionarea cererii de recuzare a judecătorului. Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 332 alin. (3) CPC, cererile de recuzare se judecă cu citarea părţilor şi a expertului, spre deosebire de recuzarea judecătorului, care se soluţionează fără citarea acestuia, instanţa învestită cu soluţionarea cererii ascultând judecătorul sau/şi părţile doar în măsura în care apreciază că, în raport de împrejurările cauzei, o astfel de măsură se impune.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât încheierea prin care se respinge cererea de recuzare (indiferent de motivul invocat) poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza, iar atunci când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanţa ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicare, potrivit dispoziţiilor art. 53 alin. (1) CPC. Singura situaţie în care nu poate fi supusă niciunei căi de atac este atunci când se respinge ca rămasă fără obiect, ca efect al admiterii declaraţiei de abţinere. Însă, enunţul variantei de răspuns menţionează că încheierea este definitivă, iar cele două noţiuni sunt diferite. Dacă împotriva unei hotărâri definitive pot fi exercitate căile extraordinare de atac (contestaţia în anulare şi revizuirea), împotriva unei hotărâri care nu este supusă niciunei căi de atac nu mai poate fi exercitat niciun control prin intermediul vreunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, indiferent de motivul recuzării (chiar dacă este acelaşi sau diferit de cel al abţinerii), în măsura în care declaraţia de abţinere se admite, cererea de recuzare se va respinge ca rămasă fără obiect, întrucât, prin admiterea declaraţiei de abţinere, judecătorul nu va mai face parte din completul de judecată învestit cu soluţionarea pricinii. Încheierea prin care s-a încuviinţat sau s-a respins abţinerea, cea prin care s-a încuviinţat recuzarea, precum şi încheierea prin care s-a respins recuzarea ca rămasă fără obiect nu sunt supuse niciunei căi de atac, conform dispoziţiilor art. 53 alin. (2) CPC.

| 59. Răspuns: B *(admitere INM şi în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât, ca regulă, cererea de recuzare se soluţionează de un alt complet al instanţei respective, în compunerea căruia nu poate intra judecătorul recuzat, fiind însă şi situaţii de excepţie, expres prevăzute de lege (art. 47 CPC), în care cererea de recuzare se soluţionează (în sensul respingerii ca inadmisibilă) de însuşi completul în faţa căruia s-a formulat cererea de recuzare, cu participarea judecătorului recuzat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, cererea de recuzare a expertului trebuie formulată în termen de 5 zile de la numirea acestuia, dacă motivul ei există la acea dată, conform dispoziţiilor art. 332 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită. Cererea de recuzare formulată înainte de închiderea dezbaterilor împiedică pronunţarea soluţiei în cauză, completul având obligaţia de a amâna pronunţarea până la soluţionarea cererii de recuzare, conform dispoziţiilor art. 49 alin. (2) CPC. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea şi aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecăţii, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunţarea hotărârii, până la soluţionarea cererii de recuzare.*

| 60. Răspuns: A, C *(admitere INM şi în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 51 alin. (1) CPC, care prevede, printre altele, că instanţa hotărăşte de îndată, în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor şi ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abţine numai dacă apreciază că este necesar; în aceleaşi condiţii, instanţa va putea asculta şi părţile. Prin urmare, atât judecătorul, cât şi părţile pot fi ascultate dacă instanţa apreciază că acest lucru ar fi necesar.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece enunţul grilei vizează ipoteza abţinerii, şi nu a recuzării; astfel, art. 49 alin. (1) CPC prevede că, până la soluţionarea declaraţiei de abţinere, nu se va face niciun act de procedură în cauză. În cazul recuzării, este aplicabil art. 49 alin. (2) CPC, care menţionează că formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecăţii; cu toate acestea, pronunţarea soluţiei în cauză nu poate avea loc decât după soluţionarea cererii de recuzare; deci, suntem în ipoteza unei suspendări a pronunţării, şi nu a unei suspendări a judecăţii cauzei. De amintit este şi *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), prin care ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea şi aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecăţii, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunţarea hotărârii, până la soluţionarea cererii de recuzare.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 51 alin. (3) CPC, nu se admite interogatoriul ca mijloc de probă a motivelor de recuzare.

| 61. Răspuns: A *(admitere INM şi în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, având în vedere faptul că abţinerea sau recuzarea se soluţionează de un alt complet al aceleiaşi instanţe în faţa căreia s-a formulat cererea de recuzare sau declaraţia de abţinere, legiuitorul a stipulat, în art. 50 alin. (2) CPC, că, dacă din pricina abţinerii sau recuzării nu se poate alcătui completul de judecată la acea instanţă, cererea se judecă de instanţa ierarhic superioară.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât încheierea de admitere a recuzării va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat sau a cărui declaraţie de abţinere a fost admisă urmează să fie păstrate [art. 51 alin. (6) teza a II-a CPC], iar nu anulate, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns. În măsura în care în încheiere nu se menţionează nimic referitor la actele efectuate, acestea urmează a fi refăcute în integralitate (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 96).

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece încheierea prin care s-a admis cererea de recuzare nu este supusă niciunei căi de atac [art. 53 alin. (2) CPC], iar nu cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns, şi anume că poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza.

| 62. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece, conform art. 51 alin. (1) CPC, cererea de recuzare, ca şi declaraţia de abţinere, se soluţionează de îndată, în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor şi ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abţine numai dacă instanţa apreciază că acest lucru este necesar. În aceleaşi condiţii, instanţa va putea asculta şi părţile. Prin urmare, judecătorul, ca regulă, nu este ascultat în vederea soluţionării cererii de recuzare, ci doar atunci când instanţa învestită cu soluţionarea acesteia apreciază că se impune.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece formularea unei cereri de recuzare, spre deosebire de declaraţia de abţinere, nu determină suspendarea judecăţii cauzei în care s-a formulat această cerere, ci doar amânarea pronunţării, în situaţia în care cererea de recuzare nu este

soluționată până la închiderea dezbaterilor [art. 49 alin. (2) CPC]. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 51 alin. (6) CPC, dacă instanța admite cererea de recuzare, prin aceeași încheiere va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecător urmează să fie păstrate. Pentru mai multe detalii, a se vedea explicația oferită la varianta de răspuns de la litera B de la grila anterioară.

63. Răspuns: B *(admitere INM, 2013)*

Varianta de la litera A este greșită, deoarece referatul grefierului, întocmit potrivit art. 43 alin. (1) CPC, vizează eventualele ipoteze de incompatibilitate absolută în care s-ar afla judecătorul, și nu cazurile în care nu ar fi incompatibil. Mai mult decât atât, acest referat este consultativ pentru judecător și nu obligă la o anumită soluție. Totodată, judecătorul recuzat nu poate respinge el însuși cererea de recuzare ca inadmisibilă decât în ipotezele prevăzute de art. 47 alin. (2) și (3) CPC, respectiv atunci când se invocă alte motive decât cele prevăzute la art. 41 și art. 42 CPC, când cererea de recuzare este formulată împotriva altor judecători decât cei prevăzuți la art. 46 CPC, când cererea nu cuprinde probele de care partea înțelege să se folosească în sprijinul motivului de recuzare, precum și în cazul în care cererea este îndreptată împotriva aceluiași judecător pentru același motiv de incompatibilitate.

Varianta de la litera B este corectă, necesitatea indicării probelor fiind impusă de art. 47 alin. (1) CPC, conform căruia cererea de recuzare se poate face verbal în ședință sau în scris pentru fiecare judecător în parte, arătându-se cazul de incompatibilitate și probele de care partea înțelege să se folosească, text legal coroborat cu art. 47 alin. (4) CPC, în raport de care nerespectarea condițiilor acestui articol atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. În acest caz, inadmisibilitatea se constată chiar de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare, cu participarea judecătorului recuzat.

Varianta de la litera C este greșită, deoarece, în cazul în care judecătorul recuzat a făcut cerere de abținere pentru același motiv, iar cererea de abținere a fost admisă, cererea de recuzare rămâne fără obiect, potrivit art. 48 alin. (3) CPC, deci nu va fi respinsă ca inadmisibilă, așa cum se stipulează în enunțul variantei de răspuns.

64. Răspuns: B, C (sau doar B, în urma admiterii contestațiilor) *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererea de recuzare, indiferent dacă motivul invocat este unul de incompatibilitate absolută sau relativă, nu determină suspendarea cauzei, ci doar amânarea pronunțării soluției finale până la soluționarea cererii de recuzare [art. 49 alin. (2) CPC]. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece recuzarea este un incident referitor la compunerea sau constituirea instanței de judecată, astfel încât această cerere nu este pusă în discuția contradictorie a părților, conform art. 14 CPC, pentru a fi necesară depunerea sa în exemplare suficiente și pentru comunicare, legiuitorul prevăzând în procedura de judecată a recuzării, prin art. 51 alin. (1) CPC, o excepție de la contradictorialitate. Astfel, intenția legiuitorului de a excepta procedura de soluționare a abținerii sau a recuzării de la principiul contradictorialității rezultă din formularea art. 51 alin. (1) CPC, potrivit căruia *procedura se desfășoară în camera de consiliu, fără prezența părților*, iar ascultarea părților se va face doar dacă instanța va aprecia ca fiind necesar acest lucru.

Varianta de răspuns de la litera C este susceptibilă de interpretări, astfel încât, dacă în baremul inițial afișat aceasta a fost indicată ca fiind corectă, ulterior, în urma soluționării contestațiilor la barem, a fost admis ca răspuns corect doar cel la litera B. Aceasta, întrucât cererea de recuzare a unui judecător din completul de judecată învestit cu soluționarea cererii pentru motive de incompatibilitate cunoscute de parte de la începutul procesului nu poate fi formulată după discutarea mijloacelor de probă doar dacă prin cererea de recuzare se invocă un motiv de incompatibilitate relativă [conform

art. 44 alin. (1) CPC, *judecătorul aflat într-o situație de incompatibilitate poate fi recuzat de oricare dintre părți înainte de începerea oricărei dezbateri*], nu și în situația în care recuzarea vizează un caz de incompatibilitate absolută, în acest caz cererea de recuzare putând fi formulată oricând (art. 45 teza a II-a CPC). Or, în varianta de răspuns nu se menționează dacă motivul de incompatibilitate este unul relativ sau absolut, putând fi corectă sau greșită în funcție de cazul de incompatibilitate invocat.

65. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de la litera A este greșită, deoarece, astfel cum prevede art. 53 alin. (1) CPC, *încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza. Când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.* Singura situație în care încheierea de respingere a cererii de recuzare nu poate fi atacată este, astfel cum prevede art. 52 alin. (2) CPC, cel prevăzut la art. 48 alin. (3), și anume încheierea prin care instanța constată ca rămasă fără obiect cererea de recuzare, în cazul în care este admisă declarația de abținere. Prin introducerea adverbului limitativ „întotdeauna", varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de la litera B este corectă din perspectiva art. 53 alin. (2) CPC, care prevede că *încheierea prin care s-a încuviințat sau s-a respins abținerea, cea prin care s-a încuviințat recuzarea, precum și încheierea prin care s-a respins recuzarea în cazul prevăzut la art. 48 alin. (3) nu sunt supuse niciunei căi de atac*, iar art. 48 alin. (3) CPC menționează că, *în caz de admitere a declarației de abținere, cererea de recuzare, indiferent de motivul acesteia, va fi respinsă, prin aceeași încheiere, ca rămasă fără obiect*.

Varianta de la litera C este corectă, prin raportare la art. 53 alin. (1) CPC.

66. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 53 alin. (1) CPC, conform cărora încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri. În concluzie, dacă hotărârea este definitivă, încheierea nu mai poate fi atacată odată cu fondul, ci se va formula separat calea de atac a recursului.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin raportare la art. 53 alin. (1) CPC; astfel, dacă hotărârea prin care s-a soluționat cauza este definitivă, încheierea prin care tribunalul a respins cererea de recuzare este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

Așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicațiile oferite la varianta de răspuns de la litera B.

67. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Dacă se formulează atât declarație de abținere, cât și cerere de recuzare, declarația de abținere se va soluționa cu prioritate, iar în caz de admitere, cererea de recuzare (indiferent dacă vizează același motiv precum cel din declarația de abținere sau un motiv diferit) se va respinge ca rămasă fără obiect, conform prevederilor art. 48 alin. (3) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă, iar cea de la litera C este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Atât cererea de recuzare, cât și declarația de abținere se soluționează fără citarea părților, însă completul învestit cu soluționarea acestora poate dispune ascultarea judecătorului recuzat sau care a declarat că se abține, precum și a părților, dacă apreciază că este necesar, potrivit art. 51 alin. (1) CPC.

68. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, având în vedere dispozițiile art. 332 alin. (1) CPC, conform cărora experții pot fi recuzați pentru aceleași motive ca și judecătorii, raportat la art. 42 alin. (1) pct. 4 din același cod, potrivit căruia este motiv de incompatibilitate situația în care soțul sau fostul soț (potrivit enunțului, al expertului) este rudă ori afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu vreuna dintre părți.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere dispoziţiile art. 332 alin. (3) CPC, conform cărora recuzările se judecă cu citarea părţilor şi a expertului.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, în raport cu dispoziţiile art. 332 alin. (2) CPC, care prevăd că recuzarea *trebuie să fie cerută* în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei există la această dată; în celelalte cazuri, termenul va curge de la data când s-a ivit motivul de recuzare. Întrucât textul legal menţionează că „recuzarea trebuie cerută", rezultă că este necesară o cerere a părţii în acest sens, neputând fi invocată de instanţă din oficiu [a se vedea în acelaşi sens, M. URSUŢA, în V.M. CIOBANU, M. NICOLAE (coord.), *op. cit.*, p. 1023, pct. 1, opinie preluată de la V. DĂNĂILĂ, în G. BOROI (coord.), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole. Vol. I. Art. 1-455*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2016, p. 789].

69. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât, conform art. 42 alin. (1) pct. 3 CPC, dispoziţie care se aplică şi experţilor în temeiul art. 332 alin. (1) CPC, judecătorul (în speţă, expertul) este, de asemenea, incompatibil de a judeca (de a efectua expertiza) când este soţ, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu avocatul ori reprezentantul unei părţi sau dacă este căsătorit cu fratele ori cu sora soţului uneia dintre aceste persoane; cererea de recuzare, potrivit art. 332 alin. (2) CPC, poate fi formulată în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei exista la această dată. Or, faţă de datele speţei, pârâtul, încă de la momentul desemnării expertului de către instanţă, respectiv 10.03.2015, cunoştea motivul de incompatibilitate, astfel încât recuzarea acestuia se putea face în maximum 5 zile de la acel moment, sub sancţiunea decăderii din dreptul de a o mai formula ulterior. Ca atare, la termenul din 11.04.2015, pârâtul nu ar mai putea să îl recuze pe expert, fiind decăzut din acest drept, termenul de 5 zile pentru formularea cererii de recuzare fiind un termen legal imperativ, a cărui nerespectare atrage decăderea şi nulitatea actului exercitat peste acest termen, potrivit art. 185 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, având în vedere că, potrivit art. 332 alin. (1) CPC, experţii pot fi recuzaţi pentru aceleaşi motive ca şi judecătorii, iar conform art. 42 alin. (1) pct. 3 CPC, judecătorul este incompatibil de a judeca atunci când este rudă până la gradul al patrulea inclusiv cu avocatul unei părţi.

În cele din urmă, varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicaţiile de la varianta de răspuns de la litera A.

4.2. Părţile în procesul civil

70. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece, conform art. 58 alin. (4) teza I CPC, remunerarea provizorie a curatorului numit se fixează de instanţa care judecă procesul, nu de către baroul din care provine avocatul desemnat în această calitate, cum în mod eronat se menţionează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât majorarea se poate dispune indiferent de situaţia materială a părţii reprezentate, dispoziţiile art. 58 alin. (4) teza a II-a CPC prevăzând posibilitatea pentru instanţă de a majora remuneraţia curatorului în funcţie de activitatea desfăşurată, acesta din urmă fiind singurul criteriu impus de legiuitor.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, aceasta redând dispoziţiile art. 58 alin. (4) teza I CPC, în raport de care remunerarea provizorie a curatorului numit se fixează de instanţă, prin încheiere, stabilindu-se, totodată, şi modalitatea de plată.

71. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită. Curatorul special în procesul civil este desemnat *de către instanţa învestită în soluţionarea pricinii, atunci când este incidentă una dintre ipotezele prevăzute în cuprinsul art. 58, art. 167, art. 687 CPC* (doar instanţa numeşte curatorul, nu şi baroul).

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece, potrivit prevederilor art. 58 alin. (4) CPC, remunerarea provizorie a curatorului *se fixează de instanţă*, prin încheiere, stabilindu-se, totodată, şi modalitatea de plată. La cererea curatorului, odată cu încetarea calităţii sale, ţinându-se seama de activitatea desfăşurată, remuneraţia va putea fi majorată. Prin urmare, onorariul avocatului-curator

va fi stabilit de către instanţa de judecată, nu de către barou, aceasta putând dispune majorarea onorariului în condiţiile de mai sus.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, conform prevederilor *art. 58 CPC*, curatela specială poate fi instituită în trei cazuri, respectiv:

1. atunci când există urgenţă în soluţionarea procesului şi persoana fizică lipsită de capacitate de exerciţiu, parte în procesul civil, nu are reprezentant legal;
2. în ipoteza existenţei unui conflict de interese între reprezentantul legal şi cel reprezentat;
3. în situaţia în care o persoană juridică ori o entitate dintre cele prevăzute la art. 56 alin. (2), chemată să stea în judecată, nu are reprezentant.

Curatela specială poate fi, de asemenea, instituită atunci când instanţa dispune citarea părţii prin publicitate în condiţiile *art. 167 alin. (1) CPC*, în raport de care, atunci când reclamantul învederează, motivat, că, deşi a făcut tot ce i-a stat în putinţă, nu a reuşit să afle domiciliul pârâtului sau un alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii, instanţa va putea încuviinţa citarea acestuia prin publicitate, iar conform *alin. (3)* al aceluiaşi articol, odată cu încuviinţarea citării prin publicitate, instanţa va numi un curator dintre avocaţii baroului, potrivit art. 58, care va fi citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor pârâtului.

Curatorul special este întâlnit nu doar în faza judecăţii, ci şi a executării silite, legiuitorul interzicând executarea, *conform art. 687 alin. (1) CPC*, dacă debitorul moare înainte de sesizarea executorului judecătoresc, iar dacă moare după ce aceasta a fost pornită, ea nu poate fi continuată cât timp moştenirea nu a fost acceptată de către cei chemaţi la moştenire sau, în lipsă, cât timp nu a fost numit, în condiţiile legii, un curator al succesiunii ori, după caz, un curator special pentru executare, în condiţiile art. 58 din acelaşi cod.

72. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Potrivit art. 60 alin. (1) CPC, actele de procedură, apărările şi concluziile unuia dintre coparticipanţi nu le pot profita celorlalţi şi nici nu îi pot prejudicia. De la această regulă, art. 60 alin. (2) CPC stabileşte o excepţie, astfel, în cazul în care, prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziţii legale, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanţilor sau pârâţilor, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele procedurale încuviinţate unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură vor profita şi celorlalţi. Această excepţie îşi găseşte aplicare în cazul în care între coparticipanţi există *raporturi obligaţionale de solidaritate sau de indivizibilitate, cum este ipoteza în care efectele admiterii apelului sau a recursului declarat de unul dintre coparticipanţi se vor extinde şi asupra coparticipanţilor care nu au introdus apel* sau recurs ori ale căror cereri de apel sau de recurs au fost respinse fără a fi cercetate în fond (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 110-111). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Totodată, dacă litigiul are ca obiect un drept real principal ce poartă asupra unui bun despre care se afirmă că aparţine coparticipanţilor în coproprietate sau indiviziune, nu se mai aplică principiul independenţei coparticipanţilor, ceea ce înseamnă că, dacă un imobil este revendicat de două persoane care pretind că sunt coproprietare ale imobilului, iar instanţa respinge cererea de chemare în judecată, apelul sau, după caz, recursul uneia va profita şi celeilalte, în cazul în care va fi admis (*idem*, p. 111). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greşită, prin raportare la acelaşi text din cuprinsul art. 60 alin. (2) teza finală CPC, conform căruia, când actele de procedură ale unora sunt potrivnice celor făcute de ceilalţi, se va ţine seama de actele cele mai favorabile, ceea ce înseamnă că efectele respingerii căii de atac, spre exemplu, plata cheltuielilor de judecată, vor fi suportate numai de coparticipantul care a exercitat-o.

73. Răspuns: B, C *(admitere INM şi în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât nu în toate cazurile de coparticipare procesuală reclamanţii sau, după caz, pârâţii vor fi obligaţi să plătească cheltuielile de judecată în mod egal, ci acestea *vor fi suportate în mod egal, proporţional sau solidar, potrivit cu poziţia lor în proces ori cu natura raportului juridic existent între ei*, conform dispoziţiilor art. 455 CPC.

În *cazul în care sunt mai mulţi reclamanţi sau pârâţi împreună, cererea de perimare ori actul de procedură întrerupător de perimare al unuia foloseşte şi celorlalţi*, conform prevederilor art. 419 CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În procesele în care sunt mai mulți reclamanți sau pârâți, judecătorul, ținând cont de numărul foarte mare al acestora, de necesitatea de a se asigura desfășurarea normală a activității de judecată, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților, *va putea dispune, prin rezoluție, reprezentarea lor prin mandatar și îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor de procedură numai pe numele mandatarului, la domiciliul sau sediul acestuia*, conform art. 202 alin. (1) CPC.

74. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

În ceea ce privește efectele coparticipării procesuale, conform prevederilor art. 60 alin. (1) CPC, actele de procedură, apărările și concluziile unuia dintre coparticipanți nu le pot profita celorlalți și nici nu îi pot prejudicia. Prin urmare, în cazul coparticipării procesuale, raporturile dintre coparticipanți sunt guvernate de *principiul independenței procesuale*.

De la această regulă textul art. 60 alin. (2) CPC instituie o *excepție*, în sensul că, în cazul în care, prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții legale, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților sau pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele procedurale încuviințate unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură vor profita și celorlalți. Textul citat mai prevede că, dacă actele de procedură ale unora dintre coparticipanți sunt potrivnice actelor făcute de către ceilalți coparticipanți, atunci se va ține cont de actele cele mai favorabile. Excepția prevăzută de art. 60 alin. (2) CPC își găsește aplicare în cazul în care între coparticipanți există *raporturi obligaționale de solidaritate sau de indivizibilitate*. De exemplu, efectele admiterii apelului sau a recursului declarat de unul dintre coparticipanți se vor extinde și asupra coparticipanților care nu au introdus apel sau recurs ori ale căror cereri de apel sau de recurs au fost respinse fără a fi cercetate în fond (ca tardive, anulate ca netimbrate, ca neregulat introduse etc.). În schimb, consecințele respingerii căii de atac (de exemplu, plata cheltuielilor de judecată) vor fi suportate numai de coparticipantul care a exercitat-o, art. 60 alin. (2) CPC referindu-se numai la actele favorabile.

De asemenea, dacă litigiul are ca obiect un drept real principal ce poartă asupra unui bun despre care se afirmă că aparține coparticipanților în coproprietate sau indiviziune, nu se mai aplică principiul independenței coparticipanților. Spre exemplu, dacă un imobil este revendicat de două persoane care pretind că sunt coproprietare ale imobilului, iar instanța respinge cererea de chemare în judecată, apelul sau, după caz, recursul uneia va profita și celeilalte, în cazul în care va fi admis (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 111).

Față de explicațiile de mai sus, varianta de răspuns de la litera A este greșită, cele de la literele B și C fiind corecte.

75. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea de intervenție voluntară principală poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe, iar în apel cu acordul expres al părților [art. 62 alin. (2) și (3) CPC]. În materia procedurii speciale a partajului nu există o normă derogatorie, astfel încât se aplică dispozițiile generale, ceea ce înseamnă că intervenția voluntară poate fi primită și după pronunțarea încheierii de admitere în principiu a cererii de partaj judiciar.

Varianta de la litera B este greșită, întrucât terțul pretinde în tot sau în parte însuși dreptul dedus judecății (enunțul grilei nu este clar, în sensul că bunul pretins de terț este unul dintre bunurile ce face obiectul partajului, caz în care s-ar pretinde în parte dreptul dedus judecății, sau bunul pretins este și cel care face obiectul partajului, caz în care ar pretinde în tot însuși dreptul dedus judecății, acest aspect este însă fără relevanță, pentru ambele ipoteze situația fiind aceeași), caz în care nu este posibilă disjungerea cererii de intervenție voluntară principală de cererea de chemare în judecată. Astfel, conform art. 66 alin. (2) CPC, când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat, *în afară de cazul în care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, însuși dreptul dedus judecății*.

Potrivit art. 64 alin. (3) CPC, încheierea prin care instanța respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție (ca și încheierea prin care o admite în principiu) poate fi atacată numai odată cu hotărârea pe fondul cauzei. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

76. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 65 alin. (1) CPC, care prevede că intervenientul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale, admitere care se face printr-o încheiere cu caracter interlocutoriu, având în vedere că vizează soluționarea unui incident procedural.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă. Potrivit art. 64 alin. (4) CPC, modificat prin Legea nr. 310/2018, *în cazul admiterii căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție, hotărârea pronunțată este desființată de drept, iar cauza se va rejudeca de instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție de la momentul discutării admisibilității în principiu a acesteia*.

Astfel, este înlocuită soluția legislativă a atacării separate a încheierii prin care se respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție cu cea de drept comun în privința atacării încheierilor premergătoare [posibilitatea atacării acestora doar odată cu fondul – art. 466 alin. (4) CPC], reglementându-se, în același timp, cu caracter special (derogator), soluția pe care instanța de control judiciar o va pronunța în cazul admiterii căii de atac (trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție) și efectele acesteia asupra judecării cauzei (reluarea judecății de la momentul discutării admisibilității în principiu a cererii de intervenție) (H. Tiț, R. Stanciu, *Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă*, Ed. Hamangiu, București, 2019, p. 7 și urm.).

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece încheierea prin care instanța a admis în principiu cererea de intervenție voluntară principală se poate ataca numai odată cu fondul (deci depinde de calea de atac prevăzută pentru hotărârea pronunțată pe fondul cauzei), restricția din varianta de răspuns, de a fi atacată doar cu recurs, fiind valabilă doar dacă hotărârea pe fondul cauzei poate fi atacată cu recurs, nu și atunci când calea de atac pentru aceasta este apelul, caz în care și încheierea va fi atacată tot cu apel.

77. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de la litera B este corectă. Într-adevăr, după admiterea în principiu a cererii de intervenție, intervenientul devenit parte preia procedura în starea în care aceasta se găsește la momentul admiterii în principiu a cererii sale, însă va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție, conform art. 65 alin. (2) CPC.

Cererea de intervenție accesorie nu poate fi disjunsă de judecata cererii principale indiferent de motiv, întrucât intervenientul accesoriu are o poziție subordonată părții pentru care a intervenit, instanța fiind obligată să se pronunțe asupra acesteia prin aceeași hotărâre, odată cu fondul, conform art. 67 alin. (1) CPC, aspect ce determină ca varianta de răspuns de la litera C să fie greșită.

78. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (2) CPC, intervenientul voluntar va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât doar dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat [art. 66 alin. (2) CPC], nu și viceversa, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Astfel cum s-a arătat în doctrină (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 134), soluția se justifică prin aceea că intervenientul a avut posibilitatea de a introduce cererea într-un proces separat, însă a preferat intervenția într-un proces deja început.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Având în vedere că prin cererea de intervenție voluntară principală terțul intervenient pretinde în tot sau în parte dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta, formularea unei astfel de cereri în cazul cererilor cu caracter strict personal este inadmisibilă, cererea de divorț fiind o asemenea cerere. Inadmisibilitatea intervenției principale în astfel de acțiuni se întemeiază pe motivul că un terț nu poate formula pretenții proprii în legătură cu obiectul procesului respectiv. În plus, doctrina (*idem*, p. 119) a subliniat faptul că această soluție de inadmisibilitate se justifică mai ales prin faptul că, pe de o parte, dat fiind caracterul personal, în litigiile respective trebuie să participe numai anumite persoane, iar, pe de altă parte, nu ar exista o

legătură suficientă, care să justifice întârzierea soluționării pricinii cu caracter personal, între pretenția formulată de terț și cererea introductivă de instanță.

79. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât cererea de intervenție voluntară principală trebuie să îmbrace forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată [art. 62 alin. (1) CPC], în timp ce intervenția voluntară accesorie trebuie să fie formulată în scris și să cuprindă elementele prevăzute la art. 148 alin. (1) CPC, la care se adaugă mențiunile privind dosarul în care se formulează și indicarea elementelor care ar justifica admisibilitatea în principiu.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Prin raportare la dispozițiile art. 66 alin. (2) CPC, atunci când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat, *în afară de cazul în care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, însuși dreptul dedus judecății*, în timp ce, în cazul intervenției voluntare accesorii, aceasta fiind o simplă apărare în favoarea părții pentru care se intervine, măsura disjungerii nu este posibilă, conform art. 67 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, atât în cazul intervenției voluntare principale, cât și în cazul celei accesorii, instanța se pronunță asupra admisibilității acestora prin încheiere motivată, interlocutorie, care nu poate fi atacată decât odată cu hotărârea pronunțată pe fondul cauzei, conform prevederilor art. 64 alin. (3) CPC. Prin urmare, acesta este un element de asemănare, iar nu de diferențiere între cele două forme de intervenție voluntară.

80. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, intervenientul principal (voluntar sau accesoriu) putând solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție, conform dispozițiilor art. 65 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, intervenientul preluând procedura în starea în care află în momentul admiterii în principiu a cererii de intervenție, potrivit art. 65 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, judecarea cererii de intervenție accesorie neputând fi disjunsă de judecarea cererii principale, conform art. 67 alin. (1) CPC.

81. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Având în vedere că instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție voluntară principală, interesul în exercitarea căii de atac aparține terțului. Chiar dacă acesta nu a devenit parte în proces, doar el are interesul să atace încheierea de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție voluntară principală, astfel încât este firesc să i se recunoască legitimare procesuală activă pentru exercitarea căii de atac (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 129).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Părțile inițiale (deci inclusiv pârâtul BB) nu au interes în exercitarea căii de atac, interesul în ipoteza menționată de enunț aparținând doar terțului A. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, încheierea prin care instanța se pronunță asupra admisibilității cererii de intervenție (indiferent dacă o admite în principiu sau o respinge ca inadmisibilă) putând fi atacată doar odată cu fondul cauzei, potrivit dispozițiilor art. 64 alin. (3) CPC.

82. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în cazul admiterii cererii de chemare în judecată a altor persoane, terțul va prelua procedura în starea în care aceasta se află în momentul încuviințării în principiu a intervenției, actele de procedură îndeplinite anterior fiindu-i opozabile, aspect care rezultă din cuprinsul art. 69 alin. (3) CPC, care trimite expres la dispozițiile art. 65 alin. (2) din același cod, în raport de care *intervenientul va prelua procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției (...), actele de procedură ulterioare vor fi îndeplinite și față de el.*

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Terțul intervenient forțat nu poate renunța la judecata cererii de chemare în judecată a altor persoane, având în vedere că el este atras forțat în proces, la inițiativa uneia dintre părțile inițiale, actul de dispoziție al renunțării la judecată putând fi efectuat doar de către titularul său.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, având în vedere faptul că *pârâtul, iar nu terțul chemat în judecată*, va putea fi scos din proces dacă obiectul cererii de chemare în judecată constă

într-o datorie bănească, iar *pârâtul* recunoaște datoria și vrea să o execute față de cel căruia îi va fi stabilit dreptul pe cale judecătorească, dacă a consemnat la dispoziția instanței suma datorată, conform dispozițiilor art. 71 alin. (1) CPC.

83. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 62 alin. (1) CPC, cererea de intervenție principală va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată, iar conform art. 148 alin. (1) CPC, orice cerere adresată instanțelor judecătorești trebuie să fie formulată în scris. Prin urmare, cererea de intervenție voluntară principală trebuie formulată în scris, iar nu verbal, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 394 alin. (3) CPC, după închiderea dezbaterilor, părțile nu mai pot depune niciun înscris la dosarul cauzei, sub sancțiunea de a nu fi luat în seamă. Prin urmare, dacă cererea de intervenție voluntară principală este formulată după închiderea dezbaterilor, instanța nu o va mai lua în considerare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 66 alin. (2) teza I CPC, conform cărora, atunci când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat, *în afară de cazul în care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, însuși dreptul dedus judecății* (în acest din urmă caz, instanța nu poate dispune măsura disjungerii).

84. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform prevederilor art. 22 alin. (6) CPC, judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, adică asupra tuturor cererilor cu care a fost învestit (principale, accesorii, incidentale, adiționale). Prin urmare, instanța se va pronunța inclusiv asupra cererii de intervenție accesorie formulate de terț în sprijinul pârâtului-reclamant, chiar dacă cererea reconvențională a acestuia a fost respinsă ca rămasă fără obiect.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea de arătare a titularului dreptului poate fi formulată doar de către pârât și doar în cadrul cererilor ce au ca obiect valorificarea unui drept real, condiții ce rezultă din dispozițiile art. 75 CPC. Cererea în evacuare este o cerere personală, ceea ce înseamnă că nu este îndeplinită una dintre cerințele de mai sus, astfel încât formularea unei astfel de cereri de către pârât ar atrage respingerea ei ca inadmisibilă, prin încheiere motivată pronunțată de către instanță, în condițiile art. 64 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 22 alin. (3) CPC, judecătorul poate dispune introducerea în cauză a altor persoane, în condițiile legii. Persoanele astfel introduse în cauză vor avea posibilitatea, după caz, de a renunța la judecată sau la dreptul pretins, de a achiesa la pretențiile reclamantului ori de a pune capăt procesului printr-o tranzacție. Prin urmare, terțul introdus forțat în cauză de către instanță, din oficiu, poate efectua acte de dispoziție (deci are inclusiv dreptul de a renunța la dreptul subiectiv civil), fără a fi condiționat de acordul niciuneia dintre părți.

85. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În ipoteza în care reclamantul (din cererea de chemare în judecată) formulează cerere de chemare în judecată a altor persoane împotriva unei persoane care ar putea pretinde aceleași drepturi ca intervenientul voluntar principal, acesta (reclamantul), devenit pârât în cererea de intervenție voluntară principală, poate formula cererea de intervenție forțată, conform dispozițiilor art. 68 alin. (3) CPC, în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată. Prin urmare, dacă reclamantul devine pârât în cererea de intervenție voluntară, iar cererea de chemare în judecată a altor persoane este formulată în legătură cu aceasta, și nu cu cererea de chemare în judecată, acestuia i se vor aplica dispozițiile art. 68 alin. (3), iar nu cele ale art. 68 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (2) CPC, intervenientul voluntar principal va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, după admiterea cererii de intervenție voluntară principală, instanța nu dispune comunicarea înscrisurilor de la dosar intervenientului principal, comunicarea acestor înscrisuri efectuându-se doar în cazul intervențiilor forțate, nu și al celor voluntare,

deoarece intervenientul voluntar intervine în proces din propria inițiativă, prezumându-se că are cunoștință de actele efectuate în cauză.

86. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Dacă cererea de chemare în judecată a altor persoane este formulată de reclamant sau intervenientul principal, aceasta se poate depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe, conform dispozițiilor art. 68 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, atunci când cererea de chemare în judecată a altor persoane este formulată de către pârât, se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată, conform art. 68 alin. (3) CPC. Prin urmare, nu în toate cazurile se va depune cel mai târziu la primul termen de judecată în fața primei instanțe, ci doar în acele situații în care întâmpinarea nu este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Conform dispozițiilor art. 69 alin. (1) CPC, cererea de chemare în judecată a altor persoane va fi motivată și, împreună cu înscrisurile care o însoțesc, se va comunica atât celui chemat în judecată, cât și părții potrivnice.

87. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece atât cererea de intervenție voluntară principală, cât și cea de intervenție accesorie pot fi formulate în primă instanță până la închiderea dezbaterilor. Astfel, conform prevederilor art. 62 alin. (2) și (3) CPC, intervenția voluntară principală poate fi făcută *numai în fața primei instanțe, înainte de închiderea dezbaterilor în fond*, iar cu acordul expres al părților, se poate face și în instanța de apel, în timp ce intervenția voluntară accesorie poate fi făcută *până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății*, chiar și în căile extraordinare de atac [art. 63 alin. (2) CPC]. Prin urmare, enunțul presupune identificarea elementelor de diferență dintre intervenția voluntară principală și cea accesorie, iar varianta de răspuns nu conține un element de distincție, ci de asemănare între cele două tipuri de intervenție.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform prevederilor art. 65 alin. (2) CPC, intervenientul (atât voluntar, cât și cel accesoriu) va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție. Prin urmare, și acest element este unul de asemănare între cele două forme de intervenție voluntară, iar nu de diferențiere.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, intervenția voluntară principală putând fi formulată în apel doar cu acordul părților (neputând fi formulată în căile extraordinare de atac), în timp ce cea accesorie poate fi făcută și în căile extraordinare de atac, prin raportare la dispozițiile art. 62 alin. (3) și ale art. 63 alin. (2) CPC. Ca atare, momentul până la care cele două cereri de intervenție pot fi formulate constituie un element de diferențiere între acestea.

88. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Terțul intervenient accesoriu nu trebuie să pretindă un drept propriu, ci doar un interes propriu, întrucât cererea sa este o simplă apărare formulată în favoarea părții pentru care intervine [art. 61 alin. (3) CPC]. Prin urmare, atunci când instanța se pronunță asupra admisibilității în principiu a cererii, va verifica doar îndeplinirea condiției referitoare la interes, nu și la drept (intervenientul voluntar principal este cel care trebuie să pretindă și un drept propriu).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Intervenția accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac, potrivit dispozițiilor art. 63 alin. (2) CPC.

Având în vedere natura juridică a cererii de intervenție voluntară accesorie, respectiv aceea a unei simple apărări făcute în favoarea părții pentru care intervine, aceasta nu ar putea fi disjunsă de judecata cererii de chemare în judecată, neputând avea o existență de sine stătătoare. Conform prevederilor art. 67 alin. (1) CPC, *judecarea cererii de intervenție accesorie nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale*, prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

89. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de intervenție principală poate fi formulată în fața primei instanțe până la închiderea dezbaterilor, iar în instanța de apel, cu acordul expres al părților [art. 62 alin. (2) și (3) CPC]. În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie, aceasta poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor în orice fază procesuală, chiar și în căile extraordinare de atac [art. 63 alin. (2) CPC]. Prin urmare, cererea de intervenție accesorie poate fi formulată și în căile extraordinare de atac, iar nu cererea de intervenție voluntară principală, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de intervenție voluntară poate fi disjunsă de judecarea cererii principale, nefiind interzisă această măsură, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Astfel, conform art. 66 alin. (2) CPC, când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat, în afară de cazul în care intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, însuși dreptul dedus judecății. Spre deosebire însă de intervenția principală, cea accesorie nu poate fi disjunsă de judecata cererii principale. Astfel, conform art. 67 alin. (1) CPC, judecarea cererii de intervenție accesorie nu poate fi disjunsă de judecarea cererii principale, iar instanța este obligată să se pronunțe asupra acesteia prin aceeași hotărâre, odată cu fondul.

Prin raportare la explicațiile date mai sus la varianta de la litera A, observăm că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

90. Răspuns: A, C *(admitere INM, 2013)*

Varianta de la litera A este corectă, fiind conformă art. 65 alin. (2) CPC, în raport de care *intervenientul va prelua procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției, dar va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție*. De reținut este că terțul nu va putea solicita repunerea în discuție a excepțiilor procesuale sau a altor incidente deja soluționate, a probelor administrate, însă va putea propune probe pentru demonstrarea pretențiilor sale prin cererea de intervenție sau până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție (M. DINU, *op. cit.*, p. 99).

Varianta de la litera B este greșită, deoarece intervenientul nu devine parte la momentul înregistrării cererii sale, ci după admiterea în principiu a acesteia [art. 65 alin. (1) CPC].

Varianta de la litera C este corectă, deoarece, după admiterea în principiu, terțul intervenient devine parte în proces și va putea exercita orice drept specific acestei calități, inclusiv dreptul de a recuza grefierul, potrivit art. 54 CPC, în raport de care dispozițiile referitoare la incompatibilitate se aplică în mod corespunzător și procurorilor, magistraților-asistenți, asistenților judiciari și grefierilor.

91. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât intervenientul voluntar accesoriu nu are nevoie de acordul părții pentru care intervine, acesta urmărind un interes propriu în formularea unei astfel de cereri.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, judecarea cererii de intervenție accesorie neputând fi disjunsă de judecarea cererii principale, conform dispozițiilor art. 67 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, intervenientul devenind parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale, conform prevederilor art. 65 alin. (1) CPC.

92. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la prevederile art. 74 alin. (3) CPC, conform căruia, în termenul stabilit potrivit art. 65 alin. (3), adică în termenul stabilit de instanță după admiterea în principiu a cererii de chemare în garanție, terțul astfel introdus trebuie să depună întâmpinare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de chemare în garanție formulată de către pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată [art. 73 alin. (3) CPC]. Prin urmare, nu în toate situațiile cererea de chemare în garanție făcută de pârât se va depune cel mai târziu la primul termen de judecată, ci doar în acele situații în care se prevede expres că întâmpinarea nu este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Reclamantul și intervenientul voluntar principal pot formula cerere de chemare în garanție până la terminarea cercetării procesului, înaintea primei instanțe, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (2) CPC.

93. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 66 alin. (2) teza I CPC, *în situațiile în care judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat*. Prin urmare, în această ipoteză, disjungerea cererii de intervenție de cererea de chemare în judecată poate fi dispusă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, prin raportare la prevederile art. 74 alin. (4) teza a II-a CPC, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a o judeca separat. Ca atare, și în această situație, disjungerea este posibilă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere dispozițiile art. 66 alin. (3) CPC, care nu permit disjungerea în ipoteza în care judecarea cererii de intervenție ar fi întârziată de cererea principală. *Regula* în materie este aceea potrivit căreia cererea de intervenție voluntară principală se soluționează odată cu cererea principală. *Prin excepție*, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a fi judecată separat [art. 66 alin. (2) CPC], nu însă și viceversa (dacă cererea de chemare în judecată ar conduce la întârzierea soluționării cererii de intervenție), întrucât intervenientul a avut posibilitatea de a introduce cererea într-un proces separat, însă a preferat intervenția într-un proces deja început (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 134).

94. Răspuns: A *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Dacă intervenientul voluntar principal pretinde în tot sau în parte însuși dreptul dedus judecății, instanța nu poate dispune disjungerea cererii de intervenție de judecata cererii principale, chiar dacă aceasta din urmă ar fi întârziată prin formularea cererii din intervenție, conform dispozițiilor art. 66 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă judecata cererii principale ar fi întârziată de soluționarea cererii de chemare în garanție, instanța va putea dispune disjungerea ei pentru a o judeca separat, caz în care judecarea cererii de chemare în garanție va fi suspendată până la soluționarea cererii principale, potrivit dispozițiilor art. 74 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Chiar dacă instanța a dispus conexarea proceselor, însă ulterior acestui moment doar una dintre cereri este în stare de judecată, măsura disjungerii poate fi dispusă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 139 alin. (5) CPC, *în orice stare a judecății procesele conexate pot fi disjunse și judecate separat, dacă numai unul dintre ele este în stare de judecată*.

95. Răspuns: A *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă raportat la art. 67 alin. (3) CPC, care prevede că, după admiterea în principiu, intervenientul accesoriu poate să renunțe la judecarea cererii de intervenție doar cu acordul părții pentru care a intervenit.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece legea nu impune acordul reclamantului, potrivit enunțului grilei, fiind o intervenție în interesul pârâtului. Astfel, pârâtul este cel care trebuie să își dea acordul la renunțare, potrivit art. 67 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece intervenientul accesoriu are o poziție procesuală subordonată părții pentru care a intervenit, aspect consacrat și de art. 67 alin. (2) CPC – intervenientul accesoriu poate să săvârșească numai actele de procedură care nu contravin interesului părții în favoarea căreia a intervenit. Prin urmare, intervenientul accesoriu nu ar putea invoca acele excepții procesuale care, în caz de admitere, ar produce efecte care ar contraveni părții pentru care a intervenit (în speță, pârâtului).

96. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform prevederilor art. 68 alin. (1) CPC, cererea de chemare în judecată a altor persoane ca formă a intervenției forțate poate fi formulată de oricare dintre părți, deci inclusiv de terțul intervenient voluntar principal, însă numai după momentul

admiterii în principiu a cererii sale, având în vedere că doar după acest moment terțul dobândește calitatea de parte în proces.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât reclamantul și intervenientul voluntar principal pot formula cererea de chemare în judecată a altor persoane până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe, conform art. 68 alin. (2) CPC, iar nu până la închiderea dezbaterilor, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Momentul închiderii dezbaterilor se situează pe axul temporal ulterior terminării cercetării procesului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Terțul chemat în judecată prin intermediul cererii de chemare în judecată a altor persoane dobândește poziția procesuală de reclamant, iar nu de pârât, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

97. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, potrivit art. 75 CPC, *pârâtul care deține un bun pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului*. Din această dispoziție legală rezultă că cererea de arătare a titularului dreptului (și nu „cererea titularului dreptului", cum apare în grilă) poate fi făcută numai de către pârât și numai în cazul cererilor prin care se urmărește valorificarea unui drept real, în măsura în care între pârât și terțul arătat ca titular al dreptului real există un raport juridic cu privire la lucrul ce formează obiectul cererii (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 172), cum este și în cazul enunțului grilei, pârâtul deținând terenul în baza unei procuri de administrare date de proprietarul terenului, persoana D, ceea ce determină, pentru C, posibilitatea de a formula o cerere de arătare a titularului dreptului cu privire la D, care este adevăratul proprietar al terenului revendicat de către A și B. După formularea cererii de arătare a dreptului și încuviințarea în principiu a acesteia, dacă reclamanții A și B nu consimt la înlocuirea pârâtului C, terțul D va dobândi calitatea de intervenient principal, indiferent dacă recunoaște sau contestă susținerile pârâtului, conform art. 77 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Întâi, în ceea ce privește posibilitatea formulării cererii de arătare a titularului dreptului de către pârâtul C, a se vedea explicația de la varianta de răspuns de la litera A. Sub aspectul procedurii de judecată a cererii de arătare a titularului dreptului, varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit art. 77 alin. (4) CPC, în situația în care terțul D, cel arătat ca titular al dreptului, contestă cele susținute de pârât, acesta va dobândi calitatea de intervenient principal, fiind introdus în proces. Prin urmare, judecata nu se va desfășura doar între reclamanții A, B și pârâtul C, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, ci și în contradictoriu cu D, în calitate de intervenient principal.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece nu există identitate între persoana chemată în judecată, pârâtul (conform enunțului, acesta fiind C, cel care administrează bunul pentru proprietarul B), și cel care este subiect pasiv în raportul dedus judecății (D). Prin urmare, pârâtul C are posibilitatea fie de a invoca excepția lipsei calității procesuale pasive, fie de a formula o cerere de arătare a titularului dreptului în persoana lui D.

98. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererea de arătare a titularului dreptului este lăsată la aprecierea pârâtului, acesta nefiind obligat să o formuleze (cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), ci doar are această posibilitate, aspect care rezultă din modalitatea de formulare a art. 75 CPC, în raport de care pârâtul care deține un bun pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru *va putea* arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 77 alin. (4) raportat la art. 65 alin. (2) CPC, terțul va prelua procesul în starea în care se află la momentul în care a devenit parte în proces, ceea ce înseamnă că nu vor putea fi repuse în discuția părților excepțiile soluționate până la acel moment, indiferent dacă acestea sunt de ordine publică sau privată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 77 alin. (3) CPC, dacă acela arătat ca titular al dreptului recunoaște susținerile pârâtului și reclamantul consimte, el va lua locul pârâtului, care va fi scos din proces. Dobândind calitatea de pârât, hotărârea judecătorească îi

va fi opozabilă, astfel încât, în măsura în care pretențiile reclamantului se dovedesc a fi întemeiate, el va putea fi obligat prin hotărârea judecătorească astfel pronunțată.

| 99. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Pentru a formula o cerere, intervenientul accesoriu trebuie să justifice întotdeauna un interes *propriu* și, chiar dacă nu pretinde un drept propriu în cadrul procesului în care intervine, terțul trebuie să urmărească *obținerea unui folos pentru sine*, iar nu numai pentru partea a cărei poziție o susține. Intervenientul accesoriu are un *interes personal, distinct de cel al părții pe care o apără*, iar aceasta se datorează faptului că drepturile sale ar putea să fie afectate prin pronunțarea unei hotărâri de condamnare a părții respective. Altfel spus, susținând pe una dintre părțile inițiale, terțul urmărește să preîntâmpine pronunțarea unei hotărâri care ar fi susceptibilă să creeze o situație de natură a compromite propriile sale drepturi. În cazul intervenției voluntare accesorii, este vorba despre *un interes actual pentru a preveni un prejudiciu eventual*. Terțul va obține un folos practic direct și imediat prin pronunțarea unei hotărâri în favoarea părții pe care o apără, deoarece hotărârea respectivă va stabili sau va confirma o situație ce conferă intervenientului accesoriu certitudinea că drepturile sale, conexe cu această situație juridică, nu sunt cu nimic afectate. În concluzie, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Interesul intervenientului accesoriu poate să fie *nu numai de ordin patrimonial*, ci este suficient și *un interes moral*. Însă, atunci când terțul ar urmări doar respectarea unor prevederi legale în legătură cu care intervine, nu justifică, prin ele însele, o cerere de intervenție voluntară accesorie (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 138), cum este cazul în enunțul întrebării, terțul urmărind prin formularea cererii de intervenție accesorie să sprijine apărarea pârâtului, fără a urmări însă un interes propriu. Prin urmare, instanța va respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție voluntară accesorie.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece terțul DD nu trebuie, într-adevăr, să invoce un drept propriu, fiind o cerere de intervenție accesorie, însă, pentru ca cererea sa să îndeplinească condițiile de admisibilitate, trebuie să justifice un interes propriu, cerință care nu este îndeplinită, raportat la datele enunțului. În completare, a se vedea explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în mod necesar, terțul DD ar fi trebuit să invoce un interes propriu pentru ca cererea sa să fie admisă în principiu (a se vedea și explicația de la varianta de răspuns de la litera A).

| 100. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, momentul final impus de art. 73 alin. (2) CPC pentru depunerea cererii fiind terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe. În varianta de răspuns enunțată se specifică momentul închiderii dezbaterilor în fond, care, din punct de vedere temporal, se situează după terminarea cercetării procesului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece art. 74 alin. (4) CPC permite disjungerea dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție, caz în care judecarea cererii de chemare în garanție va fi suspendată (caz de suspendare legală de drept) până la soluționarea cererii principale.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere faptul că art. 74 alin. (2) CPC face trimitere la dispozițiile art. 64 și art. 65 alin. (1) și (2) din același cod, care se aplică în mod corespunzător, instanța având obligația de a se pronunța asupra admisibilității în principiu a tuturor formelor de intervenție, cu excepția introducerii din oficiu a terțului, în cazul căreia intervenția este dispusă de către instanță.

| 101. Răspuns: A *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererea de intervenție voluntară principală poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor în fond înaintea primei instanțe, iar în fața instanței de apel cu acordul expres al părților (până la închiderea dezbaterilor în fața acestei instanțe), potrivit art. 62 alin. (2)-(3) CPC. Spre deosebire de intervenția voluntară, intervențiile forțate (deci și cererea de chemare în garanție) nu pot fi formulate în fața instanței de apel, în cazul acestora aplicându-se regula instituită în cuprinsul art. 478 alin. (3) CPC, în apel neputându-se formula pretenții noi. Față de dispozițiile art. 73 alin. (2)-(3) CPC, în raport de care cererea de chemare în garanție formulată de reclamant sau de intervenientul principal se va depune cel mai târziu până la terminarea cercetării

procesului înaintea primei instanțe, iar cererea făcută de pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată, este evident că cererea de chemare în garanție nu poate fi formulată în fața instanței de apel.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât atât cererea de intervenție voluntară principală, cât și cererea de chemare în garanție se formulează în forma prevăzută de lege pentru cererea de chemare în judecată, acesta fiind un element de asemănare între cele două forme de intervenție, iar nu de diferențiere.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Deși atât intervenția voluntară principală, cât și cererea de chemare în garanție trebuie făcute în forma prevăzută de lege pentru cererea de chemare în judecată, niciuna dintre acestea nu este supusă procedurii de regularizare, în conformitate cu dispozițiile art. 12[1] din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 365 din 30.05.2012). Prin urmare, și acesta este un element de asemănare, iar nu de diferențiere între cele două forme de intervenție.

| 102. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de chemare în garanție este o cerere incidentală, astfel încât, în ceea ce privește competența în soluționarea acesteia, operează *prorogarea legală de competență*, în condițiile art. 123 alin. (1) CPC, potrivit căruia cererile incidentale se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, cu excepția cererilor prevăzute la art. 120 CPC (cereri privitoare la insolvență sau la concordatul preventiv). Potrivit art. 74 alin. (4) teza I CPC, cererea de chemare în garanție *se judecă odată cu cererea principală*. Cu toate acestea, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție, teza a II-a a aceluiași alineat permite instanței să dispună *disjungerea* ei pentru a o judeca separat, ipoteză în care se va constitui un dosar distinct. Astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a art. 123 alin. (1) și art. 74 alin. (4) CPC și cum s-a remarcat și în doctrină, efectul eventualei prorogări de competență în privința soluționării cererii de chemare în garanție subzistă și după ce s-a dispus disjungerea, astfel încât nu se poate declina competența (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 169).

Prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A, cea de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, cererea de chemare în garanție urmând a fi soluționată tot de către instanța sesizată cu cererea principală, chiar dacă reclamantul renunță la judecarea acesteia, ca efect al prorogării de competență. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

| 103. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a admis atât cererea de chemare în judecată, cât și chemarea în garanție, pârâtul poate formula cale de atac împotriva reclamantului pentru soluția dată în cererea de chemare în judecată, având în vedere că el a pierdut procesul, iar chematul în garanție poate formula cale de atac, atât împotriva soluției asupra cererii principale, deci împotriva reclamantului – întrucât, dacă în calea de atac s-ar schimba soluția primei instanțe, în sensul respingerii acesteia, cererea prin care el a fost chemat în garanție se va respinge ca rămasă fără obiect –, cât și împotriva soluției din cererea de chemare în garanție, astfel încât, chiar dacă soluția primei instanțe ar fi menținută cu privire la cererea principală, el să nu fie obligat față de pârât.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, dacă reclamantul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a respins cererea de chemare în judecată și a admis cererea de chemare în garanție, atunci reclamantul este îndreptățit să declare cale de atac împotriva pârâtului, întrucât față de acesta el a pierdut procesul, iar chematul în garanție este îndreptățit să declare cale de atac atât împotriva reclamantului, pentru a obține respingerea cererii de chemare în garanție, cât și contra pârâtului, pentru că, în ipoteza în care calea de atac s-ar admite și cererea de chemare în judecată ar fi admisă, cererea de chemare în garanție ar fi respinsă ca rămasă fără obiect, fie împotriva ambilor pentru motivele anterior expuse.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, dacă pârâtul a formulat o cerere de chemare în garanție și prima instanță a admis cererea de chemare în judecată și a respins cererea de

chemare în garanție, atunci pârâtul este îndreptățit să declare cale de atac fie împotriva reclamantului, urmărind admiterea căii de atac și respingerea cererii de chemare în judecată a acestuia, fie împotriva chematului în garanție, pentru ca cererea de chemare în garanție să fie admisă și, astfel, el să aibă împotriva cui să se îndrepte cu o cerere în garanție sau despăgubiri, fie împotriva ambilor, pentru motivele anterior expuse.

| 104. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât pârâtul nu ar putea formula o cerere de arătare a titularului dreptului, având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru aceasta. Cererea de arătare a titularului dreptului poate fi formulată doar de către pârât (condiție îndeplinită) în cererile având ca obiect valorificarea unui drept real. Or, față de enunțul grilei, dreptul pretins de reclamant, constând în restituirea unui împrumut, este un drept de creanță, iar nu unul real.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece B (pârât) a încheiat contractul de împrumut cu un alt moștenitor al defunctului, C, care nu figurează ca parte în proces, prin urmare, B ar putea formula cerere de chemare în judecată a altor persoane împotriva lui C, întrucât acesta ar putea pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul A. Alternativ, față de datele speței, B are posibilitatea de a invoca excepția lipsei calității procesuale active a lui A raportat la faptul că nu există identitate între titularul dreptului afirmat și cel care figurează ca reclamant în litigiu. În ceea ce privește termenul de depunere, cererea de chemare în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate, când este formulată de către pârât, *se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată* [art. 68 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, față de datele speței, nu sunt îndeplinite condițiile pentru formularea unei cereri de chemare în garanție, B fiind debitorul lui C și având obligația de a-i restitui acestuia suma de bani pe care a împrumutat-o.

| 105. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Enunțul grilei trimite la instituția cererii de arătare a titularului dreptului ca formă a intervenției forțate a terților în cadrul procesului civil, reglementată de dispozițiile art. 75-77 CPC.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 75 CPC, pârâtul care deține un bun pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului. Prin urmare, cererea de arătare a titularului dreptului poate fi formulată doar în cazul cererilor prin care se pretinde/se urmărește valorificarea unui drept real.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât pârâtul poate formula cerere de arătare a titularului dreptului înaintea primei instanțe în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării, iar când întâmpinarea nu este obligatorie, până la primul termen de judecată (art. 76 CPC). Prin urmare, pârâtul nu are posibilitatea formulării unei asemenea cereri în toate cazurile până la primul termen de judecată, astfel cum este prevăzut în enunțul variantei de răspuns, ci doar atunci când întâmpinarea nu este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cererea de arătare a titularului dreptului poate fi formulată doar în cazul în care prin cererea principală se urmărește valorificarea sau apărarea unui drept real, nu și a unui drept de creanță, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, aspect ce rezultă din modul de redactare a art. 75 CPC, care menționează că o astfel de cerere poate fi formulată de către pârât atunci când acesta este chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului.

| 106. Răspuns: A *(admitere INM, 2013)*

Varianta de la litera A este corectă, având în vedere dispozițiile art. 77 alin. (2) CPC, în raport de care dispozițiile art. 64 și art. 65 din același cod se aplică în mod corespunzător, sens în care devine aplicabilă regula menționată la art. 65 alin. (1) CPC, conform căreia intervenientul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale.

Varianta de la litera B este greșită, întrucât art. 77 alin. (2) CPC trimite la procedura admiterii în principiu și la efectele sale, procedură prevăzută de art. 64 și art. 65 din cod, aplicabilă tuturor

formelor de intervenție, cu excepția introducerii forțate din oficiu a terților. Prin urmare, instanța se va pronunța asupra admisibilității în principiu și în cazul cererii de arătare a titularului dreptului.

Varianta de la litera C este greșită, deoarece art. 77 alin. (1) CPC prevede că cererea de arătare a titularului dreptului se comunică celui arătat ca titular al dreptului, înainte de admiterea în principiu (și nu ulterior, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), împreună cu înscrisurile care o însoțesc și o copie de pe cererea de chemare în judecată, de pe întâmpinare și de pe înscrisurile de la dosar.

| 107. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Toate formele de intervenție voluntară sau forțată (cu excepția introducerii din oficiu a terțului) parcurg etapa admisibilității în principiu. Aceasta este un element de asemănare între cele două forme de intervenție, iar nu de diferențiere.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Pârâtul poate face arătarea titularului dreptului printr-o cerere motivată (a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 173), deci cererea nu trebuie să aibă forma cererii de chemare în judecată. Astfel cum s-a arătat în doctrină [M. Tăbârcă, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *op. cit.*, p. 277], cererea trebuie să respecte doar cerințele cu caracter general cuprinse în art. 148 alin. (1) CPC. Spre deosebire de aceasta, cererea de chemare în garanție, ca natură juridică, este o veritabilă chemare în judecată, așa încât ea trebuie să îndeplinească toate cerințele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată. Astfel, potrivit art. 73 alin. (1) CPC, cererea de chemare în garanție se face cu respectarea condițiilor de formă stabilite de lege pentru cererea de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea de arătare a titularului dreptului are două particularități, putând fi formulată doar de către pârât și doar în cazul cererilor prin care se urmărește valorificarea unui drept real (art. 75 CPC). Spre deosebire de aceasta, cererea de chemare în garanție poate fi formulată atât de către reclamant, cât și de pârât sau de intervenientul voluntar principal.

| 108. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 71 alin. (2) CPC, conform căruia pârâtul, chemat în judecată pentru predarea unui bun sau a folosinței acestuia, va fi scos din proces dacă declară că va preda bunul celui al cărui drept va fi stabilit prin hotărâre judecătorească.

Varianta de la litera B este corectă, iar cea de la litera C este greșită, întrucât, în cazul formulării unei cereri de chemare în judecată a altor persoane, judecata va continua numai între reclamant și terțul chemat în judecată, hotărârea fiind comunicată și pârâtului, căruia îi este opozabilă, conform art. 71 alin. (3) CPC.

| 109. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Întrebarea are în vedere instituția introducerii din oficiu a terților în procesul civil, reglementată de dispozițiile art. 78-79 CPC.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în ipoteza în care constată, cu ocazia deliberării, că este necesară introducerea în cauză a altor persoane, instanța, prin încheiere, va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților [art. 78 alin. (4) CPC], și nu va respinge cererea fără a o cerceta pe fond, astfel cum se menționează în varianta de răspuns, deoarece, în această situație, ar încălca principiul contradictorialității, orice cerere adresată de părți sau formulată de instanță urmând a fi pusă în discuția contradictorie a părților. În ipoteza în care, după repunerea cauzei pe rol și citarea părților, va pune în discuția acestora necesitatea introducerii în cauză a terțului (instanța apreciind că raportul dedus judecății impune introducerea acestuia – art. 78 alin. (2) CPC], iar niciuna dintre părți nu solicită introducerea terțului, cererea va fi respinsă fără a fi cercetată pe fond (M. Dinu, op. cit., p. 124).

Așadar, prin raportare la explicația dată mai sus, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât instanța nu va putea soluționa pricina dacă apreciază că se impune introducerea în cauză a unui terț, ci va repune cauza pe rol, va dispune citarea părților și va pune în discuția părților necesitatea introducerii terțului [art. 78 alin. (4) CPC]. În această ipoteză, suntem în prezența unei excepții de la principiul disponibilității, în raport de care părțile sunt cele care au dreptul de a determina cadrul procesual [art. 9 alin. (2) CPC], instanța având posibilitatea de a introduce în cauză un terț în procedura necontencioasă și în procedura

contencioasă, când legea prevede, fără a avea nevoie de acordul părților, iar în celelalte situații, când raportul dedus judecății o impune, va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a terțului și, dacă niciuna dintre părți nu solicită introducerea acestuia, va respinge cererea fără a o cerceta pe fond.

110. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este greșită, deoarece introducerea forțată în proces a terților nu presupune procedura de admitere în principiu, ci, conform art. 78 alin. (3) CPC, *introducerea în cauză va fi dispusă, prin încheiere, până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe*, nemaifiind justificată o astfel de analiză de către aceeași instanță care anterior a apreciat ca fiind necesară introducerea în proces a acestei părți.

Varianta de la litera B este greșită, având în vedere că, potrivit art. 78 alin. (3) CPC, introducerea în cauză se poate face până la terminarea cercetării procesului, și nu până la închiderea dezbaterilor.

Varianta de la litera C este corectă, deoarece art. 79 alin. (1) teza finală CPC prevede că prin citație i se va comunica terțului și termenul până la care va putea să arate excepțiile, dovezile și celelalte mijloace de apărare de care înțelege să se folosească, termen care nu va putea fi mai lung decât termenul de judecată acordat în cauză.

111. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece introducerea forțată în cauză, din oficiu, nu poate avea loc direct în apel, întrucât ar veni în contradicție cu dispozițiile art. 78 alin. (3) CPC, care prevăd că introducerea în cauză va fi dispusă, prin încheiere, *până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, raportat la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 78 alin. (1) CPC, în cazurile expres prevăzute de lege, precum și în procedura necontencioasă, judecătorul va dispune din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc. Deci, în procedura necontencioasă, precum și în cea contencioasă, în cazurile prevăzute de lege, nu este necesar acordul părților inițiale, instanța putând dispune introducerea din oficiu a terțului chiar și în situația în care părțile s-ar împotrivi.

4.3. Reprezentarea părților în judecată. Participarea Ministerului Public în procesul civil

112. Răspuns: B, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât excepția lipsei dovezii calității de reprezentant este o excepție absolută (reglementată de norme de ordine publică), ceea ce înseamnă că poate fi invocată de oricare dintre părți, de instanță din oficiu sau de procuror, în măsura în care acesta participă la judecata pricinii în care este incidentă excepția.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât lipsa dovezii de reprezentant, fiind o excepție absolută, poate fi invocată de instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Deși absolută, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant incidentă în fața primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac (raportat la enunț, în fața instanței de apel), conform dispozițiilor art. 82 alin. (2) CPC. Același regim de invocare se întâlnește și în cazul excepției de perimare (excepție de procedură, absolută, peremptorie), care nu poate fi invocată direct în fața instanței de apel, potrivit art. 420 alin. (3) CPC.

113. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Cerința grilei urmărește identificarea elementelor de diferențiere între excepția lipsei calității de reprezentant și lipsa calității procesuale active.

Sub aspectul elementelor de diferențiere între cele două excepții menționate în cuprinsul enunțului, varianta de la litera A este corectă, întrucât excepția lipsei calității procesuale active este o excepție de fond, absolută și peremptorie. Caracterul absolut al excepției determină ca aceasta să poată fi invocată în orice stare a procesului (deci inclusiv direct în fața instanței de apel), chiar și de către instanță din oficiu. Spre deosebire de excepția lipsei calității procesuale active, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, deși tot o excepție absolută, nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac a apelului, prin raportare la prevederile art. 82 alin. (2) CPC.

Varianta de la litera B este greșită, întrucât atât excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, cât și excepția lipsei calității procesuale active, în caz de respingere, vor fi soluționate printr-o încheiere interlocutorie. Prin urmare, acesta este un element de asemănare între cele două excepții, iar nu de diferențiere.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera C, și aceasta este greșită, având în vedere faptul că, în caz de admitere, ambele excepții produc un efect peremptoriu/dirimant.

114. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 85 alin. (1) CPC, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris autentic. Însă, conform alin. (2) al aceluiași articol, dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării. Prin urmare, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului, care nu are calitatea de avocat, nu se dovedește doar prin înscris autentic, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, ci dreptul de reprezentare poate fi dat și verbal, în condițiile art. 85 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în conformitate cu dispozițiile art. 85 alin. (2) CPC, care prevăd că, în cazul mandatarului care nu are calitatea de avocat, dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, dispozițiile art. 85 CPC statuând în mod expres asupra formei pe care trebuie să o îmbrace mandatul dat unei alte persoane decât un avocat, respectiv înscris autentic sau declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării. Astfel, declarația verbală consemnată de avocat în cuprinsul unui act certificat de către acesta nu constituie o formă valabilă prin care se poate face dovada calității de reprezentant.

115. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică, parte litigantă într-un proces civil, dată mandatarului care nu are calitatea de avocat, *se dovedește prin înscris autentic*, potrivit dispozițiilor art. 85 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât, pe lângă înscrisul autentic, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică, parte litigantă într-un proces civil, dată mandatarului care nu are calitatea de avocat, poate fi dată *și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării*, potrivit art. 85 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Forma mandatului dat mandatarului care nu are calitatea de avocat este expres prevăzută în cuprinsul art. 85 alin. (1) și (2) CPC, înscrisul sub semnătură privată atestat de avocat nefiind o formă prevăzută de lege pentru a se face dovada în mod valabil a calității de reprezentant.

116. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, dispozițiile art. 85 CPC statuând în mod expres asupra formei pe care trebuie să o îmbrace mandatul dat unei alte persoane decât un avocat, respectiv înscris autentic sau declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării. Astfel, înscrisul sub semnătură legalizată nu constituie o formă valabilă prin care se poate face dovada calității de reprezentant.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât mandatarul neavocat al persoanei fizice poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului dacă este soț sau rudă până la gradul al II-lea inclusiv cu partea pe care o reprezintă (deci nu și de gradul al III-lea, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns) și este licențiat în drept, conform dispozițiilor art. 83 alin. (2) CPC.

117. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât dreptul de reprezentare, în cazul mandatarului neavocat, poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării, potrivit art. 85 alin. (2) CPC.

Prin raportare la dispozițiile art. 88 CPC, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 140/2022 privind unele măsuri de ocrotire pentru persoanele cu dizabilități intelectuale și psihosociale și modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 500 din 20.05.2022), mandatul nu încetează prin moartea celui care l-a dat și nici dacă cu privire la acesta a fost instituită consilierea judiciară sau tutela specială. Mandatul dăinuiește până la retragerea lui de către moștenitori sau de către reprezentantul legal al celui cu privire la care a fost instituită tutela specială, respectiv de către persoana ocrotită cu încuviințarea tutorelui său, în cazul mandantului care beneficiază de consiliere judiciară. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În privința întinderii mandatului de reprezentare judiciară, trebuie avut în vedere că acesta este presupus dat pentru toate actele procesuale îndeplinite în fața aceleiași instanțe, însă poate fi restrâns, în mod expres, la anumite acte, conform dispozițiilor art. 87 alin. (1) CPC.

118. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Reprezentarea convențională poate înceta ca urmare a renunțării mandatarului la mandat sau prin revocarea acestuia de către mandant. Cu toate acestea, conform dispozițiilor art. 89 alin. (2) teza a II-a CPC, mandatarul nu poate renunța la mandat în cursul termenului de exercitare a căilor de atac. Textul are în vedere ipoteza în care mandatarul renunță la mandat, iar nu pe aceea în care mandantul revocă mandatul, cum se menționează în cuprinsul variantei de răspuns de la litera A. Mandantul poate oricând revoca mandatul, inclusiv în interiorul termenului de exercitare a căilor de atac, prin urmare, varianta de la litera A este corectă.

Varianta de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât, conform prevederilor art. 84 alin. (1) CPC, persoanele juridice pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii. **NB!** În legătură cu reprezentarea convențională a persoanelor juridice, a se vedea și ICCJ, Completul DCD, *Decizia nr. 9/2016* (M. Of. nr. 400 din 26.05.2016) și *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 157 din 02.03.2017).

Varianta de la litera C este greșită. Interogatoriul, ca mijloc de probă prin intermediul căruia se urmărește obținerea mărturisirii părții căreia i se administrează și care vizează fapte personale, nu poate fi luat decât părții, nu și mandatarului acesteia pentru fapte săvârșite de parte. Astfel, conform art. 356 alin. (1)-(2) CPC, dacă prin tratate sau convenții internaționale la care România este parte ori prin acte normative speciale nu se prevede altfel, partea care se află în străinătate și este reprezentată în proces printr-un mandatar va putea fi interogată prin acesta, caz în care interogatoriul va fi comunicat în scris mandatarului, care va depune răspunsul părții dat în cuprinsul unei procuri speciale și autentice. Dacă mandatarul este avocat, procura specială certificată de acesta este suficientă. Ca atare, mandatarul are obligația de a comunica interogatoriul mandantului, care va răspunde la întrebări în cuprinsul unei procuri speciale și autentice sau, atunci când mandatarul este avocat, în cuprinsul unei procuri speciale certificate de avocat, fără a avea însă dreptul de a răspunde la interogatoriu în locul părții. Altfel spus, indiferent de situație, mandatarul nu va răspunde la interogatoriu în locul părții pe care o reprezintă.

119. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât lipsa dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac, conform art. 82 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Excepția lipsei dovezii calității de reprezentant poate fi invocată *oricând în cursul instanței în care este incidentă*, însă ea nu poate constitui motiv pentru exercitarea căii de atac dacă nu a fost invocată înaintea instanței în fața căreia s-a produs neregularitatea respectivă (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 186). Or, față de datele speței, partea a invocat în fața primei instanțe excepția, însă instanța a omis să se pronunțe asupra acesteia, ceea ce îi dă dreptul de a o invoca în apel.

Față de explicațiile de mai sus, rezultă că varianta de răspuns de la litera C este greșită.

120. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât mandatarul neavocat poate face dovada calității sale de reprezentant al părții prin înscris autentic [art. 85 alin. (1) CPC], indiferent dacă acesta este depus în original sau în copie legalizată, deoarece, atunci când cererea este făcută prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată (art. 151 CPC). Dacă mandatarul părții nu a depus la dosarul cauzei odată cu cererea de chemare în judecată dovada calității sale, cererea fiind semnată de către acesta, instanța va putea pune în vedere reclamantului AB să facă dovada calității de reprezentant a lui EF, în raport de dispozițiile art. 200 alin. (1) CPC, sub sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, potrivit art. 85 alin. (3) CPC, împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică sau persoană juridică dată unui avocat ori consilier juridic se dovedește prin înscris, potrivit legilor de organizare și exercitare a profesiei, iar împuternicirea avocațială emisă în baza contractului de asistență juridică încheiat între avocat și client este actul prin care avocatul se legitimează în fața instanței în dosarul pentru care a fost emisă împuternicirea.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă instanța constată lipsa dovezii calității de reprezentant legal al părții în procedura de regularizare, conform art. 151 alin. (3) CPC, instanța îi va pune în vedere să depună o copie legalizată de pe înscrisul doveditor al calității sale, iar nu o copie certificată „conform cu originalul", cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

121. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Întrebarea are în vedere excepțiile de la regula potrivit căreia, în procesul civil, persoanele fizice pot fi reprezentate atât de către un mandatar avocat, cât și de un mandatar neavocat, indiferent de stadiul procesual în care se află pricina, cu limitările impuse de dispozițiile art. 83 alin. (1) teza a II-a CPC.

Pentru ipoteza în care mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, art. 83 alin. (1) teza a II-a CPC stabilește că mandatarul *nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului decât prin avocat*, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor. Prin urmare, mandatarul care nu are calitatea de avocat poate să formuleze cereri în fața instanței, să propună probe, să îndeplinească alte acte de procedură în numele și în interesul părții pe care o reprezintă, însă nu are dreptul de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului. De la regula potrivit căreia mandatarul neavocat nu poate pune concluzii decât prin avocat sunt exceptați „licențiații în drept", care, dacă sunt mandatari în pricinile soțului sau rudelor până la gradul al II-lea inclusiv, pot pune concluzii în fața oricăror instanțe, inclusiv în recurs (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 183).

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă din două puncte de vedere. Pe de o parte, mandatarul neavocat, rudă până la gradul al II-lea cu partea pe care o reprezintă, trebuie să fie și licențiat în drept pentru a putea pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului, cele două condiții impunându-se a fi îndeplinite *cumulativ*. Pe de altă parte, dacă cele două condiții sunt îndeplinite cumulativ, mandatarul poate pune concluzii în fața *oricărei* instanțe, nu doar înaintea judecătoriei.

Varianta de răspuns de la litera B, de asemenea, cuprinde două greșeli. Astfel, mandatarul neavocat poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului dacă este soțul uneia dintre părți, însă condiționat de a fi licențiat în drept. Totodată, dacă cele două condiții sunt îndeplinite, reprezentarea poate avea loc chiar și în recurs, nu doar în fața instanțelor de fond (prima instanță și instanța de apel).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât mandatarul neavocat al persoanei fizice poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului dacă este soț sau rudă până la gradul al II-lea cu partea pe care o reprezintă și este licențiat în drept, indiferent de instanța înaintea căreia se află pricina, primă instanță sau instanță de control judiciar (apel sau recurs). De menționat este faptul că art. 83 CPC a fost modificat prin Legea nr. 310/2018, procedându-se la abrogarea alin. (3) și la renumerotarea alineatelor, întrucât, prin Decizia CCR nr. 462/2014 (M. Of. nr. 775 din 24.10.2014), a fost declarat neconstituțional art. 83 alin. (3) CPC, care prevedea că, la redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și în exercitarea și susținerea recursului, persoanele fizice vor fi asistate și, după caz, reprezentate, sub sancțiunea nulității, numai de către un avocat, în condițiile

legii. Ca atare, reprezentarea persoanei fizice prin mandatar neavocat poate interveni atât în fața primei instanțe și în apel, deci a instanțelor de fond, cât și în recurs.

122. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În ceea ce privește *conținutul mandatului judiciar*, indiferent că este dat unui mandatar neavocat ori unui mandatar avocat, acesta trebuie să fie o procură *ad litem* (o procură specială dată pentru reprezentarea în judecată). Prin excepție, conform art. 86 CPC, *mandatarul cu procură generală* (BB) poate să îl reprezinte în judecată pe mandant (AA) numai dacă acest drept i-a fost dat anume. Cu toate acestea, dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară (cele două condiții sunt cumulative și îndeplinite în speță) sau dacă procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, mandatarul BB având atât dreptul de a formula cererea de chemare în judecată a pârâților CC și DD, cât și dreptul de a-l reprezenta în judecată pe reclamantul AA. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de la litera A.

123. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este greșită, deoarece art. 85 alin. (1) CPC prevede că împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris autentic, iar alin. (2) din același text legal menționează că, în cazurile prevăzute la alin. (1), *dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării*. Așadar, din interpretarea coroborată a acestor texte de lege rezultă că textul alin. (2) al art. 85 CPC se aplică numai reprezentării persoanei fizice prin mandatar neavocat, și nu persoanei juridice. În cazul persoanei juridice, art. 84 alin. (1) CPC prevede că acestea pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii, adică prin împuternicire avocațială sau delegație [împuternicirea de a reprezenta o persoană juridică dată unui avocat ori consilier juridic se dovedește prin înscris, potrivit legilor de organizare și exercitare a profesiei – art. 85 alin. (3) CPC].

Varianta de la litera B este greșită, fiindcă art. 84 CPC nu limitează, pe faze jurisdicționale, reprezentarea prin consilier juridic.

Varianta de la litera C este corectă, deoarece art. 87 alin. (1) CPC prevede că mandatul este presupus dat pentru toate actele procesuale îndeplinite în fața aceleiași instanțe, *putând fi însă restrâns*, în mod expres, la anumite acte.

124. Răspuns: A, B (sau doar A, după admiterea contestațiilor) ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în concordanță cu art. 86 ultima teză CPC. Astfel, mandatarul cu procură generală poate să reprezinte în judecată pe mandant, numai dacă acest drept i-a fost dat anume. Dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară sau dacă procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat (art. 86 CPC).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece mandatul este presupus dat pentru toate actele procesuale îndeplinite în fața aceleiași instanțe, acesta putând fi însă restrâns, în mod expres, la anumite acte [art. 87 alin. (1) CPC]. În concluzie, poate fi restrâns expres la susținerea unei excepții procesuale.

Întrebarea a fost contestată sub aspectul clarității răspunsului de la litera B, în sensul că acesta este susceptibil de interpretare, având în vedere topica formulării enunțului raportat la folosirea sintagmei „numai în ceea ce privește". Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că *formularea variantei de răspuns de la litera B este ambiguă din punct de vedere semantic, în sensul că se poate înțelege atât faptul că mandatul în general poate fi restrâns numai la susținerea concluziilor asupra unei excepții procesuale [ceea ce este fals raportat la dispozițiile art. 87 alin. (1) CPC], dar și că un anumit mandat poate fi restrâns numai la aceasta (ceea ce este adevărat raportat la acelei dispoziții), ambiguitate ce a fost generată de folosirea adverbului cu sens restrictiv „numai"*.

Pentru aceste considerente, Comisia de soluționare a contestațiilor a admis contestația formulată în privința întrebării, în sensul că se vor puncta ca fiind corecte atât răspunsul de la literele A și B, cât și doar răspunsul de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris autentic, însă dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării [art. 85 alin. (1) și (2) CPC].

125. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispozițiilor art. 89 alin. (2) teza finală CPC, mandatarul nu poate renunța la mandat în cursul termenului de exercitare a căilor de atac.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 86 teza finală CPC, dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară sau dacă procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu în toate cazurile renunțarea la mandat sau revocarea acestuia poate fi opusă celeilalte părți de la comunicare. Astfel, renunțarea la mandat sau revocarea acestuia devine opozabilă părții dacă a fost făcută în ședința de judecată și în prezența acesteia, conform dispozițiilor art. 89 alin. (1) CPC.

126. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă. Împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului care nu are calitatea de avocat se dovedește prin înscris autentic sau prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării, conform dispozițiilor art. 85 alin. (1) și (2) CPC, iar nu prin înscris sub semnătură legalizată, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât împuternicirea de a reprezenta, într-un proces civil, o persoană fizică, dată mandatarului care nu are calitatea de avocat, dă dreptul acestuia de a pune concluzii asupra excepțiilor procesuale, în cazul în care mandatarul este rudă până la gradul al II-lea inclusiv (iar nu al III-lea, cum greșit este menționat) cu partea pe care o reprezintă, dacă este licențiat în drept [art. 83 alin. (2) CPC].

127. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 82 alin. (1) CPC, în cazul invocării excepției lipsei dovezii calității de reprezentant, instanța va da un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor, deci pentru a se face dovada reprezentării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, într-adevăr, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant este o excepție absolută (în sensul că poate fi invocată atât de către părți, cât și de către instanță din oficiu), însă, din punct de vedere al momentului procesual până la care poate fi invocată, dacă este incidentă în fața primei instanțe, aceasta nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac. Astfel, conform art. 82 alin. (2) CPC, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, dacă nu se face dovada calității de reprezentant, soluția instanței va fi aceea de anulare a cererii de chemare în judecată [art. 82 alin. (1) teza a II-a CPC], iar nu de respingere ca inadmisibilă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

128. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 82 alin. (1) CPC, în cazul invocării excepției lipsei dovezii calității de reprezentant, instanța va da un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor, deci pentru a se face dovada calității de reprezentant.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Deși absolută, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant în fața primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac (raportat la enunț, în fața instanței de apel), conform dispozițiilor art. 82 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, dacă nu se face dovada calității de reprezentant, soluția instanței va fi aceea de anulare a cererii de chemare în judecată [art. 82 alin. (1) teza a II-a CPC], iar nu de respingere ca inadmisibilă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

129. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în concordanță cu art. 151 alin. (1) CPC care prevede că, atunci când cererea este făcută prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 151 alin. (4) CPC, care instituie obligația reprezentanților persoanelor juridice de drept privat de a depune, în copie, un extras din registrul public în care este menționată împuternicirea lor.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, chiar dacă cererea de chemare în judecată poartă o denumire greșită, ea este valabil făcută, nefiind incidentă sancțiunea nulității, conform art. 152 CPC.

130. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece doar mandatarul nu poate renunța la mandat în cursul termenului de exercitare a căilor de atac [art. 89 alin. (2) teza a II-a CPC], mandantul putând revoca mandatul oricând, deci inclusiv în termenul de exercitare a căilor de atac.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 87 alin. (2) teza a II-a CPC, avocatul care a reprezentat sau asistat partea la judecarea procesului poate face, chiar fără mandat, orice acte pentru păstrarea drepturilor supuse unui termen și care s-ar pierde prin neexercitarea lor la timp și poate, de asemenea, să introducă orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, conform prevederilor art. 87 alin. (1) CPC, mandatul este presupus dat pentru toate actele procesuale îndeplinite în fața aceleiași instanțe, iar nu pentru întreg procesul, prin proces înțelegându-se atât judecata în primă instanță, cât și în căile de atac, inclusiv executarea silită, care constituie a doua fază a procesului civil.

131. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 83 alin. (2) CPC, mandatarul neavocat al unei persoane fizice poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără a fi asistat de avocat, dacă este rudă de gradul al II-lea cu partea – iar nu al III-lea, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns – și este licențiat în drept.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 86 teza finală CPC, când procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 85 alin. (1) CPC, mandatarul neavocat poate să își justifice calitatea de reprezentant al părții prin înscris autentic – iar nu sub semnătură privată, așa cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns – sau prin declarație verbală, făcută în instanță și consemnată în încheierea de ședință, cu arătarea limitelor și a duratei reprezentării [art. 85 alin. (2) CPC].

132. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

NB! Pentru început, precizăm că textul art. 92 alin. (1) CPC a fost modificat prin Legea nr. 140/2022, în prezent având următorul cuprins: „Procurorul poate porni orice acțiune civilă, ori de câte ori este necesar, pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială (această sintagmă înlocuind expresia „persoanelor puse sub interdicție" – n.n.) și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege".

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece art. 92 alin. (4) CPC prevede, printre altele, că procurorul poate să exercite căile de atac și atunci când a participat la judecată, în condițiile legii.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, fiind în contradicție cu art. 92 alin. (4) CPC, care definește foarte clar și limitativ ipotezele în care procurorul poate exercita calea de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât acest aspect rezultă prin coroborarea art. 92 alin. (4) teza I CPC, care prevede că procurorul poate să exercite căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în cazurile prevăzute la alin. (1), chiar dacă nu a pornit acțiunea civilă, cu dispozițiile art. 92 alin. (1) CPC, potrivit cărora procurorul poate porni orice acțiune civilă, ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție (în prezent, ale persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, cum am arătat mai sus) și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.

§5. Competența instanțelor judecătorești

5.1. Competența generală. Competența materială. Competența teritorială

133. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererile de împărțeală judiciară sunt soluționate în primă instanță de către judecătorie indiferent de valoarea acestora, conform art. 94 pct. 1 lit. j) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, judecătoria soluționând în primă instanță cererile de evacuare, potrivit art. 94 pct. 1 lit. d) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece judecătoria soluționează în primă instanță cererile evaluabile în bani, în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv, conform art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, iar nu până în 500.000 de lei inclusiv, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

134. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât sunt de competența judecătoriei, conform art. 94 pct. 1 lit. h) CPC, cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani (deci nu orice cerere neevaluabilă în bani, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, prin raportare la prevederile art. 94 pct. 1 lit. d) și j) CPC, conform cărora judecătoria judecă în primă instanță cererile de evacuare și cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoarea obiectului cererii.

135. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece art. 94 pct. 2 CPC prevede că judecătoriile judecă căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, *în cazurile prevăzute de lege*, deci nu în afară de cazurile în care legea prevede altfel, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, judecătoria fiind instanța competentă să soluționeze cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, date de lege în competența instanțelor judecătorești, conform art. 94 pct. 1 lit. b) CPC (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 94 pct. 1 lit. e) CPC, judecătoria soluționează în primă instanță cererile referitoare la orice servituți sau alte limitări ale dreptului de proprietate prevăzute de lege, stabilite de părți ori instituite pe cale judecătorească.

136. Răspuns: C (B a fost eliminat, în urma soluționării contestațiilor) ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 94 pct. 1 lit. h) CPC, cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani sunt date în competența de soluționare în primă instanță a judecătoriei, iar nu a tribunalului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B a fost indicată inițial în barem ca fiind corectă, însă ulterior, în urma soluționării contestațiilor, a fost eliminată. Aceasta, întrucât, conform art. 94 pct. 1 lit. h) CPC, sunt de competența judecătoriei *cererile privind obligațiile de a face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual*, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe; prin urmare, nu întotdeauna astfel de cereri sunt soluționate în primă instanță de către judecătorie, existând și situații în care, prin legi speciale, se dispune ca anumite cereri neevaluabile în bani privind obligațiile de a face să fie soluționate de către o altă instanță (spre exemplu, în materia drepturilor de proprietate intelectuală, obligația de a nu folosi o marcă este de competența în primă instanță a tribunalului).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 94 pct. 1 lit. h) CPC, doar cererile privind obligațiile de a face neevaluabile în bani sunt date în competența de soluționare în primă instanță judecătoriei, ceea ce înseamnă că, în cazul obligațiilor de a face evaluabile în bani, se

va aplica criteriul valoric instituit de art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, astfel încât, având în vedere prevederile art. 95 pct. 1 CPC (potrivit cărora tribunalul judecă în primă instanță *toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe*), cererile privind obligațiile de a face, dacă au o valoare de peste 200.000 de lei, sunt soluționate în primă instanță de către tribunal.

137. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, conform art. 95 pct. 1 CPC, care prevede că tribunalele judecă în primă instanță toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe, coroborat cu art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, conform căruia judecătoriile judecă orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv, *indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști*.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece art. 94 pct. 1 lit. j) CPC prevede că judecătoria are competența exclusivă de a judeca în primă instanță cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoare. Astfel, în materie de partaj judiciar, valoarea obiectului cererii nu contează în stabilirea competenței materiale, toate acest cereri, indiferent de valoare, fiind soluționate de judecătorie în primă instanță, iar nu de tribunal, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece această cerere este de competența materială a judecătoriei, conform art. 94 pct. 1 lit. i) CPC.

138. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. e) CPC, sunt de competența judecătoriei *cererile referitoare la zidurile și șanțurile comune, distanța construcțiilor și plantațiilor, dreptul de trecere, precum și la orice servituți sau alte limitări ale dreptului de proprietate prevăzute de lege, stabilite de părți ori instituite pe cale judecătorească*. Prin urmare, cererile la care se referă această dispoziție legală privesc limitele legale, judiciare ori convenționale ale dreptului de proprietate imobiliară, în cadrul *raporturilor de vecinătate*. Or, față de datele speței, răspunderea care urmează a se angaja nu rezultă din nerespectarea limitelor dreptului de proprietate, ci este una *delictuală*, competența urmând a se stabili în funcție de criteriul valoric, respectiv de valoarea prejudiciului pretins de reclamant.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, astfel cum am menționat, competența instanței se va stabili prin raportare la criteriul valoric. Având în vedere că reclamantul solicită obligarea pârâtului la plata sumei de 220.000 de lei reprezentând contravaloarea culturii de aluni, competența de soluționarea a cererii va aparține tribunalului, judecătoria judecând doar cererile evaluabile în bani de până la 200.000 de lei inclusiv [art. 94 pct. 1 lit. k) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, competența de soluționare în primă instanță aparținând tribunalului (a se vedea explicația de la varianta de la litera B). Totodată, cererea reconvențională, ca regulă, nu determină schimbarea competenței instanței. Astfel, dispozițiile art. 123 alin. (1) CPC prevăd că cererile accesorii, adiționale, precum și cele incidentale (cererea reconvențională fiind o astfel de cerere) se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, cu excepția cererilor prevăzute la art. 120 CPC, respectiv a cererilor în materia insolvenței și a concordatului preventiv.

139. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea având ca obiect constatarea masei succesorale este o cerere în materie de moștenire care, potrivit dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. j') CPC, se soluționează în primă instanță de către judecătorie. Varianta de răspuns limitează însă competența de soluționarea a unei astfel de cereri de către judecătorie doar dacă valoarea masei succesorale este până la 200.000 de lei. Această limitare nu se regăsește în cuprinsul textului legal mai sus invocat, ceea ce înseamnă că, indiferent de valoarea obiectului, judecătoria soluționează în primă instanță cererile în materie de moștenire.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cererea având ca obiect reducțiunea liberalităților excesive este o cerere în materia moștenirii, care este de competența judecătoriei în primă instanță [art. 94 pct. 1 lit. j') CPC], indiferent de cuantumul valorii rezervei succesorale, deci chiar și atunci când aceasta depășește plafonul de 200.000 de lei.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la prevederile art. 97 pct. 3 CPC, conform cărora Înalta Curte de Casație și Justiție judecă cererile în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 519 CPC, dacă în cursul judecății un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată. Față de dispozițiile art. 97 pct. 3 coroborate cu cele ale art. 519 CPC, se poate observa că *doar Înalta Curte de Casație și Justiție* are competență în soluționarea unei astfel de cereri.

140. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererile de împărțeală judiciară sunt de competența materială a judecătoriei, *indiferent de valoarea obiectului cererii*, conform art. 94 pct. 1 lit. j) CPC. Chiar dacă prin cerere se solicită constatarea cotelor-părți ce revin reclamantului și pârâților din dreptul de proprietate asupra unui bun (deci nu partajul, ci se formulează o acțiune în constatare), competența de soluționare a cauzei aparține tot judecătoriei, indiferent de valoarea bunului, întrucât textul art. 125 CPC prevede că, *în cererile pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea prin care se solicită constatarea cotelor-părți ce revin reclamantului și pârâților din dreptul de proprietate asupra unui bun reprezintă o cerere în constatare admisibilă. Într-adevăr, conform art. 35 CPC, cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept, cererea neputând fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege, însă partajul (care este o cerere în realizare) nu este obligatoriu, partea având posibilitatea de a formula doar o cerere în constatarea cotelor-părți ce îi revin din dreptul de proprietate atunci când există neînțelegeri între copărtași, iar după soluționarea acesteia părțile să efectueze partajul prin bună învoială sau să continue să rămână în coproprietate.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu în toate cazurile instanța competentă este cea de la locul situării imobilului. Astfel, dacă o asemenea cerere rezultă din succesiune, instanța competentă este cea de la ultimul domiciliu al defunctului, conform art. 118 CPC, iar nu cea de la locul situării imobilului. Altfel spus, din coroborarea textelor art. 125 și art. 117 alin. (3) CPC rezultă că nu toate cererile de partaj al unui imobil sunt de competența teritorială a locului situării acestuia, ci competența aparține instanței de la ultimul domiciliu al defunctului dacă partajul rezultă din succesiune.

141. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Judecătoria are competența de a soluționa în primă instanță cererile evaluabile în bani până la 200.000 de lei inclusiv, conform dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, instanța păstrându-și competența chiar dacă ulterior învestirii intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect (art. 106 CPC). Prin urmare, față de datele speței, instanța competentă în soluționarea cauzei se stabilește prin raportare la valoarea inițial arătată de reclamant, cea de 160.000 de lei, efectuarea pe parcursul cercetării judecătorești a unei expertize prin care s-a stabilit o valoare de peste 200.000 de lei nefiind în măsură să determine competența tribunalului, judecătoria rămânând competentă să judece cauza.

Prin raportare la explicațiile de mai sus, varianta de răspuns de la litera B este corectă, iar cea de la litera C este greșită.

142. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât valoarea cererii de chemare în judecată este de 250.000 de lei, ceea ce determină competența materială de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului, conform prevederilor art. 95 pct. 1 coroborat cu art. 94 pct. 1 lit. k) CPC. În speță, reclamantul a sesizat judecătoria, astfel încât, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina,

conform art. 131 alin. (1) CPC. În urma verificării competenței materiale, față de valoarea obiectului cererii, instanța va admite excepția necompetenței materiale a judecătoriei și va declina competența de soluționare în favoarea tribunalului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece excepția de necompetență materială trebuie invocată de părți ori de către judecător *la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii*, conform prevederilor art. 130 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă instanța se declară necompetentă (admite excepția de necompetență), *hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac*, dosarul fiind trimis de îndată instanței judecătorești competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent [art. 132 alin. (3) CPC].

143. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Întrebarea are în vedere competența de soluționare a unei cauze în materie civilă în primă instanță de către tribunal.

În reglementarea actuală, tribunalul este instanță de drept comun în ceea ce privește judecata în primă instanță, art. 95 pct. 1 CPC statuând, cu valoare de principiu, că tribunalele judecă, în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 241).

În acest context, variantele de la literele A și C nu sunt corecte, întrucât, potrivit art. 94 pct. 1 lit. j) CPC, judecătoria judecă în primă instanță *cererile de împărțeală judiciară, indiferent de valoare*, iar conform lit. i), tot în competența judecătoriei în primă instanță sunt date spre soluționare cererile de declarare judecătorească a morții unei persoane. Prin urmare, cererile de la literele A și C sunt soluționate în primă instanță de către judecătorie, iar nu de către tribunal.

Varianta de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, judecătoria judecă în primă instanță orice alte cereri evaluabile în bani, în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști. *Per a contrario*, cererile ce depășesc plafonul de 200.000 de lei nu vor fi soluționate în primă instanță de către judecătorie, ci, în urma interpretării coroborate a dispozițiilor de la lit. k) și a celor privind declararea tribunalului drept instanță de drept comun, de către tribunal.

Trebuie menționat că au caracter patrimonial atât cererile care au ca obiect plata unei sume de bani ori obținerea altei valori economice, cât și cererile care, deși nu tind în mod direct la obținerea unei astfel de valori, decurg dintr-un raport juridic cu caracter patrimonial [Gh.L. Zidaru, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *op. cit.*, p. 341].

Conform *Deciziei nr. 32/2008* (M. Of. nr. 830 din 10.12.2008), pronunțată de ICCJ, SU, cererile în materie civilă având ca obiect constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial, constatarea nulității (indiferent de motiv, deci inclusiv în cazul nerespectării formei *ad validitatem*, astfel cum este prevăzut în ipoteza de la litera B), anularea, rezoluțiunea, rezilierea unor acte juridice privind drepturi patrimoniale sunt evaluabile în bani, indiferent dacă este formulat petitul accesoriu privind restabilirea situației anterioare, soluție cuprinsă în prezent în art. 101 alin. (1) și (2) CPC, în raport de care, *(1) În cererile privitoare la executarea unui contract ori a unui alt act juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecății. (2) Aceeași valoare va fi avută în vedere și în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și în cererile privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept.*

144. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, Înalta Curte de Casație și Justiție fiind instanța competentă să soluționeze cererea de strămutare întemeiată pe motiv de siguranță publică [art. 142 alin. (2) CPC], la cererea formulată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție [art. 141 alin. (2) CPC], legiuitorul conferind legitimitate doar acestuia în formularea unei astfel de cereri.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă strămutarea este întemeiată pe un motiv de bănuială legitimă și se solicită de la o judecătorie sau tribunal, competența în soluționarea acesteia va aparține curții de apel. Doar în măsura în care strămutarea se solicită de la curtea de

apel, competența va aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție [art. 142 alin. (1) CPC]. Prin urmare, dacă se solicită strămutarea pe motiv de bănuială legitimă de la tribunal, curtea de apel este cea care se va pronunța asupra strămutării, iar nu Înalta Curte de Casație și Justiție, cum se menționează în mod greșit în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, la primirea cererii de strămutare, instanța competentă să o soluționeze va putea să solicite dosarul cauzei [art. 142 alin. (3) CPC] de la instanța de la care se solicită strămutarea.

145. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Din coroborarea textelor art. 129 și art. 130 CPC rezultă că, deși necompetența este de ordine publică atât în cazul încălcării normelor de competență generală, cât și materială și teritorială exclusivă, necompetența generală poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii [art. 130 alin. (1) CPC], în timp ce necompetența materială și cea teritorială exclusivă trebuie invocate de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [art. 130 alin. (2) CPC]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (2) CPC, necompetența materială și cea teritorială de ordine publică trebuie invocate de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

Necompetența de ordine privată poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, conform art. 130 alin. (3) CPC, instanța neputând invoca excepția din oficiu. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

146. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În cererile privitoare la executarea unui contract ori a unui alt act juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecății. Aceeași valoare va fi avută în vedere și în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și în cererile privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept [art. 101 alin. (1) și (2) CPC]. Prin urmare, la stabilirea competenței cererii având ca obiect desființarea contractului și restituirea bunului va fi avută în vedere valoarea întregului contract a cărui desființare se solicită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât dispozițiile art. 103 CPC instituie o regulă specială de determinare a valorii obiectului cererii introductive de instanță în cazul cererilor privind prestațiile succesive, *atunci când durata existenței dreptului este nedeterminată*. Astfel, în aceste situații, valoarea cererii se socotește după valoarea prestației anuale datorate, intrând în această categorie cererile având ca obiect *renta viageră*, *prestarea întreținerii în temeiul unui contract de întreținere*, *plata chiriei* atunci când în contract nu a fost determinată durata locațiunii etc.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 103 CPC, stabilirea competenței instanței se va face prin raportare la creanța pretinsă de reclamant, iar nu la valoarea prestației anuale datorate, această din urmă valoare fiind avută în vedere atunci când contractul de locațiune este pe durată nedeterminată; or, față de datele speței, contractul este încheiat pe o durată de 5 ani. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de la litera B.

147. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, dacă prin cererea de chemare în judecată se solicită desființarea contractului și restituirea bunului ce face obiectul acestuia, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului contractului. Astfel, conform dispozițiilor art. 101 alin. (1) și (2) CPC, în cererile privitoare la executarea unui contract ori a unui alt act juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecății, valoare care va fi avută în vedere și în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și în cererile privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

În cererile care au ca obiect un drept la prestații succesive, dacă durata existenței dreptului este nedeterminată, valoarea lor se socotește după valoarea prestației anuale datorate, prin raportare la prevederile art. 103 CPC. Față de varianta de răspuns în cuprinsul căreia se menționează că cererea are ca obiect renta viageră, aceasta fiind întemeiată pe un drept a cărui durată nu este determinată (fiind viager – până la decesul creditorului), competența instanței se va stabili prin raportare la prestația anuală datorată. Ca atare, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, în cazul cererilor având ca obiect plata unei părți dintr-o creanță valoarea cererii socotindu-se după partea pretinsă de reclamant ca fiind exigibilă, conform dispozițiilor art. 102 CPC, iar nu prin raportare la valoarea totală a creanței, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

148. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 101 alin. (1) și (2) CPC, în cererile având ca obiect constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic, competența instanței se va stabili după valoarea obiectului acestuia sau, după caz, a părții din obiectul dedus judecății, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și în cererile privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Așadar, varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, prin raportare la datele enunțului, competența instanței este una alternativă, reclamantul având posibilitatea de a opta între instanța de la domiciliul pârâtului [regula generală în materia competenței teritoriale, prevăzută de art. 107 alin. (1) CPC, care poartă denumirea marginală „Regula generală"] și cea a locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației contractuale [art. 113 alin. (1) pct. 3 CPC, articol care, de altfel, poartă denumirea marginală „Competența teritorială *alternativă*" (s.n.)], în măsura în care este prevăzută o astfel de instanță.

149. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Din punct de vedere material, competența aparține judecătoriei, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, judecătoria judecă în primă instanță cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv. Prin urmare, având în vedere că valoarea promisiunii a cărei rezoluțiune se solicită este de 200.000 de lei, rezultă că judecătoria este competentă în soluționarea cererii. Menționăm faptul că restituirea avansului în cuantum de 100.000 de lei constituie un capăt accesoriu de cerere care nu este de natură a aduce modificări în planul competenței instanței nici în situația în care capătul principal de cerere privind rezoluțiunea ar fi depășit plafonul de 200.000 de lei, caz în care competența ar fi aparținut tribunalului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece competența de soluționare a cererii din punct de vedere material aparține judecătoriei (a se vedea explicația de la varianta de la litera A).

Din punct de vedere teritorial, cererea având ca obiect rezoluțiunea unei promisiuni de vânzare și restituirea avansului este o cerere personală, astfel încât competența de soluționare a cererii aparține instanței de la domiciliul pârâtului, potrivit regulii de drept comun în materia competenței [art. 107 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea are ca obiect rezoluțiunea unei promisiuni de vânzare, fiind o cerere personală. Pentru a fi reală, trebuia transmis dreptul real, însă în speță, părțile au stabilit ca în viitor să vândă/să cumpere bunul imobil – obiect al promisiunii –, ceea ce înseamnă că acesta nu s-a transmis. Ca atare, competența teritorială de soluționare a cererii nu va aparține instanței de la locul situării imobilului (art. 117 CPC), ci instanței de la domiciliul pârâtului.

150. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece redă conținutul art. 99 alin. (1) teza I CPC, potrivit căruia, atunci când reclamantul sesizează instanța cu mai multe capete principale de cerere întemeiate pe fapte ori cauze diferite, fără o strânsă legătură între ele, competența materială se stabilește în raport cu valoarea sau, după caz, cu natura ori obiectul fiecărei pretenții în parte.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă reclamantul a sesizat instanța cu mai multe capete principale de cerere întemeiate pe fapte ori cauze diferite, fără o strânsă legătură între ele, iar unul dintre capetele de cerere este de competența materială a altei instanțe, instanța

sesizată va dispune disjungerea și declinarea în mod corespunzător a competenței, conform art. 99 alin. (1) teza a II-a CPC, și nu cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, și anume că instanța nu poate dispune disjungerea și declinarea competenței.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicațiile de la variantele de răspuns de la literele A și B. De asemenea, varianta de răspuns corespunde unei ipoteze diferite, și anume aceleia în care mai multe capete principale de cerere, întemeiate pe un titlu comun ori având aceeași cauză sau chiar cauze diferite, dar aflate în strânsă legătură, au fost deduse judecății printr-o unică cerere de chemare în judecată, caz în care instanța competentă să le soluționeze se determină ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt, conform art. 99 alin. (2) CPC.

151. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit enunțului, reclamantul formulează o cerere în pretenții, urmărind valorificarea unui drept de creanță rezultat din neexecutarea obligației contractuale de către pârât, astfel încât competența aparține fie instanței de la domiciliul/sediul pârâtului (art. 107 CPC, regula generală în materia competenței teritoriale), fie instanței de la locul prevăzut în contract pentru executarea chiar în parte a obligației [art. 113 alin. (1) pct. 3 CPC]. Fiind în prezența unui caz de competență teritorială alternativă, alegerea instanței care urmează a soluționa litigiul aparține reclamantului, potrivit art. 116 CPC, iar prin introducerea cererii de chemare în judecată la instanța locului prevăzut în contract pentru executarea obligației de plată, pârâtul nu ar mai putea invoca necompetența teritorială alternativă a instanței.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, judecătoria soluționează în primă instanță cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv, însă la stabilirea competenței în raport de criteriul valoric *nu sunt avute în vedere accesoriile pretenției principale, precum dobânzile, penalitățile*, conform art. 98 alin. (2) CPC, ci, potrivit art. 98 alin. (1) CPC, doar valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere. Potrivit enunțului, valoarea debitului principal solicitat de către reclamant este în cuantum de 150.000 de lei, ceea ce determină competența materială a judecătoriei. Prin urmare, nu se justifică invocarea de către pârât a necompetenței materiale a instanței, având în vedere că judecătoria sesizată de către reclamant este instanța competentă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicația oferită la varianta de răspuns de la litera B.

152. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

La stabilirea competenței materiale a instanței după valoarea obiectului cererii introductive de instanță este *avută în vedere valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere*, conform dispozițiilor art. 98 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În vederea stabilirii valorii, nu vor fi avute în vedere accesoriile pretenției principale, precum dobânzile, penalitățile, fructele, cheltuielile sau altele asemenea, indiferent de data scadenței, *și nici prestațiile periodice ajunse la scadență în cursul judecății*, potrivit dispozițiilor art. 98 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicațiile de la variantele de la literele A și B.

153. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Față de datele speței, prin raportare la care reclamanta solicită instanței constatarea nulității absolute a contractului de asigurare nr. Y/2020, sunt incidente prevederile art. 107 coroborate cu cele ale art. 113 alin. (1) pct. 3 CPC, conform cărora, în afara domiciliului/sediului pârâtei, în cererile privind executarea, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui contract, competența teritorială de soluționare a cauzei aparține și instanței locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației. Prin urmare, reclamanta are posibilitatea de a introduce cererea de chemare în judecată la instanța de la sediul pârâtei societăți de asigurare sau la instanța de la locul prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației. Faptul că una dintre părți este o societate de asigurări și se solicită constatarea nulității absolute a unui contract de asigurare nu determină incidența prevederilor art. 115 CPC, întrucât acestea au în vedere cererile de despăgubiri rezultate ca urmare a producerii riscului asigurat.

Ca atare, varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, variantele de la literele A și B fiind greșite.

154. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, chiar dacă rata din preț este în cuantum de 100.000 de lei, potrivit art. 101 CPC, competența materială se stabilește în raport de valoarea contractului a cărui nulitate se solicită, respectiv suma de 230.000 de lei, așadar, competent să judece în primă instanță este tribunalul. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 101 alin. (1) și (2) CPC, în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecății, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea având ca obiect repunerea părților în situația anterioară este o cerere accesorie cererii privind constatarea nulității absolute a contractului, competența urmând a fi stabilită în raport de cererea principală, conform dispozițiilor art. 123 alin. (1) CPC. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea accesorie (având ca obiect repunerea părților în situația anterioară) se soluționează de către instanța competentă pentru soluționarea cererii principale (ce are ca obiect constatarea nulității absolute a contractului în valoare de 230.000 de lei).

155. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Cererea prin care se solicită instanței constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare a unui bun imobil este o cerere personală imobiliară, întrucât prin intermediul unei astfel de cereri se urmărește valorificarea unui drept personal/de creanță referitor la un imobil. Ca atare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Valoarea contractului a cărui nulitate se solicită a fi constatată este de 250.000 de lei, ceea ce determină competența materială a tribunalului în soluționarea cererii, conform interpretării *per a contrario* a dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. k) CPC. Astfel, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Având în vedere că cererea este una personală imobiliară, competența nu aparține instanței de la locul situării bunului imobil, ci instanței de la domiciliul/sediul pârâtului, conform dispozițiilor art. 107 CPC, ceea ce determină ca răspunsul de la litera C să fie greșit.

156. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Având în vedere valoarea pretențiilor din cererea de chemare în judecată de 150.000 de lei, prin raportare la dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, instanța competentă din punct de vedere material să soluționeze pricina este judecătoria. În ceea ce privește competența teritorială, potrivit prevederilor art. 107 coroborate cu ale art. 115 alin. (1) pct. 1 CPC, în materie de asigurare, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face la instanța de la domiciliul/sediul pârâtului sau la instanța în circumscripția căreia se află domiciliul sau sediul asiguratului, fiind un caz de competență alternativă. Chiar dacă prin contractul de vânzare prin care reclamantul a dobândit imobilul părțile contractante au ales competența în favoarea Tribunalului Constanța pentru orice litigiu privind eventualele despăgubiri provocate ca urmare a activității restaurantului vecin, devin incidente prevederile art. 115 alin. (2) CPC, o astfel de clauză fiind considerată nescrisă, întrucât alegerea de competență este făcută înainte de nașterea dreptului la despăgubiri. Prin urmare, aceasta se înlocuiește de drept cu dispozițiile legale aplicabile, competența aparținând instanței de la domiciliul/sediul pârâtului sau instanței de la domiciliul/sediul asiguratului. Față de datele speței, reclamantul a ales Judecătoria Sibiu (instanța de la domiciliul său, acesta având calitatea de asigurat), aceasta devenind instanța competentă să soluționeze pricina.

Prin raportare la explicațiile de mai sus, variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite.

157. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Instanța a procedat în mod greșit admițând excepția de necompetență teritorială în absența legalei citări a uneia dintre părți. Însă această neregularitate nu ar putea fi înlăturată prin exercitarea căii de atac, întrucât hotărârea de declinare a competenței nu este supusă niciunei căi de atac, conform dispozițiilor art. 132 alin. (3) CPC.

Prin raportare la explicația de mai sus, varianta de răspuns de la litera A este corectă, cea de la litera B fiind greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea în revendicare imobiliară este o cerere reală care atrage o competență teritorială exclusivă în favoarea instanței în circumscripția căreia este situat imobilul, fiind incidente dispozițiile art. 117 alin. (1) CPC. Față de datele speței, în mod eronat Judecătoria J., care este instanța de la locul situării imobilului, a admis excepția de necompetență teritorială, declinând competența în favoarea Judecătoriei T., ca instanță de la domiciliul pârâtului. În această situație, fiind în prezența încălcării unei norme de competență de ordine publică, reclamatul AA poate invoca, în condițiile legii, excepția de necompetență teritorială în fața Judecătoriei T.

158. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Din punct de vedere material, competența de soluționare a cauzei aparține tribunalului, iar nu judecătoriei. Aceasta, întrucât, conform art. 94 pct. 1 lit. k) CPC, judecătoria soluționează în primă instanță cererile evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 de lei inclusiv, or, reclamantul a pretins prin cererea de chemare în judecată despăgubiri în cuantum de 250.000 de lei, ceea ce determină competența de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului. Prin urmare, Judecătoria Sectorului 1 București sesizată de către reclamant va admite excepția de necompetență și va declina competența în favoarea Tribunalului București. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Excepția de necompetență materială (ca și excepția de necompetență teritorială exclusivă) trebuie invocată de părți ori de instanță la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, conform dispozițiilor art. 130 alin. (2) CPC. Ca atare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, dacă Judecătoria Sectorului 1 București se declară necompetentă (deci admite excepția de necompetență materială), *hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac*, prin raportare la prevederile art. 132 alin. (3) CPC.

159. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, potrivit art. 104 alin. (1) CPC, în cererile având ca obiect un drept de proprietate sau alte drepturi reale asupra unui imobil, valoarea se determină în funcție de cea impozabilă, stabilită potrivit legislației fiscale.

La data concursului, varianta de răspuns de la litera B era indicată în barem ca fiind greșită, întrucât era în contradicție cu regula instituită de art. 105 CPC, care prevedea că, în materie de moștenire, competența după valoare se determină fără scăderea sarcinilor sau datoriilor moștenirii.

NB! Varianta de răspuns de la litera B redă textul art. 105 CPC, care a fost abrogat prin Legea nr. 310/2018. Cu privire la această variantă de răspuns, menționăm că, potrivit art. 94 lit. j[1]) CPC (introdus prin Legea nr. 310/2018), competența de a judeca cererile în materie de moștenire, indiferent de valoare, revine judecătoriei. Astfel, varianta de răspuns continuă și în prezenta reglementare să fie greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în conformitate cu exigențele impuse de art. 102 CPC, în raport de care, când prin acțiune se cere plata unei părți dintr-o creanță, valoarea cererii se socotește după partea pretinsă de reclamant ca fiind exigibilă, text legal preluat ca atare și în conținutul variantei de răspuns.

160. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în stabilirea competenței materiale, valoarea obiectului se stabilește prin raportare la pretenția mai mare, în speță fiind aplicabile dispozițiile art. 99 alin. (2) CPC, conform cărora, în cazul în care mai multe capete principale de cerere având aceeași cauză sau chiar cauze diferite (în speță cauzele fiind diferite), dar aflate în strânsă legătură (același comision de risc), au fost deduse judecății printr-o unică cerere de chemare în judecată, instanța competentă să le soluționeze se determină ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt. Or, în speța de față, fiecare dintre pretenții are valoarea de 150.000 de lei, ceea ce determină competența judecătoriei, raportat la dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. k) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, potrivit textului legal menționat la explicația de la varianta de răspuns de la litera A, competența stabilindu-se prin raportare la acea pretenție care are o valoare mai mare, iar nu prin cumularea valorii comisioanelor de risc, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicațiile de la varianta de la litera A.

161. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 112 alin. (2) CPC, dacă un pârât a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, oricare dintre pârâți poate invoca necompetența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, atunci când cererea de chemare în judecată a fost formulată împotriva mai multor pârâți persoane fizice, dacă printre pârâți sunt și obligați accesoriu, cererea se poate introduce la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali [art. 112 alin. (1) CPC], nu și debitorii accesorii, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul doar în situația în care niciunul dintre pârâți nu ar avea reședința cunoscută (implicit, nici domiciliul), conform prevederilor art. 108 CPC, nu însă și în ipoteza variantei de răspuns în cuprinsul căreia se menționează că unul dintre pârâți are domiciliul cunoscut, caz în care sunt incidente prevederile art. 107 alin. (1) CPC, cererea urmând a fi introdusă la instanța în a cărei circumscripție domiciliază acesta.

162. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, potrivit art. 116 CPC, în raport de care, în cazul competenței teritoriale alternative, reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente. Astfel, prin introducerea cererii de chemare în judecată, el este cel care determină competența instanței.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, aspect ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a art. 116 CPC. Reclamantul fiind cel care sesizează instanța, este firesc ca lui să îi aparțină alegerea de competență, iar nu pârâtului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, pârâtul având posibilitatea de a invoca necompetența relativă prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [art. 130 alin. (3) CPC], doar în măsura în care instanța sesizată de reclamant nu este una dintre cele competente. Or, în varianta de răspuns se menționează, în mod eronat, că instanța va declina competența în favoarea altei instanțe deopotrivă competente. Prin urmare, în varianta menționată, instanța va respinge excepția de necompetență, alegerea de competență aparținând reclamantului.

163. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu în toate situațiile competența teritorială este alternativă atunci când cererea de chemare în judecată este îndreptată împotriva unei persoane juridice de drept privat care are un dezmembrământ fără personalitate juridică, ci doar dacă vizează obligații ce urmează a fi executate în acel loc (al dezmembrământului) sau care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentantul dezmembrământului ori din fapte săvârșite de acesta (art. 109 CPC). Pentru celelalte situații se aplică regula înscrisă în cuprinsul dispozițiilor art. 107 CPC, competența aparținând instanței de la sediul persoanei juridice.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind incidente dispozițiile art. 109 CPC, în raport de care, pe lângă instanța în circumscripția căreia își are sediul pârâtul, cererea de chemare în judecată împotriva unei persoane juridice de drept privat se poate introduce și la instanța locului unde ea are un dezmembrământ fără personalitate juridică, pentru obligațiile ce urmează a fi executate în acel loc sau care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentantul dezmembrământului ori din fapte săvârșite de acesta, fiind un caz de competență teritorială alternativă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicațiile date la variantele de răspuns de la literele A și B.

164. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Cererea de chemare în judecată împotriva unei asociații, societăți sau altei entități fără personalitate juridică, constituită potrivit legii, se poate introduce *la instanța competentă pentru persoana căreia,*

potrivit înțelegerii dintre membri, i s-a încredințat conducerea sau administrarea acesteia. În lipsa unei asemenea persoane, cererea se va putea introduce la instanța competentă pentru oricare dintre membrii entității respective, conform dispozițiilor art. 110 CPC. Prin urmare, o astfel de cerere nu în toate cazurile se introduce la instanța competentă teritorial pentru oricare dintre membrii entității respective, ci doar atunci când nu există o persoană căreia să i se fi încredințat conducerea sau administrarea asociației, societății sau altei entități fără personalitate juridică. De aceea, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, potrivit dispoziției legale din cuprinsul art. 110 CPC. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. A se vedea explicația de la varianta de la litera A.

165. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Cererea de chemare în judecată având ca obiect predarea imobilul ce formează obiectul contractului de închiriere este o cerere *personală imobiliară* care se soluționează de instanța de la domiciliul pârâtului (art. 107 CPC).

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, în timp ce varianta de la litera C este corectă.

166. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererile reale sunt acelea prin care se urmărește *valorificarea unui drept real sau apărarea posesiei unui bun* și se subclasifică în cereri reale mobiliare și imobiliare. Cererile reale mobiliare sunt acelea care au ca obiect un bun mobil și care, de regulă, se soluționează de instanța în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, conform art. 107 alin. (1) CPC (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 269).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cererile reale imobiliare sunt acelea care au ca obiect un bun imobil sau când posesia poartă asupra unui imobil. Din punct de vedere al competenței, acestea se soluționează de către instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul, conform art. 117 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Cererile personale imobiliare se soluționează de către instanța de la domiciliul pârâtului sau, potrivit dispozițiilor art. 113 alin. (1) pct. 3, 4 și 5 CPC, de către:

– instanța locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației, în cazul cererilor privind executarea, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui contract;

– instanța locului unde se află imobilul, pentru cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locațiune a imobilului;

– instanța locului unde se află imobilul, pentru cererile în prestație tabulară, în justificare tabulară sau în rectificare tabulară.

Prin urmare, competența de soluționare a cererilor personale imobiliare, pentru niciuna dintre ipotezele de mai sus, nu aparține exclusiv instanței în a cărei circumscripție este situat imobilul, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

167. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea în evacuare este o cerere personală imobiliară, prin intermediul căreia se urmărește valorificarea dreptului de creanță corelativ obligației detentorului precar de a restitui bunul la data încetării raportului juridic care îi conferea dreptul de folosință a imobilului (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 232). Prin urmare, competența de soluționare a cererii de evacuare întemeiate pe dispozițiile dreptului comun se soluționează în primă instanță, conform dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. d) coroborat cu art. 107 alin. (1) CPC, de judecătoria de la domiciliul pârâtului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea de revendicare a imobilului formulată de către un terț împotriva moștenitorilor defunctului este o cerere reală imobiliară care se soluționează de către instanța de la locul situării imobilului, potrivit dispozițiilor art. 117 CPC, fiind un caz de competență teritorială exclusivă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea prin care se solicită constatarea inexistenței dreptului de proprietate al pârâtului asupra imobilului este o cerere în constatarea inexistenței unui drept, care se soluționează de instanța competentă să soluționeze cererea în realizarea dreptului. Astfel,

conform dispozițiilor art. 125 CPC. În cererile pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului. Având în vedere că cererea în realizarea dreptului ar fi cererea în revendicare imobiliară, care este o cerere reală imobiliară, competența de soluționare a acesteia aparține instanței de la locul situării imobilului.

| 168. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 113 alin. (1) pct. 4 CPC, pe lângă instanța de la domiciliul sau sediul pârâtului, pentru cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locațiune a imobilului, competența aparține și instanței locului unde se află imobilul, alegerea instanței competente aparținând reclamantului. Ca atare, competența este alternativă, iar nu exclusivă, stabilită doar în favoarea instanței în circumscripția căreia se află situat imobilul, așa cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 127 alin. (2) CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018), în cazul cererii introduse împotriva unui judecător care ar fi de competența instanței la care acesta își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.

Prin *Decizia nr. 7/2016* (M. Of. nr. 461 din 22.06.2016), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (3) CPC, a stabilit: ***I. Sintagma „instanța la care își desfășoară activitatea" din cuprinsul art. 127 alin. (1) CPC trebuie interpretată restrictiv, în sensul că se referă la situația în care judecătorul își desfășoară efectiv activitatea în cadrul instanței competente să se pronunțe asupra cererii de chemare în judecată în primă instanță. II. Art. 127 alin. (1) și (3) CPC trebuie interpretat, sub aspectul noțiunii de „grefier", în sensul că este aplicabil și în cazul reclamanților care fac parte din personalul auxiliar de specialitate (grefier) la parchetele de pe lângă instanțele judecătorești.***

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

| 169. Răspuns: C *(admitere INM, 2013)*

Varianta de la litera A este greșită, întrucât cererea având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorului constituie un caz de competență teritorială alternativă, potrivit art. 113 alin. (1) pct. 8 CPC, în raport de care, în afară de instanțele prevăzute la art. 107-112 CPC, mai este competentă și instanța domiciliului consumatorului, în cererile având ca obiect executarea, constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist sau în cererile având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorilor. Așadar, prin raportare la explicația oferită, putem conchide că și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de la litera C este corectă, prin aplicarea art. 113 alin. (1) pct. 8 CPC, deja citat, coroborat cu art. 116 CPC, care prevede că reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente, ceea ce înseamnă că reclamantul (consumatorul) este cel care face alegerea de competență. Totuși, părțile pot conveni alegerea instanței competente numai după nașterea dreptului la despăgubire, orice convenție contrară fiind considerată nescrisă [art. 126 alin. (2) CPC].

| 170. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Din punct de vedere material, competența de a judeca în primă instanță aparține tribunalului, valoarea obiectului cererii de chemare în judecată depășind plafonul de 200.000 de lei până la care competența aparține judecătoriei [art. 94 pct. 1 lit. k) CPC]. Din punct de vedere teritorial, întrucât ipoteza are în vedere cazul de competență teritorială alternativă din cuprinsul art. 113 alin. (1) pct. 8 CPC, competența aparține atât instanței de la domiciliul pârâtului profesionist, cât și instanței de la domiciliul reclamantului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 113 alin. (1) pct. 3 coroborate cu cele ale art. 94 pct. 1 lit. k) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, având în vedere valoarea obiectului cererii de chemare în judecată. A se vedea și explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

| 171. Răspuns: A *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 118 alin. (1) pct. 1 CPC, în materie de moștenire, până la ieșirea din indiviziune, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare, intrând în această categorie și cererea având ca obiect anularea certificatului de moștenitor.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât art. 118 alin. (1) pct. 2 CPC prevede că, în materie de moștenire, până la ieșirea din indiviziune, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului cererile privitoare la moștenire și la sarcinile acesteia, precum și cele privitoare la pretențiile pe care moștenitorii le-ar avea unul împotriva altuia, iar prin raportare la acest text legal, acesta nu se aplică în cazul în care moștenitorii valorifică drepturi culese din succesiune împotriva terților debitori ai lui *de cuius*, ci, într-o astfel de situație, competența teritorială se stabilește potrivit regulii de drept comun sau, după caz, potrivit altor norme legale incidente (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 290).

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, deoarece cazul de competență teritorială exclusivă prevăzut în cuprinsul art. 118 alin. (1) pct. 3 CPC are în vedere ipoteza în care cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului sunt îndreptate împotriva vreunuia dintre moștenitori sau împotriva executorului testamentar. Prin urmare, textul nu își mai găsește aplicarea dacă moștenitorii îl cheamă în judecată pe un creditor al succesiunii (pentru rezoluțiunea unui contract încheiat între creditor și defunct), în acest caz competența teritorială determinându-se potrivit regulilor dreptului comun.

| 172. Răspuns: A *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 118 alin. (1) pct. 1 CPC, în materie de moștenire, *până la ieșirea din indiviziune*, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare. Din analiza textului legal rezultă că cererile privind validitatea dispozițiilor testamentare (cererea având ca obiect anularea certificatului de moștenitor fiind o astfel de cerere) sunt de competența instanței ultimului domiciliu al defunctului în măsura în care aceasta este formulată până la ieșirea din indiviziune. După acest moment, competența se stabilește potrivit regulilor de drept comun.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul cererilor având ca obiect stabilirea paternității, competența teritorială este alternativă, iar nu exclusivă, reclamantul având de ales între instanța de la domiciliul pârâtului și instanța de la domiciliul său, potrivit regulii instituite în cuprinsul art. 113 alin. (1) pct. 1 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Contestația se introduce la instanța de executare, conform art. 714 alin. (1) CPC, adică la judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel [art. 651 alin. (1) CPC], și nu la locul unde se situează imobilul.

| 173. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Întrebarea are în vedere cazurile de competență teritorială exclusivă a instanței de la locul ultimului domiciliu al defunctului prevăzute de art. 118 alin. (1) CPC, în raport de care, *în materie de moștenire, până la ieșirea din indiviziune, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului: 1. cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare; 2. cererile privitoare la moștenire și la sarcinile acesteia, precum și cele privitoare la pretențiile pe care moștenitorii le-ar avea unul împotriva altuia; 3. cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului împotriva vreunuia dintre moștenitori sau împotriva executorului testamentar.*

De menționat că, pe de o parte, cererile la care se referă art. 118 CPC sunt date în competența instanței ultimului domiciliu al defunctului până la ieșirea din indiviziune (deci până la efectuarea partajului, inclusiv această cerere fiind soluționată tot în raport de dispozițiile art. 118 CPC, întrucât doar după efectuarea partajului încetează starea de indiviziune), iar, pe de altă parte, nu intră sub incidența art. 118 CPC cererile pe care moștenitorii le au unul împotriva celuilalt dacă aceste pretenții nu sunt în legătură cu moștenirea, cererile prin care moștenitorii valorifică drepturi culese din succesiune împotriva terților debitori ai defunctului sau prin care moștenitorii formulează cereri împotriva unui creditor al succesiunii.

În acest context, varianta de la litera A nu este corectă, întrucât nu intră sub incidența normei prevăzute de art. 118 CPC cererile prin care moștenitorii valorifică drepturi culese din succesiune împotriva terților [GH.L. ZIDARU, în V.M. CIOBANU, M. NICOLAE (coord.), *op. cit.*, p. 459], în acest caz competența teritorială stabilindu-se potrivit regulii de drept comun sau, după caz, potrivit altor norme legale incidente (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 290).

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă în considerarea celor mai sus expuse, având în vedere că ipoteza privește orice cereri mobiliare sau imobiliare formulate de terți împotriva moștenitorilor, ceea ce înseamnă că intră în această categorie inclusiv cererile formulate în legătură cu pretenții care nu decurg din moștenire și astfel nu intră sub incidența art. 118 alin. (1) pct. 2 prima ipoteză CPC. De asemenea, o astfel de cerere nu se regăsește nici în cuprinsul art. 118 alin. (1) pct. 2 teza a II-a CPC, întrucât nu vizează cererile formulate de către moștenitori unii împotriva celorlalți derivând din pretenții legate de moștenire.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece cererile prin care creditorii personali ai defunctului valorifică drepturi din contracte încheiate cu acesta din urmă intră sub incidența art. 118 alin. (1) pct. 3 CPC (*idem*, p. 458).

174. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 126 alin. (1) CPC rezultă că alegerea de competență nu este posibilă în cererile referitoare la persoane, ci numai în procesele privitoare la bunuri și la alte drepturi de care acestea pot să dispună. Prin urmare, părțile nu pot alege care instanță este competentă să judece o cerere referitoare la filiație.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, ca regulă, în cazul încălcării competenței teritoriale alternative, excepția de necompetență poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [art. 130 alin. (3) CPC]. Cu toate acestea, atunci când *competența teritorială alternativă este de ordine publică, necompetența va putea fi invocată atât de reclamant, cât și de instanță din oficiu, precum și de procuror, în cazurile în care participă la judecată*. Este vorba despre procesele privitoare la persoane sau la alte drepturi de care părțile nu pot să dispună, cum sunt cele vizate de prevederile art. 113 alin. (1) pct. 1 (în cererile referitoare la filiație) sau art. 114 alin. (2) CPC. În aceste cazuri, dat fiind obiectul acestor cereri, chiar dacă este alternativă, competența este absolută, soluție ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 126 alin. (1) CPC (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 274).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind conformă cu art. 113 alin. (1) pct. 1 CPC, întrucât, în ipoteza unei competențe teritoriale alternative (cum este cazul cererilor privitoare la filiație), reclamantul are posibilitatea de a introduce cererea la instanța competentă potrivit dreptului comun (de la domiciliul pârâtului) sau la instanța de la domiciliul său.

175. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, într-adevăr, competența teritorială este exclusivă în cazul pricinilor referitoare la persoane [aspect ce rezultă din interpretarea *per a contrario* a art. 126 alin. (1) CPC] ori de câte ori nu există o altă prevedere. Însă, conform art. 114 alin. (1) CPC, dacă legea nu prevede altfel, cererile privind ocrotirea persoanei fizice date de Codul civil în competența instanței de tutelă și de familie se soluționează de instanța în a cărei circumscripție teritorială își are domiciliul sau reședința persoana ocrotită. Prin urmare, cererea prin care se solicită stabilirea locuinței minorului și a modalității de exercitare a autorității părintești intră sub incidența art. 114 alin. (1) CPC, urmând a fi soluționată de instanța în circumscripția căreia se află domiciliul persoanei ocrotite, respectiv Judecătoria Câmpina.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, incidente în speță fiind dispozițiile art. 114 alin. (1) CPC. A se vedea, în completare, și explicațiile de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece competența se stabilește în raport de cererea principală (art. 123 CPC), iar nu de cea reconvențională, care este o cerere incidentală. Astfel, conform art. 123 alin. (1) CPC, cererile accesorii, adiționale, precum și cele incidentale se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești. În speță, cererea reconvențională va fi soluționată de instanța învestită cu soluționarea cererii principale, respectiv Judecătoria Câmpina.

Mai mult decât atât, potrivit datelor speței, reclamanta nu a sesizat instanța cu o cerere având ca obiect obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere, pentru a fi incidente prevederile art. 113 alin. (1) pct. 2 CPC, care stabilesc o competență teritorială alternativă între instanța de la domiciliul pârâtului și cea a reclamantului, ci a solicitat stabilirea locuinței minorului și a modalității de exercitare a autorității părintești, competența aparținând din punct de vedere material și teritorial Judecătoriei Câmpina, conform art. 114 alin. (1) CPC.

176. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererea având ca obiect doar stabilirea masei succesorale și a cotelor succesorale este o acțiune în constatare, iar conform art. 125 CPC, pentru acțiunea în constatare competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având ca obiect realizarea dreptului. Or, cererea specifică în realizare, în materie de succesiune, este partajul, care, potrivit art. 94 alin. (1) lit. j) CPC, este de competența în primă instanță a judecătoriei, indiferent de valoarea obiectului cererii de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece este admisibilă cererea în constatare având ca obiect stabilirea compunerii masei succesorale și a cotelor succesorale, având în vedere faptul că este posibil ca reclamantul să nu dorească și ieșirea din indiviziune. Teza contrară ar conduce la concluzia, de neacceptat, a negării stării de indiviziune înseși, fiindcă imediat succesorii ar trebui să ceară și partajul. Or, dacă nimeni nu poate fi obligat să rămână în indiviziune, nu există niciun text legal care să oblige, de principiu, la sistarea indiviziunii [V.M. CIOBANU, ÎN V.M. CIOBANU, M. NICOLAE (coord.), *op. cit.*, p. 171, pct. 23 și 24].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 118 alin. (1) CPC, cererile în materie de moștenire, până la ieșirea din indiviziune, sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului. Prin urmare, cererile la care se referă art. 118 CPC sunt date în competența instanței ultimului domiciliu al defunctului până la ieșirea din indiviziune (deci până la efectuarea partajului; or, cererea în constatare având ca obiect stabilirea compunerii masei succesorale și a cotelor succesorale este o cerere anterioară formulării partajului, astfel încât competența în soluționarea acesteia revine instanței de la ultimul domiciliu al defunctului).

177. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cererile promovate de un consumator împotriva unui profesionist având ca obiect denunțarea unilaterală a contractului încheiat între cele două părți, cererea poate fi introdusă atât la instanța de la sediul pârâtului (art. 107 CPC), cât și la instanța domiciliului consumatorului, conform art. 113 alin. (1) pct. 8 CPC, în cererile având ca obiect executarea, constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist sau în cererile având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorilor.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, prin raportare la dispozițiile art. 121 CPC, cererile formulate de un profesionist împotriva unui consumator pot fi introduse numai la instanța domiciliului consumatorului, însă, după nașterea dreptului la despăgubiri, părțile pot conveni ca o altă instanță să soluționeze litigiul [art. 126 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece dispozițiile art. 126 alin. (2) CPC prevăd expres faptul că, în litigiile din materia protecției drepturilor consumatorilor, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, părțile pot conveni alegerea instanței competente, în condițiile prevăzute la alin. (1) CPC, numai după nașterea dreptului la despăgubire, orice convenție contrară fiind considerată nescrisă. Prin urmare, părțile pot alege în mod valabil o altă instanță să soluționeze litigiul dintre ele numai după nașterea dreptului la despăgubiri, iar nu înaintea acestui moment, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

178. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 126 alin. (1) CPC, părțile pot conveni în scris sau, în cazul litigiilor născute, și prin declarație verbală în fața instanței ca procesele privitoare la bunuri și la alte drepturi de care acestea pot să dispună să fie judecate de alte instanțe decât acelea care, potrivit legii, ar fi competente teritorial să le judece, în afară de cazul

când această competență este exclusivă, iar conform alin. (2) al aceluiași articol, în litigiile din materia protecției drepturilor consumatorilor, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, părțile pot conveni alegerea instanței competente, în condițiile prevăzute la alin. (1), numai după nașterea dreptului la despăgubire, orice convenție contrară fiind considerată nescrisă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, părțile având posibilitatea alegerii de competență a instanței doar din punct de vedere teritorial, nu și material, aspect care rezultă din sintagma „ar fi competente teritorial să le judece" folosită de legiuitor în cuprinsul art. 126 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, deși art. 121 CPC instituie un caz de competență teritorială exclusivă în favoarea instanței de la domiciliul consumatorului în cererile formulate de către un profesionist împotriva consumatorului, art. 126 alin. (2) CPC instituie excepția, părțile putând alege o altă instanță decât cea de la domiciliul consumatorului în vederea soluționării cauzei, însă această alegere de competență nu poate avea loc decât după nașterea dreptului la despăgubiri.

179. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

În litigiile din materia drepturilor consumatorilor, cererea de chemare în judecată promovată de un profesionist (AA) împotriva unui consumator (BB) atrage o competență teritorială exclusivă în favoarea instanței de la domiciliul consumatorului. Astfel, conform prevederilor art. 121 CPC, cererile formulate de un profesionist împotriva unui consumator pot fi introduse numai la instanța domiciliului consumatorului (în speță, instanța de la domiciliul pârâtului BB). Într-adevăr, art. 113 alin. (1) pct. 8 CPC instituie un caz de competență teritorială alternativă între instanța de la domiciliul pârâtului și cea de la sediul profesionistului, însă doar pentru acele situații în care cererea de chemare în judecată are ca obiect executarea, constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractului încheiat cu un profesionist sau în cererile având ca obiect repararea pagubelor produse consumatorilor, text care nu este incident, față de datele speței.

Față de explicația de mai sus, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, cea de la litera C fiind corectă.

180. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece ne aflăm în cazul de competență teritorială de ordine privată, potrivit art. 129 alin. (3) CPC, și alternativă, conform art. 113 alin. (1) pct. 4 CPC. Așadar, excepția de necompetență teritorială de ordine privată trebuie invocată, potrivit art. 130 alin. (3) CPC, doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii. O cerere de predare a imobilului dat în locațiune este o cerere în care întâmpinarea este obligatorie, deci invocarea la primul termen de judecată este tardivă, excepția trebuind să fie invocată de către pârât prin întâmpinare.

Totodată, în cazurile de competență teritorială alternativă, alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente revine reclamantului (art. 116 CPC). După ce a făcut această alegere, reclamantul nu mai poate reveni asupra ei, deoarece instanța pe care a sesizat-o este competentă să soluționeze pricina, *iar pârâtul nu ar putea cere declinarea competenței și nici instanța nu ar putea să o dispună din oficiu* (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 273).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece instanța este competentă potrivit art. 113 alin. (1) pct. 4 CPC, conform căruia, în afară de instanțele prevăzute la art. 107-112 CPC, mai este competentă instanța locului unde se află imobilul, pentru cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locațiune a imobilului, cererea având ca obiect predarea imobilului dat în locațiune, promovată de reclamantul locatar, fiind o cerere ce atrage competența alternativă a instanței, alegerea de competență aparținând acestuia, care are dreptul de a opta între instanța de la domiciliul sau sediul pârâtului și instanța locului unde se află imobilul.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, pentru că reclamantul a ales în mod corect instanța de la domiciliul pârâtului (art. 107 CPC), aceasta fiind competentă alternativ cu instanța de la locul unde se află imobilul, potrivit art. 113 alin. (1) pct. 4 CPC.

181. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Competența materială de soluționare a cererii formulate de către locatar prin care solicită predarea de către locator a bunului mobil închiriat, în temeiul unui contract de locațiune încheiat pentru o durată de 2 ani, prin care s-a stipulat o chirie în cuantum de 10.000 de lei lunar, aparține judecătoriei, aceasta stabilindu-se prin raportare la valoarea chiriei anuale (10.000 x 12=120.000), conform dispozițiilor art. 101 alin. (3) coroborat cu art. 94 pct. 1 lit. k) CPC.

Din punct de vedere teritorial, fiind o cerere personală imobiliară, competența se stabilește potrivit dreptului comun, instanța competentă fiind cea de la domiciliul pârâtului, potrivit art. 107 alin. (1) CPC.

Astfel, prin raportare la explicațiile de mai sus, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce variantele de la literele A și C sunt greșite.

5.2. Incidente procedurale privitoare la instanța sesizată

182. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 135 alin. (4) CPC, instanța competentă să judece conflictul va hotărî, în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o hotărâre definitivă, deci fără citarea părților, cum se menționează în mod eronat în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, conform art. 135 alin. (1) CPC, în raport de care conflictul de competență ivit între două instanțe judecătorești se soluționează de instanța imediat superioară și comună instanțelor aflate în conflict.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 135 alin. (2) CPC, nu se poate crea conflict de competență cu Înalta Curte de Casație și Justiție, ceea ce înseamnă că hotărârea de declinare a competenței sau de stabilire a competenței pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este obligatorie pentru instanța de trimitere.

183. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conflictul de competență ivit între două instanțe judecătorești se soluționează de către instanța superioară și comună celor aflate în conflict [art. 135 alin. (1) CPC]. Aceste dispoziții se aplică și în cazul în care conflictul se ivește între două secții specializate ale aceleiași instanțe, urmând ca acesta să fie soluționat de secția instanței corespunzătoare celei înaintea căreia s-a ivit conflictul [art. 136 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât conflictul de competență, indiferent dacă este între două instanțe, un organ cu activitate jurisdicțională și instanță sau două secții specializate ale aceleiași instanțe, se soluționează fără citarea părților, potrivit art. 136 alin. (1) coroborat cu art. 135 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât instanța se pronunță asupra conflictului prin încheiere definitivă, iar nu prin încheiere nesupusă vreunei căi de atac, conform art. 136 alin. (1) coroborat cu art. 135 alin. (4) CPC.

184. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul cererilor privind obligațiile izvorâte dintr-o faptă ilicită, reclamantul are posibilitatea de a alege între instanța de la domiciliul pârâtului și cea în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul [art. 113 alin. (1) pct. 9 CPC], fiind în prezența unui caz de competență teritorială alternativă, instanța neavând posibilitatea de a invoca din oficiu excepția necompetenței teritoriale alternative, aceasta putând fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, în cazul în care aceasta nu este obligatorie, la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii [art. 130 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 131 alin. (1) CPC, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, însă verificarea competenței teritoriale se referă doar la cea exclusivă, întrucât doar pe aceasta instanța o poate invoca din oficiu, nu și la competența teritorială alternativă, care poate fi invocată doar de către pârât în condițiile art. 130 alin. (3) CPC. De menționat este că ICCJ, Completul RIL, prin *Decizia nr. 31/2019* (M. Of. nr. 133 din 19.02.2020), a stabilit că *instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței poate invoca necompetența materială procesuală dacă instanța care și-a declinat competența în favoarea sa nu a invocat excepția de necompetență în termenul legal, indiferent dacă această din urmă instanță se declarase sau nu competentă prin încheiere interlocutorie pronunțată potrivit prevederilor art. 131 alin. (1) CPC.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

185. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât hotărârea prin care se admite excepția de necompetență și se dispune trimiterea dosarului la instanța judecătorească competentă *nu este supusă niciunei căi de atac*, potrivit dispozițiilor art. 132 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În materie de asigurare, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face și la instanța în circumscripția căreia se află [art. 115 alin. (1) CPC]: 1. *domiciliul sau sediul asiguratului*; 2. bunurile asigurate; 3. locul unde s-a produs riscul asigurat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 132 alin. (4) CPC, dacă instanța se declară necompetentă și respinge cererea ca inadmisibilă, întrucât este de competența unui organ fără activitate jurisdicțională sau ca nefiind de competența instanțelor române, *hotărârea este supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară*.

186. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 135 alin. (4) CPC, *instanța competentă să judece conflictul va hotărî, în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o hotărâre definitivă*. Chiar dacă este un incident procedural, hotărârea prin care se soluționează conflictul de competență are autoritate de lucru judecat, astfel încât soluția este obligatorie pentru instanța în favoarea căreia este stabilită competența, fără a se mai putea crea ulterior un nou conflict referitor la chestiunea tranșată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece conflictul negativ de competență apare ca urmare a invocării și admiterii de către instanțe a excepției de necompetență funcțională, încheierea de admitere a excepției nefiind supusă niciunei căi de atac, conform art. 132 alin. (3) raportat la art. 136 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece *nu se poate crea conflict de competență cu Înalta Curte de Casație și Justiție* [art. 135 alin. (2) teza I CPC], hotărârea prin care această din urmă instanță își declină competența constituind atât declinator, cât și regulator de competență, astfel încât instanța stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind competentă este obligată să soluționeze pricina [art. 135 alin. (2) teza a II-a CPC].

187. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform prevederilor art. 136 alin. (3) CPC, conflictul dintre două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se soluționează de Completul de 5 judecători.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă secția civilă a curții de apel trimite cauza spre soluționare Înaltei Curți de Casație și Justiție ca urmare a declinării competenței, iar Înalta Curte de Casație și Justiție retrimite curții de apel, hotărârea de declinare a competenței sau de stabilire a competenței pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este obligatorie pentru instanța de trimitere [art. 135 alin. (2) teza a II-a CPC], aceasta fiind atât declinator, cât și regulator de competență, *neputându-se deci crea conflict de competență între Înalta Curte de Casație și Justiție și o altă instanță*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât conflictul de competență ivit între secțiile specializate ale aceleiași instanțe judecătorești se soluționează de către instanța superioară acestora, secția corespunzătoare celei înaintea căreia s-a ivit conflictul, potrivit art. 136 alin. (1) și (2) CPC.

188. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece conexarea este posibilă, chiar dacă se nesocotesc normele de competență materială, însă prin conexare nu se pot eluda normele de competență teritorială exclusivă. Astfel, art. 139 alin. (3) teza a II-a CPC stabilește că, dacă instanțele sunt de grad diferit, conexarea dosarelor se va face la instanța superioară în grad, iar alin. (4) al aceluiași articol dispune că, atunci când una dintre cereri este de competența exclusivă a unei instanțe, conexarea se face la acea instanță, dispozițiile art. 99 alin. (2) CPC fiind aplicabile. Așadar, dacă instanțele au o competență teritorială exclusivă, conexarea nu poate avea loc (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 308).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece conexarea presupune existența mai multor dosare pe rolul instanțelor judecătorești, or, dacă s-ar accepta că se pot conexa dosare cu încălcarea competenței generale, atunci s-ar ajunge la situația în care un dosar aflat pe rolul instanțelor judecătorești să poată fi conexat cu un dosar, spre exemplu, aflat în curs de soluționare de Curtea de Arbitraj, aspect inadmisibil față de dispozițiile legale în materie.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 139 alin. (3) teza a II-a CPC, conexarea poate avea loc în măsura în care competența instanțelor este de ordine privată, limitarea aplicându-se în cazul în care competența teritorială este exclusivă (a se vedea și explicația de la varianta de răspuns de la litera A).

189. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, ca regulă, conform art. 139 alin. (3) CPC, în cazul conexității, dosarul va fi trimis instanței mai întâi investite. Cu toate acestea, același articol menționează și excepția de la regulă, respectiv dacă reclamantul și pârâtul cer trimiterea lui la una dintre celelalte instanțe. Prin urmare, mențiunea „în toate cazurile" din cuprinsul variantei de răspuns determină ca aceasta să fie greșită, existând și situații de excepție.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 139 alin. (1) CPC, conform cărora, pentru asigurarea unei bune judecăți, în primă instanță este posibilă conexarea mai multor procese în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât, atunci când una dintre cereri este de competența exclusivă a unei instanțe, conexarea se face la acea instanță [art. 139 alin. (4) CPC].

190. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în conformitate cu dispozițiile art. 139 alin. (2) CPC, potrivit cărora excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, care, prin încheiere, se va pronunța asupra excepției.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, pe de o parte, inclusiv instanța, nu doar partea interesată, are posibilitatea de a invoca excepția conexității, conform art. 139 alin. (2) CPC, iar, pe de altă parte, momentul până la care se poate invoca această excepție este primul termen de judecată în fața instanței ulterior sesizate.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, pentru motivele arătate în cuprinsul explicației de la varianta de răspuns de la litera A.

191. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 139 alin. (1) CPC, pentru asigurarea unei bune judecăți, în primă instanță este posibilă conexarea mai multor procese în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură. Prin urmare, conexarea se poate dispune dacă pricinile se află în primă instanță, indiferent dacă instanțele sunt de același grad sau de grad diferit.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât excepția conexității se invocă cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, conform art. 139 alin. (2) teza I CPC, iar nu a primei instanțe, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât instanța poate invoca din oficiu excepția de conexitate. Astfel, potrivit art. 139 alin. (2) teza I, excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu.

192. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Mijlocul de invocare a conexității pe parcursul procesului civil este excepția de conexitate (excepție de procedură, absolută, dilatorie). Având în vedere caracterul absolut al acesteia, poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu, însă nu în orice stare a procesului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns de la litera A, ci *cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate* [art. 139 alin. (2) CPC]. Prin urmare, răspunsul de la litera A este greșit.

În ceea ce privește actul de procedură prin care excepția conexității este soluționată, asupra acesteia instanța se va pronunța prin încheiere (indiferent dacă o admite sau, după caz, o respinge), care *poate fi atacată numai odată cu fondul cauzei*, potrivit dispozițiilor art. 139 alin. (2) teza finală CPC. Prin urmare, varianta de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât conexitatea presupune existența a două sau mai multor dosare existente pe rolul aceleiași instanțe sau al unor instanțe diferite, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură [art. 139 alin. (1) CPC]. Totodată, din analiza aceleiași dispoziții legale rezultă că, pentru a opera conexitatea, este necesar ca *pricinile să fie în curs de soluționare în fața primei instanțe*, chiar dacă una dintre acestea este pe rolul judecătoriei, iar cealaltă pe rolul tribunalului.

| 193. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția conexității putând fi invocată de părți sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, conform dispozițiilor art. 139 alin. (2) CPC.

Încheierea prin care instanța se pronunță asupra excepției conexității poate fi atacată doar odată cu hotărârea pronunțată pe fondul cauzei [art. 139 alin. (2) teza finală CPC], iar nu pe cale separată, ceea ce determină ca varianta de răspuns de la litera B să fie greșită.

În caz de admitere a excepției conexității, ca regulă, dosarul va fi trimis instanței mai întâi investite, cu excepția cazului în care reclamantul și pârâtul cer trimiterea lui la una dintre celelalte instanțe, conform art. 139 alin. (3) CPC. Prin urmare, nu în toate cazurile dosarul se va trimite instanței mai întâi investite, astfel încât varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 194. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă instanțele sunt de grad diferit, conexarea dosarelor se va face la instanța superioară în grad [art. 139 alin. (3) teza a II-a CPC], deci conexarea acestora este posibilă, condiționat însă ca ambele pricini să se afle pe rolul primei instanțe.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu *cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate* [art. 139 alin. (2) teza I CPC], iar nu până la terminarea cercetării procesului înaintea instanței care a fost prima sesizată, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Conexitatea reprezintă mijlocul prin care se reunesc mai multe pricini între aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți, dacă între obiectul și cauza acestora există o strânsă legătură, conform prevederilor art. 139 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 195. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Atât conexitatea, cât și litispendența sunt incidente procedurale referitoare la competența instanței. Din analiza textelor art. 138 și art. 139 alin. (1) CPC rezultă că litispendența presupune două sau mai multe dosare în care există tripla identitate de părți, obiect și cauză, în timp ce conexitatea presupune două sau mai multe procese în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în condițiile art. 138 alin. (3) CPC, respectiv ale art. 139 alin. (3) CPC, atât conexitatea, cât și litispendența pot avea loc chiar dacă cererile se află pe rolul unor instanțe diferite. Prin urmare, varianta de răspuns menționează un element de asemănare între cele două incidente, iar nu de diferențiere.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât doar în cazul conexității disjungerea este posibilă. Astfel, conform dispozițiilor art. 139 alin. (5) CPC, în orice stare a judecății, procesele conexate pot fi disjunse și judecate separat, dacă numai unul dintre ele este în stare de judecată.

| 196. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform dispozițiilor art. 138 alin. (3) CPC, atunci când instanțele sunt de același grad, excepția litispendenței se invocă *înaintea instanței sesizate ulterior*, iar nu în fața primei instanțe, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Spre deosebire de conexitate, care poate fi invocată doar dacă ambele pricini se află pe rolul primei instanțe [art. 139 alin. (1) CPC], litispendența poate fi invocată dacă ambele pricini se află pe rolul instanțelor de fond, prin aceasta înțelegându-se atât prima instanță, cât și instanța de apel [art. 138 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, litispendența putând fi invocată atât de către părți, cât și de instanță din oficiu, conform art. 138 alin. (2) CPC.

| 197. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece regula anunțată este comună atât litispendenței, cât și conexității. Astfel, art. 138 alin. (3) CPC prevede că, atunci când instanțele sunt de același grad, excepția litispendenței se invocă înaintea instanței sesizate ulterior, iar art. 139 alin. (2) CPC menționează că excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate, care, prin încheiere, se va pronunța asupra excepției.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece în cazul litispendenței se prevede că excepția litispendenței poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond (deci și în fața instanței de apel), potrivit art. 138 alin. (2) CPC, iar în cazul conexității art. 139 alin. (1) CPC statuează că, pentru asigurarea unei bune judecăți, *în primă instanță* este posibilă conexarea mai multor procese în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură, deci conexarea poate opera doar în fața primei instanțe, nu și în ipoteza în care dosarul/dosarele ar fi în fața instanței de apel. Dacă în cazul conexității, prin ipoteză, este vorba despre procese diferite, în care sunt implicate uneori nu doar aceleași părți, ci și alte părți, motiv pentru care admiterea acestei excepții ar putea atrage încălcarea dreptului la apărare, în cazul litispendenței, fiind vorba despre identitatea dintre părțile mai multor cereri, nu va exista o astfel de situație dacă se permite judecarea împreună a dosarelor.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece regula enunțată este comună atât litispendenței, cât și conexității [art. 138 alin. (2) și art. 139 alin. (2) CPC], ambele excepții putând fi invocate de către părți sau de către instanță din oficiu.

| 198. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Excepția de litispendență poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu în ipoteza în care ambele cereri se află în fața instanțelor de fond (prin instanță de fond înțelegându-se atât prima instanță, cât și instanța de apel). Spre deosebire de litispendență, excepția de conexitate poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu doar în fața primei instanțe, conform dispozițiilor art. 139 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 139 alin. (2) CPC, excepția conexității poate fi invocată *cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate*. Spre deosebire de aceasta, excepția de litispendență se invocă diferit, în funcție de gradul instanței. Astfel, dacă instanțele sunt de același grad, excepția se invocă înaintea instanței sesizate ulterior, în timp ce, în situația în care instanțele sunt de grad diferit, excepția se invocă înaintea instanței de grad inferior, potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (3)-(4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, atât în cazul excepției de litispendență, cât și al conexității, se pot reuni dosare aflate la instanțe de grad diferit. Dacă în cazul litispendenței pricinile trebuie să se afle în fața instanțelor de fond, în cazul conexității acestea trebuie să fie pe rolul primei instanțe (condiția fiind îndeplinită chiar dacă una dintre pricini este, de exemplu, înregistrată pe rolul judecătoriei, iar cealaltă pe rolul tribunalului, atât timp cât ambele sunt în faza judecății în primă instanță).

| 199. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece atât litispendența, cât și conexitatea sunt excepții de procedură, dilatorii și absolute, iar nu relative, cum se menționează în mod eronat în varianta de răspuns. Astfel, conform art. 138 alin. (2) CPC, *excepția litispendenței* poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu *în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond*, iar potrivit art. 139 alin. (2) CPC, *excepția conexității* poate fi invocată de părți sau din oficiu, texte legale din analiza cărora rezultă că atât litispendența, cât și conexitatea, prin faptul că pot fi invocate de către instanță din oficiu, au caracter de excepții absolute [art. 247 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece atât conexitatea, cât și litispendența se soluționează printr-o încheiere interlocutorie, care nu poate fi atacată decât odată cu fondul cauzei, aspect prevăzut expres de dispozițiile art. 138 alin. (5) CPC, respectiv art. 139 alin. (2) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece excepția de conexitate poate fi invocată doar în primă instanță [art. 139 alin. (1) CPC], excepția litispendenței putând fi invocată oricând în fața instanțelor de fond [art. 138 alin. (2) CPC], prin instanță de fond înțelegându-se atât prima instanță, cât și instanța de apel.

200. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În cazul litispendenței, procesele reunite nu mai pot fi disjunse. Aceasta, întrucât litispendența presupune același proces în legătură cu care s-au formulat mai multe cereri la aceeași instanță sau la instanțe diferite, dar deopotrivă competente (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 309). Dacă se admite excepția, ca efect, cele două cereri vor fi judecate împreună în cadrul aceluiași dosar, pronunțându-se o singură soluție. Prin urmare, odată admisă litispendența, disjungerea cererilor nu mai este posibilă, pentru că ar putea conduce la pronunțarea unor soluții contradictorii, fiind vorba despre aceeași cerere formulată de mai multe ori, prin litispendență urmărindu-se evitarea tocmai a acestei situații.

Spre deosebire de litispendență, în cazul conexității, disjungerea este posibilă. Astfel, conform dispozițiilor art. 139 alin. (5) CPC, în orice stare a judecății, procesele conexate pot fi disjunse și judecate separat, dacă numai unul dintre ele este în stare de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 139 alin. (2) CPC, excepția conexității poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu, cel mai târziu la primul termen de judecată și numai înaintea instanței ulterior sesizate. Spre deosebire de conexitate, excepția litispendenței este invocată diferit în funcție de gradul instanței. Astfel, când instanțele sunt de același grad, excepția se invocă înaintea instanței sesizate ulterior [art. 138 alin. (3) CPC], iar când instanțele sunt de grad diferit, excepția se invocă înaintea instanței de grad inferior [art. 138 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece atât litispendența, cât și conexitatea se soluționează printr-o încheiere care nu poate fi atacată decât odată cu fondul cauzei, conform art. 138 alin. (3) și art. 139 alin. (2) teza a II-a CPC, acest element fiind de asemănare între cele două instituții, iar nu de diferențiere.

201. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, potrivit art. 138 alin. (4) CPC, atunci când instanțele sunt de grad diferit, excepția se invocă înaintea instanței de grad inferior, urmând ca, în cazul în care admite excepția invocată, să trimită dosarul instanței de fond mai înalte în grad.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, în caz de conexitate, iar nu de litispendență, cererile reunite pot fi disjunse și judecate separat în orice stare a judecății, dacă numai una dintre ele este în stare de judecată, conform art. 139 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 138 alin. (5) CPC, încheierea prin care s-a soluționat excepția litispendenței poate fi atacată numai odată cu fondul, iar potrivit art. 235 teza a II-a CPC, sunt încheieri interlocutorii acelea prin care, fără a se hotărî în totul asupra procesului, se soluționează, printre altele, excepții procesuale.

202. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât excepția de litispendență poate fi invocată, potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (2) CPC, în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond, prin instanță de fond înțelegându-se atât prima instanță, cât și instanța de apel.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, conform prevederilor art. 138 alin. (4) CPC, atunci când instanțele sunt de grad diferit, excepția de litispendență se invocă înaintea instanței de grad inferior. Dacă excepția se admite, dosarul va fi trimis de îndată instanței de fond mai înalte în grad. Prin urmare, față de datele speței, excepția de litispendență trebuie invocată în fața Judecătoriei Sectorului 1 București, iar dacă va fi admisă, cauza va fi trimisă spre soluționare Tribunalului București.

Varianta de răspuns de la litera C este singura corectă. Excepția de litispendență este o excepție de procedură, dilatorie, absolută. Caracterul absolut determină ca excepția să poate fi invocată inclusiv de către instanță din oficiu, astfel cum se menționează expres și în cuprinsul dispozițiilor

art. 138 alin. (2) CPC. Dacă excepția invocată în fața judecătoriei va fi admisă, dosarul se va trimite de îndată spre soluționare Tribunalului București, conform art. 138 alin. (4) teza a II-a CPC.

203. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece excepția litispendenței este o excepție absolută, aceasta putând fi invocată și de către instanță din oficiu, nu doar de către părți. Astfel, conform art. 138 alin. (2) CPC, excepția litispendenței poate fi invocată de părți sau de instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, atunci când instanțele sunt de același grad, excepția se invocă înaintea instanței sesizate ulterior [art. 138 alin. (3) teza I CPC], iar nu în fața primei instanțe sesizate, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, atunci când instanțele sunt de grad diferit, excepția litispendenței se invocă înaintea instanței de grad inferior, conform art. 138 alin. (4) CPC.

204. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția litispendenței fiind o excepție de procedură de ordine publică, enunțul fiind identic cu art. 138 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, având în vedere dispozițiile art. 138 alin. (3) CPC, care prevăd că, atunci când instanțele sunt de același grad, excepția se invocă înaintea instanței sesizate ulterior, iar dacă excepția se admite, dosarul va fi trimis de îndată primei instanțe investite, respectiv ale art. 138 alin. (6) CPC, care menționează că, atunci când unul dintre procese se judecă în recurs, iar celălalt înaintea instanțelor de fond, acestea din urmă sunt obligate să suspende judecata până la soluționarea recursului.

Varianta de răspuns de la litera B a fost contestată, susținându-se că aceasta nu este corectă, deoarece, potrivit art. 138 alin. (6) CPC, suspendarea judecății constituie o soluție cu privire la excepția litispendenței. În plus, după reluarea judecății suspendate, excepția va fi soluționată prin admitere sau respingere. Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că, *prin raportare la art. 138 alin. (6) CPC, atunci când unul dintre procese se judecă în recurs, iar celălalt înaintea instanțelor de fond, acestea din urmă sunt obligate să suspende judecata până la soluționarea recursului. Așadar, instanțele de fond nu soluționează excepția litispendenței, fiind obligate să dispună suspendarea judecății. De asemenea, răspunsul de la varianta de la litera B nu solicită candidaților să anticipeze soluția instanței asupra excepției în cazul reluării judecății după suspendare*. Pe cale de consecință, contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, venind în contradicție cu art. 138 alin. (7) CPC, care statuează că dispozițiile procedurale privind litispendența se aplică în mod corespunzător și atunci când procesele identice se află pe rolul aceleiași instanțe.

205. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform prevederilor art. 138 alin. (3) teza I CPC, atunci când instanțele sunt de același grad, excepția se invocă înaintea instanței sesizate ulterior, iar nu înaintea primei instanțe sesizate, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 138 alin. (4) teza I CPC, atunci când instanțele sunt de grad diferit, excepția se invocă înaintea instanței de grad inferior, iar nu de grad superior, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 138 alin. (5) CPC, încheierea prin care s-a soluționat excepția poate fi atacată numai odată cu fondul.

206. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, potrivit art. 143 alin. (1) CPC, suspendarea judecății se poate face doar cu plata unei cauțiuni în cuantum fix de 1.000 de lei, instanța neavând drept de apreciere nici asupra stabilirii cauțiunii și nici asupra cuantumului ei. Or, potrivit variantei de răspuns, în mod eronat se menționează că instanța ar avea un asemenea drept de apreciere („instanța poate *dispune*").

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 145 alin. (2) teza a II-a CPC, conform cărora, în cazul în care instanța de la care s-a dispus strămutarea a procedat

între timp la judecarea procesului, hotărârea pronunțată este desființată de drept prin efectul admiterii cererii de strămutare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, hotărârea prin care se respinge cererea de strămutare (ca și cea prin care se admite) fiind definitivă, conform art. 144 alin. (2) CPC.

NB! Alin. (2) al art. 144 a fost modificat prin Legea nr. 310/2018, prevăzându-se că *încheierea asupra strămutării se dă fără motivare și este definitivă*. Textul de lege clarifică denumirea pe care o poartă hotărârea de strămutare, și anume faptul că aceasta este o încheiere. Este menținută dispoziția referitoare la lipsa motivării în cazul acestei încheieri, care își menține și caracterul definitiv (H. Ţiţ, R. Stanciu, *op. cit.*, p. 27).

207. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Strămutarea constituie un incident referitor la competența instanței, constituind, totodată, un caz de prorogare judecătorească a competenței, întrucât, în caz de admitere, instanța va stabili o altă instanță decât cea competentă potrivit dispozițiilor legale să soluționeze cauza. Prin urmare, cererea de strămutare se soluționează de curtea de apel sau de Înalta Curte de Casație și Justiție (în funcție de motivul invocat și de instanța de la care strămutarea este solicitată), aceasta urmând a se pronunța și asupra cererii de suspendare a cauzei a cărei strămutare se solicită. La solicitarea celui interesat, completul de judecată poate dispune, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei. Pentru motive temeinice, suspendarea poate fi dispusă în aceleași condiții, fără citarea părților, chiar înainte de primul termen de judecată. Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât instanța nu va motiva încheierea de suspendare, potrivit dispozițiilor art. 143 alin. (2) CPC.

208. Răspuns: A, C ***(admitere INM, 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 142 alin. (1) teza finală CPC, cererea de strămutare se depune la instanța competentă să o soluționeze, care va înștiința de îndată instanța de la care s-a cerut strămutarea despre formularea cererii de strămutare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, fiind în contradicție cu art. 142 alin. (1) CPC, care stabilește competența în această materie. Astfel, cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia. Dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. În cazul cererilor de strămutare întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea părții de judecător la o instanță din circumscripția curții de apel competente, precum și a celor vizând calitatea de parte a unei instanțe din circumscripția aceleiași curți, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, în nicio situație, ipoteza dată în varianta de răspuns nu poate fi corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, potrivit art. 144 alin. (1) CPC, cererea de strămutare se judecă de urgență, în camera de consiliu, cu citarea părților din proces.

209. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit art. 141 alin. (1) CPC, *strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică se poate cere în orice fază a procesului*. Chiar dacă motivul de strămutare exista și era cunoscut din primă instanță, partea interesată poate solicita strămutarea în calea de atac, fără a avea relevanță momentul în care află motivul de strămutare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 142 teza a II-a CPC, în cazul cererilor de strămutare întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea părții de judecător la o instanță din circumscripția curții de apel competente, *precum și a celor vizând calitatea de parte a unei instanțe din circumscripția aceleiași curți* (a tribunalului, față de datele speței), competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar conform art. 144 alin. (2) CPC, încheierea asupra strămutării se dă fără motivare și este definitivă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea de strămutare nu este condiționată de invocarea anterior a excepției de necompetență de către pârât.

210. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Cererea de strămutare, chiar dacă reprezintă un incident procedural referitor la competența instanței, se depune la instanța competentă să o soluționeze, iar nu la instanța de la care se solicită strămutarea. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă poate fi cerută de către partea interesată, iar cea întemeiată pe motiv de siguranță publică, numai de către procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 141 alin. (2) CPC. Deci, nu în toate cazurile cererea se formulează de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci doar când vizează un motiv de siguranță publică. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, încheierea asupra strămutării se dă fără motivare și este definitivă, conform art. 144 alin. (2) CPC.

211. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Indiferent de motivul invocat, cererea de strămutare se poate formula în orice fază a procesului, însă, potrivit dispozițiilor art. 146 alin. (1) CPC, strămutarea procesului nu poate fi cerută din nou, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, în timp ce variantele de la literele B și C sunt greșite.

212. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 145 alin. (3) teza I CPC, *apelul sau, după caz, recursul împotriva hotărârii date de instanța la care s-a strămutat procesul sunt de competența instanțelor ierarhic superioare acesteia*. Având în vedere că instanța la care s-a strămutat cauza este Judecătoria Sibiu, apelul va fi soluționat de către instanța superioară acesteia, respectiv Tribunalul Sibiu, iar nu de către instanța superioară celei de la care s-a strămutat, Tribunalul Alba.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicațiile oferite la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit prevederilor art. 145 alin. (3) teza a II-a CPC, *în caz de admitere a apelului sau recursului, trimiterea spre rejudecare, atunci când legea o prevede, se va face la o instanță din circumscripția celei care a soluționat calea de atac*. Prin urmare, dacă Tribunalul Sibiu admite calea de atac și trimite cauza spre rejudecare, aceasta se poate face la o instanță din circumscripția Tribunalului Sibiu.

213. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât procurorul poate solicita strămutarea procesului pentru motive de bănuială legitimă, ori de câte ori participă la judecarea pricinii în condițiile art. 92 CPC, având în vedere că normele care reglementează strămutarea sunt de ordine publică.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică se poate cere în orice fază a procesului, conform dispozițiilor art. 141 alin. (1) CPC, deci inclusiv în fața instanței de recurs.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, potrivit art. 143 CPC, la solicitarea celui interesat, completul de judecată *poate dispune*, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei. Prin urmare, textul condiționează suspendarea procesului a cărui strămutare se solicită de plata unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei, și nu cererea de strămutare.

214. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât ipoteza ne oferă un element de asemănare între cele două motive ale strămutării, iar nu de diferențiere. Prin urmare, indiferent dacă temeiul strămutării îl constituie un motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică, cererea de strămutare poate fi formulată în orice fază a procesului, conform dispozițiilor art. 141 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cererea de strămutare pe motiv de siguranță publică se soluționează întotdeauna de Înalta Curte de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 142 alin. (2) CPC. Spre deosebire de aceasta, cererea de strămutare pe motiv de bănuială legitimă este

de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia. Dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. În cazul cererilor de strămutare întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea părții de judecător la o instanță din circumscripția curții de apel competente, precum și a celor vizând calitatea de parte a unei instanțe din circumscripția aceleiași curți, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 142 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, indiferent de motivul de strămutare (siguranță publică sau bănuială legitimă), cererea de strămutare se soluționează de urgență, în camera de consiliu, cu citarea părților din proces, potrivit dispozițiilor art. 144 alin. (1) CPC.

| 215. Răspuns: A *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, la solicitarea celui interesat, completul de judecată poate dispune, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei (art. 143 CPC). Acest complet, care are posibilitatea de a dispune suspendarea judecării pricinii a cărei strămutare se solicită, este cel de la instanța care judecă strămutarea (art. 142 CPC), măsura suspendării judecării procesului urmând a fi comunicată de urgență instanței de la care s-a cerut strămutarea [art. 143 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin raportare la explicația oferită la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece suspendarea se poate dispune numai la cererea celui interesat, astfel cum prevăd dispozițiile art. 143 alin. (1) CPC.

| 216. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece nu este vorba despre un caz de strămutare, ci despre *delegarea instanței*, așa cum este definită în art. 147 CPC, potrivit căruia, când, din cauza unor împrejurări excepționale, instanța competentă este împiedicată un timp mai îndelungat să funcționeze, Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părții interesate, va desemna o altă instanță de același grad care să judece procesul.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 146 CPC, care prevede că strămutarea procesului nu poate fi cerută din nou, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, având în vedere competența instanței ce urmează a soluționa strămutarea. Astfel, art. 142 alin. (2) CPC prevede că cererea de strămutare întemeiată pe motive de siguranță publică este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Pe cale de consecință, nu intră în competența curții de apel, prin raportare la motivul invocat.

| 217. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la textul art. 147 CPC, care reglementează instituția delegării, în raport de care, atunci când, din cauza unor împrejurări excepționale, instanța competentă este împiedicată un timp mai îndelungat să funcționeze, Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părții interesate, va desemna o altă instanță de același grad care să judece procesul (a se vedea și M. Dinu, *op. cit.*, p. 190-191).

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, având în vedere explicația de la varianta de răspuns de la litera A, Înalta Curte de Casație și Justiție fiind singura instanță competentă să dispună delegarea, iar nu președintele curții de apel în circumscripția căreia se află instanța împiedicată să funcționeze.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, instituția incidentă în cazul în care, din motive obiective, administrarea probelor nu se poate face decât în afara localității de reședință a instanței fiind administrarea probelor prin comisie rogatorie [art. 261 alin. (2) CPC], iar nu delegarea instanței.

§6. Actele de procedură și termenele procedurale

| 218. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de executare provizorie se va putea face în scris, precum și verbal în instanță până la închiderea dezbaterilor, conform dispozițiilor art. 449 alin. (3) CPC.

Probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel. Ele pot fi propuse și oral, în cazurile anume prevăzute de lege, conform prevederilor art. 254 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Cererea de chemare în garanție este un act de procedură care se formulează doar în scris. Aceasta rezultă din dispoziția cuprinsă în art. 73 alin. (1) CPC, potrivit căreia cererea de chemare în garanție trebuie să îmbrace forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată, raportat la art. 148 alin. (1) CPC, conform căruia *orice cerere adresată instanțelor judecătorești trebuie să fie formulată în scris*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 219. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deținuții, în cazul în care sunt părți în procesul civil, fiind citați la administrația locului de deținere, conform art. 155 alin. (1) pct. 11 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece deținuții sunt citați pentru fiecare termen de judecată, fiind exceptați de la aplicarea termenului în cunoștință. Este firesc să fie așa, având în vedere că trebuie să fie aduși de la locul de deținere de către personalul însărcinat cu aceasta. Astfel, conform art. 229 alin. (4) CPC, instituția termenului în cunoștință nu se aplică deținuților, deoarece aceștia sunt citați la fiecare termen de judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în cazul în care unul dintre soți, parte în cadrul procesului de divorț, execută o pedeapsă privativă de libertate, nu este necesar a se prezenta personal în fața instanțelor de fond, legiuitorul exceptând această categorie de persoane de la regula conform căreia, în fața instanțelor de fond, părțile se vor înfățișa în persoană. Astfel, conform art. 921 alin. (1) CPC, în fața instanțelor de fond, părțile se vor înfățișa în persoană, *afară numai dacă unul dintre soți execută o pedeapsă privativă de libertate*, este împiedicat de o boală gravă, beneficiază de tutelă specială, are reședința în străinătate sau se află într-o altă asemenea situație, care îl împiedică să se prezinte personal; în astfel de situații, cel în cauză se va putea înfățișa prin avocat, mandatar sau, după caz, prin tutore ori curator.

| 220. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de litera A este greșită, întrucât data la care citația se consideră comunicată este 16.03.2017, deoarece, potrivit enunțului, înștiințarea a fost afișată la 10.03.2017, situație în raport de care citația se consideră comunicată la expirarea termenului de 7 zile, care începe din chiar data afișării, potrivit art. 163 alin. (3) lit. g) CPC, și, spre deosebire de termenul pe zile de drept comun, se calculează zi cu zi, conform art. 163 alin. (4) CPC. Pentru a fi îndeplinită în mod legal procedura de citare, citația trebuie înmânată cu cel puțin 5 zile înaintea termenului stabilit pentru judecată, potrivit art. 159 CPC, termen care se calculează pe zile libere, potrivit art. 181 alin. (1) pct. 2 CPC, așadar, nu se iau în calcul nici ziua în care începe și nici ziua în care se împlinește termenul. În aceste condiții, răspunsul de la litera A nu este corect, întrucât, pentru termenul din 20.03.2017, ar fi fost necesar ca citația să fie considerată comunicată la data de 14.03.2017, deci termenul nu este legal stabilit. În schimb, termenele din 22.03.2017 și 23.03.2017 sunt legal stabilite față de data de 16.03.2017 la care citația se consideră comunicată. Prin urmare, variantele de la literele B și C sunt corecte.

| 221. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

În materia termenelor procedurale, atunci când termenul se socotește pe săptămâni, luni sau ani, el se împlinește în ziua corespunzătoare din ultima săptămână ori lună sau din ultimul an, potrivit dispozițiilor art. 181 alin. (1) pct. 3 CPC. Prin urmare, termenul de o lună care începe să curgă la data de 06.07.2020 se va împlini la data de 06.08.2020 (aceasta fiind ultima zi în care poate fi exercitată calea de atac a revizuirii). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, variantele de la literele B și C fiind greșite.

| 222. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Numărul de dosar constituie un element obligatoriu al citației, a cărui lipsă sau indicare greșită atrage nulitatea necondiționată de vătămare a procedurii de citare, conform art. 157 alin. (3) CPC. Nulitatea citării pentru acest motiv poate fi invocată de către pârât, însă numai la termenul la care aceasta s-a produs, conform art. 160 alin. (3) CPC, în aceleași condiții putând fi invocată și de către instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conform art. 159 teza a II-a CPC, în cazuri urgente sau atunci când legea prevede în mod expres, judecătorul poate dispune scurtarea termenului de înmânare a citației ori actului de procedură, despre aceasta făcându-se mențiune în citație sau în actul de procedură. Însă, prin raportare la prevederile art. 157 alin. (3) CPC, unde sunt prevăzute expres cazurile în care operează nulitatea citării necondiționată de existența unei vătămări, lipsa mențiunii referitoare la scurtarea termenului pentru înmânarea citației nu se regăsește printre acestea. Rezultă că poate interveni nulitatea procedurii de citare pentru acest motiv, însă este condiționată de existența unei vătămări dovedite de cel care invocă nulitatea procedurii de citare.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit principiului contradictorialității, instanța nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, *dacă legea nu prevede altfel* [art. 14 alin. (1) CPC].

| 223. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 1019 alin. (1) teza finală CPC, potrivit căruia, în materia ordonanței de plată, citația va fi înmânată părții cu 10 zile înaintea termenului de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea având ca obiect instituirea unui sechestru asigurător se soluționează fără citarea părților, astfel încât, în lipsa citării, nu există nici obligație pentru pârât de a formula întâmpinare [art. 954 alin. (2) CPC], având în vedere că acesta nici nu știe de existența procesului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Dispozițiile legale referitoare la partajul judiciar nu conțin nicio prevedere specială în ceea ce privește citarea părților, astfel încât se vor aplica prevederile dreptului comun, în raport de care citația și celelalte acte de procedură, sub sancțiunea nulității, vor fi înmânate părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată (art. 159 teza I CPC).

| 224. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât citația și celelalte acte de procedură, sub sancțiunea nulității, ca regulă, vor fi înmânate părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată (art. 159 teza I CPC).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 159 teza a II-a CPC, conform căruia, în cazuri urgente sau atunci când legea prevede în mod expres, judecătorul poate dispune scurtarea termenului de înmânare a citației ori a actului de procedură, despre aceasta făcându-se mențiune în citație sau în actul de procedură. Față de aceste dispoziții legale, rezultă și că varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

| 225. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, dacă s-a optat pentru comunicarea prin executor judecătoresc, comunicarea se va putea face „în mod nemijlocit", ceea ce înseamnă că executorul nu poate apela la serviciile poștei sau la servicii de curierat rapid, ci trebuie să se deplaseze personal la locul comunicării (M. TĂBÂRCĂ, *Drept procesual civil. Vol. II. Procedura contencioasă în fața primei instanțe. Procedura necontencioasă judiciară*, Ed. Solomon, București, 2017, p. 183). Menționăm că, în ipoteza în care partea alege să procedeze la comunicarea actelor de procedură prin executori judecătorești, competența aparține oricărui executor judecătoresc care își desfășoară activitatea în circumscripția curții de apel în raza căreia se află domiciliul sau, după caz, sediul persoanei căreia urmează să i se facă comunicarea (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 350).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă citația a fost comunicată prin poștă electronică, potrivit art. 165 pct. 3 CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018), procedura se socotește îndeplinită, în cazul citării sau comunicării altui act de procedură efectuate potrivit prevederilor art. 154 alin. (6), la data arătată pe copia imprimată a expedierii, certificată de grefierul

care a făcut transmisiunea, și nu la data când destinatarul înapoiază instanței formularul care i-a fost transmis odată cu citația, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, citarea prin publicitate putându-se dispune, în condițiile art. 167 CPC, ori de câte ori reclamantul învederează instanței că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul pârâtului, și nu doar atunci când imobilul de la adresa menționată ca domiciliu în cartea sa de identitate a fost demolat, astfel cum se menționează în varianta de răspuns. Pentru această situație, când comunicarea actelor de procedură nu se poate face deoarece imobilul a fost demolat, agentul va raporta cazul grefei instanței, spre a înștiința din timp partea care a cerut comunicarea despre această împrejurare și a-i pune în vedere să facă demersuri pentru a obține noua adresă unde urmează a se face comunicarea (art. 166 CPC). În ipoteza în care partea care a cerut comunicarea învederează și dovedește că, deși a făcut demersuri în acest sens, nu a reușit să afle noua adresă a celui căruia trebuie să i se comunice citația sau alt act de procedură, se apreciază că se poate recurge la citare în condițiile art. 167 CPC (*idem*, p. 356).

| 226. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea de strămutare se soluționează cu citarea părților, conform dispozițiilor art. 144 alin. (1) CPC, o astfel de măsură nefiind lăsată la aprecierea instanței.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Ordonanța președințială se poate soluționa cu sau fără citarea părților, prin raportare la prevederile art. 999 alin. (2) CPC, instanța, în funcție de împrejurările cauzei, urmând a aprecia asupra acestui aspect.

Conflictul de competență se soluționează fără citarea părților, conform dispozițiilor art. 135 alin. (4) CPC, astfel încât varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 227. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece lipsa indicării în cuprinsul procesului-verbal a anului, lunii, zilei și orei când a fost încheiat constituie o mențiune prevăzută sub sancțiunea nulității, conform art. 164 alin. (3) CPC, ceea ce prezumă existența unei vătămări procesuale.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, deoarece vătămarea nu se prezumă în cazul în care procesul-verbal încheiat de agentul însărcinat cu înmânarea actului de procedură nu cuprinde indicarea numelui celui care l-a întocmit sau a motivelor pentru care a fost întocmit, aspect care rezultă din cuprinsul art. 164 alin. (3) CPC, care prevede expres care dintre elementele citației sau ale altui act de procedură, inclusiv a procesului-verbal, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității necondiționate de existența unei vătămări, numele agentului care l-a încheiat, precum și motivele care au determinat încheierea sa nefiind prevăzute printre acestea. Desigur, nulitatea privind lipsa acestor elemente va putea interveni, însă numai în măsura în care partea interesată face dovada vătămării ce i s-a cauzat prin faptul că în cuprinsul procesului-verbal nu au fost menționate numele persoanei care l-a încheiat sau motivele care au condus la întocmirea sa.

| 228. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în lipsa părții nelegal citate, neregularitatea privind procedura de citare a acesteia poate fi invocată și de celelalte părți ori din oficiu, însă numai la termenul la care ea s-a produs, conform art. 160 alin. (3) CPC. Prin urmare, nelegala citare a uneia dintre părți poate fi invocată atât de instanță din oficiu, cât și de partea adversă, însă doar la termenul la care aceasta s-a produs, și nu doar de către cel vătămat, în speță pârâtul, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația dată la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece pârâtul care a lipsit la termenul la care s-a produs neregularitatea are posibilitatea de a o invoca la termenul următor producerii ei, dacă la acest termen a fost prezent sau legal citat [art. 160 alin. (2) CPC].

| 229. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece invocarea neregularităților referitoare la citare se poate face, după caz, de partea interesată, de oricare dintre celelalte părți și de instanță din oficiu, conform dispozițiilor art. 160 alin. (3) CPC, diferit fiind însă momentul procesual până

la care acestea pot invoca neregularitățile, neexistând niciun text legal care să limiteze invocarea lor doar de către partea interesată și de instanță din oficiu, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită, întrucât, dacă partea prezentă în instanță, personal sau prin reprezentant, nu a primit citația sau a primit-o într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la art. 159 CPC ori există o altă cauză de nulitate privind citația sau procedura de înmânare a acesteia, procesul se amână, la cererea părții interesate [art. 160 alin. (1) CPC]. Față de textul legal evocat, mențiunea din cuprinsul variantei de răspuns că partea nelegal citată nu are dreptul să solicite acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării este eronată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 160 alin. (3) CPC, conform cărora, în lipsa părții nelegal citate, neregularitatea privind procedura de citare a acesteia poate fi invocată și de celelalte părți ori din oficiu, însă numai la termenul la care ea s-a produs.

230. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Nelegala citare a părții poate fi invocată, prin raportare la dispozițiile art. 160 CPC:

– la termenul la care aceasta s-a produs, de către celelalte părți (legal citate) sau de către instanță din oficiu;

– de partea nelegal citată (dacă aceasta nu se prezintă la termen), la termenul imediat următor celui la care a fost nelegal citată (dacă la acesta este legal citată).

Prin raportare la explicația de mai sus, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, instanța putând invoca nelegala citare a părții doar la termenul la care aceasta a avut loc.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, instanța având posibilitatea, în condițiile anterior expuse, de a invoca din oficiu nelegala citare.

231. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, în raport de dispozițiile art. 160 alin. (3) CPC, conform cărora, în lipsa părții nelegal citate (pârâtul BB), neregularitatea privind procedura de citare a acesteia poate fi invocată și de celelalte părți (reclamantul AA) ori din oficiu, însă numai la termenul la care ea s-a produs.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât instanța poate invoca nelegala citare a părții doar la termenul la care aceasta s-a produs, iar nu în orice stare a pricinii, conform art. 160 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. În considerarea acelorași dispoziții ale art. 160 alin. (3) CPC, reclamantul AA poate invoca nelegala citare a pârâtului BB doar la termenul la care aceasta s-a produs, și nu până cel mai târziu la termenul imediat următor primului termen de judecată, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Doar partea nelegal citată, respectiv pârâtul BB, poate invoca nelegala sa citare la termenul imediat următor primului termen de judecată, în măsura în care la acest termen este legal citată.

232. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât partea nelegal citată și lipsă la acel termen de judecată poate invoca excepția nelegalei citări cel mai târziu la primul termen de judecată următor la care aceasta este legal citată (iar nu la orice termen următor), potrivit dispozițiilor art. 160 alin. (2) CPC.

Având în vedere că pârâtul nelegal citat și lipsă la termenul când s-a produs neregularitatea este legal citat la următorul termen de judecată ce a urmat neregularității, la acest termen el trebuie să invoce nelegala sa citare de la termenul anterior, chiar dacă la acest termen lipsește, fiind însă legal citat (a se vedea, în completare, explicația de la varianta de la litera A). Ca atare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Nelegala citare a pârâtului poate fi invocată la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea, din oficiu, precum și de celelalte părți (de către reclamant), dacă partea nelegal citată lipsește. Astfel, reclamantul nu are posibilitatea de a invoca nelegala citare a pârâtului la termenul următor producerii neregularității, ci doar la termenul de judecată la care aceasta a fost incidentă.

233. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Nelegala citare a unei părți poate fi invocată, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea, din oficiu, precum și de celelalte părți, dar numai dacă partea nelegal citată lipsește. Partea nelegal citată poate invoca excepția nelegalei citări fie la termenul la care aceasta s-a produs (dacă este prezentă) sau cel mai târziu la primul termen de judecată următor, în cazul în care la acesta este legal citată, potrivit dispozițiilor art. 160 alin. (2) și (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 160 alin. (1)-(2) CPC. A se vedea, în completare, explicația de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Dacă partea nelegal citată este prezentă la acel termen de judecată, doar aceasta are posibilitatea de a invoca nelegala sa citare, instanța și partea adversă neputând invoca nelegala citare a părții prezente [art. 160 alin. (3) CPC, *per a contrario*].

234. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă destinatarul refuză să primească citația, agentul o va depune în cutia poștală, potrivit dispozițiilor art. 163 alin. (3) teza I CPC. Citația se va înmâna unei persoane majore din familie sau, în lipsă, oricărei alte persoane majore care locuiește cu destinatarul ori care, în mod obișnuit, îi primește corespondența, atunci când destinatarul nu este găsit la domiciliu ori reședință sau, după caz, sediu [art. 163 alin. (6) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 163 alin. (2) CPC, dacă destinatarul primește citația, dar refuză să semneze dovada de înmânare ori, din motive temeinice, nu o poate semna, agentul va întocmi un proces-verbal în care va arăta aceste împrejurări.

235. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece amânarea judecății pentru neîndeplinirea citării părții cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de judecată nu poate fi dispusă de către instanță din oficiu dacă partea nelegal citată, prezentă la termenul de judecată, nu solicită luarea unei asemenea măsuri. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 160 alin. (1) CPC, *dacă partea prezentă în instanță, personal sau prin reprezentant, nu a primit citația sau a primit-o într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la art. 159 (cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată – n.n.) ori există o altă cauză de nulitate privind citația sau procedura de înmânare a acesteia, procesul se amână, la cererea părții interesate.*

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu obiectul și complexitatea cauzei sunt cele care determină amânarea cauzei, ci nerespectarea termenului pentru citarea părții cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de judecată.

236. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 167 alin. (2) teza I CPC, conform căruia citarea prin publicitate se face afișându-se citația la ușa instanței, pe portalul instanței de judecată competente și la ultimul domiciliu cunoscut al celui citat (M. Dinu, *op. cit.*, p. 206).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în conformitate cu același art. 167 alin. (2) teza I CPC, citat anterior.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, pentru că art. 167 alin. (2) teza a II-a CPC prevede că, în cazurile în care apreciază că este necesar, instanța va dispune și publicarea citației în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar central de largă răspândire, prin urmare, publicarea în Monitorul Oficial este facultativă.

237. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu este suficient ca reclamantul doar să afirme prin cererea de chemare în judecată că nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau alt loc unde ar putea fi citat, potrivit legii, pentru ca instanța să dispună citarea acestuia prin publicitate, ci este necesar să învedereze motivat (deci să și probeze) că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau un alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii, context în care

instanța va putea încuviința citarea acestuia prin publicitate [art. 167 alin. (1) CPC], nefiind însă obligată la luarea acestei măsuri, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 167 alin. (4) CPC, procedura se socotește îndeplinită în a 15-a zi de la publicarea citației la ușa instanței, pe portalul instanței de judecată competente și la ultimul domiciliu cunoscut al celui citat, iar în cazurile în care instanța a dispus și publicarea citației în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar central de largă răspândire, de la data publicării acestora.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța *va numi* un curator dintre avocații desemnați în acest scop de barou, conform art. 167 alin. (3) CPC, fiind obligată de textul legal la luarea acestei măsuri. Prin urmare, numirea unui curator este obligatorie atunci când se dispune citarea prin publicitate, iar nu facultativă, astfel cum se menționează în mod eronat în cuprinsul variantei de răspuns.

| 238. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Variantele de la literele A și B sunt corecte, prin raportare la prevederile art. 176 pct. 1 și 2 CPC, conform cărora nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la capacitatea procesuală și reprezentarea procesuală.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în cazul nulităților expres prevăzute de lege, intervine nulitatea necondiționată de existența unei vătămări doar dacă legea nu dispune altfel, deci nu în toate cazurile.

| 239. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. De regulă, nerespectarea condițiilor extrinseci actului de procedură (iar nu intrinseci, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns) atrage nulitatea actului de procedură necondiționat de existența unei vătămări, conform dispozițiilor art. 176 pct. 6 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Nerespectarea termenului prohibitiv are drept consecință nulitatea actului de procedură efectuat înainte de împlinirea termenului, nulitate ce este independentă de existența vreunei vătămări (intrând sub incidența textului art. 176 pct. 6 CPC privind nerespectarea unei condiții extrinseci actului de procedură), sancțiunea intervenind prin simpla încălcare a normei care interzice îndeplinirea actului de procedură înăuntrul termenului. În acest sens, dispozițiile art. 185 alin. (2) CPC prevăd că, în cazul în care legea oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, actul făcut înaintea împlinirii termenului poate fi anulat la cererea celui interesat.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă, întrucât depunerea cererii de apel direct la instanța de control judiciar, iar nu la instanța a cărei hotărâre se atacă, atrage nulitatea actului de procedură [art. 471 alin. (1) CPC] necondiționat de existența unei vătămări, fiind vorba despre o nulitate ce se subsumează cazului de nulitate extrinsecă actului de procedură, prevăzut de art. 176 pct. 6 CPC.

| 240. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Potrivit art. 360 alin. (4) CPC, instanța soluționează cererea de asigurare a probelor în camera de consiliu. În același timp, sub incidența textului art. 176 pct. 5 CPC (caz de nulitate necondiționată de existența unei vătămări) intră ipotezele în care este nesocotit principiul publicității, în sensul că instanța efectuează un act de procedură în camera de consiliu, deși nu există o dispoziție expresă pentru a justifica această măsură, iar actul ar trebui efectuat în ședință publică, situație în care actul astfel efectuat va fi lovit de nulitate, fără a avea relevanță dacă există sau nu o vătămare cauzată vreuneia dintre părți. *Per a contrario*, dacă legea prevede că o cerere se soluționează în camera de consiliu, iar instanța o soluționează în ședință publică, sancțiunea care intervine este nulitatea condiționată, vătămarea trebuind dovedită (art. 175 CPC) [a se vedea V.M. Ciobanu, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *op. cit.*, p. 73]. Prin urmare, răspunsul de la litera A este greșit.

Răspunsurile de la literele B și C sunt corecte față de dispozițiile art. 176 CPC, potrivit cărora *nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la: (...); 2. reprezentarea procesuală; 3. competența instanței.*

| 241. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Variantele de răspuns de la literele A și B nu sunt corecte, întrucât *necitarea sau citarea neregulată a părților la efectuarea raportului de expertiză*, atunci când se impune citarea acestora, trebuie invocată în condițiile art. 178 alin. (3) lit. b) CPC, adică până la termenul de judecată imediat următor depunerii raportului de expertiză și înainte de a se pune concluzii pe fond, și nu până la momentul închiderii dezbaterilor în fața instanței care judecă litigiul, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, o cerere formulată la acest termen fiind tardivă.

De asemenea, rezultă că această neregularitate procedurală nu poate fi invocată direct în calea de atac (apel sau, după caz, recurs), cu excepția situației în care raportul de expertiză a fost depus cu mai puțin de 10 zile înainte de termenul fixat de instanță, iar partea interesată nu a fost prezentă la acest termen sau, fiind prezentă, a solicitat acordarea unui termen în vederea studierii raportului de expertiză respectiv și instanța, în loc să dispună amânarea, a trecut în mod greșit la judecată (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 581).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit enunțului grilei, pârâtul este cel care nu a fost legal citat la efectuarea expertizei, ceea ce înseamnă că doar el are interes în invocarea neregularității. Pot exista situații în care, deși nu este legal citat la efectuarea expertizei, pârâtul se prezintă la termenul de judecată la care ar putea invoca nelegala citare și se declară de acord cu concluziile raportului, caz în care orice neregularitate referitoare la citare se va acoperi, la fel ca în situația în care nu ar invoca în termen neregularitatea.

| 242. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Întrebarea are în vedere situația în care partea lezată de efectuarea unui act de procedură cu nerespectarea cerințelor legale are posibilitatea de a renunța la dreptul de a invoca nulitatea respectivă.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât art. 178 alin. (4) CPC prevede expres posibilitatea părții lezate de efectuarea unui act de procedură cu nerespectarea cerințelor legale de a renunța la dreptul de a invoca nulitatea relativă, nu și posibilitatea de a renunța la invocarea nulității absolute, o astfel de nulitate putând fi oricum invocată și din oficiu de către instanța de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece renunțarea la dreptul de a invoca nulitatea relativă poate fi expresă sau tacită, nu doar expresă, astfel cum este formulată varianta de răspuns. Renunțarea expresă presupune existența unei declarații în acest sens făcute de partea interesată, care poate fi formulată în scris sau verbal, în fața instanței de judecată, în acest ultim caz actul de dispoziție urmând a fi consemnat în încheierea de ședință de la acel termen de judecată. Renunțarea tacită la dreptul de a invoca nulitatea relativă se deduce din împrejurările speței, atunci când conduita procesuală a părții interesate să invoce nulitatea relativă nu lasă nicio îndoială asupra intenției acesteia de acoperire a nulității (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 374).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, partea lezată prin efectuarea unui act de procedură cu nerespectarea cerințelor legale putând renunța tacit la dreptul de a invoca nulitatea relativă (a se vedea explicațiile de la varianta de răspuns de la litera B).

| 243. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

În cazul nulității relative a unui act de procedură, partea interesată poate renunța, expres sau tacit, la dreptul de a invoca această neregularitate, conform prevederilor art. 178 alin. (4) CPC, ceea ce determină ca varianta de răspuns de la litera A să fie corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul nulităților exprese, vătămarea se prezumă, ceea ce înseamnă că partea interesată să invoca nulitatea va trebui să dovedească doar două dintre cele trei condiții prevăzute de dispoziția legală a art. 175 alin. (1) CPC, și anume încălcarea formelor procedurale și împrejurarea că vătămarea (prezumată relativ) nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului lovit de nulitate (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 363). Prin urmare, în cazul nulităților exprese, vătămarea este prezumată.

Conform dispozițiilor art. 178 alin. (3) CPC, nulitatea relativă a unui act de procedură trebuie să fie invocată:

– pentru neregularitățile săvârșite până la începerea judecății, prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, la primul termen de judecată;

– pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau, dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 244. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece desființarea actului de procedură atrage întotdeauna și desființarea actelor de procedură subsecvente actului de procedură afectat de nulitate, în măsura în care acestea din urmă nu pot avea o existență de sine stătătoare [art. 179 alin. (3) CPC]. *Per a contrario*, dacă actele ulterioare actului nul sunt independente de acesta, nu vor fi afectate de nulitate.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 179 alin. (4) CPC, conform căruia nulitatea unui act de procedură nu împiedică faptul ca aceasta să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece actul de procedură afectat de nulitate este desființat de la data întocmirii sale, iar nu de la data constatării nulității de către instanța de judecată, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Potrivit art. 179 alin. (1) CPC, actul de procedură nul sau anulabil este desființat, în tot sau în parte, de la data îndeplinirii lui. Așadar, efectul de invalidare a actului de procedură îndeplinit cu nerespectarea prescripțiilor legale se produce din chiar momentul întocmirii lui, iar nu din momentul declarării nulității. Nulitatea operează retroactiv, indiferent de caracterul de ordine publică sau de ordine privată al normelor încălcate (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 375).

| 245. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, atât în cazul nulității absolute, cât și în cazul nulității relative, actul de procedură efectuat cu nerespectarea cerințelor legale este lipsit de efecte. Astfel, conform art. 179 alin. (1) CPC, *actul de procedură nul sau anulabil este desființat, în tot sau în parte, de la data îndeplinirii lui.*

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 178 alin. (2) CPC, *nulitatea relativă poate fi invocată (...) numai dacă neregularitatea nu a fost cauzată prin propria faptă. Per a contrario*, nulitatea absolută poate fi invocată chiar dacă neregularitatea a fost cauzată prin propria faptă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece nici nulitatea absolută, nici nulitatea relativă (având în vedere că textul de lege nu distinge între cele două tipuri de nulitate) nu împiedică actele de procedură să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lor proprie [art. 179 alin. (4) CPC].

| 246. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Nulitatea unui act de procedură nu împiedică faptul ca acesta să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie, conform art. 179 alin. (4) CPC. Textul nu face distincție între nulitatea absolută și cea relativă, prin urmare, se aplică în ambele cazuri de nulitate, ceea ce determină ca varianta de răspuns de la litera A să fie greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, nulitatea absolută putând fi invocată de orice parte din proces, de judecător sau, după caz, de procuror, în orice stare a judecății cauzei, dacă legea nu prevede altfel, conform art. 178 alin. (1) CPC, în timp ce nulitatea relativă, dacă legea nu prevede altfel, trebuie invocată, potrivit dispozițiilor art. 178 alin. (3) CPC: a) pentru neregularitățile săvârșite până la începerea judecății, prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, la primul termen de judecată; b) *pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau, dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond.*

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Potrivit art. 179 alin. (1) CPC, indiferent dacă nulitatea este absolută sau relativă, odată admisă de către instanță, actul de procedură este desființat, în tot sau în parte, de la data îndeplinirii lui, iar nu de la data constatării nulității de către instanța de judecată, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

| 247. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cazul în care nu este respectată ordinea de acordare a cuvântului părților în cadrul dezbaterilor, sancțiunea nulității ar putea interveni numai dacă există o vătămare care nu poate fi înlăturată altfel [art. 175 alin. (1) CPC] și partea care invocă vătămarea justifică un interes.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, deoarece nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la reprezentarea procesuală și la compunerea sau constituirea instanței, conform art. 176 pct. 2 și 4 CPC.

| 248. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Nulitățile relative intervin atunci când la efectuarea actului de procedură au fost încălcate norme de ordine privată.

Nulitățile virtuale constituie acele nulități care rezultă din împrejurarea că, deși nu există un text expres de lege care să prevadă sancțiunea nulității, totuși, la efectuarea actului de procedură, a fost nesocotită o dispoziție legală ce stabilește o condiție pentru încheierea valabilă a actului respectiv.

Astfel, nulitatea ce intervine în cazul ascultării ca martor, în ciuda opunerii părții adverse celei care a propus proba, a unei rude de gradul al II-lea, în alte procese decât cele privitoare la filiație, divorț și alte raporturi de familie, *constituie un caz de nulitate relativă și virtuală* (a se vedea, în același sens, G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 364).

Nulitatea cererii de apel atunci când apelul a fost depus la instanța superioară instanței a cărei hotărâre se atacă, precum și nulitatea actului de procedură îndeplinit de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale sunt nulități exprese. Astfel, potrivit art. 471 alin. (1) CPC, apelul și, când este cazul, motivele de apel se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea nulității, iar conform art. 57 alin. (4) teza I CPC, actele de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale sunt anulabile.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, răspunsurile de la literele B și C fiind greșite.

| 249. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece există și nulități virtuale (care nu sunt expres menționate de legiuitor, dar care rezultă din încălcarea unei norme cu caracter de ordine publică sau privată) care au caracter absolut, cum este nulitatea care se desprinde din art. 15 CPC, în raport de care procesele se dezbat oral, cu excepția cazului în care legea dispune altfel sau când părțile solicită expres instanței ca judecata să se facă numai pe baza actelor depuse la dosar.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece există nulități exprese care nu sunt condiționate de dovedirea unei vătămări procesuale – de exemplu, art. 56 alin. (3) CPC, care prevede că actele de procedură îndeplinite de cel care nu are capacitate de folosință sunt lovite de nulitate absolută, așadar, este o nulitate expresă și presupune existența unei vătămări în condițiile art. 176 pct. 1 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de dispozițiile art. 175 alin. (2) CPC, conform cărora, în cazul nulităților expres prevăzute de lege, vătămarea este prezumată, partea interesată putând face dovada contrară.

| 250. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece enunțul nu face distincție între nulitatea absolută și nulitatea relativă. Or, doar nulitatea absolută a actului de procedură, ca regulă, poate fi invocată de orice parte în proces, de judecător sau de procuror în orice stare a cauzei [art. 178 alin. (1) CPC], nulitatea relativă putând fi invocată numai de partea interesată pentru neregularitățile săvârșite până la începerea judecății, prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, la primul termen de judecată, iar pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau, dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond, conform art. 178 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 178 alin. (2) CPC, nulitatea relativă poate fi invocată numai de partea interesată și numai dacă neregularitatea nu a fost cauzată prin propria faptă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece partea interesată poate renunța, expres sau tacit, la dreptul de a invoca nulitatea relativă, nu și nulitatea absolută, conform art. 178 alin. (4) CPC. Astfel, partea nu poate renunța la dreptul de a invoca nulitatea absolută, întrucât aceasta vizează nerespectarea unei norme cu caracter de ordine publică ce dă dreptul inclusiv instanței de judecată de a o invoca din oficiu în lipsa invocării acesteia de către partea interesată.

251. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece doar nulitatea absolută poate fi invocată de oricare dintre părțile procesului [art. 178 alin. (1) CPC]; nulitatea relativă poate fi invocată numai de partea interesată și numai dacă neregularitatea nu a fost cauzată prin propria faptă [art. 178 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nulitatea, indiferent dacă este absolută sau relativă, produce efecte (deci actul de procedură este desființat) de la data încheierii actului, iar nu de la data constatării nulității, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. A aprecia în sens contrar înseamnă că, până la data constatării nulității, actul este valabil, iar după acest moment, este nul. Or, un act de procedură nu poate fi și valabil, și nul.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 176 pct. 4 CPC, nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la compunerea sau constituirea instanței.

252. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 178 alin. (3) lit. a) CPC, *dacă legea nu prevede altfel, nulitatea relativă trebuie invocată pentru neregularitățile săvârșite până la începerea judecății, prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, la primul termen de judecată*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, nulitatea trebuie invocată până la termenul imediat următor celui la care s-a săvârșit neregularitatea și înainte de a se pune concluzii pe fond, dacă partea *nu este prezentă*, în caz contrar aceasta urmând a fi invocată la termenul la care s-a produs [art. 178 alin. (3) lit. b) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicațiile de mai sus.

253. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dispozițiile art. 178 alin. (2) CPC prevăd că nulitatea relativă poate fi invocată numai de partea interesată și numai dacă neregularitatea nu a fost cauzată prin propria faptă. *Per a contrario*, nu poate fi invocată nulitatea relativă cauzată de propria faptă, iar dacă totuși partea o invocă, atunci instanța o va respinge.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Nulitatea relativă a actului de procedură atunci când vizează neregularități săvârșite anterior începerii judecății poate fi invocată până la primul termen de judecată doar atunci când întâmpinarea nu este obligatorie. Dacă întâmpinarea este obligatorie, neregularitatea va trebui invocată prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a o mai putea invoca ulterior, potrivit dispozițiilor art. 178 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, aspect care rezultă din cuprinsul art. 178 alin. (3) lit. b) CPC. Astfel, *pentru neregularitățile săvârșite în cursul judecății, nulitatea relativă trebuie invocată la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau, dacă partea nu este prezentă, la termenul de judecată imediat următor și înainte de a pune concluzii pe fond*. Prin urmare, dacă partea nu a fost legal citată la ultimul termen de judecată, termen la care a devenit incident un caz de nulitate relativă, aceasta (nulitatea) va putea fi invocată direct în apel, având în vedere că partea nu a mai avut posibilitatea de a o invoca în fața primei instanțe.

254. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, prin raportare la prevederile art. 176 pct. 4 CPC, *nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la compunerea sau constituirea instanței*. Prin urmare, în situația în care încheierea interlocutorie a fost dată de către un complet nelegal constituit, vătămarea este prezumată (aceasta reprezentând un caz de nulitate expresă), astfel încât cel care o invocă este scutit de proba vătămării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 196 alin. (1) CPC, cererea de chemare în judecată care nu cuprinde semnătura părții sau a reprezentantului acesteia este nulă. Prin urmare, având în vedere că sancțiunea nulității este expres prevăzută de lege, vătămarea este prezumată [GH. FLOREA, în V.M. CIOBANU, M. NICOLAE (coord.), *op. cit.*, p. 715], partea nefiind obligată la dovada vătămării.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Nulitatea raportului de expertiză pentru motivul că expertul a omis **să îl semneze** poate interveni doar dacă partea care o invocă face dovada vătămării. Aceasta, întrucât, potrivit art. 176 pct. 6 CPC, nulitatea necondiționată de existența unei vătămări poate interveni și pentru alte cazuri în afara celor menționate expres de legiuitor în cuprinsul art. 176, *doar dacă vizează cerințe extrinseci ale actului de procedură și legea nu prevede altfel*. Or, semnătura expertului este o condiție intrinsecă actului de procedură, astfel încât nulitatea raportului de expertiză pentru acest motiv poate interveni doar dacă partea interesată face dovada vătămării.

255. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 177 alin. (3) CPC, *actul de procedură nu va fi anulat dacă până la momentul pronunțării asupra excepției de nulitate a dispărut cauza acesteia*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 178 alin. (5) CPC, în raport de care *toate cauzele de nulitate a actelor de procedură deja efectuate trebuie invocate deodată, sub sancțiunea decăderii părții din dreptul de a le mai invoca*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu întotdeauna desființarea unui act de procedură atrage și desființarea actelor de procedură următoare, ci doar în măsura în care acestea din urmă nu pot avea o existență de sine stătătoare, conform art. 179 alin. (3) CPC.

256. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 184 alin. (1) CPC, conform cărora *termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedură, dacă legea nu dispune altfel*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 182 alin. (1) CPC, *termenul care se socotește pe zile, săptămâni, luni sau ani se împlinește la ora 24,00 a ultimei zile în care se poate îndeplini actul de procedură*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece moartea reprezentantului uneia dintre părți în timpul procesului determină întreruperea termenului procedural, iar nu suspendarea acestuia, conform art. 184 alin. (4) pct. 2 CPC.

257. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Atunci când termenul procedural se calculează pe ore, acesta începe să curgă de la ora zero a zilei următoare, conform dispozițiilor art. 181 alin. (1) pct. 1 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nu orice termen procedural care nu este respectat atrage decăderea părții din dreptul de a mai efectua actul de procedură, ci doar nerespectarea unui termen imperativ.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Prin *Decizia nr. 45/2020* (M. Of. nr. 961 din 20.10.2020), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 182 și art. 183 alin. (1) și (3) CPC, modificat prin Legea nr. 310/2018, a stabilit că *actele de procedură transmise prin fax sau e-mail, în ultima zi a termenului procedural care se socotește pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanță, este socotit a fi depus în termen*.

258. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nu se regăsește printre cazurile de echipolență în care termenul de apel curge de la un alt moment decât cel al comunicării hotărârii, reglementate de art. 468 CPC, respectiv de art. 184 alin. (2) din același cod, exercitarea unei căi de retractare neavând nicio influență asupra termenului de exercitare a apelului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 184 alin. (3) CPC, termenul procedural nu începe să curgă, iar dacă a început să curgă mai înainte, se întrerupe față de cel lipsit

de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, cât timp nu a fost desemnată o persoană care, după caz, să îl reprezinte sau să îl asiste.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă a intervenit moartea reprezentantului părții, suntem în ipoteza unui caz de întrerupere a termenului procedural, iar nu de suspendare, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Astfel, conform art. 184 alin. (4) pct. 2 CPC, termenul procedural se întrerupe și un nou termen începe să curgă de la data noii comunicări când a intervenit moartea reprezentantului părții, caz în care se va face din nou o singură comunicare părții.

| 259. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece enunțul vizează un termen prohibitiv. Astfel, în funcție de caracterul lor, termenele pot fi imperative (peremptorii), adică acele termene înăuntrul cărora trebuie îndeplinit un anumit act de procedură [de exemplu, termenul pentru declararea apelului sau a recursului – art. 468 alin. (1) și art. 485 alin. (1) CPC], și prohibitive (dilatorii), adică acele termene înăuntrul cărora legea interzice să se efectueze actul de procedură [de pildă, termenul de o zi prevăzut de art. 732 alin. (1) CPC, termenul de 15 zile prevăzut de art. 753 alin. (1) CPC] (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 377).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece art. 180 alin. (1) CPC permite ca stabilirea termenelor să fie făcută și de către instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind conformă cu art. 185 alin. (1) CPC, în raport de care, atunci când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel.

| 260. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, ca regulă, nerespectarea unui termen prohibitiv atrage nulitatea relativă, iar nu absolută, a actului de procedură efectuat, aspect care rezultă din formularea art. 185 alin. (2) CPC, în raport de care, în cazul în care legea oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, actul făcut înaintea împlinirii termenului poate fi anulat la cererea celui interesat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la capacitatea procesuală, potrivit dispozițiilor art. 176 pct. 1 CPC. Actul de procedură formulat de un minor de 15 ani poate fi confirmat de către reprezentantul legal al minorului în termenul acordat de instanță în acest sens. În ipoteza în care nu este confirmat, instanța va dispune anularea lui, prin raportare la prevederile art. 57 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât atrage nulitatea expresă lipsa următoarelor mențiuni din citație, conform art. 157 alin. (3) CPC: denumirea instanței, sediul ei și, când este cazul, alt loc decât sediul instanței unde urmează să se desfășoare judecarea procesului; numărul dosarului; anul, luna, ziua și ora înfățișării; numele și prenumele sau denumirea, după caz, ale celui citat, precum și locul unde se citează; ștampila instanței și semnătura grefierului. Desigur, și lipsa oricărui alt element al citației din cuprinsul art. 157 alin. (1) CPC [deci inclusiv lipsa obiectului menționată în cuprinsul art. 157 alin. (1) lit. g)] poate determina nulitatea procedurii de citare, însă este necesar ca partea care o invocă să facă dovada vătămării care i s-a cauzat prin neindicarea respectivei mențiuni.

| 261. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. *Termenul prohibitiv este acela înăuntrul căruia este interzisă efectuarea vreunui act de procedură*, sub sancțiunea nulității actului astfel efectuat. Prin urmare, nerespectarea acestuia dă dreptul părții interesate să solicite anularea actului de procedură făcut înaintea împlinirii termenului, potrivit art. 185 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 185 alin. (2) CPC, în cazul în care legea oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, actul făcut înaintea împlinirii termenului poate fi anulat la cererea celui interesat. Prin urmare, nulitatea actului de procedură efectuat cu nerespectarea unui termen prohibitiv poate fi invocată doar de partea interesată, nu și de către instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât sancțiunea decăderii intervine, ca regulă, în cazul nerespectării termenelor legale imperative, în cazul nerespectării celor prohibitive sancțiunea fiind nulitatea.

| 262. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât termenul procedural se calculează conform art. 181 alin. (1) pct. 2 CPC, potrivit căruia, când termenul se socotește pe zile, nu intră în calcul nici ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua când acesta se împlinește. Prin urmare, dacă actul procedural a fost comunicat părții la data de 29.08.2014, ultima zi pentru introducerea căii de atac este 15.09.2014, întrucât termenul se împlinește duminică, 14.09.2014, însă, fiind o zi nelucrătoare, se prelungește până la sfârșitul primei zile lucrătoare [art. 181 alin. (2) CPC], respectiv luni, 15.09.2014.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte, prin raportare la explicația de la litera A.

| 263. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 186 alin. (1) CPC, partea care a pierdut un termen procedural va fi repusă în termen numai dacă dovedește că întârzierea se datorează unor motive temeinic justificate.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece repunerea în termenul procedural se dispune de către instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen, potrivit art. 186 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece repunerea în termenul de exercitare a unei căi de atac sau de îndeplinire a oricărui alt act de procedură nu poate fi acordată din oficiu de către instanță, ci trebuie solicitată de partea interesată. Aceasta, deoarece nu se poate deroga de la principiul disponibilității dacă nu există o dispoziție legală specială care să permită o atare derogare (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 391).

| 264. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă partea interesată a pierdut termenul imperativ pentru îndeplinirea actului de procedură, termenul pentru formularea cererii de repunere în termen poate fi de cel mult 15 zile de la data încetării împiedicării sau, în situația în care partea a pierdut un termen pentru exercitarea căii de atac, acesta va avea aceeași durată cu dreptul neexercitat în termen (spre exemplu, dacă partea a fost împiedicată din motive temeinic justificate să exercite calea de atac a apelului într-un litigiu de drept comun, cererea de repunere în termen se poate formula în 30 de zile de la data încetării împiedicării). Prin urmare, nu orice act de procedură pentru care s-a pierdut termenul de exercitare poate determina repunerea în termen de cel mult 15 zile de la data împiedicării, în cazul pierderii termenului pentru exercitarea unei căi de atac acesta având aceeași durată cu dreptul neexercitat în termen, conform dispozițiilor art. 186 alin. (2) teza finală CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, ca natură juridică, termenul de formulare a cererii de repunere în termen este un *termen procedural legal imperativ*, care, în caz de nerespectare, atrage decăderea părții din dreptul de a mai solicita repunerea în termen (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 391).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit art. 186 alin. (3) CPC, asupra repunerii în termen se va pronunța *instanța competentă să soluționeze calea de atac ori să îndeplinească actul de procedură respectiv*. În situația în care s-a solicitat repunerea în termen cu privire la un act de procedură care trebuie îndeplinit înainte de pronunțarea hotărârii, instanța se va pronunța printr-o *încheiere interlocutorie*, care nu poate fi atacată decât odată cu hotărârea dată asupra fondului (*idem*, p. 392).

| 265. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Prin „părți în proces" înțelegem și procurorul, deoarece acesta are nu doar calitatea de reprezentant al intereselor statului, de apărător al ordinii de drept și al intereselor cetățenilor, ci și pe aceea de parte în proces, astfel cum este reglementată de prevederile art. 92 CPC (P. POP, *Decăderea în procesul civil*, în Revista română de drept privat nr. 4/2014, p. 171, *apud* G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 388, nota 2). Prin urmare, decăderea vizează exclusiv conduita neglijentă a părților sau a procurorului (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 388), ceea

ce înseamnă că, în cazurile în care termenul imperativ reglementat de lege este prevăzut pentru un act ce trebuie efectuat de către procuror și acesta nu este efectuat, intervine sancțiunea decăderii din dreptul de a-l mai efectua ulterior.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 185 alin. (1) CPC, atunci când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel. Astfel, atunci când partea care putea invoca decăderea renunță la acest drept, sancțiunea nu va opera. Însă, pentru ca partea interesată să poată renunța la dreptul de a invoca decăderea, trebuie îndeplinite următoarele cerințe: termenul să fie reglementat de norme de ordine privată, partea să aibă capacitate de exercițiu deplină, renunțarea să intervină numai după ce termenul a expirat, renunțarea să fie strict personală și expresă (*ibidem*).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, potrivit art. 60 alin. (2) CPC, dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții a legii efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților ori pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre ei sau termenele încuviințate numai unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură profită și celorlalți. Prin urmare, în cazul în care decăderea privește pe una dintre părțile legate printr-un raport de solidaritate sau indivizibilitate, iar cel puțin una dintre celelalte părți a efectuat actul de procedură în termen, sancțiunea decăderii nu va opera.

266. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât decăderea intervine ca urmare a nerespectării unui termen imperativ, fără a se impune a fi expres menționată. Astfel, decăderea intervine nu numai atunci când legea stabilește un termen fix pentru îndeplinirea unui anumit act de procedură, iar partea a lăsat să expire acel termen fără a beneficia de el, ci și atunci când legea prevede că exercitarea unui drept trebuie să se facă la un anumit moment procesual sau într-o anumită etapă a procesului, iar partea nu a îndeplinit actul de procedură până la acel moment sau în acea etapă procesuală, precum și atunci când legea stabilește o anumită ordine în efectuarea actelor de procedură și partea nu a respectat-o (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 388).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, în ceea ce privește termenele legale, pentru a opera sancțiunea decăderii trebuie ca termenul legal să aibă caracter imperativ (peremptoriu). În cazul nerespectării termenelor legale prohibitive nu intervine sancțiunea decăderii, ci nulitatea, potrivit art. 185 alin. (2) CPC. Desigur, pot fi și situații în care, deși nu este respectat un termen legal imperativ, legiuitorul a prevăzut o altă sancțiune. Astfel, în cazul procedurii de regularizare a cererii de chemare în judecată, dacă reclamantul nu complinește lipsurile cererii de chemare în judecată puse în vedere de instanță în termen de 10 zile, cererea de chemare în judecată se va anula, conform art. 200 alin. (4) CPC (prin urmare, sancțiunea este anularea, iar nu decăderea). Așadar, varianta de răspuns este corectă, având în vedere că decăderea intervine în cazul nerespectării termenelor legale imperative, cu excepția situațiilor în care legea dispune altfel.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece termenele pot fi legale, convenționale sau judecătorești, iar conform dispozițiilor art. 185 alin. (1) CPC, sancțiunea decăderii poate interveni doar în cazul nerespectării termenelor legale și judecătorești (*idem*, p. 387), nu și a celor convenționale. Or, în varianta de răspuns se menționează în mod eronat că decăderea intervine în cazul nerespectării oricăror termene procedurale.

267. Răspuns: B, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea de ordonanță președințială poate fi transformată într-o cerere de drept comun până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe (art. 1001 CPC), iar nu până la terminarea cercetării procesului, cum în mod eronat se menționează în ipoteza variantei de răspuns. Prin urmare, reclamantul este în termen să transforme cererea de ordonanță președințială într-o cerere de drept comun la momentul terminării cercetării procesului în fața primei instanțe.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În cazul în care pe parcursul procesului partea își schimbă locul unde a fost citată, ea este obligată să încunoștințeze instanța, indicând locul unde va fi citată la termenele următoare, precum și partea adversă prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu cererea prin care se înștiințează instanța

despre schimbarea locului citării. În cazul în care partea nu face această încunoștințare, procedura de citare pentru aceeași instanță este valabil îndeplinită la vechiul loc de citare. Prin urmare, partea va fi decăzută din dreptul de a exercita calea de atac a apelului (cu consecința respingerii acestei căi de atac ca tardiv formulată) dacă nu a respectat termenul pentru exercitarea acestuia din cauza faptului că și-a schimbat pe parcursul procesului locul unde era citată și nu a adus la cunoștința instanței această modificare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă proba cu martori nu a fost propusă prin cererea de chemare în judecată (în cazul reclamantului) sau prin întâmpinare (în cazul pârâtului), partea poate propune proba dacă necesitatea acesteia rezultă din cercetarea judecătorească și nu o putea prevedea [art. 254 alin. (2) pct. 2 CPC]. Însă, în această ipoteză, partea este obligată, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a administra proba încuviințată, să depună lista martorilor în termen de 5 zile de la încuviințarea probei [art. 254 alin. (4) lit. a) CPC].

CAPITOLUL AL II-LEA. PROCEDURA CONTENCIOASĂ

§1. Judecata în fața primei instanțe

1.1. Sesizarea instanței de judecată

1.1.1. Cererea de chemare în judecată

| 1. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de la litera A este corectă, întrucât unul dintre efectele introducerii cererii de chemare în judecată este acela al întreruperii cursului prescripției extinctive, chiar dacă aceasta este introdusă la o instanță necompetentă, conform prevederilor art. 2537 pct. 2 C.civ. coroborate cu cele ale art. 2539 alin. (1) C.civ., în raport de care prescripția se întrerupe prin introducerea unei cereri de chemare în judecată sau de arbitrare, chiar dacă sesizarea a fost făcută la un organ de jurisdicție ori de urmărire penală necompetent sau chiar dacă este nulă pentru lipsă de formă.

Instanța poate invoca din oficiu excepția neîndeplinirii procedurii prealabile doar în ipoteza cererilor care au ca obiect dezbaterea succesorală, conform art. 193 alin. (3) CPC, pentru celelalte categorii de cereri care impun parcurgerea procedurii prealabile excepția putând fi invocată doar de către pârât, potrivit alin. (2) al aceluiași articol. Întrucât nu particularizează situația, fiind o formulare generală, varianta de răspuns de la litera B este greșită, având în vedere că doar în ipoteza prevăzută de art. 193 alin. (3) CPC instanța poate invoca din oficiu excepția neîndeplinirii procedurii prealabile.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente (art. 116 CPC), iar dacă necompetența nu este de ordine publică, partea care a făcut cererea la o instanță necompetentă nu va putea cere declararea necompetenței, conform art. 130 alin. (4) CPC.

| 2. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, având în vedere că, deși solicitarea să se judece cauza în lipsă este de natură să evite suspendarea pentru lipsa de prezență a părților legal citate în conformitate cu art. 411 alin. (1) pct. 2 CPC – când niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei, chiar dacă s-a formulat această cerere, este posibil să fie incident cazul de suspendare voluntară de la art. 411 alin. (1) pct. 1 CPC, ambele părți putând solicita suspendarea.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece, potrivit art. 194 lit. a) CPC, reclamantul are obligația indicării domiciliului pârâtului, și nu a domiciliului procesual al acestuia. Pârâtul este cel care își poate alege domiciliul procesual, în temeiul art. 158 CPC, conform căruia, în caz de alegere a domiciliului sau, după caz, a sediului, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea mențiuni, comunicarea se va face, după caz, potrivit art. 155 sau art. 156 CPC (adică potrivit regulilor generale privind locul citării). Totodată, partea poate alege ca toate actele de procedură să îi fie comunicate la căsuța poștală.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de art. 352 alin. (2) CPC, potrivit căruia, cu încuviințarea președintelui, fiecare dintre judecători, procurorul, când participă la judecată, precum și partea adversă pot pune direct întrebări celui chemat la interogatoriu.

| 3. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Grila are în vedere categorii de cereri care sunt supuse procedurii regularizării, impuse de dispozițiile art. 200 CPC.

Ca regulă, regularizarea se aplică oricărei cereri de chemare în judecată. Cu toate acestea, potrivit art. 12^1 din Legea nr. 76/2012, dacă legea nu prevede altfel, dispozițiile art. 200 CPC nu se aplică în cazul procedurilor speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții. De asemenea,

potrivit aceleiași dispoziții legale, procedura regularizării nu este aplicabilă cererilor incidentale, deci cererilor de intervenție (acelora care, deși au natura juridică a unei cereri de chemare în judecată, sunt exceptate totuși de la procedura regularizării, dat fiind scopul acesteia, aplicându-se numai cererii introductive de instanță), și nici cererilor reconvenționale sau contestației la executare.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât cererea confesorie de servitute este acea cerere introductivă de instanță prin care se apără un dezmembrământ al dreptului de proprietate, respectiv dreptul de servitute. Este o cerere de drept comun, neexistând nicio dispoziție legală care să excepteze această cerere de la procedura regularizării, prin urmare, aceasta este supusă procedurii instituite de art. 200 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât legiuitorul exceptează de la procedura regularizării contestația la executare, indiferent de forma acesteia (contestație la executare propriu-zisă, contestație la titlu sau contestație împotriva refuzului executorului judecătoresc de a îndeplini un act de executare). Astfel, conform art. 717 alin. (1) CPC, *contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător*, dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât art. 12^1 din Legea nr. 76/2012 prevede că procedura regularizării nu se aplică cererilor incidentale. Cererea de chemare în garanție este o formă a intervenției forțate a terților în procesul civil, având natura unei cereri de chemare în judecată. Însă intenția legiuitorului, confirmată de dispozițiile art. 12^1 din Legea nr. 76/2012, a fost de a supune verificării, sub aspectul regularității de fond și de formă, numai actul de sesizare a instanței, pentru a se evita declanșarea procesului pe baza unei cereri informe, care ar avea potențialul tergiversării procesului. Acest scop nu se regăsește însă și în cazul cererilor cu natură juridică de cerere de chemare în judecată, dar formulate în cursul procesului (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 431).

| 4. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2016; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererea de reexaminare exercitată împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată în etapa regularizării acesteia se soluționează doar cu citarea reclamantului, nu și a celeilalte părți, respectiv a pârâtului [art. 200 alin. (7) CPC], cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns (la acest moment procesual pârâtul nici nu are cunoștință de existența procesului în care are calitatea de parte, cererea de chemare în judecată comunicându-se acestuia doar după ce îndeplinește condițiile art. 194-197 CPC).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece completul învestit cu soluționarea cererii de reexaminare poate reveni asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat [art. 200 alin. (7) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece instanța nu poate dispune anularea cererii de chemare în judecată în etapa regularizării acesteia pentru neîndeplinirea de către reclamant a procedurii prealabile, indiferent de caracterul normei care impune parcurgerea unei asemenea proceduri, pe de o parte, întrucât măsura anulării nu poate fi dispusă decât pentru lipsa mențiunilor din cuprinsul art. 194-197 CPC, iar procedura prealabilă este reglementată în cuprinsul art. 193 CPC, pe de altă parte, întrucât neîndeplinirea procedurii prealabile se invocă prin intermediul excepției procesuale, în condițiile art. 193 alin. (2)-(3) CPC, care trebuie să fie pusă în discuția contradictorie a părților, în etapa cercetării procesului.

| 5. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform dispozițiilor art. 200 alin. (5) CPC, împotriva încheierii de anulare reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării, iar potrivit art. 200 alin. (7) CPC, cererea de reexaminare se soluționează prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului, de către un alt complet al instanței respective, desemnat prin repartizare aleatorie, care va putea reveni asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat de către instanță în etapa regularizării cererii de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece instanța nu poate dispune anularea cererii de chemare în judecată în etapa regularizării acesteia pentru neîndeplinirea de către reclamant a procedurii prealabile indiferent de caracterul normei care impune parcurgerea unei asemenea

proceduri, dispozițiile art. 200 alin. (1) CPC prevăzând expres elementele cererii de chemare în judecată a căror nerespectare atrage anularea ei în etapa regularizării, respectiv cerințele prevăzute de art. 194-197 CPC, procedura prealabilă nefiind reținută în cuprinsul acestora, ea fiind reglementată de dispozițiile art. 193 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 200 alin. (1) CPC, care reglementează verificarea și regularizarea cererii de chemare în judecată, completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată este de competența sa (competența funcțională) și dacă aceasta îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194-197 din cod, iar potrivit art. 200 alin. (2) CPC, *în cazul în care cauza nu este de competența sa, completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate*. În consecință, ca urmare a verificării competenței funcționale, secția specializată căreia i s-a repartizat dosarul, în măsura în care apreciază că nu este competentă, va putea trimite dosarul secției specializate competente din cadrul aceleiași instanțe. De asemenea, varianta de răspuns este greșită și ca urmare a faptului că, la primul termen de judecată, completul își verifică competența din punct de vedere general, material și teritorial, nu și funcțional, această competență fiind verificată de îndată ce primește cererea de chemare în judecată.

6. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În cazul în care cauza nu este de competența sa (competența funcțională), completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate, dispozițiile privitoare la necompetență și conflictele de competență aplicându-se prin asemănare, conform dispozițiilor art. 200 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit art. 200 alin. (4[1]) CPC, reclamantului nu i se poate cere să completeze sau să modifice cererea de chemare în judecată cu date sau informații de care acesta nu dispune personal și pentru obținerea cărora este necesară intervenția instanței. Or, codul numeric personal al pârâtului constituie un element de identificare cu caracter personal pe care este posibil ca reclamantul să nu îl cunoască, astfel încât cererea de chemare în judecată nu ar trebui anulată pentru acest motiv.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Judecătorul, de îndată ce constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, dispune, prin rezoluție, comunicarea acesteia către pârât, punându-i-se în vedere că are obligația de a depune întâmpinare, sub sancțiunea prevăzută de lege, care va fi indicată expres, în termen de 25 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată, conform dispozițiilor art. 201 alin. (1) CPC.

7. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

În procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată, instanța investită cu soluționarea acesteia poate anula cererea de chemare în judecată pentru lipsa elementelor prevăzute de legiuitor în cuprinsul art. 194-197 CPC, necompetența instanței neîncadrându-se între acestea.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât, indiferent de cazul de necompetență, instanța nu poate declina competența în favoarea unei alte instanțe în procedura de regularizare, acest lucru putându-se întâmpla după ce va pune în discuția părților excepția incidentă [la primul termen de judecată când părțile sunt legale citate și pot pune concluzii, fie când își verifică competența din punct de vedere general, material și teritorial în condițiile art. 131 CPC, fie ca urmare a invocării excepției corespunzătoare de către partea interesată – art. 130 alin. (2) și (3) CPC]. În caz contrar încălcând principiul contradictorialității. Ceea ce poate verifica instanța de îndată ce primește cererea de chemare în judecată este competența funcțională [art. 200 alin. (1) CPC], și anume dacă cererea este de competența secției sau completului specializat din cadrul instanței investite. Însă și acest lucru are loc în etapa verificării cererii de chemare în judecată, și nu în procedura regularizării, iar nu în caz de admitere cererea fiind trimisă completului/secției specializate a instanței respective, iar nu altei instanțe, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns. Dacă cererea este trimisă altei instanței ca efect al declinării, înseamnă că suntem în prezența unui caz de necompetență materială sau teritorială, iar nu funcțională.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, dacă reclamantul nu își îndeplinește obligația de a complini lipsa motivării în fapt a cererii de chemare în judecată în termenul de 10 zile acordat de instanță în acest sens, instanța va anula cererea de chemare în judecată în procedura de regularizare, aspect ce rezultă din analiza dispozițiilor art. 200 alin. (3) CPC, în raport de care, atunci când cererea nu îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194-197 [obligația motivării regăsindu-se în cuprinsul art. 194 lit. d) CPC], reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, cererea de chemare în judecată neputându-se anula în procedura de regularizare pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului. Excepția lipsei calității procesuale active este o excepție de fond, absolută, peremptorie, care, la fel ca oricare altă excepție, trebuie să fie pusă în discuția contradictorie a părților, înainte ca instanța să se pronunțe asupra ei, pentru respectarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare al părții în procesul civil. Or, excepțiile procesuale sunt puse în discuția părților în etapa cercetării procesului, conform art. 237 alin. (2) pct. 1 CPC, neputând fi soluționate de către instanță în procedura de regularizare.

8. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererea de chemare în judecată poate fi anulată în procedura de regularizare dacă lipsesc mențiunile din cuprinsul art. 194-197 CPC (iar reclamantul nu le complinește în termenul acordat de instanță în acest sens), printre acestea regăsindu-se și lipsa motivării în fapt a cererii de chemare în judecată [art. 200 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât obligația părților de a-și desemna un reprezentant comun nu determină anularea cererii de chemare în judecată în procedura regularizării, potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (1) CPC, completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată este de competența sa și dacă aceasta îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194-197. Or, procedura prealabilă este reglementată în cuprinsul art. 193 CPC, ceea ce înseamnă că aceasta nu intră sub incidența procedurii de regularizare.

9. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Prima parte a enunțului este corectă, întrucât împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată pronunțate în etapa regularizării cererii reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare [art. 200 alin. (5) CPC]. Însă, în caz de admitere, cauza se retrimite completului inițial investit, conform dispozițiilor art. 200 alin. (8) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de reexaminare poate fi formulată doar de către reclamant în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii de anulare, iar nu de la data pronunțării acesteia [art. 200 alin. (6) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât cererea de reexaminare (cale specifică de atac în această materie) poate fi formulată doar de către reclamant, nu și de către pârât, conform dispozițiilor art. 200 alin. (5) CPC. Este firească soluția, având în vedere faptul că, la momentul anulării cererii de chemare în judecată în procedura regularizării, pârâtul nici nu are cunoștință de existența procesului.

10. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Cererea de reexaminare poate fi formulată doar atunci când în mod eronat instanța a dispus măsura anulării cererii de chemare în judecată, nu și atunci când această cale specială de atac este exercită pentru complinirea lipsurilor pe care reclamantul nu le-a îndeplinit în termenul de 10 zile acordat de instanță în acest sens [art. 200 alin. (5) CPC] în procedura de regularizare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Împotriva încheierii prin care instanța a dispus anularea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu poate formula decât cerere de reexaminare, potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În procedura de regularizare, instanța doar verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, iar în măsura în care constată neregularități, va pune în vedere reclamantului să complinească aceste lipsuri. În

situația în care acestea nu sunt complinite în termenul acordat, instanța va dispune anularea cererii de chemare în judecată. Această încheiere de anulare nu are autoritate de lucru judecat, astfel încât reclamantul are posibilitatea de a formula o nouă cerere de chemare în judecată.

11. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, întrucât neindicarea domiciliului pârâtului în cererea de chemare în judecată de către reclamant are drept consecință, conform art. 200 alin. (3) CPC, comunicarea către reclamant a obligației de a indica domiciliul pârâtului în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, sub sancțiunea anulării cererii. Indicarea domiciliului pârâtului în cererea de chemare în judecată este un element obligatoriu al acesteia, conform art. 194 lit. a) CPC, pe care instanța îl verifică alături de celelalte elemente ale cererii de chemare în judecată după verificarea competenței funcționale, în condițiile art. 200 alin. (1) CPC, iar dacă instanța constată lipsa domiciliului pârâtului, îi va pune în vedere reclamantului să remedieze această neregularitate în condițiile art. 200 alin. (3) CPC.

NB! Alin. (4^1) al art. 200, introdus prin Legea nr. 310/2018, dispune că *reclamantului nu i se poate cere să completeze sau să modifice cererea de chemare în judecată cu date sau informații de care acesta nu dispune personal și pentru obținerea cărora este necesară intervenția instanței.*

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este singura corectă, prin raportare la explicațiile de mai sus.

12. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât excepția lipsei dovezii calității de reprezentant este o excepție de ordine publică/absolută și poate fi invocată atât de către instanță din oficiu, cât și de către părți, până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe, prin raportare la dispozițiile art. 82 CPC. Prin urmare, dacă pârâtul nu invocă excepția lipsei dovezii calității de reprezentant prin întâmpinare, nu operează decăderea sa, ci are posibilitatea de a o invoca până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât pârâtul este în drept să invoce excepția lipsei dovezii calității de reprezentant în tot cursul judecății în primă instanță, nu însă și direct în calea de atac, potrivit dispozițiilor art. 82 alin. (2) CPC, în raport de care excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac (a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 188).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicațiile de la variantele de răspuns de la literele A și B.

13. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece această cerere nu se soluționează de către același complet, ci de către un alt complet al instanței respective, desemnat prin repartizare aleatorie, care va putea reveni asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat [art. 200 alin. (7) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 12^1 din Legea nr. 76/2012, care prevede că art. 200 CPC nu se aplică, printre altele, în cazul incidentelor procedurale.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece în etapa regularizării nu poate fi luată în discuție o eventuală necompetență teritorială, ci numai necompetența completului specializat sau a secției specializate (competență funcțională), în conformitate cu art. 200 alin. (2) CPC, potrivit căruia, în cazul în care cauza nu este de competența sa, completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate.

14. Răspuns: A ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Anularea cererii de chemare în judecată în procedura de regularizare nu se poate realiza pentru neindicarea motivelor de drept și a probelor, potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (4) CPC. Astfel, dacă în mod eronat instanța a anulat pentru astfel de motive cererea de chemare în judecată, cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii de anulare se va admite.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea de reexaminare va fi admisă, instanța revenind asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul (de 10 zile) acordat de către instanță reclamantului în procedura de regularizare, potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (7) CPC. Prin urmare, cererea de reexaminare nu se va admite dacă anularea cererii de chemare în judecată s-a dispus corect de către instanță, motivul anulării existând la momentul la care instanța se pronunță asupra acesteia, chiar dacă reclamantul complinește aceste lipsuri la momentul soluționării cererii de reexaminare.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Cererea de reexaminare poate fi admisă doar dacă măsura fost dispusă eronat sau reclamantul a îndeplinit obligațiile de complinire a neregularităților cererii de chemare în judecată și, cu toate acestea, instanța a dispus anularea cererii de chemare în judecată. Prin urmare, invocarea excepției necompetenței materiale de către reclamant în procedura de reexaminare nu are nicio influență asupra soluției date în cererea de reexaminare.

15. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Cererea de reexaminare este calea de atac specifică împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată în procedura de regularizare.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece încheierea pronunțată în cererea de reexaminare nu are autoritate de lucru judecat. Orice neregularitate a cererii de chemare în judecată, indiferent dacă a fost sau nu examinată în procedura de regularizare și indiferent dacă instanța s-a pronunțat asupra cererii de reexaminare prin încheiere definitivă, va putea fi invocată de către pârât prin întâmpinare, pe calea excepțiilor procesuale, urmând să fie examinată și soluționată de către instanță. Soluția este firească, având în vedere că doar astfel este asigurată pârâtului exercitarea dreptului la apărare [Gh. Florea, în V.M. Ciobanu, M. Nicolae (coord.), *op. cit.*, p. 743]. Mai mult decât atât, până la momentul soluționării cererii de reexaminare (în sensul admiterii acesteia), pârâtul nici nu are cunoștință de existența procesului, astfel încât, pentru garantarea dreptului la apărare prin acte de procedură specifice (întâmpinare), trebuie să se asigure respectarea acestui drept, el putând reitera pe calea excepțiilor procesuale neregularitățile pe care le apreciază ca fiind incidente.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, termenul de exercitare de către reclamant a cererii de reexaminare împotriva încheierii prin care instanța a anulat, în procedura de regularizare, cererea de chemare în judecată fiind de 15 zile de la data comunicării încheierii, aspect care rezultă din dispozițiile art. 200 alin. (6) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, într-adevăr, cererea de reexaminare se soluționează cu citarea reclamantului [art. 200 alin. (8) CPC], însă, în caz de admitere a acesteia, completul de reexaminare va retrimite cauza completului inițial investit (în scopul asigurării respectării principiului continuității), care va dispune comunicarea către pârât a cererii de chemare în judecată, în vederea formulării întâmpinării, cererea nefiind comunicată de către completul care a soluționat cererea de reexaminare, astfel cum se menționează în varianta de răspuns.

16. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, până la comunicarea cererii de chemare în judecată, pârâtul nu are cunoștință de existența procesului. De asemenea, nici nu ar avea interes în exercitarea cererii de reexaminare, interesul aparținând în această situație doar reclamantului. Prin urmare, împotriva încheierii de anulare doar reclamantul va putea formula cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării, conform dispozițiilor art. 200 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 200 alin. (5) și (6) CPC, care prevăd că termenul de exercitare a cererii în anulare este de 15 zile de la data comunicării încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Într-adevăr, împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată în procedura de regularizare a acesteia, reclamantul va putea formula doar cerere de reexaminare, însă, în caz de admitere a acesteia, cauza se retrimite completului inițial investit [art. 200 alin. (8) CPC], iar nu altui complet, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

17. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 204 alin. (3) CPC, modificarea cererii de chemare în judecată peste primul termen la care reclamantul este legal citat în fața primei

instanțe poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților, nefiind deci suficient doar acordul pârâtului, ci este necesar și acordul terțului intervenient, având în vedere că, după admiterea în principiu a cererii sale de intervenție, acesta dobândește calitatea de parte în proces. Singurele modificări ale cererii care sunt permise fără a fi necesar acordul expres al tuturor părților sunt cele prevăzute de art. 204 alin. (2) CPC. Or, cererea de înlocuire a unei acțiuni în revendicare (acțiune în realizare) cu o acțiune posesorie (tot o acțiune în realizare) nu se încadrează în vreuna dintre aceste ipoteze.

Prin urmare, după primul termen de judecată, dacă toate părțile sunt de acord (pârâtul/pârâții și eventualii terți intervenienți – indiferent de forma în care au fost atrași în proces sau dacă au intervenit din proprie inițiativă –, precum și coparticipanții în urma conexării), reclamantul poate să își modifice cererea. Dat fiind faptul că legea solicită „acordul expres" al tuturor părților, rezultă că înțelegerea părților nu poate fi dedusă din lipsa unui răspuns al lor în acest sens și nici din neprezentarea lor în fața instanței, deși au fost citate cu mențiunea de a-și preciza poziția procesuală față de modificarea cererii principale de către reclamant (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 476).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât lipsa unui punct de vedere al intervenientului TT față de modificarea cererii reclamantului la al doilea termen de judecată nu echivalează cu un acord tacit al acestuia la modificare, ceea ce determină decăderea reclamantului din dreptul de a modifica cererea principală, având în vedere că acesta nu a respectat un termen legal imperativ, respectiv primul termen de judecată la care a fost legal citat în fața primei instanțe.

| 18. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Grila are în vedere momentul procesual până la care se poate modifica cererea de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece textul art. 204 alin. (1) CPC prevede că reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat. Prin urmare, pentru ca modificarea să poată opera independent de îndeplinirea unei alte cerințe, este necesar ca reclamantul să fie legal citat la primul termen de judecată, iar nu reclamantul și pârâtul, astfel cum este formulată varianta de răspuns. Pot exista situații în care, la primul termen de judecată, doar pârâtul este legal citat, caz în care, la cererea pârâtului sau din oficiu, instanța va dispune acordarea unui nou termen de judecată în vederea refacerii procedurii de citare cu reclamantul. Astfel, dacă la al doilea termen de judecată reclamantul este legal citat, acesta este momentul până la care el își poate modifica cererea de chemare în judecată independent de îndeplinirea unei alte cerințe, întrucât, pentru el, acesta este primul termen de judecată la care este legal citat în fața primei instanțe. O altă ipoteză ar fi aceea în care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe, iar pârâtul nu, caz în care, chiar dacă instanța va acorda un nou termen de judecată pentru îndeplinirea procedurii de citare cu pârâtul, pentru reclamant acesta este momentul până la care își poate modifica cererea de chemare în judecată fără a avea nevoie de acordul pârâtului.

Menționăm că sintagma „până la primul termen de judecată" trebuie înțeleasă inclusiv în sensul de primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, conform art. 204 alin. (3) CPC, modificarea cererii de chemare în judecată după primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților (pârâtul/pârâții și eventualii terți intervenienți, indiferent de forma în care au fost atrași în proces sau dacă au intervenit din proprie inițiativă), or, în varianta de răspuns se menționează că această modificare nu poate opera în fața primei instanțe peste termenul prevăzut de lege (primul termen la care reclamantul este legal citat), chiar dacă părțile își dau acordul expres cu privire la depășirea acestui termen, variantă de răspuns greșită, în raport de textul legal mai sus evocat.

Varianta de răspuns de la litera C este cea corectă, deoarece modificarea cererii de chemare în judecată, în sensul art. 204 alin. (1) CPC, nu poate avea loc decât în fața primei instanțe, aspect care rezultă din faptul că, pe de o parte, dacă cererea ar putea fi modificată în fața instanței de apel, părțile ar fi lipsite de un grad de jurisdicție, iar, pe de altă parte, în apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot formula pretenții noi, conform art. 478 alin. (3) CPC.

| 19. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât întâmpinarea la cererea modificatoare trebuie depusă la dosar de către pârât cu cel puțin 10 zile înaintea termenului de judecată fixat [art. 204 alin. (1) CPC]. Prin urmare, față de datele variantei de răspuns, dacă întâmpinarea este depusă cu mai mult de 10 zile, aceasta este formulată în termen.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea modificatoare poate fi formulată de către reclamant, fără a avea nevoie de acordul celorlalte părți, până la primul termen de judecată la care acesta este legal citat în fața primei instanțe [art. 204 alin. (1) CPC]. Ca atare, cererea modificatoare depusă la dosar la cel de-al doilea termen de judecată este formulată în termen, dacă reclamantul nu a fost legal citat pentru primul termen de judecată. Menționăm faptul că prin sintagma „până la primul termen de judecată" se înțelege inclusiv primul termen de judecată, având în vedere dispozițiile art. 180 alin. (2) CPC, în raport de care termenul este reprezentat de data la care se îndeplinește un anumit act de procedură.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, atunci când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată, cererea reconvențională se va depune cel mai târziu până la termenul ce se va încuviința pârâtului în acest scop, conform art. 209 alin. (6) CPC.

| 20. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Întâmpinarea la cererea modificatoare a reclamantului se depune de către pârât, sub sancțiunea decăderii, cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat, urmând a fi cercetată de reclamant la dosarul cauzei, conform dispozițiilor art. 204 alin. (1) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, față de datele speței, modificarea cererii de chemare în judecată de către reclamant după primul termen de judecată la care acesta este legat citat în fața primei instanțe putând avea loc numai cu acordul expres al pârâtului, conform prevederilor art. 204 alin. (3) CPC.

Reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat (în fața primei instanțe), conform dispozițiilor art. 204 alin. (1) teza I CPC. Dacă reclamantul nu este legal citat la primul termen de judecată acordat în cauză, momentul până la care își poate modifica cererea se prorogă până la primul termen la care se va realiza procedura de citare cu acesta (putând fi, după caz, al doilea, al treilea etc. termen de judecată). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 21. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

În ipoteza în care obiectul cererii este *pierdut sau piere în cursul procesului*, reclamantul are posibilitatea, potrivit art. 204 alin. (2) pct. 3 CPC, de a-și preciza cererea chiar și după primul termen la care a fost legal citat și să solicite *contravaloarea obiectului pierdut sau pierit* [în această situație nefiind în prezența unei veritabile modificări a cererii de chemare în judecată în sensul dispozițiilor art. 204 alin. (1) CPC]. Totodată, dacă reclamantul nu formulează o astfel de cerere, poate solicita revizuirea hotărârii judecătorești în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 2 CPC. Calea de atac a revizuirii este admisibilă nu numai când *obiectul cererii a pierit după pronunțarea hotărârii*, ci și *în cazul în care obiectul a pierit în cursul judecății*, chiar dacă reclamantul nu și-a modificat cererea, din moment ce textul art. 509 alin. (1) pct. 2 CPC nu conține nicio restricție în acest sens (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 879).

În ceea ce privește acordul pârâtului la o astfel de precizare, față de dispozițiile art. 204 alin. (2) CPC, cererea nu este condiționată de acordul pârâtului, reclamantul având posibilitatea de a formula cererea precizatoare până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

Față de explicațiile de mai sus, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, în timp ce varianta de la litera C este corectă.

| 22. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de la litera A este corectă față de dispozițiile art. 204 CPC, potrivit cărora „(1) Reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat. În acest caz, instanța dispune amânarea pricinii și comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea formulării întâmpinării, care, sub sancțiunea decăderii, va fi depusă cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat, urmând a fi cercetată de reclamant

la dosarul cauzei. (...) (3) Modificarea cererii de chemare în judecată peste termenul prevăzut la alin. (1) poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților". Din analiza textelor de mai sus rezultă că dispozițiile art. 204 alin. (1) CPC au caracter de ordine publică, consecința fiind aceea că, dacă reclamantul își modifică cererea după primul termen de judecată la care a fost legal citat, instanța va putea invoca și dispune din oficiu decăderea reclamantului din acest drept (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 476).

Varianta de la litera B este, de asemenea, corectă. Sancțiunea decăderii nu intervine atunci când partea nu îndeplinește obligațiile stabilite de instanță privind avansarea cheltuielilor referitoare la administrarea probelor, *dacă prin aceasta nu se amână judecata*, conform prevederilor art. 262 alin. (4) CPC. Astfel, când administrarea probei încuviințate necesită cheltuieli, instanța va pune în vedere părții care a cerut-o să depună la grefă, de îndată sau în termenul fixat de instanță, dovada achitării sumei stabilite pentru acoperirea lor, iar pentru situațiile în care proba a fost dispusă din oficiu sau la cererea procurorului în procesul pornit de acesta în condițiile legii, instanța va stabili, prin încheiere, cheltuielile de administrare a probei și partea care trebuie să le plătească, putându-le pune și în sarcina ambelor părți. Ca regulă, nedepunerea sumei în termenul fixat atrage decăderea părții din dreptul de a administra dovada încuviințată în fața acelei instanțe, cu excepția situației în care prin depunerea sumei nu se amână judecata [art. 262 alin. (1)-(4) CPC].

Varianta de la litera C este greșită, întrucât în procedura specială a ordonanței președințiale întâmpinarea nu este obligatorie, conform art. 999 alin. (1) teza finală CPC, ceea ce înseamnă că pârâtul nu va fi decăzut din dreptul de a invoca excepția de necompetență, în acest caz el având posibilitatea de a o invoca până la primul termen de judecată la care părțile legal citate pot pune concluzii, potrivit art. 130 alin. (3) CPC.

23. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte raportat la art. 204 alin. (2) pct. 1 și 2 CPC, conform căruia nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță când: *1. se îndreaptă greșelile materiale din cuprinsul cererii; 2. reclamantul mărește sau micșorează cuantumul obiectului cererii*.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece suntem în ipoteza unei modificări a cererii de chemare în judecată inițiale, sens în care urmează a se aplica art. 204 alin. (1) CPC, care impune amânarea judecății și comunicarea cererii modificate pârâtului. Astfel, conform textului legal evocat, reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat. În acest caz, instanța dispune amânarea pricinii și comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea formulării întâmpinării, care, sub sancțiunea decăderii, va fi depusă cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat, urmând a fi cercetată de reclamant la dosarul cauzei.

24. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 204 alin. (2) pct. 4 CPC, cererea nu se consideră modificată și nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale, atunci când reclamantul înlocuiește cererea în constatare printr-o cerere în realizare. Având în vedere că pentru situațiile prevăzute în cuprinsul art. 204 alin. (2) CPC cererea de chemare în judecată nu se consideră modificată, reclamantul nu este ținut de primul termen de judecată la care este legal citat în fața primei instanțe (aplicabil cererii adiționale), el putând formula cererea oricând până la momentul închiderii dezbaterilor în fața primei instanțe.

Cu alte cuvinte, din analiza dispozițiilor art. 204 alin. (2) CPC rezultă că modificarea cererii de chemare în judecată în condițiile stabilite de acest text de lege poate fi făcută oricând în cursul judecății în primă instanță, până la închiderea dezbaterilor (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 477).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, în cazul în care reclamantul înlocuiește cererea în constatare printr-o cerere în realizare, instanța nu va acorda termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale ale reclamantului [art. 204 alin. (2) CPC], iar nu cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns că reclamantul nu poate transforma cererea în constatare într-o cerere de realizare, pe baza declarației sale consemnate în încheierea de ședință.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cererea în constatare poate fi transformată într-o cerere în realizare până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe, astfel încât, dacă

partea adversă invocă excepția tardivității modificării cererii în constatare într-o cerere în realizare, formulată ulterior primului termen de judecată, soluția instanței va fi aceea de respingere a excepției.

25. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece reclamantul a formulat la al doilea termen de judecată o cerere denumită „precizare", prin care a solicitat evacuarea pârâtului pentru lipsa titlului locativ, precizare care, în realitate, este o modificare a cererii de chemare în judecată prin schimbarea cauzei. Or, cererea adițională poate fi formulată, fără a avea nevoie de acordul pârâtului, până la primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe. În speță, modificarea intervine la al doilea termen de judecată, ipoteză în care pârâtul se poate opune la primirea acestei „precizări", motivând că este o modificare a cererii de chemare în judecată făcută peste termenul prevăzut de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece solicitarea de a fi evacuat pârâtul pentru lipsa titlului locativ constituie o modificare a cauzei cererii de chemare în judecată, întrucât, inițial, reclamantul a solicitat evacuarea pârâtului pentru neplata chiriei și stricăciuni aduse locuinței, iar la al doilea termen de judecată a solicitat evacuarea pârâtului pentru lipsa titlului locativ.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 204 alin. (3) CPC, modificarea cererii de chemare în judecată după primul termen la care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților, în speță, al pârâtului.

26. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, potrivit art. 30 alin. (5) CPC, cererea adițională este aceea prin care o parte modifică pretențiile sale anterioare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea prin care reclamantul solicită ratele ajunse la termen după sesizarea instanței poate fi formulată și după primul termen de judecată. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 397 alin. (2) CPC, dacă cererea are ca obiect alte sume datorate periodic, instanța îl va obliga pe pârât, la cererea reclamantului, după achitarea taxelor de timbru, potrivit legii, și la plata sumelor devenite exigibile după introducerea cererii, iar conform art. 478 alin. (5) CPC, se vor putea cere, de asemenea, dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe. Din interpretarea *a fortiori* a textelor legale sus-menționate rezultă că, dacă se pot cere rate scadente și la un moment procesual mai îndepărtat față de primul termen la care toate părțile sunt legal citate, cum este momentul formulării cererii de apel, cu atât mai mult ele se pot cere la un moment mai apropiat, respectiv după primul termen la care toate părțile sunt legal citate în primă instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, potrivit art. 106 alin. (1) CPC, instanța legal investită potrivit dispozițiilor referitoare la competența după valoarea obiectului cererii rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior investirii, intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii acestuiași obiect.

27. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, atunci când comunicarea cererii de chemare în judecată prin agenții procedurali ai instanței nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată, cu confirmare de primire, în plic închis, potrivit art. 154 alin. (4) CPC (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018). De asemenea, instanța nu poate dispune din oficiu comunicarea cererii de chemare în judecată prin servicii de curierat rapid, ci doar la cererea părții interesate [art. 154 alin. (5) CPC], întrucât aceasta urmează a suporta cheltuielile legate de respectiva procedură.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă reclamantul învederează motivat că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul pârâtului sau un alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii, instanța va putea încuviința citarea acestuia prin publicitate [art. 167 alin. (1) CPC]. Prin urmare, cererea de chemare în judecată va putea fi comunicată prin afișare dacă sunt îndeplinite condițiile citării pârâtului prin publicitate.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 154 alin. (5) CPC, conform cărora, la cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea actelor de procedură se va putea face în mod nemijlocit prin executori judecătorești.

1.1.2. *Întâmpinarea și cererea reconvențională*

| 28. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece reclamantul nu are obligația de a comunica răspuns la întâmpinare în termenul de 10 zile de la comunicarea întâmpinării formulate de către pârât. Astfel, independent de răspunsul reclamantului la întâmpinare, care are caracter facultativ, după expirarea celor 25 de zile pentru depunerea întâmpinării:

a) dacă pârâtul a depus întâmpinare, în termen de 3 zile de la data depunerii întâmpinării judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților [art. 201 alin. (3) CPC, cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018];

b) dacă pârâtul nu depune întâmpinare, iar termenul s-a epuizat, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților [art. 201 alin. (4) CPC, cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în ipoteza menționată, cererea se consideră modificată, fiind aplicabile dispozițiile art. 204 alin. (1) CPC. Raportat la varianta de răspuns, nu sunt aplicabile prevederile art. 204 alin. (2) pct. 3 CPC, în raport de care cererea nu se consideră modificată și nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță când se solicită contravaloarea obiectului cererii, pierdut sau pierit în cursul procesului. Astfel, ipoteza din varianta de răspuns are în vedere pieirea bunului anterior introducerii cererii de chemare în judecată, astfel încât, prin cererea adițională, se modifică obiectul cererii introductive.

Varianta de răspuns de la litera B a fost contestată, susținându-se că este greșită, întrucât art. 204 alin. (2) CPC nu prevede situația de excepție a amânării judecății în situația pieirii bunului înaintea introducerii acțiunii. Comisia de soluționare a contestațiilor a constatat că *rațiunea variantei de răspuns de la litera B este de a delimita ipoteza de la art. 204 alin. (2) pct. 3 CPC de cea reglementată de art. 204 alin. (1) CPC. Astfel, în art. 204 alin. (2) pct. 3 CPC se vorbește despre obiectul pierit în cursul procesului, în vreme ce varianta de la litera B are în vedere situația unui bun pierit înainte de introducerea cererii de chemare în judecată. În a doua ipoteză, sunt aplicabile dispozițiile art. 204 alin. (1) CPC, în sensul că se amână judecata și se comunică cererea modificată.* Pentru aceste considerente, contestația a fost respinsă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă reclamantul dorește să își modifice cererea de chemare în judecată prin introducerea în cauză a unui nou pârât după primul termen de judecată, are nevoie doar de acordul tuturor celor care la data modificării au calitatea de părți în procesul civil, deci de acordul pârâtului inițial, nu și al pârâtului care urmează a fi introdus în cauză prin cererea adițională, întrucât acesta nu are, la momentul la care se cere acordul, calitatea de parte în proces [art. 204 alin. (3) CPC]. Astfel cum s-a statuat și în doctrină, în ipoteza în care modificarea vizează persoana pârâtului, partea care trebuie să își dea acordul cu privire la modificarea cererii este pârâtul inițial, iar nu cel chemat în judecată prin cererea adițională, care nu se poate opune chemării sale în judecată, procesul începând, din perspectiva sa, din momentul introducerii cererii modificatoare [D.N. THEOHARI, în G. BOROI (coord.), *op. cit.*, vol. I, p. 586].

| 29. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece art. 206 alin. (1) CPC prevede că întâmpinarea se comunică reclamantului, dacă legea nu prevede altfel [de exemplu, în materia ordonanței de plată, conform art. 1019 alin. (4) CPC, întâmpinarea nu se comunică reclamantului, care va lua cunoștință de cuprinsul acesteia de la dosarul cauzei].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind o reluare a dispozițiilor art. 208 alin. (2) CPC, care menționează că nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, dacă legea nu prevede altfel.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă. În materia ordonanței de plată, întâmpinarea este obligatorie, având în vedere faptul că art. 1019 alin. (3) CPC statuează că în citație se va preciza că debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

| 30. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece partajul formulat în cadrul unei contestații la executare respectă regulile specifice acestei căi procedurale (contestație la executare), în care întâmpinarea este obligatorie, potrivit art. 717 alin. (1) CPC, care prevede că *contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător*, coroborat cu art. 208 alin. (1) CPC, care instituie obligativitatea depunerii întâmpinării, cu excepția cazurilor în care legea prevede în mod expres altfel.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în cazul revizuirii întâmpinarea fiind obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată, conform art. 513 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în concordanță cu art. 205 alin. (2) lit. a) CPC, conform căruia *întâmpinarea va cuprinde: numele și prenumele, codul numeric personal, domiciliul sau reședința pârâtului ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul, precum și, după caz, codul unic de înregistrare sau codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului ori de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar, dacă reclamantul nu le-a menționat în cererea de chemare în judecată.*

| 31. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege, dacă legea nu prevede altfel, atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai invoca probe și de a invoca excepții. Cu toate acestea, excepțiile procesuale absolute pot fi invocate pe tot parcursul procesului, dacă prin lege nu se prevede altfel [art. 208 alin. (1) CPC], astfel încât nedepunerea întâmpinării atrage doar decăderea din dreptul de a invoca excepții relative. Potrivit dispozițiilor art. 130 alin. (3) CPC, necompetența de ordine privată poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii. Prin urmare, nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a invoca excepția de necompetență teritorială de ordine privată, dacă legea nu prevede altfel.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât excepția lipsei dovezii calității de reprezentant este o excepție absolută, care poate fi invocată oricând în fața instanței. Singura limitare este impusă de dispozițiile art. 82 alin. (2) CPC, în raport de care excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 208 alin. (2) CPC, conform cărora nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, dacă legea nu prevede altfel.

| 32. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât instanța va putea invoca din oficiu decăderea pârâtului din dreptul de a propune probe, cu excepția situațiilor prevăzute de art. 254 CPC, și de a invoca excepții relative, având în vedere că termenul de formulare este un termen legal imperativ, a cărui nerespectare poate fi invocată și de către instanță din oficiu (M. DINU, *op. cit.*, p. 263).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât termenul de formulare a întâmpinării este un termen legal imperativ, iar nerespectarea acestuia atrage decăderea pârâtului din dreptul de a invoca excepții (relative) și de a propune probe [sub rezerva dispozițiilor art. 254 alin. (2) CPC]. Prin urmare, dacă pârâtul nu depune întâmpinare în termenul prevăzut de lege din motive temeinic justificate, acesta este îndreptățit să formuleze cerere de repunere în termen în condițiile art. 186 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât excepția lipsei calității procesuale pasive este o excepție absolută, care poate fi invocată pe tot parcursul procesului. Decăderea prevăzută de art. 208 alin. (2) CPC are în vedere doar excepțiile relative și probele, nu și excepțiile absolute.

| 33. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Ca regulă, nedepunerea întâmpinării, atunci când aceasta este obligatorie, atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, dacă legea nu prevede altfel [art. 208 alin. (2) CPC]. Cu toate acestea, chiar dacă nu a formulat întâmpinare, pârâtul mai poate propune probe în condițiile art. 254 CPC.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu a reclamantului este o excepție absolută, care poate fi invocată pe tot parcursul procesului civil [art. 247 alin. (1) CPC], chiar dacă pârâtul nu a formulat întâmpinare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece excepția necompetenței teritoriale exclusive poate fi invocată de către părți sau instanță până la primul termen de judecată în fața primei instanțe la care părțile sunt legal citate și pot pune concluzii, conform art. 130 alin. (2) CPC, aceasta fiind reglementată de norme de ordine publică.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în cazul în care pârâtul nu formulează în termen întâmpinare, acesta va fi decăzut din dreptul de a invoca necompetența teritorială de ordine privată. Astfel, conform art. 130 alin. (3) CPC, necompetența de ordine privată (deci necompetența teritorială alternativă) poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

34. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întâmpinarea nefiind obligatorie în cazul ordonanței președințiale [art. 999 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întâmpinarea fiind obligatorie atât în cazul revizuirii, cât și în cazul contestației la executare. Astfel, în cazul revizuirii, conform art. 513 alin. (2) CPC, întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată, în timp ce, potrivit art. 716 alin. (3) CPC, în cazul contestației la executare, întâmpinarea este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece și în cazul ordonanței de plată întâmpinarea este obligatorie, conform prevederilor art. 1019 alin. (3) CPC, în citație se va preciza că debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

35. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Cererea reconvențională este actul de procedură prin care pârâtul formulează pretenții proprii față de reclamant.

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece dispozițiile art. 209 alin. (1) CPC instituie facultatea, iar nu obligația (astfel cum este menționat în varianta de răspuns), pentru pârât de a formula cererea reconvențională atunci când are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în raport de prevederile art. 209 alin. (4) CPC, conform cărora cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, disjungerea cererii reconvenționale de cererea de chemare în judecată fiind posibilă dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată [art. 210 alin. (1) CPC], condiționat însă de a nu fi în prezența unui caz în care legea să prevadă ca judecarea împreună a cererilor sau judecarea ambelor cereri să se impună pentru soluționarea unitară a procesului [spre exemplu, legea nu admite posibilitatea disjungerii cererii de chemare în judecată și a cererii reconvenționale formulate în cadrul proceselor de divorț – art. 917 alin. (2) CPC].

36. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispozițiilor art. 123 alin. (1) CPC, cererile accesorii, adiționale, precum și cele incidentale (cererea reconvențională fiind o astfel de cerere) se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, *cu excepția cererilor prevăzute la art. 120*. Prin urmare, prorogarea legală de competență nu operează dacă prin cererea reconvențională se formulează o pretenție *în materia insolvenței sau concordatului preventiv*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea reconvențională formulată în cadrul procedurii cu privire la cererile de valoare redusă, dacă nu se circumscrie domeniului de aplicare a acestei proceduri, va fi disjunsă și judecată separat [art. 1030 alin. (7) CPC], iar nu respinsă ca inadmisibilă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, *odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată* [art. 209 alin. (4) CPC].

37. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

În cazul procedurii evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, pârâtul nu poate formula cerere reconvențională, de chemare în judecată a altei persoane sau în garanție, pretențiile sale urmând a fi valorificate numai pe cale separată, având posibilitatea de a invoca numai apărări de fond privind temeinicia motivelor de fapt și de drept ale cererii, inclusiv lipsa titlului reclamantului, conform prevederilor art. 1043 alin. (1)-(2) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de la litera B este greșită, întrucât, atunci când cererea reconvențională se formulează împotriva pretențiilor din cererea de intervenție voluntară principală, aceasta se va depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată. Astfel, conform dispozițiilor art. 65 alin. (3) CPC, în cazul intervenției principale, după admiterea în principiu, instanța va stabili un termen în care trebuie depusă întâmpinarea, iar potrivit art. 209 alin. (4) CPC, cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată. Față de dispozițiile legale de mai sus, rezultă că cererea reconvențională în cazul în care vizează pretențiile din cererea de intervenție voluntară principală se formulează în același termen cu cel al depunerii întâmpinării (spre deosebire de dreptul comun, care instituie un termen legal imperativ de depunere a întâmpinării, în această situație termenul este judecătoresc, fiind lăsat la aprecierea instanței).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, fiind o cerere incidentală, cererii de intervenție voluntară principală nu îi sunt aplicabile prevederile art. 200 CPC privind regularizarea cererii de chemare în judecată (art. 12[1] din Legea nr. 76/2012) (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 123).

38. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât pârâtul nu poate formula *orice* pretenții în raport cu cererea reclamantului, ci doar *pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta*, conform dispozițiilor art. 209 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți, potrivit art. 209 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, reclamantul neputând formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial [art. 209 alin. (7) CPC].

39. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În procedura specială a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, pârâtul nu poate formula cerere reconvențională, potrivit dispozițiilor art. 1043 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În cazul procedurii speciale a divorțului, legiuitorul a stabilit următoarele termene pentru formularea cererii reconvenționale:

– până la primul termen de judecată la care pârâtul a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată [art. 917 alin. (1) teza I CPC];

– pentru faptele petrecute după primul termen de judecată la care pârâtul a fost citat în mod legal, acesta va putea formula cerere reconvențională până la începerea dezbaterilor asupra fondului în cererea reclamantului [art. 917 alin. (1) teza a II-a CPC];

– în cazul în care motivele divorțului s-au ivit după începerea dezbaterilor asupra fondului la prima instanță și în timp ce judecata primei cereri se află în apel, cererea pârâtului va putea fi făcută direct la instanța învestită cu judecarea apelului [art. 917 alin. (3) CPC].

Prin urmare, raportat la ipoteza dată în varianta de răspuns, în procedura divorțului, cererea reconvențională poate fi formulată de pârât cel mai târziu până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată, și nu până la începerea dezbaterilor asupra fondului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, ca regulă, cererea reconvențională poate fi formulată în termenul prevăzut de lege pentru depunerea întâmpinării în fața primei instanțe, dacă legea nu dispune altfel, conform dispozițiilor art. 209 alin. (4) CPC.

| 40. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Ca regulă, cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată în fața primei instanțe, conform art. 209 alin. (4) CPC. Prin instanță de fond se înțelege atât prima instanță, cât și instanța de apel, or, cererea reconvențională, ca regulă, poate fi formulată doar în fața primei instanțe, nu și a instanței de apel. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de la litera B este corectă.

Când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată, cererea reconvențională se va depune cel mai târziu până la termenul ce se va încuviința pârâtului în acest scop, iar nu până la închiderea dezbaterilor în fața instanței de fond [art. 209 alin. (6) CPC], cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns de la litera C, care este astfel greșită.

| 41. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, interdicția de formulare fiind prevăzută expres de dispozițiile art. 209 alin. (7) CPC, conform cărora reclamantul nu poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât, conform prevederilor art. 209 alin. (2) CPC, în cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii (iar nu a nulității, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată, potrivit dispozițiilor art. 209 alin. (4) CPC.

| 42. Răspuns: A, C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 917 alin. (2) CPC, care prevede că, în materia divorțului, cererea pârâtului se va face la aceeași instanță și se va judeca împreună cu cererea reclamantului, ceea ce înseamnă că, în această materie, nu este posibilă disjungerea cererii reconvenționale de cererea principală.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece termenul de depunere a cererii reconvenționale, în cazul modificării cererii principale, este reglementat de art. 209 alin. (6) CPC, fiind termenul de judecată încuviințat pârâtului în acest scop. Ca atare, în cazul modificării cererii de chemare în judecată nu sunt aplicabile dispozițiile art. 204 alin. (1) CPC, în raport de care pârâtul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 10 zile înainte de termenul de judecată fixat de către instanță, ci prevederile art. 209 alin. (6) CPC, menționat anterior.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece renunțarea reclamantului la dreptul subiectiv pretins nu constituie un impediment pentru soluționarea cererii reconvenționale. Aceasta, întrucât cererea reconvențională are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată, iar renunțarea la dreptul subiectiv civil nu afectează dreptul pretins de pârâtul-reclamant pe calea cererii reconvenționale (în același sens, a se vedea și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor).

| 43. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform dispozițiilor art. 209 alin. (2) CPC, în cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți. Prin urmare, legiuitorul permite introducerea în proces și a altor persoane decât reclamantul din cererea de chemare în judecată în calitate de pârâți, neexistând o interdicție în acest sens, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât formularea unei cereri reconvenționale la cererea reconvențională a pârâtului inițial ar echivala cu o modificare a cererii inițiale, aceasta din urmă putându-se formula doar în condițiile art. 204 CPC. De asemenea, legiuitorul interzice în mod expres formularea unei asemenea cereri în cuprinsul art. 209 alin. (7) CPC, conform căruia reclamantul nu poate formula cerere reconvențională la cererea reconvențională a pârâtului inițial.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, cererea reconvențională având natura juridică a unei cereri de chemare în judecată, fiind supusă tuturor condițiilor de fond și de formă prevăzute pentru cererea introductivă de instanță, deci inclusiv taxelor judiciare de timbru. Astfel, conform art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru (M. Of. nr. 392 din 29.06.2013), *cererile reconvenționale (...) se taxează după regulile aplicabile obiectului cererii, dacă aceasta ar fi fost exercitată pe cale principală*, deci la stabilirea taxei judiciare de timbru va fi avut în vedere obiectul cererii reconvenționale, după cum acesta este sau nu evaluabil pecuniar, urmând să fie o taxă la valoare, o taxă **fixă** sau, după caz, să fie scutită de la plata taxelor judiciare de timbru.

| 44. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic dedus judecății sau strâns legat de acesta, pentru a-și valorifica aceste pretenții, are posibilitatea fie de a formula cerere reconvențională [art. 209 alin. (1) CPC] – deci formularea cererii reconvenționale este facultativă, iar nu obligatorie –, fie de a promova un alt litigiu pe cale separată prin introducerea unei cereri de chemare în judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic dedus judecății sau strâns legate de aceasta, poate formula o cerere reconvențională care trebuie depusă odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată, sub sancțiunea decăderii pârâtului din dreptul de a o mai formula în cursul litigiului pendinte [art. 209 alin. (4) CPC], iar nu sub sancțiunea judecării separate a acesteia, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât cererea reconvențională, fiind o cerere incidentală, nu este supusă procedurii verificării și regularizării. Astfel, potrivit art. 12[1] din Legea nr. 76/2012, dacă legea nu prevede altfel, dispozițiile art. 200 CPC nu se aplică în cazul procedurilor speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții. De asemenea, potrivit aceleiași dispoziții legale, procedura regularizării nu este aplicabilă cererilor incidentale, deci cererilor de intervenție (acelora care, deși au natura juridică a unei cereri de chemare în judecată, sunt exceptate totuși de la procedura regularizării, dat fiind scopul ei, aceasta aplicându-se numai cererii introductive de instanță) și nici cererilor reconvenționale sau contestației la executare.

| 45. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 209 alin. (2) CPC, în cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți. Prin urmare, prin intermediul cererii reconvenționale, pârâtul poate chema în judecată și alte persoane pe lângă reclamantul din cererea principală.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, dacă reclamantul modifică cererea de chemare în judecată, instanța dispune amânarea pricinii și comunicarea acesteia pârâtului, în vederea formulării întâmpinării, care, sub sancțiunea decăderii, va fi depusă cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat. Prin urmare, termenul este unul regresiv, iar nu progresiv.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât întâmpinarea formulată la cererea de chemare în judecată modificată va fi cercetată de reclamant la dosarul cauzei, conform dispozițiilor art. 204 alin. (1) CPC.

| 46. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 31 CPC, *apărările formulate în justiție pot fi de fond sau procedurale*. Ca natură juridică, *excepțiile procesuale sunt apărări procedurale*, în sensul art. 31 CPC, și, ca atare, ele nu se confundă cu apărările de fond (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 491). Excepțiile procesuale sunt mijloace prin care se invocă neregularități procedurale (art. 245 teza I CPC), astfel, excepția de netimbrare a cererii reconvenționale, invocată de către reclamantul-pârât, este o excepție procesuală.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de chemare în garanție, indiferent dacă este formulată de către pârât sau de către reclamant, este o cerere incidentală, iar nu o apărare procedurală.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Apărările de fond constituie mijloacele prin care pârâtul invocă obiecțiuni împotriva pretenției reclamantului, urmărind respingerea cererii acestuia ca neîntemeiată (ca nefondată), după examinarea fondului pretenției respective (*ibidem*). Prin urmare, intră în această categorie compensația legală, care constituie o apărare de fond, iar nu o apărare procedurală (excepție procesuală).

| 47. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât dispozițiile legale nu permit ca pârâtul să introducă o cerere reconvențională direct în apel, conform art. 478 alin. (3) CPC, potrivit căruia în apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot formula pretenții noi. Prin urmare, formularea cererii reconvenționale direct în calea de atac a apelului atrage respingerea acesteia ca inadmisibilă, chiar dacă există și acordul expres al celeilalte părți, cererea reconvențională fiind o cerere nouă în apel.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în ceea ce privește posibilitatea formulării unei cereri reconvenționale în cursul rejudecării după casare, o astfel de cerere nu este admisibilă în cazul casării cu reținere spre rejudecare (G. BOROI, M. STANCU, op. cit., p. 449). Aceasta, deoarece în calea de atac a recursului, ca și în cazul căii de atac a apelului, nu se pot formula cereri noi, or, cererea reconvențională constituie o cerere nouă, inadmisibilă în cazul casării cu reținere spre rejudecare. Astfel, conform art. 494 CPC, dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță și în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în secțiunea privind recursul, iar conform art. 478 alin. (3) CPC, în apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot formula pretenții noi.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, în cazul rejudecării fondului ca urmare a admiterii contestației în anulare, cererea reconvențională ar putea fi admisă exclusiv în acele situații în care obiectul căii extraordinare de atac l-a constituit o hotărâre pronunțată în primă instanță, deci numai în cazul contestației în anulare de drept comun și doar atunci când nelegala citare, care a constituit motivul de contestație în anulare, l-a privit pe pârât (*ibidem*). Prin urmare, dacă pârâtul formulează o cerere reconvențională în urma admiterii contestației în anulare, iar obiectul căii de atac l-a constituit o hotărâre de primă instanță, motivul admiterii căii de atac fiind nelegala citare a pârâtului, cererea reconvențională astfel formulată este admisibilă, și nu inadmisibilă, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

| 48. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea reconvențională se formulează, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată [art. 209 alin. (4) CPC]. Termenul stabilit de lege pentru depunerea cererii reconvenționale este un termen procedural imperativ absolut, astfel încât nerespectarea acestuia este sancționată cu *decăderea* părții din dreptul de a formula cerere reconvențională. Așadar, spre deosebire de reglementarea anterioară, o cerere reconvențională depusă peste termen va fi respinsă ca tardivă, iar nu disjunsă și judecată separat (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 447-448). Apoi, disjungerea cererii reconvenționale de cererea de chemare în judecată poate interveni dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată, însă aceasta nu poate fi dispusă în cazurile anume prevăzute de lege sau dacă judecarea ambelor cereri se impune pentru soluționarea unitară a procesului [art. 210 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât ca regulă, și nu în toate cazurile, astfel cum se menționează în varianta de răspuns, pârâtul își poate valorifica pretențiile pe cale separată, nefiind necesară formularea unei cereri reconvenționale în acest scop. Astfel, există și cazuri expres prevăzute de lege în care pârâtul este obligat să își valorifice pretențiile sale pe calea cererii reconvenționale. De exemplu, în procesul de divorț, în cadrul căruia soțul pârât, dacă dorește să obțină desfacerea căsătoriei din vina exclusivă a soțului reclamant, este obligat să depună cerere reconvențională până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de acest moment, iar pentru faptele petrecute după acest moment, până la începerea dezbaterilor asupra fondului în cererea reclamantului. În ipoteza în care motivele divorțului s-au ivit după începerea dezbaterilor asupra fondului la prima instanță și în timp ce judecata primei cereri se află în apel, cererea pârâtului va putea fi făcută direct la instanța învestită cu judecarea

apelului. Neintroducerea cererii reconvenționale în termenele arătate atrage decăderea soțului pârât din dreptul de a cere divorțul pentru acele motive. Dacă cererea reclamantului a fost respinsă, soțul pârât poate cere divorțul pentru motive ivite ulterior [art. 917 alin. (1), (3) și (4) CPC] (*idem*, p. 445).

Varianta de răspuns de la litera B a fost contestată, candidatul susținând că este corectă și [illegible], întrucât cererea reconvențională este facultativă în toate cazurile și pârâtul poate să își valorifice pretențiile pe cale separată sau să aleagă contrariul, procesul civil fiind la dispoziția părților implicate. Comisia de soluționare a contestațiilor a constatat că *nu în toate situațiile, așa cum afirmă varianta de răspuns de la litera B, pârâtul își poate valorifica pretențiile separat. De exemplu, dacă pârâtul dintr-o cerere de divorț nu introduce cererea reconvențională în termenele arătate de art. 917 alin. (1) și (3) CPC, atunci el este decăzut din dreptul de a o formula, potrivit art. 917 alin. (4) CPC. Este adevărat că formularea reconvenționalei este întotdeauna facultativă, însă neintroducerea ei poate determina pierderea dreptului de a mai valorifica pretențiile pe cale separată, așa cum este în cazul special al divorțului. Or, această posibilitate este subliniată de varianta de la litera B cu formularea „își poate valorifica în toate cazurile pretențiile pe cale separată", așadar, nu era suficientă reținerea doar a elementului facultativ al cererii reconvenționale. Enunțul, care era formulat generic, nu excludea cazul procedurii speciale a divorțului, mai ales că aceasta era inclusă în tematica de concurs. Trebuie subliniat că denumirea marginală a art. 917 CPC este „cererea reconvențională", nefiind permisă o altă calificare a cererii de divorț depuse de pârât, iar alin. (2) dispune expres procedura ce trebuie urmată în cazul în care pârâtul formulează și el cerere de divorț, astfel că nu este posibilă judecarea separată a acestei cereri. Chiar dacă în majoritatea cazurilor neformularea cererii reconvenționale nu duce la imposibilitatea valorificării pretențiilor pe cale separată, existența fie și a unui singur contraexemplu, cum este procedura specială a divorțului, invalidează varianta de răspuns de la litera B din cauza sintagmei folosite de aceasta, respectiv „în toate cazurile"*. Pentru aceste considerente, contestația a fost respinsă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 209 alin. (2) CPC, care stipulează că, în cazul în care pretențiile formulate prin cerere reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca părți. Ca atare, pârâtul poate formula cererea reconvențională și împotriva altor persoane pe lângă reclamantul din cererea principală, deci și împotriva intervenientului principal, ipoteză în care acesta dobândește, alături de reclamant, poziția procesuală de pârât în cererea reconvențională.

| 49. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea reconvențională poate fi formulată nu doar dacă pârâtul are pretenții derivând din același raport juridic pe care se întemeiază cererea reclamantului, ci și atunci când are pretenții strâns legate de cele ale reclamantului, conform dispozițiilor art. 209 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Prin cererea reconvențională pârâtul poate chema în judecată și alte persoane pe lângă reclamantul din cererea principală, atunci când pretențiile sale vizează și aceste persoane, care vor dobândi astfel calitatea de părți, conform prevederilor art. 209 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată [art. 209 alin. (4) CPC]. Prin urmare, textul are în vedere termenul până la care poate fi formulată cererea reconvențională, fără a condiționa depunerea acesteia de formularea întâmpinării.

| 50. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât pârâtul poate fi titularul unui dezmembrământ al dreptului de proprietate (în speță, uzufructul), iar în ipoteza în care se formulează o acțiune în revendicare cu privire la bunul asupra căruia este constituit dezmembrământul, el va putea să îl apere pe calea acțiunii confesorii de uzufruct. Astfel, conform art. 209 alin. (1) CPC, *dacă pârâtul are, în legătură cu cererea reclamantului, pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta, poate să formuleze cerere reconvențională*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece sechestrul asigurător nu poate fi [illegible] pe cale accesorie, ci doar pe cale principală sau incidentală. Mai mult decât atât, potrivit

dispozițiilor art. 952 CPC, sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor mobile și/sau imobile urmăribile ale debitorului aflate în posesia acestuia sau a unui terț, în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va obține un titlul executoriu. Prin urmare, în vederea indisponibilizării bunului ce formează obiectul litigiului, partea avea la dispoziție măsura asigurătorie a sechestrului judiciar (în același sens este și motivarea Comisiei de soluționare a contestațiilor).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 209 alin. (2) CPC, în cazul în care pretențiile formulate prin cererea reconvențională privesc și alte persoane decât reclamantul, acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâți. Prin urmare, dacă bunul revendicat se află în coproprietate, iar cererea în revendicare este formulată doar de unul dintre coproprietari, pârâtul poate solicita, pe cale reconvențională, obligarea atât a reclamantului, cât și a celuilalt coproprietar la plata contravalorii îmbunătățirilor aduse bunului.

| 51. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform art. 194 lit. e) teza finală CPC, reclamantul are obligația de a indica în cuprinsul cererii de chemare în judecată numele, prenumele și adresa martorilor. Părțile trebuie ca, în termen de 5 zile de la momentul încuviințării probei cu martori, să indice numele și adresa acestora [art. 254 alin. (4) CPC] doar în situația în care proba este propusă pe parcursul cercetării procesului, în condițiile art. 254 alin. (2) CPC, respectiv atunci când necesitatea probei rezultă din modificarea cererii, nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea, partea învederează instanței că, din motive temeinic justificate, nu a putut propune în termen probele cerute, administrarea probei nu duce la amânarea judecății sau există acordul expres al tuturor părților.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nu se pune problema de admisibilitate a probei cu martori, ci de decădere a reclamantului din proba cu martori, prin raportare la prevederile art. 254 alin. (1) CPC, conform căruia probele se propun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece indicarea în chiar cererea de chemare în judecată a numelui și a domiciliului martorilor propuși reprezintă o condiție formală de propunere a probei cu martori impusă în mod expres de dispozițiile art. 194 lit. e) teza finală coroborat cu art. 148 alin. (1) teza a II-a CPC, în raport de care, atunci când se cere dovada cu martori, reclamantul va indica numele de familie, prenumele și adresa fiecărui martor în parte, precum și, dacă este cazul, adresa electronică sau alte coordonate, precum numărul de telefon, numărul de fax sau alte asemenea date de contact ale martorilor.

1.2. Etapele cercetării procesului și a dezbaterii în fond a procesului

1.2.1. Ședința de judecată. Încheierile

| 52. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform art. 216 alin. (4) CPC, președintele completului de judecată poate să limiteze în timp intervenția fiecărei părți (deci inclusiv a reclamantului), dar va trebui să pună în vedere părții, înainte de a-i da cuvântul, timpul pe care îl are la dispoziție.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 215 alin. (4) CPC, în raport de care, la cererea părții interesate, pentru motive temeinice, judecătorul poate schimba ordinea de pe listă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât președintele completului de judecată acordă cuvântul mai întâi reclamantului, apoi pârâtului, precum și celorlalte părți din proces, în funcție de poziția lor procesuală. Reprezentantul Ministerului Public va vorbi cel din urmă, în afară de cazul când a pornit acțiunea [art. 216 alin. (2) CPC], situație în care acesta va avea primul cuvântul, și nu ultimul, astfel cum se menționează în mod eronat în varianta de răspuns.

| 53. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece instanța de judecată nu poate să dea în toate cazurile (astfel cum se menționează în varianta de răspuns) calificarea juridică proprie a celor ce s-a dedus judecății. De exemplu, în condițiile art. 22 alin. (5) CPC, judecătorul nu poate schimba denumirea sau temeiul juridic în cazul în care părțile, în virtutea unui acord expres privind drepturi de care, potrivit legii, pot dispune, au stabilit calificarea juridică și motivele de drept asupra cărora au înțeles să limiteze dezbaterile, dacă astfel nu se încalcă drepturile sau interesele legitime ale altora.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în concordanță cu art. 237 alin. (2) pct. 4 CPC, care prevede că instanța, printre altele, în etapa de cercetare a procesului va constata care dintre pretenții sunt recunoscute și care sunt contestate.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la art. 237 alin. (2) pct. 10 CPC (care prevede că instanța va îndeplini orice alt act de procedură necesar soluționării cauzei) și pct. 7 (în raport de care instanța va încuviința probele solicitate de părți pe care le găsește concludente, precum și pe cele pe care, din oficiu, le consideră necesare pentru judecarea procesului și le va administra în condițiile legii), precum și raportat la art. 241 alin. (4) CPC, conform căruia judecătorul poate stabili pentru părți, precum și pentru alți participanți în proces îndatoriri în ceea ce privește prezentarea dovezilor cu înscrisuri, relații scrise, răspunsul scris la interogatoriul comunicat potrivit art. 355 CPC, asistarea și concursul la efectuarea în termen a expertizelor, precum și orice alte demersuri necesare soluționării cauzei.

| 54. Răspuns: B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, prin raportare la art. 222 alin. (1) CPC, care prevede că amânarea judecății pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, pentru motive temeinice și care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei. Astfel, motivele nu trebuie să fie imputabile părților (așa încât limitarea din grilă nu se impune), iar motivul trebuie să fie unul excepțional, nu un motiv temeinic justificat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere obligativitatea comunicării cererii de chemare în garanție în temeiul art. 74 alin. (2) raportat la art. 64 alin. (1) CPC, conform căruia instanța va comunica părților cererea de intervenție și copii de pe înscrisurile care o însoțesc (soluție incidentă în cazul tuturor formelor de intervenție forțată formulate din inițiativa uneia dintre părți).

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece nu există temei legal pentru o asemenea amânare obligatorie a unei eventuale pregătiri a apărării. O astfel de cerere de amânare s-ar impune numai în condițiile art. 222 CPC, conform cărora amânarea judecății pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, pentru motive temeinice și care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei.

Comisia de soluționare a contestațiilor, în motivarea dată cu privire la varianta de la litera C contestată, a constatat că răspunsul nu este corect: *amânarea judecării cauzei nu este obligatorie, așa cum premisa întrebării stabilește, în situația în care pârâtul invocă lipsa calității procesuale active la primul termen de judecată, iar reclamantul, legal citat, nu este prezent la judecată. Amânarea judecării cauzei este însă la latitudinea instanței, care, facultativ, poate amâna judecarea cauzei pentru a da posibilitatea reclamantului să își pregătească apărarea. În condițiile în care reclamantul are obligația de a justifica chiar în cuprinsul cererii de chemare în judecată calitatea procesuală atât a sa, cât și a pârâtului, potrivit art. 32 alin. (1) CPC, reclamantul nu poate pretinde că incidentul este unul surprinzător. În plus, dispozițiile art. 10 CPC stabilesc obligații clare ale părților în privința desfășurării procesului. În condițiile în care reclamantul a fost legal citat, lipsind la termenul de judecată, el nu își îndeplinește aceste obligații, asumându-și astfel consecințele atitudinii sale procesuale. Există în mod evident obligația instanței de a pune în discuția părților asemenea incidente, însă această obligație trebuie corelată cu principiul oralității și al legalei citări a părților.*

| 55. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă în temeiul art. 220 CPC, care prevede că părțile pot cere instanței, la începutul ședinței, amânarea cauzelor care nu sunt în stare de judecată, dacă aceste cereri nu provoacă dezbateri. Când completul de judecată este alcătuit din mai mulți judecători, această amânare se poate face și de un singur judecător.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 222 alin. (2) CPC, conform căruia, atunci când instanța refuză amânarea judecății pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, amânarea putând fi solicitată de părți sau pusă în discuție de instanța de judecată atunci când dispozițiile legale în materie impun o asemenea

măsură [de exemplu, conform art. 153 alin. (2) CPC, instanța va amâna judecarea și va dispune să se facă citarea ori de câte ori constată că partea care lipsește nu a fost citată cu respectarea cerințelor prevăzute de lege, sub sancțiunea nulității]. Prin urmare, amânarea judecății poate fi dispusă atât la cererea părții, cât și ca urmare a punerii în discuție de către instanță din oficiu a motivului de amânare, și nu doar la cererea unei părți, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C a fost contestată, susținându-se că și aceasta este corectă, făcându-se referire la art. 222 alin. (1) CPC, care prevede că amânarea judecății pentru lipsă de apărare poate fi dispusă la cererea părții interesate. Prin raportare la contestația formulată, Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că *varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece amânarea judecății poate fi dispusă la cererea unei părți, în condițiile art. 222 alin. (1) CPC, numai pentru lipsă de apărare, ipoteză ce nu se regăsește în enunțul acestei variante. În egală măsură, amânarea judecății poate fi dispusă și din oficiu de către instanța de judecată ori prin învoiala părților, așadar, nu doar la cererea unei părți.*

56. Răspuns: B, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Astfel, *dacă partea se obligă să prezinte martorul la termenul de judecată, fără a fi citat, însă din motive imputabile aceasta nu își îndeplinește obligația, instanța va dispune citarea martorului pentru un nou termen* [art. 312 alin. (3) CPC]. Pentru acest nou termen acordat, instanța poate emite un mandat de aducere, potrivit dispozițiilor art. 312 alin. (3) teza a II-a și art. 313 CPC, iar dacă nici în această ipoteză martorul nu se înfățișează, instanța poate trece la judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Judecata contestației la executare se face după regulile aplicabile judecății în primă instanță, conform prevederilor art. 717 alin. (1) CPC, ceea ce înseamnă că sunt pe deplin aplicabile prevederile art. 196 alin. (2) CPC; astfel, dacă se invocă lipsa de semnătură, reclamantul care lipsește la acel termen va trebui să semneze cererea cel mai târziu la termenul următor, fiind înștiințat în acest sens prin citație. În cazul în care reclamantul este prezent în instanță, acesta va semna chiar în ședința în care a fost invocată nulitatea. Prin urmare, prin raportare la textele legale de mai sus, amânarea judecății este obligatorie atunci când instanța constată, la termen, că nu este semnată contestația la executare, iar contestatorul lipsește la acel termen, deși a fost legal citat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, față de dispozițiile art. 220 CPC, care dispun că părțile pot cere instanței, la începutul ședinței, amânarea cauzelor care nu sunt în stare de judecată, dacă aceste cereri nu provoacă dezbateri. Când completul de judecată este alcătuit din mai mulți judecători, această amânare se poate face și de un singur judecător.

57. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece în această situație nu este incident termenul în cunoștință, raportat la art. 229 alin. (2) pct. 1 CPC, conform căruia acesta nu se aplică în cazul reluării judecății, după ce a fost suspendată, indiferent de modul în care anterior suspendării părțile au fost citate.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, conform art. 229 alin. (1) CPC, în raport de care partea care a fost prezentă la un termen de judecată, personal sau printr-un reprezentant legal ori convențional, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul, nu va fi citată în tot cursul judecării la acea instanță, considerându-se că ea cunoaște termenele de judecată ulterioare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în conformitate cu art. 229 alin. (2) pct. 3 CPC, potrivit căruia termenul în cunoștință nu se aplică (și, prin urmare, partea va fi citată) în cazul în care partea este chemată la interogatoriu, în afară de cazul în care ea a fost prezentă la încuviințarea lui, când s-a stabilit și termenul pentru luarea acestuia.

58. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Instituția termenului în cunoștință este reglementată de dispozițiile art. 229 CPC. Textul legal evocat instituie regula potrivit căreia partea are termen în cunoștință și nu va mai fi citată pentru termenele ulterioare dacă:

– a depus cererea personal sau prin mandatar și a luat termenul în cunoștință;

– a fost prezentă la un termen de judecată, personal sau printr-un reprezentant legal ori convențional, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul;

– personal ori prin reprezentant legal sau convențional ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței i s-a înmânat citația pentru un termen de judecată.

Cu toate acestea, în cuprinsul art. 229 alin. (2)-(4) CPC se menționează:

a) *ipotezele în care, deși aflată în una dintre situațiile de mai sus, partea nu are termen în cunoștință*, respectiv:

– în cazul reluării judecății, după ce a fost suspendată;

– în cazul când procesul se repune pe rol;

– când partea este chemată la interogatoriu, în afară de cazul în care a fost prezentă la încuviințarea lui, când s-a stabilit și termenul pentru luarea acestuia;

– când, pentru motive temeinice, instanța a dispus ca partea să fie citată la fiecare termen;

– în cazul în care instanța de apel sau de recurs fixează termen pentru rejudecarea fondului procesului după anularea hotărârii primei instanțe sau după casarea cu reținere;

b) *categoriile de persoane care au calitatea de părți și cărora nu li se aplică termenul în cunoștință*, respectiv:

– militarii încazarmați, care sunt citați la fiecare termen;

– deținuții, care sunt citați, de asemenea, la fiecare termen (indiferent dacă au fost sau nu prezenți la termenul de judecată, având în vedere faptul că aceștia nu pot părăsi locul de detenție în absența unei citări a instanței în baza căreia să poată fi aduși de administrația locului de deținere).

Față de explicațiile de mai sus, răspunsurile corecte sunt cele de la literele A și B, cel de la litera C fiind greșit.

59. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 229 alin. (1) teza I CPC, partea are termen în cunoștință și nu va mai fi citată pentru termenele ulterioare dacă a fost prezentă la un termen de judecată, personal sau printr-un reprezentant legal ori convențional, chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul. Prin urmare, dacă la al doilea termen de judecată se constată că procedura de citare cu pârâtul nu a fost legal îndeplinită, instanța va dispune citarea pârâtului. Dacă reclamantul a fost prezent la termenul anterior, acesta nu va mai fi citat, apreciindu-se că are termen în cunoștință.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Termenul în cunoștință nu se aplică deținuților și militarilor încazarmați, aceștia fiind citați pentru fiecare termen de judecată, conform art. 229 alin. (3)-(4) CPC. Prin urmare, dacă reclamantul este deținut, acesta va fi citat pentru fiecare termen de judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Chiar dacă judecata se desfășoară în camera de consiliu, în măsura în care cererea se soluționează cu citarea părților, iar la al doilea termen de judecată se constată că procedura de citare cu pârâtul nu a fost legal îndeplinită, instanța va dispune amânarea judecății și refacerea procedurii de citare cu pârâtul pentru termenul de judecată acordat în acest sens.

60. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 229 alin. (1) CPC, părții căreia, personal ori prin reprezentant legal sau convențional ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmânat citația pentru un termen de judecată are termen în cunoștință, considerându-se că, în acest caz, ea cunoaște și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmânată. Prin urmare, față de ipoteza enunțată și textul legal menționat, partea are termen în cunoștință chiar dacă nu se prezintă la termenul pentru care a fost citată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, față de explicațiile oferite la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Partea care se înfățișează înaintea instanței la termenul pentru care a fost citată nu va mai fi citată în tot cursul procesului *în fața acelei instanțe*, termenul în cunoștință incident în fața primei instanțe neavând aplicabilitate și în căile de atac. În acest sens sunt dispozițiile art. 229 alin. (1) CPC, în raport de care, în ipotezele prevăzute, partea nu va fi citată în tot cursul judecării la acea instanță, considerându-se că ea cunoaște termenele de judecată ulterioare.

| 61. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Conform art. 235 CPC, încheierile premergătoare judecății sunt de două feluri: preparatorii și interlocutorii. Textul de lege menționat definește încheierile interlocutorii ca fiind acelea prin care, fără a se hotărî în totul asupra procesului, se soluționează excepții procesuale, incidente procedurale ori alte chestiuni litigioase, prevăzând, totodată, că instanța nu este legată de încheierile premergătoare cu caracter preparatoriu, ci numai de cele interlocutorii. Încheierea interlocutorie prezintă, așadar, două caracteristici: prejudecarea fondului și faptul că leagă instanța, care nu va mai putea reveni asupra ei, urmând ca la pronunțarea hotărârii să țină cont de problemele rezolvate prin această încheiere (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 483). Cu titlu de exemplu, au caracter interlocutoriu încheierea de admitere în principiu a unei cereri de intervenție, încheierea de admitere în principiu în procesele de partaj, încheierea prin care instanța s-a pronunțat asupra unei excepții procesuale în sensul respingerii acesteia etc.

Variantele de la literele A și C sunt corecte, prin încheierile menționate în cuprinsul lor fiind dispuse măsuri care leagă instanța, aceasta neputând reveni asupra măsurilor dispuse.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece asupra conexării se poate reveni, aspect menționat în cuprinsul art. 139 alin. (5) CPC, conform căruia, în orice stare a judecății, procesele conexate pot fi disjunse și judecate separat dacă numai unul dintre ele este în stare de judecată.

| 62. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Încheierile premergătoare judecății pot fi interlocutorii (care leagă instanța, aceasta nemaiputând reveni asupra măsurii dispuse prin intermediul ei) și preparatorii (care nu leagă instanța, instanța putând reveni asupra măsurii). În acest context, încheierea prin care instanța statuează asupra concludenței și utilității unei probe are caracter preparatoriu, aspect ce rezultă din analiza prevederilor art. 259 CPC, conform cărora *instanța poate reveni asupra unor probe încuviințate dacă, după administrarea altor probe, apreciază că administrarea vreuneia nu mai este necesară*, sub condiția de a pune în discuția părților acest aspect în vederea respectării principiului contradictorialității și a dreptului la apărare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, încheierea prin care instanța estimează durata procesului având caracter preparatoriu, iar nu interlocutoriu, aspect care rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 238 alin. (2) CPC, în raport de care, pentru motive temeinice, instanța poate reveni asupra duratei procesului inițial estimate.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 235 CPC, *sunt încheieri interlocutorii acelea prin care, fără a se hotărî în totul asupra procesului, se soluționează excepții procesuale, incidente procedurale ori alte chestiuni litigioase.*

| 63. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, prin raportare la art. 233 alin. (3) CPC, conform căruia, în cazul în care hotărârea se pronunță în ziua în care au avut loc dezbaterile, nu se întocmește încheierea de ședință, mențiunile cu privire la ședință făcându-se în partea introductivă a hotărârii.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece art. 233 alin. (1) lit. m) CPC prevede că încheierea de ședință se va semna de membrii completului și de către grefier, în toate cazurile.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 466 alin. (4) CPC, conform cărora împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, afară de cazul când legea dispune altfel, coroborat cu art. 494 CPC, în raport de care dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță și în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în secțiunea privind recursul. Sunt astfel de încheieri care pot fi atacate separat: încheierea prin care instanța dispune suspendarea cauzei sau respinge cererea de reluare a judecății, care poate fi atacată separat cu recurs (art. 414 CPC), încheierea de respingere a cererii de asigurare, care poate fi atacată separat numai cu apel [art. 361 alin. (2) CPC], etc.

| 64. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, încheierea prin care instanța își verifică competența având caracter interlocutoriu, conform prevederilor art. 131 alin. (1) teza finală CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât încheierea prin care s-a soluționat excepția de litispendență poate fi atacată numai odată cu fondul, potrivit art. 138 alin. (5) CPC, iar nu separat cu recurs, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Încheierea prin care instanța se pronunță asupra admisibilității în principiu a cererilor de intervenție (indiferent de forma acestora și indiferent de soluție) poate fi atacată doar odată cu hotărârea pronunțată pe fondul cauzei, având caracter interlocutoriu, potrivit dispozițiilor art. 74 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 64 alin. (3) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 65. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 232 CPC, *pe baza notelor de ședință, iar dacă este cazul și a înregistrărilor efectuate, grefierul redactează încheierea de ședință (...) în cel mult 3 zile de la data ședinței de judecată*. Termenul de 3 zile are caracter relativ, ceea ce înseamnă că nerespectarea acestuia poate atrage cel mult sancțiuni disciplinare pentru grefierul care îl depășește, și nicidecum nulitatea încheierii de ședință.

Încheierea de ședință va cuprinde calea de atac și termenul de exercitare a acesteia doar atunci când, potrivit legii, poate fi atacată separat [art. 233 alin. (1) lit. k) CPC], iar nu întotdeauna, cum se menționează în cuprinsul variantei de răspuns de la litera B, care este astfel greșită.

Varianta de la litera C este corectă. Actul de procedură prin care instanța respinge o excepție procesuală este încheierea interlocutorie, conform prevederilor art. 235 teza a II-a CPC, în raport de care *sunt încheieri interlocutorii acelea prin care, fără a se hotărî în totul asupra procesului, se soluționează excepții procesuale, incidente procedurale ori alte chestiuni litigioase.*

1.2.2. Excepțiile procesuale

| 66. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în funcție de caracterul normelor care le reglementează, excepțiile procesuale se clasifică în excepții absolute (reglementate de norme de ordine publică) și excepții relative (reglementate de norme de ordine privată), însă doar excepțiile absolute pot fi invocate de părți, de procuror (dacă participă la judecată) sau de către instanță din oficiu, excepțiile relative putând fi invocate doar de către partea interesată. Astfel, conform art. 247 alin. (1) CPC, excepțiile absolute pot fi invocate de parte sau de instanță în orice stare a procesului, dacă prin lege nu se prevede altfel. În raport de enunțul grilei, care face referire la excepțiile procesuale, fără a se menționa distincția între cele absolute și cele relative, varianta de răspuns este greșită, din categoria excepțiilor procesuale doar cele absolute putând fi invocate de oricare dintre părți, procuror sau din oficiu de către instanța de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, excepțiile procesuale fiind diferite de apărările de fond. Apărările de fond sunt acele mijloace prin care pârâtul invocă obiecțiuni împotriva pretenției reclamantului, urmărind respingerea cererii acestuia ca neîntemeiată (ca nefondată), după examinarea fondului pretenției respective. De exemplu, pârâtul chemat în judecată pentru a fi obligat să restituie reclamantului o sumă de bani, cu privire la care reclamantul pretinde că i-a împrumutat-o, se poate apăra invocând faptul că nu a împrumutat nimic de la reclamant, că și-a plătit datoria, că a operat compensația legală etc. (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 491).

Pe de altă parte, excepția procesuală este mijlocul prin care, în condițiile legii, partea interesată, procurorul sau instanța invocă, fără să pună în discuție fondul dreptului, neregularități procedurale privitoare la compunerea completului sau constituirea instanței, competența instanței ori procedura de judecată sau lipsuri referitoare la dreptul la acțiune, urmărind, după caz, declinarea competenței, amânarea judecății, refacerea unor acte ori anularea, respingerea sau perimarea cererii (art. 245 CPC).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în funcție de efectul pe care îl produc în caz de admitere, excepțiile procesuale se clasifică în excepții peremptorii (dirimante), care conduc la stingerea procesului, împiedicând astfel judecarea pricinii, și excepții dilatorii, care amână judecata.

| 67. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât necompetența de ordine privată nu poate fi invocată de către instanță din oficiu, ci *doar de către pârât* prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, conform art. 130 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Astfel, actele de procedură făcute de o persoană fizică sau juridică fără capacitate procesuală de folosință sunt lovite de nulitate absolută. Mijlocul de

invocare este excepția lipsei capacității de folosință, care poate fi ridicată de oricare dintre părți, de procuror sau de instanță din oficiu, în tot cursul procesului [art. 56 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, instanța neputând invoca din oficiu nulitatea raportului de expertiză atunci când expertiza a necesitat o lucrare la fața locului și părțile nu au fost citate de expert potrivit legii. Astfel, dacă pentru efectuarea expertizei este nevoie de o lucrare la fața locului sau de explicații ale părților, potrivit dispozițiilor art. 335 alin. (1) CPC, aceasta nu poate fi făcută decât după citarea părților prin scrisoare recomandată cu conținut declarat și confirmare de primire, în care se indică ziua, ora și locul unde se va face lucrarea; confirmarea de primire va fi anexată raportului de expertiză. Citația, sub sancțiunea nulității, trebuie comunicată părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de efectuare a lucrării [art. 335 alin. (1) teza a II-a CPC]. Condiția citării părților în cazul expertizelor ce implică o lucrare la fața locului este impusă în scopul protejării intereselor particulare ale părților, de aceea, efectuarea expertizei cu nesocotirea acestor dispoziții constituie o *neregularitate procedurală sancționată cu nulitatea relativă*, aplicarea acestei sancțiuni fiind subordonată cerințelor stabilite de art. 178 alin. (3) CPC. Potrivit textului enunțat, neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă partea nelegal citată nu a invocat-o la primul termen de judecată ce a urmat după această neregularitate. Prin urmare, nulitatea raportului de expertiză, decurgând din nerespectarea dispozițiilor art. 335 CPC, poate fi valorificată de partea interesată numai la primul termen de judecată după depunerea la dosar a raportului de expertiză și înainte de a pune concluzii în fond, sub sancțiunea decăderii părții din dreptul de a o mai invoca ulterior (la un alt termen de judecată sau în căile de atac) (M. DINU, *op. cit.*, p. 332).

68. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În cazul în care se admite excepția procesuală, aceasta se face prin intermediul unei încheieri cu caracter interlocutoriu (spre exemplu, excepția de litispendență, excepția de conexitate etc.) sau prin sentință ori decizie, în funcție de momentul procesual în care se invocă excepția (în primă instanță excepția va fi admisă prin sentință, în apel sau, după caz, în recurs prin decizie) și de efectul acesteia (dacă produce sau nu un efect dirimant/ peremptoriu).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Dacă excepția procesuală invocată este neîntemeiată, instanța o va respinge printr-o încheiere interlocutorie, întrucât, prin respingerea excepției, instanța va rămâne în continuare învestită cu soluționarea pricinii. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 235 CPC, *sunt încheieri interlocutorii acelea prin care, fără a se hotărî în totul asupra procesului, se soluționează excepții procesuale.*

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în cazul în care se admite excepția de perimare, instanța va pronunța o hotărâre, iar nu o încheiere preparatorie, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 421 alin. (2) CPC prin folosirea sintagmei *„hotărârea care constată perimarea"*.

69. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în raport de excepțiile procesuale enumerate, excepția conexității este o excepție de procedură, iar nu de fond, astfel cum se solicită prin enunț. Excepțiile procesuale de procedură sunt acelea prin intermediul cărora se invocă anumite neregularități procedurale referitoare la compunerea, constituirea, competența instanței sau neregularități referitoare la judecată. Excepțiile procesuale de fond sunt acelea aflate într-o strânsă legătură cu dreptul/pretenția dedusă judecății și au ca obiect nereguli referitoare la condițiile de exercitare a acțiunii civile, nereguli ale dreptului material la acțiune sau nereguli ale limitărilor impuse de legiuitor pentru exercitarea conformă a dreptului la acțiune (a se vedea M. DINU, *op. cit.*, p. 285-286).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât excepția lipsei calității procesuale active și excepția lipsei de interes sunt excepții procesuale de fond ce vizează nereguli referitoare la acțiunea civilă, în timp ce excepția autorității de lucru judecat este tot o excepție de fond, care privește însă nereguli referitoare la dreptul material la acțiune.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece excepția litispendenței este o excepție de procedură, iar nu de fond, astfel cum se solicită prin enunț.

70. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 248 alin. (5) CPC, încheierea prin care s-a respins excepția poate fi atacată numai odată cu fondul, dacă legea nu dispune altfel.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, excepțiile procesuale soluționându-se înaintea apărărilor de fond. Apărările de fond sunt acele mijloace prin care pârâtul invocă obiecțiuni împotriva pretenției reclamantului, urmărind respingerea cererii acestuia ca neîntemeiată (ca nefondată), după examinarea fondului pretenției respective (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 491). Prin urmare, apărările de fond nu trebuie confundate cu excepțiile procesuale, acestea din urmă fiind mijloacele prin care, în condițiile legii, partea interesată, procurorul sau instanța invocă, fără să pună în discuție fondul dreptului, neregularități procedurale privitoare la compunerea completului sau constituirea instanței, competența instanței ori procedura de judecată sau lipsuri referitoare la dreptul la acțiune, urmărind, după caz, declinarea competenței, amânarea judecății, refacerea unor acte ori anularea, respingerea sau perimarea cererii (art. 245 CPC). Ca atare, în timp ce excepțiile procesuale vizează nereguli procedurale sau ale dreptului la acțiune, apărările de fond au ca scop respingerea pe fondul cauzei a pretenției reclamantului. Prin raportare la dispoziția înscrisă în cuprinsul art. 248 alin. (1) CPC, instanța va soluționa cu prioritate excepțiile de procedură și apoi pe cele de fond care fac inutilă în tot sau în parte administrarea de probe sau cercetarea în fond a cauzei, apărările de fond fiind analizate după soluționarea excepțiilor incidente.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicațiile de la varianta de răspuns de la litera B. De asemenea, excepția procesuală nu este cercetată înaintea apărărilor de fond numai dacă excepția procesuală a fost unită cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei, în acest caz instanța pronunțându-se prin aceeași hotărâre atât asupra excepției, cât și pe fond. Instanța se pronunță asupra excepției anterior soluționării fondului cauzei ori de câte ori excepția nu a fost unită cu fondul.

71. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în materia excepțiilor procesuale, ca regulă, dacă excepția procesuală invocată este admisă de către instanță, aceasta va pronunța, după caz, o încheiere cu caracter interlocutoriu, atunci când decide amânarea judecății, respectiv o hotărâre (sentință sau decizie), atunci când se dezinvestește de soluționarea litigiului pe fond prin respingerea, anularea sau perimarea cererii ori declinarea competenței instanței. Dacă excepția procesuală invocată este respinsă, instanța va pronunța o încheiere interlocutorie și va continua soluționarea cauzei pe fond.

Prin urmare, varianta de răspuns este greșită, instanța pronunțând o încheiere atunci când respinge excepția, or, în variantă nu se face distincție în funcție de soluția pronunțată – de admitere sau de respingere –, actul de procedură fiind diferit. De asemenea, în variantă se menționează doar faptul că instanța se pronunță prin încheiere, cu excepția cazului în care respinge excepția de necompetență, formulare din care rezultă că, în cazul respingerii excepției de necompetență, actul de procedură ar fi altul decât încheierea. Or, dacă instanța respinge excepția de necompetență, va pronunța o încheiere care are caracter interlocutoriu și care poate fi atacată numai odată cu hotărârea pronunțată pe fondul cauzei [art. 132 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece excepția nelegalei citări se va soluționa cu prioritate față de excepția necompetenței materiale. Aceasta, întrucât excepția de necompetență materială trebuie pusă în discuția contradictorie a părților, acestea din urmă trebuind să fie legal citate. Prin urmare, instanța va avea în vedere, în primul rând, legala citare a părților și, doar după ce procedura de citare cu acestea este legal îndeplinită, va putea da cuvântul părților asupra excepției de necompetență materială.

Varianta de răspuns de la litera B a fost contestată, susținându-se că este corectă, întrucât instanța necompetentă se dezinvestește, iar procedura de citare se reface în fața aceleiași instanțe; ambele sunt excepții de procedură, dar excepția de necompetență are prioritate față de excepția nelegalei citări. Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut că *ordinea de soluționare a excepțiilor necompetenței materiale și a nelegalei citări este determinată de art. 131 alin. (1) CPC (verificarea competenței se face doar dacă părțile sunt legal citate) și de art. 153 CPC, care impune ca orice cerere, deci inclusiv cea privitoare la competență, să fie analizată doar dacă părțile au fost citate ori s-au prezentat și stabilește că neîndeplinirea acestei condiții duce la amânarea judecății. Așadar, instanța soluționează întâi excepția nelegalei citări și abia apoi pe cea a necompetenței materiale. Ca atare, se invalidează varianta de la litera B.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 248 alin. (3) CPC, potrivit cărora, *dacă instanța nu se poate pronunța de îndată asupra excepției invocate, va amâna judecata și va stabili un termen scurt în vederea soluționării excepției.*

| 72. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform prevederilor art. 248 alin. (4) CPC, excepțiile procesuale pot fi unite cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei numai dacă pentru judecarea excepției este necesar să se administreze aceleași dovezi ca și pentru finalizarea etapei cercetării procesului sau, după caz, pentru soluționarea fondului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Excepția lipsei capacității procesuale de folosință poate fi invocată *în orice stare a procesului* [art. 56 alin. (3) CPC], iar nu doar prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, până la primul termen de judecată la care pârâtul este legal citat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Încheierea prin care s-a respins excepția, precum și cea prin care, după admiterea excepției, instanța a rămas în continuare învestită pot fi atacate numai odată cu fondul, dacă legea nu dispune altfel, potrivit art. 248 alin. (5) CPC.

| 73. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, după admiterea excepției de necompetență și declinarea în favoarea instanței competente, nu se mai reia procedura de verificare și de regularizare a cererii de chemare în judecată. Într-adevăr, soluționarea excepției de necompetență presupune depășirea etapei scrise a procesului civil și intrarea în cercetarea judecătorească, ce începe la primul termen de judecată la care, dacă părțile sunt legal citate, instanța va pune în discuția acestora competența instanței în temeiul art. 131 CPC, ocazie cu care va soluționa și excepția de necompetență invocată de părți sau din oficiu în condițiile art. 130 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, greșită. Textul art. 112 alin. (2) CPC reglementează situația *pârâtului fictiv*, adică a pârâtului chemat în judecată doar în scopul sesizării instanței competente pentru el. În această ipoteză, dacă un pârât a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, oricare dintre pârâți poate invoca necompetența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe. Prin urmare, excepția de necompetență teritorială poate fi invocată doar de pârâți, nu și de instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în cazul cererilor formulate de un profesionist împotriva consumatorului, competența este de ordine publică, cererea putând fi introdusă numai la instanța de la domiciliul consumatorului, potrivit art. 121 CPC. Astfel, în acest caz, excepția de necompetență teritorială poate fi invocată și de instanță din oficiu, potrivit art. 130 alin. (2) CPC.

| 74. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât excepția lipsei dovezii calității de reprezentant este o excepție absolută, care poate fi invocată oricând de partea interesată, chiar și de instanță din *oficiu*, în faza procesuală în care este incidentă. Singura limitare este impusă de dispozițiile art. 82 alin. (2) CPC, în raport de care excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant fiind o excepție procesuală de procedură, absolută, cu efect mixt. Nu ar putea fi o excepție procesuală de fond, întrucât lipsa dovezii calității de reprezentant nu vizează nici condițiile de exercitare ale acțiunii civile (dreptul să fie născut și actual, capacitatea de exercițiu și de folosință, calitatea procesuală activă și pasivă, interesul), nici condițiile dreptului material la acțiune.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 82 alin. (1) CPC, atunci când instanța constată lipsa dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții, va da un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor, iar dacă acestea nu se acoperă, cererea va fi anulată.

| 75. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția lipsei calității procesuale active fiind o excepție peremptorie care, în caz de admitere, va conduce la respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă, aspect care rezultă și din cuprinsul art. 40 alin. (1) teza a II-a CPC, care statuează că, în cazul lipsei calității procesuale, instanța va respinge cererea ori apărarea formulată ca fiind făcută de o persoană sau împotriva unei persoane fără calitate.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, în caz de admitere, sancțiunea nu poate fi nulitatea cererii de chemare în judecată, nefiind în ipoteza unui act de procedură realizat prin nerespectarea cerințelor legale extrinseci sau intrinseci.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece excepția lipsei calității procesuale active este o excepție absolută, care poate fi invocată de instanța de judecată, de procuror sau de părți, deci inclusiv și de pârât prin actul procedural specific al întâmpinării, atunci când există neconcordanță cu privire la subiectele raportului juridic litigios, aspect consacrat de art. 36 CPC, care definește calitatea procesuală ca fiind identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății.

| 76. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Întrebarea are în vedere asemănările dintre excepția lipsei capacității de exercițiu a drepturilor procedurale și excepția lipsei capacității procesuale de folosință.

Excepția lipsei capacității de exercițiu este o excepție procesuală de fond, absolută, mixtă, în timp ce excepția lipsei capacității procesuale de folosință este o excepție procesuală de fond, absolută și peremptorie.

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, întrucât, fiind excepții procesuale absolute, ambele pot fi invocate de oricare dintre părți, în orice moment procesual, inclusiv de către instanță din oficiu sau de către procuror, dacă participă.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât, în cazul admiterii excepției lipsei capacității de exercițiu, nu intervine nulitatea absolută a actelor de procedură efectuate de către cel fără capacitate de exercițiu, ci anularea acestora (nulitatea relativă), conform dispozițiilor art. 57 alin. (5) teza a II-a CPC, nulitatea absolută intervenind în cazul în care instanța constată lipsa capacității de folosință a celui ce a efectuat actul de procedură, potrivit art. 56 alin. (3) teza a II-a CPC. Prin urmare, răspunsul de la litera C conține un element de diferențiere a celor două excepții, iar nu de asemănare, astfel cum se cere prin enunț.

| 77. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, întrucât, prin promovarea cererii de chemare în judecată de către reclamant, acesta trebuie să urmărească obținerea unui titlu executoriu pe care să îl poată pună în executare împotriva debitorului în măsura în care cel din urmă nu execută de bunăvoie obligația statuată prin acesta. Conform art. 639 alin. (1) CPC, actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă constituie titlu executoriu. Prin urmare, potrivit datelor din enunț, reclamanta are un titlu executoriu împotriva pârâtului, constând în contractul de împrumut autentificat la notar, prin care debitorul pârât se obligă să restituie suma împrumutată la data de 01.11.2013, astfel încât nu are interes în promovarea unei cereri de chemare în judecată având același obiect. Faptul că pârâtul nu este solvabil nu justifică promovarea unei cereri în justiție având același obiect cu cel din titlul executoriu deținut de reclamantă împotriva acestuia, o hotărâre judecătorească neputând schimba starea de solvabilitate a pârâtului. Având în vedere că reclamanta nu justifică un interes în promovarea cererii de chemare în judecată, partea interesată (în speță, pârâtul) sau instanța, din oficiu, va putea invoca excepția lipsei de interes (având în vedere caracterul absolut al acesteia), cu consecința, în caz de admitere, a respingerii cererii de chemare în judecată ca lipsită de interes.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât excepția lipsei de interes va fi admisă, ca urmare a faptului că reclamanta deține un titlu executoriu împotriva pârâtului, fără a avea relevanță solvabilitatea sau insolvabilitatea acestuia.

| 78. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece art. 432 CPC prevede că excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs (deci, implicit, oricând și înaintea primei instanțe).

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin prisma art. 130 alin. (2) CPC, care prevede că necompetența materială și cea teritorială de ordine publică trebuie invocate de părți ori de către

judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, având în vedere limitarea din art. 139 alin. (2) CPC, conform căruia excepția conexității poate fi invocată de părți sau din oficiu cel mai târziu la primul termen de judecată înaintea instanței ulterior sesizate.

| 79. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât reclamanta are interes în promovarea cererii, încercând, prin obținerea hotărârii judecătorești, să demonstreze inexistența dreptului de creanță al pârâtului, în cuantum de 30.000 de lei, pe care acesta îl pretinde în baza unei convenții. Nu are relevanță că pârâta nu a inițiat nicio procedură execuțională pentru recuperarea creanței, fiind suficient faptul că aceasta a fost notificată reclamantei. Cererea promovată de reclamantă este o cerere în constatare admisibilă (neavând la acel moment la dispoziție o acțiune în realizare), prin care aceasta urmărește ca instanța să pronunțe o hotărâre prin care să constate inexistența dreptului de creanță în cuantum de 30.000 de lei al pârâtului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, excepția inadmisibilității urmând a fi respinsă ca neîntemeiată de către instanță, deoarece, prin acțiunea în constatare, reclamanta solicită instanței constatarea inexistenței dreptului de creanță în cuantum de 30.000 de lei al pârâtei împotriva sa, deci constatarea inexistenței unui raport juridic concret. Prin urmare, raportat la obiectul cererii și la faptul că cererea este una în constatare, reclamanta nici nu poate pretinde un drept subiectiv civil, ci doar inexistența unui raport juridic între părți.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, excepția lipsei de interes urmând a fi respinsă de către instanță, deoarece specific cererilor în constatare este faptul că acestea nu constituie titluri executorii, interesul reclamantei constând în obținerea unei hotărâri judecătorești care să constate inexistența raportului juridic dintre părți și, astfel, în eventualitatea în care pârâta ar solicita punerea în executare a convenției, să îi poată opune hotărârea judecătorească astfel obținută.

| 80. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în reglementarea actuală, prescripția extinctivă este de ordine privată, aceasta putând fi invocată, raportat la datele speței, doar de către pârât. Astfel, conform art. 2512 alin. (1) C.civ., *prescripția poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant*, iar conform alin. (2), *organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu*. Prin urmare, în mod eronat instanța a invocat din oficiu excepția prescripției și a admis-o, respingând acțiunea ca fiind prescrisă, această greșeală putând fi înlăturată prin exercitarea de către reclamant a căii de atac prevăzute de lege pentru respectiva hotărâre.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece doar reclamantul este cel care are calitate procesuală activă și interes în promovarea căii de atac, o eventuală exercitare a căii de atac de către pârât urmând a fi respinsă ca lipsită de interes. Aceasta, întrucât, prin admiterea excepției, s-a stins dreptul reclamantului de a mai solicita și obține condamnarea pârâtului la restituirea respectivei sume de bani, astfel încât nu s-ar justifica promovarea căii de atac de către pârât.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece normele care reglementează prescripția extinctivă sunt de ordine privată, iar nu de ordine publică, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, instanța neavând posibilitatea de a invoca din oficiu prescripția extinctivă. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

| 81. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece autoritatea de lucru judecat poate fi invocată, pe cale de excepție, de instanță sau de părți, în orice stare a procesului, chiar direct înaintea instanței de recurs, conform art. 432 teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 432 teza finală CPC, ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

| 82. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs, conform dispozițiilor art. 432 teza I CPC. Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, în timp ce varianta de la litera C este greșită.

| 83. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția autorității de lucru judecat putând fi invocată de instanță sau de părți *în orice stare a procesului*, chiar înaintea instanței de recurs, conform art. 432 teza I CPC. Prin urmare, excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de pârât prin întâmpinare, pentru prima oară în fața instanței de apel.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, conform art. 432 teza finală CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Având în vedere că între reclamantul AA și pârâtul BB a mai existat un proces având același obiect și aceeași cauză, soluționat prin hotărâre definitivă, prin care acțiunea a fost respinsă, instanța de apel va admite apelul, cu consecința respingerii acțiunii pentru existența autorității de lucru judecat.

| 84. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, atunci când sunt invocate concomitent atât excepția perimării, cât și cea a litispendenței, se va soluționa cu prioritate perimarea, întrucât, în măsura în care aceasta s-ar admite, excepția litispendenței ar rămâne fără obiect, având în vedere că aceasta din urmă presupune aceeași cerere aflată pe rolul aceleiași instanțe sau al unor instanțe diferite, dar deopotrivă competente. Prin admiterea excepției perimării procesul se va stinge, în faza în care se găsește, împreună cu toate actele de procedură efectuate în acea instanță. Ca atare, nu ar mai exista un al doilea dosar cu triplă identitate de părți, obiect și cauză, pentru a se pune în discuție excepția litispendenței.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă se constată perimarea, excepția litispendenței va rămâne fără obiect, întrucât litispendența nu poate opera între o cerere perimată și una aflată pe rolul instanței, fiind necesar ca ambele cereri să fie în curs de soluționare (pe rol) în fața instanțelor de fond.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

1.2.3. Probele

| 85. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte, prin raportare la art. 252 alin. (2) CPC, conform căruia *textele care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României sau într-o altă modalitate anume prevăzută de lege, convențiile, tratatele și acordurile internaționale aplicabile în România, care nu sunt integrate într-un text de lege, precum și dreptul internațional cutumiar trebuie dovedite de partea interesată.*

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece forma autentică este cerută *ad probationem* numai atunci când legea prevede expres o asemenea formalitate (spre exemplu, contractul de tranzacție, pentru a putea fi probat, trebuie încheiat în formă scrisă, potrivit dispozițiilor art. 2272 C.civ.).

| 86. Răspuns: B *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în ipoteza enunțului, probele care nu au fost solicitate de către reclamant prin cererea de chemare în judecată vor putea fi cerute și încuviințate în cursul procesului doar în condițiile art. 254 alin. (2) CPC, respectiv atunci când necesitatea probei rezultă din modificarea cererii, nevoia administrării probei reiese din cercetarea judecătorească și partea nu o putea prevedea, partea învederează instanței că, din motive temeinic justificate, nu a putut propune în termen probele cerute, administrarea probei nu duce la amânarea judecății sau există acordul expres al tuturor părților, situația în care probele s-ar putea propune de către reclamant atunci când întâmpinarea nu este obligatorie nefiind menționată de legiuitor.

Menționăm că varianta de răspuns nu ar fi corectă nici în cazul în care pârâtul ar fi acela care nu a propus probele, întrucât, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, pârâtul este obligat, sub sancțiunea decăderii, să propună probe până la primul termen de judecată în fața primei instanțe, aspect care rezultă din cuprinsul art. 157 alin. (2) teza a II-a CPC, conform căruia, în citația adresată pârâtului se va menționa că acesta are obligația de a-și pregăti apărarea pentru primul termen de judecată, propunând probele de care înțelege să se folosească, sub sancțiunea decăderii.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât acordul în vederea propunerii probelor de către părți peste termenele stabilite de legiuitor poate fi doar expres, nu și tacit, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

87. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 260 alin. (1) CPC, *administrarea probelor se va face în ordinea stabilită de instanță*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, astfel, potrivit prevederilor art. 260 alin. (4) CPC, dovada și dovada contrară vor fi administrate, atunci când este posibil, în aceeași ședință.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Instanța de judecată are posibilitatea de a reveni asupra probelor încuviințate, dacă, după administrarea altor probe, apreciază că administrarea vreuneia nu mai este necesară, caz în care este obligată să pună această împrejurare în discuția părților, conform dispozițiilor art. 259 CPC.

88. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Instanța poate reveni asupra unor probe încuviințate dacă, după administrarea altor probe, apreciază că administrarea vreuneia nu mai este necesară, fiind însă obligată să pună această împrejurare în discuția părților, conform dispozițiilor art. 259 CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, instanța având posibilitatea de a reveni asupra probei testimoniale încuviințate dacă, după administrarea probei cu interogatoriu, apreciază că aceasta nu mai este necesară.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită față de prevederile art. 259 CPC, care, astfel cum am arătat în paragraful anterior, prevăd ipotezele în care instanța poate reveni asupra probei încuviințate, imposibilitatea martorului de a se prezenta din cauza unor motive medicale nefiind inclusă între acestea.

În situația în care partea se obligă să aducă martorul la termen și, în mod imputabil, nu își îndeplinește această obligație, instanța nu va reveni asupra probei încuviințate, ci va amâna judecata și va dispune citarea martorului pentru un nou termen, conform dispozițiilor art. 312 alin. (3) CPC, varianta de răspuns de la litera C fiind astfel greșită.

89. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în situația în care reclamantul își modifică cererea de chemare în judecată prin completarea acesteia cu un nou capăt de cerere, pârâtul este obligat să formuleze și să depună întâmpinare (în cuprinsul căreia va menționa și probele de care înțelege să se folosească), sub sancțiunea decăderii, cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat de către instanță, potrivit dispozițiilor art. 204 alin. (1) CPC, iar nu până la următorul termen de judecată ulterior completării.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât intervenientul va prelua procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției, dar va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție, conform dispozițiilor art. 65 alin. (2) teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În procedura ordonanței de plată, debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea primului termen de judecată, conform prevederilor art. 1019 alin. (3) CPC.

90. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, înscrisul întocmit de notarul public constituind o categorie a înscrisului autentic, însă nu singura, cum se limitează prin varianta de răspuns. Astfel, conform art. 269 alin. (1) CPC, înscrisul autentic este înscrisul întocmit sau, după caz, primit și

autentificat de o autoritate publică, de notarul public sau de către o altă persoană învestită de stat cu autoritate publică, în forma și condițiile stabilite de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Înscrisul sub semnătură privată care a fost prezentat notarului public spre a primi dată certă nu devine prin el însuși autentic, data certă având ca scop opozabilitatea în raporturile cu terții, conform art. 278 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 269 alin. (2) CPC, conform cărora este, de asemenea, autentic orice alt înscris emis de către o autoritate publică și căruia legea îi conferă acest caracter.

91. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 271 alin. (1) CPC, înscrisul autentic întocmit fără respectarea formelor prevăzute pentru încheierea sa valabilă ori de o persoană incompatibilă, necompetentă sau cu depășirea competenței este lovit de nulitate absolută, dacă legea nu dispune altfel, însă alin. (2) reglementează efectele juridice ale înscrisului nul ca înscris autentic, efectele fiind diferite în funcție de criteriul cerinței formei autentice pentru însăși validitatea sau nu a actului juridic. Astfel, pentru situația în care forma nu era cerută *ad validitatem*, art. 271 alin. (2) CPC dispune că înscrisul care nu poate fi autentic din cauza nerespectării formelor prevăzute pentru încheierea sa valabilă (de exemplu, lipsește încheierea de autentificare în cazul actelor notariale, nu sunt semnate ștersăturile, adăugirile și rectificările, nu s-a trecut mențiunea că înscrisul a fost semnat de părți în fața agentului instrumentator etc.) ori pentru că a fost întocmit de o persoană incompatibilă, necompetentă sau cu depășirea competenței face deplină dovadă ca înscris sub semnătură privată, dacă este semnat de părți, iar dacă nu este semnat, constituie, între acestea, doar un început de dovadă scrisă. Dacă însă forma autentică era cerută *ad validitatem*, actul juridic este lovit de nulitate absolută și nu se mai pune problema probei (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 529). Prin urmare, dacă înscrisul autentic este întocmit fără respectarea formelor legale, poate avea, în cazul în care sunt îndeplinite cerințele legale, valoare de înscris sub semnătură privată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece din coroborarea textelor din cuprinsul art. 271 CPC rezultă că înscrisul autentic care este întocmit de o persoană incompatibilă face deplină dovadă ca înscris sub semnătură privată, dacă este semnat de părți, iar dacă nu este semnat, constituie, între acestea, doar un început de dovadă scrisă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 270 alin. (1) CPC, înscrisul autentic face deplină dovadă, față de orice persoană, până la declararea sa ca fals, cu privire la constatările făcute personal de către cel care l-a autentificat, în condițiile legii.

92. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Înscrisul autentic face deplină dovadă, față de orice persoană, până la declararea sa ca fals, cu privire la constatările făcute personal de către cel care l-a autentificat, în condițiile legii, conform dispozițiilor art. 270 alin. (1) CPC.

Declarațiile părților cuprinse în înscrisul autentic fac dovadă, *până la proba contrară* (iar nu până la declararea sa ca fals), atât între părți, cât și față de oricare alte persoane [art. 270 alin. (2) CPC]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Mențiunile din înscrisul autentic care sunt în directă legătură cu raportul juridic al părților, chiar dacă nu constituie obiectul principal al actului, *fac dovadă, până la proba contrară* (iar nu până la declararea sa ca fals), atât între părți, cât și față de oricare alte persoane [art. 270 alin. (3) CPC raportat la alin. (2) al aceluiași articol].

93. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Declarațiile părților cuprinse în înscrisul autentic fac dovadă, *până la proba contrară* (iar nu până la declararea sa ca fals), atât între părți, cât și față de oricare alte persoane [art. 270 alin. (2) CPC]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Înscrisul nu face dovada cu privire la valabilitatea consimțământului părților până la declararea ca fals, ci până la proba contrară, având în vedere că în declarația părților este cuprins consimțământul acestora.

94. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece art. 275 alin. (1) CPC prevede două variante diferite de formalizare, și nu două condiții cumulative, respectiv ca înscrisul sub semnătură privată prin care o singură parte se obligă către o alta să îi plătească o sumă de bani sau o cantitate de bunuri fungibile să fie în întregime scris cu mâna celui care îl subscrie sau cel puțin ca, în afară de semnătură, să fie scris cu mâna sa „bun și aprobat pentru...", cu arătarea în litere a sumei sau a cantității datorate.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, potrivit art. 277 alin. (1) CPC, dispozițiile art. 274 și art. 275 din cod, respectiv formalitatea multiplului exemplar și mențiunea „bun și aprobat", nu se aplică în raporturile dintre profesioniști.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât aceasta este o excepție de la formalitatea multiplului exemplar, nu de la formalitatea „bun și aprobat". Astfel, conform art. 274 alin. (4) CPC, pluralitatea exemplarelor originale nu este cerută când părțile, de comun acord, au depus singurul original la un terț ales de ele.

95. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Mențiunea „bun și aprobat" este necesară în cazul înscrisului sub semnătură privată prin care o singură parte se obligă către o alta să îi plătească o sumă de bani sau o cantitate de bunuri fungibile [art. 275 alin. (1) CPC]. Cu toate acestea, mențiunea nu este necesară în cazul chitanțelor liberatorii, întrucât acestea atestă stingerea unei obligații (totală sau parțială), iar nu nașterea acesteia. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul în care mai multe persoane fizice se obligă distinct, prin același act, către un singur creditor persoană fizică, cu privire la diferite sume de bani, înscrisul se va întocmi într-un singur exemplar, fiind vorba despre obligații unilaterale, însă fiecare dintre debitori va trebui să adauge înainte de semnătură mențiunea „bun și aprobat".

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere că vizează încheierea unui contract sinalagmatic (deci care dă naștere la drepturi și obligații reciproce între părți), or, mențiunea „bun și aprobat" este necesară doar în cazul înscrisului sub semnătură privată prin care o singură parte se obligă către o alta să îi plătească o sumă de bani sau o cantitate de bunuri fungibile, fiind cerută doar în cazul contractelor unilaterale.

96. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Potrivit art. 274 alin. (1) CPC, formalitatea multiplului exemplar se cere în cazul înscrisurilor sub semnătură privată care constată contracte sinalagmatice, acestea având putere doveditoare numai dacă au fost făcute în atâtea exemplare originale câte părți cu interese contrare sunt. Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât nerespectarea formalității multiplului exemplar atrage nevalabilitatea înscrisului sub semnătură privată ca mijloc de probă cu acest titlu, fără însă a fi afectată valabilitatea convenției, care va putea fi dovedită prin alte mijloace de probă, inclusiv martori sau prezumții (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 533). Prin urmare, mențiunea în cuprinsul variantei de răspuns că înscrisul sub semnătură privată, dacă nu respectă formalitatea multiplului exemplar, este lovit de nulitate relativă este greșită, nerespectarea formalității atrăgând nevalabilitatea înscrisului sub semnătură privată ca mijloc de probă cu acest titlu.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în raport de prevederile art. 350 alin. (1) CPC, conform cărora mărturisirea făcută în afara procesului este un fapt supus aprecierii judecătorului potrivit regulilor generale de probațiune, iar mărturisirea extrajudiciară verbală nu poate fi invocată în cazurile în care proba cu martori nu este admisă [art. 350 alin. (2) CPC]. *Per a contrario*, mărturisirea extrajudiciară verbală poate fi invocată în cazurile în care proba cu martori este admisibilă în litigiul respectiv.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, art. 340 CPC prevăzând că, în ipoteza în care expertiza se face la o altă instanță, prin comisie rogatorie, numirea experților și stabilirea sumelor cuvenite vor fi lăsate în sarcina acestei din urmă instanțe.

97. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 299 alin. (3) CPC, conform cărora, când procedura verificărilor înscrisurilor o impune, instanța va putea ordona prezentarea testamentelor originale sau a altor înscrisuri originale, depuse la instanțe, notari publici sau avocați

pentru efectuarea expertizei grafoscopice în laboratoarele de specialitate dacă expertiza actului nu se poate efectua la sediul arhivei.

Varianta de la litera B este corectă, întrucât, în situațiile în care se învederează instanței că un înscris necesar soluționării procesului se află în posesia unui terț, aceasta va putea dispune ca terțul să fie citat în calitate de martor, punându-i-se în vedere să aducă înscrisul în instanță [art. 297 alin. (1) CPC].

Varianta de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 300 alin. (1) CPC, la cererea uneia dintre părți sau chiar din oficiu, instanța va putea ordona înfățișarea registrelor profesioniștilor sau comunicarea lor. Însă, potrivit alin. (2), când înscrisurile sau registrele prevăzute la alin. (1) ce urmează a fi cercetate se află în altă circumscripție judecătorească, cercetarea lor se va face prin comisie rogatorie; prin urmare, cercetarea înscrisurilor aflate în circumscripția unei alte instanțe decât cea sesizată se face prin comisie rogatorie, instanța neputând solicita înfățișarea registrelor profesioniștilor.

98. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât refuzul părții căreia i se atribuie scrierea sau semnătura *poate* fi considerat ca o recunoaștere a scrierii sau semnăturii, instanța nefiind obligată la o astfel de apreciere, potrivit dispozițiilor art. 301 alin. (2) CPC.

Dacă partea interesată tăgăduiește scrierea din înscris, formulând o cerere de verificare a înscrisurilor, instanța va dispune ca verificarea înscrisului să se facă prin: *1. compararea scrierii și semnăturii de pe înscris cu scrierea și semnătura din alte înscrisuri necontestate; 2. expertiză; 3. orice alte mijloace de probă admise de lege*, conform art. 302 alin. (1) CPC. Dacă însă din compararea scrierilor judecătorul nu este lămurit, va ordona ca verificarea să se facă prin expertiză, obligând părțile sau alte persoane să depună de îndată înscrisuri de comparație [art. 303 alin. (2) CPC]. Prin urmare, instanța nu este obligată să procedeze la verificarea înscrisului prin administrarea expertizei tehnice de specialitate, ci prin oricare dintre mijloacele prevăzute în cuprinsul art. 301 alin. (1) CPC, doar dacă din compararea scrierilor nu este lămurită devenind obligatorie efectuarea expertizei. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

În ceea ce privește actul de procedură în cuprinsul căruia instanța consemnează rezultatul verificării înscrisului, acesta este o încheiere (având în vedere că nu există nicio normă specială care să menționeze un alt act), care are caracter interlocutoriu, instanța nemaiputând reveni asupra acestei chestiuni, și care nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

99. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, denunțarea ca fals a înscrisului putându-se face cel mai târziu la primul termen după prezentarea unui înscris folosit în proces de una dintre părți, conform art. 304 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă este indicat autorul falsului sau complicele acestuia, instanța poate suspenda judecata procesului, conform art. 307 CPC, fiind în prezența unei suspendări facultative a judecății, iar nu a unei suspendări de drept, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 307 CPC, dacă partea care a prezentat înscrisul stăruie să se folosească de acesta, deși denunțarea lui ca fals nu a fost retrasă, instanța, dacă este indicat autorul falsului sau complicele acestuia, poate suspenda judecata procesului, înaintând de îndată înscrisul denunțat ca fals parchetului competent, pentru cercetarea falsului, împreună cu procesul-verbal ce se va încheia în acest scop. Prin urmare, suspendarea judecății în acest caz este facultativă, fiind lăsată la aprecierea instanței de judecată, dacă este indicat autorul sau complicele falsului.

100. Răspuns: B, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În conformitate cu prevederile art. 310 alin. (1) CPC, se consideră început de dovadă scrisă orice scriere, chiar nesemnată și nedatată. Prin urmare, începutul de dovadă scrisă nu trebuie să fie nici semnat, nici datat pentru a avea o astfel de valoare juridică.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 286 alin. (3) CPC, dacă este *imposibil să fie prezentat (...) originalul înscrisului sub semnătură privată*, copia legalizată de pe acesta *constituie un început de dovadă scrisă*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, prin raportare la prevederile art. 310 alin. (1) CPC, începutul de dovadă scrisă nu trebuie să fie semnat de partea căreia i se opune.

101. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 310 alin. (1) CPC, *se socotește început de dovadă scrisă orice scriere, chiar nesemnată și nedatată, care provine de la o persoană căreia acea scriere i se opune ori de la cel al cărui succesor în drepturi este acea persoană, dacă scrierea face credibil faptul pretins*. Prin urmare, un înscris care nu este semnat de către parte, dar care provine de la aceasta, poate constitui un început de dovadă scrisă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece un înscris sub semnătură privată semnat de către părți nu poate constitui un început de dovadă scrisă în sensul avut în vedere de legiuitor în cuprinsul art. 310 alin. (1) CPC, mai sus redat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 276 CPC, care prevăd că înscrisurile sub semnătură privată pentru care nu s-au îndeplinit cerințele multiplului exemplar sau ale mențiunii „bun și aprobat" vor putea fi considerate ca început de dovadă scrisă.

102. Răspuns: A, C (și B, în urma modificărilor aduse prin Legea nr. 310/2018) ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 309 alin. (4) pct. 4 CPC, este inadmisibilă proba cu martori dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă, în afară de cazurile în care părțile convin, fie și tacit, să folosească această probă, însă numai privitor la drepturile de care ele pot să dispună.

La data examenului, varianta de răspuns de la litera B era greșită. Potrivit dispozițiilor art. 322 alin. (3) CPC (în vigoare la acea dată), dacă instanța găsește că întrebarea pusă de parte nu poate să ducă la dezlegarea procesului, este jignitoare sau tinde a proba un fapt a cărui dovedire e oprită de lege, nu o va încuviința. Instanța, la cererea părții, va trece în încheierea de ședință atât întrebarea formulată, cât și motivul pentru care nu a fost încuviințată. Prin urmare, mențiunea în cuprinsul încheierii de ședință referitoare la întrebare și motivul care a determinat respingerea acesteia se trecea doar la cererea părții, nu și din oficiu.

NB! Prin Legea nr. 310/2018 art. 322 alin. (3) CPC a fost abrogat, dispozițiile acestuia fiind preluate într-o formă modificată de textul art. 321 alin. (6) CPC, în raport de care, *dacă instanța găsește că întrebarea pusă de parte nu poate să ducă la dezlegarea procesului, este jignitoare sau tinde a proba un fapt a cărui dovedire este oprită de lege, nu o va încuviința. În această situație, instanța va trece în încheierea de ședință atât numele părții și întrebarea formulată, cât și motivul pentru care nu a fost încuviințată*. Față de textul legal modificat, apreciem că, în prezent, instanța va face din oficiu această mențiune în cuprinsul încheierii de ședință. Ca atare, în prezent, și varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, aspect care rezultă din analiza art. 254 alin. (4) lit. a) CPC, care redă varianta de răspuns menționată.

103. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece viciile de consimțământ (deci și viciul erorii) pot fi dovedite cu martori, indiferent de valoarea obiectului actului juridic încheiat. Astfel, conform art. 309 alin. (4) pct. 5 CPC, este inadmisibilă proba cu martori dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă, în afară de cazurile în care actul juridic este atacat pentru fraudă, eroare, dol, violență ori este lovit de nulitate absolută pentru cauză ilicită sau imorală, după caz.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 164 alin. (4) CPC, mențiunile din procesul-verbal privitoare la faptele constatate personal de cel care l-a întocmit nu pot fi combătute decât prin procedura înscrierii în fals, iar nu prin proba cu martori, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece interdicția de a proba cu martori un act juridic a cărui valoare este mai mare de 250 de lei nu se aplică dacă una dintre părți este profesionist, iar actul a fost întocmit în exercițiul activității sale. Astfel, conform art. 309 alin. (2) teza a II-a CPC, se poate face dovada cu martori, contra unui profesionist, a oricărui act juridic, indiferent de valoarea lui, dacă a fost făcut de acesta în exercițiul activității sale profesionale, în afară de cazul în care legea specială cere proba scrisă.

104. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Varianta de la litera A este greșită. Într-adevăr, conform dispozițiilor art. 309 alin. (4) pct. 1 CPC, este inadmisibilă proba cu martori dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă, în afară de cazurile în care partea s-a aflat în imposibilitate materială sau morală de a-și întocmi un înscris pentru dovedirea actului juridic, însă textul se referă la ipoteza în care forma scrisă este cerută *ad probationem*, pentru dovedirea înscrisului, iar nu la situația în care este cerută *ad validitatem*, pentru însăși validitatea actului juridic (cum este cazul în varianta de răspuns), în această din urmă situație devenind incidente dispozițiile art. 309 alin. (3) CPC, care statuează că, *în cazul în care legea cere forma scrisă pentru validitatea unui act juridic, acesta nu poate fi dovedit cu martori*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 933 CPC, atunci când divorțul este cerut pentru că starea sănătății unuia dintre soți face imposibilă continuarea căsătoriei, instanța va administra probe privind existența bolii și starea sănătății soțului bolnav și va pronunța divorțul, potrivit Codului civil, fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei. Având în vedere că textul prevede generic „probe", poate fi administrat orice mijloc de probă, deci inclusiv martori, pentru a demonstra existența bolii și starea de sănătate a soțului bolnav.

Varianta de la litera C este greșită. Mențiunile din procesul-verbal privitoare la faptele constatate personal de cel care l-a întocmit nu pot fi combătute decât prin procedura înscrierii în fals, conform art. 164 alin. (4) CPC. Față de această dispoziție legală, este evident că proba cu martori este inadmisibilă.

105. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Instanța legal învestită potrivit dispozițiilor referitoare la competență după valoarea obiectului cererii rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior învestirii, intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect, conform dispozițiilor art. 106 CPC. Prin urmare, chiar dacă pe parcursul cercetării judecătorești reclamantul formulează o cerere precizatoare în condițiile art. 204 alin. (2) pct. 2 CPC, mărindu-și cuantumul pretențiilor de la 150.000 de lei la 300.000 de lei, această majorare nu este de natură a conduce la admiterea excepției de necompetență materială, instanța inițial învestită urmând a respinge excepția și a păstra cauza spre soluționare. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Părțile pot conveni, expres sau tacit, să fie ascultate ca martori rudele și afinii până la gradul al III-lea inclusiv, conform dispozițiilor art. 315 alin. (2) CPC. Având în vedere că pârâtul, prezent la termenul la care s-au încuviințat probele, nu a invocat incidența textului art. 315 alin. (1) pct. 1 CPC, aceasta echivalează cu un acord tacit la audierea martorilor, el pierzând posibilitatea de a invoca ulterior faptul că acele persoane nu puteau avea calitatea de martori.

106. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 309 alin. (4) pct. 1 CPC, dacă partea s-a aflat în imposibilitate materială sau morală de a-și întocmi un înscris pentru dovedirea actului juridic, proba cu martori devine admisibilă. Imposibilitatea morală de preconstituire a înscrisului poate rezulta din raporturile dintre soți, rude apropiate, afini, din raporturile de prietenie, de deferență a inferiorului față de superior etc. Totodată, pentru ca proba cu martori a actului juridic să devină admisibilă, este necesar ca, în prealabil, să fie dovedită imposibilitatea materială sau morală de preconstituire a înscrisului. Fiind un fapt juridic *stricto sensu*, aceasta poate fi probată cu orice mijloace de probă, inclusiv declarații de martori (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 563).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece cererea prin care se solicită instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare a imobilului este o cerere în realizare, iar nu în constatare, astfel cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Prin intermediul acestei cereri, reclamantul urmărește realizarea dreptului său de creanță corelativ obligației asumate de debitor de a încheia în viitor contractul de vânzare. Din punct de vedere al dreptului care se valorifică prin acțiunea prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare, această acțiune este o acțiune personală. În acest sens, prin *Decizia nr. 8/2013* (M. Of. nr. 581 din 12.09.2013), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că acțiunea prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare a unui imobil are caracterul unei acțiuni personale imobiliare (*idem*, p. 68).

De asemenea, cu privire la acțiunea având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare, mai menționăm că, prin *Decizia nr. 23/2017* (M. Of. nr. 365 din 17.05.2017), ICCJ, Completul DCD, a decis că, pentru pronunțarea unei atare hotărâri, nu este obligatorie forma autentică la încheierea promisiunii de vânzare a unui bun imobil.

Din punct de vedere al timbrajului, cererea prin care se solicită instanței pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare se timbrează cu o taxă de timbru la valoare, conform art. 3 alin. (2) lit. b) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, iar nu fixă, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, pentru ca proba testimonială să devină admisibilă, legiuitorul nu cere existența unui început de dovadă scrisă, ci doar probarea imposibilității morale sau materiale de a preconstitui un înscris pentru dovedirea operațiunii juridice intervenite între părți. A se vedea, în completare, explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

| 107. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform art. 309 alin. (4) CPC, proba cu martori este inadmisibilă dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă (iar contractul de vânzare cu clauză de întreținere se încheie *ad validitatem* în formă autentică). Cu toate acestea, dacă actul juridic este atacat pentru fraudă, eroare, dol, violență ori este lovit de nulitate absolută pentru cauză ilicită sau imorală, proba cu martori este admisibilă, potrivit art. 309 alin. (4) pct. 5 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Dovezile care nu au fost propuse prin cererea de chemare în judecată sau care au fost propuse, dar cu nerespectarea regulilor formale referitoare la cuprinsul cererii de chemare în judecată (în speță, reclamantul nu a indicat numele și adresa martorilor), vor putea fi cerute și încuviințate dacă administrarea acestora nu duce la amânarea judecății, conform art. 254 alin. (2) pct. 4 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 1 CPC, nu pot fi martori în procesul civil rudele și afinii până la gradul al III-lea inclusiv. Cu toate acestea, persoanele din această categorie pot fi ascultate ca martori dacă părțile convin, expres sau tacit, la audierea lor, conform excepției instituite de prevederile art. 315 alin. (2) CPC.

| 108. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Dispozițiile art. 309 alin. (4) CPC prevăd expres situațiile în care proba cu martori este admisibilă chiar dacă pentru însăși dovada actului juridic legea cere forma scrisă. Astfel, dacă actul juridic este atacat pentru eroare, dol, violență, proba cu martori este admisibilă, conform prevederilor art. 309 alin. (4) pct. 5 teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă actul juridic este lovit de nulitate absolută pentru cauză ilicită sau imorală, proba cu martori este admisibilă, conform prevederilor art. 309 alin. (4) pct. 5 teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, proba cu martori fiind admisibilă și atunci când aceasta este solicitată pentru lămurirea clauzelor actului juridic, conform art. 309 alin. (4) pct. 6 CPC.

| 109. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Conform dispozițiilor art. 311 alin. (2) CPC, înlocuirea martorilor nu se va încuviința *decât în caz de moarte, dispariție sau motive bine întemeiate*, situație în care lista se va depune, sub sancțiunea decăderii, în termen de 5 zile de la încuviințare. Într-adevăr, dacă din cauza bolii martorul nu se poate prezenta în instanță, acesta poate constitui un motiv întemeiat de înlocuire a sa, însă este o chestiune de fapt lăsată la aprecierea instanței, putând exista și situații în care instanța dispune acordarea unui nou termen de judecată în vederea audierii martorului bolnav la acel termen de judecată. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, iar cea de la litera C este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, împotriva martorului care lipsește la prima citare instanța putând emite mandat de aducere [art. 313 alin. (1) CPC].

| 110. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit art. 329 CPC, *în cazul prezumțiilor lăsate la luminile și înțelepciunea judecătorului, acesta se poate întemeia pe ele numai dacă au greutate și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins; ele, însă, pot fi primite numai în cazurile în care legea admite dovada cu martori*. Prin raportare la dispozițiile art. 309 alin. (4) pct. 6 CPC, proba cu

martori este admisibilă, *chiar dacă pentru dovedirea unui act juridic legea cere forma scrisă, atunci când se cere lămurirea clauzelor actului juridic*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În conformitate cu prevederile art. 349 alin. (3) CPC, mărturisirea judiciară poate fi revocată doar dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile. Prin urmare, *doar eroarea de fapt poate atrage revocarea mărturisirii, nu și eroarea de drept*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, dacă pârâtul a denunțat ca fals înscrisul prezentat de reclamant în proces, indicându-l drept complice pe reclamant, instanța *poate suspenda* judecata procesului. Prin urmare, suspendarea este facultativă, iar nu obligatorie, conform dispozițiilor art. 307 CPC.

| 111. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 335 alin. (3) CPC, *în cazul în care una dintre părți opune rezistență sau împiedică în orice alt mod efectuarea lucrării, instanța va putea socoti ca dovedite afirmațiile făcute de partea adversă cu privire la împrejurarea de fapt ce face obiectul lucrării, în contextul administrării tuturor celorlalte probe*, iar potrivit art. 335 alin. (5) CPC, *în mod excepțional, când aflarea adevărului în cauză este indisolubil legată de efectuarea probei cu expertiză tehnică, instanța va autoriza folosirea forței publice în scopul efectuării expertizei, prin încheiere executorie pronunțată în camera de consiliu, după ascultarea părților*. Față de aceste dispoziții legale, instanța va autoriza folosirea forței publice în scopul efectuării expertizei cu titlu de excepție, iar nu în toate cazurile în care partea opune rezistență, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 335 alin. (4) CPC, conform cărora *cheltuielile efectuate cu expertiza până la data refuzului vor fi suportate de partea care s-a opus efectuării expertizei*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât nu instanța este cea care dispune citarea părților la fața locului, prin scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, ci expertul desemnat în cauză, aspect care rezultă din analiza dispozițiilor art. 335 alin. (1) CPC.

| 112. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece mărturisirea judiciară poate interveni din propria inițiativă a părții sau în cadrul procedurii interogatoriului. Astfel, conform prevederilor art. 348 alin. (1) CPC, constituie mărturisire recunoașterea de către una dintre părți, din propria inițiativă sau în cadrul procedurii interogatoriului, a unui fapt pe care partea adversă își întemeiază pretenția sau, după caz, apărarea. Prin urmare, varianta de răspuns este greșită, interogatoriul fiind doar o modalitate prin care poate fi obținută mărturisirea judiciară, nefiind însă singura, recunoașterea putând interveni și din propria inițiativă a părții (M. Dinu, *op. cit.*, p. 337).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, ca regulă, mărturisirea judiciară nu poate fi divizată împotriva autorului, cu excepția situațiilor în care cuprinde fapte distincte și care nu au legătură între ele [art. 349 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, ca regulă, mărturisirea judiciară nu poate fi revocată. Cu toate acestea, cu titlu de excepție, ea poate fi revocată atunci când este consecința unei erori de fapt scuzabile [art. 349 alin. (3) CPC], iar nu de drept, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

| 113. Răspuns: C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 349 alin. (2) CPC, conform cărora mărturisirea judiciară nu poate fi divizată împotriva autorului decât în cazurile când cuprinde fapte distincte și care nu au legătură între ele. Enunțul grilei vizează fapte care au legătură între ele.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin raportare la art. 51 alin. (3) CPC, care prevede că nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

Varianta de răspuns de la litera B a fost contestată, susținându-se că este corectă, deoarece mărturisirea judiciară poate fi și spontană, iar în procedura de ascultare a judecătorului recuzat acesta poate face un act de mărturisire spontană. Prin raportare la motivul invocat prin contestație, Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece, conform art. 348 alin. *(1) CPC, constituie mărturisire recunoașterea de către una dintre*

părți a unui fapt pe care partea adversă își întemeiază pretenția sau apărarea. Judecătorul recuzat nu are calitatea de parte în proces, iar ascultarea acestuia în procedura de soluționare a recuzării nu poate fi asimilată unei mărturisiri și nici nu constituie o probă judiciară.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la art. 349 alin. (3) CPC, conform căruia mărturisirea judiciară nu poate fi revocată, afară numai dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile.

| 114. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, ca regulă, mărturisirea judiciară nu poate fi divizată împotriva autorului. Cu toate acestea, ea poate fi divizată în cazurile când cuprinde fapte distincte și care nu au legătură între ele [art. 349 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, ca regulă, mărturisirea judiciară nu poate fi revocată; prin excepție, va putea fi revocată dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile [art. 349 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera B.

| 115. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât mărturisirea poate fi făcută spontan sau obținută prin intermediul interogatoriului. Astfel, mărturisirea reprezintă recunoașterea de către una dintre părți, din proprie inițiativă sau în cadrul procedurii interogatoriului, a unui fapt pe care partea adversă își întemeiază pretenția sau, după caz, apărarea, conform prevederilor art. 348 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 352 alin. (5) CPC, atunci *când ambele părți sunt de față la luarea interogatoriului, ele pot fi confruntate.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, admisibilitatea mărturisirii extrajudiciare verbale fiind condiționată de admisibilitatea probei cu martori în litigiul în care urmează a fi administrată. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 350 alin. (2) CPC, *mărturisirea extrajudiciară verbală nu poate fi invocată în cazurile în care proba cu martori nu este admisă.*

| 116. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Intervenientul va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție, conform dispozițiilor art. 65 alin. (2) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Probele care nu au fost propuse de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel, pot fi propuse pe parcursul cercetării procesului *dacă există acordul expres al tuturor părților* în acest sens, conform prevederilor art. 254 alin. (2) pct. 5 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât proba cu interogatoriu este inamisibilă pentru dovedirea motivelor de recuzare, potrivit art. 51 alin. (3) CPC.

| 117. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât procedura administrării probelor de către avocați sau consilieri juridici este aplicabilă tuturor litigiilor, *cu excepția celor ce privesc starea civilă* și capacitatea persoanelor, relațiile de familie, precum și orice alte drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacție, conform dispozițiilor art. 366 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 376 alin. (2) coroborate cu ale art. 320 CPC, conform cărora copiii care nu au împlinit vârsta de 14 ani și cei care sunt lipsiți de discernământ în momentul audierii, fără a beneficia de consiliere judiciară sau tutelă specială, vor fi ascultați numai de către instanță (M. DINU, *op. cit.*, p. 349).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, dacă s-a dispus o cercetare la fața locului, aceasta se va face de către instanță, potrivit dispozițiilor art. 345-347 (art. 380 teza I CPC).

| 118. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 368 alin. (2) CPC, consimțământul pentru administrarea probelor de către avocați se va da de către părți, personal sau prin mandatar cu împuternicire specială (iar nu cu procură generală, cum în mod eronat se

menționează în cuprinsul variantei de răspuns), în fața instanței, luându-se act despre aceasta în încheiere sau prin înscris întocmit în fața avocatului, care este obligat să certifice consimțământul și semnătura părții pe care o asistă ori o reprezintă. Dacă sunt mai multe părți asistate de același avocat, consimțământul se va da de fiecare dintre ele separat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiecare parte având obligația de a declara că pentru procedura de administrare a probelor prin avocați își alege domiciliul la avocatul care o reprezintă, conform art. 368 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece pentru administrarea probelor de către avocați instanța va stabili un termen de până la 6 luni, ținând seama de volumul și de complexitatea acestora, termen care va putea fi prelungit dacă în cursul administrării probelor este incidentă una dintre ipotezele prevăzute în cuprinsul art. 371 alin. (2) CPC [dacă se invocă o excepție sau un incident procedural asupra căruia, potrivit legii, instanța trebuie să se pronunțe, caz în care termenul se prelungește cu timpul necesar soluționării excepției sau incidentului; dacă a încetat, din orice cauză, contractul de asistență juridică dintre una dintre părți și avocatul său, caz în care termenul se prelungește cu cel mult o lună pentru angajarea altui avocat; dacă una dintre părți a decedat, ipoteză în care termenul se prelungește cu timpul în care procesul este suspendat, potrivit art. 412 alin. (1) pct. 1 CPC, sau cu termenul acordat părții interesate pentru introducerea în proces a moștenitorilor; de asemenea, termenul se poate prelungi cu perioada suspendării în orice alte cazuri în care legea prevede suspendarea procesului, însă dispozițiile art. 411 alin. (1) pct. 2 CPC nu sunt aplicabile].

1.2.4. Asigurarea probelor

| 119. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 360 alin. (4) CPC, conform cărora instanța va soluționa cererea de asigurare a probelor *în camera de consiliu*, prin încheiere.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 360 alin. (1) CPC, cererea de asigurare a probelor se va îndrepta, *înainte de judecată, la judecătoria în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul constatării*, iar în timpul judecății, la instanța care judecă procesul în primă instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, în cazul în care este respinsă, încheierea este supusă *apelului*, iar nu recursului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor [art. 361 alin. (2) CPC].

| 120. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Prin raportare la calea procedurală aleasă de parte, cererea de asigurare a probelor se poate formula atât *pe cale principală*, atunci când nu există o judecată asupra fondului, caz în care competența va aparține judecătoriei în raza căreia se află martorul sau obiectul constatării, cât și *pe cale incidentală*, în cursul judecății, dacă nu s-a ajuns la faza administrării probelor, situație în care competența va aparține instanței care judecă procesul pe fond în primă instanță (M. DINU, op. cit., p. 345). Astfel, conform art. 360 alin. (1) CPC, cererea de asigurare a probelor se va îndrepta, înainte de judecată, la judecătoria în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul constatării, iar în timpul judecății, la instanța care judecă procesul în prima instanță. Față de datele speței, având în vedere că se urmărește formularea unei cereri de asigurare a probelor înainte de inițierea litigiului pe fond, chiar dacă valoarea litigiului determină competența de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului, cererea de asigurare este de competența materială a judecătoriei. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 360 alin. (4) CPC, potrivit căruia instanța va soluționa cererea (de asigurare a probelor) în camera de consiliu, prin încheiere.

Indiferent de calea procedurală aleasă de parte (principală sau incidentală), instanța pronunță o încheiere, regimul acesteia fiind diferit în funcție de soluția instanței, astfel încât încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac, în timp ce încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile, care curge

de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor (*idem*, p. 345), aspect care rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 361 CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

121. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât aceasta are în vedere ipoteza în care se formulează cerere de asigurare a probelor, iar cererea pe fondul cauzei încă nu a fost introdusă, aspect ce rezultă din sintagma „valoarea pretenției care ar urma să fie dedusă judecății", iar potrivit dispozițiilor art. 360 alin. (1) CPC, în această situație, competența aparține judecătoriei în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul constatării, indiferent de cuantumul pretenției deduse judecății. În măsura în care cererea de asigurare a probelor este formulată în condițiile existenței unui proces pe fondul cauzei, competența de soluționare a acesteia va aparține instanței care judecă procesul în primă instanță. Prin urmare, dacă valoarea pretenției deduse judecății este de peste 200.000 de lei, competența de soluționare atât a cauzei pe fond, cât și a cererii de asigurare a probelor va aparține tribunalului.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, judecarea cererii făcându-se, de regulă, cu citarea părților [art. 360 alin. (3) CPC]; ca excepție, în caz de pericol în întârziere, instanța, apreciind împrejurările, va putea încuviința cererea și fără citarea părților [art. 360 alin. (5) CPC]. Prin urmare, din conținutul variantei de răspuns rezultă exact contrariul textelor legale de mai sus, menționându-se, în mod eronat, că cererea de asigurare a probelor se judecă fără citare (ca regulă), iar în caz de pericol de întârziere, instanța va putea dispune și citarea părților (ca excepție).

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, legiuitorul prevăzând expres posibilitatea persoanei interesate de a formula o cerere de asigurare a probelor având ca obiect recunoașterea unui înscris, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 359 alin. (1) CPC, în raport de care oricine are interes să obțină recunoașterea unui înscris, dacă este pericol ca proba să dispară ori să fie greu de administrat în viitor, va putea cere atât înainte, cât și în timpul procesului administrarea acesteia.

122. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform dispozițiilor art. 361 alin. (2) CPC, încheierea de respingere a cererii de asigurare a probelor poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, iar nu cu recurs, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 362 alin. (2) CPC, administrarea probelor asigurate se constată printr-o încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

123. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 362 alin. (2) CPC, administrarea probelor asigurate se constată printr-o încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întâmpinarea nefiind obligatorie în procedura de asigurare a probelor, conform dispozițiilor art. 360 alin. (3) teza finală CPC.

124. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor nefiind supusă niciunei căi de atac [art. 361 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 361 alin. (1) CPC, conform cărora încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

125. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Încheierea prin care instanța se pronunță asupra admisibilității în principiu a cererii de arătare a titularului dreptului (indiferent dacă soluția este de admitere sau de respingere) *poate fi atacată doar odată cu hotărârea pronunțată pe fondul cauzei*,

având caracter interlocutoriu, potrivit dispozițiilor art. 77 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 64 alin. (3) CPC.

Încheierea de admitere a cererii de asigurare de probe este *executorie și nu este supusă niciunei căi de atac*, conform art. 361 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât încheierea prin care s-a respins recuzarea ca neîntemeiată *poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar atunci când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii* [art. 53 alin. (1) CPC].

1.2.5. Incidente procedurale

126. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece pricina nu va fi suspendată la cererea pârâtului dacă doar acesta răspunde, iar reclamantul a solicitat judecarea în lipsă; în această ipoteză judecata continuând, față de dispozițiile art. 411 alin. (1) pct. 2 CPC, care impun, pentru a opera suspendarea voluntară, ca niciuna dintre părțile legal citate să nu se înfățișeze la strigarea cauzei (or, potrivit variantei de răspuns, pârâtul s-a înfățișat), iar reclamantul sau pârâtul să nu fi solicitat în scris judecarea în lipsă (în varianta de răspuns menționându-se că reclamantul a solicitat judecata în lipsă).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nici suspendarea voluntară, nici cea de drept nu sunt lăsate la aprecierea instanței. Astfel, judecătorul este obligat să suspende judecata ori de câte ori suntem în prezența unui caz de suspendare voluntară sau de drept, aspect ce rezultă din imperativele „va suspenda" [art. 411 alin. (1) CPC] și „se suspendă" [art. 412 alin. (1) CPC]. Suspendarea voluntară intervine ca urmare a unor împrejurări voite de părți, spre deosebire de suspendarea de drept, care intervine ca o consecință a unor împrejurări independente de voința acestora.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, atunci când suspendarea se dispune de către judecătorie, aceasta pronunță o încheiere care poate fi atacată separat cu recurs pe toată durata suspendării (art. 414 CPC). Încheierea prin care se admite cererea de repunere pe rol a cauzei, spre deosebire de încheierea prin care s-a dispus suspendarea, poate fi atacată doar odată cu fondul (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 628).

127. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă ambele părți solicită suspendarea judecății, avem de-a face cu un caz de suspendare voluntară a judecății, potrivit dispozițiilor art. 411 alin. (1) pct. 1 CPC, și nu cu un caz de suspendare de drept.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 74 alin. (4) CPC, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție, instanța poate dispune disjungerea ei pentru a o judeca separat. În acest din urmă caz, judecarea cererii de chemare în garanție va fi suspendată până la soluționarea cererii principale. Prin urmare, această situație reprezintă un caz de suspendare de drept a judecății.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Dacă partea care a prezentat înscrisul stăruie să se folosească de acesta, deși denunțarea lui ca fals nu a fost retrasă, instanța, dacă este indicat autorul falsului sau complicele acestuia, *poate suspenda* judecata procesului, înaintând de îndată înscrisul denunțat ca fals parchetului competent, pentru cercetarea falsului, împreună cu procesul-verbal ce se va încheia în acest scop. Prin urmare, suspendarea în acest caz este facultativă, fiind lăsată la aprecierea instanței de judecată (art. 307 CPC).

128. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât simpla înregistrare a plângerii penale referitoare la o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea nu determină suspendarea de drept a judecății, ci, eventual, suspendarea facultativă, conform art. 413 alin. (1) pct. 3 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conflictul de competență determină suspendarea de drept a judecății până la soluționarea acestuia. Astfel, conform dispozițiilor art. 134 CPC, instanța înaintea căreia s-a ivit conflictul de competență va suspenda din oficiu judecata cauzei și va înainta dosarul instanței competente să soluționeze conflictul.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Simpla formulare a cererii de strămutare a cauzei nu determină suspendarea de drept a judecății. Doar în măsura în care se formulează o astfel de cerere de către partea interesată și sunt îndeplinite condițiile art. 143 CPC, instanța poate dispune suspendarea cauzei a cărei strămutare se solicită, până la soluționarea strămutării. Însă, și în această situație, suspendarea este facultativă, iar nu de drept.

129. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Întrebarea are în vedere cauza de suspendare a cursului perimării, prevăzută de dispozițiile art. 418 alin. (2) CPC, în raport de care, în cazurile prevăzute la art. 412 din cod (conform pct. 1, judecarea cauzelor se suspendă de drept prin decesul uneia dintre părți), cursul perimării este suspendat timp de o lună de la data când s-au petrecut faptele care au determinat suspendarea judecății, dacă aceste fapte s-au petrecut în cele din urmă 3 luni ale termenului de perimare. Prin raportare la textele mai sus menționate, în speță, termenul de perimare de 6 luni începe să curgă la data de 04.05.2015, când judecata a fost suspendată pentru lipsa nejustificată a părților. În ultima zi din a cincea lună intervine cauza de suspendare a cursului perimării, respectiv decesul uneia dintre părți, fapt ce determină suspendarea timp de o lună a cursului perimării, aceasta reluându-și cursul la data de 05.11.2015 pentru încă o lună. Prin urmare, la data de 10.11.2015, termenul de perimare nu era împlinit.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, de la data la care a intervenit decesul părții, cursul perimării este suspendat timp de o lună, conform art. 418 alin. (2) CPC, nefiind în prezența unei cauze de întrerupere a cursului acesteia, pentru a începe să curgă un nou termen.

130. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este greșită, prin raportare la art. 49 alin. (2) CPC, conform căruia formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății. Cu toate acestea, pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea cererii de recuzare. În consecință, se suspendă pronunțarea soluției, și nu suspendarea judecății. Prin *Decizia nr. 14/2021* (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare*.

Varianta de la litera B este corectă, având în vedere dispozițiile art. 134 CPC, în raport de care instanța înaintea căreia s-a ivit conflictul de competență *va suspenda din oficiu* judecata cauzei și va înainta dosarul instanței competente să soluționeze conflictul.

Varianta de la litera C este greșită, deoarece, în cazul unei cereri de strămutare, *nu intervine* o suspendare obligatorie a judecății, ci o suspendare facultativă, în condițiile art. 143 alin. (1) CPC, conform căruia, la solicitarea celui interesat, completul de judecată *poate* dispune, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 lei; pentru motive temeinice, suspendarea poate fi dispusă în aceleași condiții, fără citarea părților, chiar înainte de primul termen de judecată.

131. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât în cazul conflictului negativ de competență intervine suspendarea de drept a cauzei. Astfel, conform art. 134 CPC, instanța înaintea căreia s-a ivit conflictul de competență va suspenda din oficiu judecata cauzei și va înainta dosarul instanței competente să soluționeze conflictul.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece în cazul formulării unei cereri de strămutare nu intervine suspendarea de drept a cauzei, instanța investită cu soluționarea incidentului având posibilitatea, iar nu obligația, de a suspenda judecarea cauzei a cărei strămutare se solicită. Astfel, conform art. 143 alin. (1) CPC, la solicitarea celui interesat, completul de judecată poate dispune, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului, cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, atunci când dezlegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți, suntem în prezența unui caz de suspendare facultativă, iar nu de drept. Astfel, conform art. 413 alin. (1)

pct. 1 CPC, instanța poate suspenda judecata când dezlegarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

132. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 143 alin. (1) CPC, la solicitarea celui interesat, completul de judecată (care urmează a soluționa cererea de strămutare) poate dispune, dacă este cazul, suspendarea judecării procesului (a cărui strămutare se solicită), cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1.000 de lei. Pentru motive temeinice, suspendarea poate fi dispusă, în aceleași condiții, fără citarea părților, chiar înainte de primul termen de judecată. Prin urmare, în acest caz, suspendarea este facultativă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, conform art. 221 alin. (1) CPC, amânarea judecății în temeiul învoielii părților nu se poate încuviința decât o singură dată în cursul procesului, iar potrivit alin. (2), după o asemenea amânare, dacă părțile nu stăruie în judecată, aceasta va fi suspendată. Prin urmare, acesta este un caz de suspendare legală de drept, iar nu facultativă, astfel cum se cere prin enunț.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, în situația în care reclamantul, iar nu pârâtul, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, este cel care nu îndeplinește obligațiile stabilite în cursul judecății, potrivit legii, instanța poate dispune suspendarea judecății, conform art. 242 alin. (1) CPC.

133. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, situația în care dezlegarea cauzei depinde în întregime de existența sau inexistența unui drept care formează obiectul unei alte judecăți reprezentând un caz de suspendare facultativă a judecății reglementat de art. 413 alin. (1) pct. 1 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, atunci când toate părțile cer suspendarea judecății în condițiile art. 411 alin. (1) pct. 1 CPC, instanța este obligată să dispună această măsură, fiind un caz de suspendare voluntară a judecății, iar nu de suspendare facultativă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, atunci când desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor stabilite în cursul judecății, potrivit legii, instanța poate dispune suspendarea judecății cauzei (art. 242 CPC) până la momentul la care reclamantul își va îndeplini obligațiile care au condus la luarea acestei măsuri. Deci, în această situație, măsura suspendării constituie o facultate pentru instanță.

134. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 134 CPC, instanța înaintea căreia s-a ivit conflictul de competență va suspenda din oficiu judecata cauzei și va înainta dosarul instanței competente să soluționeze conflictul. Prin urmare, conflictul de competență determină suspendarea de drept a judecății până la soluționarea acestuia.

Dacă ambele părți solicită suspendarea cauzei, suntem în prezența unui caz de suspendare voluntară a judecății, conform prevederilor art. 411 alin. (1) pct. 1 CPC, iar nu de suspendare facultativă. În cazurile de suspendare voluntară instanța nu poate respinge cererea dacă sunt îndeplinite condițiile legale, întrucât ar încălca dreptul de dispoziție al părților. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În situația în care dezlegarea cauzei depinde în întregime de existența sau inexistența unui drept care formează obiectul unei alte judecăți, instanța poate dispune suspendarea cauzei, conform prevederilor art. 413 alin. (1) pct. 1 CPC. Prin urmare, suspendarea este în această situație o măsură de oportunitate în raport de împrejurările cauzei care rămâne la latitudinea judecătorului.

135. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă într-o cauză similară Curtea de Justiție a Uniunii Europene a fost sesizată cu o cerere de decizie preliminară, judecarea cauzei poate fi suspendată, conform dispozițiilor art. 413 alin. (1) pct. 1[1] CPC, fiind în prezența unei suspendări facultative, iar nu de drept.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Dacă instanța formulează o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit prevederilor tratatelor

pe care se întemeiază Uniunea Europeană, judecata cauzei se suspendă *de drept*, potrivit art. 412 alin. (1) pct. 7 CPC. Prin urmare, acest caz este unul de suspendare de drept, iar nu facultativă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă, după o amânare a judecății în temeiul învoielii părților, acestea nu stăruie în judecată, ea va fi suspendată, conform prevederilor art. 221 alin. (1) și (2) CPC, dispoziția legală instituind un caz de suspendare de drept a judecății.

| 136. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Instanța care a sesizat Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară *este obligată să dispună suspendarea cauzei* conform dispozițiilor art. 412 alin. (1) pct. 7 CPC, fiind în prezența unui caz de suspendare legală de drept. În acest caz, *dacă pe rolul instanțelor sunt cauze similare, acestea pot dispune suspendarea* în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1' CPC, măsura având însă în acest caz caracter facultativ.

Suspendarea, indiferent de felul acesteia, se dispune printr-o încheiere care, ca regulă, poate fi atacată cu recurs pe toată durata suspendării [art. 414 alin. (1) teza I CPC].

Față de explicația de mai sus, varianta de răspuns de la litera A este greșită, cele de la literele B și C fiind corecte.

| 137. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Recursul formulat împotriva încheierii prin care instanța a dispus suspendarea cauzei se poate declara pe toată durata suspendării, conform art. 414 alin. (2) CPC. Prin urmare, recursul este formulat în termen, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă.

Dacă recursul este respins, reclamantul are posibilitatea de a solicita repunerea pe rol a procesului, condiționat însă de achitarea unei taxe de timbru în cuantum de jumătate din taxa achitată pentru cererea de chemare în judecată. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Asupra suspendării judecării procesului instanța se va pronunța prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanța ierarhic superioară, iar atunci când suspendarea a fost dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă, conform dispozițiilor art. 414 alin. (1) CPC.

| 138. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni [art. 416 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece art. 416 alin. (1) CPC se referă la faptul că orice cerere de reformare sau de retractare este supusă perimării, iar cererea de reexaminare are natura unei căi de atac de retractare.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece cazurile de suspendare a cursului perimării sunt expres prevăzute la art. 418 CPC, ipoteza din anunț negăsindu-se printre acestea. Mai mult decât atât, repunerea pe rol a cauzei, după ce aceasta a fost suspendată și a început să curgă perimarea, are ca efect întreruperea cursului perimării (art. 417 CPC), nicidecum suspendarea acestuia, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

| 139. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât perimarea poate fi invocată și pe cale de excepție în camera de consiliu sau în ședință publică, conform prevederilor art. 420 alin. (2) CPC.

Perimarea se constată din oficiu sau la cererea părții interesate, potrivit dispozițiilor art. 420 alin. (1) teza I CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Prin raportare la textul art. 420 alin. (3) CPC, perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel, aspect ce determină ca răspunsul de la litera C să fie greșit.

| 140. Răspuns: B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Termenul de perimare se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către *partea* care justifică un interes (art. 417 CPC), iar nu și de către terțul care nu a dobândit calitatea de parte, chiar dacă cererea acestuia îndeplinește cerințele de admisibilitate în principiu. Așadar, atât timp cât terțul nu a devenit parte, cererea sa de intervenție principală care nu a fost admisă în principiu nu poate echivala cu un act de întrerupere a termenului de perimare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În cazul în care Înalta Curte de Casație și Justiție este sesizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cauza va fi suspendată, fiind în ipoteza unei suspendări legale de drept. Având în vedere acest aspect, termenul de perimare nu va curge pe durata suspendării și nici după pronunțarea acesteia, întrucât nu se poate reține culpa părții (condiție pentru a interveni perimarea), instanța fiind cea căreia îi revine obligația de a dispune reluarea judecății după pronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

NB! *Prin Decizia nr.* **2/2022** (M. Of. nr. 256 din 16.03.2022), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 416 alin. (1) CPC, în cazul suspendării facultative, dispuse de instanță în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 CPC până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a unei hotărâri preliminare, ca urmare a solicitării unei alte instanțe naționale sau a unei instanțe dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, nu intervine perimarea cererii de chemare în judecată sau, după caz, a căii de atac, în ipoteza în care partea interesată nu solicită repunerea cauzei pe rol în termen de 6 luni de la data pronunțării hotărârii preliminare de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, instanța de judecată fiind obligată să dispună din oficiu reluarea judecării procesului.*

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece termenul de perimare curge inclusiv împotriva incapabililor, potrivit dispozițiilor art. 416 alin. (1) CPC.

| 141. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Caracterul absolut al excepției de perimare determină ca aceasta să poată fi invocată de către instanță din oficiu pe tot parcursul procesului, însă doar în fața instanței în care este incidentă. Prin urmare, excepția perimării cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel, conform dispozițiilor art. 420 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Perimarea poate fi invocată pe parcursul procesului prin intermediul excepției de perimare, excepție de procedură, absolută și peremptorie. Excepția de perimare nu este una de fond, întrucât nu vizează nereguli referitoare nici la condițiile de exercitare a acțiunii civile, nici ale dreptului material la acțiune, ci referitoare la judecată. De asemenea, nu este o excepție relativă, întrucât este reglementată de norme de ordine publică, putând fi invocată și de către instanță din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de dispozițiile art. 420 alin. (2) CPC, conform cărora perimarea poate fi invocată și pe cale de excepție în camera de consiliu sau în ședință publică.

| 142. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, regimul acestui incident procedural fiind trasat de art. 420 alin. (3) CPC, care prevede expres că perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind incidente dispozițiile art. 420 alin. (1) CPC (perimarea putând fi invocată din oficiu sau la cererea părții), respectiv art. 421 alin. (2) CPC, care prevede că hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare, iar când perimarea se constată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece elimină excepția prevăzută la art. 422 alin. (2) CPC în materie probatorie, textul legal menționând că, atunci când se face o nouă cerere de chemare în judecată după ce a intervenit perimarea, părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu este necesară refacerea lor. Pe cale de consecință, probele dintr-o cauză perimată pot fi folosite, în anumite condiții, în noul proces, și nu cum se menționează în varianta de răspuns, și anume că perimarea lipsește de efecte toate actele de procedură făcute în acea instanță (deci, implicit, și probele administrate în cauza perimată), părțile neputându-se folosi de niciunul dintre acestea într-o nouă cerere de chemare în judecată. Referitor la această variantă de răspuns a fost introdusă o contestație, susținându-se că și aceasta este corectă, deoarece nu poate fi pus semnul egalității între noțiunea de acte de procedură

și noțiunea de dovezi și, oricum, este la aprecierea instanței care judecă o nouă cerere dacă părțile se pot folosi de dovezile administrate anterior în cererea perimată. Prin raportare la contestația formulată, Comisia de soluționare a contestațiilor a apreciat că *varianta de răspuns de la litera C contravine dispozițiilor art. 422 alin. (2) CPC, conform cărora părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecății cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu este necesară refacerea lor, încuviințarea și administrarea dovezilor realizându-se prin acte de procedură*. Pe cale de consecință, contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate.

| 143. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Perimarea lipsește de efecte toate actele de procedură făcute în acea instanță, însă, dacă se formulează o nouă cerere de chemare în judecată, *părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate*, în măsura în care noua instanță socotește că nu este necesară refacerea lor, conform dispozițiilor art. 422 alin. (1)-(2) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, astfel cum prevăd dispozițiile art. 420 alin. (3) CPC, perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima dată în instanța de apel.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Orice cerere adresată unei instanțe și care a rămas în nelucrare timp de 10 ani se perimă de drept, *chiar în lipsa unor motive imputabile părții*, conform prevederilor art. 423 CPC. Prin urmare, pentru a opera perimarea instanței, nu este nevoie ca lăsarea în nelucrare să fie din culpa părții, aceasta operând și în absența unei astfel de culpe.

| 144. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 416 alin. (1) CPC, orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept. Prin urmare, perimarea operează de drept, instanța doar constatând incidența sa.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Perimarea produce efecte nu numai asupra cererii principale, ci se raportează la întreaga activitate desfășurată în instanța sesizată, în acest sens art. 422 alin. (1) CPC prevăzând în mod expres că perimarea lipsește de efect toate actele de procedură făcute în acea instanță (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 629). Prin urmare, perimarea va opera și asupra cererii reconvenționale, chiar dacă pârâtul-reclamant îndeplinește un act de procedură în vederea judecării doar a cererii reconvenționale.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, pentru a opera perimarea, nu trebuie să existe o altă cauză de stingere a procesului care să aibă prioritate față de aceasta. Or, împăcarea părților constituie o astfel de cauză. Potrivit dispozițiilor art. 420 alin. (1) CPC, perimarea operează de drept, dar trebuie să fie constatată de către instanță. Prin urmare, dacă perimarea nu a fost constatată și intervine împăcarea părților, instanța va lua act de această cauză de stingere a procesului.

| 145. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 421 alin. (2) CPC, hotărârea care constată perimarea este supusă recursului la instanța ierarhic superioară în termen de 5 zile de la pronunțare, indiferent dacă cererea de chemare în judecată este una de drept comun sau este întemeiată pe dispoziții ale unei proceduri speciale, cum este cazul ordonanței președințiale. Calea de atac este apelul și poate fi exercitat în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, în ceea ce privește soluția pronunțată în cererea de ordonanță președințială, iar nu în cazul în care instanța constată perimarea acesteia, ipoteză în care sunt pe deplin aplicabile dispozițiile art. 421 alin. (2) CPC care constituie dreptul comun în materia perimării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece nu există niciun text legal care să excepteze de la motivare hotărârea prin care instanța constată perimarea, referatul întocmit de către grefier în condițiile art. 420 alin. (1) CPC neavând nicio influență asupra existenței motivării hotărârii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de dispozițiile art. 422 alin. (1) CPC, conform cărora perimarea lipsește de efect toate actele de procedură făcute în acea instanță, iar potrivit alin. (2), dacă se face o nouă cerere de chemare în judecată, părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu

este necesară refacerea lor, soluția rămânând aceeași și în situația în care între momentul constatării perimării primei cereri de către judecătorie și cel al introducerii celei de-a doua la tribunal a intervenit o modificare legislativă a competenței materiale în favoarea tribunalului.

| 146. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispozițiilor art. 421 alin. (2) teza I CPC, hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de la litera C este greșită, întrucât, atunci când perimarea este constatată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători, conform prevederilor art. 421 alin. (2) teza a II-a CPC.

| 147. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 421 alin. (2) teza I CPC, hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. A se vedea explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de la litera C este corectă. Atunci când perimarea este constatată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători, conform prevederilor art. 421 alin. (2) teza a II-a CPC.

| 148. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, dacă instanța constată că perimarea nu a intervenit, pronunță o încheiere care nu poate fi atacată decât cu hotărârea dată pe fondul cauzei [art. 421 alin. (1) CPC]; instanța pronunță o încheiere care este supusă separat recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare, în cazul în care constată că a intervenit perimarea [art. 421 alin. (2) teza I CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă instanța constată că a intervenit perimarea, pronunță o hotărâre care este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare, iar în cazul în care perimarea este constatată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea nu este definitivă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, ci recursul va fi soluționat de Completul de 5 judecători [art. 421 alin. (2) teza a II-a CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 416 alin. (1) CPC, *orice cerere (...) se perimă de drept*, deci nu doar cele de învestire a instanței de judecată, iar dispozițiile din Codul de procedură civilă constituie procedura de drept comun în materie civilă, precum și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare (art. 2 CPC). Prin urmare, din analiza textelor legale de mai sus rezultă că perimarea operează și în cazul cererilor de competența unor organe de jurisdicție din afara sistemului instanțelor judecătorești, în măsura în care nu există o normă specială care să dispună altfel.

| 149. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Termenul de perimare *se întrerupe* prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifică un interes (art. 417 CPC). Cu toate acestea, dacă partea formulează cerere de reluare a judecății, însă aceasta este respinsă/anulată de către instanță, cursul termenului de perimare nu este întrerupt, acesta continuând să curgă. Față de datele speței, reclamantul a formulat o cerere de repunere pe rol a cauzei, care însă nu determină întreruperea cursului perimării, întrucât aceasta a fost anulată ca netimbrată, deci perimarea a curs de la data de 12.05.2021 și până la data de 22.12.2021 când părțile au fost citate pentru discutarea perimării, instanța urmând să constate perimarea cererii de chemare în judecată.

Față de explicația de mai sus, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

Răspunsul de la litera C este greșit. Termenul de perimare este susceptibil și de *suspendare*, aceasta operând pe perioada cât durează suspendarea judecății, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute la art. 413 CPC, adică până la soluționarea definitivă a hotărârii civile pronunțate în pricina

care a determinat suspendarea judecății sau până la rămânerea definitivă a hotărârii penale ori, după caz, până la definitivarea soluției procurorului, precum și în alte cazuri stabilite de lege, dacă suspendarea nu este cauzată de lipsa de stăruință a părților în judecată. Termenul de perimare *se suspendă*, de asemenea, timp de o lună de la data când s-au petrecut faptele care au dus la suspendarea legală de drept a judecății pe temeiul art. 412 CPC, dar numai dacă aceste fapte s-au petrecut în ultimele 3 luni ale termenului de perimare, precum și pe perioada în care partea este împiedicată de a stărui în judecată din cauza unor motive temeinic justificate. Prin urmare, formularea de către reclamant a unei cereri de reluare a judecății ar putea echivala cu un caz de întrerupere a cursului perimării dacă ar fi îndeplinite și celelalte condiții, iar nu de suspendare.

| 150. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Încheierea de suspendare a judecării procesului pronunțată de curtea de apel poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanța ierarhic superioară, conform dispozițiilor art. 414 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Hotărârea prin care o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție a constatat perimarea cererii este supusă recursului, care se soluționează de către Completul de 5 judecători, potrivit art. 421 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus suspendarea judecării procesului fiind definitivă, conform art. 414 alin. (1) teza a II-a CPC.

| 151. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Încheierea prin care instanța de apel a dispus suspendarea judecății poate fi atacată cu recurs *pe toată durata suspendării*, conform dispozițiilor art. 414 CPC. Prin urmare, instanța va respinge excepția tardivității recursului invocată de către apelantul-reclamant AA, varianta de răspuns de la litera A fiind corectă.

Recursul formulat de către intimatul-pârât BB va fi respins ca nefondat de către instanța de recurs, având în vedere că măsura suspendării judecării apelului a fost dispusă corect pentru lipsa nejustificată a părților, cererea de judecată a cauzei în lipsă producând efecte doar la instanța în fața căreia a fost formulată, conform art. 411 alin. (2) CPC, în căile de atac urmând a fi reiterată. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de la litera B.

| 152. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, deși suspendarea judecății este dispusă de instanța de apel, iar hotărârea pe fondul cauzei este definitivă, încheierea prin care instanța a dispus suspendarea este supusă recursului. Astfel, conform art. 414 alin. (1) CPC, *asupra suspendării judecării procesului instanța se va pronunța prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanța ierarhic superioară. Când suspendarea a fost dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă*. Totodată, prin *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 175 din 10.03.2017), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 414 alin. (1) teza I CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata, precum și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă*.

Prin urmare, se poate formula recurs împotriva încheierii prin care instanța a dispus suspendarea judecății cauzei, chiar dacă hotărârea ce urmează a se pronunța asupra fondului este definitivă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 414 alin. (2) CPC, recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea cererii de repunere pe rol a procesului. Față de textul legal evocat, varianta de răspuns nu este corectă, recursul putând fi declarat pe toată durata suspendării, și nu în termen de 5 zile.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, deși hotărârea pronunțată de tribunal pe fondul cauzei este definitivă, încheierea prin care instanța a dispus suspendarea este supusă căii de atac a recursului. A se vedea explicațiile de la varianta de răspuns de la litera A.

1.2.6. Actele procesuale de dispoziție ale părților

| 153. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece renunțarea la dreptul subiectiv pretins se poate face atât prin înscris autentic, cât și verbal în ședință, consemnându-se în încheiere, conform prevederilor art. 408 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, dacă reclamantul renunță la dreptul subiectiv, instanța pronunță o hotărâre prin care va respinge cererea în fond, potrivit art. 408 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în cazul renunțării la dreptul pretins judecății, spre deosebire de renunțarea la judecată, nu se cere consimțământul pârâtului la renunțare începând cu primul termen de judecată și nici la un termen ulterior, actul de dispoziție putând fi efectuat indiferent de poziția procesuală a acestuia. Astfel, conform art. 408 alin. (1) CPC, reclamantul poate, în tot cursul procesului, să renunțe la însuși dreptul pretins dacă poate dispune de acesta, fără a fi necesar acordul pârâtului.

| 154. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Renunțarea la drept se poate face în condițiile art. 408 alin. (1) CPC, conform căruia reclamantul poate, în tot cursul procesului, să renunțe la însuși dreptul pretins, dacă poate dispune de acesta, fără a fi necesar acordul pârâtului, în timp ce renunțarea la judecată trebuie să respecte condițiile art. 406 alin. (4) CPC, în raport de care, dacă reclamantul renunță la judecată la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestui moment, nu o poate face decât cu acordul expres sau tacit al celeilalte părți.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece regula enunțată este comună ambelor acte procesuale de dispoziție. Astfel, conform art. 406 alin. (5) CPC, atunci când renunțarea la judecată se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză, iar potrivit art. 409 alin. (2) CPC, atunci când renunțarea este făcută în căile extraordinare de atac, vor fi anulate hotărârile pronunțate în cauză, dispozițiile art. 408 aplicându-se în mod corespunzător.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât dispozițiile art. 410 CPC prevăd că, în situația în care renunțarea are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători, în timp ce, potrivit art. 406 alin. (6) CPC, atunci când renunțarea are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă.

| 155. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Indiferent dacă renunțarea la drept intervine în fața primei instanțe sau în fața instanțelor de control judiciar, hotărârea este supusă recursului, conform dispozițiilor art. 410 CPC (chiar și în ipoteza în care intervine în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea este supusă recursului, care se judecă de Completul de 5 judecători). În cazul renunțării la judecată, dacă renunțarea are loc în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă [art. 406 alin. (6) CPC]. Prin urmare, nu în toate cazurile hotărârea prin care ia act de renunțarea la judecată este supusă recursului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât ipoteza corespunde doar renunțării la dreptul subiectiv civil, conform art. 409 alin. (1) CPC, nu și renunțării la judecată. Astfel, în cazul renunțării la dreptul pretins, instanța va respinge cererea pe fond, hotărârea pronunțată având autoritate de lucru judecat, iar reclamantul nu va mai putea obține valorificarea dreptului împotriva pârâtului prin introducerea unei noi cereri de chemare în judecată. În cazul renunțării la judecată, dacă aceasta are loc în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii ori, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză, reclamantul având posibilitatea de a formula ulterior o nouă cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât atât renunțarea la judecată, cât și renunțarea la dreptul subiectiv civil sunt acte de dispoziție ale părților care pot fi făcute și verbal în ședință, conform art. 406 alin. (1) coroborat cu art. 408 alin. (3) CPC.

| 156. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Dacă reclamantul formulează cerere de renunțare la judecată în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă, potrivit dispozițiilor art. 406 alin. (6) teza finală CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, atunci când reclamantul renunță la dreptul subiectiv civil dedus judecății în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărârea este supusă recursului (în termen de 30 de zile de la comunicare), care se soluționează de Completul de 5 judecători, conform dispozițiilor art. 410 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, greșită, având în vedere faptul că hotărârea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție constată perimarea este supusă recursului (în termen de 5 zile de la pronunțare), care se va soluționa de Completul de 5 judecători, conform prevederilor art. 421 alin. (2) CPC.

| 157. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Renunțarea la drept, spre deosebire de renunțarea la judecată, se poate face pe tot parcursul procesului, fără ca reclamantul să aibă nevoie de acordul pârâtului în acest sens, potrivit dispozițiilor art. 408 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În situația renunțării la drept, instanța va respinge cererea ca nefondată. Astfel, potrivit art. 408 alin. (2) CPC, în caz de renunțare la dreptul pretins, instanța pronunță o hotărâre prin care va respinge cererea în fond, dispunând și asupra cheltuielilor de judecată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 410 teza a II-a CPC, care prevăd că, atunci când renunțarea are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători.

| 158. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece atât renunțarea la judecată, cât și renunțarea la dreptul pretins se pot face verbal, în ședința de judecată, concluzie ce rezultă din dispozițiile art. 406 alin. (1) CPC, potrivit cărora reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, în tot sau în parte, fie verbal în ședință de judecată, fie prin cerere scrisă, și din cele ale art. 408 alin. (3) CPC, care reglementează forma renunțării la drept, în sensul că aceasta se poate face atât verbal în ședință, consemnându-se în încheiere, cât și prin înscris autentic.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece cursul perimării se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifică un interes, conform art. 417 CPC, și nu prin punerea sub curatelă a uneia dintre părți. Mai mult decât atât, conform art. 416 alin. (1) CPC, termenul de perimare curge chiar împotriva incapabililor, persoana pusă sub curatelă putând fi o persoană incapabilă. Astfel, conform articolului mai sus citat, orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, conform art. 414 alin. (1) CPC, asupra suspendării judecării procesului instanța pronunțându-se prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanța ierarhic superioară. Când suspendarea a fost dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție, hotărârea este definitivă. Totodată, prin *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 175 din 10.03.2017), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 414 alin. (1) teza I CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata, precum și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.*

Prin urmare, calea de atac a recursului formulată împotriva încheierii prin care instanța a dispus suspendarea judecății cauzei este admisibilă indiferent dacă hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă, concluzie în conformitate cu varianta de răspuns.

| 159. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece doar pentru renunțarea la dreptul subiectiv civil pretins legiuitorul impune ca aceasta să se facă prin înscris autentic (sau verbal în

ședință) [art. 408 alin. (3) CPC], renunțarea la judecată putându-se face atât verbal, cât și prin cerere scrisă [art. 406 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 406 alin. (5) CPC, conform cărora, atunci când renunțarea la judecată se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză, coroborat cu art. 409 alin. (2) CPC, care prevede că, atunci când renunțarea este făcută în căile extraordinare de atac, vor fi anulate hotărârile pronunțate în cauză. Prin urmare, în cazul ambelor acte de dispoziție intervine anularea hotărârilor pronunțate în cauză (în tot sau în parte, în funcție de obiectul renunțării), în măsura în care acestea devin incidente în căile de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea prin care instanța ia act de renunțare, indiferent dacă este vorba despre renunțarea la judecată sau la dreptul subiectiv civil pretins, este supusă recursului [art. 406 alin. (6) coroborat cu art. 410 CPC], iar nu apelului, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

| 160. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât renunțarea la drept, potrivit art. 408 alin. (3) CPC, se poate face atât verbal în ședință, consemnându-se în încheiere, cât și prin înscris autentic.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Hotărârea pronunțată de instanța de judecată ca urmare a renunțării la drept a reclamantului va putea fi atacată cu recurs în termen de 30 de zile de la comunicare, potrivit art. 410 CPC. Deși în art. 410 CPC nu se prevede termenul de recurs, în absența unei dispoziții exprese, se aplică dreptul comun, acesta fiind de 30 de zile de la comunicare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât renunțarea la drept, spre deosebire de renunțarea la judecată, se poate face pe tot parcursul procesului, fără ca reclamantul să aibă nevoie de acordul pârâtului în acest sens, potrivit dispozițiilor art. 408 alin. (1) CPC. Totodată, în situația renunțării la drept, instanța va respinge cererea ca nefondată. Astfel, conform art. 408 alin. (2) CPC, în caz de renunțare la dreptul pretins, instanța pronunță o hotărâre prin care va respinge cererea în fond, dispunând și asupra cheltuielilor de judecată.

| 161. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată este un act de dispoziție care poate fi făcut pe tot parcursul judecății. Cu toate acestea, dacă intervine începând cu primul termen de judecată, instanța va lua act de renunțare doar dacă există acordul expres sau tacit al pârâtului în acest sens, conform art. 406 alin. (4) teza I CPC. Având în vedere că, potrivit datelor speței, la al doilea termen de judecată, termen la care pârâtul a lipsit, reclamantul AA a formulat cerere de renunțare la judecată, instanța va dispune comunicarea cererii de renunțare la judecată pârâtului BB și îi va pune în vedere să își exprime poziția cu privire la aceasta, conform art. 406 alin. (4) teza a II-a CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Și varianta de la litera B este corectă, întrucât renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, iar instanța, la cererea pârâtului, îl va obliga pe reclamant la cheltuielile de judecată pe care pârâtul le-a făcut, conform art. 406 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Hotărârea prin care judecătoria constată renunțarea la judecată este supusă recursului în termen de 30 de zile de la comunicare, care se va soluționa de tribunal ca instanță superioară, potrivit art. 406 alin. (6) teza I CPC.

| 162. Răspuns: B ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Proba cu martori este admisibilă în ipoteza variantei de răspuns, independent de acordul pârâtului, având în vedere dispozițiile art. 309 alin. (4) pct. 3 CPC, în raport de care, deși legea cere forma scrisă pentru dovedirea unui act juridic, proba cu martori este admisibilă dacă partea s-a aflat în imposibilitate materială sau morală de a-și întocmi un înscris pentru dovedirea actului juridic.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestuia nu se poate realiza decât cu acordul pârâtului, conform dispozițiilor art. 406 alin. (4) teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Reclamantul poate să își modifice cererea de chemare în judecată până la primul termen de judecată la care acesta este legal citat în fața primei instanțe, potrivit dispozițiilor art. 204 alin. (1) CPC. După acest moment, modificarea poate fi făcută doar cu acordul expres al tuturor părților, conform alin. (3) al aceluiași articol.

163. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform art. 407 alin. (1) CPC, renunțarea la judecată a unuia dintre reclamanți (indiferent dacă este formulată verbal în ședință, prin înscris sub semnătură privată sau prin înscris autentic) nu este opozabilă celorlalți reclamanți.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea prin care reclamantul renunță la judecată se face personal sau prin mandatar cu procură specială, conform art. 406 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit art. 406 alin. (1) CPC, reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, în tot sau în parte, fie verbal în ședință de judecată, fie prin cerere scrisă.

164. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în concordanță cu art. 81 alin. (1) CPC, care prevede că renunțarea la judecată sau la dreptul dedus judecății, achiesarea la hotărârea pronunțată, încheierea unei tranzacții, precum și orice alte acte procedurale de dispoziție nu se pot face de reprezentant decât în baza unui mandat special ori cu încuviințarea prealabilă a instanței sau a autorității administrative competente, coroborat cu art. 406 alin. (2) CPC, în raport de care cererea se face personal sau prin mandatar cu procură specială. Renunțarea la judecata cererii reconvenționale este, în realitate, o renunțare la judecarea unei cereri de chemare în judecată, ceea ce impune pentru mandatar o procură specială.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind una dintre ipotezele menționate de art. 406 alin. (1) CPC, conform căruia reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, în tot sau în parte, fie verbal în ședință de judecată, fie prin cerere scrisă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, pentru că legea prevede că acordul reclamantului-pârât poate fi atât expres, cât și tacit, pe când varianta de răspuns se referă numai la acordul expres. Astfel, potrivit art. 406 alin. (4) CPC, dacă reclamantul renunță la judecată la primul termen la care părțile sunt legal citate sau ulterior acestui moment, renunțarea nu se poate face decât cu acordul expres sau tacit al celeilalte părți.

165. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece renunțarea la judecată se poate face atât prin cerere scrisă, cât și verbal în fața instanței de judecată, conform art. 406 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 407 alin. (1) CPC, *renunțarea la judecată a unuia dintre reclamanți nu este opozabilă celorlalți reclamanți*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece renunțarea la judecată se poate face fără a avea nevoie de consimțământul pârâtului până la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe [art. 406 alin. (4) CPC], și nu numai până la comunicarea cererii de chemare în judecată pârâtului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

166. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât doar dacă renunțarea la judecată are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție hotărârea este definitivă, conform prevederilor art. 406 alin. (6) CPC. Dacă renunțarea are loc în fața altor instanțe (judecătorie, tribunal, curte de apel), hotărârea este supusă recursului, care va fi soluționat de instanța superioară.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece renunțarea la judecată se poate face fără a avea nevoie de consimțământul pârâtului până la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe [art. 406 alin. (4) CPC], reclamantul având nevoie de acordul pârâtului la renunțare doar după acest moment procesual.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 406 alin. (5) CPC, conform cărora, atunci când renunțarea la judecată se face în apel sau în căile extraordinare de atac, instanța va lua act de renunțare și va dispune și anularea, în tot sau în parte, a hotărârii sau, după caz, a hotărârilor pronunțate în cauză.

167. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă partea pentru care intervenientul a formulat cerere de intervenție accesorie câștigă procesul, înseamnă că apărarea i-a fost utilă, astfel încât cheltuielile de judecată vor fi suportate de partea care pierde procesul, conform art. 453 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, dovada cheltuielilor de judecată putând fi făcută până la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei (art. 452 CPC), iar nu până la terminarea cercetării procesului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă reclamantul renunță la judecata cererii de chemare în judecată după comunicarea ei pârâtului, la cererea acestuia din urmă, reclamantul va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, potrivit dispozițiilor art. 406 alin. (3) CPC.

168. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Chiar dacă reclamantul AA a câștigat procesul în dosarul nr. Y/2019, acesta nu este îndreptățit să solicite cheltuielile de judecată pe cale separată în dosarul nr. Z/2021, în contextul în care au fost solicitate în dosarul nr. Y/2019, însă instanța le-a respins ca neîntemeiate, întrucât reclamantul nu a făcut dovada acestora, hotărârea primei instanțe rămânând definitivă. Cheltuielile de judecată pot fi solicitate printr-o cerere separată *în măsura în care nu au fost cerute în dosarul în care au fost efectuate*, ipoteză care nu se circumscrie datelor speței.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Prin *Decizia nr. 2/2020* (M. Of. nr. 177 din 04.03.2020), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 raportat la art. 35 alin. (2), art. 9 și art. 34 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, a stabilit că *nu sunt supuse taxei judiciare de timbru căile de atac atunci când acestea vizează soluțiile pronunțate de instanțele anterioare asupra cererii accesorii formulate în proces de părți, de acordare a cheltuielilor de judecată*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, dacă reclamantul AA nu ar fi solicitat acordarea cheltuielilor de judecată în primă instanță în dosarul nr. Y/2019, ar fi avut posibilitatea de a le solicita pe cale separată, prin formularea unei acțiuni în pretenții împotriva pârâtului care a pierdut procesul, având posibilitatea de a solicita și cheltuielile de judecată generate de acest al doilea litigiu, desigur, sub rezerva dovedirii lor, în condițiile legii. În acest sens, prin *Decizia nr. 59/2017* (M. Of. nr. 871 din 06.11.2017), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în cauzele având ca obiect obligarea pârâtului la suportarea pretenției constând în cheltuielile de judecată generate de un alt litigiu soluționat definitiv, dispozițiile art. 453 alin. (1) CPC rămân aplicabile*.

169. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2016; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform dispozițiilor art. 448 alin. (1) pct. 9 CPC, hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect hotărârile pronunțate în temeiul recunoașterii de către pârât a pretențiilor reclamantului, pronunțate în condițiile art. 436 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece hotărârea primei instanțe dată în baza recunoașterii pârâtului poate fi atacată numai cu recurs, iar nu cu apel, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, la instanța ierarhic superioară, conform dispozițiilor art. 437 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit prevederilor art. 437 alin. (2) teza I CPC, atunci când recunoașterea pretențiilor a fost făcută înaintea instanței de apel, hotărârea primei instanțe va fi anulată în măsura recunoașterii, dispunându-se admiterea, în mod corespunzător, a cererii.

170. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Dacă pârâtul a recunoscut pretențiile reclamantului, instanța, *la cererea reclamantului, iar nu din oficiu*, va pronunța o hotărâre în măsura recunoașterii, conform dispozițiilor art. 436 alin. (1) CPC, aspect care determină ca varianta de răspuns de la litera A să fie greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Dacă recunoașterea pretențiilor reclamantului este parțială, judecata va continua cu privire la pretențiile rămase nerecunoscute, instanța urmând a pronunța o nouă hotărâre asupra acestora, potrivit art. 436 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea pronunțată în baza recunoașterii pretențiilor reclamantului de către pârât poate fi atacată *numai cu recurs la instanța ierarhic superioară*, conform prevederilor art. 437 alin. (1) CPC.

171. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Dacă pârâtul a recunoscut în parte pretențiile reclamantului, instanța, la cererea acestuia (iar nu din oficiu), va pronunța o hotărâre parțială, în măsura recunoașterii [art. 436 alin. (1) CPC], care este executorie de drept și poate fi atacată numai cu recurs la instanța ierarhic superioară [art. 437 alin. (1) CPC]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, în timp ce răspunsul de la litera C este corect.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, dacă reclamantul nu solicită pronunțarea unei hotărâri parțiale, instanța va continua judecata, pronunțând o singură hotărâre.

172. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece achiesarea este un act unilateral (V.M. Ciobanu, T.C. Briciu, C.C. Dinu, *Drept procesual civil*, ed. a 2-a, Ed. Național, București, 2018, p. 398) și, ca orice act de acest fel, este irevocabil. Art. 463 alin. (1) CPC definește achiesarea la hotărâre drept *renunțarea unei părți la calea de atac pe care o putea folosi ori pe care a exercitat-o deja împotriva tuturor sau a anumitor soluții din respectiva hotărâre*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece nu poate fi considerată achiesare tacită la hotărârea pronunțată în cauză lăsarea trecerii termenului fără a exercita calea de atac, în această situație operând decăderea din dreptul de a mai exercita calea de atac respectivă, astfel încât o eventuală exercitare a căii de atac după expirarea termenului prevăzut de lege nu duce la respingerea ei ca inadmisibilă întrucât partea ar fi achiesat tacit la hotărârea atacată, ci la respingerea ei ca tardiv introdusă (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 654).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât achiesarea tacită poate fi dedusă, potrivit art. 464 alin. (3) CPC, numai din acte sau fapte precise și concordante care exprimă intenția certă a părții de a-și da adeziunea la hotărâre, constituind, astfel, achiesare tacită faptul că partea care a pierdut procesul execută de bunăvoie hotărârea, prezumându-se că ea a renunțat la atacarea hotărârii respective (*idem*, p. 653).

173. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât achiesarea la hotărâre, atunci când este condiționată, nu produce efecte decât dacă este acceptată expres de partea adversă, conform prevederilor art. 463 alin. (2) CPC.

Achiesarea la hotărâre poate fi expresă (făcută de parte prin act autentic sau prin declarație verbală în fața instanței ori de mandatarul său în temeiul unei procuri speciale) sau tacită (poate fi dedusă numai din acte sau fapte precise și concordante care exprimă intenția certă a părții de a-și da adeziunea la hotărâre), conform dispozițiilor art. 464 alin. (1)-(3) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Prin raportare la explicațiile de la variantele de la literele A și B, varianta de la litera C este greșită. Totodată, achiesarea expresă la hotărâre nu presupune acordul părții adverse, ci este supusă unui astfel de acord achiesarea condiționată.

174. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Tranzacția este contractul prin care părțile previn sau sting un litigiu, inclusiv în faza executării silite, prin concesii sau renunțări reciproce la drepturi ori prin transferul unor drepturi de la una la cealaltă (art. 2267 C.civ.). Pentru ca tranzacția să producă efecte în procesul civil, este necesar ca instanța să ia act de ea, pronunțând în acest sens o hotărâre de expedient.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât instanța poate lua act de tranzacția intervenită între părți numai dacă aceasta este încheiată în formă scrisă, o înțelegere verbală nefiind suficientă. Astfel, conform art. 439 CPC, tranzacția va fi încheiată în formă scrisă și va alcătui dispozitivul hotărârii. Cerința formei scrise este prevăzută și în cuprinsul art. 2272 C.civ., care prevede forma scrisă *ad probationem* pentru contractul de tranzacție, indiferent de valoarea obiectului acestuia.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, în considerarea argumentelor de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în conformitate cu dispozițiile art. 438 CPC, care reglementează condițiile în care se poate lua act de tranzacție, părțile având posibilitatea de a se înfățișa oricând în cursul judecății, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se dea o hotărâre care să consfințească tranzacția lor. Dacă părțile se înfățișează la ziua stabilită pentru judecată, cererea pentru darea hotărârii va putea fi primită chiar de un singur judecător.

175. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Răspunsul de la litera A este greșit. Hotărârea care consfințește tranzacția intervenită între părți (hotărârea de expedient) poate fi atacată, pentru motive procedurale, *numai cu recurs* la instanța ierarhic superioară (art. 440 CPC), iar nu cu apel, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Hotărârea de expedient este definitivă și constituie titlu executoriu în cazul în care este rezultatul înțelegerii la care ajung creditorul și debitorul în procedura ordonanței de plată, conform prevederilor art. 1020 alin. (3) CPC.

În ceea ce privește hotărârea de expedient, ca regulă, aceasta poate fi atacată cu recurs. Prin excepție, în materia ordonanței de plată, aceasta este definitivă. Ca atare, nu în toate cazurile hotărârea de expedient este definitivă, ci *doar prin excepție*, aspect care determină ca varianta de răspuns de la litera C să fie greșită.

1.3. Etapa deliberării și pronunțării hotărârii judecătorești

176. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 394 alin. (3) CPC, după închiderea dezbaterilor, părțile nu mai pot depune niciun înscris la dosarul cauzei, sub sancțiunea de a nu fi luat în seamă, raportat la dispozițiile art. 452 CPC, potrivit cărora partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, pentru a pronunța soluția în cauză, completul de judecată trebuie să fie același cu cel care a participat la dezbaterile cauzei în fond, în caz contrar hotărârea pronunțată fiind lovită de nulitate absolută, aspect care rezultă din cuprinsul art. 395 alin. (2) CPC, în raport de care la deliberare iau parte numai membrii completului în fața căruia au avut loc dezbaterile. Prin urmare, față de datele enunțului, chiar dacă cererea de strămutare a fost admisă între momentul închiderii dezbaterilor și cel al pronunțării, iar instanța care a dispus strămutarea a hotărât menținerea actelor de procedură efectuate în cauză, instanța la care s-a strămutat este obligată să repună cauza pe rol și să citeze din nou părțile, pentru ca acestea să pună concluzii pe fondul cauzei.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece judecătorul care a luat parte la judecată este ținut să se pronunțe chiar dacă nu mai este judecător al instanței respective, conform art. 395 alin. (3) CPC.

177. Răspuns: C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în cazul judecării pricinii în complet de divergență, *dezbaterile vor fi reluate asupra chestiunilor rămase în divergență și care se anunță părților în ședință, instanța fiind îndreptățită, atunci când apreciază că este necesar, să administreze noi dovezi și să ordone orice alte măsuri îngăduite de lege*, conform dispozițiilor art. 399 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, având în vedere faptul că judecata în complet de divergență se face cu citarea părților [art. 399 alin. (1) CPC]; chiar dacă părțile au avut termen în cunoștință până la închiderea dezbaterilor, acesta nu se mai aplică dacă dezbaterile sunt reluate în complet de divergență [art. 229 alin. (2) pct. 2 CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, judecătorii având dreptul de a reveni asupra părerii lor care a provocat divergența, potrivit dispozițiilor art. 399 alin. (4) CPC.

178. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât termenul de grație poate fi acordat doar la cererea debitorului, nu și a creditorului, aspect care rezultă din formularea tezei a II-a a art. 397 alin. (3) CPC, care statuează situațiile în care debitorul nu poate solicita termen de grație.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât termenul de grație poate fi acordat de prima instanță sau chiar de instanța de apel ori de instanța de recurs, în cazul în care rejudecă pricina în fond după anularea/casarea cu reținere (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 685).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Termenul de grație se acordă de către instanța care soluționează cauza pe fond prin chiar dispozitivul hotărârii finale, acest beneficiu nepuțând fi stabilit printr-o altă cale, după pronunțarea hotărârii asupra fondului. Prin urmare, termenul de grație nu ar putea fi stabilit pe calea ordonanței președințiale.

179. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Termenul de grație reprezintă amânarea sau eșalonarea pe care judecătorul o acordă celui obligat prin hotărâre, pentru executarea obligației stipulate în titlul executoriu, fiind reglementat de legiuitor în cuprinsul art. 397 alin. (3) CPC. În raport de textul legal, în cazurile în care instanța poate da termen pentru executarea hotărârii, ea va face aceasta prin chiar hotărârea care dezleagă pricina arătând și motivele pentru care a acordat termenul. Din analiza dispoziției legale menționate rezultă două consecințe, pe de o parte, termenul de grație *nu poate fi acordat de instanță din oficiu*, *ci doar la cererea debitorului*, pe de altă parte, acesta poate fi acordat *numai de instanța care soluționează cauza în fond* (respectiv prima instanță sau chiar instanța de apel ori instanța de recurs, în cazul în care rejudecă pricina în fond după anularea/casarea cu reținere). Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, pe calea contestației la executare, instanța de executare nu poate eșalona plata (în sensul acordării unui termen de grație), această posibilitate aparținând instanței numai cu prilejul judecării fondului pricinii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, textul art. 397 alin. (3) CPC necondiționând acordarea termenului de grație de consimțământul creditorului în acest sens.

180. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, pentru că repunerea cauzei pe rol se poate realiza numai în condițiile art. 400 CPC, care prevede că, dacă în timpul deliberării instanța găsește că sunt necesare probe sau lămuriri noi, va dispune repunerea pe rol a cauzei, cu citarea părților, deci în cursul deliberării, iar nu după pronunțarea hotărârii, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns. De asemenea, conform art. 78 alin. (4) CPC, care reglementează introducerea forțată în cauză din oficiu a altor persoane, *când necesitatea introducerii (...) este constatată cu ocazia deliberării, instanța va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților*. Prin urmare, repunerea cauzei pe rol va putea avea loc pentru un motiv apărut în timpul deliberării, după pronunțarea hotărârii, operând dezînvestirea instanței (ca efect al hotărârii judecătorești pronunțate), instanța nemaiputând face niciun act de procedură în cauza respectivă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere faptul că, după întocmirea minutei, conform art. 401 CPC, judecătorul nu mai poate reveni asupra soluției. Singura variantă de schimbare a soluției pronunțate este prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege, soluție consacrată expres de art. 405 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în concordanță cu art. 426 alin. (5) CPC (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018), care prevede că hotărârea se va redacta și se va semna în cel mult 30 de zile de la pronunțare, urmând ca, în cazuri temeinic motivate, acest termen să fie prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori, iar opinia separată a judecătorului rămas în minoritate, precum și, când este cazul, opinia concurentă se redactează și se semnează în același termen.

181. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispozițiilor art. 412 alin. (2) CPC, decesul uneia dintre părți intervenit după închiderea dezbaterilor nu împiedică pronunțarea hotărârii.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, având în vedere textul art. 412 alin. (2) CPC. De asemenea, menționăm că se poate pune în discuție lipsa capacității de folosință a reclamantului dacă la momentul introducerii cererii de chemare în judecată acesta era decedat, nu și în situația în care decesul intervine pe parcursul soluționării cauzei. În această din urmă situație, după caz, poate

interveni suspendarea de drept a pricinii în condițiile art. 412 alin. (1) pct. 1 CPC sau nu va avea nicio influență asupra procesului, dacă decesul intervine după închiderea dezbaterilor.

182. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de la litera A este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 395 alin. (3) CPC, judecătorul care a luat parte la judecată este ținut să se pronunțe chiar dacă nu mai este judecător al instanței respective. Doar în ipoteza în care, în condițiile legii, i-a încetat calitatea de judecător sau este suspendat din funcție, procesul va fi repus pe rol, cu citarea părților, pentru ca ele să pună din nou concluzii în fața completului de judecată legal constituit.

Dacă în timpul deliberării instanța găsește că sunt necesare probe sau lămuriri noi, va dispune repunerea pe rol a cauzei, cu citarea părților, conform prevederilor art. 400 CPC, astfel încât varianta de la litera B este corectă.

Partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, potrivit art. 452 CPC, iar conform art. 394 alin. (3) CPC, după închiderea dezbaterilor, părțile nu mai pot depune niciun înscris la dosarul cauzei, sub sancțiunea de a nu fi luat în seamă. Față de aceste dispoziții legale, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

1.4. Hotărârea judecătorească

183. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Grila se referă la efectele pe care le produce hotărârea judecătorească.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 430 alin. (1) CPC, hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, hotărârea judecătorească având forța probantă a unui înscris autentic (art. 434 CPC).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece hotărârea judecătorească este obligatorie și produce efecte numai între părți și succesorii acestora [art. 435 alin. (1) CPC], față de terți efectul fiind doar acela de opozabilitate, atât timp cât aceștia din urmă nu fac, în condițiile legii, dovada contrară [art. 435 alin. (2) CPC], or, în varianta de răspuns se menționează în mod eronat că hotărârea judecătorească este obligatorie și produce aceleași efecte între părți, succesorii acestora, inclusiv față de terți.

184. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Hotărârea judecătorească este obligatorie *și produce efecte numai între părți și succesorii acestora*, conform dispozițiilor art. 435 alin. (1) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. *Hotărârea atacată cu contestația în anulare sau revizuire își păstrează autoritatea de lucru judecat până ce va fi înlocuită cu o altă hotărâre*, conform prevederilor art. 430 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, raportat la dispozițiile art. 433 CPC, conform cărora *hotărârea judecătorească are putere executorie, în condițiile prevăzute de lege*.

185. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Ultima mențiune pe care dispozitivul hotărârii judecătorești trebuie să o cuprindă este cea referitoare la data pronunțării și faptul că aceasta s-a făcut în ședință publică sau într-o altă modalitate prevăzută de lege. Așadar, în concordanță cu modalitățile de pronunțare reglementate de dispozițiile art. 402 și art. 396 alin. (2) CPC, potrivit art. 425 alin. (3) din cod, în dispozitivul hotărârii se va menționa, după caz, faptul că pronunțarea a avut loc în ședință publică sau prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, în ipoteza în care s-a dispus amânarea pronunțării, iar instanța a stabilit că pronunțarea se va face în această modalitate. Legea nu prevede expres sancțiunea nulității pentru nerespectarea acestei formalități. Totuși, nu trebuie să ajungem la concluzia că legiuitorul a înțeles să înlăture sancțiunea nulității, ci este necesar să ne raportăm la dispozițiile dreptului comun în materia nulității, deci partea interesată, spre a obține desființarea hotărârii ce nu a fost pronunțată în ședință publică (prin intermediul

apelului sau, după caz, al recursului), va trebui să dovedească faptul că a suferit o vătămare ce nu poate fi înlăturată altfel. În alte cuvinte, nu este vorba despre o nulitate expresă (cu privire la care vătămarea s-ar presupune), ci despre o nulitate virtuală (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 679-680).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă există neconcordanță între data pronunțării menționată în minută și cea trecută în dispozitivul hotărârii, dispozitivul se reface în sensul minutei, menționându-se în dispozitiv data cuprinsă în minută (*idem*, p. 680).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Neconcordanța dintre dispozitiv și considerente echivalează cu o nemotivare a soluției, deoarece, câtă vreme soluția nu își găsește sprijin și explicație în considerente, nu se poate ști care au fost argumentele în adoptarea acesteia, astfel încât ea este, practic, nemotivată (*idem*, p. 680).

| 186. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât minuta se semnează de către judecătorii care au luat parte la deliberare, nu și de către grefier, conform art. 401 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în cuprinsul minutei regăsindu-se soluția și, când este cazul, opinia separată a judecătorilor aflați în minoritate [art. 401 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, conform prevederilor art. 402 CPC, hotărârea se poate pronunța în ședință publică, la locul unde s-au desfășurat dezbaterile, de către *președinte sau de către un judecător, membru al completului de judecată* (iar nu de grefier), care va citi minuta, indicând și calea de atac ce poate fi folosită împotriva hotărârii, sau se poate pronunța prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

| 187. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 154 alin. (5) CPC, la cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea actelor de procedură (deci inclusiv a hotărârii judecătorești) se va putea face în mod nemijlocit prin executori judecătorești sau prin servicii de curierat rapid.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 169 CPC, după sesizarea instanței, dacă părțile au avocat sau consilier juridic, cererile, întâmpinările ori alte acte se pot comunica direct între aceștia, caz în care cel care primește cererea va atesta primirea pe însuși exemplarul care urmează a fi depus la instanță sau, după caz, prin orice alte mijloace care asigură îndeplinirea acestei proceduri. Cu toate acestea, hotărârea judecătorească nu poate fi comunicată direct între părți, întrucât nu este un act procedural care să emane de la acestea, ci este actul de procedură al instanței. Prin urmare, hotărârea judecătorească se va comunica părților de către instanță din oficiu, conform dispozițiilor art. 427 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 158 alin. (2) CPC, *partea poate alege ca toate actele de procedură să îi fie comunicate la căsuța poștală*.

| 188. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform dispozițiilor art. 184 alin. (2) CPC, *se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act, precum și în cazul în care ea a cerut comunicarea actului unei alte părți*. Prin urmare, dacă partea solicită comunicarea hotărârii respective către ea însăși, aceasta nu se socotește comunicată până la momentul la care o primește.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cazurile de echipolență sunt de strictă interpretare și nu pot fi extinse la alte situații în afara celor expres prevăzute de lege. Ele se regăsesc în cuprinsul art. 184 alin. (2), art. 468 alin. (2)-(3) CPC. Prin urmare, introducerea unei revizuiri împotriva unei hotărâri pronunțate în primă instanță care nu a fost comunicată părții, în lipsa unui text expres de lege, nu echivalează cu comunicarea hotărârii.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 468 alin. (3) CPC, dacă o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, aceasta se socotește comunicată la data depunerii cererii de apel.

| 189. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, iar cea de la litera C este corectă, întrucât hotărârea se va comunica din oficiu părților, în copie, chiar dacă este definitivă [art. 427 alin. (1) CPC], deci indiferent dacă împotriva acesteia se mai poate exercita sau nu vreo cale de atac.

Hotărârile definitive prin care s-a dispus anularea, în tot sau în parte, a unui act notarial se comunică din oficiu de îndată notarului public instrumentator, direct ori prin intermediul camerei notarilor publici în circumscripția căreia funcționează, potrivit dispozițiilor art. 427 alin. (3) CPC, astfel încât varianta de răspuns de la litera B este corectă.

| 190. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât hotărârea se va comunica din oficiu părților (iar nu doar la cererea părții interesate), în copie, chiar dacă este definitivă [art. 427 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Hotărârile definitive prin care s-a dispus efectuarea unei înscrieri în cartea funciară sau, după caz, în alte registre publice se vor comunica din oficiu și instituției sau autorității care ține acele registre, conform dispozițiilor art. 427 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Termenul de redactare și semnare a hotărârii judecătorești este de cel mult 30 de zile de la data pronunțării. În cazuri temeinic motivate, acest termen poate să fie *prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori*, conform prevederilor art. 426 alin. (5) CPC. Legea instituie un termen maxim de redactare a hotărârii judecătorești de 90 de zile, iar nerespectarea acestui termen va atrage sancționarea disciplinară a judecătorului, indiferent de motivul de prelungire (M. Dinu, *op. cit.*, p. 388), sancționare care va avea drept temei art. 271 lit. q) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor (M. Of. nr. 1102 din 16.11.2022), care instituie, printre altele, ca fiind abatere disciplinară *neredactarea sau nesemnarea hotărârilor judecătorești, din motive imputabile, în termenele prevăzute de lege*. Cu toate acestea, judecătorul ar putea fi exonerat de această răspundere prin dovedirea unor împrejurări excepționale care l-au împiedicat să respecte chiar și acest termen extins. Astfel, termenul de 30 de zile pentru motivarea hotărârii este un termen relativ, adică acel termen care, în caz de nerespectare, nu afectează validitatea actelor de procedură, ci atrage (eventual) numai sancțiuni disciplinare pentru cei care sunt vinovați de nerespectarea lor (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 378).

| 191. Răspuns: A, B *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit art. 425 alin. (2) CPC, *în ipoteza în care hotărârea s-a dat în folosul mai multor reclamanți sau împotriva mai multor pârâți, se va arăta ceea ce se cuvine fiecărui reclamant și la ce este obligat fiecare pârât ori, când este cazul, dacă drepturile și obligațiile părților sunt solidare sau indivizibile*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, pronunțarea hotărârii putându-se face în ședință publică, la locul unde s-au desfășurat dezbaterile, sau se poate pronunța prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform prevederilor art. 402 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. *Data hotărârii este aceea la care minuta este pronunțată potrivit legii* (art. 403 CPC), iar nu data depunerii la dosar a hotărârii redactate integral, după ce aceasta a fost semnată de toți judecătorii, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

| 192. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece art. 396 alin. (3) CPC prevede că, dacă pronunțarea a fost amânată, hotărârea nu poate fi pronunțată mai înainte de data fixată în acest scop, sancțiunea fiind nulitatea necondiționată de existența unei vătămări, potrivit art. 176 pct. 6 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Indicarea greșită a căii de atac și a termenului de exercitare nu atrage sancțiunea nulității, ci, după caz, aplicarea art. 457 alin. (2) teza a II-a și alin. (3) CPC. Astfel, dacă instanța respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, exercitată de partea interesată în considerarea mențiunii inexacte din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac, hotărârea pronunțată de instanța de control judiciar va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată, iar de la data comunicării începe să curgă, dacă este cazul, termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege. Indicarea în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac constituie

cauză de repunere din oficiu în termenul căii de atac exercitate cu respectarea indicației greșite a instanței.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport cu art. 401 alin. (2) CPC, conform căruia minuta, sub sancțiunea nulității hotărârii, se va semna pe fiecare pagină de către judecători și, după caz, de magistratul-asistent, după care se va consemna într-un registru special ținut la grefa instanței.

| 193. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. La cererea părții interesate, pentru motive temeinice, judecătorul poate schimba ordinea judecării proceselor de pe lista de ședință. În această situație, dacă părțile sunt prezente și pun concluzii, nu poate fi invocată cu succes nulitatea hotărârii pentru acest motiv, având în vedere că părții nu i s-a cauzat nicio vătămare care ar putea atrage nulitatea hotărârii în condițiile art. 175 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Nulitatea hotărârii judecătorești nu intervine în cazul în care procesul-verbal de îndeplinire a procedurii de citare nu este indicată locuința părții, dar partea a semnat personal de primirea citației, ci, eventual, nulitatea procesului-verbal de înmânare a citației în condițiile art. 164 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În cazul în care pronunțarea hotărârii a fost amânată, aceste mențiuni se vor trece în încheierea de dezbateri (care face corp comun cu hotărârea). Lipsa încheierii de dezbateri atrage nulitatea hotărârii, ca, de altfel, și nesemnarea ei de către judecători, deoarece fac imposibilă exercitarea controlului judiciar cu privire la compunerea instanței, prezența părților, susținerile lor etc. (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 672).

| 194. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât autoritatea de lucru judecat nu este incidentă doar în situațiile în care prin hotărârea pronunțată instanța a soluționat în tot sau în parte fondul procesului. Astfel, potrivit art. 430 alin. (1) CPC, hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 695).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, conform art. 430 alin. (2) CPC, *autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.*

Autoritatea de lucru judecat nu este legată exclusiv de hotărârile definitive, ci, așa cum prevede art. 430 alin. (1) CPC, acest efect se produce din momentul pronunțării hotărârii judecătorești. Cu toate acestea, în cazul în care hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie, urmând a se consolida sau desființa în funcție de soluția eventualului apel, respectiv recurs, așadar, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 195. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 430 alin. (4) CPC, *atunci când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie.*

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, părții putându-i-se crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, conform art. 432 teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, potrivit art. 430 alin. (2) CPC, *autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.*

| 196. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În cadrul procedurii cererii cu valoare redusă instanța finalizează judecata printr-o hotărâre judecătorească, devenind aplicabile dispozițiile art. 430 alin. (1) CPC, potrivit cărora *hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.* Prin urmare, hotărârea pronunțată în această procedură specială are autoritate de lucru judecat, neexistând o normă specială în materie.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Atunci când se invocă simultan mai multe excepții procesuale, dispozițiile art. 248 alin. (2) CPC stabilesc că instanța va determina ordinea de soluționare în funcție de efectele pe care acestea le produc. Deci, potrivit acestui criteriu, *instanța va soluționa cu prioritate excepțiile procesuale care, în caz de admitere, fac inutilă cercetarea celorlalte.* În ipoteza în care se invocă atât excepția autorității de lucru judecat, cât și excepția prescripției dreptului la acțiune, se va soluționa cu prioritate autoritatea de lucru judecat, având în vedere că, în caz de admitere (ceea ce înseamnă că între părți a mai existat un litigiu anterior soluționat definitiv cu identitate de obiect și cauză), soluționarea prescripției dreptului la acțiune devine inutilă.

Varianta de al litera C este greșită. Comisia de soluționare a contestațiilor a reținut următoarele: conform art. 707 alin. (2) CPC, *prescripția stinge dreptul de a obține executarea silită și orice titlu executoriu își pierde puterea executorie. În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, dacă dreptul de a obține obligarea pârâtului este imprescriptibil sau, după caz, nu s-a prescris, creditorul poate obține un nou titlu executoriu, pe calea unui nou proces, fără a i se putea opune excepția autorității de lucru judecat. Cu toate acestea, textul art. 707 alin. (2) CPC vizează doar aspectul procedural al excepției autorității de lucru judecat, consacrat de art. 431 alin. (1) CPC, potrivit căruia nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect. Prin urmare, sub aspectul efectului pozitiv al autorității de lucru judecat, această excepție va fi respinsă (efectul negativ al autorității de lucru judecat nu se va produce).*

Varianta de răspuns se referă însă nu doar la aspectul negativ, ci și la cel pozitiv al autorității de lucru judecat. Or, efectul pozitiv al lucrului judecat, respectiv puterea de lucru judecat se impune într-un al doilea proces care nu prezintă triplă identitate cu primul, dar care are legătură cu aspectul litigios dezlegat anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis, potrivit art. 431 alin. (2) CPC. Puterea de lucru judecat, în forma prezumției, vine să asigure, din nevoia de ordine și stabilitate juridică, evitarea contrazicerilor între considerentele hotărârilor judecătorești. Prezumția nu oprește judecata celui de-al doilea proces, ci doar ușurează sarcina probațiunii, aducând în fața instanței constatări ale unor raporturi juridice făcute cu ocazia judecății anterioare și care nu pot fi ignorate.

| 197. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Dacă în cele două procese se dezbat drepturi care intră în conținutul aceluiași raport juridic, există identitate de părți, chiar dacă, în primul proces, o parte a figurat ca reclamantă și cealaltă ca pârâtă, iar în al doilea proces aceste calități sunt inversate, atâta vreme cât părțile au stat, în ambele procese, în aceeași calitate juridică (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 697).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Aspectul pozitiv privește partea care a câștigat procesul și se referă la faptul că aceasta se poate prevala de dreptul recunoscut prin hotărârea care se bucură de autoritate de lucru judecat într-o nouă judecată, fără ca partea adversă sau instanța să mai poată lua în discuție existența dreptului (*idem*, p. 698). Având în vedere că cererea ce are ca obiect plata unei creanțe a fost respinsă, ca efect al autorității de lucru judecat a acestei hotărâri, nu se pot cere dobânzi decurgând din aceeași creanță.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 432 CPC, excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs, iar ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

| 198. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Ca efect al admiterii excepției autorității de lucru judecat, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată, conform dispozițiilor art. 432 teza a II-a CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Excepția autorității de judecat este o excepție procesuală de fond (vizează nereguli referitoare la dreptul la acțiune), absolută (putând fi invocată de părți sau de instanță din oficiu chiar înaintea instanței de recurs, conform prevederilor art. 432 teza I CPC), peremptorie/dirimantă (în caz de admitere conduce la stingerea procesului). Ca atare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la art. 432 teza I CPC. A se vedea și explicația de la varianta de la litera B.

199. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece au autoritate de lucru judecat în cadrul procesului civil atât hotărârea prin care se tranșează în tot sau în parte fondul litigiului, cât și cea prin care se soluționează un alt incident procedural care leagă instanța. Ca atare, va avea autoritate de lucru judecat și încheierea premergătoare prin care se respinge o excepție procesuală, asupra dispoziției respective neputându-se reveni ulterior decât în cadrul căilor de atac de reformare, în măsura în care instanța de control judiciar ajunge la o altă concluzie asupra incidentului procedural respectiv, caz în care se va da un conținut lucrului judecat și acestuia i se va atașa autoritatea (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 695).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, dacă în cele două procese se dezbat drepturi care intră în conținutul aceluiași raport juridic, există identitate de părți, chiar dacă în primul proces o parte a figurat ca reclamantă și cealaltă ca pârâtă, iar în al doilea proces aceste calități sunt inversate, atâta vreme cât părțile au stat, în ambele procese, în aceeași calitate juridică (*idem*, p. 697).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 432 CPC, excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

200. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, pentru a exista autoritate de lucru judecat, trebuie să existe triplă identitate: de părți, de obiect și de cauză. În acest sens, art. 431 alin. (1) CPC prevede că nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect. Prin *cauza cererii de chemare în judecată trebuie înțeleasă instituția sau categoria juridică ori principiul de drept substanțial pe care reclamantul își întemeiază pretenția sa* (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 697-698). Prin urmare, dacă în primul dosar AA a invocat drept cauză a dreptului său de proprietate uzucapiunea, iar în cel de-al doilea proces a invocat moștenirea ca mod de dobândire a dreptului de proprietate, există între cele două procese doar identitate de părți și de obiect, cauza fiind însă diferită, aspect ce determină inexistența autorității de lucru judecat.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, având în vedere explicațiile de la varianta de la litera A. Astfel, nici în această situație cauza celor două procese nu este aceeași, în primul reclamantul solicitând restituirea bunului în temeiul unui contract de comodat intervenit între părți, în timp ce în al doilea proces restituirea are drept cauză contractul de depozit.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât în primul dosar hotărârea pronunțată a intrat în autoritatea de lucru judecat, existând identitate de părți, de obiect și de cauză între cele două procese. Astfel, reclamantul nu este îndreptățit să formuleze o nouă cerere de chemare în judecată care anterior a fost soluționată definitiv, urmărind practic schimbarea primei hotărâri prin anexarea la dosarul cauzei a unui înscris care face dovada dreptului său de proprietate, a cărui lipsă a determinat respingerea primei cereri de chemare în judecată ca neîntemeiată.

201. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Cererea având ca obiect lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării dispozitivului hotărârii judecătorești se soluționează de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, *cu citarea părților*, conform art. 443 alin. (2) CPC. Ca atare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea de lămurire se soluționează prin încheiere care este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea în legătură cu care s-a solicitat lămurirea, conform art. 446 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. În lipsa unei mențiuni exprese a legiuitorului referitoare la termenul în care cererea de lămurire poate fi efectuată, rezultă că aceasta poate fi formulată oricând.

202. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Cererea de completare a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în apel sau în recurs se poate cere în termen de 15 zile de la comunicare, conform dispozițiilor art. 444 alin. (1) teza finală CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea de completare se soluționează de urgență, cu citarea părților, *în ședință publică*, iar nu în camera de consiliu. Deși textul art. 444 CPC nu cuprinde nicio mențiune în acest sens, urmează a se aplica dreptul comun, ceea ce înseamnă că cererea se soluționează în ședință publică.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, *în toate situațiile*, cererea de completare se soluționează cu citarea părților, conform dispozițiilor art. 444 alin. (2) CPC.

203. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece se soluționează în camera de consiliu doar cererea de îndreptare [art. 442 alin. (2) CPC] și cea de lămurire a hotărârii [art. 443 alin. (2) CPC], cererea de completare soluționându-se în ședință publică, întrucât, în ceea ce privește această din urmă cerere, legiuitorul nu face nicio mențiune referitoare la locul de soluționare, ceea ce înseamnă că se aplică dreptul comun, potrivit principiului publicității, aceasta urmând a fi soluționată în ședință publică.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece nu toate hotărârile ce sunt pronunțate în procedurile reglementate de art. 442-444 CPC sunt încheieri. Astfel, conform prevederilor art. 444 alin. (2) CPC, cererea de completare a hotărârii se soluționează prin hotărâre separată raportat la art. 446 CPC, care reglementează căile de atac în cazul celor trei proceduri și în cuprinsul căruia se menționează că cererea de completare se soluționează prin hotărâre.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, față de prevederile art. 446 CPC, în raport de care încheierile pronunțate în temeiul art. 442 și art. 443, precum și hotărârea pronunțată potrivit art. 444 din cod sunt supuse acelorași căi de atac ca și hotărârile în legătură cu care s-a solicitat, după caz, îndreptarea, lămurirea sau înlăturarea dispozițiilor contradictorii ori completarea.

204. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Îndreptarea hotărârii judecătorești poate fi dispusă la cerere sau din oficiu [art. 442 alin. (1) CPC]. Spre deosebire de aceasta, lămurirea hotărârii nu poate fi solicitată decât de părți [art. 443 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece atât îndreptarea hotărârii, cât și lămurirea acesteia se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, conform dispozițiilor art. 442 alin. (2) și art. 443 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Îndreptarea, lămurirea și completarea hotărârii nu pot fi cerute pe calea apelului sau recursului, ci doar prin intermediul procedurilor prevăzute în cuprinsul art. 442-444 CPC (art. 445 CPC). Prin urmare, ipoteza variantei de răspuns menționează un element de asemănare între îndreptare și lămurire, iar nu de diferențiere.

205. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2017; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece omisiunea instanței de a se pronunța asupra cheltuielilor de judecată solicitate de părți poate fi înlăturată pe calea completării hotărârii, iar nu a îndreptării, astfel cum se menționează în mod eronat în varianta de răspuns. Astfel, dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii [art. 444 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, în cazul existenței unei neconcordanțe între considerente și dispozitiv, aceasta poate fi înlăturată prin exercitarea căii de atac prevăzute de lege pentru respectiva hotărâre, iar nu pe calea procedurii lămuririi, care poate fi exercitată fie în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii, fie atunci când dispozitivul cuprinde dispoziții contradictorii [art. 443 alin. (1) CPC]. Altfel spus, procedura lămuririi nu poate fi folosită pentru înlăturarea neconcordanței dintre considerente și dispozitiv și nici atunci când hotărârea cuprinde considerente contradictorii. În aceste cazuri, viciile de motivare ale hotărârii pot fi înlăturate doar prin intermediul căilor de atac de reformare (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 708).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, partea interesată neputând solicita completarea hotărârii pentru pretențiile care au fost respinse, întrucât instanța s-a pronunțat asupra lor, intrând astfel în autoritatea de lucru judecat (provizorie sau definitivă). Completarea hotărârii se poate cere atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu

ori asupra unei cereri conexe sau incidentale [art. 444 alin. (1) CPC] ori asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor [art. 444 alin. (3) CPC], nu și atunci când instanța s-a pronunțat asupra cererilor în sensul respingerii acestora. În acest din urmă caz, partea interesată are posibilitatea exercitării căii de atac prevăzute de lege pentru acele pretenții care i-au fost respinse.

206. Răspuns: B *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât reclamantul poate opta între completarea hotărârii și exercitarea căii de atac a revizuirii, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC. Astfel, conform art. 444 alin. (1) CPC, dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii, iar potrivit art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC, revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau *nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut* ori s-a dat mai mult decât s-a cerut. Prin urmare, partea are posibilitatea de a formula și revizuire, nu doar cerere de completare a hotărârii, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în raport de explicația oferită la varianta de la litera A. Se poate observa că, față de răspunsul de la litera A, varianta de la litera B nu limitează partea doar la exercitarea revizuirii, ci se menționează numai că, atunci când instanța omite să se pronunțe asupra unui capăt de cerere accesoriu, această neregularitate poate fi înlăturată pe calea revizuirii.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, față de dispozițiile art. 445 CPC, în raport de care îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor contradictorii ori *completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 442-444.*

207. Răspuns: A *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât lămurirea, la fel ca îndreptarea și completarea hotărârii, nu poate fi solicitată pe calea apelului sau recursului, ci doar prin intermediul acestor proceduri (art. 445 CPC).

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, întrucât cererea de lămurire se soluționează de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților, conform art. 443 alin. (2) CPC.

208. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în cazul în care instanța a omis să se pronunțe asupra capetelor de cerere accesorii privitoare la dobândă și cheltuieli de judecată, reclamantul are posibilitatea de a formula o cerere de completare a hotărârii în condițiile art. 444 CPC, în termenul prevăzut de lege pentru exercitarea căii de atac împotriva hotărârii prin care instanța a admis cererea de chemare în judecată. Astfel, conform art. 444 alin. (1) CPC (modificat prin Legea nr. 310/2018), *dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere (...) accesoriu (...), se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare. În cazul hotărârilor definitive pronunțate în apel sau în recurs, completarea acestora se poate cere în termen de 15 zile de la comunicare.*

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece prin dispozițiile art. 445 CPC se instituie obligativitatea procedurii de completare a hotărârii în condițiile prevăzute de art. 444 din același cod, în sensul că partea nu mai poate opta între a solicita completarea hotărârii sau a declara apel ori, după caz, recurs. Pentru omisiunea de a se pronunța asupra unor cereri, hotărârile definitive la care se referă art. 509 CPC pot fi atacate și pe calea revizuirii, conform art. 509 alin. (1) pct. 1, însă nimic nu se opune ca partea să declanșeze un nou proces, supunând judecății cererea pe care instanța a omis să o soluționeze în primul proces, însă numai cu condiția de a nu fi cerut anterior completarea hotărârii sau revizuirea acesteia (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 711).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 445 CPC, completarea unei hotărâri nu se poate solicita pe calea apelului sau recursului, ci doar în condițiile art. 444 din cod. Cu toate acestea, dacă apelul sau, după caz, recursul este exercitat cu încălcarea dispozițiilor art. 445 CPC, va fi respins ca inadmisibil.

209. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Variantele de răspuns de la literele A și C sunt corecte, cea de la litera B fiind greșită, pentru următoarele considerente:

Sub aspectul cheltuielilor de judecată, partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată [art. 453 alin. (1) CPC], condiționat însă de a face dovada existenței și întinderii lor *cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei* (art. 452 CPC).

În ceea ce privește cererea de completare a hotărârii, aceasta se poate formula atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor, termenul de formulare fiind același cu termenul în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri [art. 444 alin. (1) și (3) CPC]. În cazul în care cererea de completare a hotărârii a fost admisă, cheltuielile făcute de parte în aceste cereri *vor fi suportate de stat, din fondul constituit potrivit legii.* Când cererea a fost respinsă, cheltuielile vor fi suportate de parte potrivit dreptului comun, conform dispozițiilor art. 447 CPC.

210. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, cererea de completare a hotărârii se soluționează *cu citarea părților*, conform dispozițiilor art. 444 alin. (2) CPC.

Și varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit prevederilor art. 444 alin. (1) CPC, se poate cere completarea hotărârii *în același termen în care se poate declara*, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri. În toate cazurile, cererea de completare este de competența instanței care a pronunțat hotărârea a cărei completare se cere, ceea ce înseamnă că și depunerea acesteia se va face la aceeași instanță. Cererea se judecă în aceeași alcătuire (compunere și constituire), dar de completul care a pronunțat hotărârea a cărei completare se solicită [art. 110 alin. (6) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3243/2022 (M. Of. nr. 1254 și nr. 1254 bis din 27.12.2022)] (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 705).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Prin dispozițiile art. 445 CPC se instituie obligativitatea procedurii de completare a hotărârii în condițiile prevăzute de art. 444 din același cod, în sensul că partea nu poate opta între a solicita completarea hotărârii sau a declara apel ori, după caz, recurs, în acest caz căile de atac (dacă se exercită) urmând a fi respinse ca inadmisibile.

211. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, dacă instanța respinge cererea de lămurire a dispozitivului formulată de către reclamant, cheltuielile de judecată vor fi suportate potrivit dreptului comun, adică de partea care a pierdut procesul, în speță, de către reclamant. Astfel, conform art. 447 CPC, în cazul în care cererea de îndreptare, de lămurire sau de completare a hotărârii a fost admisă, cheltuielile făcute de parte în aceste cereri vor fi suportate de stat, din fondul constituit potrivit legii. Când cererea a fost respinsă, cheltuielile vor fi suportate de parte potrivit dreptului comun, iar conform art. 453 alin. (1) CPC, partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, cheltuielile de judecată fiind suportate de către stat doar în situația în care cererea de lămurire a fost admisă, atunci când aceasta a fost respinsă cheltuielile fiind suportate potrivit dreptului comun. A se vedea și explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, reglementarea cheltuielilor de judecată în cazul cererii de îndreptare, completare, lămurire regăsindu-se în cuprinsul art. 447 CPC, astfel încât instanța nu poate respinge ca inadmisibilă cererea de acordare a cheltuielilor de judecată ocazionate de aceste proceduri.

212. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât hotărârea judecătorească poate fi lămurită în cazul în care sunt necesare clarificări cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea *dispozitivului* hotărârii ori dacă aceasta cuprinde dispoziții contradictorii, conform art. 443 alin. (1) CPC. Prin

urmare, lămurirea are ca obiect înțelesul, întinderea, aplicarea, contradicția existente în cuprinsul dispozitivului, iar nu al considerentelor.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 426 alin. (6) CPC, în raport de care hotărârea se va întocmi în două exemplare originale, dintre care unul se atașează la dosarul cauzei, iar celălalt se va depune spre conservare la dosarul de hotărâri al instanței.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 427 alin. (1) CPC, hotărârea judecătorească se va comunica din oficiu părților, în copie, chiar dacă este definitivă.

213. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Hotărârea se poate pronunța în ședință publică, la locul unde s-au desfășurat dezbaterile, de către președinte sau de către un judecător, membru al completului de judecată, care va citi minuta, indicând și calea de atac ce poate fi folosită împotriva hotărârii, sau se poate pronunța prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform dispozițiilor art. 402 CPC. Partea interesată, spre a obține (prin intermediul apelului sau, după caz, al recursului) desființarea hotărârii ce nu a fost pronunțată în ședință publică, va trebui să dovedească faptul că a suferit o vătămare ce nu poate fi înlăturată altfel. Altfel spus, nu este vorba despre o nulitate expresă (cu privire la care vătămarea s-ar presupune), ci despre o nulitate virtuală (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 679).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 440 CPC, conform cărora hotărârea care consfințește tranzacția intervenită între părți poate fi atacată, pentru motive procedurale, numai cu recurs la instanța ierarhic superioară.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea prin care instanța constată perimarea este supusă recursului la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare, conform art. 421 alin. (2) teza I CPC.

214. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 427 alin. (1) CPC, hotărârea judecătorească se va comunica din oficiu părților, *în copie*, chiar dacă este definitivă. Prin urmare, hotărârea se va comunica în copie, iar nu în original.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 443 alin. (2) CPC, conform cărora instanța va soluționa cererea de lămurire de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât instanța de judecată nu poate micșora cheltuielile de judecată având ca obiect plata taxei judiciare de timbru, precum și plata sumelor cuvenite martorilor pentru deplasare și pierderile cauzate de necesitatea prezenței la proces, cheltuielile de transport și, dacă este cazul, de cazare, potrivit dispozițiilor art. 451 alin. (4) CPC. De asemenea, taxa judiciară de timbru nu poate fi disproporționată cu valoarea cauzei, având în vedere că aceasta este stabilită prin raportare la valoarea obiectului cererii de chemare în judecată.

215. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, având în vedere că neconcordanțele sunt între dispozitiv și considerente, această neregularitate poate fi îndreptată doar prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege pentru respectiva hotărâre, iar *nu* prin intermediul procedurii lămuririi hotărârii. Această procedură (lămurirea hotărârii judecătorești) poate fi utilizată atunci când există contradicții în cuprinsul dispozitivului. Astfel, conform art. 443 alin. (1) CPC, în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori dacă acesta (*dispozitivul*) cuprinde dispoziții contradictorii, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația dată la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația oferită la varianta de la litera A. De asemenea, partea interesată poate exercita doar căile de atac de reformare (apel, după caz, recurs), în funcție de calea de atac prevăzută de lege pentru hotărârea pronunțată

216. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Neconcordanța între considerentele și dispozitivul hotărârii judecătorești, precum și existența unor considerente contradictorii dau dreptul părții interesate (reclamantul AA) de a înlătura aceste neregularități ale hotărârii judecătorești prin intermediul exercitării căii de atac prevăzute de lege împotriva respectivei hotărâri. Partea interesată nu are posibilitatea de a formula cerere de lămurire a hotărârii, întrucât această procedură se impune în situația în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori dacă dispozitivul cuprinde dispoziții contradictorii, care nu pot fi duse la îndeplinire (spre exemplu, au fost admise în integralitate atât cererea de chemare în judecată, cât și cererea de intervenție a terțului voluntar principal, ambele având același obiect), conform prevederilor art. 443 alin. (1) CPC, iar nu contradicții între considerente și dispozitiv. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă, iar cea de la litera B este greșită.

Potrivit dispozițiilor art. 442 alin. (1) CPC, îndreptarea hotărârii judecătorești (indiferent dacă aceasta este o încheiere, o sentință sau o decizie) presupune corectarea erorilor materiale ivite în cuprinsul acesteia. Îndreptarea poate avea ca obiect *erori* sau *omisiuni* cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau de calcul, precum și orice alte *erori materiale* cuprinse în hotărâri. Nu pot face obiect al acestei proceduri erorile de judecată, acestea putând face obiect doar al unei căi de atac (M. Dinu, *op. cit.*, p. 402). Ca atare, contradicția între considerente și dispozitiv, precum și între considerentele hotărârii sunt erori de judecată, care pot fi remediate doar prin exercitarea căii de atac prevăzute de lege împotriva respectivei hotărâri. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

217. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece art. 443 CPC nu distinge între hotărâri susceptibile de executare silită și nesusceptibile de executare silită, în timp ce contestația la titlu se poate formula numai după începerea executării silite, deci numai pentru hotărâri susceptibile de executare silită.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece în ambele ipoteze este aplicabilă procedura contencioasă, aspect care rezultă din cuprinsul art. 443 alin. (2) CPC, conform căruia instanța rezolvă cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților, respectiv al art. 717 alin. (1) și (3) CPC, în raport de care contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz; părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece regula enunțată este similară în cazul celor două proceduri. Astfel, art. 718 alin. (2) CPC prevede că hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă acelorași căi de atac ca hotărârea ce se execută, în timp ce, potrivit art. 446 CPC, încheierile pronunțate în temeiul art. 442 și art. 443, precum și hotărârea pronunțată potrivit art. 444 CPC sunt supuse acelorași căi de atac ca hotărârile în legătură cu care s-a solicitat, după caz, îndreptarea, lămurirea sau înlăturarea dispozițiilor contradictorii ori completarea.

218. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă pârâtul recunoaște pretențiile reclamantului, instanța, la cererea acestuia din urmă, va pronunța o hotărâre parțială în măsura recunoașterii (art. 436 CPC). Prin urmare, cererea de pronunțare a unei hotărâri parțiale trebuie să fie formulată de către reclamant, iar nu de către pârât, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, instanța urmând a respinge pronunțarea unei hotărâri parțiale, deoarece această cerere provine de la pârât, iar nu de la reclamant, astfel cum impun dispozițiile art. 436 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, pentru motivele arătate în explicația de la varianta de răspuns de la litera A. În plus, inclusiv partea a doua a variantei de răspuns este greșită, deoarece, în cazul pronunțării de către instanță a unei hotărâri parțiale, în măsura recunoașterii, aceasta poate fi atacată cu recurs la instanța ierarhic superioară [art. 437 alin. (1) CPC], iar nu cu apel.

219. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în conformitate cu art. 448 alin. (1) pct. 1 CPC, în raport de care hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect stabilirea modului de exercitare a autorității părintești, stabilirea locuinței minorului, precum și modul de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu minorul.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, radierea unui drept din cartea funciară nefiind printre cazurile prevăzute de art. 448 CPC și neexistând o prevedere specifică cu privire la acest caz.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în conformitate cu art. 448 alin. (1) pct. 8 CPC, hotărârea primei instanțe este executorie de drept atunci când are ca obiect cereri privitoare la posesie, numai în ceea ce privește posesia.

220. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect, printre altele, despăgubiri pentru accidente de muncă, indiferent dacă acestea au fost acordate de către instanță sub formă globală sau sub formă de prestații bănești periodice, textul art. 448 alin. (1) pct. 3 CPC neinstituind nicio limitare în acest sens.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, față de dispozițiile art. 448 alin. (1) pct. 6 CPC, care prevăd că hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect, printre altele, reparații grabnice (textul nu face nicio distincție, astfel încât hotărârea este executorie și dacă reparațiile sunt pentru un bun aflat în locațiune).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece ipoteza cuprinsă în aceasta nu se regăsește printre hotărârile care sunt executorii, astfel cum sunt reglementate în cuprinsul art. 448 CPC, și nu există niciun alt text legal care să instituie caracterul executoriu din primă instanță al hotărârilor care au ca obiect pretenții rezultate dintr-un contract de mandat, dacă mandatarul debitor este insolvabil și neexecutarea de îndată este vădit prejudiciabilă pentru mandantul creditor.

221. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 448 alin. (1) pct. 2 CPC, *hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect plata salariilor sau* a altor drepturi izvorâte din raporturile juridice de muncă, precum și a sumelor cuvenite, potrivit legii, șomerilor.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Acțiunea în revendicare imobiliară este o cerere de drept comun care nu se bucură de executare provizorie de drept în condițiile art. 448 CPC; totodată, încuviințarea executării provizorii nu se poate realiza nici în condițiile art. 449 CPC (executare provizorie judecătorească), întrucât, prin admiterea cererii în revendicare (dacă soluția pe fond ar fi în acest sens), reclamantul ar putea solicita intabularea dreptului de proprietate în cartea funciară (dacă acțiunea în revendicare ar avea ca obiect un bun imobil), fapt ce contravine dispozițiilor art. 449 alin. (2) pct. 2 CPC, în raport de care *executarea provizorie nu se poate încuviința când prin hotărâre se dispune intabularea unui drept* sau radierea lui din cartea funciară.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 1025 alin. (1) CPC, *ordonanța de plată este executorie, chiar dacă este atacată cu cerere în anulare.*

222. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 449 alin. (1) CPC, executarea provizorie judecătorească se poate încuviința doar în cazul hotărârilor privitoare la bunuri.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece obligarea creditorului la plata unei cauțiuni constituie o facultate pentru instanță, aspect care rezultă din modalitatea de redactare a art. 449 alin. (1) teza a II-a CPC, în raport de care instanța *îl va putea obliga* pe creditor la plata unei cauțiuni; or, în varianta de răspuns, în mod eronat se menționează că plata cauțiunii constituie o condiție necesară pentru ca instanța să dispună măsura executării provizorii judecătorești.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât executarea provizorie judecătorească poate fi solicitată doar de către partea interesată, această măsură neputând fi dispusă de către instanță din oficiu.

223. Răspuns: A, C (doar C, după contestații) ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

În baremul inițial, varianta de răspuns de la litera A a fost apreciată ca fiind corectă, însă ulterior, în urma soluționării contestațiilor, s-a apreciat că este greșită. Încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac, conform dispozițiilor art. 361 CPC, însă aceasta este definitivă potrivit dreptului comun, respectiv dispozițiilor art. 633 pct. 2 CPC, care prevăd caracterul executoriu al hotărârilor pronunțate în primă instanță fără drept de apel, iar nu ca urmare a incidenței prevederilor art. 448 alin. (1) pct. 10 CPC. Această accepțiune a fost avută în vedere și de Comisia de soluționare a contestațiilor, care a reținut următoarele: *contestațiile sunt fondate. Este adevărat că art. 448 CPC, după enumerarea unor alte situații, prevede că „hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect: (...) 10. în orice alte cazuri în care legea prevede că hotărârea este executorie”. Cu toate acestea, încheierea de admitere a cererii de asigurare nu poate fi inclusă printre cazurile la care se referă pct. 10 al art. 448 CPC, întrucât acest text vizează, așa cum o arată chiar denumirea sa, executarea provizorie specifică hotărârilor de primă instanță susceptibile de căile de atac, iar nu pe cele definitive. Că este așa o spune chiar topografia textului, situat în Secțiunea a 5-a a Capitolului IV din Titlul I al Codului civil (de procedură civilă – n.n.), intitulată „Executarea provizorie”, înaintea Titlului II, intitulat „Căile de atac”.*

Prin urmare, în situația unei hotărâri definitive, dispoziția care prevede caracterul executoriu al acesteia este cea de la art. 633 alin. (2) (pct. 2 – n.n.) CPC, potrivit căreia sunt executorii hotărârile date în primă instanță fără drept de apel, fiind eronată raportarea caracterului executoriu al unei astfel de hotărâri la dispozițiile art. 448 CPC, care prezintă relevanță numai pentru hotărâri susceptibile de căile de atac.

De altfel, dacă am admite că în enumerarea cuprinsă la art. 448 alin. (1) pct. 10 CPC poate fi inclusă și o încheiere definitivă, precum cea reglementată de art. 361 CPC, ar însemna să admitem că acestei încheieri îi devin aplicabile dispozițiile alin. (2) ale celui dintâi text, potrivit cărora executarea hotărârilor prevăzute la alin. (1) are caracter provizoriu.

Contradicția este evidentă, de vreme ce, această încheiere având caracter definitiv, nu se poate susține, în acord cu regulile logicii juridice, că aceasta poate avea caracter provizoriu. Este, de altfel, de neconceput că o măsură precum cea de asigurare a probelor poate avea caracter executoriu provizoriu.

Răspunsul de la litera B este greșit, întrucât ipoteza menționată nu este inclusă printre cele prevăzute în cuprinsul art. 448 CPC care reglementează situațiile în care hotărârea judecătorească dată în primă instanță este executorie.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, hotărârea de admitere a cererii pronunțată în primă instanță în procedura ordonanței președințiale fiind executorie, conform prevederilor art. 997 alin. (2) teza I CPC.

224. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

În cazul cererii prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri cu executare provizorie judecătorească privitoare la bunuri, instanța, printre altele, îl *va putea obliga* pe creditor la plata unei cauțiuni; astfel, cauțiunea are caracter facultativ, iar nu obligatoriu. Ca atare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Cererea de executare provizorie judecătorească poate fi formulată în fața primei instanțe până la închiderea dezbaterilor, iar dacă aceasta a fost respinsă, poate fi reiterată în apel, conform dispozițiilor art. 449 alin. (4) CPC. Ca atare, variantele de răspuns de la literele B și C sunt corecte.

225. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Hotărârile primei instanțe sunt executorii (provizoriu) de drept când au ca obiect stabilirea modului de exercitare a autorității părintești, *stabilirea locuinței minorului*, precum și modul de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu minorul, conform prevederilor art. 448 alin. (1) pct. 1 CPC. Ca atare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Cererea de executarea provizorie judecătorească poate fi formulată în apel *doar în măsura în care a fost formulată în fața primei instanțe și aceasta a respins-o*, conform dispozițiilor art. 449 alin. (4) CPC. Ca atare, cererea nu poate fi primită direct în apel, ceea ce determină ca varianta de răspuns de la litera B să fie greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel, conform art. 450 alin. (1) CPC, însă această măsură poate fi încuviințată *numai cu plata unei cauțiuni*, al cărei cuantum va fi stabilit de instanță [art. 449 alin. (4) CPC]. Prin urmare, cauțiunea este obligatorie, doar cuantumul acesteia fiind lăsat la aprecierea instanței.

| 226. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel, conform dispozițiilor art. 450 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Cererea de suspendare provizorie a hotărârii de primă instanță se va judeca de instanța de apel, conform dispozițiilor art. 450 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Suspendarea executării provizorii va putea fi încuviințată numai cu plata unei cauțiuni, al cărei cuantum va fi stabilit de instanță, potrivit art. 450 alin. (4) CPC.

| 227. Răspuns: B, C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 425 alin. (3) CPC, care prevăd că în partea finală a dispozitivului se vor arăta dacă hotărârea este executorie, este supusă unei căi de atac ori este definitivă, data pronunțării ei, mențiunea că s-a pronunțat în ședință publică sau într-o altă modalitate prevăzută de lege, precum și semnăturile membrilor completului de judecată. Când hotărârea este supusă apelului sau recursului, se va arăta și instanța la care se depune cererea pentru exercitarea căii de atac. Deci, instanța unde se va depune calea de atac trebuie indicată numai în cazul apelului și recursului, *nu și al revizuirii*. Legea are în vedere doar căile de atac de reformare, nu și pe cele de retractare, întrucât, la data pronunțării, instanța nu poate avea cunoștință de existența unor motive ce ar justifica introducerea unei căi de atac de retractare (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 676).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 425 alin. (1) lit. b) CPC, care menționează că în cuprinsul considerentelor se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținute de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la art. 425 alin. (2) CPC, conform căruia, *dacă hotărârea s-a dat în folosul mai multor reclamanți sau împotriva mai multor pârâți, se va arăta ceea ce se cuvine fiecărui reclamant și la ce este obligat fiecare pârât ori, când este cazul, dacă drepturile și obligațiile părților sunt solidare sau indivizibile*.

| 228. Răspuns: A, B *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, autoritatea de lucru judecat provizorie existând și în cazul hotărârilor nedefinitive, așa cum prevede art. 430 alin. (4) CPC, conform căruia, când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie. Fiind vorba despre o hotărâre nedefinitivă în procedura contencioasă, aceasta este supusă căilor de atac prevăzute de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece pune în discuție omisiunea instanței de a se pronunța asupra unui capăt de cerere, situație care poate fi remediată numai prin intermediul unei cereri de completare a hotărârii, apelul fiind inadmisibil potrivit art. 445 CPC, conform căruia îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor contradictorii ori completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 442-444 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece este vorba despre o hotărâre nesusceptibilă de executare silită, pentru că s-a respins cererea de chemare în judecată ca prescrisă, pârâtul nefiind astfel obligat la nimic.

| 229. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, partea care pretinde cheltuieli de judecată ocazionate de proces trebuind să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, conform prevederii cuprinse în art. 452 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât instanța are posibilitatea de a reduce cheltuielile de judecată constând în onorariul avocaților (dar și ai experților și specialiștilor) chiar din oficiu, deci nu doar la cererea părții interesate, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, această reducere realizându-se atunci când onorariul avocatului este vădit disproporționat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei sau cu activitatea desfășurată de către avocat, aspect ce rezultă din dispoziția înscrisă în cuprinsul art. 451 alin. (2) și (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât cheltuielile de judecată constituie o cerere accesorie, iar potrivit art. 444 alin. (1) CPC, *dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii*.

| 230. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, partea care pretinde cheltuieli de judecată ocazionate de proces fiind obligată să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, conform prevederii cuprinse în art. 452 CPC, și nu până la finalizarea cercetării judecătorești, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată, conform dispozițiilor art. 453 alin. (1) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă în cauză sunt mai mulți reclamanți sau mai mulți pârâți, ei vor putea fi obligați să plătească cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau solidar, potrivit cu poziția lor în proces ori cu natura raportului juridic existent între ei, conform prevederilor art. 455 CPC, ceea ce determină ca varianta de răspuns de la litera C să fie corectă.

| 231. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la *Decizia nr. 59/2017* (M. Of. nr. 871 din 06.11.2017), prin care ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în cauzele având ca obiect obligarea pârâtului la suportarea pretenției constând în cheltuielile de judecată generate de un alt litigiu soluționat definitiv, dispozițiile art. 453 alin. (1) CPC rămân aplicabile*, ceea ce înseamnă că partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația dată la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cheltuielile de judecată pot fi cerute pe cale accesorie, în cadrul litigiului în care sunt efectuate, sau pe cale principală, prin declanșarea unui nou proces având ca obiect plata acestora.

| 232. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Instanța de judecată nu poate micșora cheltuielile de judecată având ca obiect plata taxei judiciare de timbru, precum și plata sumelor cuvenite martorilor pentru deplasare și pierderile cauzate de necesitatea prezenței la proces, cheltuielile de transport și, dacă este cazul, de cazare, potrivit dispozițiilor art. 451 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât instanța poate să reducă și din oficiu cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților și onorariul experților judiciari și al specialiștilor, conform art. 451 alin. (2)-(3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Cererea referitoare la acordarea cheltuielilor de judecată este o cerere accesorie, astfel încât, dacă instanța a omis să se pronunțe asupra acesteia, partea interesată poate formula cerere de completare a hotărârii, în condițiile art. 444 CPC, sau poate exercita calea de atac a revizuirii, conform art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC. Față de dispozițiile art. 445 CPC, această cerere nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului.

| 233. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, potrivit dispozițiilor art. 452 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în concordanță cu dispozițiile art. 447 teza I CPC, în raport de care, dacă cererea de îndreptare, de lămurire sau de completare a hotărârii a fost admisă, cheltuielile făcute de parte în aceste cereri vor fi suportate de stat, din fondul constituit potrivit legii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă renunțarea la judecată s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu are nevoie de acordul pârâtului. Însă, la cererea pârâtului, instanța îl va obliga pe reclamant la suportarea cheltuielilor de judecată pe care pârâtul le-a făcut, conform prevederilor art. 406 alin. (3) CPC.

| 234. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât instanța *poate*, din oficiu, să dispună motivat reducerea onorariului de avocat atunci când acesta este vădit disproporționat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, conform dispozițiilor art. 451 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât dispozițiile art. 451 alin. (2) CPC prezentate mai sus se aplică în mod corespunzător în privința onorariului expertului, potrivit alin. (3) al aceluiași articol.

Instanța poate dispune reducerea cheltuielilor de judecată ce sunt reprezentate de onorariul avocaților, al experților și al specialiștilor [art. 451 alin. (2)-(3) CPC], fără însă a avea posibilitatea de a cenzura taxa judiciară de timbru, conform prevederilor art. 451 alin. (4) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

§2. Judecata în căile de atac

| 235. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece, conform art. 666 alin. (7) CPC, încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 361 alin. (1) CPC, conform căruia încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, având în vedere dispozițiile art. 143 alin. (2) CPC, conform cărora încheierea pronunțată asupra suspendării nu se motivează și nu este supusă niciunei căi de atac.

| 236. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât toate cele trei cereri au caracter contencios, iar nu necontencios, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

În ceea ce privește locul judecății, cererea de sechestru asigurător și cererea de asigurare a probelor se soluționează în camera de consiliu, conform art. 954 alin. (2), respectiv art. 360 alin. (4) CPC, în timp ce cererea de ordonanță președințială se soluționează în ședință publică, deoarece nu există nicio mențiune expresă a legiuitorului în acest sens, ceea ce înseamnă că se aplică dreptul comun, respectiv judecata se va face în ședință publică, conform principiului publicității reglementat de art. 17 CPC, în raport de care ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege.

În ceea ce privește judecata, legiuitorul menționează expres că aceasta se face de urgență și cu precădere în cazul cererii de sechestru asigurător [art. 954 alin. (2) CPC] și al cererii de ordonanță președințială [art. 999 alin. (3) CPC], nu însă și în cazul cererii de asigurare a probelor, întrucât legea permite ca asigurarea să fie făcută chiar și în situația în care nu există urgență, dacă partea adversă își dă acordul [art. 359 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât doar încheierea prin care se soluționează cererea de sechestru asigurător este supusă apelului [art. 954 alin. (3) teza a II-a CPC]. Ordonanța președințială este supusă apelului în măsura în care competența în primă instanță aparține judecătoriei sau tribunalului [art. 1000 alin. (1) CPC], iar dacă cererea se soluționează în primă instanță de către curtea de apel, calea de atac este recursul [art. 1000 alin. (4) CPC]. În ceea ce privește cererea de

asigurare a probelor, încheierea prin care aceasta este soluționată se poate ataca diferit în funcție de soluția pronunțată. Astfel, conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie și nu este supusă niciunei căi de atac, în timp ce încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor [art. 361 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece atât hotărârea judecătorească de admitere a cererii de sechestru asigurător, cât și cea de admitere a ordonanței președințiale și a cererii de asigurare a probelor sunt executorii. Astfel, conform art. 954 alin. (2) CPC, în ceea ce privește soluționarea cererii de sechestru asigurător, încheierea de admitere a cererii de asigurare este executorie, apoi, potrivit art. 997 alin. (2) CPC, ordonanța președințială este provizorie și executorie, iar conform art. 361 alin. (1) CPC, încheierea de admitere a cererii de asigurare a probelor este executorie.

| 237. Răspuns: A ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 361 alin. (2) CPC, încheierea de respingere poate fi atacată separat numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în ipoteza în care cererea de repunere pe rol a cauzei este admisă, judecata va continua, astfel încât aceasta nu ar putea fi atacată pe toată durata suspendării (acest incident încetând odată cu repunerea pe rol a cauzei). În acest sens sunt și dispozițiile art. 414 alin. (2) CPC, potrivit cărora recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea (iar nu admiterea, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns) cererii de repunere pe rol a procesului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea pronunțată în recurs de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin care se ia act de renunțarea la judecată este definitivă [art. 406 alin. (6) teza a II-a CPC], iar nu supusă recursului în termen de 30 de zile de la comunicare.

2.1. Apelul

| 238. Răspuns: B, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât decizia pronunțată în apel cu privire la un conflict de muncă este definitivă. Astfel, conform dispozițiilor art. 483 alin. (2) CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018), *nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile privind* [...] *conflictele de muncă și de asigurări sociale*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, hotărârea primei instanțe pronunțată asupra unei cereri în materie de expropriere fiind supusă numai apelului, potrivit prevederilor art. 483 alin. (2) CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Aspectul referitor la faptul că prin intermediul contestației la executare debitorul invocă lipsa caracterului cert, lichid și exigibil al creanței pe care creditorul o are împotriva sa înseamnă că aceasta este o veritabilă contestație la executare propriu-zisă, iar hotărârea prin care instanța se pronunță în primă instanță asupra acesteia este supusă doar căii de atac a apelului, potrivit dispozițiilor art. 718 alin. (1) CPC.

| 239. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece necompetența generală poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel. Astfel, conform art. 130 alin. (1) CPC, necompetența generală a instanțelor judecătorești poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, deși este reglementată de norme de ordine publică, perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel, limitare prevăzută expres de către legiuitor în cuprinsul art. 420 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, la fel ca și în cazul perimării, deși normele care o reglementează sunt de ordine publică, lipsa dovezii calității de reprezentant înaintea

primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac, în speță în fața instanței de apel, conform dispozițiilor art. 82 alin. (2) CPC.

| 240. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Grila are în vedere excepțiile procesuale care pot fi invocate direct în calea de atac a apelului, chiar dacă nu au fost invocate în fața primei instanțe. Ca regulă, excepțiile procesuale absolute pot fi invocate de oricare dintre părți, de procuror dacă participă la judecată sau de către instanță din oficiu, în orice moment procesual. Cu toate acestea, sunt și excepții absolute care pot fi invocate numai până la un anumit moment în cursul procesului, spre exemplu, excepția necompetenței materiale și teritoriale absolute, care, deși este de ordine publică/absolută [art. 129 alin. (1) pct. 2 și 3 CPC], poate fi invocată doar de către părți și de instanță până la primul termen de judecată în fața primei instanțe la care părțile sunt citate și pot pune concluzii [art. 130 alin. (2) CPC], excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, care, incidentă fiind în primă instanță, nu poate fi invocată pentru prima dată în apel [art. 82 alin. (2) CPC], excepția conexității, care poate fi invocată doar dacă pricinile sunt în primă instanță [art. 139 alin. (1) CPC], excepția litispendenței, care poate fi invocată doar în fața instanțelor de fond [prima instanță și instanța de apel – art. 138 alin. (2) CPC], excepția perimării, care, incidentă fiind în primă instanță, nu poate fi invocată pentru prima dată în apel [art. 420 alin. (3) CPC].

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului fiind o excepție de fond, absolută și peremptorie. Potrivit art. 40 alin. (1) CPC, dacă instanța constată lipsa calității procesuale active sau pasive, va respinge cererea ca fiind introdusă de o persoană fără calitate.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, deși este de ordine publică/absolută, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac [art. 82 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu fiind o excepție de fond, absolută [potrivit art. 57 alin. (3) CPC, lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a procesului], mixtă [conform art. 57 alin. (5) CPC, când instanța constată că actul de procedură a fost îndeplinit de o parte lipsită de capacitate de exercițiu, va acorda un termen pentru confirmarea lui, iar dacă actul nu este confirmat până la termenul acordat, se va dispune anularea lui].

| 241. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot formula pretenții noi, conform dispozițiilor art. 478 alin. (3) CPC.

Răspunsul de la litera B este corect, în apel putându-se explicita pretențiile care au fost cuprinse implicit în cererile sau apărările adresate primei instanțe, potrivit art. 478 alin. (4) CPC. **NB!** Prin ***Decizia nr. 28/2015*** (M. Of. nr. 772 din 16.10.2015), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că *explicitarea pretențiilor implicite în apel nu are semnificația modificării cadrului procesual sub aspectul obiectului judecății și a derogării de la dispozițiile alin. (1) și (3) ale aceluiași articol, dar presupune corecta lămurire a limitelor judecății în prima instanță*.

În apel se pot solicita dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe, conform art. 478 alin. (5) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 242. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Ipoteza are în vedere unul dintre cazurile de echipolență, când comunicarea actului de procedură, ca moment de la care începe să curgă termenul procedural, este înlocuită cu un alt act echivalent. Astfel, în situația în care hotărârea s-a comunicat odată cu încheierea de încuviințare a executării silite, termenul de apel sau, după caz, de recurs curge de la această comunicare, chiar dacă ea a avut un alt obiectiv [art. 468 alin. (2) și art. 485 alin. (1) teza a II-a CPC].

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite. Cazurile de echipolență sunt de strictă interpretare și nu pot fi extinse prin analogie. Prin urmare, împrejurarea că partea căreia nu i s-a comunicat hotărârea a introdus o cale de atac de retractare nu este de natură să determine începutul

cursului termenului de apel sau, după caz, de recurs; faptul că părții care a căzut parțial în pretenții i s-a comunicat cererea de apel formulată de adversar nu face să curgă împotriva acesteia termenul de apel, dacă nu i s-a comunicat valabil hotărârea instanței (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 383).

| 243. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât dispozițiile art. 478 alin. (5) CPC nu permit ca în fața instanței de apel să fie cerute dobânzi ivite după depunerea cererii de chemare în judecată și până la închiderea dezbaterilor la instanța de fond, echivalând cu o cerere nouă care nu poate fi formulată pentru prima dată în calea de atac. Dobânzile ar putea fi solicitate pentru prima dată în apel, conform textului legal, doar dacă au apărut după pronunțarea hotărârii primei instanțe.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 478 alin. (5) CPC, fiind permisă invocarea pentru prima dată în fața instanței de apel a compensației legale, aceasta constituind o apărare de fond.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât dispozițiile art. 73 alin. (2)-(3) CPC permit formularea cererii de chemare în garanție în fața primei instanțe (până la terminarea cercetării procesului, dacă este formulată de către reclamant sau intervenientul principal, în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă este formulată de către pârât). Chiar dacă partea adversă își dă acordul la formularea cererii de chemare în garanție, aceasta va fi respinsă ca inadmisibilă în fața acestei instanțe, față de dispozițiile art. 478 alin. (3) CPC, care interzic formularea unei cereri noi pentru prima dată în fața instanței de apel, în absența unei dispoziții exprese a legii în acest sens.

| 244. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Prin cererea formulată în apel, apelanta a schimbat cauza cererii de chemare în judecată, iar o astfel de cerere este inadmisibilă în apel, potrivit dispozițiilor art. 478 alin. (3) CPC. Astfel, este modificată cauza cererii de chemare în judecată dacă la prima instanță s-a pretins o anumită sumă de bani cu titlu de chirie pentru folosirea unui spațiu de depozitare, iar în apel se invocă despăgubiri pentru ocuparea fără drept a respectivului spațiu.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. A se vedea explicația dată la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Modificarea cererii de chemare în judecată poate avea loc cu acordul expres al părților după primul termen de judecată la care reclamantul este legal citat, dar în fața primei instanțe, iar nu și a instanței de apel. De asemenea, interdicția formulării de pretenții noi în apel este reglementată de norme de ordine publică, astfel încât excepțiile de la această interdicție trebuie să fie expres prevăzute de lege, iar părțile nu pot stabili prin voința lor alte situații în care, în apel, să se primească cereri (pretenții) noi, împotriva prescripțiilor art. 478 alin. (3) CPC (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 762).

| 245. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece motivarea mandatarului este greșită. Nu se punea problema că mandatul nu a încetat prin moartea celui care l-a dat, iar moștenitorii nu l-au revocat, ci trebuia invocat art. 82 alin. (2) CPC, care prevede că excepția lipsei dovezii calității de reprezentant înaintea primei instanțe nu poate fi invocată pentru prima oară în calea de atac. Apelanții invocă o lipsă a mandatului aferentă judecății în primă instanță ca motiv de apel, aspect nepermis de art. 82 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, hotărârea în primă instanță s-a pronunțat în raport cu o parte decedată, situație care ar fi impus aplicarea art. 412 alin. (1) pct. 1 CPC, ceea ce presupune rejudecarea cauzei, după admiterea apelului, cu introducerea moștenitorilor lui B.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece apelanții au interes în promovarea apelului, acțiunea fiind admisă, aceștia au pierdut procesul, astfel că se justifică folosul practic personal în a exercita calea de atac.

| 246. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Conform prevederilor art. 467 alin. (1) CPC, *partea care a renunțat expres la apel cu privire la o hotărâre nu mai are dreptul de a face apel principal*. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Potrivit dispozițiilor art. 467 alin. (2) CPC, partea care a executat parțial hotărârea de primă instanță, deși aceasta nu era susceptibilă de executare provizorie, nu mai are dreptul de a face apel principal cu privire la dispozițiile executate. Din analiza prevederii legale rezultă că partea *care execută de bunăvoie integral hotărârea de primă instanță*, deși aceasta nu era susceptibilă de executare provizorie, nu va mai avea dreptul de a face apel principal cu privire la sentința primei instanțe. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera C este corectă.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este greșită, întrucât, în ipoteza în care partea execută în mod voluntar hotărârea executorie de primă instanță, ea nu pierde dreptul de a exercita apel împotriva hotărârii, având în vedere că, în caz de neexecutare de bunăvoie, creditorul poate solicita punerea în executare a hotărârii executorii provizorii.

| 247. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată, reclamantul poate formula cerere de completare a hotărârii în condițiile art. 444 CPC, iar nu apel (principal sau provocat), întrucât exercitarea apelului pentru acest motiv atrage inadmisibilitatea căii de atac, conform art. 445 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Procurorul poate să exercite căile de atac împotriva hotărârilor ce au ca obiect apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege, chiar dacă nu a pornit acțiunea civilă, precum și atunci când a participat la judecată, în condițiile legii, conform art. 92 alin. (4) CPC. În legătură cu acest ultim aspect, menționăm că procurorul poate participa la judecată în orice proces civil, în oricare fază a acestuia, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor, potrivit art. 92 alin. (2) CPC.

Hotărârea prin care pârâtul a fost obligat la strămutarea hotarului este o hotărâre care nu este susceptibilă de executare provizorie conform dispozițiilor art. 449 alin. (2) CPC, ceea ce înseamnă că executarea de bunăvoie a hotărârii primei instanțe (aceasta nefiind executorie) echivalează cu o achiesare la hotărârea pronunțată în cauză, astfel încât pârâtul nu mai poate formula apel principal. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 248. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Există cazuri de echipolență (echivalență) expres și limitativ prevăzute de lege, în sensul că un alt act de procedură înlocuiește comunicarea hotărârii (moment de la care, de regulă, începe să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac a apelului), ca moment de la care începe să curgă termenul de apel.

Astfel, conform art. 468 alin. (2) CPC, termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii, chiar dacă aceasta a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 745).

Un al doilea caz de echipolență vizează situația în care o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, ipoteză în care aceasta se socotește comunicată la data depunerii cererii de apel [art. 468 alin. (3) CPC].

De asemenea, sunt aplicabile termenului de apel și cazurile generale de echipolență prevăzute de dispozițiile art. 184 alin. (2) CPC, potrivit cărora se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act, precum și atunci când partea a cerut comunicarea actului unei alte părți.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la explicațiile de mai sus, dacă hotărârea primei instanțe a fost comunicată odată cu încheierea de încuviințare a executării silite, termenul pentru declararea apelului începe să curgă de la această dată, conform art. 468 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicațiile de mai sus, aceasta fiind în concordanță cu prevederile art. 184 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cazurile de echipolență sunt de strictă interpretare și nu pot fi extinse și la alte împrejurări. Prin urmare, chiar dacă s-ar dovedi în fapt că partea a cunoscut hotărârea, aceasta nu echivalează cu o comunicare în vederea exercitării apelului (de exemplu, în ipoteza în care o parte a introdus o cerere de îndreptare a unei erori materiale din cuprinsul unei hotărâri de primă instanță, hotărâre care nu i-a fost comunicată, aceasta nu face

să înceapă curgerea termenului de apel, fiind necesară comunicarea – a se vedea, în acest sens, G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 746).

| 249. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în privința căilor de atac, art. 718 alin. (1) CPC stabilește, ca regulă generală, că hotărârea pronunțată cu privire la contestația la executare poate fi atacată numai cu apel. Atunci când este dată de instanța de executare, încheierea este supusă termenului de apel prevăzut de art. 651 alin. (4) CPC, respectiv 10 zile, care curge de la comunicare (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1287), iar nu 5 zile de la pronunțare, pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare, pentru partea lipsă, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit art. 469 alin. (1) teza I CPC, termenul de apel se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 468 alin. (4) CPC, conform cărora, pentru procuror, termenul de apel curge de la pronunțarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul de apel curge de la comunicarea hotărârii.

| 250. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Conform dispozițiilor art. 181 alin. (1) pct. 2 CPC, *când termenul se socotește pe zile, nu intră în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua când acesta se împlinește*. Prin urmare, termenul de 3 zile s-ar împlini sâmbătă, 24.07.2021, însă sâmbătă fiind zi nelucrătoare, iar potrivit art. 181 alin. (2) CPC, *când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul se prelungește până în prima zi lucrătoare care urmează*, ultima zi a termenului pentru exercitarea căii de atac a apelului va fi luni, 26.07.2021.

Prin urmare, varianta de răspuns corectă este cea de la litera B, cele de la literele A și C fiind greșite.

| 251. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât termenul de apel nu suspendă, în toate cazurile, executarea hotărârii de primă instanță. Astfel, dispozițiile art. 448 CPC prevăd situațiile în care o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță poate fi pusă în executare silită chiar dacă împotriva acesteia a fost exercitată calea de atac a apelului. De asemenea, termenul de apel nu suspendă executarea nici în cazul pronunțării în primă instanță a ordonanței președințiale [art. 997 alin. (2) teza a II-a CPC], al evacuării din imobilele folosite fără drept întemeiate pe dispozițiile procedurii speciale [art. 1045 alin. (1) CPC] etc.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În cazul cererilor pronunțate în primă instanță care se bucură de executare provizorie de drept, conform art. 448 CPC, termenul de apel nu are efect suspensiv de executare.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât, dacă hotărârea de primă instanță a fost dată cu executare provizorie judecătorească, termenul de apel nu suspendă executarea hotărârii, ci hotărârea judecătorească astfel pronunțată poate constitui titlu pentru începerea executării silite.

| 252. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 88 CPC, mandatul nu încetează prin moartea celui care l-a dat, ci dăinuie până la retragerea lui de către moștenitori, iar conform art. 87 alin. (2) CPC, avocatul care a reprezentat sau asistat partea la judecarea procesului poate, chiar fără mandat, să introducă orice cale de atac împotriva hotărârii pronunțate. Față de aceste dispoziții, rezultă că avocatul care l-a reprezentat sau asistat pe pârât în fața primei instanțe poate să introducă chiar fără mandat apel împotriva hotărârii primei instanțe și chiar dacă pârâtul a decedat între momentul pronunțării hotărârii primei instanțe și cel al expirării termenului pentru exercitarea căii de atac.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 469 alin. (1)-(2) CPC, termenul de apel se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel, caz în care se face din nou o singură comunicare a hotărârii, la cel din urmă domiciliu al părții, pe

numele moștenirii, *fără să se arate numele și calitatea fiecărui moștenitor*, termenul de apel începând din nou să curgă de la data acestei din urmă comunicări.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 469 alin. (3) CPC, apelul nu constituie prin el însuși un act de acceptare a moștenirii.

| 253. Răspuns: A *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în vederea repunerii în termen, partea are obligația de a îndeplini actul de procedură în cel mult 15 zile de la încetarea împiedicării, cerând totodată, repunerea sa în termen. În cazul exercitării căilor de atac, această durată este aceeași cu cea prevăzută pentru exercitarea căii de atac [art. 186 alin. (2) CPC]. Astfel, în cazul căilor de atac, cererea de repunere în termen se va depune într-un termen egal cu cel pentru calea de atac, respectiv 30 de zile, termen specific apelului, conform art. 468 alin. (1) CPC, care dispune că termenul de apel este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece cererea de repunere în termen trebuie formulată în scris. Astfel, conform dispozițiilor art. 148 alin. (1) CPC, orice cerere adresată instanțelor judecătorești (deci inclusiv cererea de repunere în termen) trebuie să fie formulată în scris.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât cererea de repunere în termenul de apel nu este soluționată de instanța a cărei hotărâre este atacată cu apel, ci de instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen [art. 186 alin. (3) CPC], deci de către instanța de apel.

| 254. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Apelul incident este apelul pe care îl formulează intimatul din apelul principal împotriva părții cu interese contrare, respectiv apelantul din apelul principal (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 731).

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, apelul incident putând fi formulat doar de către intimat, nu și de către apelantul principal, aspect care rezultă din art. 472 alin. (1) CPC, care prevede că *„intimatul este în drept"*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, apelul incident exercitându-se după împlinirea termenului de apel, însă trebuie depus de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal [art. 474 alin. (1) CPC], adică în termen de 10 zile de la comunicarea cererii de apel principal [art. 471[1] alin. (4) CPC, introdus prin Legea nr. 310/2018], și nu până la primul termen de judecată în apelul principal.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, intimatul fiind în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris, în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe [art. 472 alin. (1) CPC].

| 255. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât apelul incident se depune de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal, conform prevederilor art. 474 alin. (1) CPC.

Apelul incident are caracter *accesoriu* în raport cu apelul principal, în sensul că soarta sa depinde de soluția pronunțată în apelul principal, ceea ce înseamnă că, dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este anulat ca tardiv, respins ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident rămâne fără efect, potrivit dispozițiilor art. 472 alin. (2) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Prin *Decizia nr. 14/2020* (M. Of. nr. 875 din 25.09.2020), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 (...) CPC, apelul (...) incident nu poate fi limitat la obiectul apelului (...) principal, ci poate viza orice alte soluții cuprinse în dispozitivul hotărârii atacate și/sau considerentele acesteia.*

| 256. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece apelul incident se formulează, conform prevederilor art. 472 alin. (1) CPC, *numai de către intimatul din apelul principal* și este îndreptat *împotriva părții cu interese contrare*, care are poziția de *apelant* în apelul principal. Așa fiind, rezultă că părțile cu aceleași interese nu pot formula apel incident una împotriva celeilalte (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 732), altfel spus, intimatul C, care a avut calitatea de pârât în primă instanță, nu poate formula apel incident împotriva celuilalt pârât.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 473 teza I CPC, în caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în scris apel împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces. Prin urmare, dacă reclamantul a introdus o cerere în pretenții împotriva a doi pârâți (în speță, B și C), pretinzând că aceștia au săvârșit o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, iar prima instanță admite cererea față de pârâtul B și o respinge față de C, pârâtul B, care a căzut în pretenții și care susține că nu el a săvârșit fapta ilicită, ci celălalt pârât, sau că au săvârșit-o împreună, are interes să declare apel principal atât împotriva reclamantului, cât și a pârâtului B. Nici reclamantul și nici pârâtul C nu au interes să declare apel principal și nici apelul incident reglementat de art. 472 CPC, fiind suficient să se apere împotriva apelantului B prin întâmpinare. Intimatul-reclamant A are însă interes să introducă apelul provocat prevăzut de art. 473 CPC împotriva intimatului-pârât C, pentru ca acesta din urmă să îi plătească suma pretinsă prin cererea de chemare în judecată, singur sau împreună cu apelantul-pârât B, în eventualitatea admiterii apelului principal (*idem*, p. 733).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicațiile de la varianta de răspuns de la litera B.

| 257. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Având în vedere că cererea de chemare în judecată formulată de reclamant a fost respinsă ca neîntemeiată de către instanță, înseamnă că pârâtul a câștigat procesul, acesta din urmă neavând interes în formularea apelului principal, întrucât nu urmărește schimbarea pe fond a soluției instanței. Cu toate acestea, dacă reclamantul formulează apel principal, pârâtul are interes în formularea unui apel incident, pentru ca, în ipoteza în care instanța de apel va admite apelul, să repună în discuție excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantului pe care prima instanță a respins-o ca neîntemeiată, solicitând instanței de apel admiterea acesteia, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca prescrisă. Astfel, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Dacă apelantul principal (iar nu pârâtul care formulează apel incident) își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident rămâne fără efect, conform dispozițiilor art. 472 alin. (2) CPC.

| 258. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Având în vedere că, potrivit enunțului grilei, apelul principal al reclamantului AA este respins de instanță ca tardiv formulat, apelul declarat de pârâtul BB va rămâne fără efect, conform dispozițiilor art. 472 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă. Ca efect al respingerii apelului principal ca tardiv formulat, apelul declarat de intervenientul accesoriu CC va fi socotit ca neavenit, conform dispozițiilor art. 67 alin. (4) CPC, în raport de care calea de atac exercitată de intervenientul accesoriu se socotește neavenită dacă partea pentru care a intervenit nu a exercitat calea de atac, a renunțat la calea de atac exercitată ori aceasta a fost anulată, perimată sau respinsă fără a fi cercetată în fond (respingerea ca tardiv formulat a apelului principal fiind inclusă în această ultimă ipoteză).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Indiferent de solicitarea pârâtului BB în apelul incident, astfel cum am arătat mai sus, dacă instanța respinge ca tardiv formulat apelul principal, apelul declarat de pârâtul BB va rămâne fără efect, conform art. 472 alin. (2) CPC.

| 259. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Prin apelul incident, în principiu, intimatul-pârât BB poate solicita reformarea hotărârii atacate în aceleași limite în care ar fi putut să o facă dacă ar fi declarat apel principal împotriva hotărârii primei instanțe (deci criticând soluția dată capătului principal de cerere). Astfel, prin apelul incident, *intimatul poate tinde la reformarea hotărârii atacate și cu privire la părți ale hotărârii care nu sunt vizate de apelul principal*, în măsura în care intimatul ar fi avut interes să declare apel împotriva acestei părți a hotărârii pe calea unui apel principal (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 733, nota 1). Prin *Decizia nr. 14/2020* (M. Of. nr. 875 din 25.09.2020), ICCJ,

Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 472 (...) CPC, apelul (...) incident nu poate fi limitat la obiectul apelului (...) principal, ci poate viza orice alte soluții cuprinse în dispozitivul hotărârii atacate și/sau considerentele acesteia.*

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Apelul provocat se formulează în caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul fiind în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în scris apel împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces, conform prevederilor art. 473 CPC, niciuna dintre ipotezele mai sus menționate nefiind incidentă în speță, astfel încât pârâtul BB să justifice interes în formularea unui apel provocat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Pârâtul BB poate formula apel incident (a se vedea explicația de la varianta de la litera A), însă, dacă apelul principal al apelantului-reclamant AA va fi anulat ca netimbrat, conform dispozițiilor art. 472 alin. (2) CPC, apelul incident rămâne fără efect.

260. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, potrivit art. 476 alin. (1) CPC, apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, efectul devolutiv al apelului constând în posibilitatea pe care o au părțile de a supune judecării în apel litigiul dintre ele în ansamblul său, cu toate problemele de fapt și de drept ce au fost ridicate în primă instanță. Cu toate acestea, în mod excepțional, apelul poate să nu aibă efect devolutiv, deci să nu se solicite judecata în fond sau rejudecarea, și anume atunci când, prin cererea de exercitare a căii de atac, se solicită anularea hotărârii de primă instanță și respingerea ori anularea cererii de chemare în judecată ca urmare a invocării unei excepții (de exemplu, prin cererea de apel se invocă prescripția dreptului de a obține condamnarea pârâtului, autoritatea de lucru judecat, lipsa plângerii prealabile într-un litigiu de contencios administrativ, inadmisibilitatea cererii în constatare etc.) sau trimiterea dosarului la instanța competentă, conform art. 476 alin. (3) CPC (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 755).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în apel putând fi invocată compensația legală, conform art. 478 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece principiul *non reformatio in peius* nu este de ordine publică, apelantul având posibilitatea de a renunța la aplicarea lui, însă, așa cum rezultă din dispozițiile art. 481 CPC, consimțământul privind renunțarea la aplicarea principiului *non reformatio in peius* trebuie să fie expres și neechivoc. De asemenea, conform art. 481 teza finală CPC, situația părții se poate agrava în propria cale de atac în cazurile anume prevăzute de lege. Constituie un astfel de caz prevederile art. 432 teza a II-a CPC, potrivit cărora, ca efect al admiterii excepției autorității de lucru judecat, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată (*ibidem*).

261. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Din coroborarea dispozițiilor art. 470 alin. (3) și ale art. 476 alin. (2) CPC rezultă că cererea de apel trebuie să cuprindă, printre altele, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul (sub sancțiunea decăderii), iar în ipoteza în care apelul nu se motivează ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanța de apel se va pronunța, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă, variantele de la literele B și C fiind greșite.

262. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, chiar dacă repunerea în situația anterioară este un efect al nulității, aceasta trebuie solicitată de către reclamant prin cererea de chemare în judecată sau în condițiile art. 204 CPC, în virtutea principiului disponibilității. Dacă nu a fost formulată în condițiile de mai sus, iar cererea de chemare în judecată având ca obiect anularea unui contract se admite, repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului prin restituirea prestațiilor executate se poate solicita pe calea unei cereri separate. O astfel de cerere nu ar putea fi formulată pentru prima dată în fața instanței de apel, deoarece dispozițiile art. 478 alin. (3) CPC interzic formularea unei cereri noi pentru prima dată în fața instanței de apel, în absența unei dispoziții exprese a legii în acest sens.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât dispozițiile art. 478 alin. (3) CPC interzic formularea de cereri noi în fața instanței de apel. Or, obligarea pârâtului la plata contravalorii fructelor culese de pe teren, în perioada soluționării cauzei în primă instanță a cererii având ca obiect revendicarea, constituie o cerere nouă care, după calea procedurală aleasă de parte, este o cerere accesorie, ce nu poate fi formulată pentru prima dată în fața instanței care soluționează calea de atac a apelului.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă. Cererea posesorie (prin care se apără posesia ca stare de fapt), la fel ca și cererea petitorie (prin care se apără dreptul de proprietate sau alt drept real imobiliar), este o acțiune în realizare, iar transformarea unei cereri petitorii într-una posesorie nu poate fi formulată pentru prima dată în fața instanței de apel, ci doar în condițiile art. 204 CPC referitoare la modificarea cererii de chemare în judecată.

263. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea prin care se solicită repunerea părților în situația anterioară, în raport de ipoteza dată în varianta de răspuns, este o cerere accesorie; această cerere are caracter de cerere nouă în apel, astfel încât devin incidente dispozițiile art. 478 alin. (3) CPC, fiind inadmisibilă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (1) CPC, *instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.* Prin urmare, devoluțiunea se întinde și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată, ceea ce înseamnă că, și în situația în care apelantul critică numai o problemă dezlegată prin hotărârea primei instanțe, dacă de aceasta depinde și soluția dată unei alte probleme, devoluțiunea se va întinde și cu privire la problema dependentă de cea expres criticată (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 757). Astfel, cererea de plată a dobânzii este o cerere accesorie cererii principale, așa încât, dacă apelantul-pârât critică soluția instanței susținând inexistența debitului principal, apelul se va extinde și asupra obligării sale la plata dobânzii, având în vedere că, în ipoteza contrară (deci dacă s-ar putea apela hotărârea doar asupra debitului principal), hotărârea primei instanțe ar rămâne definitivă cu privire la plata accesoriilor, chiar dacă în apel instanța ar schimba soluția primei instanțe în sensul respingerii cererii de chemare în judecată; or, debitorul nu poate datora dobânzi pentru o creanță inexistentă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Dacă în fața primei instanțe reclamantul revendică un bun în calitate de moștenitor, el nu poate invoca în apel faptul că a dobândit bunul în calitate de cumpărător, întrucât aceasta constituie o situație care duce la schimbarea calității procesuale a părților direct în calea de atac a apelului, încălcându-se astfel dispozițiile art. 478 alin. (3) CPC.

264. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu instituția repunerii în termen este incidentă, nefiind în prezența unei comunicări legale a hotărârii judecătorești, aceasta fiind comunicată la o altă adresă decât cea indicată de către reclamantă. Pentru a se justifica repunerea în termen, este necesar ca hotărârea să fie comunicată în mod legal, iar partea, din motive temeinic justificate, să nu fi putut exercita în termen calea de atac, conform art. 186 CPC. Prin urmare, pentru reclamantă termenul de apel a început să curgă la momentul la care i s-a comunicat, sub semnătură, copie după sentință, respectiv 22.06.2017. Astfel, conform art. 184 alin. (2) CPC (care reglementează unul dintre cazurile de echipolență), se consideră că actul a fost comunicat părții și în cazul în care aceasta a primit sub semnătură copie de pe act.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicațiile de la varianta de răspuns de la litera A și având în vedere că cele 30 de zile pentru declararea căii de atac a apelului încep să curgă de la data de 22.06.2017, apelul înregistrat pe rolul instanței la 27.06.2017 fiind formulat în termen.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, fiind supuse recursului orice cereri evaluabile în bani, indiferent de cuantumul acestora, în măsura în care se încadrează în unul dintre motivele de recurs prevăzute de legiuitor în cuprinsul art. 488 alin. (1) CPC. Însă, pentru ca recursul să poată

fi exercitat, este necesar ca anterior partea să fi atacat hotărârea prin intermediul căii de atac a apelului, neexistând niciun element în conținutul speței care să conducă la ideea că ne aflăm în vreo ipoteză în care această cale de atac să fie suprimată.

NB! Prin Legea nr. 310/2018, alin. (2) al art. 483 CPC a fost modificat, prevăzându-se că *nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-j^3), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile pronunțate în materia protecției consumatorilor, a asigurărilor, precum și în cele ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. De asemenea nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului*. Astfel, printre modificările aduse, raportat la textul variantei de răspuns, legiuitorul a renunțat la sintagma „în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv", ca urmare a *Deciziei CCR nr. 369/2017* (M. Of. nr. 582 din 20.07.2017), prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv", cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională.

2.2. Recursul

265. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, spre deosebire de apel, care este cale de atac suspensivă de executare, ca regulă, recursul este nesuspensiv, și nu cum se menționează eronat în varianta de răspuns, și anume că, în toate cazurile, recursul suspendă de drept executarea hotărârii atacate. Prin excepție, recursul poate suspenda hotărârea atacată în condițiile art. 484 alin. (1) CPC, conform căruia recursul suspendă de drept executarea hotărârii în cauzele privitoare la desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 488 alin. (1) CPC, care reglementează motivele de recurs și stabilesc că recursul se poate cere numai pentru motive de nelegalitate.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, potrivit art. 492 CPC, în instanța de recurs neputându-se administra noi probe, cu excepția înscrisurilor noi, variantă conformă textului legal evocat.

266. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Prin raportare la dispozițiile art. 497-498 CPC, în cazul în care competența de soluționare a recursului aparține tribunalului sau curții de apel și s-a casat hotărârea atacată, ca regulă, rejudecarea procesului în fond se va face de către instanța de recurs; cu toate acestea, tribunalele și curțile de apel vor casa cu trimitere, o singură dată în cursul procesului, în cazul în care instanța a cărei hotărâre este atacată cu recurs a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului sau judecata s-a făcut în lipsa părții care a fost nelegal citată, atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterea fondului. Folosirea adverbului „întotdeauna" în cuprinsul variantei de răspuns determină ca aceasta să fie incorectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În situația în care instanța care a pronunțat hotărârea recurată nu era competentă, se va casa cu trimitere spre rejudecare la instanța competentă sau la un alt organ cu activitate jurisdicțională competent potrivit legii, iar nu la instanța a cărei hotărâre este atacată cu recurs.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 497 teza finală CPC, în cazul în care Înalta Curte de Casație și Justiție a casat hotărârea recurată pentru că instanța a cărei hotărâre a fost atacată a depășit atribuțiile puterii judecătorești sau când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat, cererea se respinge ca inadmisibilă.

267. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, contestația în anulare pentru acest motiv urmând a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât motivul de contestație prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC se aplică în ipoteza în care instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale și, deși a fost invocată

excepția (de recuzare), instanța de recurs/apel a omis să se pronunțe asupra acesteia, și atunci când instanța a respins excepția.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 49 alin. (2) CPC, conform căruia formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății. Însă pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea cererii de recuzare. Prin Decizia nr. 14/2021 (M. Of. nr. 907 din 22.09.2021), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 49 alin. (2) CPC, formularea unei cereri de recuzare, înainte sau după începerea oricăror dezbateri, nu împiedică efectuarea actelor de procedură în continuarea judecății, nici dezbaterea în fond a procesului, ci doar pronunțarea hotărârii, până la soluționarea cererii de recuzare*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (1) și (1^1) CPC, încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri. Prin urmare, față de datele enunțului, având în vedere că cererea de recuzare vizează o situație de incompatibilitate a judecătorului din recurs, încheierea prin care s-a respins recuzarea nu mai poate fi atacată odată cu fondul, hotărârea pe fond fiind definitivă, ci poate fi atacată doar cu recurs în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii pronunțate de către instanța de recurs (hotărârea finală, prin care instanța se dezinvestește).

268. Răspuns: B ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât hotărârea din ipoteza dată *este supusă numai apelului*, conform prevederilor art. 78 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 132 alin. (4) CPC, conform căreia, dacă instanța se declară necompetentă și respinge cererea ca inadmisibilă întrucât este de competența unui organ fără activitate jurisdicțională sau ca nefiind de competența instanțelor române, hotărârea este *supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară*.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea prin care prima instanță a respins, pentru lipsa calității procesuale active, cererea de chemare în judecată având ca obiect grănițuirea este supusă *numai* apelului, conform art. 483 alin. (2) CPC, în raport de care nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-j^3), deci inclusiv cererile având ca obiect grănițuirea [art. 94 pct. 1 lit. f) CPC]. Chiar dacă soluția a fost pronunțată în temeiul unei excepții procesuale cu efect peremptoriu, aceasta nu este în măsură a influența calea de atac, rămânând în continuare aplicabile dispozițiile art. 483 alin. (2) raportate la art. 94 pct. 1 lit. f) CPC.

269. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât încheierea de respingere a cererii de repunere pe rol a cauzei, după suspendare, conform art. 414 alin. (2) CPC, poate fi atacată cu recurs. În acest sens este și *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 175 din 10.03.2017), pronunțată de ICCJ, Completul RIL, care, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 414 alin. (1) teza I CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata, precum și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere faptul că hotărârea prin care instanța constată perimarea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțarea acesteia, conform prevederilor art. 421 alin. (2) CPC. Chiar dacă varianta de răspuns se referă la procedura specială a divorțului, având în vedere că aceasta nu conține dispoziții speciale referitoare la perimare, urmează a fi aplicate dispozițiile dreptului comun în materie, respectiv textul art. 421 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât încheierea de admitere a cererii de suspendare provizorie a executării hotărârii primei instanțe, cerere formulată la instanța de apel pe calea procedurii ordonanței președințiale, înainte de sosirea dosarului, nu este supusă niciunei căi de atac. Astfel, prin Decizia *nr. 8/2015* (M. Of. nr. 539 din 20.07.2015), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 997 și urm. și art. 719 alin. (7) CPC, a stabilit

că *cererea de suspendare provizorie se judecă de un complet format din doi judecători, iar instanţa se pronunţă asupra cererii prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.*

| 270. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Întrebarea vizează admisibilitatea căii de atac a recursului împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea judecăţii şi a celei prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei.

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât, conform art. 414 alin. (1) CPC, *asupra suspendării judecării procesului instanţa se va pronunţa prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanţa ierarhic superioară. Când suspendarea a fost dispusă de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, hotărârea este definitivă*. Totodată, prin *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 175 din 10.03.2017), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 414 alin. (1) teza I CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost suspendată judecata, precum şi împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunţată de instanţă într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă*. Prin urmare, calea de atac a recursului formulată împotriva încheierii prin care instanţa a dispus suspendarea judecăţii cauzei este admisibil indiferent dacă hotărârea asupra fondului este sau nu definitivă, concluzie ce este în contradicţie cu varianta de răspuns, în care se menţionează că recursul ar fi inadmisibil dacă hotărârea ce urmează a se pronunţa pe fondul cauzei este definitivă, cu excepţia celei pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere că, în ipoteza în care suspendarea este pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, hotărârea este definitivă. Prin urmare, recursul declarat împotriva acesteia se va respinge ca inadmisibil.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în considerarea aceleiaşi *Decizii nr. 2/2017* pronunţate de ICCJ, Completul RIL, *recursul formulat împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei fiind admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunţată de instanţă într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă*, cu excepţia celei pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, care este definitivă, prin urmare, recursul formulat împotriva acesteia fiind respins ca inadmisibil.

| 271. Răspuns: A, C *(admitere INM şi în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 483 alin. (2) CPC, *nu sunt supuse recursului hotărârile pronunţate în (...) materie de expropriere*, în acest caz hotărârea rămânând definitivă în instanţa de apel.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât nu sunt supuse recursului cererile în grăniţuire, indiferent de valoare, conform art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. f) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, potrivit art. 483 alin. (2) CPC, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunţate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-j[3]) CPC, cererile posesorii fiind prevăzute în cuprinsul art. 94 pct. 1 lit. g) CPC.

| 272. Răspuns: B, C *(admitere INM şi în magistratură, 2022)*

Nu se poate exercita calea de atac a recursului împotriva unei hotărâri date în apel ce priveşte o cerere care are ca obiect grăniţuire, întrucât textul art. 483 alin. (2) CPC exceptează de la această cale de atac hotărârile pronunţate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-j[3]) [cererea având ca obiect grăniţuirea fiind reglementată în cuprinsul lit. f)]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greşită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, hotărârea pronunţată ca urmare a renunţării la dreptul pretins fiind supusă recursului la instanţa superioară, iar când acest act de dispoziţie are loc în faţa unei secţii a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, recursul se va soluţiona de Completul de 5 judecători al acestei instanţe, conform art. 410 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă. Asupra suspendării judecării procesului instanţa se va pronunţa prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat, la instanţa ierarhic superioară, iar atunci când suspendarea a fost dispusă de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, hotărârea este definitivă, conform art. 414 alin. (1) CPC. Totodată, prin *Decizia nr. 2/2017* (M. Of. nr. 175 din 10.03.2017), ICCJ, Completul RIL, în interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 414 alin. (1) teza I CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva încheierii prin care a fost*

suspendată judecata, precum şi împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunţată de instanţă într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

| 273. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, termenul pentru exercitarea căii de atac împotriva hotărârii prin care instanţa a constatat perimarea fiind de 5 zile de la pronunţare, conform art. 421 alin. (2) CPC, iar nu 5 zile de la comunicare, astfel cum în mod eronat se menţionează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât şi termenul de recurs, la fel ca şi termenul de apel, se întrerupe şi prin moartea mandatarului căruia i s-a făcut comunicarea, caz în care se va face o nouă comunicare părţii, la domiciliul ei, iar termenul de apel/recurs va începe să curgă din nou de la această dată, aspect ce rezultă din cuprinsul art. 485 alin. (1) CPC, în care se menţionează că dispoziţiile art. 469 CPC (care reglementează întreruperea termenului de apel) se aplică în mod corespunzător şi termenului de recurs.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, aceasta redând dispoziţiile art. 485 alin. (2) CPC, conform cărora, dacă intimatul nu a invocat prin întâmpinare sau din dosar nu reiese că recursul a fost depus peste termen, el se va socoti în termen.

| 274. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Motivul de recurs prevăzut de dispoziţiile art. 488 alin. (1) pct. 1 CPC se referă la faptul că instanţa nu a fost alcătuită potrivit dispoziţiilor legale, adică cu încălcarea dispoziţiilor legale privind compunerea şi constituirea instanţei. Instanţa este greşit alcătuită, în primul rând, atunci când numărul de judecători este necorespunzător, fie din cauza faptului că la judecată au participat mai puţini judecători decât prevede legea, fie că au participat mai mulţi, fie atunci când la judecată a participat un judecător incompatibil sau instanţa nu a fost constituită şi cu participarea procurorului sau a asistenţilor judiciari, atunci când legea prevede obligativitatea participării acestora (pentru detalii, a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 798).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, incompatibilitatea, indiferent de ipoteza invocată, constituie motiv de recurs, însă diferă modalitatea de invocare. Astfel, dacă motivul de incompatibilitate este unul absolut (art. 41 CPC), acesta poate fi invocat în orice stare a pricinii, deci *şi în recurs*, în măsura în care partea nu a avut posibilitatea invocării acestuia în apel sau, deşi a fost invocat în termen, a fost respins sau instanţa a omis să se pronunţe asupra sa, conform art. 488 alin. (2) CPC. Dacă motivul de incompatibilitate este însă unul relativ (art. 42 CPC), faţă de dispoziţiile art. 44 CPC, care impun ca motivul de recuzare să fie invocat înainte de începerea oricărei dezbateri, iar când acesta s-a ivit ori a fost cunoscut de parte doar după începerea dezbaterilor, de îndată ce îi este cunoscut, motivul referitor la incompatibilitatea relativă a judecătorului de fond va putea fi invocat în faţa instanţei de recurs numai de partea care a formulat o cerere de recuzare în termen în faţa instanţei de fond, dar aceasta a fost respinsă sau instanţa de fond a omis să se pronunţe asupra ei, potrivit art. 488 alin. (2) CPC, astfel încât cel recuzat a participat la soluţionarea pricinii.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât dispoziţiile referitoare la incompatibilitatea judecătorului se aplică, în măsura compatibilităţii, şi procurorilor, magistraţilor-asistenţi, asistenţilor judiciari şi grefierilor, conform art. 54 CPC. Prin urmare, dacă incompatibilitatea judecătorului poate constitui motiv de recurs, şi incompatibilitatea grefierului poate constitui un astfel de motiv.

| 275. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, dacă revizuirea a fost soluţionată de una dintre secţiile Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, recursul este de competenţa Completului de 5 judecători, potrivit dispoziţiilor art. 513 alin. (6) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, încheierea prin care se soluţionează cererea în materie necontencioasă pronunţată de un complet al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie fiind definitivă, potrivit dispoziţiilor art. 534 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită; astfel, dacă renunţarea la judecată a avut loc în faţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, hotărârea este definitivă [art. 406 alin. (6) teza a II-a CPC], iar nu supusă recursului, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns.

2.3. Contestaţia în anulare

276. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece hotărârea instanţei de recurs poate fi atacată cu contestaţie în anulare atunci când *hotărârea dată în recurs a fost pronunţată (...) cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanţei şi, deşi se invocase excepţia corespunzătoare, instanţa de recurs a omis să se pronunţe asupra acesteia* [art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC]. Prin urmare, motivul de contestaţie în anulare are în vedere ipoteza în care instanţa a omis să se pronunţe asupra excepţiei greşitei alcătuiri a instanţei, iar nu situaţia în care instanţa a respins-o, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece are în vedere ipoteza în care hotărârea definitivă este pronunţată de prima instanţă, or, pentru a se exercita contestaţia în anulare pentru motivul prevăzut la art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC (instanţa care a pronunţat hotărârea a fost necompetentă absolut sau au fost încălcate normele referitoare la alcătuirea instanţei), obiectul acesteia trebuie să îl constituie o hotărâre a instanţei de recurs sau a instanţei de apel, în măsura în care hotărârea nu poate fi atacată cu recurs [art. 503 alin. (3) CPC]. Or, în varianta de răspuns se menţionează că hotărârea împotriva căreia se exercită calea de atac a contestaţiei în anulare este o hotărâre definitivă pronunţată în primă instanţă.

NB! Prin *Decizia nr. 26/2019* (M. Of. nr. 755 din 17.09.2019), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că *situaţia în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de către judecătorul redactor, în timp ce, pentru ceilalţi membri, este semnată de către preşedintele completului sau de preşedintele instanţei, în condiţiile art. 426 alin. (4) CPC, nu se încadrează în ipoteza prevăzută de dispoziţiile art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 503 alin. (2) pct. 4 CPC, conform cărora hotărârea instanţei de recurs poate fi atacată cu contestaţie în anulare atunci când instanţa de recurs nu s-a pronunţat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.

277. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, pe de o parte, încheierea prin care soluţionarea unei cauze a fost declinată de la o secţie a unei instanţe către o altă secţie specializată a aceleiaşi instanţe nu este supusă niciunei căi de atac [art. 136 alin. (1) coroborat cu art. 132 alin. (3) CPC], iar, pe de altă parte, faţă de motivele contestaţiei în anulare prevăzute în cuprinsul art. 503 şi art. 504 CPC, încheierea de declinare nu ar putea forma obiect al niciunuia dintre acestea.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită. Hotărârea prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a luat act de renunţarea la judecata cererii de chemare în judecată în etapa procesuală a recursului este definitivă, conform art. 406 alin. (6) teza finală CPC. Prin urmare, o astfel de încheiere condiţionată de încadrarea sa în unul dintre motivele prevăzute în cuprinsul art. 503-504 CPC poate forma obiect al contestaţiei în anulare.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită. Conform dispoziţiilor art. 503 alin. (2) pct. 4 CPC, hotărârile instanţelor de recurs mai pot fi atacate cu contestaţie în anulare atunci când instanţa de recurs nu s-a pronunţat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză, iar potrivit art. 503 alin. (3) CPC (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018), dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanţelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs. Prin urmare, decizia instanţei de apel care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu recurs, atunci când instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra unuia dintre apelurile declarate în cauză, poate forma obiect al contestaţiei în anulare.

278. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece contestaţia în anulare poate fi formulată şi împotriva hotărârilor pronunţate în apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs, conform dispoziţiilor art. 503 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât revizuirea, ca regulă, este admisibilă doar dacă este exercitată împotriva hotărârilor judecătoreşti care sunt pronunţate asupra fondului sau care evocă fondul, nu însă şi contestaţia în anulare. Potrivit dispoziţiilor art. 503 alin. (1) CPC, contestaţia în anulare poate fi exercitată împotriva hotărârilor definitive, indiferent dacă acestea

evocă sau nu fondul, în măsura în care motivul invocat se încadrează între cele prevăzute limitativ de legiuitor în cuprinsul art. 503 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 504 alin. (3) CPC, o hotărâre împotriva căreia s-a exercitat contestaţia în anulare nu mai poate fi atacată de aceeaşi parte cu o nouă contestaţie în anulare, chiar dacă se invocă alte motive.

279. Răspuns: C *(admitere INM şi în magistratură, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece, pentru a fi admisibilă contestaţia în anulare pentru motivul prevăzut la art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC, dezlegarea dată recursului trebuie să fie rezultatul unei erori materiale, şi nu al unei erori de judecată, astfel cum în mod eronat se menţionează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât contestaţia în anulare este o cale de atac de retractare, ceea ce înseamnă că se introduce la instanţa a cărei hotărâre se atacă [art. 505 alin. (1) CPC], şi nu la instanţa ierarhic superioară instanţei care a pronunţat hotărârea care se atacă, astfel cum se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns, această din urmă instanţă fiind competentă să soluţioneze căile de atac de reformare (apelul şi recursul).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, conform art. 504 alin. (3) CPC, care prevede că o hotărâre împotriva căreia s-a exercitat contestaţia în anulare nu mai poate fi atacată de aceeaşi parte cu o nouă contestaţie în anulare, chiar dacă se invocă alte motive.

280. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Contestaţia în anulare generală este admisibilă dacă are ca obiect o hotărâre definitivă pronunţată într-o cauză în care contestatorul nu a fost legal citat şi nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata [art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC] şi partea nu a avut posibilitatea de a-l invoca pe calea apelului sau recursului [art. 504 alin. (1) CPC] ori, deşi motivul a fost invocat prin cererea de recurs, instanţa l-a respins pentru că avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul sau dacă recursul, fără vina părţii, a fost respins fără a fi cercetat în fond. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Contestaţia în anulare specială poate fi exercitată şi atunci când hotărârea dată în recurs a fost pronunţată de o instanţă necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanţei şi, deşi se invocase excepţia corespunzătoare, instanţa de recurs a omis să se pronunţe asupra acesteia, conform dispoziţiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC. Prin urmare, şi varianta de răspuns de la litera B este corectă.

NB! Situaţia în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de către judecătorul redactor, în timp ce pentru ceilalţi membri este semnată de către preşedintele completului sau de preşedintele instanţei, în condiţiile art. 426 alin. (4) CPC, nu se încadrează în ipoteza prevăzută de dispoziţiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din acelaşi cod, astfel cum a statuat ICCJ, Completul DCD, prin *Decizia nr. 26/2019* (M. Of. nr. 755 din 17.09.2019).

În ceea ce priveşte varianta de răspuns de la litera C, aceasta este greşită, întrucât motivul de contestaţie în anulare specială din cuprinsul art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC vizează existenţa unei erori materiale în pronunţarea hotărârii instanţei de recurs, aprecierea eronată a instanţei de recurs în sensul că recursul este inadmisibil, în realitate recursul fiind admisibil şi fondat, neputând constitui o eroare materială, ci o eroare de judecată, astfel încât contestaţia în anulare formulată pentru acest motiv este inadmisibilă.

281. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019; primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Variantele de răspuns de la literele A şi B sunt corecte, întrucât, în ipoteza în care contestaţia în anulare este formulată pentru motive diferite împotriva unor hotărâri diferite (însă pronunţate în acelaşi dosar), aceasta se introduce la instanţa a cărei hotărâre se atacă, iar în cazul în care se invocă motive care atrag competenţe diferite, nu operează prorogarea competenţei, conform art. 505 alin. (1)-(2) CPC. Prin urmare, faţă de datele speţei, contestaţia în anulare pentru motivul nelegalei citări a părţii la termenul la care a avut loc judecata apelului se soluţionează de către instanţa de apel, în timp ce contestaţia în anulare pe motiv că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale este de competenţa instanţei de recurs.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, prin raportare la cuprinsul art. 505 alin. (2) CPC, ale cărui dispoziții prevăd expres că, în cazul contestației pentru motive ce ar atrage competența unor instanțe diferite, nu operează prorogarea de competență. A se vedea, în completare, explicația dată la variantele de la literele A și B.

282. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 144 alin. (1) CPC, cererea de strămutare se judecă cu citarea părților, iar potrivit alin. (2), încheierea asupra strămutării se dă fără motivare și este definitivă, coroborat cu prevederile art. 503 alin. (1) CPC, care statuează în sensul că hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata. Prin urmare, în măsura în care contestatorul nu a fost legal citat și nici prezent la termenul la care a avut loc judecata cererii de strămutare, poate exercita contestația în anulare în condițiile art. 503 alin. (1) CPC, el neputând invoca acest motiv pe calea apelului sau recursului [condiție impusă de art. 504 alin. (1) CPC], întrucât hotărârea este definitivă.

Varianta de la litera B este greșită, prin raportare la art. 928 alin. (3) CPC, care prevede expres că, dacă unul dintre soți s-a recăsătorit, hotărârea definitivă prin care s-a desfăcut căsătoria nu este supusă contestației în anulare și revizuirii în ceea ce privește divorțul.

Varianta de la litera C este corectă, prin raportare la art. 503 alin. (1) CPC, astfel încât, în măsura în care există o hotărâre în revizuire pronunțată fără ca părțile să fie legal citate la judecata cererii și nici prezente (hotărârea fiind definitivă), poate fi exercitată contestația în anulare pentru acest motiv.

283. Răspuns: A (precizare în urma modificărilor aduse prin Legea nr. 310/2018) *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă și este concordantă cu art. 503 alin. (1) CPC, fiind în ipoteza unei contestații în anulare de drept comun, hotărârile definitive putând fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata.

La data concursului, varianta de răspuns de la litera B nu era corectă, deoarece se referea la contestația în anulare specială fundamentată pe dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 3 CPC. *În urma modificărilor aduse prin Legea nr. 310/2018, varianta de răspuns de la litera B ar putea fi corectă*, deoarece, spre deosebire de reglementarea anterioară, alin. (3) modificat dispune că *dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs*. Astfel, noua redactare a art. 503 alin. (3) CPC deschide posibilitatea formulării contestației în anulare speciale împotriva hotărârilor definitive pronunțate de instanțele de apel și pentru motivul prevăzut de art. 502 alin. (2) pct. 3 CPC. Acesta urmează a fi aplicat „în mod corespunzător", prin urmare, partea interesată va putea formula contestație în anulare împotriva deciziei definitive a instanței de apel în cazul în care aceasta, respingând apelul sau admițându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de apel invocate de apelant în termen (H. ŢIŢ, R. STANCIU, *op. cit.*, p. 110). Desigur, textul este aplicabil atunci când hotărârea instanței de apel este definitivă, însă varianta de răspuns nu menționează acest aspect.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece nu este respectată condiția specială impusă în cazul contestației în anulare de drept comun, condiție prevăzută de art. 504 alin. (1) CPC, conform căruia contestația în anulare este inadmisibilă dacă motivul prevăzut la art. 503 alin. (1) CPC putea fi invocat pe calea apelului sau a recursului.

284. Răspuns: A *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 503 alin. (3) CPC, conform căruia dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs, deci în cazul în care hotărârea judecătorească este supusă numai apelului.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, fiindcă depășirea termenului de motivare nu atrage sancțiunea decăderii, ci a nulității, așa cum prevede art. 506 alin. (2) CPC, conform căruia contestația se motivează în termenul de 15 zile prevăzut la alin. (1), sub sancțiunea nulității acesteia.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece vine în contradicție cu prevederile art. 132 alin. (3) CPC, în raport de care, în situația în care instanța se declară necompetentă, hotărârea

nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței judecătorești competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent. Deci, textul legal exclude exercitarea vreunei căi de atac ordinare sau extraordinare împotriva hotărârii de declinare a competenței.

285. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, condiția de admisibilitate fiind prevăzută de art. 504 alin. (2) CPC, conform căruia *contestația poate fi primită în cazul în care motivul referitor la faptul că nu a fost legal citat contestatorul și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata a fost invocat prin cererea de recurs, dar instanța l-a respins pentru că avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul sau dacă recursul, fără vina părții, a fost respins fără a fi cercetat în fond.*

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece termenul de exercitare a contestației în anulare este cel prevăzut de art. 506 alin. (1) CPC, respectiv 15 zile de la data comunicării hotărârii, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas definitivă, și nu termenul de contestație la executare prevăzut la art. 715 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 505 CPC, conform cărora contestația în anulare se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă, respectiv art. 508 alin. (1) CPC, în raport de care contestația în anulare se soluționează de urgență și cu precădere, potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată.

286. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece contestația în anulare împotriva hotărârii prin care s-a soluționat cererea de strămutare, pe motiv că partea nu a fost legal citată și nici prezentă la termenul când a fost judecată această cerere, este admisibilă în condițiile art. 503 alin. (1) raportat la art. 504 alin. (1) CPC. Astfel, cererea de strămutare, potrivit art. 144 alin. (1) CPC, se soluționează cu citarea părților, iar conform alin. (2) al aceluiași articol, hotărârea asupra strămutării este definitivă (iar nu nesupusă niciunei căi de atac, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), ceea ce înseamnă că împotriva sa poate fi formulată contestație în anulare sau revizuire, în măsura în care sunt incidentele motivele din cuprinsul art. 503, respectiv art. 509 CPC. Prin urmare, dacă la soluționarea cererii de strămutare partea nu a fost legal citată (citarea părților fiind obligatorie), având în vedere că împotriva acestei hotărâri nu poate fi exercitat apel sau recurs, hotărârea fiind definitivă, partea nelegal citată poate ataca hotărârea astfel pronunțată pe calea contestației în anulare, întemeiată pe dispozițiile art. art. 503 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, conform art. 505 *alin. (1)* CPC, competența de soluționare a contestației în anulare aparține instanței a cărei hotărâre se atacă, iar raportat la obiectul contestației, aceasta va fi soluționată de către instanța care a soluționat cererea de strămutare.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

287. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 503 alin. (2) pct. 3 CPC, contestația în anulare este admisibilă în situația în care instanța de recurs, respingând recursul sau admițându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen. Prin urmare, contestația în anulare este inadmisibilă dacă se invocă nepronunțarea instanței asupra unei excepții privitoare la recurs, precum tardivitatea, perimarea, inadmisibilitatea etc., deoarece în aceste cazuri este vorba despre omisiunea de a analiza anumite incidente referitoare la recurs, iar nu a motivelor de casare pe care se fondează calea de atac (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 858).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât vizează un caz în care contestația în anulare este admisibilă, conform art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC, soluția pronunțată în recurs fiind rezultatul unei erori materiale. Astfel cum s-a statuat în doctrină și în practica judiciară, constituie greșeală materială respingerea unui recurs ca tardiv în raport de data înregistrării la instanță, deși din plicul atașat la dosar rezultă că recursul a fost depus recomandat la oficiul poștal înăuntrul termenului de recurs (*idem*, p. 855).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 503 alin. (2) pct. 1 CPC, hotărârile instanțelor de recurs pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare

la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia, iar conform art. 503 alin. (3) CPC, dispoziția de mai sus se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs.

288. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC, se poate formula contestație în anulare specială în situația în care dezlegarea dată recursului (după caz, apelului, în situația în care hotărârea nu este supusă recursului) este rezultatul unei erori materiale. Acest motiv de contestație în anulare specială vizează greșeli de fapt, involuntare, iar nu greșeli de judecată, respectiv de apreciere a probelor, de interpretare a unor dispoziții legale sau de rezolvare a unui incident procedural (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 855). Prin urmare, varianta de răspuns este corectă, întrucât, pentru aplicarea art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC, dezlegarea dată recursului trebuie să fie rezultatul unei greșeli materiale, iar nu de judecată, astfel că aceasta din urmă nu poate constitui motiv pentru formularea contestației în anulare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă anterior introducerii contestației în anulare o altă parte a formulat o contestație în anulare împotriva aceleiași hotărâri, aceasta este admisibilă. Restricția impusă de dispozițiile art. 504 alin. (3) CPC vizează partea care a formulat inițial o contestație în anulare și care nu mai poate formula împotriva aceleiași hotărâri o altă contestație în anulare, chiar dacă s-ar invoca alte motive.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece contestația în anulare nu poate fi admisă, nefiind incidente motivele de la art. 503 alin. (2) pct. 3 și 4 CPC, conform cărora instanța de recurs, respingând recursul sau admițându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen sau instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză. În cazul în care instanța a omis să se pronunțe pe un capăt de cerere, se poate promova o cerere în completare (art. 444 CPC) sau revizuire [art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC].

289. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 508 alin. (3) CPC, dacă motivul de contestație este întemeiat, instanța va pronunța o singură hotărâre prin care va anula hotărârea atacată și va soluționa cauza. Dacă soluționarea cauzei la același termen nu este posibilă, instanța va pronunța o hotărâre de anulare a hotărârii atacate și va fixa termen în vederea soluționării cauzei printr-o nouă hotărâre, caz în care vor exista două hotărâri: cea de anulare a sentinței sau deciziei atacate cu contestația în anulare și cea asupra fondului sau, după caz, a recursului sau a apelului. Față de textul legal mai sus menționat, în caz de admitere a contestației în anulare pentru motivul referitor la nelegala citare a părții la termenul la care a avut loc judecata, se anulează hotărârea pronunțată în urma unei proceduri neregulate și se trece la judecata din nou a pricinii (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 868).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă s-a admis contestația în anulare specială pe motivul necompetenței absolute a instanței care a pronunțat hotărârea atacată, se va anula această hotărâre și se va pronunța o hotărâre de declinare a competenței în favoarea instanței competente sau a organului cu activitate jurisdicțională competent, potrivit legii. Dacă însă cererea este de competența unui organ al statului fără activitate jurisdicțională, atunci se va pronunța o hotărâre de respingere a cererii ca inadmisibilă, iar dacă se apreciază că este competent un organ de jurisdicție dintr-un alt stat, cererea va fi respinsă ca nefiind de competența instanțelor române (*ibidem*).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, atunci când s-a invocat motivul prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 2 CPC, în sensul că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale, prin admiterea contestației în anulare se anulează hotărârea pronunțată în recurs [sau în apel, potrivit art. 503 alin. (3) CPC], iar calea de atac se rejudecă (*ibidem*).

290. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece enunțul se referă la elementele de diferențiere a contestației în anulare față de revizuire, or, potrivit variantei de răspuns, în cazul ambelor căi extraordinare de atac întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 5 zile înainte de primul termen de judecată, conform art. 513 alin. (2), respectiv art. 508 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece și aceasta conține un element de asemănare între contestația în anulare și revizuire, iar nu de diferențiere. În ambele cazuri, atunci

când se invocă motive care atrag competențe diferite, nu operează prorogarea competenței, conform art. 510 alin. (3), respectiv art. 505 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 505 alin. (1) CPC, contestația în anulare se introduce (în toate cazurile) la instanța a cărei hotărâre se atacă, în timp ce revizuirea se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă în cazurile în care nu este exercitată pentru existența unor hotărâri potrivnice, ipoteză în care se va îndrepta la instanța mai mare în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, iar dacă una dintre instanțele de recurs este Înalta Curte de Casație și Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță [art. 510 alin. (2) CPC].

14. Revizuirea

291. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul cererii de revizuire întemeiate pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC, în sensul că instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut, aceasta poate fi formulată în termen de o lună de la data comunicării hotărârii a cărei revizuire se solicită [art. 511 alin. (1) pct. 1 CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, atunci când revizuirea se solicită pentru existența unor hotărâri definitive potrivnice [art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC], cererea de revizuire se va soluționa de către instanța mai mare în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, iar dacă una dintre instanțele de recurs la care se referă aceste dispoziții este Înalta Curte de Casație și Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță [art. 510 alin. (2) CPC]. Prin urmare, deși revizuirea pentru celelalte motive se soluționează de către instanța care a pronunțat hotărârea atacată [art. 510 alin. (1) CPC], există motivul prevăzut în cuprinsul art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC, care atrage competența unei alte instanțe decât cea menționată în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în situația în care cererea de revizuire este îndreptată împotriva unei hotărâri pronunțate în primă instanță, atunci aceasta va fi soluționată prin sentință, iar dacă este formulată împotriva unei hotărâri din apel sau recurs, prin decizie.

292. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Dacă instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere, partea interesată are mai multe posibilități, respectiv: a) să exercite calea de atac a revizuirii în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC; b) să formuleze cerere de completare a hotărârii potrivit art. 444 și urm. CPC; c) să formuleze o cerere principală (prin declanșarea unui nou litigiu) având ca obiect cererea asupra căreia instanța a omis să se pronunțe, neexistând autoritate de lucru judecat cu privire la cererea rămasă nesoluționată. Prin urmare, față de lipsa unei condiționări a legiuitorului, partea poate uza de oricare dintre cele trei posibilități pentru a obține o hotărâre asupra cererii rămase nesoluționată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, ca regulă, hotărârea prin care se soluționează cererea de revizuire este supusă căilor de atac prevăzute pentru hotărârea revizuită [art. 513 alin. (5) CPC], însă, atunci când cererea de revizuire este întemeiată pe existența a două hotărâri definitive potrivnice, hotărârea pronunțată este supusă recursului, conform prevederilor art. 513 alin. (6) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea de revizuire pe motiv că obiectul pricinii nu se află în ființă se poate exercita în termen de o lună de la cel din urmă act de executare, conform prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 2 CPC.

293. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC are în vedere ipotezele în care instanța, prin hotărârea pronunțată, s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau *nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut* ori a dat mai mult decât s-a cerut. Cea de-a doua ipoteză are în vedere situația în care instanța nu s-a pronunțat asupra unei pretenții exprimate prin cererea principală, incidentală sau accesorie, nu și când a omis să se pronunțe asupra unei excepții procesuale sau asupra cererii referitoare la acordarea unui nou termen pentru angajarea de către parte a unui avocat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. A se vedea explicația de la varianta de la litera A.

Reclamantul nu are interes să exercite cale de atac împotriva hotărârii primei instanțe, având în vedere că cererea sa de chemare în judecată a fost admisă de către instanță. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 294. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 472 alin. (2) CPC, dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, apelul incident rămâne fără efect. Prin urmare, având în vedere că instanța nu se va pronunța pe fondul apelului incident în situațiile în care apelul principal se respinge pentru motive ce nu presupun cercetarea fondului, intimatul-pârât BB nu ar putea formula o cerere de revizuire admisibilă împotriva deciziei X/2020, pe motiv că după darea hotărârii din apel s-au descoperit înscrisuri doveditoare și determinante, reținute de apelantul-reclamant AA, care ar fi apte să schimbe soluția pronunțată de Tribunalul Y., întrucât decizia X/2020 nu este o hotărâre pronunțată pe fond sau care evocă fondul, astfel cum impun dispozițiile art. 509 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Deși decizia X/2020 nu este pronunțată pe fond și nici nu evocă fondul, motivul de revizuire prevăzut în cuprinsul art. 509 alin. (1) pct. 3 CPC, referitor la faptul că un judecător, martor sau expert care a luat parte la judecată a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină, când aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză, poate fi exercitat și împotriva unei hotărâri care nu evocă fondul, conform dispozițiilor art. 509 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât greșeala de judecată nu constituie motiv pentru exercitarea contestației în anulare sau a revizuirii.

| 295. Răspuns: A *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, atât în cazul contestației în anulare, cât și al revizuirii, întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 5 zile înainte de primul termen de judecată [art. 508 alin. (2) teza I și art. 513 alin. (2) teza I CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Atât în cazul revizuirii, cât și al contestației în anulare, dacă se invocă motive care atrag competențe diferite, nu operează prorogarea de competență [art. 505 alin. (2) și art. 510 alin. (3) CPC]. Prin urmare, acesta constituie un element de asemănare între cele două căi de atac, iar nu de diferențiere.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Termenul de revizuire, într-adevăr, curge de la momente diferite, în funcție de motivul invocat, conform art. 511 CPC, însă contestația în anulare poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas definitivă, potrivit art. 506 alin. (1) CPC, indiferent de motivul invocat. Prin urmare, în cazul celor două căi extraordinare de atac, termenul de exercitare și momentul de la care acesta curge constituie un motiv de diferențiere, iar nu de asemănare, întrucât, în cazul contestației în anulare, acesta este același, indiferent de motivul invocat, în timp ce, în cazul revizuirii, acesta curge diferit, în funcție de motiv.

| 296. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât termenul de exercitare a revizuirii curge de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri (iar nu a primei hotărâri), atunci când revizuirea se exercită pentru existența unor hotărâri definitive potrivnice [art. 511 alin. (1) pct. 8 CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Termenul de exercitare a revizuirii curge de la data comunicării hotărârii, iar nu de la data pronunțării acesteia, în cazul în care revizuirea se exercită pentru motivul că instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut [art. 511 alin. (1) pct. 1 CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Atunci când calea de atac a revizuirii este exercitată pentru motivul prevăzut în cuprinsul art. 509 alin. (1) pct. 2 CPC (obiectul pricinii nu se află în ființă), termenul de o lună va curge de la cel din urmă act de executare [art. 511 alin. (1) pct. 2 CPC].

| 297. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

În cazul în care cererea de revizuire este întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC, în sensul că instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut, termenul de revizuire este

[illegible] și se calculează de la data comunicării hotărârii, conform art. 511 alin. (1) pct. 1 CPC. Prin [illegible], varianta de răspuns de la litera A este greșită.

[illegible] în care cererea de revizuire este întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 4 CPC, [illegible] că judecătorul care a pronunțat hotărârea a fost sancționat disciplinar definitiv pentru [illegible] funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, termenul de revizuire este de o lună și [illegible] din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea prin care a fost sancționat [illegible] definitiv judecătorul, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii [illegible] disciplinară, potrivit art. 511 alin. (1) pct. 4 CPC. Prin urmare, și varianta de răspuns [illegible] B este greșită.

[illegible] în care cererea de revizuire este întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 9 CPC, [illegible] că partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre [illegible] dintr-o împrejurare mai presus de voința sa, termenul de revizuire este de 15 zile și se [illegible] de la încetarea împiedicării, conform art. 511 alin. (2) CPC. Astfel, varianta de răspuns [illegible] C este corectă.

| 298. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC constituie o aplicare a principiului disponibilității, intrând sub incidența sa atât cererile [illegible], cât și cererile accesorii asupra cărora instanța s-a pronunțat, deși nu a fost investită în [illegible]. Revizuirea este admisibilă și în cazul în care capătul de cerere nesolicitat a fost respins, [illegible] este posibil ca partea să fie prejudiciată și atunci când instanța respinge o pretenție [illegible], cum este situația în care reclamantul revendică un imobil, iar instanța, respingându-i [illegible], stabilește și faptul că el nu are dreptul la fructele culese de posesor. Soluția se justifică pe [illegible] că art. 509 alin. (1) pct. 1 CPC nu face nicio distincție în funcție de modul în care s-a [illegible] pretenția nesolicitată (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 876).

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite. Revizuirea pe motiv că instanța s-a pronunțat asupra unui lucru care nu s-a cerut (*extra petita*) nu este admisibilă atunci când instanța [illegible] o greșeală de judecată. Intră în această categorie atât situația în care reclamantul și-a [illegible] cererea de chemare în judecată după primul termen de judecată la care a fost legal citat [illegible] pârâtul nu și-a exprimat în mod expres acordul la această modificare, instanța s-a pronunțat [illegible] capătului de cerere formulat peste termen, cât și situația când instanța de apel a primit și [illegible] o cerere nouă, inadmisibilă în apel (*ibidem*).

| 299. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât revizuirea, ca regulă, se soluționează de [illegible] instanța mai mare în grad față de cea care a dat prima hotărâre doar atunci când motivul căii [illegible] constituie existența unor hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad [illegible] grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri, conform art. 510 [illegible] (2) CPC. Pentru celelalte motive, revizuirea se soluționează de instanța a cărei hotărâre se [illegible], potrivit art. 510 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul în care revizuirea se cere pentru [illegible] unor hotărâri definitive potrivnice, aceasta, ca regulă, se soluționează de către instanța [illegible] a dat prima hotărâre. *Prin excepție*, dacă una dintre instanțele de recurs la care se referă aceste [illegible] este Înalta Curte de Casație și Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 510 alin. (3) CPC, în cazul în care se invocă motive care atrag competențe diferite, nu va opera prorogarea competenței.

| 300. Răspuns: B, C *(admitere INM, noiembrie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în cazul revizuirii întemeiate pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 5 CPC, hotărârea atacată trebuie să evoce fondul, condiție care nu este îndeplinită [illegible] recursul este respins ca nefondat. În doctrină s-a arătat că „în regulă generală, nu pot face [illegible] revizuirii hotărârile prin care nu se analizează sau nu se evocă fondul, cum ar fi: hotărârea de [illegible] a competenței; ordonanța președințială; regulatorul de competență; hotărârea de expedient; hotărârile prin care se respinge sau se anulează apelul în temeiul unei excepții procesuale; *hotărârile* [illegible] de recurs *prin care s-a respins recursul ca nefondat* (s.n.) sau ca tardiv, hotărârile prin

care s-a anulat recursul ca neregulat introdus, netimbrat ori **nemotivat, încheierea de strămutare** și hotărârile prin care s-a constatat perimarea recursului" (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 871-872).

Varianta de **răspuns** de la litera B este corectă, astfel, **revizuirea se poate formula** în termen de o lună din ziua în care s-au descoperit înscrisurile **ce se invocă, potrivit dispozițiilor** art. 511 alin. (1) pct. 5 coroborate cu cele ale art. 509 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât înscrisul **trebuie să fi existat** la momentul pronunțării hotărârii atacate cu revizuire și **să nu fi putut fi** înfățișat instanței **fie din cauza** faptului că a fost reținut de **partea** potrivnică, fie dintr-o **împrejurare mai presus de voința părții**.

| 301. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea **de revizuire se soluționează** potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea **atacată, conform art.** 503 alin. (1) CPC, deci poate fi judecată după regulile din primă instanță, **ale apelului sau, după caz, ale** recursului, în funcție de hotărârea atacată.

Varianta de răspuns de **la litera B este** greșită, **deoarece revizuirea se motivează** prin însăși cererea de declarare a căii de atac sau înăuntrul termenului de exercitare **a acesteia, sub sancțiunea** nulității, conform art. 511 alin. (4) CPC, nefiind aplicabile dispozițiile **art. 204 CPC care sunt incidente** în cazul judecății în primă instanță.

Varianta de răspuns de la litera **C este corectă. Întâmpinarea este obligatorie** și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile **înaintea primului termen de judecată, revizuentul urmând** să ia cunoștință de conținutul acesteia **de la dosarul cauzei, conform art. 513 alin.** (2) CPC.

| 302. Răspuns: B, C *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit art. 510 alin. (2) CPC, în cazul revizuirii întemeiate pe dispozițiile art. 509 **alin.** (1) pct. 8 CPC (pentru hotărâri potrivnice), cererea de revizuire se va îndrepta la instanța mai mare în grad față **de** instanța care a **dat prima hotărâre**, iar nu a doua hotărâre, cum în mod eronat se menționează **în** cuprinsul variantei **de răspuns**.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece motivul de revizuire pentru hotărâri potrivnice, prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC, poate fi exercitat chiar **dacă hotărârile** au fost pronunțate de instanțe diferite sau instanțe de același grad, **dacă prin pronunțarea** celei de-a doua hotărâri se încalcă autoritatea de lucru judecat a celei dintâi.

NB! Prin *Decizia nr. 17/2019* (M. Of. nr. 899 din 07.11.2019), ICCJ Completul **RIL**, **în interpretarea** și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 513 alin. (6) CPC, a stabilit că *recursul formulat împotriva hotărârii prin care a fost soluționată cererea de revizuire întemeiată pe motivul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 din același cod este admisibil, indiferent dacă hotărârea atacată cu revizuire are sau nu caracter definitiv*.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 513 alin. (4) CPC (astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 310/2018), conform cărora, dacă instanța admite cererea de revizuire, va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul **hotărârilor** definitive potrivnice, va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite **cauza spre rejudecare** atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat.

| 303. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în cazul revizuirii pentru hotărâri potrivnice, cererea se judecă de instanță mai mare în grad față de instanța care a dat a prima hotărâre, conform art. 510 alin. (2) CPC, iar nu a doua hotărâre, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, pentru ca revizuirea **să fie** admisibilă în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC, hotărârile trebuie să fie pronunțate în **dosare diferite. Astfel**, revizuirea nu **se poate** cere pentru contrarietate de hotărâri pronunțate **în același proces**, spre exemplu, dacă după casarea unei hotărâri, rejudecându-se fondul sau declarându-se un al doilea recurs (împotriva hotărârii date în fond după casare), **se revine asupra** soluției pronunțate în primul recurs (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 889).

Or, în varianta de răspuns, în mod eronat se menționează că revizuirea pentru **hotărâri** potrivnice nu poate fi cerută și în cazul în care hotărârile potrivnice au fost date de aceeași instanță, în dosare diferite, legiuitorul impunând tocmai ca **hotărârile** a căror revizuire se solicită să fie pronunțate în dosare diferite.

Varianta de răspuns de la **litera C este corectă, deoarece**, conform art. 509 alin. (2) CPC, pentru motivul de revizuire din cuprinsul **art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC nu este obligatoriu ca hotărârile** potrivnice să fi evocat fondul cauzei.

| 304. Răspuns: B *(admitere INM și în magistratură, 2018)*

Varianta de răspuns de la **litera A este greșită**, întrucât, în cazul revizuirii pentru hotărâri definitive potrivnice, aceasta poate fi exercitată chiar dacă hotărârile nu evocă fondul, potrivit dispozițiilor art. 509 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera **B este corectă**, în cazul revizuirii pentru hotărâri definitive potrivnice, termenul de exercitare **a acestei căi de atac** fiind de o lună de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, conform dispozițiilor art. **511 alin. (1) pct. 8 CPC**.

Varianta de răspuns de la litera C **este greșită**, întrucât cererea de revizuire **se** va îndrepta la instanța mai mare în grad față **de instanța care a dat prima hotărâre**, iar nu ultima hotărâre, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul **variantei** de răspuns. Dacă una dintre instanțele de recurs la care se referă aceste dispoziții este **Înalta Curte de Casație și Justiție**, cererea de revizuire **se va** judeca de această instanță, conform prevederilor art. **510 alin.** (2) CPC.

| 305. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)*

Varianta de răspuns **de la litera A** este corectă, **întrucât revizuirea pentru motivul existenței unor** hotărâri definitive potrivnice nu impune ca **cea** de-a **doua hotărâre a cărei revizuire** se solicită să evoce fondul cauzei, conform art. 509 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, **întrucât, conform art. 511 alin.** (1) pct. 8 CPC, în cazul revizuirii pentru hotărâri definitive **potrivnice**, termenul de **exercitare a revizuirii este de o lună**, iar nu de 30 de zile, cum în mod eronat se **menționează** în cuprinsul **variantei de răspuns**, și curge de la data rămânerii definitive a ultimei **hotărâri**.

Varianta de răspuns de la litera **C este corectă, deoarece, conform art.** 510 CPC, **cererea de** revizuire pentru motivul că există hotărâri definitive potrivnice se va îndrepta la instanța **mai mare** în grad față de instanța care a dat prima hotărâre, iar dacă una dintre instanțele de recurs **la care** se referă aceste dispoziții este **Înalta Curte de Casație și Justiție**, cererea de revizuire se **va judeca** de către această instanță.

| 306. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, **întrucât**, în cazul hotărârilor potrivnice, dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, **ea va** anula **hotărârea celei de-a doua instanțe**, iar nu hotărârea primei instanțe. Astfel, cea de-a **doua** hotărâre **este pronunțată cu încălcarea autorității** de lucru judecat a primei **hotărâri** [art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC].

Varianta de răspuns **de la litera B este** corectă. Competența de a soluționa **cererea de revizuire** întemeiată pe motivul că **instanța de recurs**, judecând cauza în fond, **s-a pronunțat asupra unor** lucruri care nu s-au cerut aparține instanței a cărei hotărâre se atacă, **în speță, Curții de Apel Oradea**.

Varianta de răspuns **de la litera C este** greșită. Atunci când cererea **de** revizuire **este întemeiată** pe motive care ar atrage **competența** unor instanțe diferite, nu operează prorogarea de competență [art. 510 alin. (3) CPC], astfel încât primul motiv de revizuire cerut pentru hotărâri **potrivnice** va fi soluționat de Tribunalul Bihor (aceasta fiind instanța superioară celei **care a pronunțat** prima hotărâre), conform art. 510 **alin.** (2) CPC, **respectiv de** Curtea de **Apel Oradea** motivul referitor la faptul că instanța de recurs, judecând **cauza în fond, s-a pronunțat** asupra unor lucruri care nu s-au cerut.

| 307. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Dacă **există** hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de **același grad** sau de grade diferite, care încalcă **autoritatea de** lucru judecat a primei **hotărâri, indiferent dacă** acestea **evocă** sau nu fondul, **partea** interesată are posibilitatea **de a exercita calea de atac a** revizuirii în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 CPC. **Dacă se admite revizuirea** pentru **acest motiv**, **se va anula** obligatoriu cea de-a doua hotărâre, întrucât **aceasta este cea care** încalcă autoritatea de lucru judecat. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este, de asemenea, corectă, întrucât hotărârea pronunțată în cererea de revizuire întemeiată pe existența a două hotărâri definitive potrivnice este supusă recursului, conform prevederilor art. 513 alin. (6) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. În ipoteza în care instanța constată încălcarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat, va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite cauza spre rejudecare, conform prevederilor art. 513 alin. (4) teza a II-a CPC.

| 308. Răspuns: B *(admitere în magistratură, mai 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece ipoteza cercetării aspectelor disciplinare pe cale incidentală nu este prevăzută de art. 509 alin. (1) pct. 4 CPC. Această ipoteză a analizării pe cale incidentală este menționată numai în cazul pct. 3 al art. 509 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la art. 509 alin. (1) pct. 4 CPC, conform căruia revizuirea unei hotărâri se poate exercita dacă un judecător a fost sancționat disciplinar definitiv pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, dacă aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece termenul de revizuire curge în condițiile art. 511 alin. (1) pct. 4 CPC pentru cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 4 din cod, și anume din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea prin care a fost sancționat disciplinar definitiv judecătorul, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii de sancționare disciplinară.

| 309. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform art. 511 alin. (1) pct. 3 teza I CPC, *termenul de revizuire de o lună se calculează din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea instanței penale de condamnare a (...) expertului (...), dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale*. Față de datele speței, data rămânerii definitive a hotărârii penale este 02.02.2015, partea interesată a luat cunoștință de aceasta la data de 01.05.2015, iar cererea de revizuire este formulată la 01.06.2015, fiind deci formulată în ultima zi, termenul de o lună pentru exercitarea căii de atac a revizuirii începând să curgă de la data la care partea interesată a luat cunoștință de hotărârea definitivă de condamnare. În ceea ce privește modalitatea de calcul al termenului de o lună, față de dispozițiile art. 181 alin. (1) pct. 3 CPC, atunci când termenul se socotește pe luni, el se împlinește în ziua corespunzătoare din ultima lună. Prin urmare, la data de 01.05.2015 a început să curgă termenul de o lună pentru exercitarea căii de atac a revizuirii pentru partea interesată, acesta împlinindu-se la data de 01.06.2015.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A. De asemenea, față de datele enunțului, nu sunt incidente prevederile art. 511 alin. (1) pct. 3 teza finală CPC, conform cărora, în lipsa unei hotărâri penale de condamnare (în speță, hotărârea de condamnare a expertului), termenul curge de la data când partea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora, întrucât expertul a fost condamnat prin hotărâre rămasă definitivă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A. De asemenea, în situația în care expertul este condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină, pentru ca revizuirea să fie admisibilă, este necesar ca hotărârea a cărei revizuire se solicită să evoce fondul [art. 509 alin. (2) CPC], această cerință fiind inaplicabilă doar în ipoteza în care cel condamnat a fost judecătorul cauzei.

| 310. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul în care prin hotărârea pronunțată instanța a acordat mai mult decât s-a cerut, termenul de exercitare a căii de atac a revizuirii este de o lună și curge de la comunicarea hotărârii, potrivit art. 511 alin. (1) pct. 1 CPC, iar conform art. 181 alin. (1) pct. 3 CPC, atunci când termenul se socotește pe luni, el se împlinește în ziua corespunzătoare din ultima lună, iar dacă ultima lună nu are zi corespunzătoare celei în care termenul a început să curgă, termenul se împlinește în ultima zi a acestei luni. Prin urmare, dacă termenul pentru exercitarea căii de atac a revizuirii pentru motivul că instanța a acordat mai mult decât ceea ce s-a cerut a început să curgă la data de 13.02.2015, revizuirea va putea fi formulată, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu vineri, 13.03.2015.

Așadar, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, iar varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 311. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Conform art. 513 alin. (5) CPC, hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită, text ce are în vedere calea de atac pe care legea o permite să fie exercitată împotriva hotărârii a cărei revizuire se cere, fără a prezenta interes dacă a fost exercitată sau nu (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 905).

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit acesteia, hotărârea pronunțată în revizuire exercitată împotriva unei hotărâri de primă instanță rămase definitivă prin neapelare nu poate fi atacată cu apel. Or, potrivit textului legal, hotărârea pronunțată în revizuire în această ipoteză este susceptibilă de calea de atac a apelului, întrucât și hotărârea împotriva căreia s-a exercitat revizuirea putea fi atacată cu apel, chiar dacă acesta nu a fost exercitat.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, în considerarea celor menționate mai sus, hotărârea pronunțată în revizuire împotriva unei hotărâri a instanței de apel care era susceptibilă de recurs, indiferent dacă recursul a fost exercitat sau nu, putând fi atacată pe calea recursului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 513 alin. (6) CPC, dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, calea de atac este recursul, iar pentru ipoteza în care revizuirea a fost soluționată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul este de competența Completului de 5 judecători. Or, în varianta de răspuns se menționează în mod greșit calea de atac a apelului pentru motivul referitor la existența unor hotărâri definitive potrivnice, pronunțate în revizuire, dacă hotărârea a cărei anulare se cere putea fi atacată cu apel, potrivit legii.

| 312. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, ca regulă, conform dispozițiilor art. 513 alin. (5) CPC, hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită, însă, dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, calea de atac este recursul [art. 513 alin. (6) teza I CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 513 alin. (5) CPC, astfel încât, dacă revizuirea are ca obiect o hotărâre pronunțată de instanța de apel pentru care nu este prevăzută calea de atac a recursului, atunci nici hotărârea pronunțată în revizuire nu va fi susceptibilă de recurs, fiind definitivă.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, calea de atac este recursul [art. 513 alin. (6) teza I CPC], chiar dacă revizuirea a fost soluționată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, caz în care recursul va fi de competența Completului de 5 judecători [art. 513 alin. (6) teza a II-a CPC].

§3. Recursul în interesul legii. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

| 313. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Conform dispozițiilor art. 518 CPC, decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (2) CPC, decizia se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în raport de prevederile art. 516 alin. (11) teza a II-a CPC, conform cărora soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului.

| 314. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune

de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată (art. 519 CPC).

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac [art. 520 alin. (1) CPC]. Or, în varianta de răspuns se menționează eronat că încheierea poate fi atacată odată cu fondul.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, față de dispozițiile art. 520 alin. (2) CPC, care prevăd că, prin încheierea prin care este sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât din conținutul enunțului și a variantei de răspuns rezultă că instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept poate suspenda cauze similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, până la soluționarea sesizării. Or, acestea într-adevăr pot fi suspendate până la soluționarea sesizării, conform art. 520 alin. (4) CPC, însă nu de către completul de judecată care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ci de către instanțele judecătorești pe rolul cărora se află.

| 315. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se dispune prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac, conform prevederilor art. 520 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, partea litigantă neavând această posibilitate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (1) CPC.

Asupra sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se pronunță prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării [art. 521 alin. (1) CPC], decizie care se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare și se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I [art. 521 alin. (2) raportat la art. 517 alin. (3) CPC]. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 316. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât sesizarea se judecă în cel mult 3 luni de la data învestirii, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (12) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Conform prevederilor art. 521 alin. (3) CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018), pentru instanța care a solicitat dezlegarea, decizia este obligatorie de la data pronunțării acesteia, în timp ce, pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (12) CPC, sesizarea se judecă fără citarea părților.

| 317. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Astfel, conform art. 521 alin. (4) coroborat cu art. 518 CPC, hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau *constatării neconstituționalității* dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie *de la data publicării* deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar pentru instanța care a solicitat dezlegarea *de la data pronunțării* deciziei (deci nu în toate situațiile de la data pronunțării, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), conform art. 521 alin. (3) CPC.

Și varianta de răspuns de la litera C este greșită, sesizarea judecându-se fără citarea părților, în cel mult *3 luni* de la data învestirii (nu 30 de zile), conform art. 520 alin. (12) CPC.

CAPITOLUL AL III-LEA. PROCEDURA NECONTENCIOASĂ JUDICIARĂ

| 1. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă cererea formulată în procedura necontencioasă, prin însuși cuprinsul ei ori prin obiecțiile ridicate de persoanele citate sau care intervin, prezintă caracter contencios, instanța o va respinge (art. 531 CPC), fără a avea posibilitatea de a-și declina competența în favoarea instanței competente potrivit procedurii contencioase, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea în materie necontencioasă se judecă în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune [art. 532 alin. (1) teza I CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritate de lucru judecat, conform art. 535 CPC. Prin această procedură nu se soluționează un litigiu, instanța având posibilitatea să revină asupra încheierii pronunțate, la cererea celui interesat, în măsura în care situația avută în vedere la momentul respectiv s-a schimbat (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 935).

| 2. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În cazul procedurii necontencioase, prin raportare la dispozițiile art. 529 alin. (1) CPC, instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată, putând cere părții lămuririle necesare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, ca regulă, cererea în materie necontencioasă se judecă în camera de consiliu, iar nu în ședință publică, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul răspunsului, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune, conform art. 532 alin. (1) CPC. Cererea se poate soluționa și fără citarea părților, o astfel de măsură fiind însă lăsată la aprecierea instanței.

Potrivit art. 534 alin. (4) CPC, apelul declarat împotriva încheierii pronunțate în materie necontencioasă poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii, termenul de apel curgând de la data la care a luat cunoștință de încheiere, dar nu mai târziu de un an de la data pronunțării. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 3. Răspuns: C *(admitere în magistratură, aprilie 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece art. 529 CPC prevede că instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată, putând cere părții lămuririle necesare. În consecință, instanța își verifică competența atât în cazul în care aceasta este de ordine privată, cât și de ordine publică.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, fiind în contradicție cu prevederile art. 534 alin. (1) CPC, care dispun că încheierea prin care se încuviințează cererea este executorie. Deci, numai încheierea de încuviințare este executorie, nu și încheierea de respingere.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind preluarea art. 533 CPC, conform căruia instanța se pronunță prin încheiere, în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

| 4. Răspuns: A, C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în cazul procedurii necontencioase judiciare, instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată, conform dispozițiilor art. 529 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Dacă cererea, prin însuși cuprinsul ei ori prin obiecțiile ridicate de persoanele citate sau care intervin, prezintă caracter contencios, instanța o va respinge, iar nu își va declina competența în favoarea instanței competente să soluționeze cererea contencioasă, conform dispozițiilor art. 531 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea în materia procedurii necontencioase judiciare se judecă în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune, potrivit art. 532 alin. (1) teza I CPC.

5. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 535 CPC, încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritate de lucru judecat.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece judecata în cadrul procedurii necontencioase se va face cu citarea părților doar în măsura în care legea o impune [art. 532 alin. (1) teza I CPC], în caz contrar putându-se face cu sau fără citarea părților, la aprecierea instanței învestite cu soluționarea cererii [art. 532 alin. (1) teza a II-a CPC]. Prin urmare, nu întotdeauna soluționarea cererii în cadrul procedurii necontencioase se va face cu citarea părților, cum în mod eronat se prevede în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 533 CPC, care reglementează soluționarea cererii în cadrul procedurii necontencioase, instanța se pronunță prin încheiere, în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

6. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât este doar parțial adevărată. Încheierea prin care se soluționează cererea este supusă numai apelului (iar nu recursului, cum în mod greșit se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), cu excepția celei pronunțate de un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care este definitivă, conform dispozițiilor art. 534 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât încheierea prin care se încuviințează cererea în materie necontencioasă este executorie încă din prima instanță, conform art. 534 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, potrivit prevederilor art. 533 CPC, instanța se pronunță prin încheiere, în raport cu toate împrejurările de fapt și de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii.

7. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât judecarea cauzei de către instanță trebuie să se realizeze cu obiectivitate și în conformitate cu dispozițiile legale, indiferent dacă prin cererea de învestire a instanței se solicită stabilirea unui drept potrivnic față de o altă persoană sau învestirea instanței este o consecință a unei dispoziții legale, fără a se urmări stabilirea unui drept potrivnic. Prin urmare, judecătorul poate fi recuzat atât în materie contencioasă, cât și în cea necontencioasă, pentru aceleași motive prevăzute în cuprinsul art. 41 și art. 42 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 529 CPC, instanța își verifică din oficiu competența, chiar dacă este de ordine privată, iar dacă instanța se declară necompetentă, va trimite dosarul instanței competente. Prin urmare, ca urmare a invocării excepției de necompetență, se poate crea conflict negativ de competență între două sau mai multe instanțe care își declină reciproc competența, indiferent de gradul instanței și de circumscripția în care se găsesc.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 534 alin. (4) CPC, în materie necontencioasă, apelul poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii, termenul de apel curgând de la data la care a luat cunoștință de încheiere, dar nu mai târziu de un an de la data pronunțării.

8. Răspuns: A, C *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de la litera A este corectă, deoarece printr-o cerere necontencioasă nu se pune în discuție un drept litigios (pentru a se putea renunța la el), ci sunt avute în vedere ipotezele de la art. 527 CPC, în raport de care sunt supuse procedurii necontencioase cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără însă a se urmări stabilirea unui drept potrivnic față de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare. Prin urmare, nu se poate renunța la dreptul pretins într-o cerere cu caracter necontencios, deoarece nu se pretinde un drept, acest act de dispoziție fiind incompatibil cu procedura necontencioasă.

Varianta de la litera B este greșită, deoarece și procedura necontencioasă presupune posibilitatea petentului de a renunța la judecarea cererii sale necontencioase, astfel încât cererea de renunțare la judecată poate fi formulată și în cadrul procedurii necontencioase.

Varianta de la litera C este corectă, deoarece tranzacția presupune concesii reciproce ale părților în vederea stingerii unui litigiu, or, cererea necontencioasă nu implică un litigiu și nici părți adverse, ci numai un petent. Lipsa pârâtului în procedura necontencioasă face ca dispozițiile din procedura contencioasă relative la întâmpinare și cererea reconvențională să nu fie compatibile cu natura necontencioasă a cererii. De asemenea, sunt incompatibile cu natura necontencioasă a unei cereri acte precum renunțarea la dreptul pretins, tranzacția, hotărârea de expedient etc. [D.M. Gavriș, în G. Boroi (coord.), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole. Vol. II. Art. 527-1133*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2016, p. 272]. Prin urmare, tranzacția prin care părțile înțeleg să stingă un litigiu prin concesii reciproce în faza judecății are caracter contencios, fiind deci incompatibilă cu natura necontencioasă a unei cereri.

CAPITOLUL AL IV-LEA. EXECUTAREA SILITĂ

1. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 633 pct. 2 CPC, sunt hotărâri executorii hotărârile date în primă instanță, fără **drept de apel, ori cele în legătură cu care** părțile au convenit să exercite direct recursul.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece **apelul este o cale de atac suspensivă de** executare [art. 468 alin. (5) CPC] și astfel, până la **data** expirării termenului **de exercitare a apelului,** hotărârile date în primă instanță nu sunt executorii.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, conform art. 633 pct. 1 CPC, sunt hotărâri executorii hotărârile date în **apel**, dacă prin lege **nu se prevede altfel.**

2. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât pot fi puse în **executare hotărârile arbitrale,** chiar dacă sunt atacate cu acțiunea în anulare, potrivit dispozițiilor **art. 635 CPC.**

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conform prevederilor art. 639 alin. (1) CPC, actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă, lichidă **și exigibilă** constituie titlu executoriu, iar în lipsa originalului, titlul executoriu îl poate constitui **duplicatul sau copia** legalizată de pe exemplarul din arhiva notarului public.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind **în acord cu prevederile** art. 640 CPC. Astfel, cambia, biletul la ordin și cecul, precum și alte titluri de **credit constituie titluri executorii**, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute în legea specială.

3. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii numai **dacă sunt înregistrate** în registrele publice, în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege, orice clauză sau convenție contrară fiind nulă și considerată astfel nescrisă, conform art. 641 CPC. Prin urmare, **doar în condițiile menționate** în cuprinsul textului legal anterior amintit înscrisurile sub semnătură **privată** constituie titluri executorii, părțile neavând posibilitatea de a conferi caracter executoriu acestora. **Ca atare, varianta de răspuns** de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, raportat la **dispozițiile art. 641 CPC** redate la explicația de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, înscrisul sub **semnătură privată**, recunoscut de cel căruia îi este opus sau, după caz, socotit de lege ca recunoscut, **face dovadă între părți până** la proba contrară, conform dispozițiilor art. 273 alin. (1) CPC.

4. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, **întrucât**, potrivit art. 651 **alin.** (1) CPC teza I, instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data **sesizării** organului de executare, *domiciliul sau, după caz, sediul debitorului* [ori, în situațiile prevăzute de art. 651 alin. (1) teza a II-a CPC, *domiciliul sau, după caz, sediul creditorului ori sediul executorului judecătoresc*], și nu locul unde se află bunurile.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu *apel* (deci nu cu recurs), **în termen de 10 zile** de la comunicare [art. 651 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit art. 651 alin. (3) CPC, **instanța de** executare soluționează: *cererile de încuviințare a executării silite*; contestațiile **la executare**; orice alte incidente apărute în cursul executării silite (cu excepția celor date de **lege în competența** altor instanțe sau organe).

5. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Astfel, potrivit art. 651 alin. (3) CPC, instanța de executare soluționează orice alte incidente apărute în **cursul executării silite, cu excepția celor date** de lege în competența altor instanțe sau organe.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, **deoarece instanța de executare se pronunță prin** încheiere executorie, care poate fi atacată numai **cu apel, în termen de 10 zile** *de la comunicare*, și nu de la pronunțare [art. 651 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. **Potrivit art. 651 alin.** (3) CPC, schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite *nu atrage* schimbarea competenței instanței de executare.

6. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel în termen de 10 zile de la comunicare, conform dispozițiilor art. 651 alin. (4) CPC.

Instanța de executare este *judecătoria* în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel, conform prevederilor art. 651 alin. (1) teza I CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Nu în toate cazurile instanța de executare **este** judecătoria, ci doar dacă prin lege nu se prevede altfel. În acest sens, menționăm **că**, în cazul executării hotărârilor străine pronunțate sau emise într-un stat nemembru al Uniunii Europene, instanța de executare este *tribunalul*, conform dispozițiilor art. 1102-1110 CPC; de asemenea, în cazul hotărârilor străine pronunțate sau emise într-un stat membru al Uniunii Europene, instanța de executare este *tribunalul* (ca regulă), conform O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru **aplicarea unor** regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană (M. Of. nr. 1036 din 28.12.2006) (G. RĂDUCAN, M. DINU, *op. cit.*, p. 418). Prin urmare, varianta de răspuns de **la litera** C este greșită.

7. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la prevederile art. 665 alin. (1) CPC, potrivit cărora, de îndată ce primește cererea de executare, executorul judecătoresc, *prin încheiere*, va dispune înregistrarea acesteia și deschiderea dosarului de executare sau, după caz, *va refuza motivat deschiderea procedurii de* ***executare***.

Dacă executorul judecătoresc refuză **deschiderea** procedurii de executare, creditorul **poate** formula plângere, în termen de 15 zile de la data comunicării **încheierii**, conform art. 665 alin. (2) CPC. **Astfel,** varianta de răspuns de la litera B este corectă.

Dacă executorul judecătoresc refuză deschiderea procedurii execuționale, pe de o parte, acesta nu are niciun interes în formularea **unei cereri** referitoare la legalitatea executării, pe de altă parte, legiuitorul nici nu prevede o astfel de **posibilitate, în contextul în care nu s-ar putea pune în discuție** „legalitatea executării", din moment ce s-a respins deschiderea procedurii **de executare silită**. Ca atare, varianta de răspuns de la litera C **este greșită**.

8. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Prin *Decizia nr. 60/2017* (M. Of. nr. 928 din 24.11.2017), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că, *în interpretarea dispozițiilor* ***art. 2431 C.civ. raportat la art. 632 CPC****, este posibilă executarea silită a unei creanțe garantate printr-un* ***contract de ipotecă*** *valabil încheiat, ce constituie titlu executoriu, chiar dacă dreptul de creanță însuși* ***nu este constatat*** *printr-un înscris care să constituie, potrivit dispozițiilor legale, titlu executoriu*.

Varianta de răspuns de la litera B **este corectă, prin raportare la explicația** de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la **litera** C **este greșită**. Conform **dispozițiilor** art. 652 **alin. (1) lit. b)** teza I CPC, în cazul urmăririi silite a bunurilor **mobile și al** executării **silite directe mobiliare**, competența de efectuare a executării silite aparține executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul ori, după caz, sediul debitorului sau din circumscripția curții de apel unde se află bunurile, fiind în ipoteza unei competențe ***teritoriale alternative***.

9. Răspuns: A, C ***(admitere în magistratură, aprilie 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, fiind în concordanță cu dispozițiile art. 666 alin. (1) CPC, conform cărora, în termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare. Procedura de încuviințare a executării silite este o procedură necontencioasă, iar încheierea de încuviințare prevăzută de art. 666 alin. (3) CPC nu are autoritate de lucru judecat, în conformitate cu art. 535 CPC, care statuează că încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, fiind în contradicție cu art. 666 alin. (5) pct. 1 CPC, conform căruia instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă aceasta este de competența altui organ de executare decât cel sesizat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, soluția fiind impusă de art. 12[1] din Legea nr. 76/2012, conform căruia, dacă prin lege nu se prevede altfel, dispozițiile art. 200 CPC privind verificarea cererii și regularizarea acesteia nu se aplică în cazul incidentelor procedurale și nici în procedurile speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții. Ca atare, procedura regularizării nu se poate aplica cererii de încuviințare a executării silite, având în vedere că această procedură nu este compatibilă cu termenul de „maximum 7 zile" în care cererea de încuviințare a executării silite trebuie soluționată, așa cum prevăd dispozițiile art. 666 alin. (2) CPC, și, astfel, nu se aplică prezentei proceduri speciale necontencioase, excepția fiind prevăzută expres de lege.

10. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de încuviințare a executării silite poate fi formulată doar de către executorul judecătoresc, nu și de creditor, conform dispozițiilor art. 666 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, cererea de încuviințare soluționându-se prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, potrivit art. 666 alin. (2) teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, în caz de respingere a cererii de încuviințare a executării silite, încheierea poate fi atacată numai cu apel exclusiv de către creditor (nu și de către executorul judecătoresc), conform art. 666 alin. (7) CPC.

11. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2022)***

Potrivit dispozițiilor art. 666 alin. (5) pct. 1 și 2 CPC, instanța investită cu cererea de încuviințare a executării silite o poate respinge dacă *cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat*, respectiv dacă *hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu*.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt corecte.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, la fel ca și prescripția dreptului material la acțiune, și prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată de norme de ordine privată, neputând fi invocată de instanță din oficiu. În acest sens, dispozițiile art. 707 CPC prevăd că prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate. Prin urmare, instanța nu ar putea verifica și, eventual, invoca din oficiu prescripția dreptului de a obține executarea silită.

12. Răspuns: B, C ***(admitere INM și magistratură, septembrie 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de încuviințare a executării silite se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, *fără citarea părților* [art. 666 alin. (2) teza a II-a CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, încuviințarea executării silite producând efecte pe întreg teritoriul țării, așa cum dispune art. 666 alin. (4) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este, de asemenea, corectă. Potrivit art. 666 alin. (5) pct. 4 CPC, instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite dacă creanța nu este certă, lichidă și exigibilă. Astfel, instanța poate respinge cererea de încuviințare dacă una dintre condiții nu este îndeplinită. În cazul dat, lipsa exigibilității creanței.

13. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit art. 666 alin. (1) CPC, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare, aceasta fiind *judecătoria* în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul

debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel [art. 651 alin. (1) teza I CPC]. Prin urmare, competența de soluționare a cererii de încuviințare aparține judecătoriei, și nu tribunalului.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, potrivit art. 666 alin. (1) CPC, executorul judecătoresc solicită încuviințarea executării.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât cererea de încuviințare a executării silite se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, *fără citarea părților* [art. 666 alin. (2) teza a II-a CPC].

14. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Instanța de executare [care are competența de a soluționa și cererile de încuviințare a executării silite, conform art. 651 alin. (3) CPC] este judecătoria în a cărei circumscripție se află, *la data sesizării organului de executare*, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel [art. 651 alin. (1) teza I CPC]. Prin urmare, pentru stabilirea competenței este avut în vedere domiciliul/sediul debitorului de la data sesizării organului de executare, iar nu de la data sesizării instanței.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de încuviințare a executării silite se trimite instanței de executare *de către executorul judecătoresc*, și nu de către creditor, în termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, conform dispozițiilor art. 666 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, prin raportare la prevederile art. 666 alin. (5) pct. 2 CPC, *instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu*. Or, hotărârea prin care instanța a constatat inexistența dreptului de proprietate al pârâtului asupra imobilului aflat în posesia reclamantului nu este o hotărâre susceptibilă de a putea fi pusă în executare silită. Aceasta, întrucât hotărârile pronunțate în materia cererilor prin care se urmărește constatarea existenței unui drept al reclamantului sau inexistența unui drept al pârâtului nu constituie titluri executorii.

15. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

În faza executării silite, *cheltuielile de executare silită se stabilesc de către executorul judecătoresc*, iar nu de către instanța de executare, *aceasta din urmă putându-le cenzura pe calea contestației la executare*. Astfel, conform art. 670 alin. (4) CPC, sumele datorate ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin încheiere, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii. Aceste sume pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare formulate de partea interesată și ținând seama de probele administrate de aceasta. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, iar cea de la litera B este corectă.

În ceea ce privește actul prin care executorul judecătoresc stabilește cheltuielile de executare, acesta este o *încheiere care constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc*, conform prevederilor art. 670 alin. (6) CPC. Ca atare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

16. Răspuns: A, B ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 670 alin. (2) CPC, cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silite sunt în sarcina debitorului urmărit, *în afară de cazul când creditorul a renunțat la executare, situație în care vor fi suportate de acesta, sau dacă prin lege se prevede altfel*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Cheltuielile de executare reprezentând sumele datorate ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc prin *încheiere, care constituie titlu executoriu atât pentru creditor, cât și pentru executorul judecătoresc*, conform dispozițiilor art. 670 alin. (4) și (6) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Într-adevăr, cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silite pot fi cenzurate de instanța de executare, pe calea contestației la executare, care însă nu se formulează de către executorul judecătoresc, *ci de către partea interesată*, conform prevederilor art. 670 alin. (4) teza a II-a CPC.

17. Răspuns: C *(admitere în magistratură, iunie 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât sancțiunea ce poate interveni în privința actelor de executare efectuate de către un executor judecătoresc necompetent este *nulitatea necondiționată de existența unei vătămări*, conform dispozițiilor art. 652 alin. (5) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 208 alin. (1) CPC, întâmpinarea este obligatorie, în afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel. Prin urmare, în absența unei dispoziții contrare, întâmpinarea este obligatorie și în cazul judecării contestației la executare, aceasta urmând să aibă conținutul prevăzut în cuprinsul art. 205 alin. (2) CPC, deci inclusiv excepțiile procesuale pe care creditorul le invocă față de contestația la executare formulată de către debitor.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 657 alin. (3) CPC, dacă prin lege nu se dispune altfel, încheierile pronunțate de către executorul judecătoresc se dau fără citarea părților, se comunică acestora, sunt executorii de drept și pot fi atacate numai cu contestație la executare, iar potrivit art. 712 alin. (1) CPC, împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare.

18. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2021)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât perimarea executării silite se constată de către instanța de executare, la cererea executorului judecătoresc sau a părții interesate, prin încheiere dată *cu citarea în termen scurt a părților*, conform dispozițiilor art. 698 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Perimarea executării nu atrage în toate cazurile desființarea tuturor actelor de executare silită efectuate, actele de executare care au dus la realizarea, în parte, a creanței cuprinse în titlul executoriu și a accesoriilor fiind păstrate, aspect ce rezultă din analiza art. 698 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Conform prevederilor art. 698 alin. (1) CPC, perimarea executării silite se constată de către instanța de executare *la cererea executorului judecătoresc* sau a părții interesate.

19. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)*

Prescripția dreptului de a obține executarea silită, la fel ca și prescripția dreptului material la acțiune, are caracter de ordine privată, ceea ce înseamnă ca nu poate fi invocată de către organul de executare din oficiu sau de către instanța de judecată, ci doar de către persoana interesată, pe calea contestației la executare.

Ca atare, variantele de la literele A și B sunt corecte, executorul judecătoresc căruia i se solicită punerea în executare a unui titlu executoriu după împlinirea termenului de prescripție nefiind îndreptățit să refuze punerea în executare a acestuia, față de dispozițiile art. 707 alin. (1) CPC, care prevăd că prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate. Instanța nu poate respinge cererea de încuviințare a executării silite în baza unui titlu față de care termenul de prescripție este împlinit. În egală măsură, executorul nu poate respinge în faza înregistrării dosarului de executare o cerere bazată pe un astfel de titlu, întrucât ambele proceduri sunt necontencioase, iar prescripția nu poate fi invocată decât de acela în favoarea căruia curge (M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în Codul de procedură civilă. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2019, p. 341).

Din punct de vedere al efectelor pe care le produce prescripția împlinită, textul art. 707 alin. (2) CPC prevede că *stinge dreptul de a obține executarea silită și orice titlu executoriu își pierde puterea executorie*, ceea ce echivalează cu imposibilitatea pentru creditor de a-și mai putea valorifica dreptul constatat prin titlul executoriu a cărui putere executorie s-a stins. Cu toate acestea, dacă titlul executoriu îl constituie o hotărâre judecătorească sau arbitrală, dacă dreptul de a obține obligarea pârâtului este imprescriptibil sau, după caz, nu s-a prescris, creditorul poate obține un nou titlu executoriu, pe calea unui nou proces, fără a i se putea opune excepția autorității de lucru judecat. Prin urmare, se conferă posibilitatea *creditorului de a porni un nou proces pentru a obține un nou titlu executoriu* împotriva debitorului, condiționat de faptul ca dreptul său să fie imprescriptibil sau, deși prescriptibil, să fie încă înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține condamnarea pârâtului, fără a i se opune în această situație autoritatea de lucru judecat în aspectul ei negativ (în sensul că nu se poate soluționa o nouă pricină având aceleași părți, obiect și cauză) (*idem*, p. 341-342). Față de

argumentele expuse, varianta de răspuns de la litera C este greșită, menționându-se în mod eronat că, în toate cazurile, prin prescripția dreptului de a obține executarea silită se pierde caracterul executoriu al înscrisului care constituie titlu executoriu, fără a exista posibilitatea, pentru creditor, de a obține un nou titlu executoriu.

20. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, instanța neputând invoca din oficiu prescripția extinctivă, conform prevederilor art. 2512 alin. (2) C.civ. (care se aplică în mod corespunzător, potrivit art. 711 CPC), aceasta fiind reglementată de norme de ordine privată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, perimarea executării silite nu constituie o cauză de întrerupere a cursului prescripției extinctive. Mai mult decât atât, dispozițiile art. 709 alin. (3) CPC menționează expres faptul că *prescripția nu este întreruptă dacă executarea silită a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.*

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât prescripția este reglementată de norme de ordine privată, iar instanța nu poate respinge cererea de încuviințare a executării silite pe acest considerent.

21. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)*

Conform dispozițiilor art. 710 alin. (2) CPC, cererea de repunere în termen se introduce la instanța de executare competentă, în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării. Prin urmare, răspunsul de la litera A este corect.

În ceea ce privește procedura de soluționare a cererii de repunere în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, judecata cererii se face cu citarea părților, prin hotărâre supusă numai apelului (iar nu recursului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), potrivit dreptului comun, conform art. 710 alin. (2) CPC. Ca atare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Răspunsul de la litera C este corect, întrucât, prin raportare la dispozițiile art. 710 alin. (3) CPC, dacă cererea de repunere în termen a fost admisă, creditorul poate formula cerere de executare silită în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

22. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)*

Conform dispozițiilor art. 707 alin. (2) CPC, prescripția stinge dreptul de a obține executarea silită și orice titlu executoriu își pierde puterea executorie. În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, dacă dreptul de a obține obligarea pârâtului este imprescriptibil sau, după caz, nu s-a prescris, creditorul poate obține un nou titlu executoriu, pe calea unui nou proces, fără a i se putea opune excepția autorității de lucru judecat. Prin urmare, nu în toate cazurile se pierde dreptul creditorului de a mai obține un titlu executoriu împotriva debitorului, acesta având posibilitatea de a obține un nou titlu executoriu dacă dreptul material la acțiune nu s-a prescris sau nu este supus prescripției, fiind imprescriptibil. Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data la care acestea rămân definitive, iar nu de la data pronunțării lor, conform prevederilor art. 706 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Prescripția nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor, conform art. 708 alin. (3) CPC.

23. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel *exclusiv de creditor* (deci nu și de către executorul judecătoresc, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), în termen de 15 zile de la comunicare, conform dispozițiilor art. 666 alin. (7) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În cazul admiterii cererii de sechestru asigurător, debitorul poate exercita apel împotriva încheierii prin care a fost admisă cererea, în termen de 5 zile, care curge *de la comunicarea acesteia* [art. 954 alin. (3) CPC], iar nu de la pronunțare, întrucât cererea de sechestru asigurător se soluționează fără citarea părților, astfel încât termenul nu ar putea curge de la pronunțare, debitorul neavând posibilitatea de a lua cunoștință de măsura dispusă de către instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Împotriva încheierii prin care a fost admisă cererea creditorului de repunere în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine **executarea silită debitorul** poate exercita apel potrivit dreptului comun [art. 710 alin. (2) teza finală CPC], **ceea ce înseamnă că** termenul de apel va fi de 30 de zile de la comunicarea încheierii [art. 468 alin. (1) CPC].

24. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Instanţa, la momentul încuviinţării cererii de executare silită, nu verifică dacă dreptul de creanţă al creditorului este **sau** nu prescris, prescripţia fiind reglementată de norme de ordine privată, ceea ce înseamnă că **poate fi invocată de debitor** prin formularea unei contestaţii la executare. Prin urmare, instanţa va **respinge apărările intimatului** creditor AA şi va verifica incidenţa prescripţiei, urmând să admită contestaţia **la executare** în cazul în care s-a împlinit termenul de prescripţie.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în dosarul în care **se efectuează executarea** silită, executorul judecătoresc va stabili cuantumul cheltuielilor de executare, **conform dispoziţiilor** art. 670 alin. (6) CPC, prin încheiere care constituie titlu executoriu atât **pentru creditor, cât şi pentru** executorul judecătoresc. Totodată, conform prevederilor art. 666 alin. (4) **teza finală CPC**, *încuviinţarea executării silite se extinde şi asupra titlurilor executorii care se **vor emite de executorul judecătoresc** în cadrul procedurii de executare silită încuviinţate.*

Varianta de răspuns de la litera C este greşită. Încheierea de încuviinţare **a executării** silite este o încheiere pronunţată în materie necontencioasă, neavând autoritate **de lucru judecat**, potrivit dispoziţiilor art. 535 CPC.

25. Răspuns: A, B ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Variantele de la literele A şi B sunt corecte, deoarece contestaţia **la executare** se poate formula împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, **precum şi împotriva** oricărui act de executare, de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, **se poate face** contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii [art. 712 alin. (1) CPC].

Varianta de la litera C este greşită, deoarece nu se poate face o nouă contestaţie **de către aceeaşi** parte pentru motive care au existat la data primei contestaţii, contestatorul **având însă posibilitatea** de a-şi modifica cererea iniţială adăugând motive noi de contestaţie dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare, potrivit **dispoziţiilor** art. 713 alin. (3) CPC.

26. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Din enunţul speţei rezultă că, prin titlul executoriu reprezentat de **hotărârea** judecătorească definitivă X/2020, instanţa a obligat debitorul să predea creditorului AA bunurile mobile B1 şi B2, însă executorul include în somaţie şi bunul B3. Faţă de această situaţie, nu **se** poate formula cerere de lămurire a titlului executoriu sau contestaţie la titlu, întrucât ambele vizează **lămuriri** cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu [art. 443 alin. (1) coroborat **cu art.** 712 alin. (2) CPC], iar faţă de datele speţei rezultă că executorul judecătoresc a depăşit limitele impuse de titlul executoriu prin includerea în somaţie şi a bunului B3. Astfel, mijlocul pe care debitorul îl are la îndemână pentru îndreptarea neregularităţii este contestaţia la executare propriu-zisă, fundamentată pe dispoziţiile art. 712 alin. (1) CPC, care este de competenţa judecătoriei ca instanţă de executare, conform prevederilor art. 651 alin. (1) CPC.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera B este corectă, variantele de răspuns **de la literele** A şi C fiind greşite.

27. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece, potrivit dispoziţiilor art. 713 alin. (5) CPC, în cazul procedurii urmăririi silite mobiliare sau imobiliare ori al predării silite a bunului imobil sau mobil, contestaţia la executare poate fi introdusă şi de o terţă persoană, în măsura în care aceasta pretinde un drept de proprietate ori un alt drept real cu privire la bunul respectiv.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 713 alin. (3) CPC, în raport de care nu se poate face o nouă contestaţie de către aceeaşi parte pentru motive care au existat la data primei contestaţii.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât se poate formula contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o **executare silită** sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii [art. 712 alin. (1) teza a II-a CPC].

28. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greşită. Contestatorul, invocând stingerea obligaţiei prin plata de bunăvoie, efectuată anterior pronunţării hotărârii care constituie titlu executoriu, şi cerând încetarea executării silite cu această motivare, repune în discuţie o situaţie de fapt soluţionată definitiv prin hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu, intrată deci în autoritatea lucrului judecat, or, fondul soluţiei cuprinse în titlul executoriu nu poate fi schimbat pe calea contestaţiei la executare. O plată anterioară pronunţării hotărârii care constituie titlu executoriu, dar nedovedită în faţa instanţei ce a judecat fondul cauzei, putea fi invocată şi dovedită în căile de atac, prin exercitarea acestora înăuntrul termenelor legale partea putând obţine reformarea hotărârii ce o prejudiciază (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1265, nota 1).

Varianta de răspuns de la litera B este greşită. *Prescripţia dreptului material la acţiune poate fi invocată doar de către pârât în faţa primei instanţe până la primul termen de judecată, sub sancţiunea decăderii.* Prescripţia, în actuala legiferare, este reglementată de norme de ordine privată, iar neinvocarea acesteia în termenul prevăzut atrage sancţiunea decăderii debitorului de a o mai invoca ulterior.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Pe calea contestaţiei la executare debitorul poate invoca confuziunea, sens în care poate solicita şi obţine pe această cale anularea formelor de executare în temeiul unui act juridic ulterior hotărârii ce s-a pus în executare şi prin care se face dovada că a devenit coproprietar al apartamentului pe care îl ocupă şi din care se cere evacuarea (idem, p. 1257, nota 9).

29. Răspuns: A, C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cazul procedurii urmăririi silite mobiliare sau imobiliare ori al predării silite a bunului imobil sau mobil, contestaţia la executare poate fi introdusă şi de o terţă persoană, însă numai dacă aceasta pretinde un drept de proprietate ori un alt drept real cu privire la bunul respectiv [art. 713 alin. (5) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece contestaţia la executare poate fi exercitată împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare, de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare [art. 712 alin. (1) teza I CPC], deci nu doar de către debitor şi creditor, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicaţia de la varianta de la litera B.

30. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Variantele de răspuns de la literele A şi B sunt corecte. Astfel, potrivit art. 713 alin. (3) CPC, nu se poate face o nouă contestaţie de către aceeaşi parte pentru motive care au existat la data primei contestaţii. Cu toate acestea, contestatorul îşi poate modifica cererea iniţială adăugând motive noi de contestaţie dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare.

Sub sancţiunea respingerii ca inadmisibilă, motivele existente la data formulării contestaţiei la executare trebuie invocate toate deodată. Apreciem că, deşi textul de lege menţionat face vorbire despre toate motivele existente la data formulării primei contestaţii la executare, ar trebui admis că este vorba despre motive existente de care partea interesată avea cunoştinţă (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1271).

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie *de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare* [art. 712 alin. (1) teza a II-a CPC].

31. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Procedura de regularizare nu se aplică contestaţiilor la executare, conform prevederilor art. 717 alin. (1) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Şi răspunsul de la litera B este corect, în cadrul contestaţiei la executare judecata se face cu citarea părţilor, de urgenţă şi cu precădere, potrivit dispoziţiilor art. 717 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită. Faţă de datele speţei, hotărârea pronunţată cu privire la contestaţie *poate fi atacată numai cu apel*, fiind incidente prevederile art. 718 alin. (1) CPC, nefiind definitivă, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns.

32. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită. Prin *Decizia nr. 34/2015* (M. Of. nr. 945 din 21.12.2015), ICCJ, Completul DCD, a stabilit că *cheltuielile de judecată se circumscriu noţiunii de obligaţie principală în titlul executoriu şi pot fi supuse actualizării în cadrul executării silite*. Astfel, potrivit art. 628 alin. (3) CPC, executorul judecătoresc, la cererea creditorului, poate actualiza valoarea obligaţiei principale stabilite în bani, *indiferent de izvorul ei*, potrivit criteriilor cuprinse în titlul executoriu.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicaţia oferită la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, deoarece creditorul poate formula contestaţie la executare împotriva încheierii executorului judecătoresc în termen de 15 zile de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare (sau de refuzul executorului) [art. 715 alin. (1) pct. 1 CPC], şi nu oricând înăuntrul termenului de prescripţie.

33. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Executorul judecătoresc, la cererea creditorului, va dispune actualizarea obligaţiei stabilite prin titlul executoriu, în funcţie de rata inflaţiei, calculată de la data când hotărârea judecătorească a devenit executorie, conform dispoziţiilor art. 628 alin. (3) CPC.

NB! Prin *Decizia nr. 34/2015* (M. Of. nr. 945 din 21.12.2015), ICCJ, Completul DCD, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 628 alin. (3) CPC, a stabilit că *cheltuielile de judecată se circumscriu noţiunii de obligaţie principală în titlul executoriu şi pot fi supuse actualizării în cadrul executării silite*.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, prin raportare la explicaţia de la varianta de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În ipoteza în care executorul judecătoresc a refuzat cererea creditorului de actualizare a cuantumului cheltuielilor de judecată acordate de către instanţă prin titlul executoriu, creditorul poate formula contestaţie la executare în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii executorului judecătoresc, prin raportare la prevederile art. 712 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 715 alin. (2) CPC.

34. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece ipoteza pe care o conţine se referă la contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă. Potrivit art. 715 alin. (3) CPC, creditorul poate formula contestaţie privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu *oricând înăuntrul termenului de prescripţie*.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece contestaţiile se fac *cu respectarea cerinţelor de formă prevăzute pentru cererile de chemare în judecată* [art. 716 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Contestaţia privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestaţie vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicţie, competenţa de soluţionare aparţine instanţei de executare [art. 714 alin. (3) CPC].

35. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019; primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, întrucât, potrivit art. 716 alin. (3) CPC, întâmpinarea este obligatorie în cadrul contestaţiei la executare.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece debitorul trebuie să facă dovada cu *înscris autentic*, şi nu cu orice mijloc de probă, că a obţinut de la creditor o amânare sau că beneficiază de un termen de plată [art. 719 alin. (4) pct. 3 CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, dispoziţiile art. 713 alin. (3) teza a II-a CPC stipulând expres că poate modifica cererea iniţială contestatorul care adăugă motive noi de contestaţie dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare.

36. Răspuns: B, C *(admitere INM şi în magistratură, 2016)*

Varianta de răspuns de la litera A este greşită, deoarece, în cazul contestaţiei la executare, nu sunt aplicabile regulile referitoare la verificarea şi regularizarea cererii de chemare în judecată, aspect care rezultă din cuprinsul art. 717 alin. (1) CPC, în raport de care contestaţia la executare se judecă cu procedura prevăzută de prezentul cod pentru judecata în primă instanţă, care se aplică în mod corespunzător, *dispoziţiile art. 200 CPC nefiind aplicabile în acest caz*.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 714 alin. (2) CPC, în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripţia altei curţi de apel decât cea în care se află instanţa de executare, contestaţia se poate introduce şi la judecătoria de la locul situării imobilului.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, potrivit prevederilor art. 713 alin. (3) teza a II-a CPC, contestatorul îşi poate modifica cererea iniţială adăugând motive noi de contestaţie dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare.

37. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece, conform art. 712 alin. (1) CPC, împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare, ceea ce înseamnă că legiuitorul conferă calitate procesuală activă oricărui terţ care este vătămat prin executare. În speţă, începerea executării silite împotriva debitorului pentru terenul aflat în coproprietatea contestatoarei A şi a soţului său debitor determină posibilitatea pentru A, care este terţ în dosarul de executare, de a formula contestaţie la executare.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicaţia de la varianta de răspuns de la litera A. Totodată, începerea executării silite împotriva unuia dintre soţi asupra unui bun aflat în coproprietate are drept consecinţă, în caz de admitere a contestaţiei la executare, anularea actelor săvârşite cu nerespectarea dispoziţiilor legale în materie, în speţă, anularea somaţiei şi a executării silite.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, contestatoarea A justificând un interes în promovarea contestaţiei, respectiv păstrarea bunului în patrimoniul său, din moment ce ea nu a fost parte în dosarul de revendicare în care s-a obţinut titlul pus în executare silită.

38. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit prevederilor art. 719 alin. (2) CPC, pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune, calculată la valoarea obiectului contestaţiei, iar alin. (4) al aceluiaşi articol menţionează, cu titlu de excepţie, situaţiile în care cauţiunea nu este necesară. Prin urmare, ca regulă, pentru a se dispune suspendarea executării silite, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune, varianta de răspuns fiind corectă raportat la textele legale incidente.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât, conform art. 719 alin. (6) CPC, asupra cererii de suspendare, instanţa, în toate cazurile, se pronunţă prin încheiere, iar nu prin sentinţă, cum în mod eronat se menţionează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este susceptibilă de interpretări, întrucât nu se menţionează dacă are în vedere încheierea prin care instanţa a dispus suspendarea executării silite în condiţiile art. 719 alin. (6) CPC sau încheierea prin care instanţa a admis suspendarea provizorie a executării silite până la soluţionarea cererii de suspendare în condiţiile art. 719 alin. (7) CPC, cele două încheieri fiind susceptibile de căi de atac diferite, astfel încât, dacă în baremul iniţial a fost indicată şi aceasta ca răspuns corect, în urma soluţionării contestaţiilor, aceasta a fost declarată greşită, punctându-se doar varianta de răspuns de la litera A.

Astfel, în cazul suspendării executării silite, conform art. 719 alin. (6) teza a II-a CPC, încheierea poate fi atacată, în mod separat, numai cu apel sau, dacă este pronunţată de curtea de apel, numai cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru cea lipsă. În ceea ce priveşte însă suspendarea provizorie până la soluţionarea suspendării executării silite, art. 719 alin. (7) CPC stabileşte că încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

39. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât încheierea poate fi atacată, în mod separat, numai cu apel sau, dacă este pronunțată de curtea de apel, numai cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru cea lipsă, potrivit art. 719 alin. (6) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Astfel, suspendarea executării silite până la soluționarea contestației la executare este obligatorie, iar cauțiunea nu este necesară dacă înscrisul care se execută a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în primă instanță, potrivit dispozițiilor art. 719 alin. (4) pct. 2 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât încheierea prin care s-a dispus suspendarea executării silite se comunică din oficiu și de îndată executorului judecătoresc [art. 719 alin. (8) CPC]. Prin urmare, încheierea de admitere se comunică din oficiu de către instanță executorului judecătoresc, iar nu la cererea debitorului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

40. Răspuns: A, B ***(admitere INM și magistratură, septembrie 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 719 alin. (4) pct. 1 CPC, suspendarea executării este obligatorie și cauțiunea nu este necesară dacă hotărârea sau *înscrisul* care se execută nu este, potrivit legii, executoriu.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Astfel, art. 719 alin. (4) pct. 2 CPC dispune că suspendarea executării este obligatorie și cauțiunea nu este necesară dacă înscrisul care se execută (în speță, biletul la ordin) a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în prima instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece ipoteza dată nu se regăsește printre cele enumerate în mod limitativ în art. 719 alin. (4) CPC, care prevede cazurile în care suspendarea executării este obligatorie și cauțiunea nu este necesară.

41. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât introducerea contestației la executare *nu are ca efect suspendarea* executării silite, ci această măsură trebuie să fie solicitată în condițiile art. 719 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și *numai pentru motive temeinice*, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată, iar pentru a se dispune, cel care o solicită *trebuie să dea în prealabil o cauțiune*, calculată la valoarea obiectului contestației, conform art. 719 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 717 alin. (1) CPC, contestația la executare se soluționează potrivit regulilor aplicabile judecății în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, nefiind însă aplicabile dispozițiile referitoare la regularizarea cererii de chemare în judecată prevăzute de art. 200 CPC.

42. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 715 alin. (3) pct. 3 CPC, conform cărora contestația la executare se poate formula în termen de 15 zile de la data la care debitorul care contestă executarea însăși a primit încheierea de încuviințare a executării sau somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviințare a executării și nici somația ori dacă executarea se face fără somație.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă prin lege nu se prevede altfel, contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în tot cursul executării silite, dar nu mai târziu de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului [art. 715 alin. (4) CPC], iar nu de la data când o terță persoană care pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit a luat cunoștință de primul act de executare, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât contestația la executare îndreptată împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare; or, în cuprinsul variantei de răspuns nu se

face distincție între încheierile definitive și cele nedefinitive, rezultând în mod eronat că, indiferent de caracterul acestora, contestația poate fi formulată în termen de 15 zile de la comunicarea lor.

43. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la art. 651 alin. (4) CPC, care prevede că, în toate cazurile, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie [prin hotărâre în cazul contestației la executare, potrivit art. 718 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin prisma art. 715 alin. (4) CPC, în raport de care, dacă prin lege nu se prevede altfel, contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în tot cursul executării silite, dar nu mai târziu de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului. Enunțul grilei se referă la momentul luării la cunoștință de efectuarea vânzării, iar textul legal menționează efectuarea vânzării.

Varianta de la litera C nu este corectă, deoarece art. 718 alin. (1) CPC prevede că hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. (4) și art. 715 alin. (4) CPC, care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

44. Răspuns: C ***(admitere INM, 2013)***

Varianta de la litera A este greșită, deoarece nu este prevăzută o asemenea obligație pentru instanță. Însă, potrivit art. 717 alin. (2) CPC, aceasta va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate, dispozițiile art. 286 CPC fiind aplicabile în mod corespunzător.

Varianta de la litera B este greșită, deoarece, în conformitate cu art. 717 alin. (3) CPC, părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere.

Varianta de la litera C este corectă, în raport cu art. 717 alin. (2) CPC, conform căruia instanța sesizată cu judecarea contestației la executare îi va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile referitoare la copiile certificate de către executorul judecătoresc de pe actele dosarului de executare contestate.

45. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în ipoteza dată, se instituie o obligație pentru instanță, iar dispozițiile art. 717 alin. (4) CPC prevăd că instanța, la cererea părților sau atunci când apreciază că este necesar, *va putea* solicita relații și explicații scrise de la executorul judecătoresc.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, potrivit art. 717 alin. (1) CPC, contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută de cod pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, *dispozițiile art. 200 nefiind aplicabile în acest caz*.

Varianta de răspuns de la litera C este cea corectă. Astfel, potrivit art. 717 alin. (2) teza a II-a CPC, instanța sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate și îi va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea.

46. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 718 alin. (2) teza I CPC, hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, potrivit art. 718 alin. (1) CPC, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel (iar nu cu recurs, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. (4) și art. 715 alin. (4) care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la prevederile art. 718 alin. (2) teza a II-a CPC, conform cărora, dacă prin contestație s-a cerut lămurirea înțelesului, întinderii ori aplicării unui titlu care nu constituie hotărâre a unui organ de jurisdicție, hotărârea prin care s-a soluționat contestația va putea fi atacată numai cu apel.

47. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, conform art. 724 alin. (1) și (2) CPC, dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul. În cazul în care niciuna dintre cele două instanțe nu a dispus restabilirea situației anterioare executării, cel îndreptățit va putea cere acest lucru, pe cale separată, instanței de executare. Prin urmare, varianta de răspuns este greșită, întoarcerea executării silite putându-se dispune atât de către instanța care a dispus rejudecarea în fond a procesului, cât și pe cale separată, iar nu cum se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, și anume că măsura nu se poate solicita pe cale separată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece întoarcerea executării silite se dispune de instanța judecătorească ce a desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită, la cererea celui interesat, prin aceeași hotărâre. Prin urmare, doar persoana îndreptățită, conform art. 724 alin. (3) CPC, poate cere întoarcerea executării silite, nu și executorul judecătoresc, cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, conform art. 723 alin. (2) CPC, bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit, fără însă a se aduce atingere drepturilor definitiv dobândite de terții de bună-credință, varianta de răspuns fiind conformă textului legal evocat. Cu titlu de excepție, în cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situațiilor de la art. 777 CPC. Prin urmare, de regulă, bunurile sunt restituite, iar cu titlu de excepție, în cazul mobilelor, întoarcerea executării se efectuează prin restituirea sumei rezultate din vânzare.

48. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece întoarcerea executării silite se dispune de instanța judecătorească ce a desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită, la cererea celui interesat, prin aceeași hotărâre. Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul. În cazul în care niciuna dintre cele două instanțe la care ne-am referit mai sus nu a dispus restabilirea situației anterioare executării, cel îndreptățit o va putea cere, pe cale separată, instanței de executare (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1292), conform art. 724 CPC. Prin urmare, debitorul BB, deși nu a solicitat odată cu formularea contestației la executare și întoarcerea executării silite, va putea solicita, pe cale separată, întoarcerea executării silite cu privire la suma de 1.500 de lei, printr-o cerere introdusă la instanța de executare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece cererea va fi introdusă pe cale separată la instanța de executare, iar nu la instanța competentă material potrivit criteriului valoric. În completare, a se vedea explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

49. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori dacă acesta cuprinde dispoziții contradictorii, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice (art. 443 CPC). Prin urmare, contestația se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Faptul că se folosesc alternativ termenii „instanță" și „organ de jurisdicție" în cuprinsul aceleiași variante de răspuns nu este de natură a duce la concluzia că este vorba despre două entități diferite, instanța de judecată fiind un organ de jurisdicție.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate formula oricând, dispozițiile art. 443 CPC neinstituind un termen de formulare.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, atunci când contestația privește un titlu care nu constituie o hotărâre a unui organ de jurisdicție, aceasta se soluționează printr-o hotărâre care este susceptibilă de aceleași căi de atac ca și hotărârea a cărei lămurire se solicită, textul

art. 446 CPC neinstituind o normă derogatorie în sensul că, în acest caz, hotărârea nu ar fi supusă niciunei căi de atac, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

50. Răspuns: B *(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În ipoteza în care se popresc sume cu scadențe succesive, indisponibilizarea se întinde nu numai asupra sumelor ajunse la scadență, ci și asupra celor exigibile în viitor, conform dispozițiilor art. 784 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în cazul înființării popririi executorii, indisponibilizarea se întinde și asupra fructelor civile ale creanței poprite, precum și asupra oricăror alte accesorii născute chiar după înființarea popririi, conform dispozițiilor art. 784 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Ca efect al înființării popririi executorii, nu pot fi opuse creditorului popritor actele de dispoziție de orice fel făcute ulterior înființării popririi de debitorul poprit asupra bunurilor poprite [art. 784 alin. (4) teza a II-a CPC].

51. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de validare a popririi trebuie formulată, potrivit legii, în termen de *cel mult o lună* de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, potrivit dispozițiilor art. 790 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conform dispozițiilor art. 790 alin. (3) CPC, în instanța de validare, terțul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepțiile și mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză *anterioară* popririi.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 791 CPC, hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

52. Răspuns: B, C *(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. În acest sens, prin *Decizia nr. 8/2016* (M. Of. nr. 480 din 28.06.2016), ICCJ, Completul RIL, a stabilit că, *în interpretarea și aplicarea art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 450 alin. (1), art. 246 alin. (1) și (3) și art. 274 alin. (1) CPC 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) CPC, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.*

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, conform dispozițiilor art. 452 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în cazul în care Judecătoria B. omite să se pronunțe asupra cheltuielilor de judecată, cel interesat poate formula o cerere de completare a hotărârii, în termenul în care se poate declara apel [art. 444 alin. (1) CPC], acesta fiind de 5 zile de la comunicarea hotărârii prin care a fost validată poprirea (art. 791 CPC).

53. Răspuns: A *(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, în acest sens art. 910 alin. (3) CPC dispunând că, dacă debitorul nu se va conforma somației executorului, acesta, la cererea creditorului, va sesiza instanța de executare pentru a se face aplicarea prevederilor art. 906. În cazul în care debitorul nu își execută obligația care îi incumbă în termenul stabilit de executorul judecătoresc, acesta din urmă, la cererea creditorului, va sesiza instanța de executare, în vederea aplicării de penalități pe zi de întârziere. Dat fiind caracterul neevaluabil în bani al obligației de a face care revine debitorului, se va aplica o penalitate de la 100 de lei la 1.000 de lei pe zi de întârziere, conform art. 906 alin. (2) CPC (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1462).

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, deși executarea se va efectua în prezența unui reprezentant al direcției generale de asistență socială și protecția copilului, potrivit art. 911 alin. (2) teza I CPC, participarea psihologului nu este necesară decât dacă reprezentantul direcției apreciază în acest sens. Mai mult, prezența psihologului nu este necesară dacă reprezentantul direcției are această calificare, potrivit art. 911 alin. (2) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, art. 910 alin. (2) teza I CPC dispunând expres că executorul judecătoresc va trimite părintelui sau persoanei la care se află minorul încheierea de încuviințare a executării împreună cu o somație în care îi va comunica acesteia data la care să se prezinte împreună cu minorul la sediul său ori în alt loc stabilit de executor.

CAPITOLUL AL V-LEA. PROCEDURI SPECIALE

§1. Procedura divorțului

1. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, în cazul proceselor de divorț, competența este exclusivă atât din punct de vedere material, aparținând judecătoriei, cât și din punct de vedere teritorial, aparținând, conform art. 915 CPC, judecătoriei în circumscripția căreia se află cea din urmă locuință comună a soților. Dacă soții nu au avut locuință comună sau dacă niciunul dintre soți nu mai locuiește în circumscripția judecătoriei în care se află cea din urmă locuință comună, judecătoria competentă este aceea în circumscripția căreia își are locuința pârâtul, iar când pârâtul nu are locuința în țară și instanțele române sunt competente internațional, este competentă judecătoria în circumscripția căreia își are locuința reclamantul. Instanțele enumerate de art. 915 CPC nu sunt toate deopotrivă competente și deci reclamantul nu are posibilitatea de opțiune, ci trebuie să își intenteze acțiunea în ordinea și în condițiile stabilite de lege. Din combinarea art. 129 și art. 126 alin. (1) CPC, ultimul interpretat *per a contrario*, rezultă că, în materia divorțului, competența teritorială este exclusivă (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 943). Prin urmare, Judecătoria Bacău va putea invoca din oficiu necompetența, în condițiile art. 130 alin. (2) CPC, cu consecința declinării competenței către Judecătoria Sectorului 5 București, având în vedere că niciuna dintre părți nu mai are domiciliul în România și nu există un acord expres al părților privind alegerea unei alte instanțe în vederea soluționării cererii de desfacere a căsătoriei.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, conform art. 915 alin. (2) CPC (astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018), dacă nici reclamantul și nici pârâtul nu au locuința în țară, părțile pot conveni expres să introducă cererea de divorț la orice judecătorie din România. Prin urmare, varianta de răspuns este în conformitate cu textul legal evocat și cu ceea ce statuase anterior ICCJ, Completul RIL, prin Decizia nr. 20/2016 (M. Of. nr. 1049 din 27.12.2016).

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, acordul pârâtei privind alegerea reclamantului ca litigiul să fie soluționat de o anume instanță nu poate fi dedus din conduita procesuală a pârâtei, care nu s-a opus expres ca acțiunea de divorț să fie soluționată de Judecătoria Bacău, întrucât, potrivit deciziei în interesul legii amintite la varianta de răspuns de la litera B (la data examenului), respectiv potrivit art. 915 alin. (2) CPC modificat prin Legea nr. 310/2018 (în prezent), acordul trebuie să fie expres, iar nu tacit.

2. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 917 alin. (1) CPC, soțul pârât poate să facă și el cerere de divorț, cel mai târziu până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată, iar pentru faptele petrecute după această dată, pârâtul va putea face cerere până la începerea dezbaterilor asupra fondului în cererea reclamantului. În cazul în care motivele divorțului s-au ivit după începerea dezbaterilor asupra fondului la prima instanță și în timp ce judecata primei cereri se află în apel, cererea pârâtului va putea fi făcută direct la instanța învestită cu judecarea apelului, conform art. 917 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece soțul pârât poate formula cerere reconvențională prin care să solicite desfacerea căsătoriei din culpa soțului reclamant, conform art. 917 alin. (1) teza I CPC, până la primul termen de judecată la care este legal citat, pentru faptele petrecute până la acel moment, cum este și cazul în speța prezentată. Neintroducerea cererii reconvenționale în acest termen atrage decăderea soțului pârât din dreptul de a cere divorțul pentru acele motive [art. 917 alin. (4) teza I CPC]. Formularea cererii reconvenționale de către BB la al doilea termen de judecată la care era legal citat pentru aceleași fapte, în raport de care și reclamanta AA a solicitat desfacerea căsătoriei, are drept consecință admiterea excepției de tardivitate a cererii reconvenționale.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât cererea de intervenție voluntară principală nu se poate formula cu privire la capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei. Însă, în măsura în care există și capete de cerere accesorii care nu au caracter strict personal, cum este și cererea de

partaj, intervenția voluntară este admisibilă. Prin urmare, cererea în interes propriu a intervenientului CC, prin care a solicitat să fie scos din masa bunurilor de împărțit autoturismul care îi fusese vândut printr-un act sub semnătură privată de către AA, este admisibilă, având în vedere că, referitor la acest bun, CC invocă un drept propriu. Ca atare, instanța va admite în principiu cererea de intervenție voluntară principală.

3. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul proceselor de divorț, competența este exclusivă, atât din punct de vedere material, aparținând judecătoriei, cât și din punct de vedere teritorial, aparținând, conform art. 915 CPC, *judecătoriei în circumscripția căreia se află cea din urmă locuință comună a soților. Dacă soții nu au avut locuință comună sau dacă niciunul dintre soți nu mai locuiește în circumscripția judecătoriei* în care se află cea din urmă locuință comună, judecătoria competentă este aceea în circumscripția căreia își are locuința pârâtul, iar când pârâtul nu are locuința în țară și instanțele române sunt competente internațional, este competentă judecătoria în circumscripția căreia își are locuința reclamantul. *Dacă nici reclamantul și nici pârâtul nu au locuința în țară, părțile pot conveni să introducă cererea de divorț la orice judecătorie din România. În lipsa unui asemenea acord expres, cererea de divorț este de competența Judecătoriei Sectorului 5 București.* Prin urmare, dacă niciunul dintre soți nu locuiește în țară, cererea de divorț nu este, în toate cazurile, de competența *Judecătoriei Sectorului 5 București*, astfel cum în mod eronat se menționează în varianta de răspuns, ci doar în situația în care părțile nu stabilesc printr-un acord expres judecătoria care urmează a soluționa pricina.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, dacă *cererea de divorț întemeiată pe separarea în fapt a soților pe o perioadă mai mare de 2 ani, prin care reclamantul își asumă eșecul căsătoriei, este acceptată de pârât, determină desfacerea căsătoriei pe baza acordului soților.* Astfel, conform art. 935 alin. (2) CPC, *în cazul divorțului pentru separație în fapt îndelungată, dacă soțul pârât se declară de acord cu divorțul, se vor aplica în mod corespunzător dispozițiile art. 931 CPC, potrivit cărora instanța va dispune desfacerea căsătoriei pe baza acordului părților.*

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, atunci când cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului și reclamantul decedează în cursul procesului, lăsând moștenitori, aceștia vor putea continua acțiunea, pe care instanța o va admite numai dacă va constata culpa exclusivă a soțului pârât [art. 926 alin. (2) CPC].

4. Răspuns: A, C ***(admitere INM, 2013)***

Varianta de la litera A este corectă, întrucât, conform art. **919 alin. (2) CPC, atunci când** soții au copii minori, *născuți înaintea sau în timpul căsătoriei ori adoptați*, **instanța se va pronunța** asupra exercitării autorității părintești și a locuinței copiilor după divorț, precum **și asupra contribuției părinților** la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, *chiar dacă acest* **lucru nu a fost solicitat** prin cererea de divorț.

Varianta de la litera B este greșită, deoarece cererea referitoare la acordarea prestației compensatorii *nu se regăsește printre ipotezele reglementate de art. 919 alin. (2) și (3) CPC*, cereri asupra cărora instanța se pronunță din oficiu, deși nu a fost sesizată în acest sens. Astfel, potrivit art. 919 alin. (1) lit. e) CPC, *la cerere*, instanța de divorț se pronunță și cu privire la obligația de întreținere sau prestația compensatorie între foștii soți.

Varianta de la litera C este corectă, conform art. 919 alin. (1) lit. d) CPC, potrivit căruia, *la cerere, instanța de divorț se pronunță și cu privire la despăgubirea pretinsă pentru prejudiciile materiale sau morale suferite ca urmare a desfacerii căsătoriei.*

5. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este corectă, întrucât, conform art. 926 alin. (4) CPC, *în cazul în care acțiunea de divorț este continuată după decesul soțului reclamant de către moștenitorii acestuia, căsătoria se socotește desfăcută la data introducerii cererii de divorț.* Ar putea exista o contradicție între textul art. 926 alin. (4) CPC și dispozițiile art. 382 alin. (2) C.civ., conform cărora, *pentru aceeași ipoteză, căsătoria se socotește desfăcută la data decesului.* Cu toate acestea, contradicția este doar aparentă, întrucât, potrivit art. 83 lit. k) din Legea nr. 76/2012, *orice dispoziție contrară se abrogă, chiar dacă este cuprinsă în legi speciale*, Codul civil constituind lege specială în raport de Codul de procedură civilă, conform art. 2 alin. (1) CPC, în raport de care dispozițiile Codului de procedură civilă

constituie procedura de drept comun în materie civilă. Prin urmare, pentru stabilirea momentului la care căsătoria se consideră desfăcută în situația decesului soțului reclamant în cursul procesului de divorț și continuării acestuia de către moștenitori, dacă instanța găsește acțiunea întemeiată, va fi avută în vedere data introducerii cererii de divorț.

Variantele de răspuns de la literele B și C sunt greșite, prin raportare la explicația dată la varianta de la litera A.

6. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, atunci când cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului și reclamantul decedează în timpul procesului de divorț, lăsând moștenitori, aceștia vor putea continua acțiunea, *pe care instanța o va admite numai dacă va constata culpa exclusivă a soțului pârât*, nu și culpa comună, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns, potrivit dispozițiilor art. 926 alin. (2) CPC.

În cazul în care acțiunea este continuată de moștenitorii soțului reclamant, *căsătoria se consideră desfăcută la data introducerii cererii de divorț*, conform art. 926 alin. (4) CPC, iar nu la data la care aceasta devine definitivă. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

7. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, dacă pe parcursul procesului de divorț intervine decesul pârâtului [sau al reclamantului, însă nu sunt incidente dispozițiile art. 926 alin. (2) CPC în privința continuării acțiunii de către moștenitori], instanța va lua act de încetarea căsătoriei și va dispune, prin *hotărâre definitivă*, închiderea dosarului, conform prevederilor art. 926 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 932 alin. (1) CPC, atunci când cererea de divorț este întemeiată pe culpa soțului pârât, iar acesta recunoaște faptele care au dus la destrămarea vieții conjugale, instanța, dacă reclamantul este de acord, va pronunța divorțul fără a cerceta temeinicia motivelor de divorț și fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, dacă în fața primei instanțe niciuna dintre părți, legal citate, nu se înfățișează la strigarea cauzei și nici nu a cerut în scris judecarea în lipsă, instanța dispune suspendarea cauzei pentru lipsa nejustificată a părților, conform art. 411 alin. (1) pct. 2 CPC. Cererea de divorț va fi respinsă ca nesusținută atunci când la termenul de judecată în primă instanță reclamantul lipsește nejustificat și se înfățișează numai pârâtul, conform prevederilor art. 922 CPC. Având în vedere că din conținutul variantei de răspuns rezultă că nici reclamantul și nici pârâtul nu s-au prezentat, în absența unei norme speciale, instanța va aplica dreptul comun, respectiv suspendarea judecății.

8. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Atunci când divorțul este cerut pentru că starea sănătății unuia dintre soți face imposibilă continuarea căsătoriei [art. 373 lit. d) C.civ.], instanța va administra probe privind existența bolii și starea sănătății soțului bolnav (reclamant) și va pronunța divorțul, potrivit Codului civil, fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei (art. 933 CPC și art. 381 C.civ.).

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, cele de la literele B și C fiind corecte.

9. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, potrivit art. 926 alin. (1) CPC, dacă în timpul procesului de divorț unul dintre soți decedează, instanța va lua act de încetarea căsătoriei și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului. Interesul reclamantei de a face apel rezultă din data la care se consideră desfăcută căsătoria. În cazul decesului, căsătoria încetează de la data decesului, ceea ce are efecte în planul succesiunii, deoarece soțul supraviețuitor are calitatea de moștenitor legal, chiar dacă pe rolul instanței este înregistrat dosarul de divorț. În cazul în care căsătoria s-ar desface prin divorț, la data rămânerii definitive a hotărârii căsătoria s-ar considera desfăcută, ceea ce îl va exclude de la moștenire pe reclamant.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece hotărârea va consfinți desfacerea căsătoriei din culpă comună, cu toate consecințele de rigoare, inclusiv în plan succesoral, așa cum s-a menționat anterior.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

10. Răspuns: A *(admitere în magistratură, august 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 928 alin. (4) CPC, instanța la care hotărârea de divorț a rămas definitivă o va trimite, din oficiu, serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor unde a fost încheiată căsătoria, Registrului național al regimurilor matrimoniale, prevăzut de Codul civil, și, dacă unul dintre soți a fost profesionist, registrului comerțului.

Variantele de la literele B și C sunt greșite, prin raportare la explicația de la varianta de la litera A.

11. Răspuns: A, B *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă prin prisma art. 930 alin. (1) CPC, care prevede că, în cazul în care cererea de divorț se întemeiază, în condițiile prevăzute de Codul civil, pe acordul părților, ea va fi semnată de ambii soți sau de către un mandatar comun, cu procură specială autentică.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă raportat la art. 915 alin. (2) CPC (cu modificările aduse prin Legea nr. 310/2018), conform căruia, dacă nici reclamantul și nici pârâtul nu au locuința în țară, părțile pot conveni expres să introducă cererea de divorț la orice judecătorie din România.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece cererea de divorț se judecă cu citarea părților, potrivit art. 153 alin. (1) CPC, iar în cazul divorțului nu există dispoziții derogatorii în acest sens.

12. Răspuns: A, C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă prin raportare la prevederile art. 925 alin. (1) CPC, conform cărora soții se pot împăca în tot cursul judecății, chiar dacă nu au fost plătite taxele de timbru, caz în care instanța va lua act de împăcare și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cadrul procesului de divorț, instanța poate lua act de împăcarea soților, chiar dacă nu au fost achitate taxele de timbru, conform art. 925 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 924 CPC, reclamantul poate renunța la judecată în tot cursul judecății, chiar dacă pârâtul se împotrivește, însă renunțarea reclamantului nu are niciun efect asupra cererii de divorț făcute de pârât.

13. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece despăgubirile pentru prejudiciul suferit prin desfacerea căsătoriei pot fi acordate doar în măsura în care instanța dispune desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celuilalt soț, iar nu din culpa comună, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Astfel, conform art. 388 teza I C.civ., soțul nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei poate cere soțului vinovat să îl despăgubească.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece soțul reclamant a solicitat desfacerea căsătoriei din culpa comună, soțul pârât nu a formulat cerere reconvențională, iar dacă instanța va constata culpa exclusivă a soțului reclamant, va dispune respingerea cererii de divorț ca neîntemeiată, conform art. 934 alin. (3) CPC, neavând posibilitatea în această ipoteză de a pronunța divorțul din culpa exclusivă a soțului reclamant.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în litigiile cu caracter strict personal (cum este și cazul divorțului), intervenția voluntară accesorie este inadmisibilă, exceptând situația în care o normă juridică specială ar dispune în sens contrar, precum și în situația în care intervenția ar privi o cerere accesorie sau incidentală ce nu are un astfel de caracter (de exemplu, dacă într-un proces de divorț s-a cerut și partajarea bunurilor comune) (G. BOROI, M. STANCU, *op. cit.*, p. 137). Or, în speță, nu a fost formulată o cerere care să permită formularea unei cereri de intervenție accesorie constând în evacuarea pârâtului. Mai mult decât atât, intervenția accesorie trebuie să vină în apărarea părții pentru care este formulată, cererea de evacuare neavând nicio legătură cu cererea de desfacere a căsătoriei.

14. Răspuns: A, B *(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 934 alin. (2) CPC, instanța poate să pronunțe divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Dacă pârâtul nu a formulat cerere reconvențională, iar din dovezile administrate rezultă că numai reclamantul este culpabil de destrămarea căsătoriei, cererea acestuia va fi respinsă ca neîntemeiată, conform prevederilor art. 934 alin. (3) CPC, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 935 (pentru separare în fapt îndelungată), caz în care se va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită, având în vedere că nu suntem în situația de excepție a divorțului pentru separare în fapt îndelungată (în speță, soții sunt separați în fapt de un an, iar nu de 2 ani), pentru ca acesta să fie pronunțat din culpa reclamantului.

15. Răspuns: C *(primire în profesie – avocat stagiar, 2013)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, ca regulă, hotărârea judecătorească a primei instanțe în materia divorțului este supusă apelului, însă, în cazul divorțului prin acord, precum și al celui pentru separarea în fapt îndelungată, în condițiile art. 935 alin. (2) CPC, hotărârea este definitivă din prima instanță [art. 931 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece este necesar ca ambele părți să solicite instanței ca hotărârea de desfacere a căsătoriei (art. 927 CPC) să nu se motiveze, nefiind suficient ca doar una dintre părți să formuleze o cerere în acest sens.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, fiind în conformitate cu prevederile art. 934 alin. (2) CPC, potrivit cărora instanța poate să pronunțe divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

§2. Măsurile asigurătorii și provizorii

16. Răspuns: A *(admitere INM și în magistratură, 2014)*

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit art. 952 CPC, sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor mobile sau/și imobile urmăribile ale debitorului aflate în posesia acestuia sau a unui terț, în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va obține un titlu executoriu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece sechestrul se ridică *din oficiu*, și nu la cererea debitorului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns. Astfel, conform art. 956 CPC, nedepunerea cauțiunii în termenul fixat de instanță atrage desființarea de drept a sechestrului asigurător; aceasta se constată prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece condiția existenței procesului este impusă pentru toate ipotezele, inclusiv pentru cea enunțată în varianta de răspuns, prevăzute de art. 953 CPC.

17. Răspuns: C *(admitere INM și în magistratură, 2022)*

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, putând solicita instituirea măsurii sechestrului asigurător și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestru, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată [art. 953 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât creditorul nu este dator să individualizeze bunurile asupra cărora solicită să se înființeze sechestrul [art. 954 alin. (1) teza a II-a CPC], această individualizare urmând a fi efectuată de către executorul judecătoresc dacă instanța încuviințează cererea de instituire a măsurii asigurătorii.

Asupra cererii de înființare a sechestrului asigurător instanța hotărăște de urgență în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, conform prevederilor art. 954 alin. (2) CPC, astfel încât varianta de răspuns de la litera C este corectă.

18. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Potrivit art. 952 CPC, sechestrul asigurător este măsura asigurătorie care constă în indisponibilizarea bunurilor mobile şi/sau imobile urmăribile ale debitorului, aflate în posesia acestuia sau a unui terţ, în scopul valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va obţine un titlu executoriu.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, faţă de prevederile art. 954 CPC, în raport de care instanţa va decide asupra cererii de înfiinţare a sechestrului asigurător de urgenţă, în camera de consiliu, fără citarea părţilor, prin încheiere executorie.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât instanţa va comunica (doar) creditorului de îndată încheierea prin care a soluţionat cererea, debitorul fiind înştiinţat de aceasta de către executorul judecătoresc odată cu luarea măsurii asigurătorii [art. 954 alin. (3) CPC]. Astfel, varianta de răspuns este greşită, încheierea nefiind comunicată de către instanţă ambelor părţi, ci doar creditorului.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, competenţa de soluţionare a cererii de sechestru asigurător aparţine instanţei care soluţionează procesul în primă instanţă [art. 954 alin. (1) CPC]. Prin urmare, dacă cererea pe fondul cauzei a fost soluţionată de judecătorie în primă instanţă şi se află, la momentul formulării cererii de sechestru asigurător, în apel la tribunal, competenţa de soluţionare a celei din urmă va aparţine judecătoriei.

19. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, inclusiv în situaţia în care creanţa nu este constatată în scris, cererea de sechestru asigurător poate fi încuviinţată dacă creditorul dovedeşte că a intentat acţiune şi depune, odată cu cererea de sechestru, o cauţiune de jumătate din valoarea reclamată, conform dispoziţiilor art. 953 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 954 alin. (1) CPC, cererea de sechestru asigurător se adresează instanţei care este competentă să judece procesul în primă instanţă, iar nu celei de la locul situării bunurilor ce urmează a fi sechestrate.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită. Încheierea prin care se soluţionează cererea de sechestru este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanţa ierarhic superioară, conform art. 954 alin. (3) teza a II-a CPC. Doar în măsura în care competenţa de soluţionare ar aparţine în primă instanţă curţii de apel, calea de atac ar fi recursul, potrivit art. 959 CPC, întrucât Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu are competenţa de a soluţiona apeluri în materie civilă.

20. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greşită. Cererea de sechestru asigurător se soluţionează în camera de consiliu, însă *fără citarea părţilor*, conform art. 954 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, deoarece *doar creditorului* i se comunică de către instanţă de îndată încheierea, nu şi debitorului. Astfel, conform prevederilor art. 954 alin. (3) teza I CPC, încheierea prin care se soluţionează cererea de sechestru se comunică creditorului de îndată de către instanţă, iar debitorului de către executorul judecătoresc, odată cu luarea măsurii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 954 alin. (3) teza a II-a CPC, încheierea prin care se soluţionează cererea de sechestru este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanţa ierarhic superioară. Totuşi, deşi aceasta este regula, trebuie avute în vedere şi prevederile art. 959 CPC, conform cărora, dacă în primă instanţă competenţa de soluţionare a cererii aparţine curţii de apel, calea de atac va fi recursul.

21. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

Din analiza dispoziţiilor art. 956-957 CPC rezultă că se soluţionează fără citarea părţilor:

– desfiinţarea de drept a sechestrului asigurător, atunci când aceasta este consecinţa nedepunerii cauţiunii în termenul fixat de către instanţă (art. 956 teza a II-a CPC);

– ridicarea măsurii sechestrului asigurător de către instanţa care a încuviinţat măsura, în situaţiile în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviinţată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la judecarea acesteia [art. 957 alin. (2) CPC].

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A şi C sunt corecte.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât cererea de ridicare a sechestrului asigurător formulată de către debitor atunci când acesta dă o garanţie îndestulătoare se soluţionează cu citarea părţilor, potrivit dispoziţiilor art. 957 alin. (1) CPC.

22. Răspuns: A, C ***(admitere INM şi în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Astfel, în cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviinţată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau *perimată prin hotărâre definitivă* ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanţa care a încuviinţat-o, asupra acestei cereri instanţa pronunţându-se prin încheiere definitivă, dată fără citarea părţilor, conform dispoziţiilor art. 957 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greşită. Atunci când creditorul deţine împotriva debitorului o creanţă exigibilă care este constatată printr-un înscris, el poate fi obligat la plata unei cauţiuni în cuantumul ce se va fixa de instanţă odată cu înfiinţarea măsurii, aspect ce rezultă din coroborarea textelor art. 953 alin. (1) şi art. 954 alin. (2) CPC. Prin urmare, creditorul nu ar avea cum să depună cauţiunea odată cu cererea de sechestru, având în vedere, pe de o parte, caracterul facultativ al acesteia şi, pe de altă parte, cuantumul ei, care este lăsat la aprecierea instanţei.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, potrivit dispoziţiilor art. 954 alin. (3) CPC, încheierea prin care se soluţionează cererea de sechestru se comunică creditorului de îndată de către instanţă, iar debitorului de către executorul judecătoresc, odată cu luarea măsurii.

23. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Conform dispoziţiilor art. 954 alin. (3) teza a II-a CPC, încheierea pronunţată de prima instanţă este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare, la instanţa ierarhic superioară. Termenul de apel curge întotdeauna de la comunicarea încheierii, iar nu şi de la pronunţarea acesteia, întrucât cererea de sechestru asigurător (ca şi cererea prin care se solicită instituirea măsurii popririi asigurătorii) se soluţionează întotdeauna de prima instanţă fără citarea părţilor, astfel încât termenul de exercitare a căii de atac nu poate curge decât de la comunicare (părţile neavând cunoştinţă de termenul acordat în cauză pentru soluţionarea cererii, în absenţa citării).

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, nu întotdeauna fixarea unei cauţiuni de către instanţa învestită cu soluţionarea unei cereri de sechestru asigurător fiind obligatorie. Astfel, în cazul creditorului care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanţă este constatată în scris şi este exigibilă, acesta făcând dovada intentării litigiului pe fond, poate fi obligat la plata unei cauţiuni în cuantumul fixat de către instanţă, conform art. 953 alin. (1) teza finală CPC (deci atât cauţiunea, cât şi cuantumul acesteia sunt lăsate la aprecierea instanţei).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, creditorul nefiind obligat să individualizeze bunurile asupra cărora solicită să se înfiinţeze sechestrul asigurător, această individualizare urmând a fi realizată de către executorul judecătoresc. Astfel, conform dispoziţiilor art. 955 alin. (2) teza a II-a CPC, executorul judecătoresc va aplica sechestrul asupra bunurilor urmăribile numai în măsura necesară realizării creanţei.

24. Răspuns: A ***(admitere INM şi în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât cererea de sechestru asigurător se soluţionează fără citarea părţilor [art. 954 alin. (2) CPC], în timp ce sechestrul judiciar cu citarea părţilor [art. 975 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greşită, întrucât atât cererea de sechestru asigurător, cât şi cea de sechestru judiciar se soluţionează printr-o încheiere supusă apelului, dacă prin lege nu se prevede altfel, conform dispoziţiilor art. 954 alin. (3) teza a II-a coroborate cu cele ale art. 975 alin. (4) CPC. Prin urmare, acesta este un element comun al celor două cereri, iar nu de diferenţiere, cum se cere prin enunţul grilei.

Varianta de răspuns de la litera C este greşită, întrucât cererea de sechestru judiciar (iar nu cea de sechestru asigurător, cum în mod eronat se menţionează în cuprinsul variantei de răspuns) poate fi încuviinţată, chiar fără a exista proces, asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanţia creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive temeinice de bănuială că debitorul se va sustrage de la eventuala urmărire silită ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări, conform dispoziţiilor art. 973 alin. (2) lit. c) CPC.

25. Răspuns: A (sau A, C, după soluționarea contestațiilor) ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin raportare la prevederile art. 957 alin. (1) teza a II-a CPC, conform cărora cererea de ridicare a sechestrului asigurător se soluționează în camera de consiliu.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece părțile sunt citate la soluționarea cererii de ridicare a sechestrului asigurător, conform art. 957 alin. (1) teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera C nu este completă, astfel încât, deși inițial a fost indicat răspunsul de la litera A ca fiind corect, ulterior s-a admis contestația la barem, punctându-se atât candidații care au ales A și C, cât și cei care au indicat doar varianta de răspuns de la litera A ca fiind corectă. Aceasta, întrucât încheierea dată asupra cererii de ridicare a sechestrului asigurător, indiferent dacă este admisă sau respinsă, este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la pronunțare, conform art. 957 alin. (1) teza a II-a CPC, însă, potrivit art. 959 CPC, în cazul în care competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul. Prin urmare, cererea de ridicare a sechestrului asigurător, în cazul în care debitorul dă garanție îndestulătoare, se soluționează prin încheiere supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare, doar în situația în care competența de primă instanță aparține curții de apel, pentru ipotezele în care competența de soluționare în primă instanță aparține judecătoriei sau tribunalului calea de atac fiind apelul.

26. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cererea de ridicare a sechestrului asigurător se soluționează *în camera de consiliu*, conform art. 957 alin. (1) teza a II-a CPC, iar nu în ședință publică, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât cererea de ridicare a sechestrului asigurător se soluționează prin încheiere supusă numai *apelului*, în termen de 5 zile de la pronunțare, la instanța ierarhic superioară, iar potrivit art. 959 CPC, în toate cazurile în care competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este *recursul*. Prin urmare, nu întotdeauna calea de atac împotriva încheierii prin care s-a soluționat cererea de ridicare a sechestrului asigurător este apelul, calea de atac putând fi și recursul, în funcție de instanța competentă să soluționeze cererea de instituire a măsurii sechestrului asigurător în primă instanță.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la prevederile art. 957 alin. (2) CPC, conform cărora, în cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o. Asupra cererii instanța se pronunță prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților.

27. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Sechestrul judiciar este măsura asigurătorie ce constă în indisponibilizarea bunurilor ce formează obiectul litigiului sau, în condițiile legii, a altor bunuri, prin încredințarea pazei acestora unui administrator-sechestru. Spre deosebire de sechestrul asigurător, care se soluționează fără citarea părților, sechestrul judiciar se judecă *cu citarea părților* din proces [art. 975 alin. (1) CPC], ceea ce înseamnă că varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește calea de atac care se poate exercita împotriva încheierii pronunțate în materia sechestrului judiciar, aceasta este *apelul*, însă, în toate cazurile în care competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este *recursul* (art. 959 CPC), ceea ce înseamnă că nu în toate cazurile încheierea este supusă numai apelului. Prin urmare, și varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Potrivit dispozițiilor art. 975 alin. (2) CPC, în caz de admitere (a cererii de sechestru judiciar), instanța va putea să îl oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, ceea ce înseamnă că varianta de răspuns de la litera C este corectă.

28. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece nu există un text legal prin care să se prevadă faptul că judecata se face în camera de consiliu, ceea ce înseamnă că aceasta va avea loc *în ședință publică*, conform principiului publicității ședinței de judecată consacrat de art. 17 CPC, în raport de care ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în caz de admitere a cererii de sechestru judiciar, instanța va putea să îl oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, conform art. 975 alin. (2) CPC, aceasta fiind *facultativă*, iar nu obligatorie, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, cererea de sechestru judiciar soluționându-se de urgență, cu citarea părților, conform art. 975 alin. (1) CPC.

29. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de sechestru judiciar se soluționează de urgență, *cu citarea părților*, conform dispozițiilor art. 975 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Încheierea pronunțată într-o cerere de sechestru judiciar, ca regulă, este supusă *apelului* în termen de 5 zile de la pronunțare și, prin excepție, căii de atac a *recursului*, în situațiile în care cererea de sechestru judiciar este de competența în primă instanță a curții de apel, conform prevederilor art. 975 alin. (4) CPC.

Cererea pentru înființarea sechestrului judiciar este de competența instanței investite cu judecarea acțiunii principale atunci când obiectul acesteia vizează proprietatea sau alt drept real principal, posesia unui bun mobil sau imobil sau folosința ori administrarea unui bun proprietate comună, conform dispozițiilor art. 974 CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

30. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, cererea de sechestru judiciar soluționându-se de urgență, *cu citarea părților*, conform art. 975 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Încheierea prin care se soluționează cererea de sechestru judiciar este supusă numai *apelului*, în termen de 5 zile de la pronunțare, la instanța ierarhic superioară, iar când măsura a fost dispusă de curtea de apel în primă instanță, calea de atac este *recursul*, care se soluționează de Înalta Curte de Casație și Justiție, conform prevederilor art. 975 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Cererea pentru înființarea sechestrului judiciar se va adresa instanței investite cu judecarea acțiunii principale în cazul în care există litigiu asupra fondului, respectiv instanței în circumscripția căreia se află bunul în cazul în care nu există litigiu pe fond, potrivit art. 974 CPC.

31. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, față de datele speței, reclamantul AA este îndreptățit să formuleze o *cerere de sechestru judiciar, iar nu de sechestru asigurător*, cu privire la autoturism, având în vedere că acesta este obiect al procesului de partaj.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, reclamantul AA este îndreptățit să formuleze o cerere de sechestru judiciar cu privire la autoturism, dacă face dovada că măsura este necesară pentru conservarea dreptului ce face obiectul judecății, în condițiile art. 973 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât dreptul de proprietate asupra autoturismului nu a fost stabilit de către instanța de judecată în favoarea intervenientului principal CC, instanța pronunțându-se doar asupra admisibilității în principiu a cererii de intervenție, iar nu pe fondul acesteia. Ca atare, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să constate dreptul de proprietate al lui CC asupra autoturismului, doar reclamanta AA și, după caz, pârâtul BB pot formula cerere de instituire a măsurii asigurătorii a sechestrului judiciar.

32. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare [art. 666 alin. (7) CPC], nefiind deci definitivă.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. În cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre definitivă ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o, caz în care instanța se pronunță prin încheiere definitivă, dată fără citarea părților, conform art. 957 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, încheierea prin care a fost soluționată cererea de sechestru judiciar, dacă aceasta a fost pronunțată de tribunal, fiind supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, potrivit dispozițiilor art. 975 alin. (4) CPC.

33. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 979 alin. (4) CPC cu privire la măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală, *instanța soluționează cererea potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială*, care se aplică în mod corespunzător.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală care pot fi dispuse de către instanță constau, ca regulă, conform prevederilor art. 979 alin. (2) CPC, *fie în interzicerea încălcării sau încetarea acțiunii ilicite*, actuală sau iminentă, de către cel ce exercită astfel de acțiuni, *fie în luarea măsurilor necesare pentru a asigura conservarea probelor*. Prin urmare, măsurile provizorii nu constau *doar* în posibilitatea instanței de a dispune interzicerea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală, cum în mod eronat limitează varianta de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală pot fi luate atât anterior, cât și ulterior introducerii acțiunii în justiție, aspect care rezultă din analiza dispozițiilor art. 979 alin. (6) CPC, care prevăd că, în situația în care măsura provizorie a fost dispusă anterior introducerii acțiunii în justiție pentru apărarea dreptului încălcat, ea *încetează de drept dacă reclamantul nu a sesizat instanța în termenul fixat de aceasta, dar nu mai târziu de 30 de zile de la luarea lor*.

§3. Procedura partajului judiciar

34. Răspuns: B ***(admitere INM și în magistratură, 2014)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, indiferent de faptul că printre coproprietari se află și dispăruți, partajul se realizează în modalitățile prevăzute de art. 989-991 CPC, vânzarea la licitație publică făcându-se numai în condițiile art. 991 alin. (1) din cod, respectiv în cazul în care niciunul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au consemnat, în termenul stabilit, sumele cuvenite celorlalți coproprietari (în acest caz, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind, totodată, dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială ori de către executorul judecătoresc).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, partajul urmând a se soluționa cu privire la întreaga masă partajabilă. Cererea reconvențională se poate disjunge numai în condițiile art. 210 alin. (2) CPC, în raport de care, dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată, instanța poate dispune judecarea separată a cererii reconvenționale. Cu toate acestea, disjungerea nu poate fi dispusă în cazurile anume prevăzute de lege sau dacă judecarea ambelor cereri se impune pentru soluționarea unitară a procesului, așadar, cererea de completare a masei partajabile va fi judecată împreună cu cererea de partaj.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, conform art. 994 alin. (3) CPC, în cazul în care partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, instanța va hotărî închiderea dosarului.

35. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, prin urmare, cele de la literele B și C sunt greșite. Potrivit dispozițiilor art. 991 alin. (4) CPC, încheierile prevăzute în acest articol (deci și încheierile prin care instanța dispune vânzarea bunurilor în procedura partajului) pot fi atacate separat numai cu apel, în termen de 15 zile de la pronunțare. Dacă nu au fost astfel atacate, aceste încheieri nu mai pot fi supuse apelului odată cu hotărârea asupra fondului procesului.

36. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Încheierea prin care instanța, în procedura partajului judiciar, va dispune vânzarea bunului ce ar fi trebuit partajat, stabilind, totodată, că vânzarea se va face de executorul judecătoresc, poate fi atacată separat numai cu apel, în termen de 15 zile de la pronunțare, conform dispozițiilor art. 991 alin. (4) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât încheierea de admitere în principiu pronunțată în procedura partajului judiciar poate fi atacată cu apel doar odată cu fondul, potrivit dispozițiilor art. 987 CPC.

De asemenea, varianta de răspuns de la litera C este greșită, încheierea pronunțată în procedura ofertei de plată și consemnațiunii prin care creditorul este pus în întârziere să primească suma sau, după caz, bunul, atunci când oferta de plată este făcută în timpul procesului, în fața instanței competente, poate fi atacată doar odată cu fondul, potrivit dispozițiilor art. 1011 alin. (3) CPC.

37. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, conform art. 92 alin. (2) CPC, procurorul poate să pună concluzii în orice proces civil, în oricare fază a acestuia, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și intereselor cetățenilor, deci inclusiv într-un proces ce are ca obiect încetarea stării de coproprietate asupra unui bun.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât cererea de arătare a titularului dreptului poate fi formulată de către pârât în cererile prin care se urmărește valorificarea unui drept real, dreptul de proprietate fiind un asemenea drept, astfel încât cererea de intervenție forțată sub forma cererii de arătare a titularului dreptului este admisibilă (art. 75 CPC).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, în cazul sesizării instanței de judecată cu o cerere având ca obiect încetarea stării de coproprietate asupra unui bun fără a fi introduși toți coproprietarii, instanța poate pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a celorlalți coproprietari, în condițiile art. 78 alin. (2) CPC, care reglementează introducerea din oficiu a terților.

38. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, în cazul în care, după pronunțarea încheierii de admitere în principiu a cererii de partaj, dar mai înainte de pronunțarea hotărârii de împărțeală, se constată că un bun a fost inclus din eroare în masa partajabilă, instanța poate, cu consimțământul tuturor coproprietarilor, să elimine acel bun, conform art. 986 teza a II-a CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, încheierea de admitere în principiu suplimentară pronunțată în partaj poate fi atacată numai cu apel odată cu fondul, iar nu separat, conform art. 987 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, conform art. 986 CPC, încheierea suplimentară se dă cu citarea părților, iar nu fără citarea lor, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

39. Răspuns: A, B ***(admitere INM, 2013)***

Varianta de la litera A este corectă, fiind în conformitate cu dispozițiile art. 995 alin. (2) CPC, în raport de care, odată rămasă definitivă, hotărârea de partaj constituie titlu executoriu și poate fi pusă în executare, chiar dacă nu s-a cerut predarea efectivă a bunului ori instanța nu a dispus în mod expres această predare.

Varianta de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 996 alin. (1) CPC, în cazul în care părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunurilor, hotărârea de partaj nu este susceptibilă de executare silită.

Varianta de la litera C este greșită, deoarece nu se respectă termenul de prescripție a executării silite. Astfel, art. 706 alin. (1) CPC prevede că dreptul de a obține executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar în cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, termenul de prescripție este de 10 ani. Având în vedere că hotărârea de partaj are efect constitutiv [art. 995 alin. (1) CPC] în materie de drepturi reale, rezultă că termenul de prescripție este de 10 ani, și nu de 3 ani, așa cum se specifică în mod eronat în varianta de răspuns.

40. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, doar după rămânerea definitivă, hotărârea de partaj constituie titlu executoriu și poate fi pusă în executare, chiar dacă nu s-a cerut predarea efectivă a bunului ori instanța nu a dispus în mod expres această predare, conform dispozițiilor art. 995 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în cazul în care părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunurilor, hotărârea de partaj nu este susceptibilă de executare silită, potrivit prevederilor art. 996 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Prin raportare la dispozițiile art. 995 alin. (4) coroborate cu cele ale art. 706 alin. (1) CPC, în cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, executarea cu privire la bunurile împărțite poate fi cerută în termenul de prescripție de 10 ani.

41. Răspuns: C ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 986 CPC, în cazul în care, după pronunțarea încheierii de admitere în principiu, dar mai înainte de pronunțarea hotărârii de împărțeală, se constată că există și alți coproprietari sau că au fost omise unele bunuri care trebuiau supuse împărțelii, fără ca privitor la acești coproprietari sau la acele bunuri să fi avut loc o dezbatere contradictorie, instanța va putea da, cu citarea părților, o nouă încheiere, care va cuprinde, după caz, și coproprietarii sau bunurile omise. În aceleași condiții, instanța poate, cu consimțământul tuturor coproprietarilor, să elimine un bun care a fost cuprins din eroare în masa de împărțit.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în ipoteza în care părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunurilor, hotărârea de partaj nu este susceptibilă de executare silită, potrivit prevederilor art. 996 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă prin raportare la dispozițiile art. 994 alin. (3) teza I CPC, conform cărora, în cazul în care partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, instanța va hotărî închiderea dosarului.

§4. Procedura ordonanței președințiale

42. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, dacă partea solicită constatarea de urgență a stării unor bunuri mobile sau imobile, atunci când este posibil ca proba să fie greu de administrat în viitor, trebuie să formuleze o cerere de asigurare a probelor în condițiile art. 359 și urm. CPC, și nu o cerere de ordonanță președințială, aceasta din urmă putând fi dispusă pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări, conform art. 997 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 920 CPC, care instituie posibilitatea ca pe tot parcursul procesului de divorț instanța să poată dispună măsuri provizorii cu privire la stabilirea locuinței copiilor minori, la obligația de întreținere, la încasarea alocației de stat pentru copii și la folosirea locuinței familiei.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă față de dispozițiile art. 450 alin. (5) CPC, în raport de care, până la soluționarea cererii de suspendare a executării provizorii, aceasta va putea fi încuviințată provizoriu, prin ordonanță președințială.

43. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, august 2013)***

Varianta de la litera A este greșită, întrucât, într-adevăr, ordonanța președințială este executorie [art. 997 alin. (2) CPC], însă doar la cererea reclamantului instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen, potrivit art. 997 alin. (3) CPC.

Varianta de la litera B este greșită, deoarece în nicio situație ordonanța președințială nu are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului, prin ordonanță luându-se măsuri provizorii până la soluționarea cauzei pe fond. Având în vedere că la judecata ordonanței instanța doar „pipăie fondul", este firesc ca aceasta să nu aibă autoritate de lucru judecat față de hotărârea prin care instanța soluționează litigiul pe fond.

Varianta de la litera C este corectă, deoarece reclamantul are posibilitatea de a solicita transformarea cererii de ordonanță președințială într-o cerere de drept comun până la închiderea dezbaterilor la prima instanță, conform art. 1001 CPC.

44. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece, în toate cazurile (indiferent dacă cererea se soluționează cu sau fără citare), procedura ordonanței președințiale este *contencioasă*, pentru că presupune dezlegarea unui drept litigios.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, deoarece art. 998 CPC prevede că cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului (aceasta putând fi, după caz, judecătorie, tribunal sau curte de apel).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, în temeiul art. 997 alin. (4) CPC, conform căruia ordonanța va putea fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului.

45. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Competența de soluționare a cererii de ordonanță președințială aparține instanței competente să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului, conform prevederilor art. 998 CPC, indiferent dacă este sau nu înregistrat pe rolul instanței un litigiu cu privire la fondul dreptului. Prin urmare, competența nu este influențată de faza procesuală în care se află pricina pe fond (primă instanță, apel, recurs); astfel, chiar dacă aceasta din urmă se află în căile de atac la o instanță superioară, cererea de ordonanță președințială se va soluționa de instanța competentă să judece cererea pe fond în primă instanță.

Prin raportare la explicația de mai sus, varianta de răspuns de la litera C este corectă, variantele de la literele A și B fiind greșite.

46. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât ordonanța este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor [art. 1000 alin. (1) CPC], iar în cazurile în care competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul [art. 1000 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 998 CPC, cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, cererea de ordonanță președințială putând fi formulată atât în situațiile în care există judecată asupra fondului, cât și atunci când nu există, conform dispozițiilor art. 997 alin. (4) CPC.

47. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, ordonanța putând fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului, conform prevederilor art. 997 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, hotărârea pronunțată în materia ordonanței președințiale fiind provizorie și executorie [art. 997 alin. (2) teza I CPC].

Răspunsul de la litera C este greșit, întrucât, ca *regulă*, cererea de ordonanță președințială se judecă cu citarea părților, însă legea permite ca judecarea cererii să se facă și *fără* citarea acestora [art. 999 alin. (2) CPC] în caz de urgență deosebită, care urmează a fi apreciată de instanță în funcție de situația concretă.

48. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Indiferent dacă în prima instanță soluționarea cererii de ordonanță președințială s-a realizat cu sau fără citarea părților, judecarea apelului se va face întotdeauna cu citarea părților, conform dispozițiilor art. 1000 alin. (3) teza I CPC.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, prin raportare la dispozițiile art. 532 alin. (1) CPC, conform cărora cererea în materie necontencioasă se judecă în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune. În caz contrar, judecata se face cu sau fără citare, la aprecierea instanței. Prin urmare, în absența unei dispoziții exprese a legiuitorului, citarea părților în procedura necontencioasă rămâne la aprecierea instanței.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât la soluționarea cererii de îndreptare a hotărârii judecătorești părțile vor fi citate numai dacă instanța socotește că este necesar ca acestea să dea anumite lămuriri [art. 442 alin. (2) teza a II-a CPC].

49. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2020)***

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera A, aceasta este corectă, întrucât, prin raportare la dispozițiile art. 999 alin. (2) CPC, ordonanța președințială poate fi soluționată și fără citarea părților

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În vederea soluționării cererii de ordonanță de plată, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor referitoare la pricinile urgente, conform prevederilor art. 1019 alin. (1) CPC.

În cazul procedurii de evacuare din imobilele folosite fără drept, atunci când evacuarea se solicită pentru neplata chiriei datorate în baza unui contract care constituie, pentru plata acesteia, titlu executoriu, potrivit legii, instanța va dispune ca judecata cererii să se facă fără citarea părților. Astfel, conform art. 1042 alin. (1) CPC, cererea de evacuare se judecă cu citarea părților, în afară de cazul în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei sau a arenzii se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

| 50. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Astfel, este adevărat că în materia ordonanței președințiale părțile sunt citate conform normelor privind citarea în procesele urgente, însă întâmpinarea nu este obligatorie, conform prevederilor art. 999 alin. (1) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Ca regulă, ordonanța președințială este supusă apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, respectiv de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea acestora [art. 1000 alin. (1) CPC]. Prin excepție, când competența de soluționare a ordonanței în primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul (având în vedere faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu judecă apeluri în materie civilă), care poate fi formulat în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, respectiv de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea acestora [art. 1000 alin. (4) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât ordonanța președințială poate fi pronunțată atât în ipoteza în care există judecată asupra fondului, cât și atunci când nu este încă formulată o astfel de cerere, aspect ce rezultă din interpretarea dispozițiilor art. 997 alin. (4) CPC.

| 51. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât ordonanța președințială nu are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului, conform prevederilor art. 1002 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece, la solicitarea reclamantului, până la închiderea dezbaterilor la prima instanță, cererea de ordonanță președințială va putea fi transformată într-o cerere de drept comun, conform normei înscrise în cuprinsul art. 1001 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât apelul împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în materia ordonanței președințiale se declară în termen de 5 zile de la pronunțare doar în situația în care judecata s-a făcut cu citarea părților, în ipoteza în care judecata s-a făcut fără citarea acestora, termenul de 5 zile curge de la comunicarea ordonanței [art. 1000 alin. (1) CPC].

| 52. Răspuns: B, C ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Împotriva executării silite a ordonanței președințiale se poate formula contestație la executare, conform prevederilor art. 1000 alin. (5) CPC. Prin urmare, contestația la executare se poate formula doar împotriva modalității de realizare a executării silite, nu însă și împotriva titlului executoriu reprezentat de ordonanță, aceasta putând fi atacată doar prin intermediul căii de atac prevăzute de lege (apel sau, după caz, recurs). Astfel, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 997 alin. (5) CPC, pe cale de ordonanță președințială nu pot fi dispuse măsuri care să rezolve litigiul în fond și nici măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dacă cererea se soluționează cu citarea părților, acestea vor fi citate conform normelor privind citarea în procesele urgente [art. 999 alin. (1) CPC]. Totodată, având în vedere că întâmpinarea nu este obligatorie [art. 999 alin. (1) teza finală CPC], în citație se va menționa obligația pârâtului de a-și pregăti apărarea pentru primul termen de judecată, propunând probele de care înțelege să se folosească, sub sancțiunea prevăzută de lege, care va fi indicată expres, conform art. 157 alin. (2) teza finală CPC.

| 53. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece, în cazul cererii de ordonanță președințială, aceasta poate fi transformată într-o cerere de drept comun până la închiderea dezbaterilor în primă instanță (art. 1001 CPC). În speță, reclamantul a solicitat transformarea cererii de ordonanță președințială într-o cerere de drept comun la al doilea termen de judecată, aceasta fiind formulată în termen.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la explicația de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece dispozițiile legale care reglementează ordonanța președințială nu impun acordul pârâtului la modificarea făcută de către reclamant. Astfel, dacă reclamantul își modifică cererea de ordonanță președințială într-o cerere de drept comun, pârâtul va fi încunoștințat și citat în mod expres cu această mențiune (art. 1001 CPC).

| 54. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 1000 alin. (4) CPC, în toate cazurile în care competența de primă instanță aparține curții de apel, calea de atac este recursul.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, deoarece hotărârea judecătorească dată în procedura ordonanței președințiale este executorie din primă instanță (indiferent dacă este pronunțată de către judecătorie, tribunal sau curte de apel), conform art. 997 alin. (2) CPC, însă instanța de apel poate suspenda executarea până la judecarea apelului, dar numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum se va stabili de către aceasta [art. 1000 alin. (2) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece revizuirea pentru existența unor hotărâri definitive potrivnice poate fi exercitată chiar dacă hotărârea nu evocă fondul, cum este cazul ordonanței președințiale, aspect ce rezultă din cuprinsul art. 509 alin. (2) CPC, care exceptează de la regula conform căreia pentru admisibilitatea căii de atac a revizuirii este necesar ca hotărârea a cărei revizuire se solicită să fie pronunțată asupra fondului sau să evoce fondul motivele de revizuire prevăzute la alin. (1) pct. 3, dar numai în ipoteza judecătorului, pct. 4, pct. 7-11.

| 55. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Hotărârea judecătorească pronunțată în primă instanță în procedura ordonanței președințiale este supusă apelului doar atunci când judecata s-a făcut în fața judecătoriei sau a tribunalului. În ipoteza în care competența de soluționare a ordonanței în primă instanță a aparținut curții de apel, hotărârea este supusă recursului, conform dispozițiilor art. 1000 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, ordonanța președințială pronunțată în primă instanță fiind executorie, conform prevederilor art. 997 alin. (2) teza I CPC.

Ordonanța președințială va putea fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului, conform prevederilor art. 997 alin. (4) CPC, prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

| 56. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Împotriva hotărârii prin care instanța a admis cererea de emitere a ordonanței președințiale pârâtul poate exercita calea de atac în termen de 5 zile (iar nu 24 de ore) de la pronunțare, dacă hotărârea s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor, conform dispozițiilor art. 1000 alin. (1) CPC. Termenul de 24 de ore în materia ordonanței președințiale este pentru amânarea pronunțării, conform art. 999 alin. (4) CPC. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită, iar cea de la litera C este corectă.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Termenul pentru exercitarea căii de atac împotriva hotărârii prin care instanța a admis cererea de emitere a ordonanței președințiale curge de la pronunțare dacă s-a dat cu citarea părților și de la comunicare dacă s-a dat fără citarea acestora.

§5. Procedura ofertei de plată și consemnațiunii

| 57. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât oferta reală de plată se poate derula atât prin intermediul executorului judecătoresc [art. 1007 alin. (1) CPC], cât și în fața instanței de judecată [art. 1011 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Oferta de plată se aplică tuturor obligațiilor care au ca obiect remiterea unei sume de bani sau, după caz, executarea unei prestații care constituie obiectul însuși al obligației, indiferent de izvorul contractual sau extracontractual al acestora (art. 1013 CPC

și art. 1469 C.civ.) (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1028), și nu doar o sumă de bani, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. În situația în care creditorul nu se prezintă sau refuză să primească suma ori obiectul oferit, debitorul, spre a se libera de datorie, va putea să consemneze suma sau bunul oferit la CEC Bank – SA sau la orice altă instituție de credit ori, după caz, la o unitate specializată, conform dispozițiilor art. 1009 alin. (1)-(2) CPC.

§6. Procedura ordonanței de plată

58. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât ordonanța de plată se soluționează de instanța competentă să judece cauza în primă instanță (art. 1016 CPC), care, în funcție de criteriul valoric, poate fi judecătoria (dacă valoarea pretinsă este până la 200.000 de lei) sau tribunalul (dacă valoarea este peste 200.000 de lei).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 1019 alin. (3) CPC, debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune în cuprinsul citației că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, hotărârea de expedient în materia ordonanței de plată fiind definitivă (iar nu supusă recursului, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns) și constituind titlu executoriu, potrivit dispozițiilor art. 1020 alin. (2)-(3) CPC.

59. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Cererea de ordonanță de plată se soluționează de instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță, conform dispozițiilor art. 1016 CPC.

Față de enunțul grilei, instanța competentă din punct de vedere material se stabilește prin raportare la textul art. 94 pct. 1 lit. k) coroborat cu cel al art. 98 alin. (1)-(2) CPC, în raport de care competența se determină după valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere, la stabilirea valorii nefiind avute în vedere accesoriile pretenției principale, precum dobânzile, penalitățile, fructele, cheltuielile sau altele asemenea, indiferent de data scadenței, și nici prestațiile periodice ajunse la scadență în cursul judecății. Prin urmare, față de valoarea capătului principal de cerere (189.570 de lei), competența de soluționare a ordonanței de plată aparține judecătoriei. Astfel, varianta de răspuns de la litera B este corectă, în timp ce varianta de răspuns de la litera C este greșită.

60. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Cererea în anulare este calea de atac specifică procedurii ordonanței de plată, formulată de către debitor atunci când s-a admis în tot sau în parte cererea creditorului. Cererea poate fi exercitată și de creditor în trei situații, astfel: a) dacă se respinge cererea de ordonanță de plată ca urmare a împrejurării că instanța a constatat, pe baza înscrisurilor aflate la dosar și a explicațiilor și lămuririlor părților, că apărările de fond ale debitorului sunt întemeiate; b) dacă se respinge cererea de ordonanță de plată ca urmare a împrejurării că instanța a constatat că apărările de fond formulate de debitor presupun administrarea altor probe decât înscrisurile, explicațiile și lămuririle părților, iar acestea ar fi admisibile, potrivit legii, în procedura de drept comun; c) atunci când cererea de ordonanță de plată este admisă în parte (G. Boroi, M. Stancu, op. cit., p. 1048). Exercitarea de către creditor a cererii de anulare a ordonanței de plată pentru alte motive decât cele de mai sus (de exemplu, pentru că obiectul cererii îl constituie obligația de a face) atrage inadmisibilitatea cererii în anulare astfel formulate.

În acest context, varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea în anulare este admisibilă dacă instanța de judecată a respins cererea de ordonanță de plată, caz în care aceasta va fi formulată de către creditor.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, atunci când este formulată de către debitor, termenul de exercitare este de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia [art. 1024 alin. (1) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, suspendarea ordonanței de plată prin formularea cererii în anulare putând fi încuviințată de către instanță, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță [art. 1024 alin. (5) CPC].

61. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat stagiar, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât formularea cererii în anulare nu suspendă executarea, conform dispozițiilor art. 1024 alin. (5) CPC, iar potrivit art. 1025 alin. (1) din același cod, ordonanța de plată este executorie, chiar dacă este atacată cu cerere în anulare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Împotriva executării silite a ordonanței de plată partea interesată poate face contestație la executare potrivit dreptului comun. În cadrul contestației nu se pot invoca decât neregularități privind procedura de executare, precum și cauze de stingere a obligației ivite ulterior rămânerii definitive a ordonanței de plată, conform art. 1025 alin. (2) CPC, iar nu orice apărări de fond cu privire la existența creanței certe, lichide și exigibile, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât, în cazul în care s-a admis în parte cererea creditorului de emitere a unei ordonanțe de plată, hotărârea poate fi atacată atât de debitor, cât și de către creditor, potrivit dispozițiilor art. 1024 alin. (1)-(2) CPC.

62. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, potrivit dreptului comun, orice hotărâre devine definitivă la data expirării termenului prevăzut de lege pentru exercitarea căii de atac corespunzătoare [art. 634 alin. (2) CPC], deci și în privința hotărârii judecătorești de primă instanță pronunțate în procedura ordonanței de plată, precum și ca urmare a respingerii cererii în anulare potrivit art. 1024 alin. (8) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece, într-adevăr, hotărârea judecătorească de primă instanță pronunțată în procedura ordonanței de plată poate fi pusă în executare silită, însă, conform art. 1025 alin. (2) CPC, împotriva executării silite a ordonanței de plată partea interesată poate face contestație la executare potrivit dreptului comun.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece hotărârea judecătorească de primă instanță pronunțată în procedura ordonanței de plată este executorie, indiferent dacă este sau nu atacată cu cerere în anulare, aspect care rezultă din analiza art. 1024 alin. (5) CPC, conform căruia cererea în anulare nu suspendă executarea, aceasta putând fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.

63. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât în materia ordonanței de plată exercitarea căii de atac nu determină suspendarea de drept a executării. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1024 alin. (5) CPC, cererea în anulare nu suspendă executarea, suspendarea putând fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În cazul în care instanța, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, precum și a declarațiilor părților, constată că pretențiile creditorului sunt întemeiate, va emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată [art. 1022 alin. (1) CPC]. Acest termen nu poate fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens [art. 1022 alin. (3) CPC].

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât termenul de exercitare a cererii în anulare formulate de către debitor împotriva ordonanței de plată este de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia [art. 1024 alin. (1) CPC].

64. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, în procedura ordonanței de plată creditorul având posibilitatea de a pretinde daune-interese suplimentare pentru toate cheltuielile făcute pentru recuperarea sumelor ca urmare a neexecutării la timp a obligațiilor de către debitor, conform dispozițiilor art. 1018 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât în procedura ordonanței de plată citația va fi înmânată părții cu 10 zile înaintea termenului de judecată (iar nu cu cel puțin 3 zile, cum în mod

eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns), conform dispozițiilor art. 1019 alin. (1) teza finală CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. Debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, în cazul nedepunerii instanța, față de împrejurările cauzei, putând considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului, potrivit prevederilor art. 1019 alin. (3) CPC.

§7. Procedura cu privire la cererile de valoare redusă

65. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, în procedura cererilor cu valoare redusă hotărârea primei instanțe fiind executorie de drept, prin raportare la prevederile art. 1031 alin. (3) CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conform dispozițiilor art. 1030 alin. (2) CPC, instanța poate dispune înfățișarea părților, dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau la solicitarea uneia dintre părți. Instanța poate să refuze o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ținând cont de împrejurările cauzei, nu sunt necesare dezbateri orale, *refuz care se motivează în scris* și nu poate fi atacat separat.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât în procedura specială a cererilor de valoare redusă competența materială de soluționare a cauzei aparține judecătoriei, în timp ce, din punct de vedere teritorial, aceasta se stabilește potrivit dreptului comun, conform dispozițiilor art. 1028 CPC.

66. Răspuns: A ***(admitere INM și în magistratură, 2017)***

Întrebarea are în vedere elementele de asemănare între procedura cu privire la cererile de valoare redusă și procedura ordonanței de plată.

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece ambele proceduri sunt executorii încă din prima instanță, chiar dacă sunt atacate prin căile de atac prevăzute de lege. Astfel, conform art. 1031 alin. (3) CPC, hotărârea primei instanțe prin care este soluționată cererea de valoare redusă este executorie de drept, instanța de apel având posibilitatea ca, pentru motive temeinice, să suspende executarea silită, potrivit art. 1033 alin. (2) CPC, element de asemănare cu ordonanța de plată, care, conform art. 1025 alin. (1) CPC, este executorie, chiar dacă este atacată cu cerere în anulare [aceasta nefiind suspensivă de executare – art. 1024 alin. (5) CPC], și are autoritate de lucru judecat provizorie până la soluționarea cererii în anulare.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, deoarece hotărârea judecătoriei prin care este soluționată cererea de valoare redusă este supusă, potrivit art. 1033 alin. (1) CPC, numai apelului la tribunal (care va soluționa calea de atac în complet format din 2 judecători), în timp ce cererea în anulare formulată împotriva hotărârii prin care instanța a admis ordonanța de plată se soluționează de către instanța care a pronunțat ordonanța de plată, în complet format din 2 judecători [art. 1024 alin. (4) CPC]. Prin urmare, ambele căi de atac se judecă în complet format de 2 judecători, însă apelul în procedura specială a cererii de valoare redusă este de competența exclusivă a tribunalului, în timp ce cererea în anulare împotriva hotărârii de admitere a ordonanței de plată este soluționată de instanța care a pronunțat-o, putând fi judecătorie sau, după caz, tribunal, în funcție de criteriul valoric.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece doar în cazul ordonanței de plată cererea este respinsă dacă este nevoie de administrarea altor probe în afara înscrisurilor depuse la dosar și a explicațiilor sau lămuririlor date de părți [art. 1021 alin. (2) CPC], în timp ce, în cazul cererilor de valoare redusă, instanța are posibilitatea de a încuviința și alte probe în afara înscrisurilor depuse de părți, cu excepția acelora a căror administrare necesită cheltuieli disproporționate față de valoarea cererii de chemare în judecată sau a cererii reconvenționale [art. 1030 alin. (9) CPC].

67. Răspuns: A ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 1021 alin. (1) CPC, în materia ordonanței de plată, dacă debitorul contestă creanța, instanța verifică dacă contestația este întemeiată, în baza înscrisurilor aflate la dosar și a explicațiilor și lămuririlor părților. În cazul în care apărarea debitorului este întemeiată, instanța va respinge cererea creditorului prin încheiere, iar potrivit alin. (2), dacă apărările de fond formulate de debitor presupun administrarea altor probe decât cele prevăzute la alin. (1), iar acestea ar fi admisibile, potrivit legii, în procedura de drept comun, instanța va respinge prin încheiere cererea creditorului privind ordonanța de plată. Prin urmare, față de dispoziția legală de mai sus, în cazul ordonanței de plată, proba cu expertiza este inadmisibilă. În materia cererii de valoare redusă, instanța poate încuviința și alte probe în afara înscrisurilor depuse de părți, cu excepția acelor probe a căror administrare necesită cheltuieli disproporționate față de valoarea cererii de chemare în judecată sau a cererii reconvenționale [art. 1030 alin. (9) CPC]. Prin urmare, în materia cererilor de valoare redusă, instanța ar putea încuviința administrarea probei cu expertiza, în măsura în care costurile necesare efectuării acesteia nu sunt disproporționate față de pretenția din cererea de chemare în judecată sau din cererea reconvențională.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât nici în materia ordonanței de plată și nici a cererilor de valoare redusă exercitarea căii de atac nu determină suspendarea de drept a executării. Astfel, în materia ordonanței de plată, potrivit dispozițiilor art. 1024 alin. (5) CPC, cererea în anulare nu suspendă executarea, suspendarea putând fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de instanță. În ceea ce privește cererile de valoare redusă, conform art. 1031 alin. (3) CPC, hotărârea primei instanțe este executorie de drept, iar potrivit art. 1033 alin. (2) din cod, pentru motive temeinice, instanța de apel poate să suspende executarea silită, însă numai dacă se consemnează o cauțiune de 10% din valoarea contestată.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită. În materia ordonanței de plată, potrivit dispozițiilor art. 1020 alin. (1) CPC, în cazul în care creditorul declară că a primit plata sumei datorate, instanța ia act de această împrejurare printr-o încheiere definitivă, prin care se dispune închiderea dosarului. Prin urmare, aceasta este o soluție specifică ordonanței de plată, iar nu cererii de valoare redusă, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

68. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Procedura specială cu privire la cererile de valoare redusă este admisibilă în măsura în care valoarea cererii nu depășește 10.000 de lei la data sesizării instanței, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, conform prevederilor art. 1026 alin. (1) CPC. Cererea reconvențională este admisibilă în cadrul procedurii dacă valoarea pretinsă de pârât nu depășește același plafon de 10.000 de lei, în caz contrar instanța urmând a dispune disjungerea și judecarea separată a cererii reconvenționale, potrivit dispozițiilor dreptului comun [art. 1030 alin. (7) CPC]. Față de datele speței, dacă pârâtul formulează o cerere reconvențională cu privire la creanța de 12.000 de lei în contradictoriu cu reclamantul, aceasta va fi disjunsă și judecată potrivit dreptului comun.

Prin urmare, variantele de răspuns de la literele A și B sunt greșite, varianta de răspuns de la litera C fiind corectă.

§8. Procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept

69. Răspuns: B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2017)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, competența de soluționare a cererii de evacuare din imobilele folosite sau ocupate fără drept aparținând, conform art. 1036 CPC, judecătoriei în circumscripția căreia se află situat imobilul ocupat fără drept ori, după caz, închiriat sau arendat, chiar dacă locatarul a părăsit imobilul sau contractul a încetat, iar nu judecătoriei din raza localității de domiciliu a pârâtului, astfel cum menționează varianta de răspuns. În acest caz, legiuitorul a instituit un caz de competență exclusivă atât din punct de vedere material, în favoarea judecătoriei, cât și din punct de vedere teritorial, în favoarea instanței de la locul situării imobilului din care se solicită evacuarea. Prin urmare, nu sunt aplicabile dispozițiile dreptului comun, pentru ca cererea să fie adresată instanței de la domiciliul pârâtului, ci dispozițiile procedurii speciale.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, având în vedere argumentele de la varianta de răspuns de la litera A.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, indiferent dacă cererea se judecă cu sau fără citarea părților, cererea reconvențională este inadmisibilă. Astfel, conform art. 1043 alin. (1) CPC, care nu distinge dacă judecata se face cu sau fără citarea părților, pârâtul chemat în judecată în procedura specială a evacuării nu poate formula cerere reconvențională, de chemare în judecată a altei persoane sau în garanție, pretențiile sale urmând a fi valorificate numai pe cale separată. Pârâtul are posibilitatea de a invoca apărări de fond privind temeinicia motivelor de fapt și de drept ale cererii, inclusiv lipsa titlului reclamantului, conform art. 1043 alin. (2) CPC.

70. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat stagiar, septembrie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită. Potrivit art. 1042 alin. (5) CPC, hotărârea prin care instanța se pronunță asupra cererii de evacuare este executorie și poate fi atacată *numai cu apel în termen de 5 zile* de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, sau de la comunicare, când s-a dat fără citarea lor.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. În procedura specială a evacuării pârâtul nu poate formula cerere reconvențională, de chemare în judecată a altei persoane sau în garanție, însă poate invoca apărări de fond privind temeinicia motivelor de fapt și de drept ale cererii, *inclusiv lipsa titlului reclamantului*, conform dispozițiilor art. 1043 CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. *Întâmpinarea nu este obligatorie*, conform prevederilor art. 1042 alin. (3) CPC, iar *formularea unei cereri reconvenționale este inadmisibilă* în procedura evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept [art. 1043 alin. (1) CPC].

71. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, aprilie 2022)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În cazul procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, competența materială aparține judecătoriei, independent de valoarea imobilului închiriat, iar din punct de vedere teritorial, instanței (judecătoriei) de la locul situării imobilului, conform dispozițiilor art. 1036 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât, în cazul evacuării pârâtului BB din imobilul ocupat fără drept, AA are posibilitatea de a formula o cerere în evacuare întemeiată pe dispozițiile procedurii speciale (art. 1034 și urm. CPC) sau pe dispozițiile dreptului comun, potrivit art. 1035 CPC.

În ipoteza în care instanța admite cererea de evacuare în cadrul procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, hotărârea de primă instanță este executorie, potrivit dispozițiilor art. 1042 alin. (5) CPC. Astfel, varianta de răspuns de la litera C este corectă.

72. Răspuns: B, C ***(admitere în magistratură, mai 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, deoarece art. 1042 alin. (3) CPC prevede că, în materia procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, întâmpinarea nu este obligatorie. Pe cale de consecință, nu poate fi limitată posibilitatea pârâtului de a propune probe printr-un act de procedură care nu este obligatoriu, el putând propune probe până la primul termen de judecată când este legal citat în fața primei instanțe. Cu alte cuvinte, întâmpinarea nefiind obligatorie, în citație se va menționa obligația pârâtului de a-și pregăti apărarea pentru primul termen de judecată, propunând probele de care înțelege să se folosească, sub sancțiunea prevăzută de lege, care va fi indicată expres [art. 157 alin. (2) teza a II-a CPC] (G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1067).

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, împotriva executării hotărârii de evacuare cei interesați având posibilitatea de a introduce contestație la executare, în condițiile legii (art. 1044 CPC).

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece art. 1045 alin. (1) CPC prevede că, în cazul evacuării pentru neplata chiriei sau a arenzii, se va putea dispune suspendarea executării hotărârii în cadrul contestației la executare sau al apelului exercitat de către pârât numai dacă acesta consemnează în numerar, la dispoziția creditorului, chiria sau arenda la care a fost obligat, suma stabilită pentru asigurarea ratelor de chirie sau arendă datorate până la data cererii de suspendare, precum și cea aferentă ratelor de chirie sau arendă ce ar deveni exigibile în cursul judecății procesului.

73. Răspuns: C ***(admitere în magistratură, iunie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât, în procedura specială a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, judecata nu se face în toate cazurile cu citarea părților. Astfel, conform dispozițiilor art. 1042 alin. (1) CPC, cererea de evacuare se judecă cu citarea părților, *în afară de cazul* în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei sau a arenzii se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii. Prin urmare, în acest ultim caz, judecata se va face fără citarea părților.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită, întrucât dispozițiile art. 1043 alin. (1) CPC interzic pârâtului să formuleze cerere de chemare în garanție, nu și întâmpinare. De asemenea, atât în procedura de drept comun, cât și în procedura specială, o cerere de chemare în garanție este inadmisibilă.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă. Dispozițiile art. 448 alin. (1) pct. 10 CPC prevăd că, în cazurile prevăzute de lege, hotărârea primei instanțe este executorie, iar dispozițiile art. 1042 alin. (5) din același cod menționează exact o asemenea situație, hotărârea de evacuare fiind executorie.

74. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât „predarea" nu implică un drept real, ci unul personal. Prin urmare, cererea având ca obiect predarea unui bun imobil este o cerere personală imobiliară.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Având în vedere că cererea este personală, competența se va stabili prin raportare la dispozițiile art. 107 CPC, aparținând instanței de la domiciliul/sediul pârâtului.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât obligația de „predare" este una „de a face", astfel încât competența va aparține judecătoriei, potrivit dispozițiilor art. 94 pct. 1 lit. h) CPC.

75. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Potrivit dispozițiilor art. 1042 alin. (1) CPC, cererea de evacuare se judecă cu citarea părților, în afară de cazul în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei sau a arenzii se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă prin raportare la prevederile art. 1042 alin. (3) CPC, conform cărora, în procedura specială a evacuării, întâmpinarea nu este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât hotărârea de evacuare este executorie și poate fi atacată *numai cu apel* în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, sau de la comunicare, când s-a dat fără citarea lor, conform art. 1042 alin. (5) CPC.

76. Răspuns: A ***(primire în profesie – avocat stagiar, 2021)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. Locatarul și ocupantul imobilului sunt socotiți ca având domiciliul lor obligatoriu la imobilul pe care îl ocupă fără niciun drept, conform dispozițiilor art. 1037 alin. (1) CPC.

Conform dispozițiilor art. 1042 alin. (1) CPC, judecata în cererea de evacuare din imobilele folosite sau ocupate fără drept se realizează, ca regulă, cu citarea părților, însă, prin excepție, cererea se va soluționa fără citarea părților în cazul în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei sau a arenzii se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii. Ca atare, varianta de răspuns de la litera B este greșită.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, întrucât, conform prevederilor art. 1042 alin. (5) CPC, hotărârea de evacuare este executorie și poate fi atacată *numai cu apel* în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, sau de la comunicare, când s-a dat fără citarea lor. Prin urmare, calea de atac este apelul, iar nu recursul, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.

77. Răspuns: A, C ***(admitere INM, noiembrie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În materia procedurii speciale a evacuării din imobilele folosite sau ocupate fără drept, hotărârea este executorie de drept încă din fața primei instanțe [art. 1042 alin. (5) CPC]. Raportat la ipoteza grilei, în ceea ce privește suspendarea executării acesteia, executarea hotărârii de evacuare nu va putea fi suspendată, potrivit dispozițiilor art. 1045 alin. (1) CPC. Deși teza a II-a a aceluiași alineat reglementează cu caracter de excepție situațiile în care se poate dispune suspendarea executării, respectiv atunci când se solicită evacuarea pentru neplata chiriei sau a arenzii, aceasta privește exclusiv situația chiriașului sau a arendașului; or, varianta de răspuns de la litera A are în vedere persoana ocupantului, iar față de acesta nu se poate dispune suspendarea executării.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (3) CPC, hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia, după caz, va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, cu excepția cazurilor în care a dobândit dreptul cu bună-credință și nu mai poate fi evins, potrivit legii, de către adevăratul titular.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât hotărârea de expedient în materia ordonanței de plată este definitivă și constituie titlu executoriu, potrivit dispozițiilor art. 1020 alin. (2)-(3) CPC.

78. Răspuns: A, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, martie 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform dispozițiilor art. 1042 alin. (3) CPC, în procedura specială a evacuării, *întâmpinarea nu este obligatorie*. Astfel, prevederile menționate nu conțin nicio dispoziție derogatorie care să impună caracterul obligatoriu al întâmpinării în cazul în care, în mod accesoriu la cererea principală, reclamantul solicită și plata chiriei, arenzii sau alte despăgubiri, potrivit legii. Cu alte cuvinte, indiferent de solicitarea din capetele accesorii (în măsura în care acestea sunt formulate), întâmpinarea nu este obligatorie.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Conform dispozițiilor art. 1043 alin. (1) CPC, pârâtul chemat în judecată potrivit procedurii speciale a evacuării *nu poate formula cerere reconvențională, de chemare în judecată a altei persoane sau în garanție*, pretențiile sale urmând a fi valorificate numai pe cale separată.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, față de prevederile art. 1043 alin. (1) CPC, care prevăd expres că, în cadrul procedurii de evacuare din imobilele folosite sau ocupate fără drept, *pârâtul nu poate formula cerere reconvențională*.

79. Răspuns: A, C ***(admitere INM și în magistratură, 2018)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât, conform dispozițiilor art. 1043 alin. (1) CPC, pârâtul chemat în judecată potrivit procedurii speciale a evacuării *nu poate formula cerere reconvențională, de chemare în judecată a altei persoane sau în garanție*, pretențiile sale urmând a fi valorificate numai pe cale separată.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 1042 alin. (1) CPC, cererea de evacuare se judecă cu citarea părților, în afară de cazul în care evacuarea imobilului pentru neplata chiriei sau a arenzii se solicită în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii. Prin urmare, nu la solicitarea unei dintre părți instanța dispune ca judecata să se facă cu citarea părților, ci în situația prevăzută în cuprinsul art. 1042 alin. (1) CPC. De asemenea, dacă instanța dispune citarea părților, cererea de evacuare se judecă de urgență, în camera de consiliu, cu dezbateri sumare, conform art. 1042 alin. (2) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 1034 alin. (2) lit. d) CPC, prin imobil se înțelege *construcția, terenul cu sau fără construcții, împreună cu accesoriile acestora*.

§9. Procedura privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii

80. Răspuns: C ***(primire în profesie – avocat definitiv, august 2019)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, întrucât cererea de uzucapiune este de competența judecătoriei în circumscripția căreia este situat imobilul, potrivit dispozițiilor art. 1051 alin. (1) CPC, *competența instanței nefiind influențată de valoarea imobilului*.

Varianta de răspuns de la litera B este greșită. Dacă cel înscris în cartea funciară este decedat ori și-a încetat existența juridică sau a renunțat la proprietate, instanța se va pronunța în camera de consiliu, după ascultarea reclamantului și a martorilor și verificarea îndeplinirii condițiilor cerute de lege pentru dobândirea dreptului reclamat în temeiul uzucapiunii, prin încheiere, conform dispozițiilor art. 1052 alin. (5) CPC. Prin urmare, în această situație, procedura nu se va derula în contradictoriu și cu pârâtul.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, întrucât *orice persoană care justifică un interes* are posibilitatea de a formula opoziție la cererea de uzucapiune, potrivit dispozițiilor art. 1052 alin. (2) lit. e) CPC.

81. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2020)***

Competența de soluționare a cererii de uzucapiune aparține judecătoriei în circumscripția căreia este situat imobilul, indiferent de valoarea imobilului uzucapat. Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A este greșită.

În ceea ce privește varianta de răspuns de la litera B, aceasta este corectă, întrucât îndeplinirea formalităților de afișare și publicare a somației va fi constatată printr-un proces-verbal întocmit de grefier, ce se va depune la dosarul cauzei, conform dispozițiilor art. 1052 alin. (4) CPC.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, hotărârea de primă instanță pronunțată în procedura referitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii fiind supusă numai apelului, prin raportare la prevederile art. 1052 alin. (8) CPC.

§10. Cauțiunea judiciară

82. Răspuns: B, C ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2016)***

Varianta de răspuns de la litera A este greșită, deoarece cauțiunea judiciară nu poate fi urmărită de creditorii depozitarului nici dacă aceasta a fost depusă în numerar, nici în instrumente financiare, conform dispozițiilor art. 1061 CPC.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 1062 alin. (4) CPC, nedepunerea cauțiunii în termenul prevăzut de către instanță atrage desființarea de drept a măsurilor în legătură cu care s-a dispus stabilirea cauțiunii.

Varianta de răspuns de la litera C este corectă, deoarece, conform art. 1062 alin. (2) CPC, cu privire la cauțiunea judiciară instanța se pronunță printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu hotărârea prin care s-a dispus asupra cauțiunii.

83. Răspuns: A, B ***(primire în profesie – avocat definitiv, 2015)***

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, deoarece, conform art. 1064 alin. (3) teza I CPC, instanța se pronunță asupra cererii de restituire a cauțiunii cu citarea părților.

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, prin raportare la prevederile art. 1064 alin. (3) teza a II-a CPC, care prevăd că cererea de restituire a cauțiunii se soluționează printr-o încheiere supusă numai recursului la instanța ierarhic superioară, în măsura în care încheierea nu este pronunțată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, caz în care este definitivă. Prin urmare, instanța se pronunță asupra cererii de restituire a cauțiunii printr-o încheiere supusă numai recursului dacă cererea este de competența tribunalului, aceeași fiind situația și dacă cererea este soluționată de către judecătorie sau curte de apel.

Varianta de răspuns de la litera C este greșită, deoarece, potrivit art. 1064 alin. (3) teza finală CPC, încheierea pronunțată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție în cererea având ca obiect restituirea cauțiunii este definitivă, iar nu supusă recursului ce urmează a fi soluționat de Completul de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cum în mod eronat se menționează în cuprinsul variantei de răspuns.